

Cô Dâu
DANH MÔN
nuôi từ nhỏ

Dạ Nguyệt Vị Minh
Editor: Ngon gio nhỏ

cover by cungquanghang

Mục lục

[Chương 1: Hoàng Tử Hóa Ếch](#)

[Chương 2: Trùng Sinh](#)

[Chương 3: Hồn Loạn Về Nhà](#)

[Chương 4: Lại Vẫn Còn Sống?](#)

[Chương 5: Vị Khách Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 6: Bị Thôi Miên](#)

[Chương 7: Thành Ý](#)

[Chương 8: Con Gái Nuôi Vs Với Con Dâu Nuôi Từ Bé](#)

[Chương 9: Mùi Vị Của Âm Mưu](#)

[Chương 10: Gặp Kê Địch.](#)

[Chương 11: Bệnh Tình Nguy Kịch](#)

[Chương 12: Bệnh Viện](#)

[Chương 13: Vu Hãm](#)

[Chương 14: Quà Gặp Mặt](#)

[Chương 15: Xem Diễn Trò](#)

[Chương 16: Nam Cung Minh Húc Tức Giận](#)

[Chương 17: Dẫn Đến Nghi Ngờ](#)

[Chương 18: Gặp Lại Ở Bệnh Viện](#)

[Chương 19: Có Tin Tức](#)

[Chương 20: Ẩn Long](#)

[Chương 21: Tại Sao Cô Không Chết](#)

[Chương 22: Phát Hiện Mới](#)

[Chương 23: Tiệc Mừng Thọ Sóng Gió](#)

[Chương 24: Người Thân Của Niên Nhạc Nhạc](#)

[Chương 25: Huấn Luyện](#)

[Chương 26: Bị Tập Kích](#)

[Chương 27: Không Ngừng Đuổi Giết](#)

[Chương 28: Nhà Tổ Của Nhà Họ Diệp](#)

[Chương 29: Kề Cận Bên Nhau](#)

[Chương 30: Hoa Mát?](#)

[Chương 31: Lộ Tẩy](#)

[Chương 32: Chết Vắn](#)

[Chương 33: Xuất Ngoại](#)

[Chương 34: Học Viện Thánh Nhã](#)

[Chương 35: Trở Về Nước](#)

[Chương 36: Hoa Hồng](#)

[Chương 37: Phong Ba](#)

[Chương 38: Ngoài Dự Đoán](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40: Về Nhà](#)

[Chương 41: Mất Tích](#)

[Chương 42: Mời](#)

[Chương 43: Ân Dao](#)

[Chương 44: Bắt Đầu](#)

[Chương 45: Ra Ngoài](#)

[Chương 46: Đấu Giá](#)

[Chương 47: Diệt Căn Nhiên](#)

[Chương 48: Hợp Đồng](#)

[Chương 49: Hợp Đồng \(Hai\)](#)

[Chương 50: Trường Đua Ngựa](#)

[Chương 51: Tổ Cáo](#)

[Chương 52: Người Mới](#)

[Chương 53: Thông Suốt](#)

[Chương 54: Thiệp Mời](#)

[Chương 55: Luyện Đàn](#)

[Chương 56: Kỷ Niệm Ngày Thành Lập Trường](#)

[Chương 57: Quý Thừa Hi](#)

[Chương 58: Vừa Thấy Đã Yêu](#)

[Chương 59: Xứng Với Anh Ấy](#)

[Chương 60: Cô Chính Là Cô Ấy](#)

[Chương 61: Con Dâu Nuôi Từ Bé?](#)

[Chương 62: Thiệu Mục Ân Bảo Vệ](#)

[Chương 63: Hiếu Lâm](#)

[Chương 64: Hội Nghị](#)

[Chương 65: Cổ Phần](#)

[Chương 66: Không Tin](#)

[Chương 67: Tọa Đàm](#)

[Chương 68: Có Thể Thoát Khỏi Thân Phận](#)

[Chương 69: Sở Nhược Nhập Viện](#)

[Chương 70: Tâm Trạng Bất Ổn](#)

[Chương 71: Lòng Của Long Việt](#)

[Chương 72: Thân Phận Của Sở Nhược](#)

[Chương 73: Ghé Sát](#)

[Chương 74: Rõ Ràng](#)

[Chương 75: Bức Ảnh](#)

[Chương 77: Cha Diệp Trở Về](#)

[Chương 78: Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 079](#)

[Chương 80: Kích Động \(1\)](#)

[Chương 81: Quà Tặng](#)

[Chương 82: Làm Khách Nhà Họ Diệp Vs Sự Xuất Hiện Của Long Việt](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84: Ké Thù](#)

[Chương 85: Lo Lắng](#)

[Chương 86: Niên Niên](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102: Chương Thứ 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 121.2](#)

[Chương 122](#)

[Chương 122.2](#)

[Chương 123](#)

[Chương 123.2](#)

[Chương 124.1](#)

[Chương 124.2](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 126.2](#)

[Chương 132: Kết Thúc 1](#)

[Chương 127.2](#)

[Chương 127.3](#)

[Chương 127.4](#)

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỬ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hoàng Tử Hóa Ếch

Diệp Cẩn Niên chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày chuyện cầu huyệt trong phim thần tượng sẽ xảy ra với chính mình, càng không thể ngờ rằng, mình chẳng những không phải là một nữ chủ tự cao tự đại, ai gặp cũng thích, mà ngược lại, trở thành một người phụ nữ làm cho người ta chán ghét, muôn đời bi thương!

Người chồng Nam Cung Minh Húc mất tích năm tháng, cô có thai một mình đơn độc chống đỡ tại nhà Nam Cung, lặng lẽ chờ đợi, chăm sóc mẹ chồng bị bệnh, duy trì việc kinh doanh của nhà Nam Cung, rốt cuộc cũng đợi được ngày Nam Cung Minh Húc trở về, nhưng hẫng lại dẫn theo người phụ đã cứu hãn, ở trước mặt cô còn trình diễn chuyện tình yêu rục rịch của cô bé lọ lem may mắn cùng chàng hoàng tử đơn độc.

Nhìn màn trình diễn trước mắt này, không phải là tình tiết đầy sống động trong vở kịch ‘Hoàng tử hóa ếch’ sao.

Điều khác nhau là, ở bản hiện thực, chàng hoàng tử không phải là người đàn ông tốt bụng, dịu dàng trên tivi, cô bé lọ lem cũng không phải là một tiểu bạch thỏ trong sáng, vô tội!

Diệp Cẩn Niên ngồi im lặng trên ghế salon, mái tóc dài được vấn lên lỏng lẻo, hàng lông mi dài nửa rũ xuống, tạo thành hai bóng râm trên khuôn mặt trắng nõn, đôi môi có chút tái nhợt hơi mím lại, hai tay đặt trên chiếc bụng đã nhô cao cao, cô lười phải đi xem trò hề tiểu lâm bốn phía này.

Chỉ là, cô không âm ỉ không có nghĩa là những người khác sẽ sẵn lòng phối hợp.

"Đúng là nhìn không ra, bình thường ra vẻ hiền lành, lương thiện, nhưng cũng tùy cơ độc thủ, đúng là không thể xem thường được mà."

So với cách ăn mặc, trang điểm mộc mạc, thuần khiết của Diệp Căn Niên, người phụ nữ trung tuổi ngồi đối diện với cô lại ăn mặc, chải chuốt lộng lẫy đến bức người, ánh mắt bà ta nhìn về phía Diệp Căn Niên mang theo đầy sự chán ghét cùng khó chịu, giọng nói cay nghiệt, sắc nhọn:

"Diệp Căn Niên, lúc nào cô cũng nhắm vào Sở Nhược, là do cô oán hận nó đã cứu mạng Minh Húc nhà chúng tôi, làm cho cô không có cách nào độc chiếm gia sản nhà Nam Cung chúng tôi đúng không hả?"

Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn về phía người vừa chất vấn mình – mẹ chồng cô – Hứa Lệ Hoa.

Hai năm hôn nhân, mặc dù mẹ chồng đối với cô không tính là thân thiết, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị cùng những lời nói cay nghiệt như thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh, bờ vai không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng khóc thút thít – Sở Nhược, người phụ nữ nghe nói đã cứu mạng người chồng Nam Cung Minh Húc của cô, từ đầu đến cuối Sở Nhược vẫn cúi gằm, chỉ để Diệp Căn Niên nhìn thấy khuôn mặt nghiêng xinh đẹp, dưới ánh đèn lập lòe, trên hai gò má phớt hồng lộ ra những giọt nước mắt nhỏ xíu, trong suốt, thân hình mảnh khảnh run lên theo những tiếng khóc thút thít, càng lộ ra vẻ diêm dạm đáng yêu.

Ân nhân cứu mạng?

Ân nhân cứu mạng thì có thể nhảy chồm lên trên giường của người ta được sao?

Đột nhiên Diệp Căn Niên muốn vỗ tay vì câu nói của mẹ chồng, cũng đã tận mắt nhìn thấy con trai mình cùng người đàn bà này dây dưa cùng một chỗ rồi, thế mà vẫn còn có thể hùng hồn đối trắng thay đen!

Nếu như không phải hiện tại cô còn có một số chuyện cần chứng thực với Nam Cung Minh Húc, cô thật sự không muốn ở lại nơi đây dù chỉ một phút, bần!

Ánh mắt dừng trên bóng lưng cao lớn cách đó không xa - người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn chưa nói câu nào - chồng của cô - tổng giám đốc tập đoàn Danh Vũ - Nam Cung Minh Húc.

"Cận Niên, ly hôn đi." Giống như cảm thấy Diệp Căn Niên đang nhìn mình chăm chăm, Nam Cung Minh Húc vẫn đứng cạnh cửa sổ rút cuộc cũng xoay người lại, giọng nói lạnh lùng giống như một dòng nước lạnh dội vào đáy lòng Diệp Căn Niên.

Cùng lúc đó, mẹ chồng Hứa Lệ Hoa lấy ra một tờ chi phiếu đã được chuẩn bị sẵn từ dưới bàn lên, còn có mấy tờ giấy, phía trên là bốn chữ to bắt mắt - thỏa thuận li hôn.

Phía dưới bên phải đã được ký sẵn một tên, nét chữ của Nam Cung Minh Húc trước sau như một, đều mang phong cách mạnh mẽ.

"Hôn nhân đương nhiên cuối cùng rồi cũng sẽ chia ly, nhưng mà, đứa bé này. . ." Diệp Căn Niên theo tiềm thức đặt tay lên chiếc bụng vươn cao của mình, năm tháng vừa qua lưỡng lự, bất lực, đều là đứa bé trong bụng cùng cô chịu đựng, cho dù có như thế nào thì đứa bé cũng phải theo cô.

Vậy mà, không đợi cô kịp mở miệng yêu cầu, giọng nói lạnh lẽo của Nam Cung Minh Húc đã cắt đứt lời nói của cô.

"Bỏ đi!"

Hai chữ lạnh lẽo được phun ra từ đôi môi mỏng, Diệp Căn Niên bất thành linh trốn to mắt lên, sững sờ nhìn về phía người đàn ông tuyệt tình rút cuộc đã đứng ngay trước mặt mình.

Áo sơ mi màu trắng sạch sẽ là thứ hãnh viễn thủy chung yêu thích, tay trái nhét trong túi quần, tay phải để tự nhiên buông thõng một bên, gương mặt tuấn tú, ngũ quan rõ nét, lông mày đen rậm hơi hơi nhíu lại, đôi môi thật mỏng mím chặt thành một đường, cả người tản ra cảm giác xa cách người khác chớ tiến lại gần, trong hơi thở phảng phất truyền ra từng đợt hơi lạnh, đôi mắt màu nâu, thâm thúy, lạnh nhạt cùng trống rỗng, hờ hững giống như bọn họ bây giờ mới gặp nhau.

Ba năm trước đây lúc mới quen, cũng chính là cái bộ dạng lạnh nhạt này, cô giống như mê muội vì nó, cứ như vậy bất chấp tất cả mà lao vào, không thể tự mình thoát ra được.

"Niên Niên, tâm tư Nam Cung Minh Húc giấu kín quá sâu, hai người ở cùng không hợp đâu." Sau khi hai người qua lại, người cha thương yêu cô như mạng đã từng dặn dò cô như vậy, đối lại là cả một tháng cô lạnh nhạt, chiến tranh lạnh.

"Niên Niên, mặc dù không thích Nam Cung Minh Húc, nhưng nếu cậu ta đã là người em khẳng khẳng chọn, thì chị cũng chỉ có thể chúc phúc cho em, nhớ chăm sóc mình cẩn thận." Lúc kết hôn, chị gái đã kéo tay cô muốn nói gì đó lại thôi, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Thì ra, tất cả mọi người đều biết được kết cục của cô, chỉ có một mình cô là không đoán ra được.

Diệp Căn Niên từ từ đứng dậy, không nhìn đến người đàn ông đã khiến cho mình thất vọng đến tột cùng, trong lòng chỉ cảm thấy thê lương vô tận.

Hai năm rồi, mình vẫn không hiểu biết một chút gì về hắn sao?

Bên môi kéo ra một nụ cười, con gái nhà họ Diệp, vĩnh viễn không được để bị coi thường, cho dù có đau đến cực hạn, thì vẻ ngoài cũng phải làm cho kiên cường.

"Diệp Căn Niên, cho dù đứa bé trong bụng cô có được sinh ra cũng chỉ là gánh nặng dư thừa." Hứa Lệ Hoa cũng đứng dậy theo, cười lạnh nhìn Diệp Căn Niên: "Nhà Nam Cung chúng tôi, tuyệt đối sẽ không thừa nhận đứa bé đã khuyết tật bẩm sinh này, cô có sinh nó ra cũng đừng mơ tưởng có được lợi lộc gì đó từ nhà chúng tôi."

"Gánh nặng dư thừa?" Diệp Căn Niên cúi đầu lặp lại, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn bộ mặt phách lối, cay nghiệt của Hứa Lệ Hoa, sự âm u trong mắt cô khiến cho Hứa Lệ Hoa có kích động muốn lùi về phía sau.

Cha Diệp Căn Niên – Diệp Sóc lập nghiệp từ hắc đạo, mặc dù lúc Diệp Căn Niên ra đời cũng đã rửa sạch tay, nhưng tận sâu trong xương tủy cô vẫn được thừa di truyền sự lạnh lùng, tàn bạo của cha, chỉ là đã bị cô khéo léo che đậy mà thôi.

Thấy hành động theo bản năng của Hứa Lệ Hoa, Diệp Căn Niên cười lạnh.

Bản chất con người chính là xấu xa như vậy. Cô còn nhớ rõ, năm tháng trước Nam Cung Minh Húc đột nhiên mất tích, mẹ chồng cô sợ cô sẽ vì điều này mà bỏ đi, liền tìm mọi cách để lấy lòng cô; cô nhớ rất rõ ba tháng trước, các khoản nợ kinh tế của nhà Nam Cung tràn ngập, già trẻ nhà Nam Cung đều phải xuất động, còn niềm nở, ân cần cầu xin cô đi tìm cha giúp một tay.

Còn có đứa bé trong bụng này, hai tháng trước phát hiện ra nó phát triển không bình thường, rất có thể sẽ bị thiếu năng trí tuệ, mẹ chồng cô liền tận tình khuyên bảo, xin cô giữ lại huyết mạch cho nhà Nam Cung.

Bây giờ, Nam Cung Minh Húc trở lại, trong chớp mắt huyết mạch lại là gánh nặng dư thừa?

Diệp Căn Niên rất rõ ràng, thái độ bây giờ của Hứa Lệ Hoa là vì điều gì.

Chị gái và cha đột nhiên mất tích, Diệp thị cũng vì vậy mà lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có, tất cả những biến cố này rõ ràng là có người đã cố tình giở trò sau lưng, mà cô cũng là một trong những người thừa kế của nhà họ Diệp, nhiều khả năng sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của hung thủ, ngay cả nhà Nam Cung cũng có thể sẽ bị liên lụy.

"Nam Cung Minh Húc." Diệp Căn Niên hít sâu một hơi, cúi đầu gọi một tiếng. Lần đầu tiên sau hai năm kết hôn, cô không gọi là chồng, cũng không phải là Minh Húc, mà gọi đầy đủ tên của hắn.

Tầm mắt trên gương mặt tuấn tú vừa quen thuộc vừa xa lạ từ từ đảo qua, ánh mắt Diệp Căn Niên từng chút, từng chút một, từ mê man đến tỉnh táo, rồi cuối cùng là lạnh nhạt, giọng nói cũng theo đó mà dần dần trở nên ngưng trọng mà xa cách.

"Chuyện cha và chị tôi mất tích, có liên quan gì đến anh không?" Sở dĩ không thể lập tức rời đi, phải ở lại nhìn một màn bản thủ này, chính là để xác định chuyện này.

"Không." Nam Cung Minh Húc cau mày trả lời, thấy Diệp Căn Niên dần dần thay đổi thành lạnh nhạt, lòng hắn bị va chạm mạnh một phát, đột nhiên dâng lên một cỗ lo lắng.

Có lẽ là chưa thích ứng được, hắn nghĩ như vậy.

"Được, tôi sẽ nhớ kỹ những điều hôm nay anh nói, nhưng nếu như có một ngày tôi phát hiện ra anh nói láo. . ." Nói được nửa câu thì bỏ ngỏ, Diệp Căn Niên đỡ bụng đi tới bên cạnh bàn trà, ký tên mình xuống tờ thỏa thuận li hôn, rất chậm, giống như mỗi một nét chữ đều là một lần cẩn thận

cáo biệt quá khứ của mình, hai cái tên ở chung sát cạnh nhau, nhưng cũng là lần cuối cùng đặt cung một chỗ.

Cuối cùng, Diệp Căn Niên cầm tờ chi phiếu có số không nhỏ ném vào ly trà, đi ra khỏi cửa chính nhà Nam Cung.

Ra khỏi ngôi nhà, thứ duy nhất mà Diệp Căn Niên mang theo chính là một phần thỏa thuận ly hôn đã được hai vợ chồng xác nhận.

Đêm đã khuya, gió đêm từ từ thổi bay tà váy của Diệp Căn Niên lên, chiếc váy bầu màu vàng nhạt, rộng thùng thình nhưng không đủ sức chống đỡ được cơn gió mát mùa thu về đêm.

Biệt thự nhà Nam Cung cách nội thành không tính là xa, chỉ có điều rất khó bắt được xe. Diệp Căn Niên đi chậm chậm thật lâu, từ đầu đến cuối vẫn thủy chung duy trì nét mặt lúc ở nhà Nam Cung đi ra, cho đến khi, khóe môi trở nên cứng ngắt.

Càng lúc càng đến gần nội thành, đèn điện tráng lệ của thành thị dần dần không còn xa xôi giống như lúc trước nhìn thấy nữa, nhưng cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Diệp Căn Niên lấy tay gạt mặt, một mảng lạnh lẽo.

A, rốt cuộc không chịu nổi sao? Đằng sau lớp ngụy trang kiên cường, là bi thương khó có thể kiềm chế.

Có bao nhiêu oán hận, thì sẽ có bấy nhiêu niềm đau.

Chị gái đã nói, con gái của nhà họ Diệp, vĩnh viễn không được rơi lệ ở những nơi người khác có thể nhìn thấy.

Nam Cung Minh Húc. . .

"Yêu anh, trái tim bị hao tổn, anh khiến tôi mệt mỏi, vì anh tôi học cách đối mặt, chưa từng lùi bước về phía sau, vì anh tôi tình nguyện yêu một lần, hưởng thụ tư vị của tình yêu gốc ghếch..."

Chuông điện thoại di động vang lên, Diệp Căn Niên hít mũi mạnh một cái, chuông điện thoại lúc này đều là minh chứng cho việc cô đã từng ngu xuẩn, cô ấn nút tiếp nghe, giọng nói đã khôi phục lại lạnh nhạt: "Alo, tôi là Diệp Căn Niên."

"Niên Niên, là chị....." Trong điện thoại di động truyền đến tiếng gọi thân quen, làm cho Diệp Căn Niên kích động, suýt nữa đã đánh rơi điện thoại.

"Chị?" Vừa mới đề xuống uất ức của bản thân, khi phát hiện ra giọng nói của người thân truyền đến, Diệp Căn Niên cầm chặt điện thoại di động, vội vàng hỏi: "Chị, chị đã đi đâu vậy, cha đâu? Cha và chị có ở cùng với nhau không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các người hiện giờ đang ở đâu?"

Nghe những câu hỏi liên tiếp của em gái, đầu biên kia Diệp Căn Niên không biết làm thế nào khẽ cười, dẫn lòng nhỏ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, chị và cha có thể tự lo được, chỉ là tạm thời không thể ra mặt, nhưng em phải cẩn thận. . ."

Nghe thấy chị gái nói như vậy, Diệp Căn Niên thoáng cái đã buông lỏng.

Đúng lúc này, đột nhiên sau lưng có một luồng ánh sáng chiếu đến, Diệp Căn Niên theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang lao thẳng về phía mình, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không thể né tránh được.

"Bùm --"

Trơ mắt nhìn chính mình bị xe đụng vào, thân thể bị hung hăng quăng đi, lại bị sức nặng kéo xuống, đau đến cực hạn, hình ảnh cuối cùng còn đọng lại trong đầu Diệp Căn Niên, là thứ ánh sáng chói mắt trước mặt cùng với sự xuất hiện của một gương mặt đã bị thù hận bóp méo đến dữ tợn...

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trùng Sinh

Giữa buổi trưa yên tĩnh, trên sân thượng của tòa nhà nhiều tầng, một thân thể nho nhỏ cuộn tròn trên chiếc ghế trúc, đang ngủ mê mết.

Chiếc váy công chúa màu trắng bị tư thế ngủ của bé gái tạo nên một chõng nếp nhăn, mái tóc đen tuyền được vén sang một bên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp, hơi thở đều đều mang theo những tiếng phì phò nhỏ, đôi môi mềm mại, căng mọng khê cong lên, dễ nhận ra cái nắng ấm áp lúc này khiến cho giấc mộng của bé gái vô cùng ngọt ngào.

"Niên Nhạc Nhạc, em lại trốn học chạy đến đây ngủ?" Đột nhiên một giọng nói non nớt vang lên bên tai cô, tiếp theo cái mũi còn bị bóp chặt cảm giác không thể thở nổi.

Trong giấc ngủ mê man, Diệp Căn Niên phát ra mấy tiếng “ừm ừm” kháng nghị, chợt mở mắt, theo bản năng hất tay, giải thoát cho cái mũi đang bị đặc tội của mình.

Ánh mặt trời chói mắt khiến Diệp Căn Niên nheo mắt lại, đôi mắt lim dim buồn ngủ từ từ mở ra.

"Không phải hôm nay em thi sao? Thi cũng trốn được, cẩn thận không anh đánh mông em đó!" Giọng nói con nít lại vang lên lần nữa.

Hả? Thi? Đầu Diệp Căn Niên quay quay mơ hồ, nhìn thấy rõ người vừa lên tiếng.

Bé trai thật đáng yêu!

Khoảng tám chín tuổi, phấn điêu ngọc trác(*) dễ thương, áo sơ mi sạch sẽ, chiếc quần yếm nhỏ nhỏ, khuôn mặt đẹp đẽ hơi nhăn lại, cái miệng chu ra, hai mắt mở thật to nhìn Diệp Cần Niên lên án, bất mãn xoa xoa bàn tay nhỏ bé của mình, rõ ràng vừa rồi bị đánh có chút đau.

(*)Phấn điêu ngọc trác: Ý chỉ đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn.

Có lẽ là do bản năng của người làm mẹ, Diệp Cần Niên có một loại yêu thích không nói ra được với bé trai xinh đẹp này, bàn tay cô vô thức đặt lên trên bụng mình. . .

Đứa bé!

Cảm nhận sự bằng phẳng khiến cho Diệp Cần Niên ngay tức khắc bùng tình cho phù hợp với tình huống!

Từng hình ảnh như dòng chảy ngầm lớn, lần lượt xuất hiện trong đầu cô - phản bội, ly hôn, tai nạn ô tô. . .

Tai nạn ô tô!

Đúng rồi, không phải mình đã bị tai nạn ô tô sao? Va chạm mạnh, đau đớn kịch liệt, còn có ánh mắt thù hận kia trước khi bóng tối bị ập xuống.....
Sở Nhược!

Ánh mắt Diệp Cần Niên dừng lại nơi bàn tay vẫn đang đặt trên bụng như cũ, chưa hề có ý định bỏ ra.....

Trong đầu ‘oanh’ một tiếng, đây cũng không phải là tay mình!

"Này, em lại ngăn người cái gì hả? Không phải lại ngơ ngơ đó chứ?" Một đôi tay nhỏ bé đưa đến trước mặt Diệp Cần Niên, còn chưa kịp hươ hươ sang trái phải, đã bị Diệp Cần Niên đẩy ra lần nữa, tiếp đó, bóng dáng nho

nhỏ biến mất thần tốc khỏi sân thượng, chỉ còn lại một mình bé trai nghi hoặc, ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng của bé gái. "Chạy nhanh như vậy, lại nổi điên gì đây. . ."

*

Trùng sinh rồi!

Cái trán đầy đặn, lỗ mũi xinh xắn, lông mi dày cộm cong lên, đôi môi hồng đào đỏ tươi, căng mọng, ngoại trừ vẻ không thể tin nổi có trong đôi mắt đối với khuôn mặt của chính mình, tất cả những thứ nhìn thấy trong gương đều xa lạ đến cực hạn.

Diệp Căn Niên hưng hăng vốc nước lạnh lên trên mặt mình, sau đó rốt cuộc đã tin rằng đây chính là sự thật - cô đã sống lại - trọng sinh trong một cơ thể bé gái xem ra chỉ mới được mười mấy tuổi.

Thân thể kia, hẳn cũng đã chết rồi.

Bản thân trước sau như một vẫn mạnh mẽ, chỉ có một bế tắc duy nhất, chị gái sẽ phải đối mặt với việc cô đột nhiên ra đi như thế nào, người cha yêu thương cô như mạng sẽ phải đau đớn đến mức nào khi nhận được tin tử vong của cô, còn hai người kia.....

Khẽ đặt tay lên bụng, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái chết cận kề, nỗi tuyệt vọng khi sinh mạng của đứa con bị tước đi, Nam Cung Minh Húc, Sở Nhược, trời không quên tôi, tất cả những thứ tôi phải chịu đựng trước đây, nhất định sẽ hoàn trả lại toàn bộ!

Điện thoại di động trong túi rung động cắt đứt mạch suy nghĩ của Diệp Căn Niên, hít sâu một hơi, Diệp Căn Niên nhìn gương mặt trong gương từ từ khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, mới nhận điện.

"Niên Nhạc Nhạc, có phải em bị rơi vào trong bồn cầu rồi không hả? Bản thiếu gia đỡ chờ em nửa tiếng ở ngoài rồi đó!"

Vừa mới ấn nút nhận nghe, một trận rít gào đã truyền đến, nhưng mà, giọng nói này quá non nớt, thật sự không có một chút lực sát thương nào.

Diệp Căn Niên đưa di động ra xa lỗ tai một chút, từ trong gương kiểm tra chính mình đã khôi phục lại như trước một lần nữa, mới đi ra khỏi phòng rửa tay, quả nhiên, vừa ra tới liền nhìn thấy bé trai kia đang đứng dựa người vào tường, cầm điện thoại di động trừng mắt nhìn về phía mình.

"Niên Nhạc Nhạc, chuông thi cũng đã vang lên nửa ngày rồi, em còn núp ở trong toilet làm gì hả." Bé trai đi đến không nói lời nào, kéo tay Diệp Căn Niên chạy ra ngoài, "Đi nhanh nào, anh đồng ý hôm nay đến đón chúng ta rồi đó."

Đứng ở trên bậc thềm của trường học, Diệp Căn Niên mới phát hiện, thì ra nơi này cũng không phải xa lạ gì, trường học Y Nhĩ đã có lịch sử hàng trăm năm, trường học Quý tộc nổi tiếng thành phố Kì Lâm, cô cũng đã từng là học sinh ở đây, cũng chính ở nơi này, lần đầu tiên cô đã nhìn thấy Nam Cung Minh Húc, sau đó là đủ các loại rối rắm.

"Quái lạ, sao anh trai vẫn chưa tới. . ." Bé trai nhìn bốn xung quanh một vòng, có chút thất vọng lẩm bẫm một câu, kéo tay Diệp Căn Niên đi về phía chiếc Bentley màu đen.

"Vất vả cho Nhị thiếu gia rồi." Cửa xe mở ra, một gương mặt trung niên đôn hậu mỉm cười với bé trai, sau đó khom người xuống nhìn Diệp Căn Niên ôn hòa, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng: "Tiểu thư Nhạc Nhạc, tạm thời Đại thiếu Gia có họp, bảo tôi tới đón tiểu thư về."

"Chú Vu, hôm nay Niên Nhạc Nhạc lại ngơ ngơ rồi." Bé trai buông tay Diệp Căn Niên ra, ngồi vào trong xe, nhìn Diệp Căn Niên vẫn như cũ đứng ở dưới không nhúc nhích nói.

"Thiếu gia Mục Ân." Chú Vu nghe thấy câu nói của Thiệu Mục Ân, nét mặt trầm xuống, rất không vui quay đầu nhìn cậu bé một cái, sau đó đứng dậy đỡ cửa xe, mỉm cười với Diệp Căn Niên: "Tiểu thư Nhạc Nhạc, chúng ta về nhà thôi."

"Cám ơn chú Vu." Nghe cách chú Vu xưng hô với mình không giống với bé trai kia, Diệp Căn Niên đại khái cũng đã đoán ra, mình không phải là chủ nhân đích thực của 'nhà' chuẩn bị về, vì vậy ngẩng mặt lên nói cảm ơn.

Giọng nói non nớt giòn giã, ngọt mềm, rất phù hợp với độ tuổi bé gái, chỉ có điều câu nói cảm ơn này, lại khiến cho sắc mặt chú Vu lập tức biến đổi, tiểu thiếu gia nào đó vẫn luôn bĩu môi, ngời núp ở trong xe cũng phải mở to hai mắt nhìn theo.

Diệp Căn Niên căng thẳng trong lòng, đã nói sai rồi.

Dĩ nhiên cô sẽ không ngây ngốc đến độ hỏi lại mình đã sai ở chỗ nào, ngời đảng hoàng vào trong xe, chú Vu cũng ngời trở lại vị trí kế bên tay lái, bình thản phân phó tài xế lái xe, nhưng mà, Diệp Căn Niên lại cảm thấy, trong giọng nói của chú mang theo vẻ kích động run rẩy?

Xe bình ổn chạy trên đường, Diệp Căn Niên nhìn quang cảnh thành phố bên ngoài không ngừng lùi lại phía sau, về cơ bản vẫn giống in trong ký ức của cô.

Không ngờ sau khi sống lại, cô vẫn sống trong thành phố Kỳ Lâm, trước những con đường quen thuộc, giật mình có một loại ảo giác mình chưa hề rời xa, nhưng mà, mới vừa rồi nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, đã nói cho cô biết rõ, khoảng cách hiện tại với vụ tai nạn ô tô kia, đã qua một năm ròn rã rồi.

Sự trầm mặc suốt chặng đường, khiến cho Diệp Căn Niên hi vọng sẽ thám thính được tình hình từ cuộc nói chuyện của bọn họ đã bị thất bại, nửa tiếng sau, xe từ từ dừng lại.

Diệp Cẩn Niên ngẩng đầu nhìn hết thấy những xa lạ trước mắt, đây là một tòa biệt thự ba tầng, sự lộng lẫy không so được với nhà Nam Cung, nhưng từ trong hoa văn mang phong cách cổ xưa tiết lộ, đây đích thị là một cổ lầu đống rất xưa mà trang trọng.

"Tới nơi rồi, thì ra Đại thiếu gia đã về đến nhà trước một bước." Chú Vu mở cửa cho Diệp Cẩn Niên, nụ cười trên khuôn mặt đã rạng rỡ hơn mấy phần.

Theo ánh mắt Diệp Cẩn Niên nhìn sang, trên bậc thang cách đó không xa, một dáng đứng mạnh mẽ rắn rỏi, cao gầy, anh tuấn, mái tóc đen sẫm, ngũ quan sắc nét, các đường nét tuyệt đẹp có thể nói đã phác họa ra một khuôn mặt hoàn mỹ, Diệp Cẩn Niên không khỏi sửng người.

Gương mặt này. . .

Tổng giám đốc tập đoàn Thiệu thị - Thiệu Tư Hữu. (N9 của chúng ta đã xuất hiện^^)

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỬ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hồn Loạn Về Nhà

Ở thành phố Kì Lâm, nhà họ Thiệu được xưng tụng là dòng họ tôn quý mới xuất hiện, nhiều năm trước cũng đã từng được coi là một trong hai dòng họ nhất nhì của thành phố Kì Lâm.

Từ thời ông nội của Thiệu Tư Hữu, đột nhiên nhà họ Thiệu di cư ra nước ngoài, dần dần bị phai mờ trong mắt mọi người, cho đến khi Thiệu Tư Hữu trở về.

Thời điểm việc kinh doanh của nhà Nam Cung xảy ra nguy cơ, Diệp Cần Niên và Thiệu Tư Hữu đã cùng xuất hiện, tuy Diệp Cần Niên đã tranh thủ sự đầu tư của Diệp Thị, nhưng vẫn chưa đủ để làm cho nhà Nam Cung được cải tử hoàn sinh.

Thiệu Thị vừa mới gây dựng lại, hiển nhiên trở thành công ty đầu tiên muốn liên doanh với tập đoàn Nam Cung.

Ở thành phố Kì Lâm, nhà họ Thiệu đã nửa ẩn nửa hiện trong nhiều năm, mặc dù ở nước ngoài, họ có thể được xưng tụng như ánh mặt trời ban trưa, nhưng ở trong thành phố Kì Lâm, thành viên trong hội đồng quản trị của nhà Nam Cung đều không thèm để ý đến vị thiếu gia vừa mới ở nước ngoài trở về này.

Thế nhưng, khi nhìn thấy vị thiếu gia có vẻ dẹt dẹt, lịch lãm ở trên bàn đàm phán lại thể hiện rõ sự mạnh mẽ, sắc bén, thì tất cả những người trước đó đã tỏ ra khinh thường đều không khỏi hối hận không thôi.

Mà Diệp Căn Niên đã nhận quyền kinh doanh của nhà Nam Cung, ở trong bàn đàm phán cũng bị Thiệu Tư Hữu chèn ép gần như không có năng lực phản kích.

Chỉ một lần giao tiếp đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Diệp Căn Niên, gợi nhớ lại lần thất bại đầu tiên khi cô vừa mới bước vào giới kinh doanh, cũng như người đã khiến cô nếm trải mùi thất bại -- Thiệu Tư Hữu.

Cơ thể Niên Nhạc Nhạc này lại có liên quan đến Thiệu Tư Hữu?

"Niên Nhạc Nhạc, em lại ngẩn ngơ gì vậy?" Nhị thiếu gia Thiệu Mục Ân ở sau lưng thấy Diệp Căn Niên đứng ngây ngốc chỗ cửa xe, đầu lông mày nhỏ nhắn tít lại thành những nếp gấp nhỏ giống nhau, kéo tay Diệp Căn Niên về phía trước, làm cho Diệp Căn Niên bừng tỉnh hoàn hồn lão đảo một cái.

Diệp Căn Niên hoảng hốt, theo bản năng đưa tay ra khua tứ tung, liền nắm phải một bàn tay to lớn mát lạnh.

"Cẩn thận một chút."

Giọng nói không tính là xa lạ, Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên theo tiếng nói vừa đáp, bắt gặp một đôi mắt ấm áp hàm chứa ý cười.

Có thể nói, Thiệu Tư Hữu có gương mặt tuấn tú hoàn mỹ, nụ cười bao dung treo trên mặt, đôi môi mỏng cong thành đường cong đẹp mắt, anh xoa xoa cái đầu nhỏ của Diệp Căn Niên: "Nhạc Nhạc đang suy nghĩ gì, không nhận ra anh nữa sao?"

Anh? Anh của Niên Nhạc Nhạc?

Diệp Căn Niên nghĩ vậy, lời nói chưa qua đại não đã bật ra ngoài: "Anh?"

Ở trong lòng, một cỗ cảm xúc xa lạ bắt đầu rối rắm, căng thẳng, lo sợ, muốn đến gần nhưng lại chần chừ, thấp thỏm, còn có một tia mong đợi.

Cái này không nên là tình cảm của mình, lông mày Diệp Căn Niên hơi nhíu lại, đây là tâm tình của Niên Nhạc Nhạc đối với Thiệu Tư Hữu.

"Niên Nhạc Nhạc, em câm miệng lại!" Thiệu tiểu thiếu gia đứng ở một bên, từ trong sự kinh ngạc đã lấy lại được tinh thần, chột kéo cánh tay nhỏ bé của Diệp Căn Niên, điên cuồng về phía của mình, cái miệng dẫu lên thật cao.

Diệp Căn Niên không khỏi bực thềm trong lòng, đứa bé này, mới được có mấy tuổi, đã dùng lực mạnh như vậy kéo cô, đau chết mất.

Nhưng tình huống trước mắt này là gì hả?

Cùng lúc bị nhị thiếu gia nhà họ Thiệu kéo, mà Thuộc Tư Hữu đang nắm tay trái của mình cũng không hề phối hợp buông tay ra, cho nên, trong nháy mắt Diệp Căn Niên đã bị hai người họ cố định thành hình chữ “đại” (“大”) đứng thẳng.

"Mục Ân." Một tiếng của Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng, rất thấp, ánh mắt dừng lại trên cánh tay bị túm đã ửng hồng của Diệp Căn Niên, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, giọng nói giống như cương chiều, dù dỗ một đứa bé không ngoan, lại khiến cho Thiệu Mục Ân nghe theo, buông lỏng sức.

"Anh." Đôi mắt đo đỏ, Thiệu Mục Ân uất ức cắn môi, cuối cùng hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Căn Niên, dùng sức hất tay của cô ra, thịch thịch thịch chạy vào bên trong biệt thự.

Diệp Căn Niên không hiểu gì nhìn theo bóng lưng của cậu bé, vừa rồi nhìn màn đó, đột nhiên cô lại có một loại ảo giác, chính mình đã phản bội

cậu bé, Diệp Cẩn Niên dùng sức quơ quơ đầu, đưa bé lớn như vậy rồi, nhất định là ảo giác của mình.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, từ bên trong biệt thự đã truyền đến giọng nói tức giận của Thiệu nhị thiếu gia:

"Ghét! Ghét chị, tôi ghét chị!"

Hả?

Sau đó Diệp Cẩn Niên đi theo Thiệu Tư Hữu vào biệt thự, bên trong một tiểu thiếu gia đang giơ cánh tay nhỏ bé trút giận vào một người, xem ra là người nào đó đã xui xẻo đụng phải cậu bé, trở thành đối tượng trút giận của tiểu tổ tông. Đáng thương kêu la.

Diệp Cẩn Niên tự nhiên đưa tầm mắt nhìn qua, ừm, ‘nạn nhân’ là một người rất trẻ đẹp.

Một thân váy trắng có viền màu bạc, khuôn mặt cỡ bàn tay mang theo nụ cười dịu dàng, tóc dài xoa vai, làm tôn làn da vốn trắng nõn gần như trong suốt, dáng người mảnh khảnh cùng với vẻ đẹp động lòng người, vừa thấy đã thương.

Rất đẹp, nhưng cũng là kiểu người Diệp Cẩn Niên ghét, hay có thể nói, là cùng kiểu người với Sở Nhược.

"Nhạc Nhạc?" Dễ nhận ra, ‘nạn nhân’ đó có chút kích động đối với sự xuất hiện của Diệp Cẩn Niên, song song với tiếng kêu kinh ngạc, trong đôi mắt xinh đẹp thoáng qua vẻ bối rối, cười yếu ớt với Diệp Cẩn Niên: "Nhạc Nhạc, em đã tan học về rồi."

Diệp Cẩn Niên thức thời không nói chuyện, chưa biết rõ người này là người nào trước đây, cô không cần dính vào nguy hiểm.

Chỉ có điều, phản ứng vừa rồi của cô gái này, cũng đưa đến cho cô chút hứng thú, lúc trước đã có chuyện rồi đây.

"Chuẩn bị ăn cơm thôi." Ánh mắt Thiệu Tư Hữu khẽ động, dịu dàng lên tiếng: "Vũ Phi, không phải em đã tự tay làm món tôm thẻ chân trắng Nhạc Nhạc thích sao?"

"Đúng vậy", 'nạn nhân' được gọi là vũ Phi liền vội vàng gật đầu, "Nghe nói hôm nay trường Nhạc Nhạc thi, em cố tình làm cho Nhạc Nhạc ăn." Đại mỹ nhân Vũ Phi xoay người đi vào bên trong, bước chân hơi nhanh thu hút hết tầm mắt của Diệp Căn Niên.

"Đại Thiệu Gia, tiểu thư Nhạc Nhạc." Vừa rồi xuống xe liền không thấy bóng dáng chú Vu lên đón, giờ về mặt chú do dự.

"Chú Vu, có chuyện gì sao?" Thiệu Tư Hữu vốn định kéo tay Diệp Căn Niên lên trên tầng, nhìn thấy bộ dáng của chú Vu, lên tiếng hỏi.

"Dạ, lão thái gia. . . muốn trở về." Mặt chú Vu đỏ lên, trả lời khó xử.

"Ông nội? Không phải ông đang dưỡng bệnh?" Thiệu Tư Hữu cau mày nghi ngờ.

Dù sao Diệp Căn Niên cũng không phải là đứa bé thật sự, bị Thiệu Tư Hữu cứ nắm tay như vậy không quen lắm, vì thế định thừa lúc anh nói chuyện rút tay về, ánh mắt Thiệu Tư Hữu không động đậy, nhưng bàn tay vẫn không buông lỏng tỏ rõ sự kiên trì của anh, Diệp Căn Niên bĩu môi, từ bỏ ý định.

"Lúc đầu là như thế, nhưng mà. . ." Chú Vu gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng, gương mặt phúc hậu đỏ lên, "Vừa rồi ở trên đường, tiểu thư Nhạc Nhạc đột nhiên lên tiếng nói chuyện với tôi, tôi liền báo cho lão thái gia biết."

"Như vậy sao." Thiệu Tư Hữu nghe nói thế đầu tiên là sửng người, ngay sau đó gật đầu đã hiểu, khom người xuống ngón tay lướt qua chiếc mũi xinh xắn của Diệp Căn Niên, khẽ cười: "Xem ra Nhạc Nhạc nhà chúng ta đã gây họa rồi."

Ách. . .

Cảm thấy khí huyết dâng trào Diệp Căn Niên lảng tránh, mắt trợn trừng, cái này, cái này.....

Dựa theo tuổi thực tế của cô, nếu so với Thiệu Tư Hữu còn lớn hơn mấy tuổi, cô lại bị một người đàn ông ít hơn mình mấy tuổi xem thành con nít mà chọc!

Dễ nhận thấy, lúc này Diệp Căn Niên sửng người ngây ngốc trước dáng vẻ sung sướng của Thiệu Tư Hữu, tay Thiệu đại thiếu gia lướt qua chóp mũi của cô chẳng những không có dờ đi, lại còn tiện đà véo nhẹ một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Ừm, cảm giác rất tốt.

Oanh --

Diệp Căn Niên hoàn toàn bùng nổ.

Hất bàn tay Thiệu Tư Hữu ra, thịch thịch chạy lên trên tầng, sau lưng vẫn còn tiếng cười khe khẽ vui sướng của người nào đó.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lại Vẫn Còn Sống?

Hiện tại Diệp Cẩn Niên vô cùng cảm ơn tính cách không giống người thường của cơ thể Niên Nhạc Nhạc, ít nhất lúc cô đứng ở đầu cầu thang tầng hai không phải đối mặt với sự lúng túng khi không tìm được phòng của mình.

Bởi vì một tiểu thiếu gia vừa mới ‘gây chuyện’ bỏ chạy, đã tức giận đỏ mắt đứng chờ ở đó, đón cô bằng vẻ mặt ‘quả nhiên là như vậy’.

"Niên Nhạc Nhạc, anh còn tưởng em đột nhiên biến thành thông minh, hóa ra vẫn ngu ngốc như vậy." Nhìn Diệp Cẩn Niên vẫn không nhúc nhích như ban đầu, đầu tiên Thiệu Mục Ân bĩu môi, sau đó hơi dùng lực kéo tay Diệp Cẩn Niên, hung dữ đe dọa: "Nếu còn có lần sau nữa, anh nhất định sẽ ném em ra ngoài."

Mặc dù không hiểu rõ tiểu tử tông này đang nói gì, nhưng Diệp Cẩn Niên vẫn biết, nên nghe lời đi theo cậu bé. Dễ dàng nhận ra, hành động vâng lời lúc này của cô khiến cho tiểu thiếu gia nào đó rất hài lòng, kéo theo là sức lực trên tay cũng được nới lỏng không ít.

Diệp Cẩn Niên được Thiệu Mục Ân dẫn tới một căn phòng trong cùng trên tầng hai, phòng dành riêng cho cơ thể Niên Nhạc Nhạc.

Lần đầu tiên đi vào, nhìn thấy căn phòng toàn màu hồng công chúa, Diệp Cẩn Niên sửng người, nửa ngày không có phản ứng gì.

Chiếc giường lớn màu hồng, tủ treo quần áo màu hồng, bộ bàn ghế màu hồng, giấy dán tường màu hồng...

Đập vào mắt, hết thấy đều là màu hồng, điều cực kỳ cao siêu chính là, người thiết kế lại có thể khiến cho căn phòng này không sinh ra bất kỳ cảm giác dung tục, hay đồng bóng gì.

Dĩ nhiên, những thứ này cũng chưa phải là điều khoa trương nhất, điều khiến cho Diệp Căn Niên không thể tiếp thụ được chính là, từng vật dụng trong căn phòng, lại đều được sắp đặt để cho trẻ con cũng có thể sử dụng được, nhằm bảo vệ tránh va chạm phải!

Rõ ràng cơ thể Niên Nhạc Nhạc này. . . Cũng đã mười mấy tuổi rồi. . .

Diệp Căn Niên rối ren, cô nghĩ, cô cần phải nghiên cứu thật tốt cơ thể này.

Sau bữa cơm chiều, Thiệu Tư Hữu đưa em gái thế giao (mấy đời thân nhau) Lâm Vũ Phi về nhà, Thiệu Mục Ân cũng không thấy bóng dáng đâu, Diệp Căn Niên giống như lơ đãng, đi vòng quanh biệt thự nhà họ Thiệu một lượt, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi và hồi phục.

Nhàm chán nằm trên chiếc giường công chúa vô cùng mộng mơ, người toàn những mùi xa lạ, mặc dù đã mệt cũng lười phải vận động, nhưng vẫn như trước khó có thể đi vào giấc ngủ.

Lúc ăn tối, trước sự lạng lẽ của cô, trải qua sự săn sóc của Lâm Vũ Phi, còn có sự cổ quái của Thiệu Mục Ân, ngồi đối diện với Đại thiếu gia Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng mặt lên nhìn anh.

Cho dù là như vậy, Diệp Căn Niên vẫn cảm giác được thi thoảng Thiệu Tư Hữu vẫn hướng ánh mắt về phía mình, tưởng tượng ra nụ cười lan tràn

trên môi anh, nhất định là rất ấm áp khiến cho người ta không nhịn được muốn đến gần.

A a a, cô đang nghĩ cái gì đây.

Diệp Căn Niên buồn bực lật người lại, hôm nay cô bị đứa nhỏ này kích thích rồi, nhất định là như thế.

Hiện tại một ngày hỗn loạn đã tuyên cáo kết thúc, cô gần như đã có thể xác định, người bạn nhỏ Niên Nhạc Nhạc trước đây là một đứa bé có tiền sử mắc chứng bệnh gần như tự kỷ, mà người con gái thế giao Lâm Vũ Phi kia đối với mình, hay nói là với cô bé Niên Nhạc Nhạc, nhất định không phải là thích như cô ta đã thể hiện ra ngoài, thậm chí có thể nói, cảm giác có mâu thuẫn rất lớn, nguyên nhân cụ thể thì chưa rõ.

Không hiểu nha, nhúu nhúu mày, nếu có chị ở đây thì tốt rồi, chút chuyện nhỏ này nhất định sẽ không làm khó được chị ấy.

Diệp Căn Niên nghĩ.

Vụ tai nạn ô tô kia, khiến cho cô mới chỉ vừa khép mắt một cái, cũng đã bỏ lỡ cả một năm.

Sau một năm, chị gái thân yêu của cô, đã hóa giải được nguy cơ chưa, hay vẫn còn đang đắm chìm trong bóng ma về sự ra đi của cô? Người cha cô yêu nhất có làm sống lại được nhà họ Diệp không, hay lại vì chuyện của cô mà đối chọi với nhà Nam Cung?

Nghĩ tới đây, Diệp Căn Niên cũng không nằm xuống nữa, mà từ trên giường bật thẳng dậy.

Lợi dụng thời gian sau bữa cơm chiều, Diệp Căn Niên đã tìm tòi tất cả các ngõ ngách trong căn phòng này. Trong căn phòng công chúa mộng mơ của Niên Nhạc Nhạc có thể nói là đầy đủ các thiết bị, cái gì cần cũng có.

Nhìn ra được người sắp đặt tất cả những thứ ở đây rất để ý đến cô bé, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không hề sao nhãng.

Nhưng mà, cỗ tình thiếu đi máy vi tính.

Đối với Niên Nhạc Nhạc trầm mặc ít nói, không thích giao tiếp, thì có lẽ máy vi tính thật sự chẳng có tác dụng gì, đồ dùng bảo vệ trong phòng mới là thứ cần phải sinh hoạt. Nhưng đối với hiện tại, Diệp Căn Niên sống lại trên danh nghĩa của Niên Nhạc Nhạc mà nói, những thứ đồ bảo vệ trong phòng này từ cần thiết đã trở thành dư thừa, chiếc máy vi tính bị xem là dư thừa lại thăng cấp thành cần thiết.

Ánh mắt quét về phía chiếc đồng hồ báo thức hello kitty nhỏ ở đầu giường, thời gian hiển thị: 11h30’.

Ừ, vừa đúng!

*

Đêm khuya yên tĩnh, trong căn phòng không bật đèn, ánh huỳnh quang trên màn hình máy vi tính lóe sáng, hiện ra một khuôn mặt trẻ con không bỏ sót, âm thanh gõ bàn phím trong màn đêm yên tĩnh cũng không tính là vang, có thể thấy người sử dụng càng thêm cẩn thận.

Diệp Căn Niên vừa vỗ về trái tim đang đập loạn xạ của mình, ngón tay vừa múa may trên bàn phím laptop, cấp tốc xem mạng.

Lúc vừa mới trở lại, cô đã nhớ kỹ vị trí phòng đọc sách của nhà họ Thiệu, lúc này cần biết được thông tin của người thân, đã khiến cho cô bất chấp, tự mình đột ngột hành động, có dẫn tới sự hoài nghi của người khác hay không đây.

Thiên kim của Diệp Thị đột nhiên gặp tai nạn ô tô, tổng giám đốc Diệp Thị bật vô âm tín. . .

Cổ phiếu của Diệp Thị lại xuống giá lần nữa, tổng giám đốc vẫn như trước không rõ sống chết...

Các thành viên hội đồng quản trị của Diệp Thị thăm bệnh trong bệnh viện, cho biết tổng giám đốc tạm thời không ở trong nước.....

Diệp Thị. . .

Từng mẩu tin đập vào trong mắt, Diệp Căn Niên cố nén nỗi chua xót không ngừng dâng lên trong mũi, cố gắng không để cho nước mắt làm mờ nhạt tầm nhìn, để tránh bỏ sót thông tin quan trọng.

Tại sao có thể như vậy. . .

Cô còn nhớ rõ, lúc mình xảy ra tai nạn ô tô là đang nghe điện thoại của chị gái, trong điện thoại chị vẫn còn an ủi chính mình là đã xảy ra vấn đề nhỏ, bảo mình không cần phải lo lắng.

Nhưng nếu như vấn đề thật sự là nhỏ, tại sao cho đến hôm nay là một năm rồi, cha và chị vẫn như trước không rõ tung tích?

Bao giờ cũng như vậy, vẫn luôn là như vậy!

Từ bé đến lớn, bất kể trong nhà xảy ra biến cố gì, cô luôn luôn là người được bảo hộ tốt nhất.

Cha dũng cảm, kiên cường, chị gái cơ trí giỏi giang, trong sự che chở của hai người bọn họ mình dần lớn, đã hình thành thói quen hưởng thụ cuộc sống không buồn không lo do bọn họ xây lên, thậm chí chưa từng làm bất kì điều gì vì bọn họ.

Nghĩ lại mình như vậy, ngay cả chính cô cũng không nhận được muốn phi nhõ.

Con gái nhà họ Diệp không được rơi lệ trước mặt người ngoài, đối với lời của chị gái Diệp Căn Niên như phụng thánh chỉ, mặc dù cõi lòng đã tan nát rất khó đè nén vì bị Nam Cung Minh Húc phản bội, nhưng vẫn như trước kiên trì cầm nước mắt, nhẫn nại đến nơi người khác không nhìn thấy được.

Nhưng bây giờ, trong màn đêm như thế này, cô rất muốn lớn tiếng buông thả mình, thành thật khóc thoải mái.

Khoan đã...!

Các thành viên trong hội đồng quản trị của Diệp Thị vào bệnh viện thăm người bệnh? Thăm ai bị bệnh?

Diệp Căn Niên bất chợt từ trong thương cảm rút ra suy nghĩ, dùng sức chớp chớp mắt xua đuổi lệ đi, ánh mắt dừng lại trên người phụ nữ đang nằm ngủ yên tĩnh trên giường bệnh trong màn hình.

Đó là mình! Trải qua vụ tai nạn ô tô kia, thế nhưng mình không chết!

Diệp Căn Niên không tin nổi hai mắt tròn to, hết lần này đến lần khác xác nhận đi xác nhận lại hình ảnh trong màn hình là mình không thể nghi ngờ, tay phải cấp tốc trượt trên chuột, muốn xem càng nhiều thông tin về vấn đề này.

Vậy mà, đúng lúc này, trong căn phòng vô cùng yên tĩnh, chợt vang lên tiếng khóa cửa bị vặn.

"Rắc rắc --"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Cho đến khi Diệp Cẩn Niên đã nằm lại trên giường của mình, vẫn như cũ không thể tin nổi mới vừa rồi, thế nhưng mình có thể dễ dàng qua được trót lọt như vậy.

Khi tiếng rắc rắc mở khóa cửa vang lên, theo tiếng cửa, Diệp Cẩn Niên lập tức diễn tập rất nhiều các bước đi trong lòng, tắt mạng thật nhanh, thân thể nho nhỏ chui vào dưới gầm bàn, một tay nhanh chóng rút phích cắm điện ra, sau đó để nguyên lại vị trí cũ coi như không có sơ hở gì, tất cả các động tác đều được thực hiện liền một mạch.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, mỗi một bước đều giống như giẫm vào trong lòng, tiếng vang kích thích hòa cùng với nhịp tim đập vội vã.

Tách ——

Đèn trên bàn được bật sáng, trong bóng tối ánh sáng đột nhiên ủa tới khiến cho Diệp Cẩn Niên ý thức được nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì trước mặt đã xuất hiện một khuôn mặt anh tuấn phóng đại.

"Nhạc Nhạc?" Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, theo đó là một bàn tay đưa về phía cô.

Chết thì chết thôi. Diệp Cẩn Niên hít sâu một hơi, từ từ ngẩng đầu lên.

Khi Thiệu Tư Hữu nhìn thấy rõ hai mắt của cô đỏ bừng thì thật sự sửng sốt.

"Anh, sợ." Giọng mũi trẻ con ngọt ngào, yếu ớt kèm theo vẻ uất ức, Diệp Căn Niên nhẹ nhàng vịn vào tay Thiệu Tư Hữu, đôi mắt to trắng đen rõ ràng bị phủ bởi một tầng sương mù, trên mặt vẫn còn nguyên nước mắt.

Ba phần là giả, bảy phần là thật.

Cô sợ như vậy là do ban đêm không có người thân, nhớ gia đình chị gái và cha. Về ngày trang lúc này, hợp với lứa tuổi của Niên Nhạc Nhạc, cũng thuận theo cảm xúc của Diệp Căn Niên.

Không biết tại sao, khi cô được Thiệu Tư Hữu ôm vào trong lòng, người được mùi thơm thoang thoang trên người anh, nước mắt lại không cầm được chảy xuống, đúng là ban đêm như vậy, con người đều có vẻ yếu đuối hơn.

Chị, em không có nuốt lời, em là dùng cơ thể của Niên Nhạc Nhạc khóc, không phải là người của nhà họ Diệp.

Bàn tay nhỏ bé nắm áo sơ mi của Thiệu Tư Hữu tạo ra chùng nếp nhăn, ừ, đây là tay của Niên Nhạc Nhạc; nước mắt cũng đều được lau đi, a, cái này coi như là nước mắt của Niên Nhạc Nhạc.

Diệp Căn Niên nghĩ vậy, liền không chút kiêng kỵ ở bên người Thiệu Tư Hữu phát tiết một trận.

Dĩ nhiên, lúc này rời khỏi găm bàn cô cũng không quên cố ý dùng chân móc vào dây điện, vốn tính toán hợp lý là mình không cần thận nên vô tình vấp vào dây điện, làm trò phải làm xong xuôi, như vậy trong máy tính cũng sẽ không để lại chuyện gì phiền toái.

Chỉ có điều làm trò cũng cần phải trả giá cao, bởi vì lực vấp suýt nữa cô đã tiếp xúc thân mật với mặt đất, đầu gối Diệp Căn Niên thật bất hạnh đụng phải cái máy cắt giấy dưới gầm bàn, phía trên bị mài mỏng một khối hoa văn thật to, da thịt trắng trẻo, non mềm điểm một vết thương nhỏ thôi cũng trở nên nổi bật nghiêm trọng, Ahhh, thân thể Niên Nhạc Nhạc thật đúng là yếu ớt.

Cho đến khi bị ôm trở về phòng, xử lý tốt vết thương, Thiệu Tư Hữu từ đầu đến cuối đều không hỏi nguyên nhân nửa đêm Diệp Căn Niên đột nhiên xuất hiện ở trong phòng đọc sách, Diệp Căn Niên cũng ngoan ngoãn diễn tốt vai một cô bé trầm mặc ít nói.

Nhưng khi tất cả đã khôi phục lại yên tĩnh, sự nghi ngờ của Diệp Căn Niên cũng theo đó mà lớn dần.

Nếu như là người khác đi vào, có lẽ Diệp Căn Niên đã có thể tự an ủi được mình, kỹ thuật diễn xuất của cô không tệ, đủ để mê hoặc tầm mắt, nhưng Thiệu Tư Hữu này, bề ngoài tuy vô hại, so với hồ ly, Thiệu Tư Hữu còn khôn khéo, nhạy bén hơn, thế nhưng cô lại dễ dàng qua mặt như vậy?

Một đêm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, lo lắng cho người thân, ngỡ vực với việc mình còn sống, cùng với suy đoán về Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên không biết mình đã ngủ từ lúc nào, chỉ là một đêm mê man rồi rã với những hỗn loạn khiến cho ngày hôm sau khi tỉnh lại, đầu vầng não căng, mắt quầng thâm thật sâu.

Sáng sớm ngày hôm sau, tin tiểu thư Niên Nhạc Nhạc bị thương mọi người trong nhà họ Thiệu đều đã biết.

Đầu tiên là Thiệu Tư Hữu lên tiếng, để cho Diệp Căn Niên ngon giấc ở nhà dưỡng ‘thương’, cử người đến trường học của Niên Nhạc Nhạc xin nghỉ; sau đó là gương mặt đau khổ của Chú Vu, ở bên giường ân cần hỏi han, hận không thể tháo chân của mình ra để gắn vào chân cho Diệp Căn

Niên; tiếp đó là các giúp việc của nhà họ Thiệu, mang tất cả đồ ăn vào trong phòng, Diệp Cẩn Niên muốn xuống giường đi lại, phải cẩn thận dè dặt tưởng chừng như muốn lấy mạng bọn họ vậy.

Mặc dù Diệp Cẩn Niên vẫn không hiểu rút cuộc Niên Nhạc Nhạc này ở nhà họ Thiệu với thân phận gì, nhưng từ chuyện cô ‘bị thương’ này xem ra, sự đãi ngộ Niên Nhạc Nhạc được hưởng tuyệt đối là của cấp khách quý.

Dĩ nhiên, tên nhóc Thiệu Mục Ân này là một ngoại lệ, nhưng mà lên đứng ở bên giường Diệp Cẩn Niên nửa ngày, cuối cùng chỉ khạc ra hai chữ: "Ngu ngốc."

*

Đêm qua ngủ không được ngon giấc, Diệp Cẩn Niên cũng muốn thừa dịp trấn an lại cái đầu hỗn loạn của mình, cũng không bài xích đối với cách đối đãi này, nhưng mà không ngờ là, hai vị thiếu gia nhà họ Thiệu vừa rời khỏi nhà, để cho cô yên tĩnh chưa được một giờ, đã có một vị khách không mời mà đến.

Nói về vị khách không mời mà đến, có vẻ như cũng chỉ nhằm vào một mình Diệp Cẩn Niên.

"Bác sĩ Lâm đến thật đúng lúc, vốn cũng định đi mời ngài qua đây rồi, hôm qua tiểu thư đã bắt đầu chịu mở miệng nói chuyện."

Diệp Cẩn Niên cố ý kiên trì ở lại phòng khách dưới tầng một để dưỡng thương, đang muốn tìm Chu Công tán gẫu, thì nghe thấy giọng nói của chú Vu ở cửa truyền đến.

Bác sĩ?

Truyện dở cứ bay tứ tung, Diệp Cẩn Niên nheo mắt lại, không thích.

Nhà họ Thiệu đương nhiên sẽ không bỏ qua việc Niên Nhạc Nhạc bị bệnh mà không xem, nếu như nói có ai hiểu Niên Nhạc Nhạc nhất, chỉ e rằng sẽ là bác sĩ chịu trách nhiệm xem bệnh cho cô.

"Nhạc Nhạc tiểu thư, Lâm thiếu gia tới thăm cô." Đối mặt với Niên Nhạc Nhạc, bác sĩ Lâm đã được Chú Vu đổi lại gọi bằng Lâm thiếu gia, có thể thấy được, đối với cái thân phận bác sĩ này, Niên Nhạc Nhạc vẫn còn rất kháng cự.

Diệp Căn Niên nằm co ro bất động trên ghế sofa, đầu dễ dàng để lộ, tiếp tục ngủ.

Quả nhiên, giọng nói có chút áy náy của chú Vu truyền đến: "Lâm thiếu gia, tiểu thư ngủ thiếp đi, hay là để lần sau tới xem lại."

"Không sao, tôi có thể đợi, tôi vốn cũng có chuyện muốn nói với Tư Hữu, trưa cậu ấy sẽ về nhà chứ?" Giọng nói của người kia truyền đến, hùng hồn ngay thẳng, không làm cho người ta cảm thấy thân thiết, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét.

Anh có thể đợi, nhưng tôi không đợi được, Diệp Căn Niên nói thầm trong lòng.

Đợi đến khi Thiệu Tư Hữu trở về, cô không chỉ không giả vờ ngủ để trốn tránh được, mà ở trước mặt anh, tiếp nhận những câu hỏi của bác sĩ, cô sẽ càng dễ dàng bại lộ mình hơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Căn Niên dụi dụi mắt, từ trên ghế sofa ngồi dậy, ra vẻ vừa tỉnh ngủ.

"Niên tiểu thư đã tỉnh rồi sao?" Bác sĩ Lâm thấy Diệp Căn Niên đột nhiên tỉnh lại, cũng không hề kinh ngạc, lịch sự cười hỏi.

Diệp Căn Niên không trả lời, chỉ mở to mắt nhìn sang, dù sao tính tình Niên Nhạc Nhạc cũng ít nói nên là như thế, chứ bình thường chính là khác thường.

Bác sĩ họ Lâm này ngũ quan rõ ràng cũng không tầm thường, nhưng kết hợp cùng nhau, diện mạo cũng không tính là xuất chúng hơn nhiều, so với Nam Cung Minh Húc hay Thiệu Tư Hữu, chênh lệch cũng không phải là rất nhỏ, Diệp Căn Niên mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Thu hồi tầm mắt, Diệp Căn Niên tiện tay cầm chiếc điều khiển tivi, bật tivi lên, thoải mái bật các kênh, cô cũng không muốn trả lời những vấn đề tiếp theo của người này, đáp nhiều, sai càng nhiều.

Mà dễ nhận ra bác sĩ Lâm này cũng đầy nhân nại, thế nhưng cứ như vậy mà thoải mái nhìn lên tivi cùng với Diệp Căn Niên.

"Hôm nay, tập đoàn Nam Cung mở cuộc họp báo, chồng của thiên kim tiểu thư Diệp Thị sẽ là người đại diện trả lời, nghe đồn tổng giám đốc Nam Cung Minh Húc của tập đoàn Nam Cung sẽ tạm thời thay thế chức vị tổng giám đốc của Diệp Thị....."

Động tác chuyển kênh không ngừng đột nhiên dừng lại, ánh mắt Diệp Căn Niên ngưng lại ở một kênh giải trí đang đưa tin, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Nam Cung Minh Húc!

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bị Thôi Miên

"Tổng giám đốc Diệp Thị và thiên kim đã mất tích được hơn một năm, tập đoàn Diệp Thị từng đứng đầu thành phố Kì Lâm đã vài lần nhấp nhô, hôm nay lại có tin đồn, tổng giám đốc Nam Cung lấy danh nghĩa vợ là thiên kim thứ hai của nhà họ Diệp, tiếp nhận tập đoàn Diệp Thị. Buổi sáng hôm nay, phó tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung thay mặt cho tổng giám đốc Nam Cung triệu tập một cuộc họp báo, đã tiến hành trả lời trực tiếp, nói rõ tổng giám đốc Nam Cung chỉ tiếp quản Diệp Thị tạm thời, sẽ không sửa đổi quyền sở hữu của Diệp Thị. . ."

Trên ti vi, cô dẫn chương trình xinh đẹp thao thao không ngừng, hình ảnh được cắt chuyển đến nơi họp báo, đèn flash liên tục phát sáng, phía dưới màn hình bên góc phải gắn một tấm ảnh, người đàn ông trên đó, có khuôn mặt đẹp trai vô đối, mắt phượng môi mỏng, đường nét rõ ràng.

Đó là người Diệp Căn Niên có chết cũng không bao giờ quên – chồng cũ của cô - Nam Cung Minh Húc.

Hắn trong ảnh, đôi môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt mênh mông trước sau như một, giống như trên cõi đời này chẳng có thứ gì ở trong mắt hắn.

"Theo như phó tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung đưa tin, sở dĩ tổng giám đốc Nam Cung không có mặt tại cuộc họp báo, là vì phải đến bệnh viện chăm sóc người vợ đã hôn mê hơn một năm nay, thiên kim thứ hai nhà họ Diệp - Diệp Căn Niên. Một năm trước đây, thiếu phu nhân Nam Cung

bất ngờ xảy ra tai nạn ô tô, lái xe đã bỏ chạy, đối với vợ mình, tổng giám đốc Nam Cung chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, hết lòng hết sức, từng là chủ đề mà mọi người trong giới say sưa bàn tán, là một đôi ông trời tác hợp đã từng. .
."

Bản tin vẫn đang tiếp tục, những âm thanh cảnh thái bình giả tạo kia, sớm đã bị cô vứt ở bên ngoài tai, Diệp Căn Niên hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chặp người đàn ông trên màn hình, nỗi căm hận tận trong đáy lòng bắt đầu lan tràn vô tận.

Người đàn ông dẫn theo người tình tiến dần từng bước, đuổi mình ra khỏi cửa, bức mình làm tuột mất đứa bé mới được sáu tháng, hại mình suýt nữa đã phải mất mạng vì tai nạn ô tô.....

Hay cho từ tỉ mỉ chu đáo, hay cho từ hết lòng hết sức!

Cùng giường chung gối hai năm, thế nhưng cô lại không hề phát hiện ra hẳn là một kẻ đạo đức giả giỏi diễn trò như vậy.

Nam Cung Minh Húc, anh hại tôi đến bước đường này, lại còn muốn dùng danh nghĩa của tôi để dây máu ăn phần nhà họ Diệp, đúng là vô liêm sỉ đến cực điểm!

Diệp Căn Niên hoàn toàn chìm đắm trong thù hận, đã quên mất tình cảnh lúc này của mình, quên mất bên cạnh mình còn có một nhân vật nguy hiểm, ánh mắt vẫn thủy chung quan sát cô.

Một bàn tay thon dài, từ từ đặt trên bả vai vì đè nén cơn tức giận mà run rẩy của Diệp Căn Niên, khiến cho cơn lửa giận đang không có chỗ phát tiết hoàn toàn phát ra.

"Cút đi!" Theo tiếng giận dữ quát tháo, Diệp Căn Niên chột quay đầu lại, đối mắt trực tiếp với bác sĩ Lâm.

"Nhạc Nhạc, em đừng tức giận, nghe lời nào." Người nọ mỉm cười nói nhỏ bên tai, lại không biết tại sao rõ ràng là anh ta cười nói, nhưng Diệp Căn Niên lại không nhìn thấy chút ý cười nào trên mặt anh ta.

"Tôi mới không phải là Niên Nhạc Nhạc!" Giọng nói thiếu kiên nhẫn không khống chế nổi bị bật ra ngoài, ngay cả bản thân Diệp Căn Niên cũng phải giật mình.

"Hả? Vậy em là ai?" Giọng nói kia lại sâu kín vang lên, như có như không, giống như mộng ảo.

Chưa kịp suy nghĩ, miệng Diệp Căn Niên đã hé mở: "Tôi là. . ."

Không đúng! Không được nói!

Tại sao lời nói chỉ nhẹ như vậy mà nghe vào trong tai mình, liền kích thích nỗi buồn giận trong đáy lòng mình xung đột với nhau, đem mình bình thường vẫn luôn kiêu ngạo, bình tĩnh hoàn toàn đàn áp?

Không được nói, không được!

Diệp Căn Niên lập đi lập lại trong lòng, cường chế cái miệng mấy lần khép mở đóng lại, nhưng bất kể như thế nào cũng không thể di chuyển tầm mắt. Chỉ có thể để mặc cho ánh mắt, theo đuổi cặp mắt kia giống như một cơn lốc xoáy, làm cho bản thân bị hung hăng hút vào, từng bước từng bước bị hãm sâu trầm luân.

"Cô là ai... Nói cho tôi biết.... Thân phận thật sự của cô... Cô là ai. . ."

Tất cả những thứ quanh cô đều trở nên yên tĩnh đến khác thường, bên tai chỉ còn giọng nói kia lập đi lập lại, chọt xa chọt gần.

Thật phiền, giọng nói đáng ghét như vậy, chỉ có lấy được đáp án hãn muộn mới chấp nhận dừng lại.

Nói cho hẳn biết, nói cho hẳn biết đi. Ý thức dao động bắt đầu thỏa hiệp.

Không được, không được nói. Lý trí duy nhất vẫn đang kiên trì.

Đầu choáng váng, suy nghĩ cũng dần dần mơ hồ, Diệp Căn Niên cố gắng khép hai mắt lại nhưng từ đầu đến cuối vẫn không làm được, cho đến khi, một hồi tối om quét tới.

*

Mệt chết đi, chìm chìm nổi nổi giống như phiêu bạt trên biển.

Diệp Căn Niên thử bắt lấy một cái bè gỗ để duy trì thăng bằng, nhưng thò tay ra lại cảm phải một mảnh mát lạnh.

"Hả?" Cố gắng mở mắt ra một khe hở, Diệp Căn Niên phát hiện cô đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng mình, thứ đầu tiên lọt vào trong mắt chính là khuôn mặt đẹp đẽ, dịu dàng - Thiệu Tư Hữu.

"Đã tỉnh rồi sao?" Thiệu Tư Hữu ngồi ở mép giường, lấy cái túi lạnh trên đầu Diệp Căn Niên ra, dùng mu bàn tay thử nhiệt độ trên trán cô, nhẹ giọng nói: "Đã hạ sốt, còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Diệp Căn Niên chậm rãi lắc đầu một cái, động tác nho nhỏ này dẫn theo một hồi choáng váng ùn ùn kéo đến, Diệp Căn Niên không thể làm gì khác hơn đành từ từ nhắm mắt lại lần nữa, một hồi lâu sau lại mở mắt ra.

Chết tiệt, cái tên bác sĩ Lâm kia thế nhưng lại sử dụng thôi miên với cô!

Cũng không biết lúc mình không còn ý thức, đã nói lộ ra cái gì với hẳn hay chưa.

"Lát nữa anh sẽ bảo chú Vu mang cơm tối lên đây, em ngủ tiếp một lúc nữa đi." Nhìn ra Diệp Căn Niên không được thoải mái, Thiệu Tư Hữu đứng

dậy, nhẹ giọng dặn dò: "Nhạc Nhạc, về sau không được ngủ trên ghế sofa nữa, tránh khỏi cảm lạnh."

Cảm lạnh?

Diệp Căn Niên ngăn người nhìn Thiệu Tư Hữu thuận thực thay túi chườm nước đá cho mình, cảm giác nước đá lạnh trên trán khiến cho ý thức tỉnh táo vài phần, chẳng lẽ việc mình té xỉu đã bị tên bác sĩ kia giấu đi nói thành cảm lạnh?

Thiệu Tư Hữu này, dễ bị lừa gạt như vậy sao?

"Ngoài ra, còn có một món quà." Thiệu Tư Hữu cũng chẳng xét hỏi bộ dáng sững sờ lúc này của Diệp Căn Niên, anh khom lưng nhắc một cái hộp ở dưới giường lên, từ bên trong lấy ra một chiếc laptop màu trắng tinh xảo, đặt xuống bên cạnh Diệp Căn Niên: "Anh nghĩ, Nhạc Nhạc cũng nên bắt đầu dùng máy vi tính được rồi."

Hành động này của Thiệu Tư Hữu không thể nghi ngờ khiến cho hồi chuông báo động trong lòng Diệp Căn Niên vang lên mãnh liệt, theo bản năng, liền liên hệ đến chuyện tối qua đã lén lút vào trong phòng đọc sách, quả nhiên đã bị phát hiện rồi sao?

Cố gắng tìm ra manh mối ở trên mặt Thiệu Tư Hữu, tiếc rằng đầu vẫn mê man, khiến cho thị lực của Diệp Căn Niên cũng bị ảnh hưởng theo.

Đưa mắt nhìn một thời gian dài, khiến cho đầu cô ong ong càng thêm đau.

"Nghỉ ngơi tốt đi." Thiệu Tư Hữu sửa sang lại một chút chăn đắp trên người cho Diệp Căn Niên, xoay người đi ra ngoài, để lại Diệp Căn Niên một mình với đầy nỗi ngờ vực trong lòng mà không thể hỏi.

Chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên không hề nhìn thấy, cùng lúc xoay người, nụ cười ưu nhã trước sau như một trên mặt Thiệu Tư Hữu rõ ràng đã biến mất.

*

"Lần này cậu làm hơi quá rồi." Trở lại phòng đọc sách, Thiệu Tư Hữu đứng ở trước cửa sổ, đối diện với sắc trời đã dần tối, gọi điện thoại.

"A, cậu không nhớ rồi sao?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khẽ, giọng nói hùng hồn mang theo chút nhạo báng.

"Cách xa cô ấy một chút." Thiệu Tư Hữu không để ý tới giọng điệu trêu chọc của đối phương, giọng nói trước sau như một vẫn dịu dàng, lại mang theo chút mơ hồ cảnh cáo.

"Ồ, cậu không tò mò tôi đã dò ra được điều gì hả?" Dễ nhận thấy đối phương cũng không muốn rối rắm bởi cái đề tài này, hỏi ngược lại.

"Không tò mò."

"Chán thật," giọng nói đầu điện thoại bên kia hơi ngừng lại, theo đó là một tiếng xì khẽ, "Nhưng mà Tư Hữu, bảo vệ tốt cô gái nhỏ của cậu vào, cô ấy, đúng là một bảo bối đó. . ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thành Ý

Bởi vì liên quan đến việc ‘cảm lạnh’, mà ngày nghỉ của Diệp Cẩn Niên được kéo dài tiếp, trong khoảng thời gian này Diệp Cẩn Niên lấy danh nghĩa dưỡng bệnh vùi mình ở trong phòng, thu thập thông tin mình muốn.

Tính cách Niên Nhạc Nhạc trầm mặc ít nói, chủ động đi hỏi thăm nhất định sẽ bị nghi ngờ, Thiệu Tư Hữu đưa máy tính tới, nó trở thành cách duy nhất để Diệp Cẩn Niên nắm bắt được thông tin.

Thời gian hai ngày, khiến Diệp Cẩn Niên từ sự kích động ban đầu đã dần dần khôi phục lại lý trí, người được gọi là bác sĩ Lâm Thụy kia đã thừa lúc tâm trạng cô lộn xộn mà thôi miên cô, nhắc nhở cho Diệp Cẩn Niên về tình cảnh hiện tại của mình, buộc cô không thể hốt hoảng, phải tỉnh táo đối phó.

Qua hai ngày tìm kiếm, Diệp Cẩn Niên đã lấy được không ít thông tin, ví dụ như, cô hôn mê không được bao lâu, Nam Cung Minh Húc đã dùng danh nghĩa của cô để bắt đầu tham gia điều hành Diệp Thị, chỉ có điều hẳn không lấy được hoàn toàn sự tán thành của các cổ đông. Tập đoàn Nam Cung ngoài mặt thì oai phong vô hạn, lại luôn có một vài tác nhân bên ngoài – một việc nhỏ không đáng kể tên làm ảnh hưởng đến đại cục, mà tác nhân bên ngoài đó, cực kỳ giống với tác phong làm việc của chị gái Diệp Cẩn Niên – Diệp Cẩn Nhiên, điều này không thể nghi ngờ đã cho Diệp Cẩn Niên một liều thuốc an thần.

Nhìn bối cảnh bệnh viện trên màn hình, khuôn mặt tiêu tụy của người đàn ông, Diệp Căn Niên cười lạnh lẽo, bởi vì tôi “hôn mê” mà lo lắng đến tiêu tụy? Vậy thì Nam Cung Minh Húc, những ngày tiếp theo, e rằng anh sẽ càng thêm hao tổn tinh thần vì tôi rồi.

Chúng ta, vẫn còn nhiều thời gian.

Ba ngày sau, Diệp Căn Niên ‘vừa khỏi bệnh’, sáng sớm tỉnh dậy, đã có bộ đồng phục được gấp chỉnh tề ở bên giường, áo trắng kiểu tay áo lá sen, kết hợp với chiếc váy ngắn màu đen, là phong cách đã rất lâu chưa thay đổi của học sinh trường Y Nhĩ.

Đúng rồi, hôm nay là ngày ‘Niên Nhạc Nhạc’ quay lại trường học.

Niên Nhạc Nhạc, 13 tuổi, không rõ thân thế, cách đây tám năm đã được nhà họ Thiệu nhận nuôi, ba năm trước cùng với hai anh em Thiệu Tư Hữu và Thiệu Mục Ân trở về nước.

Về tư liệu liên quan đến Niên Nhạc Nhạc, đây là điều duy nhất có thể tìm thấy được trên mạng, trong thời đại mà tin tức lan truyền cực nhanh, dễ nhận thấy cô bé này đã được nhà họ Thiệu bảo vệ vô cùng tốt.

Cô bé trong gương, khuôn mặt ngây ngô, làn da tinh tế, tóc mái ngang trán chỉnh tề, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, cười rộ lên sẽ hơi cong, chóp mũi xinh xắn tròn trịa, đôi môi đỏ tươi căng mọng, cái cằm không tính là nhọn, mà tròn tròn kiểu trẻ con.

Chiếc váy ngắn màu đen để lộ ra bắp chân trắng nõn, nhìn cô bé trong gương kia cũng đang làm những động tác giống hệt mình, Diệp Căn Niên bất đắc dĩ bĩu môi, đến nay cô vẫn chưa thể thích ứng được với bộ mặt không thuộc về mình ở trong gương, lạ lùng.

Chiếc Bentley màu đen dừng ở trước cổng trường học Y Nhĩ, đã qua thời gian lên lớp, trong sân trường vang vọng những tiếng đọc sách lạnh lạnh.

"Niên Nhạc Nhạc, em lại làm hại anh đến muộn." Nhìn Diệp Cẩn Niên từ từ ra khỏi xe, Thiệu Mục Ân nhăn mày nói, chiếc áo sơ mi nhỏ màu trắng, chiếc quần yếm màu đen, nếu như cậu nhóc không mở miệng nói chuyện, Diệp Cẩn Niên sẽ cho rằng cậu là một bé trai rất lanh lợi, dễ thương.

Nhìn bóng lưng cậu bé nhanh chóng chạy đi, Diệp Cẩn Niên lắc đầu một cái, nói cậu dễ thương, còn không bằng nói Diệp Cẩn Niên cô chính là Niên Nhạc Nhạc sẽ chân thật hơn.

*

Trung học năm nhất (trung học cơ sở), lớp 5.

"Chào ngài, tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp Nhạc Nhạc, tôi họ Vương." Nữ giáo viên trẻ tuổi ngừng giảng, ra tiếp đón, thấy đại thiếu gia nhà họ Thiệu – Thiệu Tư Hữu kiêm luôn chức tài xế, trong giọng nói lộ rõ sự hưng phấn, trên hai gò má đã nổi lên màu đỏ nhàn nhạt.

"Xin lỗi, đã tới muộn." Dắt tay Diệp Cẩn Niên, Thiệu Tư Hữu nói giọng ôn hòa, lịch thiệp trước sau như một, "Đã phiền cô giáo chiếu cố Nhạc Nhạc rồi."

"Đâu có, Nhạc Nhạc rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện." Dễ nhận ra nữ giáo viên đã bị hình tượng tao nhã của Thiệu Tư Hữu mê hoặc, vội vàng nói.

Thiệu Tư Hữu không để ý đến vẻ mặt ái mộ của giáo viên Vương, nhẹ nhàng vờ vờ bàn tay nhỏ bé của Diệp Cẩn Niên, "Tối anh sẽ tới đón em, Nhạc Nhạc phải ngoan nha."

Diệp Cẩn Niên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cùng cô giáo háo sắc nhìn Thiệu Tư Hữu nện bước, tao nhã rời đi.

Thông minh hiểu chuyện, Niên Nhạc Nhạc sao?

Diệp Cẩn Niên liếc nhìn cô giáo vẫn như trước chưa hoàn hồn, nói thật hay, một tiểu nha đầu trong lúc thi lại lên sân thượng ngủ, ừ, quả nhiên rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện.

Một tiết học khá dài, Diệp Cẩn Niên lật quyển sách giáo khoa từ đầu đến cuối, nghe giáo viên giảng say sưa, ngon lành trên bục, buồn ngủ chỉ muốn ngáp.

Nhàm chán.

Diệp Cẩn Niên bắt đầu lý giải được hành động trốn học của Niên Nhạc Nhạc, cô cũng rất muốn.

Cô - một sinh viên kinh tế giỏi, lắt mình một cái đã biến thành một đứa bé trung học năm nhất, mức chênh lệch thật đúng là lớn không phải bình thường. Nhìn các bạn học xung quanh nghiêm túc chăm chú nghe giảng, những bông hoa tương lai của đất nước, chí tiến thủ thật tích cực.

Cuối cùng, lúc Diệp Cẩn Niên cầm quyển sách giáo khoa lên định xem lại lần thứ ba, thì tiếng chuông cứu mạng báo tan học rốt cuộc cũng vang lên.

"Niên Nhạc Nhạc, có người tìm bạn." Ở cửa có một giọng non nớt hô lên.

Diệp Cẩn Niên nghi ngờ giương đôi mắt buồn ngủ lên, lão đảo đi ra ngoài, khi thấy rõ người đứng ở bên ngoài, ánh mắt buồn ngủ lập tức tiêu tan.

"A, Niên tiểu thư, lại gặp mặt." Giọng nói hùng hồn ngay thẳng vang lên, khuôn mặt không tính là xuất chúng, vì cười mà ngược lại trở nên anh tuấn hơn vài phần.

Người đã thôi miên mình - bác sĩ tâm lý Lâm Thụy kia, tại sao hẳn lại ở đây?

"Tiểu thư Nhạc Nhạc hẳn là biết, tôi có kiêm chức chuyên gia cố vấn tâm lý cho học sinh trung học năm hai (trung học phổ thông) của trường Y Nhi." Lâm Thụy cố tình nói bốn chữ 'Tiểu thư Nhạc Nhạc' rất nặng nề, khiến cho Diệp Căn Niên giật mình, vẫn như cũ không nói lời nào, bình tĩnh nhìn sang.

"Hoặc giả, tiểu thư Nhạc Nhạc có hứng thú đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút." Cười như không cười đề nghị, Diệp Căn Niên thế nhưng cũng không cự tuyệt.

Từ trong giọng nói của hẳn, Diệp Căn Niên biết người này đã hoài nghi thân phận của cô, cô cũng rất muốn biết, lần thôi miên trước đó, hẳn đã hỏi được những gì từ mình.

Sau khi tan lớp, trong hành lang đám học sinh đi tới đi lui, thỉnh thoảng có những ánh mắt thăm dò nhìn về hướng này, Diệp Căn Niên đi theo phía sau Lâm Thụy, tới khu làm việc của trường trung học.

"Hoan nghênh hạ cố đến chơi." Đẩy cửa phòng làm việc ra, Lâm Thụy dẫn đầu đi vào, làm nghi lễ của một quý ông.

Diệp Căn Niên không khách khí đi vào, rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế chỗ bàn, không có một chút nào cảm thấy mình là khách, cũng không có nhượng điểm để cho người ta bắt được.

Rất tốt, Lâm Thụy cũng rất thích biểu hiện của nha đầu nhỏ này, từ trên bàn lấy ra một xấp giấy, đưa cho Diệp Căn Niên: "Để cảm ơn tiểu thư Nhạc Nhạc đã hạ cố đến chơi, tôi đã đặc biệt chuẩn bị một món quà."

Không tính là một xấp dày, Diệp Căn Niên tùy ý lật đi lật lại, đây là bản photocopy những bài kiểm tra mấy năm qua của Niên Nhạc Nhạc.

Có cái này, Diệp Căn Niên có thể sẽ không giống như ở trong tiết học vừa rồi nữa, nhìn những khoảng trống trong tập kiểm tra, có trả lời thì cũng chẳng chịt với nhau, hoặc là sai, hoặc là nhầm số.

Người này, thế nhưng lại đoán ra được thứ mình cần.

Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Thụy, nheo mắt lại, còn đối phương lại từ từ tiến đến gần cô, hai tay chống lên hai bên thành ghế, nhốt Diệp Căn Niên ở bên trong.

"Lo âu, sợ hãi, bất an, thậm chí còn có chút mâu thuẫn, hiện tại tâm trạng của tiểu thư Nhạc Nhạc đang rất không ổn." Giọng nói Lâm Thụy mang theo tia đầu độc, tiếng cười thật thấp từ trong cổ họng hắt tràn ra: "Tôi tin rằng phải đợi nhìn đến món quà thứ hai của tôi, tiểu thư Nhạc Nhạc mới có thể cảm nhận được, thành ý của kẻ hèn này."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Con Gái Nuôi Vs Với Con Dâu Nuôi Từ Bé

(VS: Nhiều người Việt Nam chúng ta thường nhầm tưởng và sử dụng VS với nghĩa là với, sự kết hợp nào đó. Tuy nhiên trên thực tế, VS có nguồn gốc từ từ tiếng Latinh , là viết tắt của từ VERSUS, nghĩa tiếng Anh là against; có nghĩa tiếng Việt là so tài với, đối đầu với (được sử dụng nhiều trong thể thao).

Mỗi tuần học sinh trường Y Nhĩ sẽ có hai buổi thực hành “nửa ngày quản thúc ở trên lớp”, buổi xế chiều sẽ để học sinh tham gia khóa học đào tạo ngoại khóa, còn đối với học trò Niên Nhạc Nhạc này mà nói, tiếng chuông tan học buổi trưa vang lên, thì đồng nghĩa với lời tuyên cáo cuộc sống một ngày trong trường đã kết thúc.

Lúc Diệp Cẩn Niên đi theo dòng người ra cửa chính của trường, Chú Vu đã đứng bên cạnh xe nhìn xung quanh chờ đợi.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc, Đại Thiểu Gia đi đón máy bay của Lão Thái Gia, không có gì thì giờ này cũng sắp về đến nhà rồi." Chú Vu cười hòa ái, nhìn nhìn về phía sau lưng Diệp Cẩn Niên, nghi ngờ hỏi: "Thế nào mà tiểu thiếu gia không đi đón cô sao?"

"Có lẽ là đón hụt rồi, tôi tình cờ gặp Nhạc Nhạc, liền dẫn cô bé ra đây." Lâm Thụy đi theo sau lưng Diệp Cẩn Niên giải thích.

Diệp Cẩn Niên hơi rũ mắt xuống, duy trì sự trầm lặng trước sau như một, thực ra lúc cô và Lâm Thụy rời khỏi phòng làm việc của hẳn, cũng là lúc

tiếng chuông tan học vang lên, tâm trạng cô không ổn định nên đã quên mất trong trường còn có một tiểu tổ tông nữa.

"Niên Nhạc Nhạc em cố tình!" Theo tiếng gào thét, một bóng dáng nhỏ bé rầm rầm chạy đến, gạt Diệp Căn Niên bên cạnh Lâm Thụy ra, vừa dùng ngón tay nhỏ chỉ vào Diệp Căn Niên, vừa mở to miệng ra thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán toàn mồ hôi, đó chính là nhị thiếu gia dở hơi của nhà họ Thiệu.

"Xem ra Mục Ân rất lo lắng cho tiểu thư Nhạc Nhạc." Lâm Thụy cũng không bức mình với động tác vừa rồi của Thiệu Mục Ân, nhìn cậu bé với nụ cười đong đầy.

"Quý tài (người có tài năng phi thường) mới phải lo lắng cho cô nàng ngốc nghếch này." Thiệu Mục Ân tức giận cãi lại, kéo tay Diệp Căn Niên chui vào trong xe, nói to với chú Vu: "Về nhà."

"VẬY LÂM THIẾU GIA. . ."

"Tôi cũng lâu rồi chưa gặp ông Thiệu, cũng nên đến chào hỏi một tiếng." Không đợi Chú Vu nói xong, Lâm Thụy nói trước cắt ngang lời của ông: "Ông cụ cũng lâu không thấy tiểu thư Nhạc Nhạc, có lẽ cũng rất muốn biết rõ về bệnh tình của cô bé."

Nói xong, Lâm Thụy cũng chui theo vào trong xe.

Bên ngoài xe chú Vu thở dài một tiếng, đi theo ông cụ nhiều năm, đã nhìn qua vô số người, ông cũng không cho là lần này Lâm thiếu gia lại tốt bụng như vậy.

*

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Biệt thự nhà họ Thiệu.

Lúc Diệp Căn Niên xuống xe thì Thiệu Tư Hữu đã đợi sẵn ở ngoài cửa.

Khuôn mặt anh tuấn, diễm đạm, mang theo nụ cười tao nhã trước sau như một, lúc ánh mắt đồng thời quét qua Lâm Thụy từ trong xe bước ra thì thoáng dừng lại.

Mà Lâm Thụy chẳng qua làm như không nhìn thấy, thoát khỏi tầm mắt đang phóng tới của anh, cười rạng rỡ đi theo sau lưng Diệp Căn Niên.

"Nhạc Nhạc, cháu dâu bảo bối của ông, cháu tan học đã về rồi!"

Không đợi Diệp Căn Niên kịp suy tư về cơn sóng ngầm giữa hai người này, đột nhiên cô bị một bóng đen chắn trước mặt, tiếp theo cơ thể bị người đó ôm bổng lên, bên tang vang vọng tiếng cười sang sảng: "Nặng hơn một chút rồi, bảo bối Nhạc Nhạc của ông."

"Ông nội." Thiệu Mục Ân xuống xe sau, gọi yếu ớt, cái đầu nhỏ cụp xuống, bộ dáng oai phong lúc nói chuyện với Diệp Căn Niên ở trên sân thượng đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại dáng vẻ của một cực cưng ngoan ngoãn.

Ông lão không chút để ý, "Ừ" một tiếng coi như là đáp lời, sau đó lại quay đầu dịu dàng hỏi thăm Diệp Căn Niên: "Hôm nay ở trường bảo bối Nhạc Nhạc có học tốt không? Có ai bắt nạt cháu không?"

Diệp Căn Niên im lặng duy trì dáng vẻ ngoan ngoãn, đôi mắt thật to sáng lấp lánh, quan sát ông lão trước mặt đột nhiên bế mình lên.

Ít nhất cũng phải sáu mươi tuổi rồi, nhưng lại đặc biệt cường tráng, đôi mắt sáng ngời có hồn mang theo sự hiểu biết sâu sắc về tình đời lãng động.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Hai y tá của gia đình theo sát sau lưng ông lão rõ ràng đã bị động tác của ông lão hù cho khiếp sợ, nhưng lại không dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Ông ấy chính là người đã làm ra quyết định di cư toàn bộ nhà họ Thiệu sang nước ngoài – tổng giác đốc tiền nhiệm của Thiệu Thị - Thiệu Thiên Ngạo?

Nhiều năm trước, ở trong nước nhà họ Thiệu đã từng xưng bá một phương, tư liệu về ông cụ Thiệu Thiên Ngạo của nhà họ Thiệu cũng không khó tìm.

Sau khi cha mẹ Thiệu Tư Hữu qua đời, ông cụ Thiệu để hai anh em Thiệu Tư Hữu và Thiệu Mục Ân bên cạnh mình nuôi dưỡng, cũng cùng năm đó, ông đã nhận Niên Nhạc Nhạc lúc ấy được bốn tuổi làm cháu nuôi.

Khoan đã, vừa rồi ông ấy gọi mình là gì?

Diệp Căn Niên đưa mắt nhìn về phía Lâm Thụy đang cố nén cười, cháu dâu? Không phải là cháu gái sao?

Đối với sự trầm mặc của Diệp Căn Niên, Thiệu Thiên Ngạo cũng không có chút gì làm lạ, liền ôm Diệp Căn Niên đi vào bên trong, sau lưng một đám người tất cả lớn nhỏ cũng đều đi theo vào, khiến cho Diệp Căn Niên cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Không phải nói bảo bố Nhạc Nhạc đã bắt đầu nói chuyện rồi ư? Sao nửa ngày rồi cũng không nghe thấy con bé nói chuyện với tôi?" Mới vừa ngồi xuống ghế sofa, vấn đề của ông cụ Thiệu đã được đưa ra, đôi mắt trừng lớn lóe ra một tia có tên gọi là ghen tỵ, cuối cùng vẫn không quên

dùng ánh mắt uất ức quét về phía Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên nhìn thấy trong lòng sợ hãi, cái nhìn toàn là sự trách móc còn gì nữa nha.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Là thật ạ, khi đó Nhị thiếu gia cũng có ở đây, lúc đón tiểu thư Nhạc Nhạc tan học, đã nói cảm ơn với tôi." Chú Vu bị ánh mắt 'lửa nóng' quá mức của ông cụ nhìn có chút lúng túng, vội vàng nói. Thấy sau khi ông cụ Thiệu nghe xong những lời này, tia lửa trong mắt càng có xu hướng tăng cao, liền nói thêm câu: "Nhưng trừ người trong cuộc ra, ông là người đầu tiên biết được chuyện này, còn sớm hơn cả đại thiếu gia."

Vì vậy, sắc mặt của ông cụ Thiệu mới hòa hoãn.

"Chịu nói chuyện là tốt rồi, thời gian vẫn còn nhiều." Ông cụ Thiệu cầm ly nước trên bàn nhét vào tay Diệp Căn Niên, ngây ngất nhìn bảo bối nhà mình, tự nói an ủi.

"Hừ." Một tiếng thật nhỏ, đến từ chính giọng mũi của Tiểu thiếu gia đáng ghét, không lọt qua được lỗ tai của ông cụ.

"Tiểu tử thúì, cháu hừ cái gì, vợ của cháu chịu nói chuyện với người khác, cháu ghen tỵ phải không?" Ông cụ Thiệu lập tức đem nỗi oán giận chưa được phát tiết giận cá chém thớt chĩa vào Thiệu Mục Ân.

Phốc --

Nghe đến đó, Diệp Căn Niên đột nhiên bị sặc nước, bắt đầu ho khan kịch liệt.

"Cháu không thèm cưới cô ấy!" Thiệu nhị thiếu gia lập tức lên tiếng phản bác.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Tiểu tử khốn kiếp," Gương mặt ông cụ Thiệu tối sầm lại, nhìn chăm
chăm Thiệu Mục Ân: "Cháu chịu lấy ta cũng không nở gả bảo bối Nhạc
Nhạc cho cháu đâu."

Mắt to trừng mắt nhỏ, ở giữa hai người lan ra đầy mùi thuốc súng.

Thiệu Tư Hữu ngồi một bên nghiêng người về phía cơ thể nhỏ nhắn của
Diệp Căn Niên, cẩn thận vỗ vỗ lưng cô, từ từ giải trừ sự khó chịu cho cô.

Diệp Căn Niên ho khan không ngừng, dùng sức nắm ly nước trong tay,
khóc không ra nước mắt.

Không phải là cháu nuôi ư? Sao thế nào lại thành cháu dâu? Còn là cô
dâu của của Thiệu Mục Ân nữa chứ!

Nhưng mà, Thiệu Mục Ân so với Niên Nhạc Nhạc, thì nhỏ hơn hẳn bốn
tuổi, nếu so với Diệp Căn Niên cô.....

Khoảng cách này, làm cô dâu nuôi từ bé của Thiệu Mục Ân hẳn, chẳng
thà nói là cô dâu của Thiệu Tư Hữu sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn!

"Oh? Lâm Thụy, cháu tới khi nào?" Dễ nhận ra, đến lúc này ông cụ
Thiệu mới muộn màng phát hiện trong nhà còn có một người nữa, nghi ngờ
hỏi.

"Tan học cháu đi cùng Nhạc Nhạc, nghe nói hôm nay ông về nước, cháu
qua đây chào một tiếng." Lâm Thụy lễ phép trả lời, nụ cười khéo léo.

"Tan học cháu đi cùng Nhạc Nhạc?" Ông cụ Thiệu ghen tỵ quá độ, ngay
lập tức nhảy bèn mà bắt được nửa câu đầu của Lâm Thụy, ánh mắt chuyển

qua chuyển lại giữa Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy, cuối cùng nói một câu khiến cho Diệp Căn Niên ngoài khét trong sống:

"Tiểu tử họ Lâm, cháu lớn lên cùng Tư Hữu, Nhạc Nhạc là vợ Tư Hữu, cháu không được đánh chủ ý lên con bé nha."

-- Diệp Căn Niên mới vừa bình ổn, lại lên cơn ho khan lần nữa.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mùi Vị Của Âm Mưu

Cuộc đối thoại ly kỳ, khó hiểu kết thúc trong tiếng ho khan kịch liệt của Diệp Cẩn Niên, sau bữa cơm trưa, Diệp Cẩn Niên với bộ dáng mệt mỏi, buồn ngủ, cùng với Thiệu Mục Ân, bị ông lão ra lệnh cưỡng chế bắt trở về phòng nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi ư, Diệp Cẩn Niên ngủ được sao?

Đáp án chắc chắn là không thể rồi.

Trong phòng, Diệp Cẩn Niên cắm một cái USB xinh xắn vào máy vi tính, dữ liệu tự động nhảy ra.

Đây chính là món quà thứ hai của Lâm Thụy, đại biểu cho thành ý mà hắn đã nói —— video ghi lại hình ảnh giám sát trong ngày trọng sinh của Diệp Cẩn Niên, cùng với những tài liệu chi tiết có liên quan đến thân thể của Niên Nhạc Nhạc.

Trong video, bé gái với khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết, tóc mái cắt ngang trán, hai mắt thật to quan sát xung quanh, dường như đang đợi chờ gì đó.

Theo thời gian hiện thị nhìn thấy trên đó, cảnh này xảy ra trước lúc Diệp Cẩn Niên trọng sinh một tiếng.

Mười mấy phút sau, Niên Nhạc Nhạc không nhìn ngó xung quanh nữa, thân thể nho nhỏ cuộn tròn trên chiếc ghế dài trong sân thượng.

Thời gian hiển thị ở góc trên bên phải nhảy qua từng chút chút một, hình ảnh bé gái bị cơn gió nhẹ phe phẩy, trên chiếc ghế dài, Niên Nhạc Nhạc lại vẫn ngủ yên giấc, say sưa.

Diệp Cẩn Niên nghi ngờ nhú mày, Lâm Thụy cho mình xem cái này là có ý gì?

Thời gian lại trôi qua từng chút, Niên Nhạc Nhạc càng ngủ càng say, ngay lúc tầm mắt Diệp Cẩn Niên di động không còn đủ kiên nhẫn, khi quay trở khuôn mặt bé gái lần nữa, sự biến hóa đã xảy ra.

Bé gái vẫn là bé gái đó, nhưng sự phập phồng đều đều trên ngực đã không còn.

Chết rồi? Diệp Cẩn Niên nheo mắt lại.

Cứ như vậy lặng lẽ ngừng thở, không giãy dụa cũng không hề có đau đớn.

Đối với cái chết của Niên Nhạc Nhạc, Diệp Cẩn Niên cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, bởi nếu như Niên Nhạc Nhạc vẫn còn sống, sao cô có thể thao túng được thân thể của cô bé.

Chẳng qua là, sự thay đổi quá nhanh như vậy khiến cho Diệp Cẩn Niên cảm thấy đoạn video này kì lạ, nhưng lại không nói được kì lạ ở đâu.

Lại mấy phút trôi qua, hình ảnh bé gái hô hấp đã được khôi phục, Diệp Cẩn Niên biết, đây đã không còn là Niên Nhạc Nhạc nữa rồi.

Tiếp đó, một bé trai nho nhỏ nhẹ nhàng bóp mũi của bé gái, bị bé gái vừa mới tỉnh dậy gạt ra, sau đó lại bị một sức lực dữ dội đẩy sang một bên.

Lúc ấy là lần đầu tiên Diệp Căn Niên dùng thân thể của Niên Nhạc Nhạc mở mắt ra, trải qua một màn.

Thông qua đoạn video này mà Lâm Thụy đã nảy sinh nghi ngờ với mình?

Chưa tìm được manh mối, Diệp Căn Niên đưa cửa sổ video về minimize, lại bắt đầu xem những việc đã trải qua trong cuộc đời của Niên Nhạc Nhạc.

Đối với bé gái bị trở ngại về tâm lý này, cuộc sống trước lúc năm tuổi của cô là quãng thời gian duy nhất có màu sắc, sau năm tuổi, cuộc sống của cô đơn giản như một trang giấy trắng.

Tất cả các biến cố đều xảy ra tám năm về trước, hai nhà Niên - Thuộc với quan hệ hòa hợp đã cùng nhau đi ra biển, trên đường đi gặp phải cơn bão lớn. Đó là một thảm họa, chỉ còn hai người sống sót là Thiệu phu nhân và Niên Nhạc Nhạc, cha mẹ Niên Nhạc Nhạc cùng cha của Thiệu Tư Hữu đều bị chết chìm trong biển lớn, còn Thiệu Tư Hữu vì bị bệnh nên không ra khỏi cửa, đã may mắn tránh được một kiếp nạn.

Sau đó, Niên Nhạc Nhạc năm tuổi vì mất đi cha mẹ, đã được ông cụ Thiệu đón về nhà họ Thiệu, đích thân ông nuôi dưỡng.

Vài tháng sau, Nhị thiếu gia của nhà họ Thiệu - Thiệu Mục Ân ra đời.

Vốn tưởng rằng, sự xuất hiện của sinh mệnh mới này sẽ làm giảm bớt đi bầu không khí tang thương của nhà họ Thiệu, nhưng không ngờ, Thiệu Mục Ân sinh ra được bảy ngày thì Thiệu phu nhân tự tử vì chứng trầm cảm.

Chứng kiến cái chết của cha mẹ, lại tận mắt nhìn thấy Thiệu phu nhân rơi từ tầng cao chót vót xuống, Niên Nhạc Nhạc bị hai đá kích nặng nề nên xuất hiện chứng ngại vật nghiêm trọng về tâm lý, cô bé bắt đầu khép kín bản thân, trừ Thiệu Mục Ân ra, không chịu gần gũi với bất kì người nào, bao gồm cả người luôn luôn chăm sóc cho cô - Thiệu Thiên Ngạo.

Ông cụ Thiệu đã dùng tất cả các phương pháp, vẫn không thể làm cho Niên Nhạc Nhạc khôi phục lại bình thường. Do quá yêu thương, liền làm ra một quyết định - muốn Niên Nhạc Nhạc làm cháu dâu của nhà họ Thiệu.

So với Thiệu Mục Ân, Niên Nhạc Nhạc lớn hơn 5 tuổi, so với Thiệu Tư Hữu thì ít hơn 11 tuổi, xét theo tuổi tác, rất thích hợp với Thiệu Tư Hữu, nhưng nhìn từ tình hình của bản thân Niên Nhạc Nhạc, lại có vẻ sẽ dễ dàng tiếp nhận Thiệu Mục Ân hơn.

Vì vậy, đến tột cùng là làm cô dâu của Thiệu Mục Ân, hay là cô dâu của Thiệu Tư Hữu, ông cụ rất mâu thuẫn. Cũng bởi vậy, thân phận của Niên Nhạc Nhạc mới chỉ được xác định là con dâu nuôi từ bé mà thôi, còn tương lai sẽ gả cho ai vẫn chưa biết, trả lời với bên ngoài, nhà họ Thiệu cũng chỉ nói cô là con gái nuôi.

Xem xong tư liệu về Niên Nhạc Nhạc, Diệp Căn Niên dựa người vào giường, ngẩn người nhìn màn hình máy vi tính.

Đúng là một mớ hỗn loạn. Diệp Căn Niên nghĩ.

Ánh mắt lại quay trở về hình ảnh phát đi phát lại trên video, bé gái yên tĩnh say sữa ngủ, khóe môi khẽ cong lên, giấc mơ mang hương vị ngọt ngào.

Đối với tuổi thơ trải qua sự tàn khốc như vậy, bé gái lại thừa kế một di sản kếch xù, phải đối mặt với những âm mưu toan tính, anh lừa tôi gạt, dưới sự bảo vệ của Thiệu Thiên Ngạo mà được sống trong thế giới của chính mình, sống trong thế giới của chính mình dưới sự bảo vệ của Thiệu Thiên Ngạo, có lẽ hạnh phúc cũng nhiều hơn.

Cứ ngủ ngủ như vậy, kết liễu ở luôn trong giấc mộng không hề có đau đớn, cũng coi như là một loại may mắn.

Lúc hô hấp đình chỉ, sắc mặt của bé gái vẫn hồng hào như cũ...

Hồng hào?

Ánh mắt Diệp Cẩn Niên khẽ động, rốt cuộc cô đã biết tại sao vừa rồi mình lại có cảm giác kì lạ rồi, đó chính là lúc Niên Nhạc Nhạc ngừng hô hấp, thì trên mặt lại xuất hiện một lớp phơn phớt đỏ.

Không nổi bật, nhưng rõ ràng là có thật.

Mà ở một giây trước, khuôn mặt Niên Nhạc Nhạc trắng bệch, cũng không có lớp phơn phớt đỏ kia.

Diệp Cẩn Niên quan sát đi quan sát lại đoạn này, bé gái trong video, tư thế ngủ vẫn giống y như nhau, thậm chí ngay cả nét mặt cũng không có chút thay đổi nào, nhưng càng nhìn kỹ, lại càng thấy được sự kì dị.

Lớp phơn phớt đỏ xuất hiện quá mức đột ngột, nếu như là do đột nhiên bị ngạt thở, thì ánh mắt của cô bé sẽ không được thanh bình đến như vậy.

Đúng là kì dị.

Nhớ lại bộ dáng nhìn quanh của Niên Nhạc Nhạc lúc đầu ở trên sân thượng, rõ ràng cô bé đang chờ đợi ai đó xuất hiện, lại không thể chờ được đến lúc đó.

Nhưng mà, nếu cô thực sự chờ được đến lúc đó?

Đối với sự phát triển của khoa học kỹ thuật hiện nay, lắp ghép thêm một đoạn nội dung vào một video cũng không phải là việc khó.

Diệp Cẩn Niên từ từ gập máy vi tính, dựa vào đầu giường nhắm mắt lại.

Hình như cô đã đánh hơi được mùi vị của âm mưu.

Cùng lúc này, ông cụ Thiệu và Thiệu Tư Hữu, còn có Lâm Thụy đang ngồi trên ghế sofa ở tầng một nói chuyện phiếm.

"Nếu Nhạc Nhạc đã bắt đầu nói chuyện, vậy thì bệnh tình của con bé coi như đã có chuyển biến tốt rồi." Ông cụ Thiệu tay chụp trên thành ghế sofa hỏi.

Lúc ở bên cạnh Niên Nhạc Nhạc, Thiệu Thiên Ngạo có vẻ hơi trẻ con, bây giờ thì ngược lại, rất có khí phách thế gia vọng tộc.

"Tình hình hiện tại là như thế này, lúc trước cháu đã làm kiểm tra qua cho tiểu thư Nhạc Nhạc, những ngày kế tiếp nếu để cho cô bé tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn, cháu tin là hiệu quả sẽ rất tốt." Lâm Thụy trả lời rất đúng trọng tâm.

"Nhạc Nhạc đã 13 tuổi." Thiệu Thiên Ngạo gật đầu một cái, giọng nói đầy bùi ngùi: "Những năm này, sản nghiệp của nhà họ Niên vẫn đang để cho mấy người họ hàng xa quản lý, sau khi Nhạc Nhạc trưởng thành sẽ phải thừa kế Niên Thị, lúc trước bởi vì tình huống có chút khác biệt, chúng tôi cũng không cố ép con bé tiếp nhận, hiện tại xem ra, đã đến lúc để cho con bé có chút chuẩn bị rồi."

"Giao tiếp với nhiều người sẽ giúp cho cơ thể mau hồi phục, là một phương pháp rất tốt." Tiếng nói Lâm Thụy dừng lại, trong mắt thoáng qua tia sáng, cười đưa ra đề nghị với Thiệu Tư Hữu: "Tư Hữu, không bằng buổi chiều Nhạc Nhạc không có giờ lên lớp, cậu dẫn cô bé đến công ty đi, tìm người có thể tin được dạy bảo cô bé?"

"Ừ, bắt đầu từ tuần tới cứ làm như vậy đi." Không đợi Thiệu Tư Hữu trả lời, Thiệu Thiên Ngạo liền quyết định dứt khoát.

"Cháu biết rồi, ông nội." Thiệu Tư Hữu cười nhạt đáp lại, phía đối diện Lâm Thụy chứng kiến nụ cười đưa tới của anh, rụt cổ một cái, ah, thời tiết hôm nay có chút mát đây.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gặp Kẻ Địch.

Được ông cụ Thiệu an bài, buổi chiều tuần kế tiếp, Thiệu Tư Hữu lái xe đưa Diệp Căn Niên đến Thiệu Thị cùng mình, Lâm Thụy dùng thân phận là bác sĩ tâm lý, cũng nhận được sự cho phép ngầm cùng đi đến đó.

"Chào tổng giám đốc."

"Chào tổng giám đốc."

Thiệu Tư Hữu đi vào công ty, hàng loạt tiếng chào hỏi liên tiếp vang lên, Thiệu Tư Hữu đều ôn hòa lịch sự đáp lại, khiến cho những gương mặt hoa phần xinh đẹp thẹn thùng, phủ lên trên một lớp đỏ hây hây nhàn nhạt, còn có những ánh mắt tò mò rơi vào trên người Diệp Căn Niên đang theo sát phía sau Thiệu Tư Hữu.

Những nơi bọn họ đi qua, đều dẫn đến một hồi xì xào bàn tán.

"Tổng giám đốc, vừa mới nhận được điện thoại, hợp đồng phác thảo sẽ được gửi đến cho ngài trong một tiếng nữa." Cửa thang máy mở, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh business chào đón, nói với Thiệu Tư Hữu.

"Ừ." Thiệu Tư Hữu gật đầu, sau đó liếc nhìn Diệp Căn Niên và Lâm Thụy đi theo phía sau mình, "Thư ký Tiểu, anh dẫn Nhạc Nhạc thăm quan công ty một vòng, để làm quen với hoàn cảnh xung quanh."

Tiếng nói vừa dứt, có tiếng thở dài khe khẽ vang lên, Nhạc Nhạc là con gái nuôi nhà họ Thiệu, đây cũng không phải là bí mật gì to tát, chỉ có điều, đây lại là lần đầu tiên tất cả mọi người nhìn thấy cô.

"Nhạc Nhạc, trước tiên em đi cùng thư ký Tiểu một lúc, anh sẽ qua tìm em ngay." Thiệu Tư Hữu cười dịu dàng nói với Diệp Căn Niên, bàn tay thon dài vuốt vuốt tóc cô, ánh mắt lướt qua hai gò má đã ửng hồng của Diệp Căn Niên, xoay người đi vào thang máy.

Lúc xoay người, khóe môi Thiệu Tư Hữu khẽ giương lên, tạo thành một đường cong không rõ lắm.

Cho đến khi cửa thang máy đóng lại, cái đầu vẫn cúi gằm của Diệp Căn Niên mới ngẩng lên, vành tai đã có chút nóng ran.

Kể từ khi biết thân phận của Niên Nhạc Nhạc ở nhà họ Thiệu là con dâu nuôi từ bé, lúc đối mặt với Thiệu Tư Hữu, ngoài sự xấu hổ ra Diệp Căn Niên còn cảm thấy cả sự khó xử.

Cũng may Niên Nhạc Nhạc mới chỉ 13 tuổi, Diệp Căn Niên căn bản cũng chưa chết thật, tất cả vẫn đang còn là ẩn số.

Nghĩ lại lúc đầu đi vào, sự ái mộ giăng đầy trên những khuôn mặt trẻ tuổi, Diệp Căn Niên nghĩ, Thiệu Tư Hữu ưu tú như vậy, e rằng, có thể, đã có bạn gái từ lâu rồi.

"Này, có phải Tư Hữu rất tuấn tú hay không?" Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp trên gheo của Lâm Thụy, Diệp Căn Niên chột hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra, mình bởi vì suy nghĩ đến xuất thần, ánh mắt thế nhưng lại cứ nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Thiệu Tư Hữu đi vào trong thang máy, thậm chí ngay cả thư ký Tiểu nói gì với mình, cô cũng không nghe được.

Hai má mới vừa hạ nhiệt, lại được nung nóng lên lần nữa. Khuôn mặt để nghiêng, chống lại ý cười tràn đầy trên tức trong mắt Lâm Thụy.

Đúng là một người khiến cho người ta chán ghét.

Diệp Căn Niên hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Thụy một cái, đi theo sau lưng thư ký Tiểu lên tầng.

Sau lưng Lâm Thụy cười cười phớt lờ, không nhanh không chậm đi theo.

“Đây là thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, tầng trên cùng của cao ốc Thiệu Thị được dành riêng cho tổng giám đốc, dọc theo chỗ chúng ta đi là phòng marketing, bên kia là phòng thư ký, phòng xử lý thông tin và các công việc hàng ngày cùng phòng tạp vụ.....” Giọng thư ký Tiểu thông thả, rõ ràng, làm tròn bốn phận giới thiệu cơ cấu phòng ban của tập đoàn Thiệu Thị.

Thi thoảng có nhân viên bận rộn vội vàng đi qua, đều dừng lại lễ phép chào hỏi thư ký Tiểu, có thể thấy được địa vị của thư ký Tiểu ở Thiệu thị cũng không phải là tầm thường.

Nghe thư ký Tiểu giới thiệu, Diệp Căn Niên cũng bắt đầu quan sát bốn phía. Đây không phải là lần đầu tiên cô tới cao ốc Thiệu Thị, nhưng là lần đầu tiên Diệp Căn Niên được giảng giải kỹ lưỡng như vậy.

Cũng đều có cấu trúc là xi măng cốt thép, nhưng cao ốc Thiệu thị bất luận là về kết cấu hay là về bên ngoài, song song với phong cách nghiêm cẩn đều có một số điểm được thiết kế mang tính nhân văn, điều này làm cho tập đoàn Thiệu Thị nằm giữa hàng loạt các công trình kiến trúc, tuy không coi là phát triển, nhưng lại khiến cho không một người nào có thể bỏ qua.

Giống như tổng giám đốc Thiệu Tư Hữu của bọn họ, không cố tình phô trương, nhưng cũng tuyệt không có ý khiêm nhường, diêm đạm kín đáo, tao

nhà tự chế.

Diệp Căn Niên sẽ không bài xích việc tới Thiệu Thị, chuyện này đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ chính là một cơ hội tốt không thể bỏ qua.

Mấy năm trước, nhà Nam Cung xuất hiện nguy cơ, tuy rằng lúc đó Thiệu Thị đã bỏ ra không ít công sức, nhưng cũng chính vì vậy mà chiếm được hết lợi thế, hiện tại tập đoàn Nam Cung đã càng thêm vững chắc, lại có quyền khống chế Diệp Thị, với tính cách của Nam Cung Minh Húc, nhất định sẽ không để mặc cho Thiệu Thị lên mặt.

Thiệu Thị, là đối tượng cạnh tranh của tập đoàn Nam Cung, tất nhiên cũng là đối thủ ngang tài ngang sức nhất.

Từ lúc Diệp Căn Niên dẫn thân vào Thiệu Thị, đã tìm hiểu rõ ràng những thay đổi đã xảy ra của tập đoàn Nam Cung trong một năm nay, biết người biết ta.

"Tôi càng ngày càng hiểu kỳ, rút cuộc cô định làm gì." Lâm Thụy đi phía sau, bước nhanh mấy bước đi song song với Diệp Căn Niên, vẻ mặt không giống như đang nhìn bốn phía, giọng nói được ép xuống thật thấp: "Hình như cô rất có hứng thú với Thiệu Thị, hay là nói, với điều gì đó có liên quan tới Thiệu Thị, tiểu thư Nhạc Nhạc."

Diệp Căn Niên biết mình đã quan sát quá nghiêm túc dẫn tới sự hoài nghi của Lâm Thụy, vì thế rất tỉnh bơ bước chậm lại, dần dần kéo giãn khoảng cách với thư ký Tiểu ra, để tránh việc bị hắt nghe thấy điều không nên nghe.

Cô cũng chẳng lo sẽ bị Lâm Thụy vạch trần, bởi vì hẳn hoàn toàn không cần chờ đến lúc này.

"Anh, Nhạc Nhạc, sao hai người lại ở đây?" Một giọng nói quen thuộc vang lên, từ khúc quẹo ở cầu thang, xuất hiện hai bóng dáng mảnh khảnh,

một người trong đó đi nhanh về phía bọn Diệp Căn Niên, trên khuôn mặt trắng nõn ngập tràn sự kinh ngạc.

"Giám đốc Lâm." Thư ký Tiểu đi phía trước dừng bước lại, lên tiếng chào cô, nhàn nhạt giải thích: "Tổng giám đốc muốn tiểu thư Nhạc Nhạc làm quen với hoàn cảnh của công ty một chút."

Cùng lúc đó, Lâm Thụy cũng dừng lại theo Diệp Căn Niên, cùng nhìn sang phía người kia thăm dò.

Lâm Vũ Phi. Diệp Căn Niên nhớ rõ người này.

Lúc trước ở nhà họ Thiệu đã gặp gỡ ngăn ngủi một lần, sau đó liền không thấy người em gái thế giao này xuất hiện qua nữa, hóa ra cô ta cũng là nhân viên của Thiệu Thị, còn có chức vị là giám đốc.

Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người sau khi khoác lên người bộ đồ công sở, ngược lại có cảm giác như tăng thêm mấy thành thực.

Từ sự chuyển hóa trong ánh mắt của Lâm Thụy và Lâm Vũ Phi, Diệp Căn Niên đột nhiên sáng tỏ, thảo nào lúc trước thấy Lâm Thụy cô cứ có cảm giác quen quen, thì ra hẳn là anh của Lâm Vũ Phi!

Ngũ quan tương tự lại có thể kết hợp thành hai khuôn mặt khác xa nhau, một mỏng manh động lòng người, một tầm thường chẳng có gì đặc sắc.

Tạo hóa đúng là vạn năng.

Diệp Căn Niên vốn định lễ phép mỉm cười coi như là đáp lại, nhưng không ngờ, khi cô ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Vũ Phi, bên môi còn chưa kịp kéo ra nụ cười, khóe miệng đã hoàn toàn cứng ngắt, thay vào đó, là lửa giận xen lẫn hận ý vô biên đang cuộn trào.

Người phụ nữ đi cùng Lâm Vũ Phi trước đó, đã đi tới từ nơi cách đó không xa, đứng bên cạnh Lâm Vũ Phi.

Tóc được buộc cẩn thận, tỉ mỉ sau ót, trên khuôn mặt hồng hào, nhãn bóng treo nụ cười ngọt ngào. Mặc dù trên người cô ta là bộ đồ công sở công thức hóa, lại vẫn tạo ra cảm giác mong manh, không hề cứng nhắc.

"Vị này chính là tiểu thư Nhạc Nhạc ư?" Nụ cười ngọt ngào phù hợp với giọng nói dịu dàng, một bàn tay trắng mịn đưa về phía Diệp Căn Niên.

Lúc này đây, vì quá căm phẫn mà cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Căn Niên đang không ngừng run rẩy, nụ cười dối trá của người phụ nữ phản chiếu vào trong mắt, khiến cho Diệp Căn Niên gần sắp ói ra.

Đây là khuôn mặt cô căm thù đến tận xương tủy, có chết cũng không bao giờ quên --

Sở Nhược!

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bệnh Tình Nguy Kịch

"Vị này chính là tiểu thư Nhạc Nhạc ư? Thật đáng yêu quá. Sở Nhược toàn thân là bộ đồ công sở màu xanh nhạt, cười dịu dàng, khom người xuống trước mặt Diệp Căn Niên, đưa bàn tay trắng mịn đến trước gò má phúng phính, trắng mịn của Diệp Căn Niên.

Bộp --

Đang lúc gần như Sở Nhược đã chạm vào gương mặt của Diệp Căn Niên, thì Diệp Căn Niên đột nhiên giơ tay lên, hung hăng hất tay cô ta ra.

Cơ thể Niên Nhạc Nhạc chỉ là đứa bé, sức lực không tính là lớn, nhưng Sở Nhược vẫn vì động tác bất thành tình hình này mà thân thể hơi chao đảo sang một bên.

Sự kinh ngạc đã nhiều, sự xấu hổ càng nhiều hơn.

Sở Nhược hoàn toàn không ngờ mình ‘thiện ý thân thiết’ lại bị Diệp Căn Niên đối xử như vậy, liền làm ra bộ dáng đáng thương không biết làm thế nào.

Mà cùng lúc đó, Diệp Căn Niên cũng nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, trốn ở sau lưng Lâm Thụy, túm lấy vạt áo của hắn, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ bé sợ hãi nhìn Sở Nhược. Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy lo sợ, đôi môi cắn khe khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kìm nén mà đỏ bừng,

thân thể theo đó cũng không ngừng run rẩy, hiển nhiên đã bị Sở Nhược ‘hù dọa’ rồi.

"Nhạc Nhạc?" Đối với hành động này của Diệp Cận Niên, Lâm Thụy ngẩn ra trong tích tắc, ngay sau đó trong mắt thoáng qua tia sáng tỏ, hẳn đưa ra yêu cầu để Diệp Cận Niên cùng đi tới Thiệu thị, vốn là vì muốn xem trò vui.

Về phần nội dung trò vui, Niên Nhạc Nhạc diễn cái gì, hẳn hiển nhiên sẽ xem cái đó.

Đối với bé gái này, hẳn thật sự tràn đầy mong chờ.

Bàn tay hẳn vỗ nhẹ trấn an Diệp Cận Niên mấy cái, sau đó hướng về phía Sở Nhược cười xin lỗi: "Sở tiểu thư, Nhạc Nhạc không quen bị người ngoài động chạm nên đã có chút kinh sợ, xin hãy lượng thứ."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Lời nói mặc dù là xin lỗi, nhưng nghe ra lại càng giống như chỉ trích hành động không thỏa đáng vừa rồi của Sở Nhược.

"Không sao, trẻ con đều sợ người lạ, là tôi không đúng, đã dọa đến cô bé." Sở Nhược cười gượng, nhu hòa đáp lại.

Nếu như là bình thường, bộ dáng đáng thương của Sở Nhược đích thực rất có thể sẽ giành được sự đồng tình của người khác, nhưng mà giờ phút này, đối thủ của cô ta là một đứa bé chỉ mới mười ba tuổi, lúc này, lộ ra vẻ mặt uất ức, không khỏi có vẻ kiêu cách.

"Tuy Nhạc Nhạc là em gái của tổng giám đốc Thiệu, nhưng cũng là lần đầu tới công ty, chắc là đã quá căng thẳng, Sở Nhược, cô đừng để ý." Lâm Vũ Phi thấy bầu không khí có chút lúng túng, vội vàng giải vây.

"Để tôi giới thiệu một chút đi, Sở Nhược là trợ lý của tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung, lần này thay tổng giám đốc Nam Cung đưa hợp đồng phác thảo tới đây. Sở Nhược, vị này là Tiểu Văn, thư ký riêng của tổng giám đốc Thiệu, đây là anh trai tôi – Lâm Thụy. Sau khi hợp đồng được ký kết thành công, mọi người sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt."

"Xin chào, tôi là Sở Nhược, xin được chỉ giáo." Sở Nhược lần lượt bắt tay với Tiểu Văn và Lâm Thụy, trao đổi danh thiếp, sau đó mỉm cười nói khách sáo: "Rất hân hạnh được biết hai vị, chỉ e rằng không được hàn huyên nhiều hơn, tôi còn phải đưa hợp đồng đi, vậy hôm khác....."

Một hồi chuông điện thoại vang lên, cắt đứt lời nói của Sở Nhược.

"Xin lỗi." Sở Nhược áy náy nói, sau đó đi đến một bên nhận điện thoại.

"Anh, sao anh lại đi cùng mọi người đến đây vậy?" Sở Nhược tránh qua một bên, Lâm Vũ Phi nghi hoặc nhìn Lâm Thụy hỏi.

"Ông cụ Thiệu không yên tâm, nên để anh đi cùng Nhạc Nhạc tới đây." Đối với người em gái này, Lâm Thụy cũng không coi là thân thiết, giọng nói cũng rất máy móc.

"Thế sao, Nhạc Nhạc là em gái của tổng giám đốc Thiệu, nên tới đây nhiều hơn." Lâm Vũ Phi gật gật đầu, "Vậy sau khi tan sở em với anh cùng tới thăm ông Thiệu một chút nha, trước đó bởi vì đi công tác ở bên ngoài, em cũng chưa kịp chào hỏi."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Lâm Thụy xuề xòa gật đầu, nghe thấy Lâm Vũ Phi cố tình gán hai chữ em gái vào rất nặng nề, giọng điệu giống như nhấn mạnh điều gì đó, Lâm Thụy nhăn nhăn mày, tâm tư của cô em gái này đối với Thiệu Tư Hữu hẳn rất rõ, bề ngoài thoát nhìn dịu dàng động lòng người, tham muốn chiếm giữ

lại mạnh đến dọa người, cũng vì thế mới có thể làm ra một số chuyện khiến cho hẳn phải đau đầu.

Lâm Thụy quay đầu nhìn Diệp Căn Niên vẫn không hề cử động, lại phát hiện ra Diệp Căn Niên vốn không để ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ, mà toàn bộ lực chú ý đều đặt lên trên người Sở Nhược ở cách đó không xa.

"Bệnh tình nguy kịch? Vậy bây giờ tình hình thế nào rồi, tổng giám đốc đã biết chưa?" Giọng Sở Nhược rất nhỏ, bên trong tràn ngập sự quan tâm, có lẽ nơi Diệp Căn Niên đứng, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ, lúc cô ta nói ra những lời này, trên khuôn mặt lướt qua tia căm ghét cùng thù hận thật nhanh.

"Ừ, tôi biết rồi, hiện giờ tôi đang ở Thiệu Thi... Được, vậy tôi lập tức tới ngay."

Kết thúc cuộc gọi, lúc Sở Nhược trở về trong tầm mắt của mọi người thì trên mặt đã viết lên đầy sự lo lắng.

"Thật xin lỗi, công ty bên kia tạm thời đang xảy ra một chút chuyện, tôi phải quay về ngay để xử lý, cho nên làm phiền thư ký Tiểu giúp tôi giao bản hợp đồng phác thảo lại cho tổng giám đốc Thiệu, chi tiết cụ thể công ty sẽ phái người đến đây nói chuyện."

Bóng lưng Sở Nhược rời đi rất vội vàng, nhưng Diệp Căn Niên lại cảm thấy, trong bước chân xốc xếch của cô ta lại lộ ra một cỗ hưng phấn khó nén.

Một năm không gặp, Sở Nhược cũng không theo dự đoán của cô – trở thành thiếu phu nhân mới của nhà Nam Cung, mà chỉ là một trợ lý nhỏ của Nam Cung Minh Húc, không biết Sở Nhược có suy nghĩ gì đối với việc Nam Cung Minh Húc hiện tại đang cố nặn ra một bộ mặt giả dối - người chồng thâm tình ở trước mặt giới truyền thông.

Bệnh tình nguy kịch? Nghĩ tới thông tin vừa nghe được từ cuộc điện thoại không tính là rõ lắm, Diệp Cận Niên suy nghĩ, tin tức có thể làm cho Sở Nhược có biểu hiện kích động như vậy, sẽ không phải là tin tức đến từ bệnh viện nơi mình đang nằm đó chứ?

Rất nhanh, suy đoán của Diệp Cận Niên đã được chứng thực.

Tầng chót của cao ốc Thiệu Thị, trong phòng làm việc của Thiệu Tư Hữu, Lâm Thụy ngồi ở trên ghế sofa, hai chân vắt chéo lên nhau, tư thái nhàn nhã, còn Diệp Cận Niên trên mặt lại phủ lên vẻ mệt mỏi, vùi người trên ghế sofa nghỉ ngơi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Dù sao thân thể Niên Nhạc Nhạc cũng chỉ là đứa bé, vừa mới đi được hai vòng trong cao ốc Thiệu Thị, đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

"Tổng giám đốc, tập đoàn Nam Cung bên kia tạm thời đang có chuyện xảy ra, chuyện hợp đồng e rằng sẽ phải lùi lại bàn sau." Thư ký Tiểu đem phần hợp đồng phác thảo vừa rồi đặt lên trên bàn làm việc, nói với Thiệu Tư Hữu đang chìm đắm trong công việc.

"Có chuyện gì sao?" Thiệu Tư Hữu từ từ giương mắt lên, ném cho thư ký Tiểu ánh mắt dò hỏi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa thông gió phía sau lưng Thiệu Tư Hữu, vây quanh gò má gần như hoàn mỹ của anh. Trong công việc, Thiệu Tư Hữu có chút không giống với lúc thường, sự dụi dàng ít đi một chút, nghiêm túc nhiều hơn một chút, vô hình trung mang theo một cỗ áp bức mê người.

"Vừa nhận được thông tin, bệnh tình của thiếu phu nhân Nam Cung - Diệp Cận Niên đột nhiên có chuyển biến xấu, đang cấp cứu trong bệnh

viện, Nam Cung Minh Húc chạy tới bệnh viện rồi."

Diệp Căn Niên vốn đang uể oải, nghe thấy tên mình và tên Nam Cung Minh Húc đột nhiên mở to mắt ra, ngay lập tức ánh mắt đã trấn tĩnh.

"Chuyển biến xấu?" Tay Thiệu Tư Hữu đang gõ bàn phím dừng lại, đậy mắt nhanh chóng thoáng qua điều gì đó, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, giọng nói vẫn bình thản như cũ: "Cho người để ý tin tức từ bệnh viện bên đó, chờ bệnh tình ổn định lại, anh dùng danh nghĩa của tôi qua đó thăm hỏi."

"Vâng, vậy tôi đi ra ngoài trước." Thư ký Tiểu thấy Thiệu Tư Hữu gật đầu, đang muốn xoay người đi ra ngoài, đột nhiên quần áo bị một bàn tay nhỏ bé kéo lại, cúi đầu xuống, đối mặt với một đôi mắt đen nhánh, sáng ngời.

". . . Tiểu thư Nhạc Nhạc?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bệnh Viện

Bệnh viện Anh Ái là bệnh viện nổi tiếng đứng đầu thành phố Kỳ Lâm, không chỉ vì nơi này có điều kiện chữa trị tân tiến, sử dụng trang thiết bị hạng nhất, mà còn bởi vì nơi đây các biện pháp bảo vệ an toàn có thể nói là hoàn mỹ.

Dĩ nhiên, giá cả cũng làm cho người ta phải lè lưỡi.

Cơ thể Diệp Cẩn Niên, đang tiếp nhận trị liệu ở đây.

Có lẽ là vì sự sùng ái vô điều kiện đối với Niên Nhạc Nhạc, cũng có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên Niên Nhạc Nhạc mở miệng nói ra yêu cầu.

Lúc Diệp Cẩn Niên kéo vạt áo Tiểu Văn nói ra ba chữ "Em muốn đi", Thiệu Tư Hữu ngoài sự quá kinh ngạc ra, cũng không hề phản đối.

Chỉ là, mãi cho đến khi xe dừng lại ở cửa bệnh viện, Diệp Cẩn Niên nhớ đến ánh mắt nhìn lom lom của Thiệu Tư Hữu dừng lại trên người mấy giây, nghĩ lại vẫn còn rùng mình.

Loại cảm giác đó, đúng là không tốt mà.

"Thư ký Tiểu, Tiểu thư Nhạc Nhạc, mời qua bên này." Thang máy chạy thẳng đến tầng năm, Sở Nhược vẫn như cũ toàn thân là bộ đồ công sở màu xanh nhạt, ở phía trước dẫn đường.

Bệnh nhân tới khám và chữa bệnh ở bệnh viện Anh Ái, phần lớn đều là thành viên quan trọng trong tổ chức chính trị, giới kinh doanh quý tộc cùng với những người có tiếng tăm muốn thoát khỏi sự moi móc tin tức của đám ký giả, đối với những người bệnh đã nhập viện, bệnh viện Anh Ái có đủ khả năng cung cấp chu toàn sự bảo vệ và chăm sóc.

Cũng bởi vì vậy, mà trước khi Tiểu Văn tới đây đã phải gọi điện thoại cho Sở Nhược, không đi cùng Sở Nhược, bọn họ căn bản không có cách nào vào đến được tầng năm của khu nội trú.

"Tình hình của thiếu phu nhân Nam Cung hiện tại đã ổn định rồi sao." Tiểu Văn đã nhận được thông tin từ trước, đang cầm bó hoa, cùng với Diệp Căn Niên đi theo sau lưng Sở Nhược, biết rồi còn hỏi.

"Vâng, cũng may được cấp cứu kịp thời, chưa tới một tuần mà đây đã là lần thứ ba rồi, thật khiến người ta lo lắng. . ." Sở Nhược đắp đầy sự lo lắng trên khuôn mặt, nói thế xong, dừng lại trước một phòng bệnh VIP. "Là chỗ này, tổng giám đốc cũng đang ở trong đó, nhưng ngài ấy không thích những người khác đi vào."

Ô vuông trên cửa phòng bệnh không bị che kín, để tiện cho y tá kiểm tra phòng, từ nơi đây có thể nhìn thấy được tình huống bên trong.

Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, rải vào trong phòng bệnh một mảng vàng óng ánh.

Một hình dáng mảnh khảnh nằm trên giường bệnh, một tay gấn ống truyền nước biển, một tay khác đang bị người ta giữ chặt.

Trên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng, có vẻ như rất mệt mỏi, gục đầu xuống giường ngủ.

"Mặc dù một năm qua luôn trong tình trạng hôn mê, bệnh tình vẫn được coi là rất ổn định, nhưng tuần gần đây, tình huống xuất hiện lặp lại nhiều

lần, nhất là về buổi đêm hơn một tuần rồi, rất hung hiểm. . . Trong khoảng thời gian này tổng giám đốc ngày đêm chăm sóc, tất cả chuyện của công ty đều được đưa tới phòng bệnh xử lý, suốt mấy ngày liền chưa hề nghỉ ngơi."

Ánh mắt Sở Nhược giống như xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào bên trong, giọng nói mang theo sự than vãn.

Diệp Căn Niên véo véo lông mày, dùng thân phận của người đến thăm nghe tiểu tam than vãn, lại còn tán dương chông trước của mình thâm tình, tận tâm, tình huống như thế nhất định là một loại ‘hưởng thụ’ độc nhất vô nhị trên thế gian.

"Điện thoại di động. . ." Diệp Căn Niên chợt kéo kéo vạt áo Tiểu Văn.

"Điện thoại di động? Đã rút ở trong xe rồi sao?" Tiểu Văn nhớ lại lúc ở trên xe Diệp Căn Niên giữ khư khư điện thoại di động trong tay, ánh mắt quét qua bốn phía một lượt, nhẹ giọng an ủi: “Chúng ta trở về mau thôi, tiểu thư Nhạc Nhạc chờ một chút được không?”

Diệp Căn Niên lắc đầu, ngẩng mặt lên có chút uất ức, đôi mắt to đen rõ rang bướng bỉnh nhìn Tiểu Văn.

“Chuyện này...” Tiểu Văn nhìn Diệp Căn Niên có chút khó xử, mặc dù trong tay Niên Nhạc Nhạc không có cổ phần của Thiệu Thị, nhưng đã theo bên cạnh Thiệu Tư Hữu nhiều năm, đối với tình hình nhà họ Thiệu, có lẽ hẳn cũng hiểu khá rõ. Vì vậy, trước sự khăng khăng của Diệp Căn Niên, hẳn không thể làm gì khác hơn đành thỏa hiệp, hẳn đưa bó hoa đang cầm ở trong tay đặt vào ngực Diệp Căn Niên, nhìn về phía Sở Nhược áy náy: “Sở tiểu thư, làm phiền cô chăm sóc tiểu thư Nhạc Nhạc giúp tôi một lúc, tôi sẽ quay lại ngay.”

“Vâng, xin cứ yên tâm.” Sở Nhược cười nhu mì, chân thành đáp ứng.

Lúc bóng dáng Tiểu Văn biếng mắt ở cửa thang máy, sự cố chấp trong mắt Diệp Căn Niên đột nhiên biến mất, thoáng qua một tia sáng.

“Trời, tiểu thư Nhạc Nhạc....” Theo sau tiếng kinh hô của Sở Nhược, Diệp Căn Niên khéo léo thoát khỏi bàn tay định tóm lấy mình, tận dụng vóc người nhỏ bé bất ngờ tiến nhanh vào phòng bệnh, nhanh nhẹn khóa trái cửa lại.

“Suýt –” Ngón trở nhỏ đặt ở bên môi, Diệp Căn Niên vô tội quay đầu lại, xuyên thấu qua ô cửa sổ nhỏ thấy khuôn mặt lo lắng của Sở Nhược, cười hồn nhiên.

Người ở bên trong vẫn còn đang ngủ, Diệp Căn Niên cũng không cho rằng lúc này Sở Nhược sẽ xông vào lôi mình ra.

Không để ý tới Sở Nhược ở bên ngoài cửa nữa, Diệp Căn Niên xoay người nhìn người đàn ông đang đưa lưng về phía mình, nụ cười trên mặt dần dần tiêu tan, biến mất.

Nam Cung Minh Húc.

Người đàn ông đã để lại nỗi đau trầm lắng trong cuộc đời cô, mặc dù bây giờ hắn đang ngủ, bóng lưng lại vẫn khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng lạnh lẽo, Diệp Căn Niên vẫn luôn nghi ngờ, hắn phải mệt mỏi quá mức như vậy, hắn cũng nên đau lòng vì hắn đi.

Ha, đau lòng.

Ánh mắt Diệp Căn Niên dần dần chuyển xuống hai bàn tay giao nhau kia, đang trong giấc ngủ say, bàn tay to lớn kia lại vẫn nắm chặt như cũng không buông, người ở bên ngoài nhìn vào, tình huống này thấy thế nào cũng là một vẻ tình sâu nghĩa nặng, cảm động lòng người nha, lại làm cho Diệp Căn Niên có cảm giác ghê tởm tận trong đáy lòng,

Đã từng có rất nhiều lần, cô mong đợi bàn tay này có thể nắm chặt mình, thậm chí trong thời khắc ký vào tờ giấy thỏa thuận ly hôn rời khỏi nhà Nam Cung, cô cũng đã từng có một sự mong đợi thoáng qua trong chớp mắt, bàn tay này có thể kéo mình lại.

Nhưng, hẳn không hề.

Hiện tại, tri giác Diệp Cần Niên tôi hoàn toàn không nằm ở đây, Nam Cung Minh Húc anh lại cố tình tạo ra bộ mặt thương yêu không rời cho ai nhìn hả!

Lửa giận trong lòng đang thiêu đốt hừng hực, Diệp Cần Niên cương quyết dứt tầm mắt đang đặt trên người Nam Cung Minh Húc ra khỏi, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay đau đớn nhắc nhở cô tỉnh táo.

Vòng qua giường bệnh, Diệp Cần Niên đặt bó hoa đang cầm trong tay lên trên bàn, nhìn ‘mình’ đang ngủ mê man trên giường.

Nhìn chăm chăm cơ thể mình qua con mắt người khác, toàn bộ sự hoảng hốt đều giống như một giấc mộng.

Cô đã từng tin tưởng người đàn ông này có thể mang đến hạnh phúc cho mình, nhưng cuối cùng, thứ hẳn cho cô, chỉ có tuyệt vọng.

Diệp Cần Niên, mà đã từng tự tin tràn đầy như vậy, một ngày nào đó sẽ làm cho người đàn ông này thật lòng yêu mà, giờ phút này hẳn đang cố làm ra vẻ thâm tình, mà lại cảm thấy châm chọc sao?

Hiện tại mà được như vậy, lại còn muốn gì nữa đây?

Hít sâu một hơi, Diệp Cần Niên đi tới bên giường bệnh, hất bàn tay đang nắm tay ‘mình’ ra.

Cô không có cách nào chịu đựng được bàn tay đã đẩy mình vào con đường cùng, đường hoàng nắm tay mình như vậy.

Bắn!

“Ừm...” Lực đạo xảy ra bất thành lình khiến cho Nam Cung Minh Húc đang trong giấc mộng đột nhiên tỉnh dậy, theo bản năng nhìn về phía kẻ khởi xướng quấy nhiễu giấc ngủ của mình, mới vừa mở mắt nên không quá thích ứng với ánh nắng chiếu vào, xoa dịu một hồi lâu mới từ từ thấy rõ.

Đứng trước mặt là một bé gái khoảng mười ba mười bốn tuổi, váy công chúa màu hồng nhạt, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời, cũng đang cùng nhìn lại mình.

Sự bày biện xung quang khiến cho trong nháy mắt suy nghĩ của Nam Cung Minh Húc đã thanh tỉnh sáng rõ, hần vội vàng quay đầu nhìn lên trên giường, cho đến khi xác định tất cả vẫn bình thường, mình đã thiếp đi, vé mặt căng thẳng mới buông lỏng một chút.

“Em là ai?” Nam Cung Minh Húc trầm giọng hỏi.

Đưa mắt nhìn lên, hần dường như nhìn thấy trên khuôn mặt ngây thơ phảng phất nụ cười trào phúng, nhưng đến khi cẩn thận nhìn lại một lần nữa, lại chỉ còn sót lại một gương mặt với nụ cười nhẹ nhàng.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vu Hãm

Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, bên trong phòng bệnh hai bóng dáng một cao một thấp đối lập nhau.

Diệp Cẩn Niên ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chiếc áo sơ mi trắng quen thuộc, gương mặt tuấn tú có vẻ hơi mệt mỏi, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong đôi mắt màu nâu mang theo vài tia máu vẫn sắc bén trước sau như một, lạnh lùng nhìn cô.

"Em là ai?" Nam Cung Minh Húc trầm giọng hỏi.

Cô bé này có khuôn mặt non nớt, nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt trong suốt. Nụ cười trào phúng mới vừa rồi giống như bọt sóng đã bị chôn vùi trên biển cả, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu.

Có thể, trong tiềm thức Nam Cung Minh Húc không hy vọng đó là ảo giác của mình, bởi vì ánh mắt đó, rất giống một người.

Diệp Cẩn Niên cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà gương lên nụ cười đã được tập luyện qua rất nhiều lần, vặn mở cửa phòng bệnh, để Sở Nhược ở bên ngoài không ngừng nhìn vào bên trong đi vào, ngọt ngào gọi cô ta: "Chị Sở Nhược, anh ấy tỉnh rồi."

"Minh Húc. . ."

Đột nhiên Diệp Căn Niên lại gọi mình với giọng điệu thân mật như vậy, trong lòng Sở Nhược dâng lên một cỗ bất an sâu sắc, vội vàng đi qua người Diệp Căn Niên, đến bên cạnh Nam Cung Minh Húc.

Niên Nhạc Nhạc này, lúc chiều ở Thiệu Thị vẫn còn lên mặt với mình, cô cũng không nhớ ra từ lúc nào thì quan hệ của hai người đã trở nên thân thiết đến như vậy.

"Minh. . . Tổng giám đốc, cô ấy là em gái của tổng giám đốc Thiệu Thị, Niên Nhạc Nhạc." Thấy sắc mặt Nam Cung Minh Húc u ám, Sở Nhược vội vàng sửa lại cách gọi, dè dặt lên tiếng: "Xin lỗi tổng giám đốc, tôi không ngờ cô ấy lại đột nhiên xông vào phòng bệnh, là sơ suất của tôi...."

"Chị nói dối!" Không đợi Sở Nhược nói xong, giọng nói non nớt của Diệp Căn Niên đã cắt đứt lời của cô ta... tức giận gào lên với cô ta: "Thì ra chị Sở Nhược là kẻ lừa gạt, rõ ràng chị đã để em vào đây!"

"Tôi... tôi nói như thế khi nào....." Sở Nhược ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Diệp Căn Niên, hoàn toàn không hiểu tại sao cô bé này đột nhiên nói như vậy, nỗi bất an trong lòng lại tăng lên lần nữa.

"Con gái nuôi của nhà họ Thiệu, Niên Nhạc Nhạc." Nam Cung Minh Húc nhíu nhíu mày, hình như có chút ấn tượng không rõ lắm với cái danh phận này, quay sang nhìn Diệp Căn Niên: "Em nói, là Sở Nhược đã để em đi vào?"

"Vâng" Diệp Căn Niên cắn môi, trong đôi mắt to đen nhánh tràn đầy uất ức, "Chị Sở Nhược bảo em đặt hoa vào bên trong phòng, còn bảo em kéo tay anh ra, nhưng không ngờ lại làm anh thức dậy...."

"Em không có!" Sở Nhược trợn to hai mắt không thể tin được, ra sức lắc đầu phản bác, "Tổng giám đốc, em không bảo cô ấy làm như thế, là cô ấy tự xông vào, còn khóa trái cửa phòng bệnh..."

"Chị có, chị có nói! Chị còn nói với em, vì anh ấy đã ly hôn với người ở trên giường, cho nên cầm tay như vậy là không đúng." Diệp Căn Niên bĩu môi, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt vô cùng thành thật.

Nghe thấy Diệp Căn Niên ngây thơ, vô tội thuật lại, ánh mắt Nam Cung Minh Húc biến đổi, đôi mắt lạnh lẽo chợt quét sang phía Sở Nhược bên cạnh, sắc mặt Sở Nhược đột nhiên trắng bệch.

"Không có, em chưa từng nói như thế, Minh Húc...." Sở Nhược vội vàng thanh minh, trong mắt dần dần xuất hiện một lớp sương mù, thân thể cũng bị ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Minh Húc làm cho không tự chủ được run lên, "Em thật sự không có..."

Mặc dù tất cả lời đã nói đều là sự thật, nhưng trước ánh mắt hoài nghi của Nam Cung Minh Húc, Sở Nhược vẫn có phần lo lắng túng thiếu.

Chuyện Diệp Căn Niên và Nam Cung Minh Húc ly hôn, cùng ngày với vụ tai nạn hôm đó đã bị giấu giếm triệt để, ngay cả tờ giấy thỏa thuận ly hôn cũng đã bị Nam Cung Minh Húc tiêu hủy trong ngày hôm đó, người biết chuyện này, trừ Nam Cung Minh Húc và mẹ hắn – Hứa Lệ Hoa ra, cũng chỉ có một mình Sở Nhược cô biết.

Dưới tình huống như thế, cô ta có trăm miệng cũng không thể chối cãi được.

Cùng với việc lắc đầu không ngừng, nước mắt ngưng tụ trên lông mi Sở Nhược rơi xuống ào ào, bộ dáng yếu ớt lại đáng thương, kích thích từng hồi cười lạnh trong lòng Diệp Căn Niên.

Bàn về kỹ thuật diễn xuất, Sở Nhược đích thị rất có thiên phú, cơ thể yếu ớt, vẻ mặt uất ức, đã hoàn hảo tạo ra cho mình bộ dáng của một người bị hại để tranh thủ sự đồng tình.

Chỉ tiếc rằng, tình huống trước mắt không giống với trước đây, đối mặt với Sở Nhược là Niên Nhạc Nhạc có thể ‘đồng ngôn vô ký’ (lời của trẻ nhỏ không có cố kỵ), có đủ tư cách ngây ngô.

Những điều được coi là ưu thế, đều trở thành bọt nước.

“Tiểu thư Nhạc Nhạc?”

Tiểu Văn xuống tầng tìm điện thoại cho Diệp Căn Niên vừa đi từ thang máy ra, liền nhìn thấy màn này trong phòng bệnh, đi nhanh đến bên cạnh Diệp Căn Niên, mặt không biến sắc che chắn cho cô ở sau mình, lộ ra nụ cười xã giao:

“Tổng giám đốc Nam Cung, tổng giám đốc Thiệu cử tôi tới thăm hỏi thay ngài ấy, hi vọng phu nhân tổng giám đốc sớm bình phục.”

Ánh mắt Nam Cung Minh Húc vốn khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận của Diệp Căn Niên, bây giờ Tiểu Văn cố ý ngăn cản, sau khi thu hồi tầm mắt, đôi môi mỏng của hắn cong thành một hình cung có chút lãnh đạm: “Thay tôi cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Thiệu các anh.”

“Tổng giám đốc Nam Cung khách khí rồi, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, cáo từ.” Tiểu Văn âm thầm thở phào một cái, nhanh tay kéo Diệp Căn Niên ra khỏi phòng bệnh.

Tuy rất ít tiếp xúc với Nam Cung Minh Húc, nhưng sự lạnh lùng của hắn ta, hắn đã nghe thấy từ lâu rồi, lúc này ở cửa nhìn thấy ánh mắt âm u, lạnh lẽo của hắn ta đặt trên người tiểu thư Nhạc Nhạc, thật khiến cho hắn toát mồ hôi lạnh.

Diệp Căn Niên ngoan ngoan đi theo sau Tiểu Văn, hàng lông mi hơi buông xuống che giấu cảm xúc trong mắt cô, so với cô gái nhỏ uất ức, ồn ào trong phòng bệnh vừa rồi, tưởng chừng như là hai người.

Không cần quay đầu lại Diệp Căn Niên cũng đoán ra được, phía sau mình có hai tầm mắt đang dõi theo, tất nhiên một cái là tìm tới, một cái là nham hiểm.

Oh, nôn nóng nhỉ, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Tiểu thư Nhạc Nhạc, tôi không tìm được điện thoại của cô, đợi sau khi trở về tôi sẽ tìm lại một lần nữa.” Khởi động xe, Tiểu Văn áy náy nói.

Sự thật là, Tiểu Văn đã kiểm trong xe không dưới ba lần, cho nên mới quay lại trễ như vậy.

“Không cần.” Diệp Căn Niên dựa vào lưng ghế, rầu rĩ đáp.

Điện thoại của Niên Nhạc Nhạc hiện đang nằm trong thùng rác của bệnh viện Anh Ái, cho dù Tiểu Văn có phá hủy cả cái xe này, cũng không thể tìm ra được.

Ở trong bệnh viện cô phải dụ Tiểu Văn đi, giả sử để cho Thiệu Tư Hữu biết được Niên Nhạc Nhạc đột nhiên mở miệng nói ra nhiều lời như vậy, nhất định sẽ khiến anh hoài nghi.

Có thể cơ thể Niên Nhạc Nhạc không sợ bị xét nghiệm AND, nhưng thay đổi quá lớn sẽ dẫn tới sự chú ý của Thiệu Tư Hữu, không có lợi cho việc cô tiến vào Thiệu Thị, để tìm hiểu rõ kế hoạch hiện tại của tập đoàn Nam Cung.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rục rờ vừa lên.

Cảnh vật sau lưng theo tốc độ di chuyển của chiếc xe bị lùi dần ở phía sau, Diệp Căn Niên dựa vào trên cửa sổ đếm từng chiếc đèn đường bên đường, trong lòng âm thầm phiền não.

Suốt một tuần liền, mỗi ngày Diệp Căn Niên đều gửi đi một e-mail cho chị gái, nếu Diệp Căn Niên xem được, nhất định sẽ liên lạc với cô, nhưng kết quả lại biệt tăm biệt tích, không có hồi âm.

Hiện tại Nam Cung Minh Húc đã nhúng tay vào Diệp Thị, một khi Diệp Thị rơi hoàn toàn vào tay Nam Cung Minh Húc, muốn đoạt lại cũng chẳng dễ gì.

Còn tiếp tục như vậy nữa, e rằng chưa đợi được chị gái và cha trở về, Diệp Thị đã thay tên đổi chủ rồi.

Chẳng lẽ muốn cô đội lốt cơ thể Niên Nhạc Nhạc, chạy đi nói với mọi người, cô chính là Diệp Căn Niên, người thừa kế hợp pháp của nhà họ Diệp?

Trong lòng Diệp Căn Niên dâng lên một cỗ buồn bực, ngón tay mua may lung tung trên chiếc cửa kính của xe, đột nhiên ánh mắt bị thu hút bởi một tiệm bán báo nhỏ bên đường.

“Dừng xe.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quà Gặp Mặt

Lúc Tiểu Văn đánh xe về đến biệt thự nhà họ Thiệu, trời đã tối đen.

Diệp Cẩn Niên đẩy cửa xe, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua tầng mây chiếu thẳng xuống, cơn gió đêm mát mẻ thổi vào mặt, làm cô sáng khoái nheo mắt lại.

"Niên Nhạc Nhạc, em còn biết trở lại!"

Một giọng nói non nớt hàm chứa sự tức giận vang lên chát vắn, phá vỡ hoàn toàn khung cảnh ấm áp này, Diệp Cẩn Niên cực kì không muốn mở hai mắt, nhìn về phía tạp âm phát ra. Chỉ thấy tiểu thiếu gia Mục Ân lúc này đang đứng dưới ánh đèn nơi cửa chính, thờ phì phò nhìn cô.

"Niên Nhạc Nhạc, tại sao gọi điện em không bắt máy?"

Điện thoại? Diệp Cẩn Niên nghiêng đầu nghĩ lại, oh, hẳn nó vẫn còn đang nằm trong thùng rác ở bệnh viện, trước khi ném đi, cô quên không tắt máy.

"Đần hết biết." Thiệu Mục Ân thấy Diệp Cẩn Niên không nói lời nào, lông mày nhỏ càng nhăn chặt, nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, kéo tay cô đi vào trong biệt thự. "Đều đang đợi em đó."

Tay thật mát.

Đột nhiên bị bàn tay lạnh cóng của Thiệu Mục Ân cầm, theo bản năng Diệp Căn Niên giãy dụa, nhưng trước ánh mắt hung tợn của Thiệu Mục Ân, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Thôi được, hôm nay tâm trạng cô tốt, không chấp nhặt với trẻ con.

"Rút cuộc, tiểu thư Nhạc Nhạc cũng về rồi," vừa đi được mấy bước, chú Vu cười khanh khách từ bên trong đi ra chào đón, "Nhị thiếu gia cứ khăng khăng đứng ở ngoài cửa chờ cô về, cũng đã mấy tiếng đồng hồ rồi."

"Ai nói tôi đợi cô ta!" Khuôn mặt Thiệu Mục Ân vụt hồng, lớn tiếng phản bác, sau đó vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt với Diệp Căn Niên: "Tôi bởi vì không muốn đói bụng, tự mãn ít thôi."

Nói xong, hung hăng hất tay Diệp Căn Niên ra, chạy vào bên trong.

"Oh, tiểu thiếu gia rất lo lắng cho tiểu thư đấy." Chú Vu buồn cười nhìn theo bóng lưng Thiệu Mục Ân chạy đi, lắc đầu bất đắc dĩ, quay sang Diệp Căn Niên, trên khuôn mặt phúc hậu tràn đầy ý cười:

"Tiểu thư Nhạc Nhạc cũng mau vào đi. Ông cụ cứ khăng khăng đợi cô về mới dọn cơm, Lâm thiếu gia và Lâm tiểu thư hiện cũng đang ở trong trò chuyện với ông."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, cũng cùng nhìn về hướng Thiệu Mục Ân, nụ cười lan tràn trên khuôn mặt

Gió đêm mát mẻ thổi vào lòng bàn tay, làm cho Diệp Căn Niên nhớ tới bàn tay lạnh lẽo của Thiệu Mục Ân, dần dần biến thành một cỗ ấm áp chảy vào trong lòng.

Cảm giác được người ta coi trọng, thật tốt.

"Lúc thư ký Tiểu đưa tiểu thư trở về có gặp đại thiếu gia không?" Diệp Căn Niên đi vào bên trong, từ sau lưng truyền đến tiếng nói của chú Vu và Tiểu Văn.

"Không có, tổng giám đốc cũng đến bệnh viện Ái Anh sao?"

"Đúng vậy, ông cụ không yên tâm về tiểu thư, bảo đại thiếu gia qua đón cô ấy, tính ra cũng gần ba tiếng rồi, có lẽ đã đón hụt hai người..."

Ba tiếng trước?

Bước chân đang đi vào trong của Diệp Căn Niên dần dần chậm lại, lúc đó cô và Tiểu Văn hẳn vẫn còn đang trong bệnh viện Ai Anh, nhưng lại không hề đụng phải Thiệu Tư Hữu.

Diệp Căn Niên nhéo nhéo lông mày, có một loại dự cảm không tốt.

"Nhạc Nhạc, em về rồi."

Trong biệt thự, Lâm Thụy và ông cụ Thiệu đang ngồi bên cạnh bàn chơi cờ, Thiệu Mục Ân đi vào trước đứng ở bên cạnh, Lâm Vũ Phi ngồi bàn quang ở một bên, thấy Diệp Căn Niên đi vào, vội vàng mỉm cười đứng lên chào hỏi, ánh mắt nhìn về nơi cửa phía sau Diệp Căn Niên, sau đó thu lại trong mắt tràn đầy thất vọng.

"Hừ".

Không đợi Diệp Căn Niên phản ứng, Thiệu Mục Ân đứng ở một bên liền hừ nặng nề một tiếng bằng giọng mũi, hoàn toàn không để ý đến việc Lâm Vũ Phi có thể nghe được hay không, khuôn mặt nhỏ nhỏ không chút nào che giấu sự chán ghét.

Quả nhiên, trên mặt Lâm Vũ Phi nhanh chóng thoáng qua một tia khó chịu.

“Bảo bối Nhạc Nhạc, sao cháu lại trở về có một mình?”

Nghe thấy động tĩnh, Thiệu Thiên Ngạo từ trên bàn cờ lưu luyến ngẩng đầu lên, nhìn nhìn về phía sau Niên Nhạc Nhạc, không vui nhả mào hỏi.

“Đại thiếu gia vừa mới gọi điện, trong công ty tạm thời có chuyện, sẽ về trễ một chút.” Theo phía sau Diệp Căn Niên và Tiểu Văn, chú Vu cũng từ bên ngoài đi vào, vội vã trả lời thay.

“Tôi bảo nó đến bệnh viện đưa cô dâu của nó về, nó lại chạy đến công ty làm gì?” Thiệu Thiên Ngạo lập tức trừng mắt, giọng nói càng không vui.

“Thật ra trước đó tổng giám đốc đã đến bệnh viện đón tiểu thư Nhạc Nhạc, xong rồi mới trở về công ty.” Tiểu Văn vội vàng giải thích, đồng thời len lén nháy mắt với Diệp Căn Niên.

“Thế còn tạm được.” Thiệu Thiên Ngạo miễn cưỡng gật đầu chấp nhận, đưa tay kéo Diệp Căn Niên ngồi xuống bên cạnh xong, ánh mắt lại trở về bên bàn cờ, giục Lâm Thụy phía đối diện: “Tiểu tử họ Lâm, cháu nhanh lên một chút, đừng có chậm rì rì làm chậm trễ bữa tối của bảo bối Nhạc Nhạc nhà chúng tôi.”

Thấy Thiệu Thiên Ngạo không truy cứu nữa, hai người Tiểu Văn và chú Vu đều thở phào nhẹ nhõm, may mà ông cụ là một người rất mê cờ.

“Hôm nay Nhạc Nhạc hẳn mệt muốn chết rồi, ông Thiệu lại khăng khăng đợi cô về mới dùng cơm, để tôi đi thông báo với nhà bếp một tiếng.” Lúc này, sắc mặt Lâm Vũ Phi từ sự lúng túng ban nãy đã dần dần dịu đi, cô ta mỉm cười nói với Diệp Căn Niên.

Chỉ có điều, giọng nói đó Diệp Căn Niên nghe vào tai, cứ cảm thấy giống như giọng điệu người chủ nhà mới có.

Cho đến khi bóng lưng Lâm Vũ Phi đã biến mất ở cửa phòng bếp, Diệp Căn Niên mới chậm rãi thu hồi tầm mắt vẫn thủy chung đi theo.

Vừa rồi, khi Thiệu Thiên Ngạo nhắc tới mối quan hệ của Thiệu Tư Hữu và mình, cô thấy rõ cơ thể Lâm Vũ Phi đã cứng đờ, trong nháy mắt thoáng nhanh qua tia ghen tị, sau đó lại biến thành bộ dáng hiền dịu, khéo léo.

Biểu hiện của Lâm Vũ Phi như vậy, lại khiến cho Diệp Căn Niên nhớ lại một số chuyện đã bị lãng quên.

Hình như gần đây cô đã để ý quá mức đến chuyện của tập đoàn Nam Cung, mà lơ là tất cả những chuyện bên cạnh.

Diệp Căn Niên nghĩ.

Bữa tối xong, Thiệu Tư Hữu vẫn chưa trở về, sau khi hai anh em nhà họ Lâm cáo từ, ông cụ Thiệu bởi vì hôm nay quá mệt, nên trở về phòng nghỉ ngơi từ sớm, Diệp Căn Niên cũng trở về phòng, bắt đầu làm ‘bài tập’ hàng ngày vẫn làm – lên mạng.

Bật máy tính lên, Diệp Căn Niên báo tin cho chị gái Diệp Căn Nhiên về số phòng bệnh của ‘mình’ ở bệnh viện Ái Anh cùng với thông tin tập đoàn Nam Cung chuẩn bị ký kết hợp đồng với Thiệu Thị.

Mặc dù Diệp Căn Niên biết rõ, một chút tin tức của cô đối với người chị vạn năn của mình, cơ bản chẳng được tính là thông tin hữu ích gì, nhưng mỗi ngày gửi cho chị một email, gần đây đã trở thành một thói quen của Diệp Căn Niên rồi.

Về chuyện Nam Cung Minh Húc thay mặt điều hành Diệp Thị, kể từ khi tập đoàn Nam Cung tự triệu tập cuộc họp báo đến nay, dư luận đã bắt đầu nghiêng theo hướng ủng hộ, các bình luận trên mạng về hành động này của Nam Cung Minh Húc, từ sự chật vấn ban đầu đã phát triển sang một hướng khác.

Ánh mắt Diệp Căn Niên quét qua những lời tang bốc trên một trang web, nụ cười bên môi càng lúc càng rõ rang.

Muốn dùng dư luận gây áp lực để ép các thành viên trong hội đồng quản trị của Diệp thị đi vào khuôn khổ, đây chính là nguyên nhân anh ta ở trong bệnh viện làm ra vẻ thâm tình, khắc cốt ghi tâm sao? Thật đúng là lý do khiến cho người ta đủ thất vọng.

Đã vậy, mời anh cứ hưởng thụ cho tốt khúc dạo đầu yên tĩnh của cơn bão táp này đi. Nam Cung Minh Húc, quà gặp mặt của tôi, sẽ gửi đến sau.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Xem Diễn Trò

Sau giờ trưa chủ nhật, trời quang nắng ráo không một bóng mây, Diệp Cẩn Niên ngồi trên chiếc ghế mây có đệm dựa đọc sách, thi thoảng ánh mắt lại nhìn về phía hai người đang chém giết nhau kịch liệt trên bàn cờ cách đó không xa.

Hình như kể từ sau khi ở bệnh viện trở về, số lần Lâm Thụy tới nhà họ Thiệu càng ngày càng tăng, mỗi lần đều là tiếp ông cụ Thiệu đánh cờ, nhưng lại thường gây cho Diệp Cẩn Niên có cảm giác nụ cười trong mắt hẳn có vấn đề.

"Hôm nay tâm trạng ông cụ thật tốt." Chú Vu xuất hiện trước mắt với khuôn mặt hiền hậu, vừa nói vừa đưa ly nước trái cây qua.

"Cám ơn chú Vu." Diệp Cẩn Niên ngẩng mặt nói cảm ơn, nhận lấy ly nước đặt lên trên bàn.

Thực ra, cô không thích những loại nước trái cây ngọt quá mức đến ngày này, đây là mùi vị Niên Nhạc Nhạc từng thích.

Trong khoảng thời gian gần đây, Diệp Cẩn Niên không ngừng thay đổi Niên Nhạc Nhạc theo tuần tự trong ấn tượng của mọi người, từ tính cách đến thói quen, đặc biệt là về phương diện tính cách, từ lúc ban đầu chỉ là cái gật đầu, lắc đầu, mỉm cười, đến bây giờ thi thoảng sẽ nói ra vài từ, cố gắng để cho bọn họ tiếp nhận dần dần sự thay đổi của Niên Nhạc Nhạc, mà không cảm thấy đột ngột.

"Xem ra tâm trạng của tiểu thư Nhạc Nhạc hôm nay cũng không tệ lắm."

Vừa kết thúc ván cờ, Lâm Thụy liền tươi cười đi đến, ngồi vào chỗ đối diện với Diệp Căn Niên, không hỏi gì đã cầm luôn ly nước trái cây Diệp Căn Niên chưa động tay uống cạn.

"Nhưng mà dường như có chút không yên." Đặt cái ly không trở về trên bàn, Lâm Thụy nhìn Diệp Căn Niên cười như không cười, hơi nhú mày: "Sốt ruột, bất an, hưng phấn, chờ đợi, ừm, xem ra là sự kết hợp của nhiều thể mâu thuẫn với nhau."

"Bệnh nghề nghiệp?" Chú Vu tiếp chuyện Thiệu Thiên Ngạo ở phía xa, Diệp Căn Niên cũng chẳng phải ngại trang trước mặt hẳn, học theo bộ dáng của Lâm Thụy, nhú mày hỏi ngược lại.

"Cứ coi như vậy đi." Lâm Thụy không để ý đến lời nói của Diệp Căn Niên, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo lên nhau, giọng nói lại thả ra thật thấp: "Vừa rồi có mấy học sinh trong trường Y Nhĩ hỏi thăm tình hình của cô, hình như bên Thiệu Thị cũng có người đang chọn rộn lên, có lẽ cô đã đem tới sự hứng thú cho những người khác."

Hứng thú?

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Niên Nhạc Nhạc với tư cách là con nuôi thần bí của nhà họ Thiệu, người cảm thấy hứng thú với cô, e rằng cho tới bây giờ cũng không hề ít, chỉ có điều, chuyện đó được Lâm Thụy trịnh trọng nói ra như vậy, người trong miệng hẳn, vừa nghĩ đã biết —— Nam Cung Minh Húc.

Diệp Căn Niên cũng không cho rằng, chỉ dựa vào mấy câu nói hăm hại Sở Nhược ở trong bệnh viện lần trước, là có thể đủ làm tan rã sự tín nhiệm

của Nam Cung Minh Húc đối với Sở Nhược, chỉ cần nó tạo ra được một chút xú dao động thôi cũng đã đủ rồi.

Loại tín nhiệm này, sợ nhất là xuất hiện vết nứt, một khi phát sinh vấn đề, trong sự tín nhiệm xuất hiện vết nứt, cũng đủ khiến cho người ta mất đi sự phán đoán.

Dao động càng nhiều, vết nứt lại càng lớn.

Nghĩ tới đây, Diệp Căn Niên lơ đãng nhìn về phía cửa.

"Hình như tiểu thư Nhạc Nhạc có chút không yên lòng..." Lâm Thụy cũng nhìn về phía cửa chính của biệt thự, ngay sau đó lộ ra nét mặt bưng bít: "Chẳng

trách, hôn nay vốn là ngày Thiệu Tư Hữu nên dẫn cô đến công ty, nhưng mà nghe ông cụ nói, hình như đã bị hủy bỏ?"

Tin tức nhận được đúng là nhanh.

Diệp Căn Niên nhéo nhéo lông mày, đột nhiên ánh mắt khế động, nhìn về phía Lâm Thụy:

"Hay là, anh nhàm chán có hứng thú đi theo tôi xem một vở kịch không?"

*

Rõ ràng gần đây Diệp Căn Niên thường xuyên xuất hiện ở Thiệu Thị nên mọi người đều biết, vừa mới đi vào cửa chính của Thiệu Thị đã có người tự động tiến lên, dẫn cô tới thang máy dành riêng cho Thiệu Tư Hữu.

"Mấy lần không cùng đi với cô, xem ra Thiệu Tư Hữu đối xử với cô cũng không tệ." Lâm Thụy đi thong thả phía sau tiến vào thang máy, chờ cửa đóng lại mới nói.

Không tệ ư? Diệp Cẩn Niên nghĩ lại, hình như hai lần gần đây tới Thiệu Thị, cô đều bị đưa thẳng tới phòng làm việc của Thiệu Tư Hữu, gần ngớ cả một ngày, ưu việt duy nhất là không một ai trong Thiệu Thị không nhận ra cô – con gái nuôi bảo bối của nhà họ Thiệu, Niên Nhạc Nhạc.

Như thế cũng là thu hoạch không nhỏ đâu nhỉ, ít ra sau này cô có thể dễ dàng thu thập tư liệu, mà không bị người khác gây khó dễ.

“Tiểu thư Nhạc Nhạc?” Cửa thang máy vừa mở ra, đã thấy Tiểu Văn đứng ở bên ngoài với vẻ mặt kinh ngạc, phía sau là Lâm Vũ Phi trên tay đang cầm một xấp tài liệu: “Hôm nay tổng giám đốc có một hợp đồng quan trọng cần đàm đạo, tiểu thư Nhạc Nhạc sao lại cũng tới đây?”

“Nhạc Nhạc ở nhà thấy buồn chán nên anh đưa cô ấy tới đây chơi.” Lâm Thụy cười đáp, lời nói vừa dứt, liền nhận được ánh mắt tràn đầy oán giận từ Lâm Vũ Phi, đành phải hậm hực khẽ vê vê mũi.

Gay rồi, hãn thế nhưng lại quên mất đưa em gái đã làm cho hãn phải đau đầu.

“Vậy trước tiên tiểu thư Nhạc Nhạc vào trong phòng làm việc của tôi chờ một lúc đi, hiện giờ tổng giám đốc đang trong phòng họp, có lẽ rất nhanh thôi sẽ kết thúc.” Tiểu Văn nghĩ nghĩ một lúc, đề nghị.

Diệp Cẩn Niên lắc đầu từ chối, bàn chân nhỏ bước đi, trực tiếp ngồi ở trên ghế chỗ cửa phòng họp, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, oh, hình như sắp tới giờ rồi.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, từ thang máy truyền đến tiếng mở cửa, một bóng từ bên trong lao vội ra, đi về phía phòng họp.

Người này Diệp Cẩn Niên cũng không xa lạ gì, là thư ký của Nam Cung Minh Húc, Giang Minh.

Mấy phút sau cửa phòng họp mở ra, một hồi tiếng bước chân dồn dập từ phía đó truyền đến.

Diệp Căn Niên nghiêng đầu nhìn sang, dẫn đầu là Nam Cung Minh Húc lúc này sắc mặt âm u đến dọa người, chân mày đã xoắn thành đống, đôi môi mỏng hung hăng mím lại thành một đường, trong đôi mắt nâu cuộn cuộn cơn tức giận.

Nổi gót theo sau Nam Cung Minh Húc, Giang Minh cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Sở Nhược trên người là bộ đồ công sở sáng màu, rõ ràng cũng không hiểu tình hình lắm, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, đi theo phía sau cùng.

Theo sự xuất hiện của mấy người bọn họ, Diệp Căn Niên và Lâm Thụy cũng từ trên ghế đứng dậy.

“Đình--”

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa.

Nam Cung Minh Húc đang định đi vào, bước chân đột nhiên dừng lại, cảm giác được đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Căn Niên bên kia.

Chỉ thấy một bé gái có dáng người nhỏ nhắn đứng cách đó không xa, quay mặt về phía mình, trên người là chiếc váy công chúa màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ động lòng người, đôi mắt to đen nhánh trong vắt sáng lấp lánh, khóe môi cong cong, hai tay chắp sau lưng, đang cười nhẹ nhàng nhìn mình.

Niên Nhạc Nhạc nhà họ Thiệu?

Nam Cung Minh Húc siết thật chặt lông mày, kể từ ngày đó ở bệnh viện, trong lòng hẳn luôn luôn tồn tại một vài nghi vấn đối với cô bé này, chỉ có

điều, rõ ràng lúc này không phải là thời điểm tốt để truy cứu, còn nhiều thời gian.

Nghĩ như vậy, người cũng bước nhanh vào thang máy.

“Đây chính là kịch hay mà cô nói?” Lâm Thụy đi tới trước cửa sổ sát đất, thò người ra nhìn xuống dưới, một lát sau, bóng dáng của ba người Nam Cung Minh Húc xuất hiện ở trước cửa cao ốc Thiệu Thị.

Đúng lúc này, bốn phía của cao ốc không biết từ đâu mà đột nhiên xuất hiện một đám ký giả, vây quanh ba người Nam Cung Minh Húc, gây nên một cảnh hỗn loạn.

Mặc dù không rõ những ký giả này sẽ truy hỏi vấn đề gì, nhưng từ biểu hiện của Nam Cung Minh Húc xem ra, nhất định là vấn đề khiến cho tâm trạng hần chảng tốt đẹp gì.

Oh, thú vị đây.

Khóe môi Lâm Thụy cong lên, dựa lưng vào tường xem với đầy hứng thú, lúc này, một bàn tay nhỏ bé chợt đưa tới trước mặt hần, chặn lại tầm mắt đang ngóng trông cảnh kế tiếp.

Ai? Lâm Thụy có chút khó chịu liền quay đầu lại nhìn, đối mặt với hần là khuôn mặt với nụ cười vô tội của Diệp Căn Niên.

“Xem diễn trò cũng cần phải có vé vào cửa chứ.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nam Cung Minh Húc Tức Giận

Trong phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung.

Màn hình TV nhấp nháy! Hình ảnh đang phát chính là cảnh xảy ra buổi chiều trước cửa cao ốc Thiệu Thị.

"Tổng giám đốc Nam Cung, một năm trước ngài đã mất tích mấy tháng, sáng nay tờ báo giải trí Phong Lâm đã công bố những tấm ảnh được chụp ra từ màn hình giám sát ở sân bay, đi cùng ngài trở về là một cô gái mặc bộ đồ công sở màu xanh dương, xin hỏi, ngài và cô ấy là quan hệ như thế nào....."

"Tổng giám đốc Nam Cung, ngài và cô gái này cùng nhau nhập cảnh, điều đó phải chăng có nghĩa, một năm trước đây ngài mất tích, đều là đi cùng với cô ấy...."

"Tổng giám đốc Nam Cung, có người nói cô gái đó chính là tiểu thư Sở Nhược - trợ lý tổng giám đốc bên cạnh ngài, đối với vấn đề này, ngài có gì để nói không..."

"Tổng giám đốc Nam Cung, một năm trước phu nhân tổng giám đốc Diệp Cẩm Niên ban đêm đi ra ngoài đã xảy ra tai nạn ô tô, có phải cũng liên quan đến sự xuất hiện của cô gái này...."

"Tổng giám đốc Nam Cung. . ."

Trên màn hình, từng vấn đề sắc bén được đưa ra, khiến cho sắc mặt Nam Cung Minh Húc càng ngày càng khó coi, tay buông thõng ở bên người từ từ nắm chặt, trong đôi mắt màu nâu nổi lên cơn bão táp to lớn.

Mà đứng bên cạnh hẳn, Sở Nhược hiển nhiên cũng bị một màn này dọa cho sợ, run rẩy trốn ở sau lưng Nam Cung Minh Húc, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Cảnh tượng con chim nhỏ nép vào người ta như vậy, đương nhiên đám ký giả sẽ không bỏ qua, đều nhao nhao nhấn nút chụp ảnh liên hồi, ghi lại một màn vô cùng có giá này.

"Bùm --"

Theo âm thanh vĩ đại, một ly thủy tinh hung hăng đập nát màn hình Tivi có đoạn video clip đang chuyển đổi, màn hình một mảnh hoa tuyết, ánh huỳnh quang chớp chớp không ngừng chiếu vào khuôn mặt được phóng đại, tức giận đến méo mó của Nam Cung Minh Húc.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Trên sàn nhà, mấy tờ báo giải trí bị ném ngổn ngang, lộ ra tấm ảnh được phóng đại ngay trên trang đầu.

Đây là tấm ảnh được chụp ra từ màn hình giám sát ở sân bay, trong ảnh một nam một nữ tay trong tay xuất hiện ở sân bay, người đàn ông anh tuấn vô đối, vẻ mặt lạnh lùng, cô gái xinh xắn nhu mì, tươi cười dịu dàng.

Chính là Nam Cung Minh Húc và Sở Nhược!

Góc trên bên phải còn được tô điểm bằng dòng chữ màu xanh to lớn, rõ ràng bắt mắt --

‘Cuồng đại với tổng giám đốc tận lực trong bệnh viện, là thật lòng hay chỉ làm bộ!’

"Chết tiệt." Nam Cung Minh Húc lạnh lùng nhìn chăm chăm tờ báo trên đất, đấm mắt một mảnh hung ác nham hiểm.

"Cốc cốc cốc..." Theo tiếng gõ cửa rất nhẹ, một bóng dáng đi vào, đặt một xấp tài liệu lên trên bàn.

"Tổng giám đốc, đây là toàn bộ tư liệu của nhật báo Phong Lâm." Ánh mắt Khương Minh quét qua một mảnh hỗn độn trên đất, bình tĩnh dùng cơ thể che khuất tờ báo đã khiến cho tất cả thành hỗn loạn.

"Nhật, báo, Phong, Lâm....." Nam Cung Minh Húc nghiêng răng gặm từng chữ một, khuôn mặt u ám, ngón tay thon dài di chuyển trên tập tài liệu vì tức giận vô cùng mà không kìm được run rẩy.

"Nhật báo Phong Lâm nổi lên từ một năm trước, bối cảnh hùng hậu, xem như là một nhánh của Ân Long." Khương Minh tổng kết vắn tắt thông tin mình nắm được.

Nhà họ Long từng một thời hiển hách ở Kỳ Lâm, từ lúc chủ nhân của nhà họ Long ở ẩn, rất hiếm khi xuất hiện trong thương giới, nhưng thế lực đã được bồi đắp từ nhiều năm trước đó cũng không thể khinh thường được, ‘Ân Long’ còn là một tên gọi khác của thế lực nhà họ Long.

"Ngôn từ của nhật báo Phong Lâm sắc bén trước sau như một, cũng không sợ đắc tội đến giới quyền quý, thường xuyên vạch trần một số mặt đen tối không muốn người khác biết, một năm trước công ty chúng ta cũng đã từng bị cuốn vào đó một lần, trong khoảng thời gian ấy, tổng giám đốc ngài... Ngài không có ở trong nước, là phu nhân đã ra mặt điều đình." Khương Minh hơi ngậm ngừng, liếc nhìn sắc mặt của Nam Cung Minh Húc.

"Niên Niên?" Nghe thấy tên Diệp Căn Niên, Nam Cung Minh Húc từ trong tập tài liệu ngẩng đầu lên, biểu cảm trên mặt có chút biến hoá nhỏ nhỏ.

“ Vâng, phu nhân tổng giám đốc đã chạy bôn ba suốt hai tháng từ Ân Long tới nhật báo Phong Lâm, hết lòng hết sức, cuối cùng đã vượt qua được nguy cơ, từ đó về sau, trên bản tin của Phong Lâm cũng không xuất hiện tên tuổi tập đoàn Nam Cung nữa.”

Nghĩ đến Diệp Căn Niên, trên mặt Khương Minh mang theo vài phần kính phục, Nam Cung Minh Húc rời đi năm tháng, hăn tận mắt nhìn thấy người phụ nữ có vẻ nhu nhược ấy, một mình chèo chống tập đoàn Nam Cung, sự kiên trì cùng quyết đoán đó, khiến cho hăn cảm thấy kinh nể và thường thức tự trong đáy lòng.

Chỉ tiếc, một người phụ nữ như vậy, thế nhưng lúc này chỉ có thể nằm trong bệnh viện, sống vô tri vô giác qua ngày nhờ vào những thiết bị lạnh ngắt.

“ Nếu như phu nhân có thể tỉnh lại, chuyện sẽ tốt rồi...” Bất giác, Khương Minh thở dài một cái, lại thấy sắc mặt Nam Cung Minh Húc biến đổi nhanh chóng, lập tức thu giọng lại.

Nam Cung Minh Húc không trả lời, bàn tay nắm tờ báo, khớp sưng bởi vì dùng sức mà có chút phiểm xanh.

“ Bệnh viện vừa gọi điện thoại đến, tình trạng của phu nhân tốt, ngài mệt mỏi cả ngày, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi một chút, đừng qua đây nữa.” Khương Minh thấy luôn mặt Nam Cung Minh Húc lộ ra vẻ mệt mỏi, đề nghị.

Nam Cung Minh Húc uể oải nhắm mắt lại, thân thể ngã về phía sau đầu tựa vào lưng ghế, lắc đầu chậm chậm nhưng kiên định.

Khương Minh biết rõ tính cố chấp của hắn, cũng không khuyên giải nữa, thu dọn qua loa một chút, đóng cửa đi ra ngoài.

Rất lâu sau, tổng phòng làm việc an tĩnh vang lên tiếng than thở thật thấp.

“ Diệp Căn Niên...”

Lúc Thiệu Tư Hữu quay lại phòng làm việc, Lâm Thuy đang ngồi trên ghế sofa xem báo, lại không nhìn thấy bóng dáng Diệp Căn Niên đâu.

“ Đang tìm ai.”

Lâm Thuy ngẩng đầu, đặt ngang tờ báo lên trên đùi, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi, sau đó chỉ chỉ về phía phòng nghỉ.

Tấm ảnh rõ nét chụp từ màn hình giám sát ở sân bay trên tờ báo giọi vào mắt Thiệu Tư Hữu, ánh mắt Thiệu Tư Hữu khẽ động, ngay sau đó liền xoay người đi về phía phòng nghỉ, từ sau lưng truyền đến giọng nói giễu cợt của Lâm Thuy: “ Mới có vài tuần thôi, cậu đã có ý thức làm chồng của người ta rồi.”

“ Nhạc Nhạc chỉ là đứa bé.” Thiệu Tư Hữu khẽ cau mày, cũng không quay đầu lại nói, tiếng nói ra rất nhỏ, rõ ràng sợ đánh thức người bên trong.

“ Cô ấy là đứa bé?” Lâm Thuy lập tức trừng lớn hai mắt, giọng nói không chỉ cao hơn một chút thôi, sau đó bị ánh mắt cảnh cáo của Thiệu Tư Hữu, thức thời ngậm miệng lại.

Nghe người ta khuyên được ăn cơm no, không thụ giáo Thiệu Tư Hữu này, vậy thì không đủ nghĩa khí làm bạn bè của cậu ta rồi. Lâm Thuy nghĩ như vậy, lời nói trong miệng liền biến thành: “ Không sai, Niên Nhạc Nhạc là đứa bé.”

Đúng vậy, Niên Nhạc Nhạc là đứa bé, nhưng đứa bé này chưa chắc đã là Niên Nhạc Nhạc.

Thiệu Tư Hữu cũng chẳng để ý tới nét mặt muôn màu của Lâm Thuy, đẩy nhẹ cửa phòng nghỉ ra, một khuôn mặt đang ngủ không chút phòng bị đập vào trong mắt.

Niên Nhạc Nhạc đang ngủ say, như một búp bê tinh xảo, cơ thể nhỏ nhắn cuộn trên chiếc giường rộng lớn, tóc mái rủ xuống, lông mi run lên run xuống theo hô hấp, giống như con bướm bướm muốn vỗ cánh bay, khoé môi cong cong, vẻ mặt say ngủ chìm trong giấc mộng đẹp giống như thiên sứ lưu lạc xuống trần gian.

Thiệu Tư Hữu đứng một lúc ở cửa ra vào, đi đến điều chỉnh đèn trên tường cho tối đi.

Âm thanh rất nhỏ kinh động đến người đang trong giấc mộng, lông mi Diệp Căn Niên rung rung hai cái, mắt từ từ hé mở, mang theo vẻ mơ hồ chưa tỉnh.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thiệu Tư Hữu mỉm cười hỏi.

“Hả?” Diệp Căn Niên dụi mắt, mơ màng nhìn bốn phía, bộ dáng hết sức ngây thơ khiến người ta thương yêu.

Ý cười trong mắt Thiệu Tư Hữu càng đậm. Niên Nhạc Nhạc đã từng, cảm giác về sự sống rất thấp, mặc dù có tất cả sự yêu chiều của mọi người, nhưng vẻ mặt vẫn chỉ đàn độn như cũ. Khóc hay cười, cũng rất khó nhìn thấy.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nha đầu này đã trở nên sống động, nếu như nói trước đây, chiều chuộng Niên Nhạc Nhạc bởi vì nỗi áy náy đối với sự kiện đó, thì bây giờ, lại là sự yêu thích xuất phát từ trong tâm

“ Về nhà sao?” Diệp Căn Niên ngẩng mặt lên hỏi, trong lòng có chút hơi cáu, mãi đến khi Thiệu Tư Hữu đến gần như vậy cô mới nhận ra được, nếu để chị biết được điều này, nhất định sẽ bị ghét bỏ.

“ Còn phải đợi thêm lát nữa,” Thiệu Tư Hữu cưng chiều xoa xoa đầu Diệp Căn Niên, đang định nói gì đó, liền bị hồi chuông điện thoại di động cắt đứt.

“ Alo...” Mím cười nhận điện thoại, đến khi nghe rõ tiếng nói của đối phương, sắc mặt Thiệu Tư Hữu đột nhiên biến đổi.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Dẫn Đến Nghi Ngờ

Trăng vừa nhô lên, theo âm thanh to lớn của tiếng thắng xe, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa bệnh viện Ái Anh, từ bên trong xe, bóng dáng của bốn người, ba lớn một nhỏ lo lắng, vội vã lao ra.

"Tổng giám đốc Thiệu, mời qua bên này." Đã có người chờ sẵn ở cửa bệnh viện, nhìn thấy Thiệu Tư Hữu lập tức nghênh đón, dẫn bọn anh đi vào bên trong.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Thiệu Tư Hữu không còn trông thấy vẻ điềm đạm, ưu nhã trước sau như một, anh kéo Diệp Căn Niên vội vã đi theo sau người kia, anh em nhà họ Lâm cũng lẽ đẽo theo sau.

"Đại thiếu gia!" Chú Vu vẫn luôn nôn nóng chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn thấy đám người Thiệu Tư Hữu vội vàng gọi, cùng lúc đó, một bóng dáng nho nhỏ chọt tiến lên nhào vào trong lòng Thiệu Tư Hữu.

"Tình hình như thế nào?" Thiệu Tư Hữu một tay ôm Thiệu Mục Ân đang run rẩy không ngớt trong lòng, vỗ vỗ lưng trấn an cậu, một tay vẫn như cũ, giữ Diệp Căn Niên, bình tĩnh hỏi.

Chỉ có bị anh nắm trong tay Diệp Căn Niên mới biết, cái tay đang cầm kia dùng bao nhiêu sức, giờ đây, người đàn ông này có bao nhiêu khẩn trương.

"Vẫn còn trong phòng cấp cứu. Ông cụ nói muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, kết quả khi tôi mang hoa quả lên, mới phát hiện ông đã bị ngã xuống đất. . ." Chú Vu lau lau mồ hôi trên đầu, trên mặt đều là sự áy náy: "Tôi nên phát hiện ra từ sớm, gần đây ông cụ ăn rất ít, cũng rất hay bị mệt mỏi...."

Nghe thấy lời nói của Chú Vu, đầu Thiệu Mục Ân càng dùng sức chôn chặt vào ngực Thiệu Tư Hữu, hai tay vúi chặt hông của anh, bả vai run rẩy không ngừng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Thiệu Tư Hữu vẫn dán chặt lên chiếc đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu, đôi môi mỏng dùng sức mím lại, cho đến khi ống tay áo bị kéo kéo, mới từ từ thu hồi tầm mắt.

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn Thiệu Tư Hữu, trong đôi mắt tràn đầy kiên định. Mặc dù thời gian chung đụng không dài, nhưng Diệp Căn Niên thật sự xem ông cụ luôn thương yêu cô là ông nội để đối đãi. Nhất định không có việc gì, Diệp Căn Niên nhắc lại với chính mình.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thiệu Tư Hữu không nói gì, chỉ nắm thật chặt tay Diệp Căn Niên lần nữa.

Lúc này, trước cửa phòng phòng giải phẫu đèn đỏ đã tắt.

"Bác sĩ, thế nào rồi?" Máy người nhanh chóng vây quanh, chú Vu vội vàng lên tiếng hỏi đầu tiên.

"Đưa tới rất kịp thời, bệnh nhân đã được chuyển qua phòng bệnh, xin cứ yên tâm."

Nghe thấy bác sĩ nói như vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Về bệnh tình của ông cụ Thiệu, sau đây mời tổng giám đốc Thiệu qua phòng làm việc của tôi một chút." Bác sĩ điều trị chính sau đó nói.

"Được." Thiệu Tư Hữu gật đầu, kéo Thiệu Mục Ân từ trong lòng ra, đưa đến bên cạnh chú Vu, lúc này Thiệu Mục Ân đã thoi không còn nức nở nữa, mắt đỏ bừng, đầu rũ xuống thật thấp.

"Chú Vu, cảm ơn." Tiếng cảm ơn này, Thiệu Tư Hữu nói khẩn thiết mà chân thành tha thiết, nếu như không có Chú Vu, e rằng giờ phút này Thiệu Ngạo Thiên sống hay chết rất khó biết được.

"Chăm sóc ông cụ là trách nhiệm của tôi, đại thiếu gia đã quá lời rồi." Chú Vu nói giọng mũi rất nặng, sau đó kéo tay Thiệu Mục Ân giục: "Đại thiếu gia mau đi nghe xem bác sĩ nói thế nào đi, tôi dẫn tiểu thiếu gia đến phòng bệnh."

Thiệu Tư Hữu gật đầu, xoay người nhìn thoáng qua Lâm Thụy, sau khi nhận được ánh mắt cứ yên tâm từ hẵn, kéo Diệp Căn Niên cùng theo bác sĩ rời đi.

Trong phòng làm việc của bệnh viện Ái Anh, Thiệu Tư Hữu ngồi ở trước bàn làm việc của bác sĩ, Diệp Căn Niên ngồi yên ổn ở bên cạnh anh, vẻ mặt khôn khéo. Mời vừa bị Thiệu Tư Hữu nắm chặt tay, bây giờ đã bắt đầu căng đau, Diệp Căn Niên vừa ngậm bực cơ thể Niên Nhạc Nhạc yếu ớt như vậy, vừa len lén xoa nhẹ tay dưới gầm bàn.

Đứng bên cạnh bàn làm việc của bác sĩ, là Lâm Vũ Phi đã cố tình cùng đi theo tới, lúc này vẻ mặt khẩn thiết nhìn bác sĩ.

"Tổng giám đốc Thiệu, tình hình hiện tại của ông cụ Thiệu cơ bản đã ổn định lại, nhưng theo ý kiến của tôi, nên đưa ông cụ trở về nước ngoài để điều dưỡng." Bác sĩ điều trị chính nói thẳng vào vấn đề.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Lý do là gì?" Lúc này, Thiệu Tư Hữu đã khôi phục lại sự ưu nhã trước
sau như một, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, ánh mắt sáng ngời.

"Ông cụ cơ thể đau ốm triền miên từ năm này qua năm khác, chắc hẳn
bệnh viện ở nước ngoài cũng đã trải qua một thời gian dài cạo sát mới tìm ra
được phương pháp điều dưỡng hợp lý. Mặc dù ở Ái Anh, chúng tôi cũng có
thể tiến hành theo tuần tự tìm được bước đột phá như vậy, nhưng ông cụ cơ
thể đã già, phải trải qua lần cạo sát thứ hai, sẽ không tốt cho cơ thể."

Thiệu Tư Hữu không trả lời, các ngón tay từ từ gõ vào nhau theo nhịp
điệu, như đang bắt đầu suy tính lời đề nghị của bác sĩ.

"Như vậy xem ra, trở về nước ngoài để điều dưỡng thật sự là một cách
nhanh nhất và hữu hiệu nhất rồi." Ánh mắt Lâm Vũ Phi giống như lơ đãng
quét qua khuôn mặt Diệp Căn Niên, nhìn từ chỗ đứng của cô ta, vừa vặn có
thể khiến cho Thiệu Tư Hữu thấy được một tia trách cứ không rõ ràng trong
mắt cô ta.

"Đúng như vậy." Bác sĩ gật đầu, "Chắc hẳn tình trạng thân thể ông cụ
Thiệu trước đó như thế nào, mọi người quá rõ ràng."

"Vâng, mặc dù tôi không được tận mắt nhìn thấy tình trạng của ông
Thiệu trước khi trở về nước, nhưng nghe anh nói, cơ thể của ông Thiệu rất
khỏe mạnh...."

"Cho nên tôi đề nghị, vẫn nên điều trị ở nước ngoài nơi vẫn đang điều trị
là tốt nhất, đương nhiên, đây chỉ là một đề nghị, nếu như tổng giám đốc
Thiệu khẳng khái, bệnh viện Ái Anh cũng sẽ cố gắng làm tốt nhất. . ."

Quá rõ ràng ư? Diệp Căn Niên nghe lí do thoái thác kẻ tung người hứng,
lông mi rũ xuống che đậy sự âm u trong mắt.

Tuy nhà họ Lâm thế lực không lớn như nhà họ Thiệu, nhưng bản lĩnh mua chuộc một bác sĩ vẫn có được, lí do thoái thác lúc này, cộng với ánh mắt ‘lơ đãng’ thi thoảng ném tới của Lâm Vũ Phi, rõ ràng chính là ra hiệu ngầm. Ông cụ Thiệu này lần vì đột ngột trở về nước nên bệnh tình mới nặng, Thiệu Thiên Ngạo cố tình trở về nước là vì biết được tình trạng của Niên Nhạc Nhạc đã có chuyển biến tốt, vì vậy nói dẫn dắt cho Thiệu Tư Hữu vẫn luôn hiếu thuận chán ghét mình.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Chị và chú bác sĩ có quan hệ thật tốt." Diệp Căn Niên chột ngẩng đầu nhìn Lâm Vũ Phi, vẻ mặt vô tội lên tiếng. Nếu là bình thường, có lẽ Diệp Căn Niên chẳng muốn so đo, nhưng lần này thì không được.

Nếu như bệnh tình của Thiệu Thiên Ngạo là tình huống đột phát, vậy Lâm Vũ Phi thông đồng với bác sĩ từ lúc nào đây? Trong lúc tất cả mọi người lòng đều nóng như lửa đốt vì bệnh tình của ông cụ Thiệu, cô ta lại lên kế hoạch hãm hại người khác!

Nếu như bệnh tình của Thiệu Thiên Ngạo không phải là tình huống đột phát, có thể nói Lâm Vũ Phi giống như đã biết trước được mới an bài xong bác sĩ, nguyên nhân này có thể nghĩ tới.

Nếu Diệp Căn Niên cô đã xem Thiệu Thiên Ngạo làm người thân để đối đãi, bất luận là loại nào, cô cũng không thể tha thứ được.

"Sao cơ?" Lâm Vũ Phi bị câu hỏi của Diệp Căn Niên làm cho sững sờ, ngay sau đó nực cười lắc đầu, trên mặt mang theo vẻ cứng chiều đối trá: "Sao biết được chứ, Nhạc Nhạc hiểu lầm rồi."

"Nhưng mà, hai người nói chuyện rất vui vẻ nha." Diệp Căn Niên nghiêng đầu, đôi mắt to chớp chớp, sau đó quay đầu về mặt đây ngờ vực nhìn Thiệu Tư Hữu. Đã từng lấy thân phận đối lập để tiếp xúc qua, Diệp

Cần Niên có thể hiểu rõ, người đàn ông ưu nhã có vẻ ngoài vô hại này, có mặt cơ trí, thâm trầm như thế nào.

Chỉ có điều, khi quay đầu đối mặt với ánh mắt đang bắt đầu khởi động dòng chảy ngầm đó của Thiệu Tư Hữu, Diệp Cần Niên chợt giật mình ý thức được, chính mình vừa rồi có biểu hiện chưa suy nghĩ sâu xa, với khoảng cách của Niên Nhạc Nhạc có chướng ngại về tâm lý, đã biến hóa quá lớn rồi.

Quả nhiên, tầm mắt Thiệu Tư Hữu dừng lại rất lâu trên mặt Diệp Cần Niên, lâu đến lòng bàn tay Diệp Cần Niên dần dần đã ướt đầm mồ hôi.

"Ừ." Rốt cuộc, sau khi im lặng trong khoảng thời gian dài, khóe môi Thiệu Tư Hữu gợi lên một đường cong hoàn mỹ, bàn tay xoa xoa đầu Diệp Cần Niên, giọng nói trong trẻo, dịu dàng như cũ: "Anh cảm thấy, Nhạc Nhạc rất thông minh."

Một câu hai nghĩa, trong lòng Diệp Cần Niên bỗng dưng căng thẳng, sắc mặt Lâm Vũ Phi cũng không còn giọt máu nào.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gặp Lại Ở Bệnh Viện

Diệp Cẩn Niên cảm thấy, cô đúng là càng nhiều tuổi càng đại mà.

Biết rất rõ Thiệu Tư Hữu là loại người thông minh lanh lợi, phúc hắc (bụng dạ đen tối), khoác lên mình cái vẻ ngoài vô hại, vẫn một mực cho rằng anh sẽ không bị chút tài mọn của Lâm Vũ Phi lừa bịp, nhưng lại quên mất, sự thông minh của người này, cũng có thể sử dụng trên chính bản thân mình?

Cái gọi là tự gây nghiệt không thể sống, đại khái là như vậy.

Sau khi Lâm Vũ Phi đi từ phòng làm việc của bác sĩ ra, sắc mặt trắng bệch, vừa vặn cơ thể không khỏe đã được quản gia nhà họ Lâm đón đi, còn Diệp Cẩn Niên bi thương, vì một câu nói của Thiệu Tư Hữu ‘ông nội tình đây sẽ hy vọng được nhìn thấy Nhạc Nhạc bên cạnh mình’, mà bị ở lại trong bệnh viện.

Ở lại trong bệnh viện nha, Diệp Cẩn Niên nhớ tới vừa rồi ở trong phòng bệnh, Thiệu Tư Hữu vẻ mặt vẫn như cũ, thay cô về nhẹ bàn tay trước đó đã bị anh cầm nổi đỏ lên, ánh mắt lộ ra ý cười cứng chiều, nơi sống lưng lại không ngừng lạnh.

Thiệu Tư Hữu anh là ai chứ? Hai mươi một tuổi trở về nước gây dựng lại Thiệu thị, hai mươi ba tuổi ở trên bàn đàm phán, tinh anh, chèn ép cho Diệp Cẩn Niên đang dẫn dắt tập đoàn Nam Cung không có cách nào phản kích. Với tính cách của anh, tuyệt nhiên không có khả năng lơ là chuyện mình đã

nói nhiều đến khác thường vừa rồi, lại còn cứ cố tình làm ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, khiến cho nỗi bất an trong lòng Diệp Căn Niên đã lên đến đỉnh điểm.

Tư vị này, quả thực chẳng tốt đẹp gì.

Vì vậy, thừa lúc Thiệu Tư Hữu tiễn chú Vu và Thiệu Mục Ân ra ngoài, Diệp Căn Niên nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước), chuồn đi.

Cái được gọi là chuồn đi đó, mãi cho đến khi Diệp Căn Niên đi ra ngoài rồi mới phát hiện ra, nơi mình có thể đi được, thật sự ít đến thảm thương.

Chỉ có điều, đi dạo ở bên ngoài, dù sao cũng tốt hơn ở trong phòng bệnh đối mặt với Thiệu Tư Hữu. Diệp Căn Niên nghĩ.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Đêm khuya, người vắng, tối tăm.

Trong hành lang bệnh viện Ái Anh, Diệp Căn Niên ngồi nhàm chán trên ghế, liền đi theo vách tường không mục đích, bóng dáng bị đèn tường kéo dài ra.

Mới đi được vài bước, sau lưng chợt truyền đến tiếng bước chân, trong màn đêm yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng, tiếp đó là giọng nói tràn đầy chế giễu của một tên vô lương nào đó:

"Nửa đêm tản bộ trong bệnh viện, tiểu thư Nhạc Nhạc có sở thích thật đặc biệt."

Cách đó không xa, Lâm Thụy tựa người vào tường, qua bả vai, nhìn thấy Diệp Căn Niên nghe được quay đầu nhìn sang, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhún

nhún vai: "Tư Hữu không yên tâm, bảo tôi đi theo."

Diệp Căn Niên không nói gì, xoay người tiếp tục chậm rãi bước đi, họa từ miệng mà ra, cô đã nhớ kỹ rồi.

"Tôi rất hiếu kỳ, tiểu thư Nhạc Nhạc muốn cứ đi như thế trong bệnh viện đến khi trời sáng sao?" Lâm Thụy thấy Diệp Căn Niên không để ý tới mình, bước nhanh mấy bước đến gần cô, đi theo sau lưng Diệp Căn Niên, "Phải biết, trốn tránh cũng không phải là một biện pháp tốt đẹp gì."

"Anh biết?" Bước chân Diệp Căn Niên hơi dừng lại, quay đầu đưa mắt về phía Lâm Thụy, trong lòng đang suy nghĩ liệu có phải Thiệu Tư Hữu đã đề cập chuyện gì với người bạn xấu này.

"Không biết." Lâm Thụy buông lỏng tay, sau đó cười rộ lên: "Nhưng mà, nếu như tiểu thư Nhạc Nhạc muốn biết điều gì, chỉ bằng lấy ‘vé vào cửa’ tôi đã nợ cô xem vở kịch vui trước đó ra trao đổi đi, tôi sẽ hỏi thăm giúp cô?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Trở về từ phòng làm việc của bác sĩ, đưa em gái khiến cho người ta phải nhúc đầu kia, thế nhưng lại chủ động trở về nhà, Tư Hữu lại phá lệ, nói chú Vu để Niên Nhạc Nhạc ở trong bệnh viện cùng chăm sóc.

Không bình thường, xem ra đã có chuyện gì xảy ra khi hẳn không có ở đây rồi.

Quả nhiên là như vậy. Diệp Căn Niên quyết định dứt khoát không để ý tới cái người phiền phức chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn sau lưng kia nữa, tiếp tục đi về phía trước. Đối với loại người từ đầu đến cuối cứ ôm trong lòng tư tưởng xem kịch vui này, cô cũng không nên có kỳ vọng gì, huống hồ, hẳn còn là anh trai của Lâm Vũ Phi.

Lâm Thụy cũng không so đo việc Diệp Căn Niên lại không để ý đến mình lần nữa, thoải mái nhàn nhã tiếp tục lẻo đẻo theo sau cô đi không có mục đích gì, trong hành lang an tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người.

Diệp Căn Niên lại dừng bước lần nữa, bởi vì bị một hồi tiếng nước nở nhỏ thu hút, ngẩng đầu lên cô mới phát hiện, mình đã vô thức đứng trước cửa phòng bệnh của ‘mình’.

Lần này, cửa phòng bệnh không khép chặt, qua kẽ hở có thể nhìn thấy rõ ràng ‘mình’ đang nằm trên giường bệnh.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh đi vào, chiếu lên trên giường bệnh để lộ ra khuôn mặt mà Diệp Căn Niên vô cùng quen thuộc, sắc mặt bình thản như vậy, giống như cô chỉ đang ngủ say, chứ không phải một khúc gỗ không có linh hồn.

Tầm mắt từ trên người ‘mình’ di dời đi, Diệp Căn Niên đảo mắt nhìn sang phía bên cạnh giường bệnh, một cảnh đang diễn ra, khiến cho cơn bão táp trong đáy mắt Diệp Căn Niên ngay tức khắc đã đông lại!

Ở bên giường bệnh, Nam Cung Minh Húc đưa lưng về phía cánh cửa, lúc này đây, bên hông hắn đang bị một đôi tay trắng mịn vòng quanh thật chặt, từ trong ngực hắn mơ hồ lộ ra bả vai gầy gò, nhỏ nhắn và yếu ớt, theo tiếng nước nở không dứt cũng không ngừng run rẩy.

Ở cự ly không tính là gần, Diệp Căn Niên không nghe thấy rõ bọn họ đang nói gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được có tiếng nói của đàn ông vang lên.

Rất lâu sau, người nọ từ trong ngực Nam Cung Minh Húc ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng lộ ra một khuôn mặt yêu kiều, lê hoa đẫm mưa, răng môi rung rung đang không ngừng nói gì đó, bộ dáng đầy diễm đạm đáng yêu.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Là Sở Nhược!

Nam Cung Minh Húc nghiêng mặt sang nói đáp lại vài câu với Sở Nhược, từ góc độ của Diệp Căn Niên, chỉ có thể nhìn thấy, khóe môi lạnh lùng của hắn hình như hơi cong lên, sau đó. . . Sở Nhược đột nhiên kiễng chân, vội vã cùng run rẩy hôn lên môi người đàn ông.

Cánh cửa của ký ức ‘oang’ một tiếng, đột nhiên bị đẩy ra, trong đầu Diệp Căn Niên hiện lên hình ảnh đêm hôm đó ở trong biệt thự nhà Nam Cung, lúc lòng cô đang tràn trề vui mừng đẩy cửa phòng ngủ thì nhìn thấy một màn dơ bẩn này.

Hai thân thể quấn chặt lấy nhau, hai gương mặt vô cùng quen thuộc lộ ra, âm thanh ái muội mà mị loạn, khiến cho cõi lòng tan nát muốn chết của cô thì thảm...

Hận, rất hận!

Lúc trước là nỗi tuyệt vọng ngập đầu tràn đầy trời đất, hôm nay đã hoàn toàn chuyển biến thành nỗi căm hận ăn mòn xương cốt, xâm chiếm trái tim, giống như một đám lửa đang cháy hừng hực trong lồng ngực Diệp Căn Niên.

Nam Cung Minh Húc!

Làm sao anh dám, làm sao dám!

Làm sao anh dám hại tôi thành cái dạng như vậy rồi, lại vẫn còn ở trước giường bệnh của tôi, trình diễn một màn nhơ nhớp, ghê tởm đến như vậy!

Nhìn chăm chặp hai người trong phòng bệnh, Diệp Căn Niên cảm thấy lửa giận trong lồng ngực dường như muốn phun ra, mùi tanh tanh nhàn nhạt từ trong cổ họng va chạm vào nhau.

Quá mức chuyên chú cô không chú ý thấy, ‘Diệp Căn Niên’ đang nằm trên giường trong phòng bệnh, giờ phút này đã không còn vẻ bình thản mới vừa rồi nữa, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy sự cam chịu, khổ sở.

Người trong phòng giống như chợt cảm nhận được điều gì đó, Nam Cung Minh Húc đột nhiên đẩy Sở Nhược trước người ra, quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cửa.

"Nguy rồi!" Vẫn đi theo phía sau Diệp Căn Niên, ôm tư tưởng chờ xem chuyện, Lâm Thụy bực thềm than một tiếng, hoàn toàn không còn thấy biểu cảm không chút để ý mới vừa rồi của hắn nữa, hắn xông lên trước mấy bước, cấp tốc kéo Diệp Căn Niên cơ thể đang vô thức tiến gần vào phòng bệnh, thân thể hai người cùng lách sang vách tường bên trái cửa phòng bệnh, thoát khỏi sự phát giác của Nam Cung Minh Húc.

"Nguy hiểm quá." Lâm Thụy thở phào một hơi, vừa muốn mở miệng nói gì đó, liền bị cắt ngang bởi tiếng chuông báo động cho bác sĩ đột ngột vang lên mãnh liệt từ trong phòng bệnh.

"Reng --"

"Niên Niên!"

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh truyền ra một tiếng gọi nôn nóng thuộc về Nam Cung Minh Húc, bên ngoài cửa, Diệp Căn Niên bỗng cảm thấy trước mặt tối sầm.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Có Tin Tức

Yên tĩnh, đè nén đến không có cách nào hô hấp được.

Bốn phía tối tăm sự trầm lắng đến khôn cùng, Diệp Cần Niên cố gắng mở to hai mắt để nhìn rõ tất cả cảnh trước mắt, nhưng lại đều uống công.

Là mơ sao? Là giấc mộng thôi.

Diệp Cần Niên không ngừng lặp lại trong lòng, nhưng dù biết rõ chỉ là giấc mộng, lại vẫn không có cách tỉnh lại.

Lúc này, tất cả bốn xung quanh đều trở nên sáng tỏ, Diệp Cần Niên không thích ứng được nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa thì phát hiện trước mắt hiện lên, chính là biệt thự nhà Nam Cung nơi cô đã từng sống hai năm.

Tầng một biệt thự đèn đuốc sáng trưng, trên ghế sofa trong phòng khách có hai người phụ nữ đang ngồi, một cúi thấp đầu không ngừng khóc thút thít, diêm đạm đáng yêu; một đang nhìn mình giễu cợt, vẻ mặt cay nghiệt.

Hai khuôn mặt rất quen thuộc, Diệp Cần Niên cố gắng nhưng vẫn không thể nhớ nổi rút cuộc họ là ai.

Không nghe thấy, vẫn không nghe thấy gì cả!

Diệp Cần Niên có chút lo lắng nhìn miệng bọn họ không ngừng đóng mở, biết rõ họ đang nói chuyện, nhưng thế giới của mình lại vẫn như cũ không hề có tiếng động, căn bản là chẳng nghe thấy được họ đang nói gì.

Trên bụng đột nhiên truyền đến một cỗ cảm giác thật kỳ lạ, Diệp Căn Niên cúi đầu nhìn, phát hiện bụng của mình đang đội lên thật cao, y hết bộ dáng khi mang thai em bé.

Tay Diệp Căn Niên đặt lên vuốt nhẹ chiếc bụng to lớn của mình, trong lòng bị một loại có tên là xúc động lấp kín. Cô quay đầu nhìn về nơi cách đó không xa, đứng ở đó là người đàn ông đang quay lưng lại với mình, bóng lưng quen thuộc đến khác thường.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, tay trái cầm trong túi quần, tay phải tự do buông thõng xuống một bên, xa cách lại lạnh lùng.

Đột nhiên, hắn xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp Căn Niên, đôi môi mỏng tàn nhẫn khắc ra hai chữ lạnh lẽo, giống như một lưỡi dao sắc bén hung hăng bổ về phía cô, Diệp Căn Niên ý thức bảo vệ bụng của mình.

"Bỏ đi --"

"Không được!" Diệp Căn Niên từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, bốn phía một mảnh trắng xóa rơi vào trong mắt cô.

Là bệnh viện, đây quả nhiên là một giấc mộng.

Diệp Căn Niên bình phục thở hỗn hển, cơ thể cứng nhắc muốn hoạt động, lại phát hiện lúc này tay mình đang bị một người cầm thật chặt.

"Ừm. . . Em tỉnh rồi?"

Thiệu Mục Ân bị đánh thức dụi mắt bò từ trên giường dậy, ánh mắt sáng lên quét qua Diệp Căn Niên, ngay sau đó lại ghét bỏ hết tay cô ra, "Ngu hết

biết, càng ngày càng yếu ớt."

"Anh trai còn nói muốn em ở lại chờ ông nội tỉnh, kết quả ông nội chưa tỉnh, em đã gục xuống rồi, làm hại chúng ta không chỉ chăm sóc ông nội, còn phải cùng nói dối cho em....."

Mặc dù lời nói là oán trách, nhưng lại rất dễ phát hiện ra trong đó có kèm theo sự vui sướng.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?" Diệp Cần Niên ra sức lắc lắc cái đầu có chút hỗn loạn hỏi, giọng nói mang theo chút khàn khàn do đã lâu không mở miệng.

Cô nhớ lại lúc bên ngoài phòng bệnh, nhìn thấy Nam Cung Minh Húc và Sở Nhược ôm hôn nhau trước giường bệnh của mình, sau đó để cho Nam Cung Minh Húc không phát hiện ra cô, Lâm Thụy đã kéo cô nép vào vách tường.

Tiếp đó, hình như cô nghe thấy tiếng chuông báo động cho bác sĩ vang lên, hình như Nam Cung Minh Húc có gọi tên của mình. . .

Ngực bị bóp nghẹt, lông mày Diệp Cần Niên cau chặt lại.

"Suốt cả một ngày." Thiệu Mục Ân trả lời, sau đó nhìn nhìn khuôn mặt vẫn tái nhợt như cũ của Diệp Cần Niên, trong mắt mang theo vẻ lo lắng: "Niên Nhạc Nhạc, em có chỗ nào không thoải mái sao?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nói xong, đưa tay lên kiểm tra trán Diệp Cần Niên.

Diệp Cần Niên ý thức né tránh bàn tay đang duỗi ra của cậu, nhìn cánh tay Thiệu nhị thiếu gia vẫn còn lơ lửng giữa không trung, khuôn mặt nhỏ

nhấn với khuynh hướng sắp có lũ bất ngờ xảy đến, vội vàng nói: "Tôi muốn được yên tĩnh."

"Này! Niên Nhạc Nhạc. . ." Thiệu Mục Ân không vui nhăn mày lại, mới rống lên được mấy từ, lại nhìn thấy ánh mắt thỉnh cầu của Diệp Căn Niên, cuối cùng bĩu môi: "Ông nội tỉnh rồi, anh đi đến chỗ ông, chờ em khỏe lại, nhớ nói lấp liếm cho bọn anh."

Nói xong, đi ra ngoài.

Theo tiếng cửa phòng đóng, Diệp Căn Niên vội vã nhảy từ trên giường xuống, kéo rèm cửa sổ lại, tiện tay tắt đèn trên tường đi, cả căn phòng trở thành một vùng tối tăm.

Làm xong tất cả những việc này, Diệp Căn Niên lại nằm trở lại trên giường, nhắm mắt, dùng chăn che mình kín mít.

Thật vất vả, cô nhịn được thật vất vả.

Tất cả những điều trong giấc mộng vẫn không ngừng lặp lại trong đầu cô, lớp nguy trang kiên cường rút cuộc vào giờ phút này đã hoàn toàn sụp đổ trong bóng tối.

Diệp Căn Niên cắn chặt môi, lại vẫn không thể đè nén được tiếng khóc bật ra.

Trong mơ, cô đứng từ góc độ của một khán giả xem những việc đã qua của Diệp Căn Niên, thấy cô và Nam Cung Minh Húc gặp nhau, quen biết, thích nhau. . .

Trong mơ, cô thấy mình vừa xa lạ vừa quen thuộc dần dần hãm sâu vào tình yêu mê đắm, nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) đi theo sau lưng Nam Cung Minh Húc, bỏ đi sự kiêu ngạo của chính mình.

Trong mơ, cô thấy người đàn ông tuấn mỹ kia vẫn như cũ, trên người luôn luôn mang theo vẻ lạnh lùng ánh nắng mặt trời cũng không xuyên qua được, con người màu nâu trong cặp mắt, lạnh lùng trống trải, từ đầu đến cuối đều không hề có hình bóng của cô.

Đoạn cuối cùng trong giấc mơ, cô trở lại cái đêm đó, hẳn quay đầu giữa lúc cô đang cực kỳ yếu ớt, dùng hai chữ kết liễu cuộc hôn nhân đã duy trì hai năm.

Bỏ đi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Tay Diệp Căn Niên hung hăng túm chặt cái bụng bằng phẳng của mình, có một cổ đau thương tuyệt vọng từ nơi đó trào lên.

Đó không phải là giấc mộng hư ảo, tất cả những điều trong giấc mộng cô đều đã chân thật trải qua, nước mắt từ trong vành mắt không ngừng chảy ra, một chút ở bên sườn mặt hòa vào chần trong.

Một lần cuối, một lần cuối ở nơi đây, tiếc thương cho bản thân mình đã từng ngu xuẩn, làm lễ truy điệu cho một sinh mạng cô đã từng chờ mong.

Thời gian trôi qua từng giờ, tiếng nước nở trong chần càng lúc càng trở nên nhỏ dần, cuối cùng hóa thành không tiếng.

Cửa phòng bệnh bị một đôi tay chậm rãi đẩy ra, một bóng dáng thon dài từ từ tiến vào.

Nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, Diệp Căn Niên trong cơn vô tri vô giác đã không còn hơi sức để mở mắt ra xem rút cuộc đó là ai nữa, chỉ biết cái chần trên đầu từ từ được vén lên, hô hấp bị đèn nén trở nên thông thoáng.

Một tiếng thở dài thật thấp truyền đến bên tai, Diệp Cẩn Niên cảm thấy mình được điều chỉnh nằm ngay ngắn sang một tư thế thoải mái, ấn đường đang vặn chặt được người đó dịu dàng mơn trớn, nhiệt độ từ đầu ngón tay người đó truyền đến, khiến cho cô rất an tâm.

Rốt cuộc, trong cơn buồn ngủ cực độ, Diệp Cẩn Niên đã ngủ thật say.

Tỉnh lại lần nữa, rèm cửa sổ trong phòng đã bị kéo sang hai bên, Chú Vu đang ngồi bên giường mỉm cười nhìn cô.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc tỉnh rồi, dậy ăn chút gì đi." Nhìn thấy Diệp Cẩn Niên tỉnh lại, Chú Vu vội vàng cầm cặp lồng cơm trên bàn mở ra, mùi cơm chín lập tức lan tỏa khắp phòng bệnh.

"Chú Vu, cháu không đói." Giọng nói Diệp Cẩn Niên nghẹn lại ở cổ họng, lắc đầu từ chối.

"Vẫn là đại thiếu gia hiếu tiểu thư." Chú Vu cương chiêu đặt cặp lồng cơm xuống, nụ cười trên khuôn mặt càng lớn: "Đại thiếu gia đã sớm biết tiểu thư sẽ nói như vậy, lúc gần đi cố tình dặn tôi đưa cái này cho tiểu thư, bảo cô phải ăn cơm mới cho dùng."

Nói xong, đưa thứ đó đến trước mặt Diệp Cẩn Niên.

Diệp Cẩn Niên sững người, thứ chú Vú cầm trong tay chính là cái Laptop nhất định ngày nào cô cũng dùng, Thiệu Tư Hữu lại mang nó đến cho cô?

Giật mình nhớ ra, ngày hôm qua thế nhưng thói quen mỗi ngày gửi cho chị gái một email đã bị gián đoạn, Diệp Cẩn Niên vội vàng bật máy tính lên, cấp tốc đi sâu vào hòm thư, cũng không quên nhận chén cơm chú Vu đưa tới.

"Bíp bip --"

Máy tính đột nhiên phát ra hai tiếng bíp, tay đang cầm đũa của Diệp Cần Niên dừng lại, cúi đầu nhìn xuống, một cỗ vui sướng như điên ngay lập tức trào lên trong lòng cô.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ân Long

Người ta thường nói vui quá hóa buồn, như thế thì ngược lại chính là buồn quá hóa vui, Diệp Cẩn Niên cho rằng, những lời này hoàn toàn hợp lý.

Khi con trở chuột nhấp vào email đang chớp lóe, Diệp Cẩn Niên đột nhiên cảm thấy, sự lo lắng, đè ép đỉnh điểm của ngày hôm qua, đã bị mấy chữ hồi đáp ngắn gọn này xua tan hoàn toàn.

Niềm vui sướng không lồ tràn đầy lồng ngực, mũi lại bắt đầu cay cay.

Chị. . .

Ngày hôm qua, hốc mắt đã bị nước mắt gột rửa, bây giờ lại bị nước mắt thấm ướt mang theo nỗi thương yêu chan chát, sướng vui.

Từ ngày trùng sinh cho đến nay, đây là lần đầu tiên Diệp Cẩn Niên biểu đạt nỗi vui sướng cùng thỏa mãn từ trong nội tâm. Trải qua thời gian dài bật vô âm tín, từ đầu đến cuối cô đều không dám suy đoán trước kết quả có thể xảy ra, tình nguyện ôm một phần hy vọng mong manh để chờ đợi.

Giờ đây, phần lo lắng đó rốt cuộc đã có thể rũ bỏ đi rồi.

Thật tốt, mọi người vẫn còn sống.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc?" Giọng nói chú Vu truyền đến bên tai, có chút lo lắng hỏi: "Tiểu thư Nhạc Nhạc, cô có chỗ nào không thoải mái ư, tại sao lại

khóc?"

Diệp Căn Niên vội vàng lắc đầu, vừa nhanh chóng lau nước mắt nơi khóe mắt, vừa chỉnh đốn lại tâm trạng đang vô cùng kích động của mình, dương lên một nụ cười vô cùng rạng rỡ với chú Vu: "Chú Vu, cháu rất khỏe."

Thật sự rất tốt, không có gì tốt hơn lúc này.

Cô khẳng định.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Ăn cơm xong, Diệp Căn Niên theo Chú Vu tới phòng bệnh của Thiệu Thiên Ngạo.

Trên giường bệnh, Thiệu Thiên Ngạo vẫn đang ngủ say, trên khuôn mặt tình trạng bệnh đã giảm đi không ít, Thiệu Tư Hữu không có ở đây, hẳn đã quay lại Thiệu thị rồi.

Lúc này Lâm Thụy đang trao đổi gì đó với bác sĩ, nghe thấy tiếng động ở cửa, hai người không hẹn mà cùng quay sang nhìn.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc?" Lâm Thụy treo tấm biển cười, giọng nói cũng không cao, rõ ràng là sợ đánh thức Thiệu Ngạo Thiên đang ngủ trên giường dậy.

Diệp Căn Niên giương mắt quét qua vị bác sĩ đang cầm bệnh án trên tay, rõ ràng vị bác sĩ này không phải là vị bác sĩ điều trị chính đã diễn trò cùng với Lâm Vũ Phi trong phòng bệnh lần trước, ông có một đôi mắt màu xanh da trời, thâm thúy mỹ lệ, đang nhìn cô có chút kỹ lưỡng.

"Vị này là bác sĩ lúc ở nước ngoài của ông cụ Thiệu, Thành Y." Lâm Thụy cười giới thiệu: "Tư Hữu cố ý mời anh ấy, thân thể ông cụ Thiệu, trước giờ đều do anh ấy chịu trách nhiệm."

Diệp Căn Niên biết, với tính cách của Thiệu Tư Hữu, sẽ không thể để cho một vị bác sĩ dễ bị mua chuộc trông nom thân thể ông cụ Thiệu, mời bác sĩ của Thiệu Thiên Ngạo từ nước ngoài về, đích thực là phương pháp có lợi nhất đối với bệnh tình của Thiệu Thiên Ngạo.

Nghĩ tới Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cảm thấy gương mặt có chút nóng ran lên, người khiến cho cô an tâm lúc đang dần dần ở trong phòng đó, ngoài Thiệu Tư Hữu ra, cô không nghĩ ra được còn có người nào khác nữa.

Đã là lần thứ hai, bản thân thảm hại đều bị Thiệu Tư Hữu bắt gặp.

"Rất vui được gặp cô, Niên tiểu thư." Thành Y cười chào hỏi, thấy Diệp Căn Niên có chút không tập trung, không để tâm quay đầu nói với Lâm Thụy: "Như đã xác định, phải chờ tới khi ông cụ qua khỏi đợt này mới trở về nước Anh được, vậy nên trước tiên tôi phải chuẩn bị chương trình chăm sóc trong một tháng này đã."

"Được, vất vả cho anh rồi." Lâm Thụy gật đầu, sau đó bảo chú Vu tiễn Thành Y ra cửa.

Bọn họ rời đi, trong phòng bệnh liền trở nên yên tĩnh lại.

"Xem ra tâm trạng của tiểu thư Nhạc Nhạc không tệ, có chuyện gì hay xảy ra sao?" Lâm Thụy dựa vào ghế sofa thong dong hỏi, mặc dù giọng nói đã ép tới mức thấp, nhưng sự nhạo báng trong đó vẫn truyền vào lỗ tai Diệp Căn Niên không sót chút nào.

"Bệnh tình của ông nội có chuyển biến tốt, Nhạc Nhạc đương nhiên phải vui rồi." Diệp Căn Niên ngẩng mặt, giống như ngây ngô trả lời, ngay sau

đó đi tới ngồi xuống một bên ghế sofa.

Chuyện vui dĩ nhiên là có rồi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Diệp Căn Niên nghĩ đến email phúc đáp trên máy vi tính vừa rồi, tuy chỉ là mấy chữ ngắn ngủn, nhưng cũng đủ khiến cho cô mừng như điên.

Chỉ có điều, cái cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm tư, đúng là chẳng tốt đẹp gì, đôi mắt của Lâm Thụy, thật sự sắc nhọn, nhạy bén khiến cho Diệp Căn Niên liền muốn khoét luôn mắt hẳn ra.

"Vậy sao." Lâm Thụy cũng thức thời không hỏi thêm gì nữa, tiếp đó chuyển sang đề tài khác: "Còn khoảng một tháng nữa là tới sinh nhật ông cụ Thiệu, ý của Tư Hữu là, qua lần sinh nhật này, sẽ đưa ông cụ trở về nước Anh tiếp tục điều dưỡng."

"Ồ." Diệp Căn Niên trả lời thản nhiên.

Đối với quyết định này của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cũng chẳng cảm thấy kỳ quái, tí như nếu lúc trước vị bác sĩ điều trị kia không diễn trò thành quá mức, Diệp Căn Niên cũng sẽ tán thành cách nói của ông ta, cơ thể Thiệu Thiên Ngạo, đích thật được trở lại môi trường điều trị lúc trước của ông là tương đối thỏa đáng.

"Đến lúc đó, có thể ông cụ sẽ yêu cầu đưa cô đi cùng." Lâm Thụy lên tiếng lần nữa.

Diệp Căn Niên sững người, ánh mắt quét qua Thiệu Thiên Ngạo vẫn đang ngủ say trên giường như trước, cô biết, câu nói của Lâm Thụy không phải là nói đùa, với tính cách của ông cụ Thiệu Lão, rất có thể sẽ làm như vậy.

"Có biện pháp ngăn cản không?" Diệp Cận Niên hơi nhíu lông mày hỏi, bây giờ vẫn chưa phải thời điểm tốt để rời khỏi Kỳ Lâm.

"Không có." Lâm Thụy buông thông tay, cười ra vẻ nghiền ngẫm.

Đối với đáp án trong dự liệu, Diệp Cận Niên xuề xòa. Với tên Lâm Thụy này, cô đã sớm biết không nên ôm bất kỳ hy vọng gì rồi.

Từ đây đến lúc đó, có một số việc phải xử lý tốt luôn mới được.

"Vậy thì, tôi đành phải đòi anh món nợ xem kịch lần trước rồi." Diệp Cận Niên chậm rãi nói.

*

"Đây là nhà bạn cô?" Xe từ từ chạy vào một khu chung cư nhỏ chẳng đáng để mắt tới, Lâm Thụy nghi ngờ nhìn Diệp Cận Niên hỏi.

"Chẳng có ai cùng lúc đưa vé xem diễn kịch, lại còn phải truy hỏi tới cái vé đó là do nhà máy sản xuất giấy nào làm ra cả." Diệp Cận Niên tinh nghịch nháy mắt với Lâm Thụy, đẩy cửa xe ra: "Đưa đến đây là được rồi, xem như đã thanh toán xong."

Nói xong, cũng không quay đầu lại, bước nhanh vào bên trong.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Sau lưng, trong mắt Lâm Thụy thoáng qua một tia sáng thật nhanh, quan sát bốn phía một vòng xong, khởi động xe rời đi.

Nghe tiếng xe đã đi xa, Diệp Cận Niên quay đầu cười cười.

Cái chung cư này nhìn có vẻ bình thường đến bình thường, nhưng trên thực tế, từ giây phút xe của bọn họ đến gần lối vào, thì đã bị hàng N đôi

mắt chú ý rồi, tù chủ sở hữu của chiếc xe, người bên trong xe, thông tin về người bên trong xe, tất cả đã bị người ta nắm giữ.

Nếu như không có Lâm Thụy với thân phận thiếu gia của nhà họ Lâm chống đỡ, bằng thân phận của Niên Nhạc Nhạc hiện tại, e rằng rất khó để đi vào nơi đây.

Một năm trước bọn ba xuôi ngược vì tập đoàn Nam Cung, Diệp Căn Niên cũng là vô tình biết được nơi này.

Nhìn bốn phía có vẻ an tĩnh, trong góc tối lại an bài không ít vệ sĩ, trang trí trên vách tường là những bụi hoa dây quấn quít vào nhau, ẩn sâu phía dưới được trang bị thiết bị điện áp cao thế, chỉ còn chờ người phía sau hậu đài điều khiển công tắc thôi.

Ai có thể ngờ được, một nơi bình thường như thế, lại chính là chỗ ở của ‘Ấn Long’!

Đầu giờ chiều có một cơn mưa nhỏ, trong không khí mang theo sự ẩm ướt, trong lành.

Diệp Căn Niên nhàm chán đi tới đi lui trong khu chung cư nhỏ, chờ có người tự chủ động ra hỏi mình.

Tin tức cô xuất hiện ở đây, hẳn đã được báo lên trên tầng cho Ấn Long rồi, tiếp theo cũng chỉ có thể xem, người kia có tâm trạng gặp cô hay không thôi.

Thằng cha Long Việt này....

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt kiêu căng, hung hãn, Diệp Căn Niên khẽ cười, đúng là khó nói đây.

"Xin hỏi, cô tìm ai?"

Lúc Diệp Căn Niên dạo quanh vườn hoa trong chung cư lần thứ ba, một giọng nói từ sau lưng truyền đến.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tại Sao Cô Không Chết

Đây không phải lần đầu Diệp Cận Niên đến ‘Ấn Long’, nhưng nhất định là lần đầu tiên ‘hưởng thụ’ cách đãi ngộ như vậy.

Sau khi xác nhận danh tính của Diệp Cận Niên, người vừa tới dùng cái khăn đen bịt mắt Diệp Cận Niên lại, hai người hai bên, một trái một phải dắt cô, đi vào ‘Ấn Long’.

Chỉ e rằng, do chưa từng chiêu đãi khách đến ít tuổi như Diệp Cận Niên, hai bàn tay to siết trên hai bả vai mảnh khảnh của Diệp Cận Niên, tưởng chừng như sắp nhắc cả người Diệp Cận Niên lên, thay vì nói hai người này dẫn Diệp Cận Niên đi, không bằng nói bọn họ hợp sức xốc Diệp Cận Niên đi.

Màn tra tấn như thế diễn ra được mười phút cuối cùng cũng tuyên cáo kết thúc, Diệp Cận Niên xoa xoa bả vai bị bọn họ giữ đến đau nhức, thở ra một hơi thật dài.

Cái khăn đen trên mắt được người ta tháo ra, Diệp Cận Niên từ từ mở mắt, sau khi thích ứng được với ánh sáng xung quanh, phát hiện lúc này bọn họ đang đứng ở bên ngoài chiếc cửa kính màu đen, ánh mắt không có cách nào xuyên vào được bên này, nhìn rõ ràng tình huống bên trong, nhưng người ở bên trong lại có thể dễ dàng quan sát tất cả những chuyện xảy ra ở bên ngoài cửa.

"Xin chờ một chút."

Đầu bức tường hoa văn hắt ra một tia sáng rất nhỏ, quét qua cổ áo người đàn ông không dễ phát hiện ra được, vài giây sau, cửa kính màu đen từ từ mở ra.

Tất cả trước mắt liền trở nên rộng mở trong sáng.

Có ai ngờ được, bên trong chung cư có vẻ ngoài bình thường như thế, lại ẩn giấu một công trình kiến trúc lộng lẫy phá lệ như vậy?

Thềm của căn phòng rất cao, đèn thủy tinh trang trí trên trần nhà lóng lánh chói mắt, cùng với đèn trên vách tường xa hoa phối hợp hòa lẫn, làm cho toàn bộ phòng khách sáng như ban ngày.

Bốn góc phòng khách có bốn chiếc cột đá màu trắng đứng sừng sững phân biệt, phía bên trên có chạm trổ vật tổ hình rồng trắng, đó là dấu hiệu riêng của tổ chức ‘Ấn Long’.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nếu như quan sát kỹ còn có thể phát hiện, bốn chiếc cửa sổ hình vòng tròn ở bốn phía của phòng khách thật ra cũng chỉ là để trang trí cho căn phòng, hiện tại chính là buổi trưa, thế nhưng lại không hề có chút ánh sáng mặt trời nào chiếu vào.

Bởi vì nơi đây, là cơ quan đầu não của ‘Ấn Long’, thực sự là một vương quốc dưới lòng đất.

Ánh mắt Diệp Căn Niên quét theo hai hàng ghế trống được sắp xếp chỉnh tề, cuối cùng dừng ở trên người cậu thiếu niên đang nhắm mắt giả vờ ngủ say trên chiếc ghế dài ở vị trí đầu nào.

Tất cả mọi nơi trong phòng khách, chỉ có duy nhất chỗ của hắn là nơi không bị ánh sáng bao trùm, trên người cậu thiếu niên là bộ quần áo màu

đen thoải mái, cùng với tông nền xám xịt phía sau tôn nhau lên, dường như muốn làm cho hẩn tan biến hòa vào trong bóng tối.

Tư thế ngủ của cậu thiếu niên lười biếng mà tùy ý, nước da thật trắng, đẹp đẽ không có chút tì vết nào, lông mi thật dài ở trên mặt tạo thành hai bóng râm nửa hình tròn, đôi môi mỏng treo hình vòng cung hờ hững, trước cái nhìn soi mói của Diệp Căn Niên, cặp mắt kia từ từ mở ra, nhàn nhạt quét về phía cô, đôi môi đỏ tươi cong lên, giọng nói lành lạnh như ngọc.

"Chào mừng tới ‘Ấn Long’, Niên tiểu thư."

Long Việt, thế hệ đương gia mới của Ấn Long.

Trong ấn tượng về người thiếu niên này, đã từng phách lối mà tùy hứng, so với người trước mặt, hoàn toàn khác biệt.

Làm người thừa kế của Ấn Long, Diệp Căn Niên đã sớm nghĩ ra Long Việt tuyệt đối sẽ không chỉ có một vài mặt mình đã nhìn thấy, chỉ đó thôi, chính mắt nhìn thấy bộ dáng hẩn lạnh nhạt, biến ảo khôn lường như vậy, vẫn có chút không thích ứng lắm.

Tỉnh bơ di dời tầm mắt của mình, một năm trước, Diệp Căn Niên từng tận mắt nhìn thấy Long Việt xử trí một cô gái nhìn hẩn chăm chăm, lúc này đây, cô cũng không muốn mình rước lấy những phiền toái không cần thiết.

"Niên Nhạ Nhạ, mười ba tuổi, con gái nuôi của tập đoàn Thiệu thị, người thừa kế hợp pháp đầu tiên của Niên Thị. Cha là tổng giám đốc tiền nhiệm của Niên Thị, mẹ là....." Long Việt vuốt vuốt cái thẻ trong tay, tùy ý đọc tư liệu gia cảnh trước đó của Niên Nhạ Nhạ, giọng nói lên xuống đều đều đến khi đọc đến thân phận của mẹ Niên Nhạ Nhạ thì đột nhiên dừng lại, gương mặt bắt đầu quan sát Diệp Căn Niên.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Mặt trên người bộ đồng phục học sinh trường Y Nhĩ, dáng người nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo đáng yêu, trong đôi mắt lại hoàn toàn không có nét ngây thơ, non nớt mà ở độ tuổi này nên có.

"Cô tới đây, Thiệu Tư Hữu có biết không?"

"Không biết, tới nơi đây là quyết định của bản thân tôi, không có liên quan đến nhà họ Thiệu." Diệp Cận Niên lắc đầu, ngay sau đó hỏi ngược lại: "Nếu như không có nhà họ Thiệu làm hậu thuẫn, tôi liền không thể giao dịch được với Ân Long ư?"

"Niên tiểu thư nói đùa rồi, coi như không có nhà họ Thiệu làm chỗ dựa, cô cũng thế, rất có tư cách giao dịch với Ân Long." Từ trên chiếc ghế, cậu thiếu niên chậm rãi ngồi dậy, gõ gõ mảnh giấy trên tay, sau đó lại bắn tầm mắt lên trên người Diệp Cận Niên lần nữa, "Nói đi, Niên tiểu thư muốn có được gì từ nơi này của ‘Ân Long’?"

"Chưa cần nói tới tôi muốn có được cái gì." Giọng nói Diệp Cận Niên rất chậm, cố gắng giảm bớt sự non nớt trong giọng nói của mình xuống mức thấp nhất, "Giao dịch công bằng, tôi tới Ân Long là muốn đòi ‘tiền nhuận bút’, trước đó đã cung cấp thông tin cho tòa soạn Phong Lâm."

"Tiền nhuận bút?" Long Việt nghiêng đầu, suy xét vài giây, ngón tay thon dài đặt trên mi tâm nhẹ nhàng xẹt qua, ngay sau đó bật ra tiếng cười nói với Diệp Cận Niên: "Thì ra là cô."

"Là cô gọi điện đến nhắc toà soạn Phong Lâm đi kiểm tra màn hình giám sát ở sân bay, thu thập bằng chứng ngoại tình của Nam Cung Minh Húc." Long Việt đưa chiếc thẻ đang cầm trong tay cho người phía sau, tay chụp lên tay vịn của ghế: "Chuyện này đích thực là rất có ích cho Phong Lâm, nhưng mà Niên tiểu thư phải hiểu rõ một điểm, sau khi báo đăng tin này ra, Nam Cung Minh Húc vì sự chỉ trích của dư luận mà không suôn sẻ tiếp quản được tập đoàn Diệp Thị, kết quả như thế đối với nhà họ Thiệu - thân

là đối thủ cạnh tranh mà nói, hình như đã giúp đỡ rất nhiều. Nhìn từ góc độ này, chúng ta nên coi như là đôi bên đều được lợi."

"Cung cấp tin tức này cho tòa soạn Phong Lâm, đơn giản chỉ là giao dịch của cá nhân tôi với Ân Long, lợi ích của tập đoàn Thiệu Thị cũng không phải lý do để tôi làm chuyện đó, nếu như 'Ân Long' cảm thấy chuyện này có lợi cho Thiệu thị, có thể tự mình tìm đến Thiệu thị đòi báo đáp." Diệp Căn Niên nói xong, từ trong ngực lấy ra một mảnh giấy, đưa cho người đứng bên cạnh cô mang đến cho người kia.

"Lùi một bước mà nói, nếu như nhất định phải đem tôi và Thiệu Thị nhập thành làm một, sự việc lúc trước được coi Ân Long và Thiệu thị hai phe đều có lợi, thế nên sau đây tôi hi vọng Ân Long có thể giúp tôi làm hai chuyện, ngoài ra cũng đồng thời chỉ có lợi chứ không có hại đối với Ân Long, anh vẫn như trước có thể làm cho nó thành giao dịch hai bên đều có lợi, hơn nữa, Ân Long giống như sẽ là phía đắc lợi nhất."

"Có hứng thú." Long Việt khẽ cười ra tiếng, ánh mắt nhìn Diệp Căn Niên xem kỹ hơn một phần, cặp mắt nhanh chóng lướt qua tờ giấy lần nữa, "Đối phương sử dụng máy chủ proxy nặc danh cao, tra ra chỉ sợ sẽ có chút phiền toái, kỳ hạn là bao lâu."

"Một tháng, trong vòng một tháng, tôi phải biết được đáp án." Đối với việc Long Việt sẽ đáp ứng mình, Diệp Căn Niên cũng không hề bất ngờ, nhưng thời gian của cô không còn nhiều, nếu thật sự đúng như lời Lâm Thụy nói, ông cụ Thiệu sẽ mang mình đi cùng, trong vòng một tháng, cô nhất định phải xác định được vị trí của chị gái.

"Được." Long Việt đưa hai tay ngược về phía sau, tựa người lên lưng ghế, có chút hào hứng nhìn Diệp Căn Niên với thân hình nhỏ nhắn phía dưới, "Tôi có thể nhận lời cô khiến cho lần này hai bên đều thu được lợi, nhưng nhìn lại một số vấn đề, vẫn cần cô giải thích nghi hoặc giúp tôi, tôi rất tò mò. . . Cô, tại sao không chết?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Phát Hiện Mới

Cô, tại sao không chết.

Khi Long Việt hỏi đến vấn đề này, Diệp Cẩn Niên vô cùng khiếp sợ, gần như đã cho rằng, Long Việt đã phát hiện ra thân phận thật sự của mình.

Nhưng mà, rất dễ nhận ra, đây chỉ là một hiểu lầm của Diệp Cẩn Niên, bởi vì câu nói kế tiếp của Long Việt rất nhanh đã cho cô biết đáp án.

"Niên tiểu thư còn nhớ một tháng trước ở trên tầng thượng của trường học Y Nhĩ, mình đã trải qua chuyện gì không?"

Một tháng trước trên tầng thượng?

Diệp Cẩn Niên đương nhiên sẽ không quên, thời điểm lần đầu cô dùng thân thể của Niên Nhạc Nhạc mở mắt ra, vị trí đang ở chính là tầng thượng của trường học Y Nhĩ, mà thời gian, cũng vừa đúng một tháng.

Long Việt tất nhiên sẽ không tự dừng mà hỏi, rút cuộc một tháng trước trên tầng thượng đã xảy ra chuyện gì, Diệp Cẩn Niên đã có suy đoán từ lâu rồi, hơn nữa trước đó Lâm Thụy còn cho cô xem đoạn vi deo bị người ta ghi lại ở trong trường...

"Là Ân Long làm?" Diệp Cẩn Niên nheo mắt, quá trình trải nghiệm đó thuộc về Niên Nhạc Nhạc, nhưng kết quả lại là thuộc về mình.

"Không phải, đâu phải ai cũng có tư cách trở thành người thuê Ân Long chúng tôi làm giao dịch." Long Việt lắc đầu một cái, trong mắt thoáng qua tia khinh thường, ngay sau đó nhìn Diệp Cẩn Niên nghiền ngẫm:

"Tôi vẫn cho rằng, địa vị đặc biệt của Niên tiểu thư ở nhà họ Thiệu đã dẫn tới họa sát thân cho mình, nhưng bây giờ xem ra, ngoài việc Thiệu Thiên Ngạo quá cứng chiều cô ra, bản thân Niên tiểu thư cũng rất dễ khiến cho người ta cảm thấy bị uy hiếp."

"Có lẽ tôi nên coi những lời này là đang khích lệ mình." Diệp Cẩn Niên cong cong môi tượng trưng. Tuy là hỏi như vậy, nhưng trên thực tế cô cũng không cho cái chết của Niên Nhạc Nhạc là bút tích của Ân Long, dựa vào thực lực của Ân Long về các phương diện, hoàn toàn có đủ năng lực để cải biến đoạn video clip được màn hình giám sát ghi lại mà không để lại bất kỳ dấu vết nào, tuyệt nhiên không thể có loại sai sót rõ rệt như vậy để cho cô phát hiện ra được.

Nhưng mà cái tư cách Long Việt nói... Trên mặt Diệp Cẩn Niên lộ ra chút nghi ngờ: "Nhà họ Lâm có nhà họ Thiệu làm hậu thuẫn, ở thành phố Kỳ Lâm cũng không phải hoàn toàn không có thực lực."

"Oh, Niên tiểu thư muốn tìm ra chân tướng từ trong miệng của tôi sao?" Long Việt cười nói, sau đó chậm rãi lắc đầu: "Ân Long có đạo đức của mình, cho dù làm ăn không thành, cũng vẫn như vậy sẽ không bán tin tức của người thuê mình ra ngoài."

Từ trong Ân Long đi ra, thời gian vẫn còn rất sớm, nếu đã bỏ học đi chiêu bài, Diệp Cẩn Niên sẽ phải đợi đến giờ tan học mới quay trở lại bệnh viện vậy.

Hơi ảo não xoa xoa bả vai có chút đau đớn của mình, ra khỏi Ân Long, tình huống lại giống như lúc đi vào, bị cảm giác như vậy đi theo khiến cho Diệp Cẩn Niên có cỡ kích động muốn phát điên.

Trong không khí hòa lẫn tư vị ướt át của bùn đất, mây đen tan hết, ánh mặt trời chiều ấm mà không hanh, trên đường, người đi đường so với lúc ra khỏi nhà đã nhiều hơn không ít.

Câu nói của Long Việt lại gợi lên nghi vấn trong lòng Diệp Căn Niên, rút cuộc, nguyên nhân cái chết của Niên Nhạc Nhạc là gì.

Tính đến lúc này xem ra, Lâm Vũ Phi là người đứng đầu danh sách tình nghi, cô ta nhất định có động cơ để làm chuyện này.

Người ta thường nói, mạo do tâm sinh (tâm tư tạo ra vẻ bề ngoài), nhưng tại sao những người Diệp Căn Niên gặp, vẻ bề ngoài đều nhu nhược sao lại có thể ẩn giấu một lòng dạ lạnh lùng, cứng rắn như vậy?

Lâm Vũ Phi là người như thế, Sở Nhược... cũng thế.

Diệp Căn Niên đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm, ánh mắt chẳng có mục đích quét qua từng cái tủ kính trong từng cửa hàng bên đường, hàng hóa rực rỡ muôn màu theo bước chân chậm rãi của cô, từng cái một rơi vào trong tầm mắt.

Đột nhiên, bước chân Diệp Căn Niên khựng lại trước một nhà hàng, ánh mắt như ngừng lại trên cánh cửa sổ thủy tinh bên cạnh, hoặc là nói, bị bong chiếc xe Ferrari màu đỏ trên cửa sổ thủy tinh hấp dẫn.

Cô gái đang mở cửa xe để ngồi vào, trên người là chiếc váy dài màu trắng trang nhã, dáng người thon thả, tóc dài xõa vai, đôi mắt suối nước nhu nhược đang nhìn khắp xung quanh, tìm kiếm thứ gì đó, trên người lộ ra một khí chất mỏng manh, nhu mì, khiến cho người ta thương tiếc.

Là Sở Nhược!

Đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến, quả nhiên không nên nói người khác ở sau lưng. Diệp Căn Niên nghĩ.

Lúc này xe của Sở Nhược đang dừng trên con ngõ nhỏ của khu phố, vị trí cũng không dễ thấy, nếu như không phải Diệp Căn Niên nhàm chán tìm thú vui trên các cửa sổ kính thủy tinh, thì sẽ không phát hiện ra được cô ta.

Diệp Căn Niên nhăn nhăn lông mày, hiện đang trong giờ làm việc, Sở Nhược dừng xe trong con ngõ nhỏ bị che khuất này làm gì.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngọn gió nhỏ ~*~

Nghĩ vậy, Diệp Căn Niên xoay người đi vào nhà hàng, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Sau khi Sở Nhược trở vào trong xe, không ra ngoài nữa, mấy phút sau, lại thấy một chiếc xe thể thao màu bạc đi vào con ngõ nhỏ đó, lái qua một bên xe của Sở Nhược.

Đó cũng chẳng phải là hình ảnh có giá trị gì, nhưng ngay sau khi hai chiếc xe song song với nhau, đột nhiên từ trong xe Sở Nhược có vật gì đó được ném ra ngoài, nhanh chóng rơi vào trong chiếc xe thể thao màu bạc.

Diệp Căn Niên vội vàng ngồi thẳng người lại, tốc độ quá nhanh, cô không kịp nhìn rõ thứ ném cho người kia đích thị là cái gì.

Sau đó, Sở Nhược lái xe rời đi, chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại cách đó không xa.

Thời gian dần dần trôi qua, nửa tiếng sau, cửa chiếc xe thể thao màu bạc được mở, một người đàn ông tóc vàng mặc đồ đen đi ra, một tay buông thõng ở bên người, một tay khác đang cầm điện thoại áp vào tai, dựa vào xe gọi điện thoại.

Cự ly không tính là gần, Diệp Căn Niên chỉ có thể cố ép nhìn rõ tướng mạo của người kia, không xem là rất tuần tú, nhưng lại mang theo một cỗ

ngang ngược, phóng túng.

Diệp Cẩn Niên khẳng định chưa bao giờ nhìn thấy người đó trong tập đoàn Nam Cung, người tồn tại cảm giác quá mạnh như vậy, cô không thể không chú ý được.

Đúng lúc này, người kia đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Cẩn Niên, trong mắt lóe ra tia sắc lạnh khiến lòng Diệp Cẩn Niên hãi hùng.

Một đôi mắt rất lạnh!

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho~*~

Diệp Cẩn Niên ý thức cụp mắt lần tránh ánh mắt của người kia.

Nhà họ Diệp cất lực chuyển sang giới bạch đạo đã được nhiều năm, nhưng đối với khởi nghiệp từ hắc đạo của nhà họ Diệp mà nói, căn bản không thể cắt đứt hoàn toàn với giới hắc đạo, Diệp Cẩn Niên thuở nhỏ đã nghe quen tai, nhìn quen mắt cha, chị gái thì lời nói luôn đi đôi với hành động, thế nhưng vẫn bị sự lạnh lẽo trong đôi mắt kia làm cho chấn động.

Bản năng đang nhắc nhở Diệp Cẩn Niên, đó là một nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Thế nhưng nhân vật như vậy, sao lại có mối quan hệ với Sở Nhược?

Tay Diệp Cẩn Niên cầm ly nước vô thức dùng sức, cô vẫn nhớ rõ thân phận của Sở Nhược, là trẻ mồ côi.

Nam Cung Minh Húc từng nói với cô, cha mẹ Sở Nhược mất sớm, để lại một di sản rất có giá trị cho Sở Nhược, một năm trước, sau khi cô ta cứu Nam Cung Minh Húc, do không có hậu thuẫn cũng không có thân phận,

Nam Cung Minh Húc lo cô ta sẽ vì chuyện này mà liên lụy, cho nên mới dẫn cô ta về thành phố Kỳ Lâm.

Cũng đúng, ngay cả người tình cũng có thể nói thành ân nhân, huống hồ thân thể của Sở Nhược lại như thế? Cô nên nghĩ ra từ sớm, không phải sao.

Ngẩng đầu lên lần nữa, nơi chiếc xe thể thao vừa đỗ giờ đã trống không, người đàn ông nguy hiểm kia chẳng biết đã biến đi đâu mất.

Sau một hồi khôi phục tâm tình hỗn độn, phức tạp, Diệp Cần Niên giương mắt nhìn đồng hồ đã đến lúc nên quay về bệnh viện.

Vì vậy, tính tiền đi ra khỏi nhà hàng đó.

Nhanh chóng rời đi, Diệp Cần Niên không hề phát hiện, cùng lúc cô ra khỏi nhà hàng, trong một căn phòng được bao riêng của nhà hàng, một người chậm rãi đi ra con người màu nâu thủy chung truy tìm bóng dáng của Diệp Cần Niên, thoáng qua một tia sáng thâm trầm.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiệc Mừng Thọ Sóng Gió

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, rút cuộc cũng tới buổi tiệc mừng thọ 70 tuổi của ông cụ Thiệu.

Được coi là dòng họ tôn quý mới xuất hiện ở thành phố Kỳ Lâm, nhà họ Thiệu tổ chức bữa tiệc mừng thọ này, hầu như toàn bộ những nhân vật nổi tiếng ở thành phố Kỳ Lâm, chỉ cần có thể có được chỗ ngồi bàn tiệc, đều có mặt.

Nơi tổ chức bữa tiệc được an bài trong một ngôi biệt thự của nhà họ Thiệu ở vùng ngoại ô thành phố Kỳ Lâm, khác hẳn với phong cách cổ xưa khiêm tốn của nơi ở chính, ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô này của nhà họ Thiệu, có thể nói là một mảnh sắc vàng trắng lệt.

Quanh đài phun nước nhân tạo được lát đá cẩm thạch, những dòng nước mát từ trong bụng cá phun ra, làm nổi bật hình dáng cá heo nhỏ khắp bốn xung quanh trên đài phun nước, kèm với diễn tấu Piano tao nhã, ánh đèn chiếu xạ xuống màu sắc biến đổi không ngừng.

Trên chiếc bàn dài sang trọng được bày những món điểm tâm dụ người, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, tiếng nói tiếng cười không ngớt truyền ra, phu nhân của những nhân vật nổi tiếng đều tụ tập tại một chỗ.

Thiệu Tư Hữu toàn thân tây trang màu trắng, nụ cười đúng mực treo một bên, đóng vai nhân vật chủ nhân, thuận buồm xuôi gió xã giao với các vị khách mời.

Kim đồng hồ chỉ đúng 6h, vầng tối được chiếu sáng, tất cả mọi người đều ngưng nói chuyện, cùng với ban nhạc bắt đầu cho tiếng nhạc vang lên, Thiệu Thiên Ngạo với khí sắc hồng hào, trong trang phục sang trọng, đồng hành cùng với hai người Thiệu Mục Ân và Diệp Căn Niên, từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống.

Thiệu Mục Ân trên người là bộ lễ phục nhỏ màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thường luôn căng thẳng giờ phút này đỏ bừng, đôi mắt sáng trong suốt.

Diệp Căn Niên trên người là chiếc váy màu xanh lam đơn vai không đối xứng, vạt váy có nếp uốn xoay tròn như bọt nước, đơn giản, thanh lịch lại tràn đầy năng động, đôi mắt như đá hắc diệp thạch lẳng lẳng nhìn những vị khách mời phía dưới đang không ngừng nói lời chúc phúc.

Một đôi kim đồng ngọc nữ như vậy tự nhiên thu hút được rất nhiều sự chú ý của khách mời, cùng với những tiếng bàn luận về thân phận của bọn họ, lời chúc phúc cùng với những tiếng vỗ tay cũng đồng loạt vang lên.

"Ông Thiệu, sinh nhật vui vẻ."

Cắt bánh ngọt, nói chúc mừng... Sau một loạt tiết mục đã xong, Nam Cung Minh Húc đi tới trước mặt Thiệu Thiên Ngạo, bờ môi mỏng kéo ra một độ cong hời hợt, cung kính nói.

Thân là đối thủ cạnh tranh kiêm đối tác của nhà họ Thiệu, Nam Cung Minh Húc đương nhiên sẽ không thể vắng mặt trong trường hợp này, cảm giác có tồn tại sự mạnh mẽ, lạnh lùng của Nam Cung Minh Húc, cũng đã khiến cho Diệp Căn Niên vừa đi ra, đã chú ý tới đám người đứng sau hắn, nhưng lại có chút tò mò, lần này bạn gái đi cùng với hắn, cũng không phải là Sở Nhược.

"Minh Húc chớp mắt đã lớn như vậy rồi, xem ra ta thật sự không già không được nha...." Thiệu Thiên Ngạo cười sang sảng vỗ vỗ vai Nam Cung

Minh Húc: "Cũng không phải là người ngoài, ở đây không phải câu nệ."

"Vâng, chỉ là cháu cần phải chạy về bệnh viện, cháu không yên tâm về Niên Niên." Nam Cung Minh Húc lễ phép nói, tiếng nói vừa dứt liền bắt gặp tia giễu cợt vừa lóe sáng đã tắt ngay trong mắt Diệp Căn Niên, không nhìn được chuyển ánh mắt đặt lên trên người Diệp Căn Niên, "Niên tiểu thư, đã lâu không gặp."

Hôm nay Niên Nhạc Nhạc rất đặc biệt, khác hẳn với cô gái nhỏ hồn nhiên, ngây thơ trong bệnh viện lần trước, bộ lễ phục màu xanh lam đơn giản mà sang trọng, tóc được cuốn sang một bên, vài lọn tóc rũ xuống rất có trật tự, đôi mắt sáng lấp lánh, trong suốt, cái cằm khẽ nâng lên, đôi môi hồng cong cong, khi giơ tay nhắc chân lộ ra một cổ trang nhã tự nhiên.

Cô như vậy, khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến nàng tiên cá dưới biển trong truyện cổ tích, trang nhã, cao quý, lại thông minh xinh đẹp.

Loại khí chất này cũng không phải chỉ trải qua mấy tháng tập luyện là có thể được, bất luận là Niên Nhạc Nhạc trước mắt, hay là Niên Nhạc Nhạc đã gặp trong bệnh viện lúc trước, cùng với những thu thập của hắn đến những miêu tả trong tư liệu, đều khác xa một trời một vực.

Không biết tại sao, đột nhiên Nam Cung Minh Húc lại nghĩ tới Diệp Căn Niên vẫn đang nằm trên giường bệnh.

Trong ấn tượng về Diệp Căn Niên, sống lưng luôn luôn thẳng tắp, dáng đi luôn khoan thai, vững vàng, ngay cả trong cái đêm rời khỏi nhà Nam Cung, cũng không hề nhìn thấy chút thảm hại nào của cô, đó là một loại khí chất cao quý cùng kiêu hãnh bẩm sinh. Cảm giác đối với Niên Nhạc Nhạc trước mắt, rất giống.

"Sao vậy, Nhạc Nhạc biết Minh Húc?" Thiệu Thiên Ngạo nghi ngờ nhìn về phía Diệp Căn Niên, Nhạc Nhạc rất ít tiếp xúc với người ngoài, nếu như

cô đã gặp qua Nam Cung Minh Húc, vậy thì hẳn là lần đến bệnh viện Ái Anh thăm Diệp Căn Niên trước đó rồi.

Diệp Căn Niên cũng không vội vàng trả lời ngay, mà ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Nam Cung Minh Húc, đầu hơi nghiêng sang một bên, giống như đang cố gắng tự hỏi.

Đúng lúc này, chú Vu trong tay cầm một tấm thiệp đi vội từ bên ngoài vào, cúi người nói câu gì đó vào tai Thiệu Thiên Ngạo, Thiệu Thiên Ngạo nhăn nhó lông mày, nhận tấm thiệp mở ra, sắc mặt lập tức biến đổi.

Ngay sau đó vội vàng dặn dò Thiệu Tư Hữu vài câu, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, đi với chú Vu vào phòng nghỉ.

Thiệu Thiên Ngạo rời đi, khiến cho không ít người trong hội trường bữa tiệc đều ngưng luôn cuộc nói chuyện, ánh mắt đuổi theo người được chúc thọ hôm nay.

Lúc này, trong cặp mắt to đen nhánh của Diệp Căn Niên đột nhiên thoáng qua tia sáng, đôi tay nhỏ bé hồn nhiên vỗ vào nhau, reo lên: “Tôi nhớ ra rồi, anh là cái anh trong bức ảnh đó!”

Theo tiếng trẻ con ngây thơ reo lên, rất nhiều ánh mắt đều bị hấp dẫn về nói đó.

Nam Cung Minh Húc hơi cau mày, lần trước hẳn đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của cô bé này một lần rồi, bây giờ tình huống như vậy, thật sự không thích hợp ở lại lâu, vì vậy lên tiếng cáo từ: “Nếu ông Thiệu đã đi nghỉ, tôi còn có việc không...”

“Anh là cái anh đã lên báo với chị Sở Nhược!” Không đợi Nam Cung Minh Húc nói xong, giọng nói thánh thót của Diệp Căn Niên lại vang lên lần nữa.

Trong đại sảnh náo động.

Ở thành phố Kì Lâm, tòa soạn báo Phong Lâm có thể được coi là tòa soạn báo số một, trước đó Nam Cung Minh Húc đã được đăng lên trang đầu, có thể nói là mọi người đều biết, chỉ là sự việc đã qua hơn một tháng, rất nhiều người đã bắt đầu lãng quên.

Lúc này, Diệp Căn Niên cố tình nhắc tới, đa số khách khứa ở đây đều nhớ lại bài báo giật gân cách đây một tháng, tới tập đưa ánh mắt về phía người bạn gái đi cùng Nam Cung Minh Húc trước đó, tự hỏi cô ta với người trên ảnh chụp có phải là một.

Khinh thường, giễu cợt, rẻ rúng... Các loại ánh mắt dị dạng từ bốn phía bắn tới, các vị khách xôn xao bàn luận đề tài trọng tâm, rất nhanh đã đạt tới được sự nhất trí.

Sắc mặt Nam Cung Minh Húc vô cùng khó coi, lại ngại hiện giờ đang ở bữa tiệc mừng thọ của Thiệu Thiên Ngạo nên không thể phát tác, đành phải ngấm ngấm chịu đựng.

Mà Diệp Căn Niên nhìn cảnh tượng một tay mình thúc đẩy thành, có chút tiếc rẻ. Thật đáng tiếc, bạn gái của Nam Cung Minh Húc hôm nay lại không phải là Sở Nhược.

Chỉ có điều, hiệu quả cũng coi như là đạt tới, nghe nói gần đây thành viên hội đồng quản trị của Diệp Thị bởi vì bài báo đưa tấm ảnh kia lên mà đã biểu tình nghiêm trọng, như thế cũng xem như là giúp cha và chị gái tranh thủ thời gian.

Có chút đắc ý nhỏ giương lên nụ cười, tâm tình Diệp Căn Niên thật tốt, đột nhiên phát hiện Thiệu Tư Hữu bên cạnh mình hình như rất lâu chưa có lên tiếng, không khỏi xoay đầu về phía anh.

Mà lúc này lực chú ý của Thiệu Tư Hữu cũng không đặt ở trong hội trường bữa tiệc, mà đưa ánh mắt về phía phòng nghỉ của Thiệu Thiên Ngạo.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Diệp Căn Niên nhớ lại biểu hiện lúc nãy của Diệp Thiên Ngạo, đích thực là có chút không bình thường.

“Tiểu thư Nhạc Nhạc, ông cụ mời cô vào trong phòng nghỉ một lát.” Một lúc sau, chú Vu có chút chần chừ bước tới, nói với Diệp Căn Niên.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Thân Của Niên Nhạc Nhạc

Bóng đêm thẫm dần, trong biệt thự nhà họ Thiệu bữa tiệc vẫn đang tiếp diễn.

"Anh, Chú Vu không cho em đi vào." Thiệu Mục Ân không vui, lông mày nhỏ xoắn lại, vừa mới gạt đám khách mời ra đi tới bên cạnh Thiệu Tư Hữu, con người đen kịt vẫn nhìn về phía cửa phòng nghỉ chưa hết hy vọng.

"Người thân của Nhạc Nhạc đến đây thăm cô ấy, không có việc gì đâu." Thiệu Tư Hữu vỗ vỗ đầu Thiệu Mục Ân trấn an, nụ cười trên mặt vẫn như trước, trong con người đen dẹt dường như xẹt qua tia lo lắng, rất nhanh đã biến mất trong những tiếng hỏi han của khách khứa.

So với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài phòng nghỉ, thì bên trong phòng nghỉ, lại yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Diệp Căn Niên được Chú Vu đưa tới cửa phòng nghỉ, vừa đẩy cửa ra cô đã cảm nhận được bầu không khí khác thường bên trong.

"Nhạc Nhạc, qua đây ngồi đi." Thiệu Thiên Ngạo một thân sang trọng ngồi trên chiếc ghế sofa, khuôn mặt bình thường vẫn hòa ái, yêu thương giờ tràn đầy nghiêm túc, vẫy tay với Diệp Căn Niên.

Cùng lúc đó, hai người mặc đồ đen đang ngồi trên ghế sofa phía đối diện cũng đồng thời đứng dậy, đều chuyển tầm mắt sang người Diệp Căn Niên, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu rõ rệt.

"Dạ." Diệp Căn Niên ngoan ngoãn đáp lại, chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh Thiệu Thiên Ngạo, ánh mắt quét qua tấm thiệp vừa rồi khiến cho Thiệu Thiên Ngạo trở nên khác thường, đại thể là cũng na ná như những tấm thiệp phát mời khách khứa, chỉ có điều ở góc dưới bên phải có một khối hoa văn màu đen, có chút giống...

Diệp Căn Niên nhú nhú mày, vật tổ này nhìn rất quen, hình như đã trông thấy ở đâu đó.

"Nhạc Nhạc, đây là người ông ngoại cháu phái tới thăm cháu." Thiệu Thiên Ngạo trầm giọng giới thiệu.

"Chào tiểu thư." Hai người phía đối diện làm nghi lễ chuẩn mực đối với Diệp Căn Niên xong, một người áo đen trong đó đưa cái hộp quà nhỏ vẫn cầm trong tay về phía Diệp Căn Niên: "Kẻ dưới lần này tới đây, ngoài việc chuyển quà mừng sinh nhật ông Thiệu, còn có một món quà khác nữa, là chủ nhân bảo kẻ dưới giao tận tay cho tiểu thư."

Diệp Căn Niên mở lớn hai mắt vẫn không đưa tay ra nhận, mà quay đầu sang dè dặt nhìn Thiệu Thiên Ngạo, cho đến khi thấy ông gật đầu ngầm cho phép, mới lặng lẽ đón nhận.

Hành động như thế khiến cho hai người đàn ông phía đối diện đều nhăn mày, đối với hành động này, rõ ràng lộ ra sự bất mãn.

"Rất cảm ơn nhà họ Thiệu, nhiều năm qua đã chăm sóc tiểu thư nhà chúng tôi." Hai người liếc nhau một cái, lại ngồi trở về trên ghế sofa, một người trong đó nói.

Tuy ngoài miệng nói cảm ơn, nhưng khẩu khí mạnh mẽ rất khó làm cho người ta tin tưởng vào sự thành ý trong đó, thậm chí còn không che giấu nổi có chút trách móc bên trong.

"Bệnh tình Nhạc Nhạc vừa thuyên giảm, vẫn còn chưa quen gặp mặt người lạ." Thiệu Thiên Ngạo đương nhiên nghe ra giọng điệu minh bao ám biếm (bên ngoài thì khen ngợi nhưng bên trong lại ngấm ngấm châm biếm), nét mặt cũng dần dần trầm xuống, "Hơn nữa, vẫn còn chưa tới thời gian giao ước."

"Điều này là đương nhiên rồi. Dựa theo tình huống bây giờ mà nói, môi trường này tương đối thích hợp với tiểu thư, chúng tôi cũng chưa vội đón tiểu thư về." Một người mặc đồ đen trong đó nói, giọng điệu không coi là có bao nhiêu cung kính, nhưng ánh mắt quét qua Diệp Căn Niên, rõ ràng đầy kính nể.

Diệp Căn Niên im lặng ngồi một bên, mang theo vẻ khéo léo, đáng yêu đóng vô cùng tốt vai một cô gái nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Thiệu Thiên Ngạo lộ ra nét mặt nghiêm túc như vậy, ở bên cạnh Niên Nhạc Nhạc, ông chưa bao giờ có vẻ hăm hăm giận dữ giống như lúc này.

Mà hai người đối diện kia... Là người của ông ngoại Niên Nhạc Nhạc?

Về mẹ của Niên Nhạc Nhạc, trong tài liệu Lâm Thụy đưa cho Diệp Căn Niên chỉ nói sơ lược, mà người của nhà họ Thiệu, cũng chưa bao giờ nhắc tới trước mặt Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên đã từng một dạo cho rằng, có lẽ là do Niên phu nhân mất sớm cũng chẳng có điểm đặc biệt gì.

Nhưng bây giờ xem ra, không phải là vì bà không đặc biệt mà hoàn toàn ngược lại, thân phận của bà e là quá đặc biệt.

Hai người đối diện, trên người có một cỗ mùi vị mà Diệp Căn Niên rất quen thuộc, đó là mùi vị chém giết cùng mùi máu tanh tươi dần dần lắng đọng xuống, là mùi vị đến từ thế lực đen tối.

Phán đoán được như vậy, là do từ nhỏ ở nhà họ Diệp, Diệp Căn Niên đã tích lũy được một loại bản năng sinh tồn, có thiên tính có thể phân biệt rõ đồng loại.

Diệp Căn Niên bừng tỉnh nhớ lại, lúc ở Ấn Long khi Long Việt đọc đến đoạn tư liệu nói về mẹ của Niên Nhạc Nhạc thì đã ném cho cô một ánh mắt quái dị...

“Chủ nhân đã căn dặn, muốn bọn kẻ dưới chúng kiến xem món quà này có hợp ý tiểu thư hay không.” Thấy Diệp Căn Niên nhận cái hộp nhưng vẫn không mở ra, người mặc đồ đen phía đối diện nói.

Lần này Diệp Căn Niên đã có chút khôn ngoan, không tiếp tục hỏi dò ý tứ của Thiệu Thiên Ngạo nữa, mà tự chủ động mở chiếc hộp ra.

Nắp hộp từ từ bị kéo ra, thứ bên trong xuất hiện trước mắt mọi người, chân mày Thiệu Thiên Ngạo càng nhíu chặt hơn, mà Diệp Căn Niên hai mắt lại tỏa sáng.

Đó là một khẩu súng lục màu bạc mới hiệu ji-wurezha, rõ ràng đã được cải tiến thành một khẩu súng tinh vi xinh đẹp, cho dù là bàn tay Niên Nhạc Nhạc xinh xắn, nhỏ bé như vậy, cầm vào cũng sẽ không cảm thấy khó khăn.

Diệp Sóc và Diệp Căn Niên đã dậy Diệp Căn Niên dùng súng từ rất sớm, nhưng mà đối với xuất thân của Diệp Căn Niên, nhà Nam Cung có nhiều kiêng kỵ, cho nên từ sau khi gả cho Nam Cung Minh Húc, đây là lần đầu tiên Diệp Căn Niên cầm súng. Trong máu, cổ cảm giác quen thuộc đang cuộn trào, khiến cho cô vô thức đưa tay cầm chặt hơn.

“Xem ra, tiểu thư rất hài lòng về món quà này.” Phía đối diện, hai người mặc đồ đen nhìn nhau trao đổi ý kiến, cùng lúc nói ra những lời này, một người trong đó đứng dậy đến gần Diệp Căn Niên, khi cô ngẩng đầu lên nhìn sang, trên người hần đột nhiên tản mát ra một cỗ tàn bạo.

Diệp Cẩn Niên cảm nhận rõ ràng một cỗ lực áp bức mạnh mẽ đánh úp vào mình, dưới sự ảnh hưởng của lực áp bức như vậy, cho dù là một người trưởng thành bình thường nhận được, chỉ e rằng cũng phải cảm thấy kinh hãi.

Nhưng mà, Diệp Cẩn Niên là ai chứ?

Môi trường sinh sống từ nhỏ, đã định đoạt cho cô, ở trong cảnh áp lực trước mặt, chẳng những không bởi vì nó mà cảm thấy khó sống, thậm chí, còn có một loại cảm giác thân thiết lâu lắm không gặp. Một phản ứng vô thức như vậy, khiến cho hai người mặc đồ đen phía đối diện đều thở phải nhẹ nhõm trong lòng.

“Tốt, tốt, không hổ là con gái của tiểu thư!” Một lát sau, người mặc đồ đen cười sáng khoái thu cỗ áp bức khắp người lại, hài lòng nhìn bộ dáng thần thái tự nhiên của Diệp Cẩn Niên, nói lớn tiếng.

“Ông Thiệu, ông đã chăm sóc tiểu thư của chúng tôi rất tốt.” Lần này, hai người nhìn về phía Thiệu Thiên Ngạo, sự cảm kích trong ánh mắt cùng giọng nói đã thành khẩn hơn rất nhiều.

Mà câu nói kế tiếp của hai người, lại làm cho sắc mặt vốn không vui của Thiệu Thiên Ngạo càng trở nên u ám, sa sầm hơn.

“Xin cho phép chúng tôi được thay mặt chủ nhân, cảm ơn ông vì tất cả những điều đã làm cho cô ấy. Tôi nghĩ, có lẽ ông cũng không còn nghi ngờ, tiểu thư có tố chất của người thừa kế.

Tiệc mừng thọ vẫn chưa kết thúc, dưới sự dẫn dắt của chú Vu, hai người mặc đồ đen ra khỏi nhà họ Thiệu, cũng giống hệt như lúc bọn họ đến, im hơi lặng tiếng.

Trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai người, Diệp Căn Niên và Thiệu Thiên Ngạo, an tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở của nhau.

Diệp Căn Niên cúi thấp đầu, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt phức tạp của Thiệu Thiên Ngạo nhìn mình như cũ. Trong tay vẫn cầm nguyên khẩu súng màu bạc, khẩu súng lạnh lẽo được nắm trong tay, lại có ảo giác bị thiêu đốt.

“Đi nghỉ ngơi thôi.” Hồi lâu sau, Thiệu Thiên Ngạo từ trên ghế salon từ từ đứng dậy, giống như thường tình xoa xoa đầu Diệp Căn Niên, sau đó kéo cửa đi ra ngoài. Cùng với những tiếng ồn ào bên ngoài truyền vào bên trong phòng theo động tác mở cửa của ông, Diệp Căn Niên mơ hồ nghe thấy tiếng ông than thở:

“Ông ngược lại, thật sự hy vọng, cháu mãi mãi không có cái loại tố chất đó...”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Huấn Luyện

Tiệc mừng thọ đã kết thúc, Diệp Cẩn Niên cảm thấy tình hình lại khôi phục giống như lúc trước, Thiệu Thiên Ngạo vẫn yêu thương cô như cũ, cứ như tiếng thở dài nặng nề mà phức tạp hôm đó, chỉ là ảo giác của cô.

Thay đổi duy nhất chính là, dưới đề nghị của Thiệu Thiên Ngạo, mỗi ngày sau khi tan học Diệp Cẩn Niên được tăng thêm một khóa học -- cùng với Thiệu Mục Ân đến lớp Taekwondo của Thiệu Thị, học kỹ năng tự vệ.

Diệp Cẩn Niên còn nhớ rõ, hai tháng trước lúc mình vừa trọng sinh vào thân thể Niên Nhạc Nhạc, bởi vì 'không cẩn thận' đụng chân bị thương, nhà họ Thiệu chẳng những huy động mọi người xin phép nghỉ học cho cô, mà ngay cả không gian sinh hoạt cũng bị hạn chế lại, chỉ ở trên giường.

Nhưng mà bây giờ, Thiệu Thiên Ngạo lại chủ động nêu ra, muốn cô tham gia lớp huấn luyện tự vệ, điều này làm cho Diệp Cẩn Niên cảm nhận rõ ràng, mặt ngoài thì yên bình, nhưng đã có rất nhiều thứ vô hình bắt đầu thay đổi.

"Niên Nhạc Nhạc, tốt nhất em cứ ngốc hơn chút nữa đi." Trong phòng nghỉ của lớp Taekwondo, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Mục Ân vì vừa mới huấn luyện xong mà trở nên cực kỳ đỏ, vẻ mặt tràn đầy chán ghét nhìn Diệp Cẩn Niên.

Huấn luyện vừa mới kết thúc, Thiệu Mục Ân và Diệp Cẩn Niên cùng ngồi trên ghế mây trong phòng nghỉ, Thành Y được Thiệu Tư Hữu đưa về

nước để đặc biệt chăm sóc cơ thể cho Thiệu Thiên Ngạo, hôm nay lại biến thành bác sĩ chuyên trách của Diệp Căn Niên, lúc này đây đang nửa ngồi trên mép của chiếc ghế mây, giúp Diệp Căn Niên thoa thuốc lên cánh tay.

Mấy ngày huấn luyện trôi qua, trên người Diệp Căn Niên đã để lại không ít dấu vết bầm tím. Cũng không phải nội dung huấn luyện nhà họ Thiệu an bài có cường độ cao, so với bài huấn luyện đặc biệt trước đây Diệp Căn Niên đã an bài cho Diệp Căn Niên, những nội dung này của nhà họ Thiệu căn bản không đáng nhắc tới, nhưng Diệp Căn Niên cảm thấy, điều này đối với Niên Nhạc Nhạc luôn được yêu chiều mà nói, lại là một nhiệm vụ rất khó hoàn thành.

Cho nên, lúc huấn luyện Diệp Căn Niên liền cố tình chịu chút tổn thương, để cho người ngoài miễn nghi ngờ. Vì vậy, da thịt vô cùng mịn màng của Niên Nhạc Nhạc dưới sự cố ý của Diệp Căn Niên, lúc này thoát nhìn thực sự có chút thâm thắm.

"Ngu hết biết." Mặc dù Thiệu Mục Ân trong miệng cắn nhẩn, nhưng dưới điệu bộ giả vờ uất ức của Diệp Căn Niên, liền cầm cánh tay kia của cô lên, học theo bộ dáng của Thành Y, bôi thuốc cho Diệp Căn Niên. Bộ dáng thận trọng khiến trong đáy mắt Diệp Căn Niên tràn đầy ý cười.

Hơn hai tháng ở chung, đối với bộ dáng kì quái thường xuyên của tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu, cô đã bắt đầu miễn dịch.

"Không phải ông nội muốn trở về nước ngoài dưỡng bệnh ư? Sao đột nhiên lại nghĩ ra việc cho em luyện tập cái này?" Bôi thuốc xong, Thiệu Mục Ân nghi ngờ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lại hỏi.

Diệp Căn Niên lắc đầu, đây cũng là điều khiến cô tò mò. Tiệc mừng thọ đã kết thúc, nhưng Thiệu Thiên Ngạo lại không hề đá động đến chuyện trở về điều dưỡng, mà việc đầu tiên là sắp xếp cho cô đến đây huấn luyện.

"Tổng giám đốc Thiệu và ông cụ Thiệu đã trao đổi qua, nhưng ông cụ Thiệu lại không đồng ý." Thành Y vừa thu dọn thuốc bôi ngoài da ở dưới đất, vừa trả lời.

Diệp Căn Niên gạt đầu một cái, cẩn thận kéo từ từ tay áo xuống, chột trong đầu lóe sáng, lấy chiếc điện thoại di động vẫn luôn mang theo người ở trong túi ra. Quả nhiên, phát hiện một tin nhắn chưa đọc.

“Đồ đã có, qua lấy đi. —Long.”

Diệp Căn Niên xem xong, có chút buồn cười xóa tin nhắn đi. Đây là tin nhắn của Long Việt, nếu đã định thời gian là một tháng, hẳn nhất định sẽ thông báo kết quả vào ngày cuối cùng của kỳ hạn, muốn trái tim người ta treo lơ lửng đủ ba mươi ngày, tuyệt đối không nói trước.

Nhưng mà, cũng vừa đúng lúc, cô còn có một chuyện khác muốn nhờ Long Việt giúp một tay, đến lúc đó đoán chừng lại phải tốn một phen miệng lưỡi nữa.

Nghĩ tới đây, Diệp Căn Niên cong cong môi, không chút để ý ngẩng đầu lên, dư âm trời chiều theo cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng nghỉ, rải xuống đất đầy sắc vàng óng ánh.

Bác sĩ Thành Y đã thu dọn xong số thuốc bôi ngoài da ở trên đất, vừa đúng lúc này thì chậm rãi đứng dậy, hình ảnh này đập vào trong mắt Diệp Căn Niên, cô không khỏi nheo mắt lại.

Hoàng hôn tới gần, ánh nắng sau lưng Thành Y dát lên một vầng sáng màu vàng nhạt, làm khuôn mặt hắc trở nên mơ hồ, nhưng toàn bộ đường nét bên ngoài của hắn lại được phác thảo càng thêm khắc sâu, một cảnh tượng bắt đầu chậm chậm chùng chéo lên trong đầu Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên đột nhiên nghĩ, nếu đôi mắt màu xanh da trời trong suốt, với con người dịu dàng trước mắt, có thể có thêm một chút đá vụn như một

loại lạnh lẽo, nếu khuôn mặt góc cạnh anh tuấn, dịu dàng trước mắt, có thể có thêm chút lạnh lùng, thờ ơ, vậy thì cảm giác người này...

“Bác sĩ Thành Y có anh chị em gì không?” Bị chính ý nghĩ bất thành hình của mình làm cho hoảng sợ, chưa suy nghĩ kỹ, câu hỏi của Diệp Căn Niên đã được thốt ra.

Thành Y hơi sững người, ngay sau đó cười ôn hòa, đáp lại, “Trong nhà có một người em gái, tuổi cùng khoảng chừng tiểu thư Nhạc Nhạc.”

“Này, Niên Nhạc Nhạc, em hỏi cái đó làm gì?” Cảm thấy mình bị lạnh nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Mục Ân chìm xuống, không vui hỏi.

“Không có việc gì.” Diệp Căn Niên tiếp tục nhìn chăm chăm khuôn mặt khêu vẽ khiến cho cô có chút hoang mang thật lâu, cuối cùng lắc đầu một cái trả lời.

Vừa rồi trong một tích tắc, khuôn mặt của Thành Y thật sự giống với hình ảnh người trong trí nhớ, khiến Diệp Căn Niên bất giác này sinh liên tưởng, cảm thấy nếu như tổng thể Thành Y có thêm một chút thay đổi, thì sẽ có điểm giống với người đàn ông nguy hiểm đã gặp Sở Nhược ngày hôm đó, nhưng mà, giờ quan sát kỹ lại, lại cảm thấy hai người không phải rất giống.

“Đi thôi, hết giờ nghỉ rồi.” Thấy Diệp Căn Niên đã thu hồi lực chú ý ở trên mặt Thành Y lại, Thiệu Mục Ân cũng không truy hỏi nữa, đứng lên kéo cánh tay Diệp Căn Niên, “Nửa giờ nữa là có thể về nhà rồi.”

“Được.” Diệp Căn Niên gật đầu một cái.

Ở nước ngoài, Thành Y phụ trách chăm sóc cơ thể cho Thiệu Thiên Ngạo, nhà họ Thiệu hẳn phải rất rõ lai lịch của hắn.

Có lẽ mình đa nghi thôi, Diệp Căn Niên nghĩ.

Trở lại sân huấn luyện, Diệp Căn Niên nhìn thấy huấn luyện viên đang đứng ở chỗ cửa sổ nói chuyện với một người, thấy Diệp Căn Niên và Thiệu Mục Ân đi vào, hai người liền dừng nói.

Trong ánh hoàng hôn chiều, Thiệu Tư Hữu mặc chiếc áo sơ mi lạnh màu kem, từ từ quay đầu, động tác tao nhã mà từ tốn, lịch sự, trên khuôn mặt dịu dàng treo nụ cười thản nhiên.

“Anh, sao anh lại đến đây hả?” Thiệu Mục Ân kéo tay Diệp Căn Niên bước nhanh đến, vẻ mặt bất ngờ.

“Chú Vu ở nhà giúp ông nội thu dọn hành lý, anh qua đón các em về.” Giọng nói trầm ấm của Thiệu Tư Hữu vang lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Căn Niên: “Vừa rồi, huấn luyện viên khen Nhạc Nhạc thông minh.”

“Cô ấy thông minh?” Thiệu Mục Ân kinh ngạc nhìn nhìn huấn luyện viên, lại quay đầu nhìn Diệp Căn Niên, không quên bày ra bộ mặt ghét bỏ.

“Vừa mới bắt đầu huấn luyện, bị thương là điều khó tránh khỏi, dù sao ông cụ Thiệu cũng có yêu cầu là học cấp tốc.”

Thấy Thiệu Mục Ân rõ ràng không tán đồng cách nói của mình, huấn luyện viên giải thích: “Cơ thể Niên Niên tiểu thư có tốc độ phản ứng, ứng biến rất nhanh, nếu như không phải là đã từng trải qua lớp huấn luyện chuyên nghiệp, vậy chỉ có thể nói, thiên phú của cô ấy quá tốt, khả năng tự vệ khá nổi trội.”

Thiên phú ư? Diệp Căn Niên thầm bĩu môi, có trời mới biết lúc mới đầu được huấn luyện theo cách ma quỷ của chị, cô đã khiến cho người chị luôn luôn mạnh mẽ hít phải bao nhiêu khí tức, nếu như không phải bất chấp để kiên nhẫn, có thể cô sẽ trở thành nỗi tủi nhục lớn nhất trong mấy đời của nhà họ Diệp.

Nhưng mà hiện giờ cũng không phải là thời điểm tốt để nhớ lại chuyện cũ, Diệp Cần Niên len lén liếc nhìn khuôn mặt của Thiệu Tư Hữu, lại phát hiện đôi mắt dịu dàng của anh cũng đang mang theo nụ cười thản nhiên nhìn mình.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bị Tập Kích

"Hôm nay Nhạc Nhạc có vui không?" Thiệu Tư Hữu giống như chẳng hề để ý đến những lời như thiên phú từ miệng huấn luyện viên nói, bàn tay lạnh lẽo đặt lên trên đầu Diệp Căn Niên, nhẹ nhàng vuốt vuốt, giọng nói vẫn trầm ấm, dịu dàng trước sau như một.

"Có." Diệp Căn Niên ngoan ngoãn gật đầu một cái, bên tai mơ hồ có chút nóng ran lên, hơi nghiêng đầu sang bên cạnh, tinh rụi đem đầu né khỏi bàn tay Thiệu Tư Hữu.

"Vui?" Thiệu Mục Ân đứng ở một bên, không đồng tình đôi mắt đen nhánh lập tức nhìn sang, ngón tay thử chọc chọc vào cánh tay bị thương của Diệp Căn Niên, vẻ mặt hoài nghi hỏi: "Vừa rồi không phải em còn kêu đau?"

Đứa bé chết giấm, cậu chọc mới đau đó.

Diệp Căn Niên thầm mắng, mắt trợn trừng lên, có trời mới biết đứa bé thối tha này có phải là cố ý hay không, ngón tay lại chọc trúng vào chỗ bầm tím của cô.

Thiệu Tư Hữu nghe thấy câu nói của Thiệu Mục Ân, lông mày xinh đẹp nhăn thật chặt, kéo tay Diệp Căn Niên, cẩn thận xắn tay áo của cô lên, quả nhiên nhìn thấy trên cánh tay cô lại có thêm mấy vết bầm tím mới, thuốc mỡ trong suốt được thoa trên đó vẫn còn chưa kịp khô, vì vậy, chuyển tầm mắt dò hỏi về phía Thành Y vừa theo tới sau đó.

"Chỉ là vết bầm tím do va chạm nhỏ tạo nên, không có gì đáng ngại cả."
Thành Y vội nói kết quả.

"Anh..." Không biết tại sao, trước cái nhìn lom lom dụi dàng của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên luôn có một loại cảm giác bị người ta nhìn thấu, không khỏi cúi gằm mặt xuống.

"Đi thôi." Đang lúc Diệp Căn Niên cho là Thiệu Tư Hữu sẽ nói thêm gì đó, thì Thiệu Tư Hữu đã dụi dàng sửa sang lại quần áo cho cô, kéo tay Diệp Căn Niên nói: "Bài học hôm nay đến đây thôi, về nhà nào."

Sau khi lên xe, Thiệu Tư Hữu cũng không nói gì thêm nữa, Thiệu Mục Ân mặc dù luôn mạnh miệng nói mình không sao, nhưng dù gì tuổi cũng còn nhỏ, trải qua mấy tiếng huấn luyện, vừa lên xe đã ngủ gật, chưa được mấy phút cậu bé con đã ngủ thiếp đi.

Diệp Căn Niên im lặng ngồi ở phía sau, không hiểu sao đột nhiên có loại cảm giác chột dạ như mình đã làm đã làm gì sai, cảm thấy ánh mắt Thiệu Tư Hữu thi thoảng nhìn về phía mình qua kính xe, đôi mắt to đen chuyển tầm mắt nhìn loạn sang xung quanh, nhất quyết không dám nhìn lại.

40 phút sau, Thiệu Tư Hữu từ từ lái xe vào biệt thự nhà họ Thiệu,. Chú Vu đã chờ sẵn ở cửa từ sớm, xe vừa mới dừng liền tiến lên chào hỏi, đón Thiệu Mục Ân đang ngủ say trong tay Thành Y vào trong lòng, ôm vào biệt thự.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nhạc Nhạc." Diệp Căn Niên đang định đi vào trong, giọng nói Thiệu Tư Hữu từ phía sau vang lên.

"Còn đau không?" Giọng nói dụi dàng như cũ.

Diệp Cẩn Niên vội vàng lắc đầu một cái.

"Nơi đây là nhà của Nhạc Nhạc, ở chỗ này, Nhạc Nhạc không cần phải quá miễn cưỡng, càng không cần phải quá ‘khổ cực’."

Thiệu Tư Hữu bình tĩnh nói xong câu này, sau đó giống như thường ngày kéo tay Diệp Cẩn Niên cùng đi vào trong biệt thự. Nhưng Diệp Cẩn Niên cảm thấy, hôm nay Thiệu Tư Hữu không giống như thường, ví dụ như lúc này, anh kéo tay của cô so với ngày thường đã dùng lực nhiều lắm.

Trải qua mấy ngày huấn luyện, mỗi ngày sau bữa cơm chiều, Thiệu Thiên Ngạo đều sẽ theo lệ thường mà kiểm tra xem Diệp Cẩn Niên có thêm vết thương nào mới hay không. Mỗi khi ông cụ Thiệu nhìn thấy Diệp Cẩn Niên lại xuất hiện thêm mấy vết bầm tím, thì gương mặt sẽ đen đến dọa người.

Đây đã là hình ảnh thường thấy của mấy ngày qua, mặc dù trong cả quá trình này, Thiệu Thiên Ngạo trong miệng luôn luôn không ngừng oán giận, không ngừng quở trách sai sót của huấn luyện viên Taekwondo, nhưng trong dự liệu, từ đầu đến cuối ông đều không nói muốn Diệp Cẩn Niên thôi không tham gia luyện tập nữa.

Đợi đến khi ông cụ Thiệu đau lòng xong, Diệp Cẩn Niên được cấp phép trở về phòng nghỉ, thì lúc đó bóng đêm đã trầm lắng rồi.

Mãi đến lúc kéo lê thân thể đau nhức nằm vật xuống chiếc giường lớn, Diệp Cẩn Niên mới chợt giật mình nhớ lại, bình thường Thiệu Tư Hữu sẽ kiên nhẫn ở cùng với mình nghe ông cụ cầu nài, nhưng hôm nay hình như đã rời khỏi nơi đó từ rất sớm, trở về phòng nghỉ ngơi.

Có chút kỳ quái đây.

Bị sự mệt mỏi vây hãm, trước khi hoàn toàn lâm vào giấc ngủ, trong đầu Diệp Cẩn Niên mơ mơ hồ hồ nảy ra một nghi ngờ, hôm nay Thiệu Tư Hữu,

hình như ... Có chút tức giận?

*

Đến chủ nhật, thành phố Kì Lâm sau mấy ngày mưa dầm dề liên tục, rút cuộc cũng chuyển sang quang đẵng, ánh mặt trời sáng rõ chiếu lên trên người ấm áp. Bầu không khí được nước mưa gột rửa trở nên trong lành.

Kể từ sau buổi tiệc mừng thọ của ông cụ Thiệu, ngày chủ nhật liền bắt đầu thẳng cấp trở thành ngày được sắp xếp căng thẳng nhất của Diệp Căn Niên. Buổi sáng, cô phải theo Thiệu Mục Ân đến lớp Taekwondo để tham gia huấn luyện, buổi chiều, phải đến tập đoàn Thiệu Thị tiếp tục làm quen với các nghiệp vụ cơ bản.

Tóm lại, sao còn được làm chuyện gì nữa.

“ Gần đây tâm trạng của ông cụ tốt lên không ít, bởi vì tiểu thư Nhạc Nhạc mấy ngày nay đã tiến bộ rất nhiều. ” Chú Vu đón Diệp Căn Niên từ lớp Taekwondo lên trên xe, đầu tiên nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, sau đó vừa lái xe vừa cười nói.

Diệp Căn Niên cũng cười đáp lại. Chú Vu nói tiến bộ, thật ra chính là, từ sau lần trước Thiệu Tư Hữu ‘ tức giận ’ đến nay, lúc cô tham gia huấn luyện, số lần bị thương so với lúc trước rõ ràng đã ít hơn rất nhiều. Thật ra đây cũng là lẽ thường, cũng không phải là cô thích tự làm khổ mình, có thể Niên Nhạc Nhạc trải qua mấy ngày cọ sát ban đầu, đương nhiên sẽ không cần cô phải cố ý tự làm bị thương mình nữa.

Xe dừng trước cửa tập đoàn Thiệu Thị, Diệp Căn Niên ngoan ngoãn chào tạm biệt chú Vu. Cho đến khi bóng dáng Diệp Căn Niên biến mất ở phía cửa chính, Chú Vu mới khởi động máy rời đi.

20 phút sau, Diệp Căn Niên vốn nên ở trong cao ốc Thiệu Thị học tập nghiệp vụ, lại đi xuống từ một chiếc xe taxi, xuất hiện ở khu phố buôn bán

gần “ Ân Long ”.

Từ lúc Long Việt gửi tin báo cho cô tính đến nay đã gần một tuần rồi, Diệp Cẩn Niên cứ mãi bận rộn không thể phân thân ra được, không thể làm gì khác hơn hôm nay đành phải lập kế hoạch ‘ Kim thiên thoát xác ’ (lạng lẽ chuồn mất)

Nghĩ đến hôm nay có thể sẽ biết được địa chỉ của chị gái từ ‘ Ân Long ’, rõ ràng bước chân của Diệp Cẩn Niên có chút không thể chờ được.

Khoảng cách ‘ Ân Long ’ càng gần, trong lòng Diệp Cẩn Niên càng thấp thỏm, lòng bàn tay cũng cảm thấy có chút dinh dính.

Quá mức khẩn trương khiens cho Diệp Cẩn Niên không để ý đến tình hình xung quanh, đi tới đi lui, đột nhiên sau lưng bị người ta đẩy mạnh về phía trước, trong tình huống nhất thời không hề đề phòng, cơ thể Diệp Cẩn Niên không tự chủ được ngã về phía trước, người sau lưng cũng theo đó ngã lên trên người cô.

Bùm ~~~

Đúng lúc đó, từ chiếc cửa sổ kính của cửa hàng Diệp Cẩn Niên chuẩn bị đi ngang qua, cùng với tiếng ‘ loảng xoảng ’ vỡ tan tành do bị va chạm phải, mảnh vụn rơi tứ tung.

Người đi xung quanh đó, rõ ràng cũng đều bị tình huống bất thành lình này làm cho sợ hãi, trong mớ hỗn loạn ở khoảng cách khá gần này, mấy cô gái thi nhau hét lên mấy tiếng hét chói tai.

Có người muốn giết cô!

Cùng lúc với tiếng vỡ vụn của cửa sổ thủy tinh, Diệp Cẩn Niên cũng nhanh chóng phản ứng kịp, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén. Lúc này, người

phía sau đang nằm đè lên trên người Diệp Căn Niên, đã nhanh chóng túm chặt hông của cô, dùng sức lướt sang một bên.

Phù ----

Bụi đất bay tứ tung, nơi Diệp Căn Niên vừa nằm xuống, mấy viên đạn bay xẹt qua để lại dấu vết!

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Không Ngừng Đuổi Giết

Bàn tay đang đặt ngang hông Diệp Căn Niên dùng sức ôm lấy cô, nhào lộn tránh né những viên đạn liên tiếp không biết từ đâu tấn công tới. Sau mỗi một lần di chuyển, tại vị trí trước đó một khắc, đều để lại dấu vết của đạn quét qua.

"Reng --"

Tiếng chuông báo động vang lên từ cửa hàng bên đường có cửa sổ thủy tinh bị tấn công làm vỡ nát, tiếng chuông chói tai hòa với những tiếng thét kinh hãi của người đi đường quanh đó, vang vọng trên bầu trời của khu phố buôn bán.

Đúng lúc đó, sát thủ núp ở chỗ tối cũng dừng đột bắn lại, lợi dụng thời khắc chớp nhoáng này, chủ nhân bàn tay to lớn đang đặt ngang hông Diệp Căn Niên chột kéo cô từ trên mặt đất dậy, nhanh chóng lao vọt vào một con hẻm nhỏ ẩn khuất cách đó vài bước.

Tiếng thét kinh hãi, tiếng bước chân chạy trốn dần dần bình ổn, mấy phút sau, trên đường phố náo nhiệt đã trở thành không một bóng người, chỉ có tiếng chuông báo động chói tai của cửa hàng vẫn kêu to như cũ.

Vừa rồi bị một cỗ lực mạnh kéo đi, cùng lúc bị lôi vào con hẻm nhỏ, Diệp Căn Niên bị va vào một lồng ngực ấm áp, lúc này, trên người cô đầy nhếch nhác, khắp nơi trên mặt đều là bụi, vùi trong ngực người nọ cô thở

phì phò, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt, trong đôi mắt đen nhánh lại có sự trấn tĩnh khác thường.

Cách một bức tường của con hẻm nhỏ, xa xa, có thể nghe thấy được tiếng còi cảnh sát truyền đến.

Lại một lúc sau, hô hấp dần dần bình ổn, Diệp Căn Niên dè dặt dương mắt lên, nhìn về người phía trước đang ôm lấy mình, ngay lập tức đung phải đôi mắt màu đen dịu dàng đã bị vẻ lạnh lùng thay thế.

"Anh..."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Ngay lúc người bị nhào về phía trước, Diệp Căn Niên đã đoán ra được chủ nhân của đôi tay sau lưng là ai. Đối với vòng tay ấm áp này, cô cũng không xa lạ gì.

Thiệu Tư Hữu cũng không đáp lại tiếng gọi của Diệp Căn Niên, khuôn mặt luôn luôn dịu dàng, giờ phút này sự lạnh lùng đã nhiều hơn lúc thường, anh từ từ rời lỏng bàn tay đang nắm ở bên hông Diệp Căn Niên, kéo cô ra phía sau, tiếp đó hơi đưa người ra ngoài, thăm dò tình hình.

"Cẩn thận!" Diệp Căn Niên vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Kết quả là, cũng không có theo dự đoán - đạn sẽ bắn về phía này.

Sau mấy lần thử liên tục, Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu cùng thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy tiếng còi cảnh sát càng ngày càng đến gần, nghĩ rằng người trong bóng tối đã rút lui.

"Có bị thương không?" Xác định tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, Thiệu Tư Hữu chuyển tầm mắt lên trên người Diệp Căn Niên, lúc quét qua

lòng bàn tay bị trầy xước do trượt chân quét trên mặt đất, ánh mắt anh hơi chìm xuống. Tiếp đó, bàn tay to kéo Diệp Căn Niên đến trước người, thận trọng kiểm tra.

Nghe thấy câu hỏi của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cũng muốn phối hợp hơi vận động cơ thể có chút cứng nhắc của mình, ngay sau đó liền cảm thấy nơi cổ chân truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Nhớ lại màn vừa rồi, Diệp Căn Niên nghĩ, hẳn là lúc Thiệu Tư Hữu ôm cô nhào lộn, đã đụng phải lề đường xi măng bên đường.

Có chút ảo não thở ra một hơi, cơ thể của cô bé Niên Nhạc Nhạc này, đã rèn luyện lâu như vậy, sao vẫn còn yếu ớt như thế chứ.

“ Chỗ này đau? ” Thấy sắc mặt của Diệp Căn Niên có chút tái nhợt, theo tầm mắt của cô, Thiệu Tư Hữu nhìn xuống, vừa nói vừa cúi người đặt tay lên mắt cá chân cô.

Vừa khe khẽ chạm vào liền một trận kim châm muối xót, Diệp Căn Niên bất giác khẽ rên lên một tiếng.

Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu lông mày, xem ra hẳn đã bị trật chân rồi.

Lúc này, đã có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hỏi han của cảnh sát được truyền tới từ nơi không xa, chờ đợi thêm nữa, chỉ e là sẽ bị cảnh sát phát hiện thôi.

Vì vậy, Thiệu Tư Hữu khom người ôm ngang người Diệp Căn Niên lên, nhanh chóng đi về hẻm phố bên kia.

*

Tại sao lại có người đột nhiên tập kích mình? Tại sao Thiệu Tư Hữu lại vừa vận xuất hiện ở đây? Tại sao ...

Xe Thiệu Tư Hữu đỗ ở một nơi khác trên con phố buôn bán, cho đến khi Diệp Căn Niên bị Thiệu Tư Hữu ôm lên trên xe, trong lòng, một đồng vấn đề đang tồn tại khiến cô lo lắng đã tăng lên gấp đôi, nhưng lời đến khoe miệng vẫn bị lý trí quyết định nuốt toàn bộ vào trong.

Bởi vì so với những nghi vấn này, lúc này Diệp Căn Niên càng sợ Thiệu Tư Hữu sẽ hỏi cô tại sao lại xuất hiện ở nơi đó hơn.

Xe chạy về hướng bệnh viện Ái Anh, Diệp Căn Niên nhẹ nhàng kéo ống quần lên, mắt cá chân bên phải sưng lên thật to, thử chạm chạm thăm dò, đau quá.

Cúi đầu, Diệp Căn Niên nhìn trộm Thiệu Tư Hữu bên cạnh vẫn không nói gì. Cũng là khuôn mặt anh tuấn vô đối, chỉ có điều, sự dịu dàng, ưu nhã ngày thường đã bị trút bỏ, sắc mặt căng thẳng, trong tròng mắt đen, sự âm u đã nhiều hơn mấy phần, đôi môi mỏng cũng mím thật chặt thành một đường.

Thiệu Tư Hữu như vậy, khiến Diệp Căn Niên có chút luống cuống.

“ Anh ... ”

Diệp Căn Niên vừa định lên tiếng, Thiệu Tư Hữu chợt đánh tay lái, chiếc xe dạt sang bên cạnh, Diệp Căn Niên không có chuẩn bị, người nhào về phía Thiệu Tư Hữu.

Đúng lúc đó, bên tai vang lên tiếng đạn chới tai xẹt qua sườn xe.

Từ trên người Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên vội vàng bò dậy nhìn về phía sau, xuyên qua cửa kính phía sau, có thể nhìn thấy rõ hai chiếc xe ô tô màu đen đang theo sát xe mình.

“ Năm sắp xuống! ”

Cùng với tiếng khiển trách trầm thấp của Thiệu Tư Hữu, đầu Diệp Căn Niên bị một bàn tay to dùng sức đè xuống, bên tai là tiếng anh bấm điện thoại:

“ Tiểu Văn, tôi gặp chút phiền toái, hãy cho người qua đây tiếp ứng. ”

Nhưng mà, làm sao tới kịp đây!

Lời vừa dứt, ‘ bùm ’ một tiếng, cửa kính phía sau liền bị một viên đạn bắn tới. Tiếp đó, lại có mấy viên đạn rít gào lướt qua sườn xe.

Liên tục vượt qua mấy đèn đỏ, phía sau hai chiếc xe vẫn theo như hình với bóng, không những không có cách nào thoát khỏi, không những có cách nào thoát khỏi, mà dần dần, khoảng cách càng có xu thế gần hơn.

Ánh mắt Diệp Căn Niên khẽ động, chợt thoát khỏi bàn tay to lớn của Thiệu Tư Hữu, từ trong túi, rút ra khẩu súng lục mà hai người mặc đồ đen đã đưa cho cô trước đó, cấp tốc nhấn súng.

Bùm ---

Chưa kịp nhìn mình có bắn trúng hay không, Diệp Căn Niên đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo qua, cùng lúc đó bên tai truyền đến tiếng rên đau của Thiệu Tư Hữu, trong xe, mùi máu tanh nhàn nhạt dần dần lan tỏa.

Thấy cánh tay Thiệu Tư Hữu rướm máu, Diệp Căn Niên cũng không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn gục xuống ghế, nhưng vẫn cảm thấy được lực công kích phía sau lưng dường như đã ít đi một chút. Hẳn là đã bắn trúng rồi.

Trong tình huống này, chạy tới bệnh viện Ái Anh hoặc công ty Thiệu Thị đều không làm được rồi, xe trong nội thành nhiều vô số, sẽ làm cản trở tốc độ của bọn họ, cuối cùng rất có thể sẽ trở thành con thú bị vây hãm. Nghĩ vậy, trong mắt Diệp Căn Niên thoáng qua tia do dự.

“ Nhạc Nhạc tới đây. ” Thiệu Tư Hữu đột nhiên lên tiếng, mắt vẫn như cũ, nhìn chăm chăm đường phía trước, vươn tay về phía Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên lập tức hiểu ra ý của anh, ngay sau đó hai mắt tròn to, nhưng vẫn không động đậy.

Thiệu Tư Hữu, anh ấy...

“ Tới đây! ” Giọng nói cương quyết của Thiệu Tư Hữu vang lên lần nữa, bên trong rõ ràng chứa sự nóng nảy, bàn tay to khua khua về phía Diệp Căn Niên. Diệp Căn Niên cẩn cẩn môi, lần này không do dự bắt lấy, mượn lực của tay đó, thân thể nho nhỏ trèo lên trên người Thiệu Tư Hữu, ngồi vào lòng anh, hơi thở nhàn nhạt quanh quẩn trong mũi, hòa với mùi tanh của máu, lại mang đến cho cô một cỗ sức lực khiến cô an lòng.

“ Em biết một nơi. ” Diệp Căn Niên đẩy đẩy cái tay đang xích chặt tay mình, giương mắt, cùng với tiếng mở lời của cô cũng từ từ biến mất.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhà Tổ Của Nhà Họ Diệp

Mây đen rải lên bầu trời vốn trong xanh, mưa lại bắt đầu rơi rả rích.

Đọc theo hai bên đường quốc lộ trong nội thành, cây cối xanh tươi sau khi được nước mưa tưới tắm có vẻ vô cùng xanh biếc, sáng ngời, những cành lá theo đó cũng lắc lư. Chỉ có điều, cảnh sắc như vậy, nhưng lại chẳng có ai có tâm tư để thưởng thức.

Hai chiếc xe, một trước một sau chạy như bay trên đường lớn, chiếc xe đi phía trước, cửa sổ kính đã vỡ nát hoàn toàn, hai bên xe cũng có rất nhiều vết trầy xước, không ngừng dạt sang hai bên để tránh đòn công kích của chiếc xe phía sau. Gió thổi qua những chỗ bị vỡ nát vào bên trong, từ xa xa nhìn vào, có thể mơ hồ nhìn thấy người ngồi ở chỗ tay lái, mái tóc đen đang bị gió thổi tung lên.

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng thụt lùi, tốc độ xe cực nhanh khiến cho tất cả cảnh vật bên ngoài đều trở nên mơ hồ. Gió lạnh cuốn theo nước mưa hắt vào mái tóc dính ướt vì mồ hôi, mang theo một cỗ giá lạnh của cuối thu. Đôi mắt đen nhánh của Diệp Căn Niên lảng lảng nhìn chăm chăm phía trước, ở chỗ cần queo, thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở, tay đè lên miệng vết thương trên tay Thiệu Tư Hữu.

"Phía trước 50 mét, đi chậm lại queo phải." Đôi môi hồng mất đi huyết sắc, chậm rãi mở ra.

Thiệu Tư Hữu liếc nhìn hàng cây phía bên phải đường, hàng rào cây xanh chi chít, cao cao, căn bản không nhìn thấy khe hở.

Theo vị trí Diệp Cận Niên nói, có một lối rẽ ở giữa đã bị cành lá sum sê che khuất, phải quan sát thật cẩn thận mới có thể phát hiện ra.

Thi thoảng, cành lá sum sê lại luồn vào trong xe qua cửa sổ bị vỡ nát. Từ trong lòng Thiệu Tư Hữu, Diệp Cận Niên hơi rướn người lên, chặn bọn chúng lại để không làm cản trở tầm nhìn của anh.

Con đường rất hẹp, chỉ vừa đủ chứa một chiếc xe đi qua, lại chạy một hồi, phía trước xuất hiện một rừng bạch dương, ven đường có một tấm bia đá thật bắt mắt, ánh mắt Thiệu Tư Hữu lóe sáng, trên tấm bia đá được chạm khắc hoa văn màu vàng, tuyên cáo rõ ràng quyền sở hữu nơi đây.

Qua chỗ ngoặt, có thể mơ hồ nhìn thấy phía cuối rừng cây, một tòa nhà mang phong cách retro Châu Âu đứng sừng sững, trên tường vôi cao cao được chạm trổ hoa văn nổi lồm chình tề, cổng sắt được chạm trổ hoa văn rồng, những vết loang lỗ tỏ rõ nó đã tồn tại lâu đời, xuyên tầm mắt qua đó có thể nhìn thấy đài phun nước hình tròn bên trong và cách đó không xa là mái vòm màu trắng của ngôi biệt thự cổ kính.

"Tới rồi." Diệp Cận Niên đảo mắt qua gương nhìn chiếc xe ô tô màu đen đang đuổi theo tới, ngón tay chỉ vào chiếc cổng sắt của tòa nhà: "Đâm vào!"

Ánh mắt Thiệu Tư Hữu lóe lên một cái, làm theo không chút do dự.

Cổng sắt loang lỗ bị một lực tác động lớn khóa bật ra, cùng lúc đó tiếng chuông báo động sắc nét ở khắp nơi trong tòa nhà vang vọng, chói tai, to và rõ ràng.

Bùm bùm--!

Trong nháy chiếc chiếc xe xông vào, ánh mắt Diệp Căn Niên lợi hại quan sát bốn phía một vòng, tinh chuẩn (tinh thông + chuẩn xác) nhấn cò súng vào hai miệng phát xạ được đặt bí mật dưới mái hiên, ngay sau đó liền xoay người ôm chặt hông Thiệu Tư Hữu, dùng sức đẩy cửa xe ra.

"Nhảy!" Hai người theo đà quay cuồng mấy vòng trên mặt đất, theo vòng lẩn của bọn họ, trên mặt đất lưu lại dấu vết từng đợt từng đợt tia phát xạ tập kích qua.

Khói trắng bốc lên từ hai miệng phát xạ bị Diệp Căn Niên bắn trúng, dưới sự phát xạ không tính là dày đặc, hai người nhào lộn vài vòng, mãi đến khi tới gần bồn hoa bên dưới tường đá, toàn bộ sự công kích mới dừng lại.

Lúc này, bên ngoài tường đá đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, Diệp Căn Niên giương mắt nhìn ra bên ngoài, xuyên qua cổng sắt có thể nhìn thấy cách đó không xa, khói đen đang bốc lên nghi ngút.

Đã xong. Diệp Căn Niên thở ra một hơi dài. Tấm bia đá vừa rồi kia là ranh giới của thế lực, trong tình huống bình thường, những chiếc xe cùng người đi đường không cần thận vượt qua ranh giới đó cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, chỉ có người nào chạm vào chỗ hiểm, hiệu quả mới khác hoàn toàn.

Cô cùng lúc để cho Thiệu Tư Hữu đụng cho cổng mở, toàn bộ chuông báo động khẩn cấp ở khu vực phòng hộ sẽ vang lên, tất cả những người vi phạm bên ngoài đều sẽ bị kẻ công kích, không thể tha thứ.

Chuông báo động dần dần bình ổn, Thiệu Tư Hữu như có điều suy nghĩ, đưa mắt về phía cách đó không xa, chiếc xe của mình đang mất kiểm soát đâm vào nền đá cẩm thạch chỗ đài phun nước, ở khu vực xung quanh chịu sự công kích của xạ tuyến, cố thể nói là trăm ngàn vết thương, mà bọn họ

sở dĩ bị trầy da rất nhỏ , nguyên nhân chính là nhờ Diệp Cẩm Niên nhảy ra khỏi xe trước hai phát súng kia...

“ Đi theo em” Diệp Cẩm Niên hít một hơi, ánh mắt dừng trên cánh tay bị loang lổ bởi một vết máu, trên mặt lưu lại vẻ nhếch nhác , bụi bẩn do bị quay cuồng không ít. Nhịn xuống cơn đau lòng nát dạ từ mắt cá chân truyền đến, Diệp Cẩm Niên từ trên đất đứng dậy, đưa tay định kéo Thiệu Tư Hữu đi vào trong , lại bị Thiệu Tư Hữu giữ lại.

“ Anh công em qua đó “

“Không cần, miệng vết thương của anh phải được xử lí ngay lập tức, như thế mới nhanh được “ Không đợi Thiệu Tư Hữu trả lời , Diệp Cẩm Niên khập khểnh dọc theo bồn hoa về phía trước.

Phát xạ khí thông qua cảm ứng nhiệt độ cơ thể để xác định mục tiêu, hai miệng phát xạ vừa bị phá hủy, ở góc độ này, khu vực cảm ứng của hai miệng phát xạ vừa may đã bị cô phá hủy.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời an toàn, nơi này, lực lượng cach phòng đều được thao túng từ xa qua máy tính, cô không giám bảo đảm , ở đâu máy tính bên kia , người chị mất tích bên kia có thể kịp thời sửa chữa chỗ sơ hở này hay không.

Xuyên qua vườn hoa, Diệp Cẩm Niên thông thạo đi qua mấy khúc cua, dẫn Thiệu Tư Hữu vào bên trong biệt thự từ cửa phụ.

Dễ nhận thấy đã quá lâu chưa có người ở, bên trong biệt thự có tư vị của bụi bặm, một cỗ trống trải đã thật lâu.

Đỡ Thiệu Tư Hữu qua một bên ngồi xuống xong, Diệp Cẩm Niên quen thuộc chạy lên phòng lưu trữ trên tầng tìm được hòm thuốc màu trắng, những loại thuốc trong đó đã hết hạn từ lâu, cũng may băng gạc... Còn có thể dùng được. Cô có thể cảm nhận được tầm mắt của Thiệu Tư Hữu đang

theo sát mình , Niên Nhạc Nhạc – một đứa bé bị mắc chứng bệnh tự kỉ, làm sao có thể tự mình làm ra những việc làm, hành động khác thường như vậy, cho dù ai cũng sẽ tò mò, huống chi Thiệu Tư Hữu lại thông minh lanh lợi như con hồ ly tinh .

Chỉ có điều, Thiệu Tư Hữu không hỏi, đương nhiên Diệp Cẩm Niên cũng sẽ không chủ động nói.

Dùng kéo cắt tay áo của Thiệu Tư Hữu , lần lượt khâu độc dao và nhíp, mở miệng vết thương ra một chút , đưa cái nhíp vào sâu kẹp viên đạn .

Cả quá trình động tác Diệp Cẩm Niên thuần thục mà chuẩn, theo một tiếng rên đau của Thiệu Tư Hữu , Diệp Cẩm Niên đã dùng nhíp kẹp được viên đạn ra sau khi đã khử trùng , nhanh chóng đặt băng gạc lên miệng vết thương của anh để cầm máu.

Khi tất cả mọi việc đã xong, thần kinh thắt chặt của Diệp Cẩm Niên cuối cùng cũng được buông lỏng một chút, Thiệu Tư Hữu thở dốc kịch liệt , mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống hai bên má, cố gắng bình ổn lại cơn đau cùng việc mất máu dẫn đến từng trận choáng váng .

Trong phòng rất an tĩnh, chỉ có tiếng hơi thở của hai người truyền đến.

Một hồi chuông vang lên, Thiệu Tư Hữu đưa tay trái không bị thương vào trong túi, nhấn nút trả lời trên điện thoại di động.

“ Lâm Thụy...” Giọng nói Thiệu Tư Hữu vẫn ôn hòa trước sau như một, nhưng Diệp Cẩm Niên có thể thấy rõ , khi anh nói những lời này, những ngón tay đang cầm điện thoại đã nổi lên gân xanh: “ Tôi không sao... Nhạc Nhạc đi cùng với tôi ...”

Diệp Cẩm Niên đi về phía anh, đón lấy điện thoại Thiệu Tư Hữu đang cố giữ trong tay , thay thế tay anh, cầm nó áp sát vào tai anh.

“ Ừ, an toàn, yên tâm...” Thiệu Tư Hữu nhìn Diệp Cẩm Niên một cái tiếp tục bình thản nói.

“ Không gạt được ông nội...” Nhắc tới ông cụ Thiệu, khóe miệng Thiệu Tư Hữu giật giật có chút bất đắc dĩ , dặn dò: “ Tạm thời đừng để cho ông nội biết, trước tiên điều tra rõ lai lịch của những người này...”

“ Phải trở về nếu không ông nội sẽ lo lắng. Ừ, se bị hỏng, bây giờ chúng tôi...” Tiếng nói dừng lại , Thiệu Tư Hữu ngẩng đầu nhìn Diệp Cẩm Niên, thấy rõ ràng tia do dự trong đôi mắt, vì vậy nói tiếp : “ Cậu không cần qua đây...? “

“Chúng ta đang ở nhà tổ của nhà họ Diệp ... “ Đúng lúc đó , Diệp Cẩm Niên hít sâu 1 hơi , giọng nói khẽ run run cắt đứt lời của Thiệu Tư Hữu

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kề Cận Bên Nhau

Mưa nhỏ dần dần, bầu trời vẫn một mảnh xám xịt như trước, khiến cho tâm trạng người ta cũng chìm xuống theo nó.

Biệt thự tổ tiên của nhà họ Diệp, phía sau có một bụi cỏ dại mọc trên dải đất trống, thỉnh thoảng sẽ có vài cọng hoa màu đỏ xen lẫn vào trong, vô cùng bắt mắt, nơi cuối cùng của mảnh đất trống, có một căn nhà nhỏ có mái vòm màu trắng.

Bà chủ của nhà họ Diệp, mẹ của Diệp Cận Niên an nghỉ ở nơi này.

Trong trí nhớ của Diệp Cận Niên, mỗi năm, cha đều tự tay trồng từng hàng, từng hàng dài hoa mẫu đơn mà mẹ thích, mỗi khi có gió nhẹ lướt qua biển hoa thì từng mảng sóng lăn tăn cuộn nổi lên, vô cùng đẹp mắt.

Nơi này cách xa sự ồn ào, huyên náo của trần thế, sự tồn tại của những bông hoa kia, đã từng là sự náo nhiệt duy nhất của chốn này.

Nhưng bây giờ, phần náo nhiệt đã im bật ngừng lại, chỉ còn một mảnh cô đơn, thê lương. Diệp Cận Niên không biết, không có những bông hoa tươi làm bạn, mẹ của cô có cảm thấy cô đơn lạnh lẽo hay không. Còn cô lúc này, lại vô cùng nhớ nhung sự náo nhiệt của biển hoa trong ký ức đó.

Khi Thiệu Tư Hữu kết thúc cuộc gọi với Lâm Thụy, từ trong biệt thự đi ra, đập vào mắt chính là một màn này.

Cơ thể nhỏ nhỏ của Diệp Căn Niên cuộn tròn trên bậc thềm ở nơi cửa biệt thự, quần áo trên người bị nước mưa làm ướt nhẹp, ánh mắt xuyên qua màn mưa lẳng lẳng nhìn về phía căn nhà nhỏ xa xa, vẻ mặt có chút mất hồn, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, trong ánh mắt mang theo chút thất thần tưởng nhớ chuyện cũ cùng với nỗi ưu thương nhàn nhạt.

Niên Nhạc Nhạc như vậy, đối với Thiệu Tư Hữu mà nói thật xa lạ, hay nói đúng hơn, kể từ sau lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên sân thượng mấy tháng trước đó, Nhạc Nhạc liền không còn là cô bé mà anh đã từng hiểu biết nữa.

Trên người cô có quá nhiều điều bí ẩn không lý giải được, khi thì ngây ngô, khi thì ranh mãnh; cô có thể thông minh dùng vài ba câu đã bác bỏ được sự hăm hại của Lâm Vũ Phi đối với mình, lúc huấn luyện, lại còn cẩn thận, cố tình ngụy tạo bị thương.

Một giây trước, cô kiên cường dũng cảm khiến anh thán phục, một giây tiếp theo, cô lại yếu đuối, bất lực khiến anh đau lòng.

Mà Thiệu Tư Hữu không thể không thừa nhận, Niên Nhạc Nhạc thay đổi nhiều như vậy, đã hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt anh, để cho anh không tìm được muốn quan tâm, lo lắng.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, Diệp Căn Niên từ từ quay đầu, vẻ thất thần trong mắt đã rút đi, trong tay vẫn đang siết thật chặt một bông hồng.

"Nhạc Nhạc, Lâm Thụy đang đến rồi," Ánh mắt Thiệu Tư Hữu quét qua tay Diệp Căn Niên, cẩn thận đỡ cô từ trên đất dậy, đề nghị: "Anh cõng em đi."

Tuy nói đề nghị, nhưng hành động cũng đã hoàn thành xong trước đó.

Đã cuộn tròn trên mặt đất thật lâu, đột ngột đứng dậy như vậy, cho dù lực đạp nhẹ nhàng cũng làm tác động đến mắt cá chân trái bị thương, tình trạng cô như vậy, quả thật không thể đi lại được, Diệp Căn Niên nhìn Thiệu Tư Hữu đang ngồi xồm trước mặt mình, nghe lời leo lên lưng anh.

Bả vai Thiệu Tư Hữu còn dày rộng hơn cô tưởng tượng, thơm mát từ trên cơ thể anh quanh quẩn trong mũi cô, Diệp Căn Niên hơi đỏ mặt, ngoài cha ra, đây là lần đầu tiên cô được đàn ông công trên lưng.

Rời khỏi nhà họ Diệp, cũng không phải đi về con đường Thiệu Tư Hữu lái xe lúc trước, mà là một chỗ khác, đã được Diệp Căn Niên chỉ Lâm Thụy qua điện thoại.

Nhà tổ tiên đã chứng kiến vinh nhục, hưng suy của nhà họ Diệp, dĩ nhiên nó sẽ không chỉ có một đường ra. Diệp Căn Niên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy, đã ra một điểm khác.

Nơi này của nhà họ Diệp chưa có người nào biết, giấu không được Thiệu Tư Hữu thì không cần phải giấu, Diệp Căn Niên cũng không thừa nhận , Thiệu Tư Hữu sẽ là người tiết lộ bí mật, nhưng mà , những người khác thì không được .

Mà thông minh , lanh lợi như Thiệu Tư Hữu, lúc Diệp Căn Niên vừa nói ra chỗ của bọn họ, cũng đã hiểu ra ý cô rồi.

Từ trên núi đi xuống, sắc trời đã tối dần, ở khoảng cách rất xa đã thấy Lâm Thụy đang lo lắng, dựa vào xe chờ đợi, nhìn thấy họ liền bước nhanh ra đón, cho đến khi xác định bọn họ không có gì đáng ngại xong, Lâm Thụy mới thở phào nhẹ nhõm, nướng mi theo thói quen, trong giọng nói mang theo chút căng thẳng đã được nói lỏng: " Hai vị, lên núi vui không?"

" Cũng không tệ lắm" Đối với sự chế diễu của Lâm Thụy, Thiệu Tư Hữu chỉ thản nhiên đáp lại một câu, sau đó cẩn thận đặt Diệp Căn Niên vào trong xe, tiếp theo mình cũng ngồi vào.

Nhận được sự lạnh nhạt của bạn tốt, Lâm Thụy cũng không phật ý, vừa ngồi vào chỗ tay lái khởi động xe, vừa tra hỏi: " Cậu ném xe của cậu đi đâu mà tìm theo định vị nửa ngày không thấy?"

Diệp Căn Niên vốn đang nhắm mắt ngủ ở phía sau, nghe thấy câu nói của Lâm Thụy, lông mày khẽ nhíu nhíu, xung quanh nhà họ Diệp được lắp thiết bị quấy nhiễu tín hiệu, đương nhiên sẽ không dễ tìm ra rồi.

" Bị đuổi theo sát sao, bỏ đi rồi" Giọng nói của Thiệu Tư Hữu vang lên bên tai.

" Vậy sao" Nghe ra sự thiếu kiên nhẫn trong câu nói của Thiệu Tư Hữu , nghiễm nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này nữa, qua gương, Lâm Thụy nhìn Diệp Căn Niên vẫn đang nhắm mắt như có điều gì suy nghĩ, lăm bằm trong miệng một câu, tiếp đó thôi không hỏi nữa.

Trong xe dần dần yên tĩnh lại, trải qua cả buổi chiều bị lăn qua lăn lại, lúc này, Diệp Căn Niên ngoài nơi mắt cá chân truyền đến từng đợt đau đớn, sự căng thẳng đã đi qua, trên người giống như một dàn tan xác, đau nhức khó nhịu.

Đi vào một thành, ánh đèn ngũ sắc xuyên qua cửa xe chiếu vào, khiến cho lòng người sau cơn hoạn nạn có chút ấm áp, Diệp Căn Niên buồn ngủ, trong lúc mơ hồ nghe thấy giọng của Thiệu Tư Hữu: " Cậu điều tra ra nhanh chút , trước mắt tạm thời Niên Nhạc Nhạc sẽ không ra khỏi nhà, ngày mai cậu nghĩ cách ứng phó với ông cụ..."

" Tôi ứng phó? Cậu cũng nghĩ xem ông cụ nhà cậu lạnh lùng như thế nào..." Nghe thấy câu nói của Thiệu Tư Hữu, Lâm Thụy tuy vẻ mặt bất mãn, nhưng vẫn đáp ứng, sau đó đề nghị: " Trước tiên cậu đến bệnh viện xử lý vết thương quá"

" Không cần phiền phức, về công ti trước, cậu giúp tôi xử lý, tiện thể tôi thay quần áo khác luôn, không để gì ông cụ chịu chuyển về nước để điều

dường, để ông biết được, e rằng lại muốn hoãn lại..."

" Câu đúng là coi trọng tôi... tôi là bác sĩ tâm lí, cũng không phải là bác sĩ đa khoa" Lâm Thụy bĩu môi , tiếp đó có chút lo lắng, nhìn xuyên qua gương về phía sau, mới vừa rồi hẳn thấy sắc mặt của Thiệu Tư Hữu không bình thường , giò nghe giọng nói cũng khàn khàn khác thường. Nghĩ vậy tốc độ xe càng tăng nhanh.

" Người tài thì vất vả..." Khóe miệng Thiệu Tư Hữu khẽ giật mệt mỏi " Nhân tiên, nhìn qua cho Nhạc Nhạc một chút, cô ấy bị trật chân từ lúc trưa "

"Èo ơi - bóc lột nha" Lâm Thụy lập tức kháng cự gõ hai cái vào tay lái, chiếc xe lắc lư không ổn định.

" Ừm" Vốn đã ngủ rất không yên ổn, lúc này đột nhiên bị đong đưa, Diệp Căn Niên nhăn mày lại, lông mi thật dài không ngừng động đậy, run rẩy, phát ra một tiếng ưm bất mãn.

Thiệu Tư Hữu vội vàng điều chỉnh cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Căn Niên về phía mình, vào trong lồng ngực, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô trấn an, cho đến khi cô dần dần ngủ say mới từ từ dừng lại.

" Tôi thật đúng là thiếu nợ hai người" Nhận được ánh mắt của Thiệu Tư Hữu gửi đến, Lâm Thụy buồn bực than thở một câu, nhìn hình ảnh hai người cận kề bên nhau phía sau xe, khóe môi khẽ giương lên.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hoa Mắt?

"Ừmh. . ." Diệp Cẩn Niên đang ngủ say, đột nhiên có cảm giác nơi mắt cá chân truyền đến một trận lạnh buốt, nhói nhói, cơn buồn ngủ mông lung dưới sự kích thích dần dần bị rút đi, từ từ mở mắt, khuôn mặt tươi cười phóng đại của Lâm Thụy sát đến gần.

"Hi, đã tỉnh rồi hả? Em ngủ thật say." Trên khuôn mặt không tính là xuất chúng mang theo nụ cười rất đáng bị đánh đòn, Lâm Thụy nửa ngồi bên cạnh ghế sofa, bên chân đặt một hòm thuốc đang mở nắp.

Ý thức từ từ hồi tỉnh, Diệp Cẩn Niên dụi dụi đôi mắt, cơn buồn ngủ dần dần biến mất, lúc này mới phát hiện ra, mình hiện tại đang nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc của Thiệu Tư Hữu.

Vẻ nhếch nhác, bụi bặm trên mặt Thiệu Tư Hữu đã được rửa sạch, chiếc áo màu xanh dương nhạt đã được đổi sang chiếc áo sạch sẽ, cả người ngồi thoải mái phía dưới chân cô, trên cùng chiếc ghế sofa, tay áo bên phải được kéo lên thật cao, lộ ra vết thương trên cánh tay đã được băng bó lại, trong tay đang cầm túi chườm nước đá quấy rầy giấc mộng yên tĩnh của cô.

"Còn đau không?" Thấy Diệp Cẩn Niên tỉnh lại, Thiệu Tư Hữu cười dịu dàng hỏi, trong tay, túi chườm nước đá vẫn đè lên mắt cá chân đang sưng tấy của cô.

Diệp Cẩn Niên lắc đầu một cái, theo cái cúi mắt lạnh nhìn lên, lúc này, chân bị thương của cô đang đặt trên đùi Thiệu Tư Hữu, những ngón chân

nhỏ bé, trắng mịn, dễ thương giống như những viên trân châu mượt mà để lộ ra màu hồng hồng, uốn uốn éo éo không tự giác ở trong tay Thiệu Tư Hữu, tình cảnh như vậy khiến cho khuôn mặt Diệp Căn Niên không khỏi dần dần đỏ lên.

"Anh vừa cho người ra ngoài mua quần áo cho em rồi, trước tiên Nhạc Nhạc vào bên trong rửa ráy qua rồi thay đồ đi." So với biểu hiện xấu hổ của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu vẻ mặt vẫn vô cùng bình thường, chỉ chỉ vào hai túi đồ dưới đất nói.

"Vâng." Diệp Căn Niên vội vàng đáp lời, thu cái chân từ trên đùi Thiệu Tư Hữu lại, không để ý đến cái chân bị thương, nhắc túi lên, khập khểnh đi vào trong phòng nghỉ.

Phía sau, Lâm Thụy nhìn thấy bộ dáng hốt hoảng của cô, bật cười hì hì một tiếng, Diệp Căn Niên chỉ cảm thấy, nhất thời trên mặt dâng lên một đốm lửa, bước chân không khỏi nhanh lên không ít.

Mở cửa phòng tắm ra mới phát hiện, trong phòng vòi hoa sen đã được bố trí ổn thỏa, mà phía dưới vòi hoa sen còn được đặt một chiếc ghế ngồi màu đen, có vẻ không ăn khớp với phòng tắm này, rõ ràng được đặc biệt mang vào.

Hành động tỉ mỉ như vậy, khiến Diệp Căn Niên cười trong lòng, cô trút quần áo bắn ngồi lên trên ghế, dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen chảy ra, giống như thấm vào da thịt, tan ra trong lòng, hâm nóng khắp nơi.

Lúc từ phòng nghỉ đi ra, trên người Diệp Căn Niên là bộ đồ giống hệt như bộ đồ mặc buổi sáng lúc đi ra khỏi cửa, đủ thấy được sự tỉ mỉ của Thiệu Tư Hữu.

"Cháu đang ở chỗ Tư Hữu, vâng.... cháu và Ân Dao không ở cùng nhau....."

Đẩy cửa ra, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là Lâm Thụy một tay đang nhét trong túi quần, một tay cầm điện thoại, đi tới đi lui trong phòng làm việc.

Còn Thiệu Tư Hữu đng ngồi lười biếng trên chiếc ghế dựa sau bàn làm việc, đang lật bản hợp đồng trong tay xem, thấy Diệp Căn Niên từ bên trong đi ra, cười dịu dàng vẫy vẫy cô, sau đó chỉ chỉ xuống một bên ghế sofa.

“Cháu làm sao biết được nó đi đâu, cháu là anh trai nó, cũng không phải là bảo mẫu của nó....” Giọng nói của Lâm Thụy rõ ràng đã lên cao không ít, trên mặt mang theo vẻ ảm đạm, không còn kiên nhẫn.

Diệp Căn Niên ngồi xuống một bên ghế sofa, trong lòng thì ngược lại, rất tò mò ai đã chọc cho Lâm Thụy luôn luôn chứng chạc thành ra như vậy, nghe như là có liên quan đến Lâm Vũ Phi.

“Được rồi, cháu sẽ tìm kiếm xem, phía Ân Dao ông cũng đừng quản, vậy nhé, bye - -“ Ba phút sau, rút cuộc sự kiên nhẫn của Lâm Thụy cũng cạn kiệt, nhanh chóng cúp điện thoại.

“Sao vậy, Vũ Phi và Ân Dao lại cãi nhau hả?” Thiệu Tư Hữu đưa mắt ra khỏi bản hợp đồng, buồn cười nhìn dáng vẻ có chút tức giận của Lâm Thụy, rõ ràng đã rất quen với bộ dáng này của hắn.

“Nói ầm ầm ỉ ỉ, nói suốt ngày, ông cụ điện thoại nói Vũ Phi tức giận đã ra khỏi nhà, trễ như vậy vẫn còn chưa về, vì vậy tìm tôi đòi mạng. Phụ nữ, đúng là phiền toái.”

Lâm Thụy tức giận ném điện thoại di động xuống ghế sofa, rất giác ngộ than thở, quay người thấy Thiệu Tư Hữu lại vùi đầu vào trong bản hợp đồng bắt đầu công việc lập tức đi nhanh đến, hung hăng đoạt lấy bản hợp đồng trong tay anh, tức giận la ầm lên: “Cậu bây giờ đang trong tình huống nào hả, xuất phát thôi, còn xem gì nữa! Tôi lái xe đưa hai người các cậu về nhà nghỉ ngơi.”

Thiệu Tư Hữu tính tình dễ chịu để mặc cho Lâm Thụy lấy bản hợp đồng trong tay mình, vươn vươn bả vai có chút căng lên tê dại, nhìn thấy bộ dáng Lâm Thụy, nụ cười trên mặt càng đậm: “Hai cô ấy cứ gặp mặt liền cãi lộn ầm ĩ, mâu thuẫn này còn không phải là cậu cố ý sắp đặt sao? Nói thật, tôi cảm thấy Ân Dao không phải là người có lỗi, cậu cũng đừng đợi đến khi bỏ lỡ rồi mới ân hận.”

“Cô ấy à...” Nghe thấy câu nói của Thiệu Tư Hữu, ánh mắt Lâm Thụy lóe lóe, nét mặt thoàng hoang mang trong phút chốc, sau đó buông buông tay, “Cô ấy không tệ, đáng tiếc, không hợp với tôi.”

Diệp Căn Niên ngồi xem trò vui một bên, đánh tan cơn buồn ngủ còn đọng lại, đôi mắt đen nhánh chớp chớp. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm phong phú như vậy của Lâm Thụy, đối với Ân Dao mà bọn họ vừa nhắc đến, ngược lại sinh ra chút tò mò.

“Tùy cậu vậy.” Thiệu Tư Hữu nhìn nhìn Diệp Căn Niên lộ ra vẻ mệt mỏi, quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, hai tay chống lên trên bàn từ từ đứng dậy, đi tới bên sofa nhìn mắt cá chân vẫn sưng như cũ của Diệp Căn Niên: “Nhạc Nhạc, về nhà thôi, anh công em.”

“Thôi đi, để tôi công cho.” Lâm Thụy nhìn nhìn cánh tay bị thương của Thiệu Tư Hữu, vội vàng đi đến đề nghị.

“Không cần.” Không để lại dấu vết, Thiệu Tư Hữu chặn bàn tay đang duỗi ra của Lâm Thụy, cười nhạt từ chối: “Cậu đi tìm Vũ Phi trước đi, tôi có xe dự phòng trong bãi đậu xe, ông cụ nhà tôi tinh lắm, ngày mai lúc cậu qua nhớ mang thuốc cho tôi là được rồi.”

Lâm Thụy ngượng ngùng rút tay về, ánh mắt lòng vòng qua người Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên, ngay sau đó cười nói: “Được, vậy hai người đi đường cẩn thận.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Em có thể tự đi.” Chờ Lâm Thụy đi ra ngoài, Diệp Căn Niên mới cúi đầu nhỏ giọng nói. Từ đây đến thang máy cũng chỉ vài bước, cô có thể đi được.

Thiệu Tư Hữu cũng không miễn cưỡng, dùng cánh tay không bị thương đỡ Diệp Căn Niên, hai người cùng nhau đi về phía thang máy.

Trong bãi đỗ xe ở tầng hầm, Diệp Căn Niên ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, có chút lo lắng nhìn nhìn cánh tay bị thương của Thiệu Tư Hữu, đáp lại cô là nụ cười ôn hòa của anh, “Không sao cả.”

Bàn tay to xoa xoa đầu Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu khởi động máy, dặn dò: “Trở về, nhớ kỹ không được để ông nội phát hiện ra.”

“Vâng.” Diệp Căn Niên đồng ý, sau đó tựa đầu vào lưng ghế, ánh mắt theo cửa sổ xe, hững hờ nhìn ra ngoài.

Oh?

Xe vừa mới chạy ra khỏi bãi đậu, Diệp Căn Niên chợt nhìn thấy ở nơi không xa một bóng dáng màu xanh nhạt quen thuộc, vì vậy lập tức ngồi thẳng người lên, nhưng chờ đến khi cô cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện nơi đó chỉ là một mảnh trống không.

“Sao vậy?” Giọng nói hỏi Hạ nhi của Thiệu Tư Hữu từ bên cạnh vang lên.

Diệp Căn Niên lại nhìn về hướng đó, cuối cùng lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Có lẽ, là cô hoa mắt?

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lộ Tẩy

Một đêm này, Diệp Cẩn Niên ngủ rất không yên, trong giấc mơ, ở nhà tổ họ Diệp từng mảng lớn, mảng lớn biển hoa màu đỏ, cô đi xuyên qua biển hoa, nhưng dù có cố gắng thế nào, tìm khắp nơi vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc của chính mình.

Đang lúc cô vô cùng lo lắng vì bản thân của mình thì một tiếng súng đột ngột vang lên, kết thúc cảnh ngây ngốc trong mơ lúc này của cô.

Tỉnh dậy từ trong giấc mơ, Diệp Cẩn Niên cũng không còn buồn ngủ nữa, vì vậy ôm gối đến ngồi trên cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn bầu trời đêm đen tối, trong đầu vẫn không xua đi được biển hoa trong ký ức, trong lòng lại cảm thấy một mảnh trống rỗng.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc, ông cụ bảo tôi dìu cô xuống ăn sáng." Cho đến khi Chú Vu gõ cửa gọi cô xuống ăn sáng, Diệp Cẩn Niên mới chợt nhận ra, mình đã ngồi suốt đêm ở trên cửa sổ.

Thiệu Tư Hữu bị thương ở trên cánh tay có thể tạm thời che giấu, nhưng vết thương trên chân của Diệp Cẩn Niên thì không thể giấu giếm được, cho nên, ngày hôm qua khi trở về, đã quyết định để Thiệu Tư Hữu đỡ cô khập khễnh đi vào.

Ông cụ Thiệu vốn gương mặt đang lạnh lùng ngồi ở phòng khách chờ hai người quan trọng bậc nhất trở về, kết quả nhìn thấy mắt cá chân Diệp Cẩn

Niên sưng đỏ, bộ dáng đáng thương, trong nháy mắt toàn bộ sự tức giận tràn trề trong lòng liền hóa thành sự thương tiếc sâu sắc.

Về nguyên nhân bị thương, hai người đã bàn bạc và thống nhất là, không cần thận đã bị trượt chân trên bậc thềm chỗ cửa chính của tập đoàn Thiệu thị, đối với lí do này, ông cụ Thiệu cũng không hỏi gì nhiều, sau khi đau lòng an ủi mấy câu, nhân tiện cho người xin nghỉ học ở trường cho Diệp Căn Niên.

Nhưng mà, sau khi được xin nghỉ, địa điểm dưỡng bệnh của Diệp Căn Niên cũng không phải là ở nhà, mà đổi thành công ty của nhà họ Thiệu, lợi dụng thời gian tĩnh dưỡng để hiểu rõ hơn sự vận hành của công ty.

Đối với đề nghị của ông cụ, Thiệu Tư Hữu không tán thành cũng không bày tỏ ý phản đối, nghe xong chỉ cười thản nhiên, rõ ràng đem trách nhiệm thuyết phục ông cụ dồn cho Lâm Thụy.

"Lâm thiếu gia tới." Bữa sáng vừa ăn được vài miếng thì Lâm Thụy với vẻ mặt tươi cười chạy tới nhà họ Thiệu báo cáo, thoải mái gia nhập vào hàng ngũ bữa sáng, có hẳn thi thoảng nói ra vài câu, sắc mặt không vui của Thiệu Thiên Ngạo vì chuyện Diệp Căn Niên bị thương cũng dịu đi rất nhiều.

Mặc dù tay phải Thiệu Tư Hữu bị thương, nhưng vẫn cử động tự nhiên như thường, hoàn toàn không nhìn ra sơ hở, ngược lại là Diệp Căn Niên, bởi vì luôn không tự chủ được liếc trộm cánh tay phải bị thương của anh mà đôi đũa trong tay đã suýt nữa bị rơi, bị Thiệu Mục Ân hung hăng lờm cho một cái xem thường.

Sau khi ăn xong, Thiệu Mục Ân được Chú Vu đưa đến trường, dưới sự ám chỉ bằng mắt của Thiệu Tư Hữu, Lâm Thụy theo ông cụ Thiệu vào trong phòng nói chuyện, còn Diệp Căn Niên lén đón hòm thuốc trị thương

từ trong tay Lâm Thụy, đi theo Thiệu Tư Hữu vào phòng của anh bôi thuốc cho anh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Căn Niên vào phòng của Thiệu Tư Hữu, bố trí đơn giản mà sạch sẽ, rất phù hợp với phong cách của anh. Ngay chính giữa căn phòng là chiếc giường lớn được phủ ga màu trắng, hai chiếc ghế mây đặt hai bên cửa sổ sát đất, trên cái bàn tròn thủy tinh ở giữa đặt một hộp thuốc hạ sốt đã được mở ra.

Cầm vội hòm thuốc ở dưới giường đặt lên trên chiếc bàn tròn, Diệp Căn Niên thu hồi hộp thuốc hạ sốt không để lại dấu vết, dùng kéo cẩn thận cắt băng gạc trên cánh tay Thiệu Tư Hữu, lấy bông y tế nhúng thuốc trị thương, bôi từng chút chút một lên trên miệng vết thương của Thiệu Tư Hữu.

Nhìn vết thương vẫn chưa khép miệng, Diệp Căn Niên cẩn cẩn môi theo tiềm thức. Nếu như không có người này, e rằng ngày hôm qua mình đã lại phải chết thêm một lần nữa rồi.

“Đêm qua ngủ không ngon sao?” Ngón tay lạnh lẽo lướt qua đuôi mắt Diệp Căn Niên, giọng điệu của Thiệu Tư Hữu cũng không phải là nghi v्लाans, mà trấn an vuốt vuốt đầu Diệp Căn Niên, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Đừng sợ.”

Sợ sao? Diệp Căn Niên cười khổ trong lòng, đến ngày hôm qua cô mới nhận ra, mình lại sợ chết như vậy.

Bản thân đã trải qua cái chết một lần, khi cận kề tử thần lần nữa, sự không cam lòng cùng nỗi sợ hãi chôn giấu dưới đáy lòng được phóng đại lên đến n lần, cô đã cho là chỉ có một mình cô biết, cô không có cái vẻ bình tĩnh như đã biểu hiện ra, chẳng qua đã đem sự run rẩy dần xuống đáy lòng, cường chế không chịu để lộ ra.

Nhưng bản tính kiên cường, bền bỉ trời sinh khiến cô ngoan cố lắc đầu, bướng bỉnh trả lời: “Em không sợ.”

“Nhạc Nhạc, hôm qua anh thấy em đi vào cửa Thiệu thị.” Nghe câu trả lời của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu hơi cau mày lại, tiếp đó chuyển đề tài: “Anh vốn định ra đón em, lại thấy em đi ra lên xe taxi.”

Nghe Thiệu Tư Hữu nói như vậy, Diệp Căn Niên có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo chút khó hiểu.

Thiệu Tư Hữu, anh ấy... Đang giải thích với mình?

“Anh đang giải thích, không phải anh cố tình theo dõi em, mà là đang lo lắng cho em.” Nhìn hiểu được ý Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu nói.

“Em không....” Diệp Căn Niên theo tiềm thức muốn phản bác lại, nhưng nửa câu sau vẫn bị ánh mắt của Thiệu Tư Hữu làm cho nuốt vào trong. Sự thật là cô thực sự nghi ngờ, Thiệu Tư Hữu xuất hiện quá mức trùng hợp, sự trùng hợp đó rất khó khiến cô không nghi ngờ. Nhưng bây giờ nghe anh nói như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy mình lòng tiểu nhân.

“Mặc dù hơi buồn vì bị Nhạc Nhạc nghi ngờ, nhưng anh càng vui hơn khi Nhạc Nhạc có thể tự bảo vệ được mình.” Thấy Diệp Căn Niên có chút ngần ra, Thiệu Tư Hữu cười nhẹ vỗ vỗ vai Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn biểu cảm trên mặt của Thiệu Tư Hữu, trong đôi mắt thâm thúy nhìn thấy đầy sự chân thành.

Lúc này, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu mày, đến bây giờ mới phát hiện ra, mình quên chưa bật điện thoại di động.

“Alô.”

“Tư Hữu, chiếc xe kia bị hỏng ở khu vực nội thành, phòng giao thông ở đó đã kiểm tra qua, tài xế đã bỏ chạy, nguồn gốc xe không rõ ràng, đối phương cũng không để lại dấu mỗi gì. Nhưng nhìn trên màn hình giám sát,

đối phương có lẽ là từ nước ngoài....” Từ đầu điện thoại bên kia, một giọng nữ réo rắt vang lên.

Nước ngoài.

Trong đầu Diệp Căn Niên đột nhiên thoáng qua một hình ảnh, ánh mặt vụt qua tia lạnh lẽo. Nếu quả thật là người đó, vậy thì bản thân mình thật sự bất cẩn rồi.

“Ừ, cảm ơn em, Ân Dao.” Sau khi nghe thấy câu đó, sắc mặt Thiệu Tư Hữu cũng có chút nặng nề, nói cảm ơn qua loa xong liền cúp máy.

“Thân thể ông nội từ trước đến giờ đều do Thành Y chịu trách nhiệm sao?” Diệp Căn Niên chờ Thiệu Tư Hữu ngồi trở lại bên cạnh mới hỏi.

Nhắc tới hai chữ ‘nước ngoài’ này, Diệp Căn Niên nghĩ đến đầu tiên chính là người đàn ông nguy hiểm đã tiếp xúc với Sở Nhược ở khu vực cạnh bệnh viện hôm đó. Cổ nghi ngờ đã từng bị đè xuống bây giờ lại bắt đầu trỗi dậy, cô nhớ trước khi chuyện xảy ra, vừa mới đây cũng đã hỏi Thành Y có anh chị em gì hay không.

Xâu chuỗi như vậy, Thành Y liền có vẻ hết sức khả nghi.

“Ừ, Thành Y tới nhà họ Thiệu đã được hơn bốn năm rồi,” Thiệu Tư Hữu sững người, “Cha Thành Y từng là bác sĩ riêng của nhà họ Niên.”

Nhà họ Niên? Vậy thì căn nguyên có liên quan rất lớn đến Niên Nhạc Nhạc rồi. Diệp Căn Niên nghĩ.

“Thành Y có vấn đề gì hả?” Thiệu Tư Hữu hỏi.

“Em không chắc chắn, nhưng mà trước đó ở gần bệnh viện em đã trông thấy một người.....”

Bịch - -

Diệp Cẩn Niên đang trả lời, cửa đã được khóa kỹ ‘bịch’ một tiếng, bị một nguồn sức mạnh dục vào, bên ngoài cửa, Thiệu Thiên Ngạo lộ ra nét mặt âm u, xanh mét, ánh mắt đông cứng lại trên cánh tay phải của Thiệu Tư Hữu vẫn chưa kịp kéo ống tay áo xuống, ở nơi đó mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy phía trong băng gạc, mà đứng sau ông, Lâm Thụy với sắc mặt lo lắng cùng với Lâm Vũ Phi trên người là bộ đồ công sở màu xanh mang theo nụ cười nhàn nhạt.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chết Vắn

Ngoài cửa thư phòng tầng hai nhà họ Thiệu, cơ thể nhỏ bé của Diệp Cẩn Niên dựa vào vách tường, cánh cửa ngăn cách cô do thám tình huống bên trong, mặc dù cánh cửa đã ngăn trở cô không nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện bên trong của hai người, nhưng thi thoảng vẫn có vài câu tranh chấp bị đè nén từ bên trong mơ hồ vọng ra.

Bàn tay Diệp Cẩn Niên buông thõng bên người bất giác nắm chặt, vừa rồi Thiệu Thiên Ngạo đẩy cửa đi vào, ánh mắt lợi hại quét qua hai người cô và Thiệu Tư Hữu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy khí thế bá đạo của Thiệu Thiên Ngạo với tư cách là chủ nhân nhà họ Thiệu, cảm giác áp bức mãnh liệt này so với ông cụ tình cảm, thân thiện thậm chí có tính khí trẻ con, quả thật tưởng như hai người.

Đối với sự xuất hiện của Thiệu Thiên Ngạo, tuy rằng biểu hiện của Thiệu Tư Hữu vẫn thong dong, lạnh nhạt, có lẽ anh đã nắm được trong tay, nhưng Diệp Cẩn Niên rõ ràng cảm nhận được, tâm trạng anh không bình tĩnh lắm, cường độ âm thanh kìm nén và kéo căng như vậy, khiến cho Diệp Cẩn Niên nổi lên một cổ bất an nồng đậm trong lòng.

"Anh, Tư Hữu và ông Thiệu nói chuyện trong thư phòng lâu như vậy, có phải đã có chuyện gì không." Lâm Vũ Phi đứng ở vị trí cách cánh cửa không xa, có chút luống cuống kéo Lâm Thụy bên cạnh, ánh mắt lo lắng nhìn cánh cửa thư phòng khép chặt, yếu a yếu ớt hỏi.

"Không có việc gì." Lâm Thụy kéo tay áo đang bị Lâm Vũ Phi giữ chặt ra không để lộ dấu vết, trong mắt vụt qua tia thiếu kiên nhẫn, nhàn nhạt trả lời, đưa mắt về phía Diệp Căn Niên đang đứng dựa vào tường, lên tiếng đề nghị: "Nhạc Nhạc, vết thương trên chân em còn chưa khỏi, đừng quá cực nhọc, đi xuống dưới tầng ngồi ghế sofa chờ đi."

"Không cần." Diệp Căn Niên ngoan cố lắc đầu, di dời ánh mắt chuyển lên trên người Lâm Vũ Phi, nhạy bén phát hiện ra tia hài lòng vụt lóe trong mắt cô ta, đôi môi mềm mại khẽ giương lên: "Em không cực nhọc, phải là chị Vũ Phi cực nhọc mới đúng."

"Nhạc Nhạc, tại sao nói như vậy?" Nghe Diệp Căn Niên nói thế, Lâm Vũ Phi rõ ràng sửng sốt. Đối với Niên Nhạc Nhạc hiện tại, Lâm Vũ Phi đương nhiên sẽ không coi cô như là cô gái tự kỷ, ngoan ngoãn, ít nói trước kia nữa, nghe thấy câu nói của cô, trong lòng đầy căng thẳng.

"Hôm qua em thấy chị Vũ Phi vào công ty, chị ấy thức đêm làm thêm giờ, đương nhiên phải cực nhọc rồi." Diệp Căn Niên trả lời không chút kiêng nể, thấy Lâm Vũ Phi ra vẻ vô tội, không biết gì, cười lạnh từng hồi trong lòng.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Vũ Phi xuất hiện, Diệp Căn Niên đã biết, bóng dáng chợt lướt qua đó không phải là ảo giác của mình, mà hôm qua, đích thực là Lâm Vũ Phi đã về qua Thiệu Thị, vừa rồi Thiệu Thiên Ngạo với vẻ mặt tức giận qua đây khởi binh vấn tội, rõ ràng cũng đều có liên quan tới cô ta.

Nhưng mà, với sự thận trọng của Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy, sẽ không thể sơ suất đến độ bị Lâm Vũ Phi theo dõi mà không phát hiện ra được, vậy thì, Lâm Vũ Phi biết được chuyện Thiệu Tư Hữu bị thương từ đâu?

Trừ phi....

Nghĩ đến khả năng đó, ánh mắt Diệp Căn Niên dần dần rét lạnh.

“Công Thành Y?” Nghe thấy Diệp Căn Niên nói như vậy, ánh mắt Lâm Thụy khẽ động, hần quay đầu nhìn về phía người em gái luôn đầu tiên thói xấu này.

“Vũ Phi, tối hôm qua không phải em đến nhà bạn sao, tại sao lại đến công ty?” Hần cũng đã thấy quái lạ, vừa rồi hần đang khuyên Thiệu Thiên Ngạo trước tiên cứ để Diệp Căn Niên nghỉ ngơi ở nhà, tạm thời không nên đến công ty. Lâm Vũ Phi lại đột nhiên tới chơi, còn mang theo vẻ mặt lo lắng nói là nghe báo cơ thể Tư Hữu không được khỏe nên tới thăm, mới dẫn tới việc ông cụ Thiệu nghi ngờ mà đi lên trên tầng, bắt luôn tại trận hai người Tư Hữu và Niên Nhạc Nhạc.

“À, đúng vậy, hôm qua đúng là em đến nhà bạn, nhưng sau đó lại phát hiện để quên đồ ở công ty, nên quay lại lấy.....” Lâm Vũ Phi vội vàng trả lời, nhưng trước ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Thụy, giọng nói bất giác hạ xuống thấp dần dần.

“Vậy là tối qua chị đã nhìn thấy anh bị thương, thế nên mới cố tình đợi đến hôm nay qua đây kể?” Bộ dáng né tránh của Lâm Vũ Phi càng khiến cho Diệp Căn Niên khẳng định sự ngờ vực trong lòng, vì vậy tiếp tục vặn hỏi.

“Đương nhiên là không phải!” Nghe Diệp Căn Niên nói thế, Lâm Vũ Phi liền lên tiếng phản bác, hốc mắt đỏ hoe uất ức, giựt giựt vạt áo Lâm Thụy: “Anh, em thật sự là quay về công ty lấy đồ, cũng không hề nhìn thấy mọi người, chuyện Tư Hữu bị thương, em cũng chỉ nghe người khác nói.....”

“Vậy người đó là ai?” Giọng nói Diệp Căn Niên lại vang lên lần nữa, cô cũng tin là đêm qua Lâm Vũ Phi không nhìn thấy Thiệu Tư Hữu bị thương, mặc dù tính cách cô ta với Sở Nhược có chút giống nhau, nhưng về điểm tinh, tinh tế còn kém xa Sở Nhược, dựa theo tính cách của cô ta, nếu thực sự nhìn thấy bọn cô, nhất định sẽ xuất hiện ngay tại chỗ đó.

“Là... Một người bạn....” Trước giọng nói ngụy lạnh của Diệp Căn Niên, Lâm Vũ Phi thốt lên câu trả lời, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cố gắng đem lời định nói nuốt trở vào, lông mi sụp xuống, trả lời yếu ớt: “Mới vừa quen, còn chưa kịp hỏi tên.”

Viện cái cứ rõ ràng như thế khiến cho Lâm Thụy cũng phải nhăn mày lại, đêm muộn Lâm Vũ Phi đến công ty đích thực là bất thường, nhưng hẳn cũng có niềm tin, tuyệt đối sẽ không thể bị Lâm Vũ Phi bám theo. Như vậy, người báo tin cho Lâm Vũ Phi, rất có thể có liên quan đến vụ ám sát lần này, thậm chí.... Lâm Thụy thầm cầu nguyện trong lòng, chỉ mong vụ ám sát nhằm vào Niên Nhạc Nhạc lần này, không có liên quan gì đến cô em gái tim đã bất tỉnh này của hẳn.

*

“Choang _____” Ly trà bị văng mạnh xuống đất, nát tan. Thiệu Thiên Ngạo sắc mặt âm trầm ngồi trên chiếc ghế da rộng lớn, trong đôi mắt đen sắc bén cuộn cuộn cơn tức giận, hai tay đặt trên hai tay vịn của ghế, bởi vì dùng sức mà khớp xương nổi lên màu xanh trắng.

“Ý của cháu là, có người có ý đồ muốn ám sát Nhạc Nhạc?”

“Vâng, Ân Dao và Lâm Thụy đang điều tra.” Thiệu Tư Hữu ngồi ở bàn đối diện, sắc mặt so với ngày thường có phần nghiêm túc hơn, những chuyện xảy ra ngày hôm qua, ngoại trừ việc bọn họ đã đến nhà tổ họ Diệp ra, tất cả quá trình, anh đều kể hết cho Thiệu Thiên Ngạo không sót một chữ nào, dựa vào năng lực của Thiệu Thiên Ngạo, cho dù anh có cố tình giấu diếm, thì cuối cùng cũng sẽ bị ông tra ra thôi.

“Điều tra? Trong vòng một ngày các cháu gặp liên tiếp hai vụ ám sát, rõ ràng đối phương có chuẩn bị mới tới, nói thì đơn giản, nhưng dễ như vậy sao!” Thiệu Thiên Ngạo hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dừng lại, dựa lưng

vào ghế, đôi mắt sắc bén quét qua Thiệu Tư Hữu: “Nói như vậy, cháu đã tìm ra được đầu mối?”

“Trước đó thì không có, nhưng bây giờ có rồi ạ.” Thiệu Tư Hữu khẽ nhướn lông mày, trong ánh mắt thoáng qua tia chắc chắn: “Ông nội yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt.”

“Hy vọng là như vậy.” Nghe Thiệu Tư Hữu nói như thế, nét mặt Thiệu Thiên Ngạo cũng hơi dịu đi: “Nhạc Nhạc phải được an toàn tuyệt đối, không thể có bất kì chuyện gì, đây cũng là việc duy nhất chúng ta có thể làm để bù đắp cho nhà họ Niên.”

“Cháu hiểu ạ” Thiệu Tư Hữu đáp lại.

“Hiểu được là tốt, bất luận người lần này có phải là người lúc đầu chúng ta dự đoán hay không, chuyện này coi như đã cho chúng ta một lời cảnh báo.” Thiệu Thiên Ngạo gật đầu một cái, ánh mắt càng sắc hơn mấy phần: “Tư Hữu, cháu còn nhớ, lúc trước cháu thuyết phục ông để cho Nhạc Nhạc ở lại Kì Lâm, đã hứa hẹn điều gì không?”

Nghe thấy câu nói của Thiệu Thiên Ngạo, sắc mặt Thiệu Tư Hữu đột nhiên biến đổi.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Xuất Ngoại

Diệp Cẩn Niên không ngờ, cô nôn nóng đứng chờ một tiếng ở ngoài cửa thư phòng, khi cánh cửa đó từ từ mở ra, thì điều đầu tiên cô nhận được, lại là lời tuyên bố của Thiệu Thiên Ngạo, quyết định đưa cô cùng ra nước ngoài sinh sống.

Nghe Thiệu Thiên Ngạo nói như vậy, Lâm Vũ Phi vốn tâm trạng đang có chút thấp thỏm, sự uể oải vừa xuất hiện lúc này, ngay lập tức trong mắt không giấu nổi niềm vui, mà sắc mặt Lâm Thụy cùng với Chú Vu vừa mới trở về nhà họ Thiệu, đều hơi thay đổi.

"Cháu muốn ở lại." Lời Thiệu Thiên Ngạo vừa dứt, Diệp Cẩn Niên liền lên tiếng nói.

Trước đó Lâm Thụy cũng đã cảnh báo cô, có thể Thiệu Thiên Ngạo sẽ đưa cô ra nước ngoài, mấy ngày nay hành lý chỉ được thu xếp cho một mình Thiệu Thiên Ngạo, Diệp Cẩn Niên vốn cho rằng mình có thể được ở lại, nhưng không ngờ, tất cả đều bị vụ ám sát đột ngột này làm cho hỏng bét.

Rất có thể, Long Việt đã tìm ra vị trí của chị gái, cô cũng muốn tìm ra được kẻ ám sát phía sau từ phía Lâm Vũ Phi, bây giờ sao cô có thể rời đi được?

"Nhạc Nhạc." Thiệu Thiên Ngạo ngồi ở vị trí chủ vị, không vui sắc mặt sa sầm xuống, mặc dù cơn phẫn nộ hiển thị giữa lông mày đã giảm đi rất

nhiều, nhưng ánh mắt vẫn mang theo khí thế khiếp người, không nghi ngờ gì.

Diệp Căn Niên uất ức cắn cắn môi, lông mi thật dài rủ thấp xuống, bộ dáng này lọt vào trong mắt Thiệu Thiên Ngạo, vẻ không vui trước đó dần dần rút đi, ông thở dài kéo Diệp Căn Niên đến bên cạnh, giọng nói nhẹ nhàng, từ tốn hơn rất nhiều, dỗ dành: "Nhạc Nhạc, nghe lời nào."

"Cách đó không lâu, ngài nói sẽ để tiểu thư Nhạc Nhạc ở lại, ở bên Anh chưa sắp xếp được cơ mà," Chú Vu rõ ràng vẫn chưa biết được tình hình, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của Diệp Căn Niên, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không đành lòng thường thấy, ngập ngừng lên tiếng: "Tiểu thư Nhạc Nhạc vừa mới thích ứng được nơi này, đột nhiên rời đi không biết bệnh tình có tái phát lại hay không, hơn nữa trường học cũng phải sắp xếp lại..."

Lâm Thụy liếc trộm Thiệu Tư Hữu, không nhìn ra được suy nghĩ trên khuôn mặt anh, lời nói của Chú Vu rõ ràng đang hy vọng hẳn sẽ vịn vào bệnh tình của Niên Nhạc Nhạc để nói mấy câu giữ cô ở lại, mà Thiệu Tư Hữu vẫn giữ im lặng từ lúc ra khỏi thư phòng đến giờ, rõ ràng cho thấy đã cùng ông cụ đưa ra thống nhất, vậy hẳn có nói thêm gì, e rằng cũng chỉ là vô dụng.

"Nhạc Nhạc đi Anh cùng tôi, sẽ có nhà họ Niên và nhà ngoại Nhạc Nhạc cùng chăm sóc, về phần trường học... Tôi vốn cũng không định để Nhạc Nhạc đi học ở trường, nhà Bố Tư Nặc sẽ sắp xếp người phù hợp dạy cho Nhạc Nhạc, sáng sớm ngày mai người nhà Bố Tư Nặc sẽ đến đón người."

Trước sự im lặng của Lâm Thụy, vẻ lo lắng trên mặt Chú Vu cũng được xua tan, rõ ràng Thiệu Thiên Ngạo không còn đủ kiên nhẫn tiếp tục đề tài này nữa, sau khi nói mấy câu với ngụ ý không cho phép giải bày xong, liền xoay người trở về phòng, nhân tiện căn dặn Chú Vu, thu dọn hành lý cho Diệp Căn Niên.

Thiệu Thiên Ngạo vừa mới đứng dậy rời đi, Diệp Căn Niên liền quay đầu, đem ánh mắt chất vấn chuyển lên trên người Thiệu Tư Hữu, vừa đúng lúc, tầm mắt của anh cũng đang đổ về phía cô.

Lâm Thụy không chịu giúp mình, rõ ràng là vì anh.

Vậy mà, ánh mắt Thiệu Tư Hữu nhìn sang, giống như cương chiều nhìn một đứa bé bốc đồng, trong đôi mắt đó, ngoài sự kiên định ra, không có chút dung túng nào.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy phản ứng lúc này của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên đột nhiên cảm thấy trong mũi có chút chua xót, thậm chí có một tia uất ức.

Dùng sức cản cản môi, cố gắng đè nén cảm giác uất ức không nên có xuống, cô là Niên Nhạc Nhạc, sẽ phải thực hiện thân phận của Niên Nhạc Nhạc, nếu đại cục đã định, cô phải làm thế nào đây?

Diệp Căn Niên đứng dậy có chút chệnh vênh, vừa rồi đã đứng trong thời gian dài, mắt cá chân bị thương đau đến kim châm muối xát.

Theo động tác của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu cũng đứng lên, định dùng cánh tay không bị thương đỡ cô, lại bị Diệp Căn Niên vội tránh về phía sau.

Đưa mắt nhìn Chú Vu đỡ Diệp Căn Niên lên tầng, ánh mắt Thiệu Tư Hữu tối sầm, u ám.

Lâm Thụy thầm kêu khổ trong lòng, nguyên nhân ông cụ muốn đưa Niên Nhạc Nhạc đi đã quá rõ, tính tự kiềm chế của Thiệu Tư Hữu từ trước đến giờ đều rất mạnh, nhưng vừa rồi hăn ngồi bên cạnh anh, vẫn cảm thấy trên người anh đang đè nén cơn giận.

Nhất là thời khắc Niên Nhạc Nhạc cự tuyệt không cho anh đỡ, trên người anh tản ra cái lạnh rõ rệt, khiến cho bản thân hấn thân là bạn đồng hành cũng cảm thấy kinh hãi.

Lo lắng liếc nhìn Lâm Vũ Phi không biết nguy hiểm vẫn còn đang âm thầm đặc ý ở một bên, cái con bé không biết chừng mực này, trong thời điểm như thế này lại còn muốn đặc ý, nhận lấy lửa giận của Tư Hữu rồi, hấn còn có thể ngăn chặn được hay sao?

*

Suốt cả đêm, Diệp Cẩn Niên ngồi ở bên cửa sổ cho đến khi trời sáng choang, cảm xúc ban đầu đã bình ổn, ngoài việc tiếp nhận thật sự ra cũng chẳng còn cách nào khác.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc." Chú Vu gõ cửa nhè nhẹ, giọng nói lọt qua cánh cửa ngăn cách truyền vào: "Ông cụ nói cô chuẩn bị một chút, người đón cô sắp đến rồi."

"Cháu biết rồi." Vừa lên tiếng mới biết giọng nói của mình có chút khàn khàn, Diệp Cẩn Niên đi tới bên giường nhét điện thoại vào trong túi, laptop và các đồ đạc cũng đều được dọn dẹp sạch sẽ, cô dường như không có gì mà không mang theo.

Nhìn khắp xung quanh một vòng, Diệp Cẩn Niên khẽ cười, kéo cửa đi ra.

"Niên Nhạc Nhạc, ai cho phép em đi!" Trong hành lang, Thiệu Mục Ân hai mắt hồng hồng, nhìn thấy Diệp Cẩn Niên mở cửa, lập tức nhìn chăm chăm cô, quát.

Tối hôm qua cậu vẫn theo lệ thường, đến phòng Taekwondo luyện tập, khi trở về mệt đi ngủ, sáng dậy mới biết thông tin Diệp Cẩn Niên phải đi, đầu tiên là chạy đến phòng Thiệu Thiên Ngạo, lại bị ông quở mắng cho một trận quay trở về.

Diệp Cẩn Niên đi tới vuốt vuốt đầu Thiệu Mục Ân, đột nhiên phát hiện ra động tác này có chút giống với cách Thiệu Tư Hữu vẫn làm với mình, vì vậy định rút tay về.

"Này, ai cho em bỏ tay ra!" Tay Diệp Cẩn Niên vẫn còn chưa kịp rời đi hoàn toàn, Thiệu Mục Ân liền giữ tay cô, đem nó đặt lại lên trên đầu mình, miệng mím chặt tức giận, lớp sương mù trên đôi mắt đỏ hoe vẫn chưa tan đi.

"Nhạc Nhạc, phải đi rồi." Nghe thấy động tĩnh ở trên tầng, giọng nói Thiệu Thiên Ngạo vang lên, Diệp Cẩn Niên cảm thấy bàn tay Thiệu Mục Ân kéo tay mình dùng lực mạnh.

Nhìn bộ dạng khổ sở của cậu bé, Diệp Cẩn Niên không nhịn được lên tiếng an ủi: "Rất nhanh là được nghỉ rồi, đến lúc đó có thể đi thăm tôi."

"Anh mới không cần đi thăm em." Thiệu Mục Ân theo thói quen phản bác lời Diệp Cẩn Niên, sau đó lại cắn cắn môi, nói nhỏ: "Biết rồi, đồ ngốc."

Đây hình như là lần đầu tiên Thiệu Mục Ân ngoan ngoãn nghe theo lời mình, khóe miệng Diệp Cẩn Niên cong lên, sự lo lắng đè nén trong lòng Diệp Cẩn Niên cả một đêm lúc này mới dần dần tiêu tan đi một chút.

Máy bay cất cánh, Diệp Cẩn Niên tựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu tất cả đều là tin tức nhận được từ Long Việt trước khi lên máy bay.

Hôm qua, cô thông báo với Long Việt, tạm thời không thể qua đó được, muốn hẳn gửi email về vị trí chỗ ở của chị gái, mãi đến khi gần lên máy bay mới nhận được thư phúc đáp của hẳn.

Không ngờ, đáp án Long Việt đưa cho, lại là thành phố Kỳ Lâm.

Thì ra, cô và chị gái vẫn sống trong cùng một thành phố, nhưng bây giờ, lại thật sự cách xa nhau ngàn dặm rồi.

"Tiểu thư Nhạc Nhạc, cái này là lúc sáng Đại thiếu gia bảo tôi giao nó cho cô." Thành Y trên người là bộ quần áo màu xanh lam thoải mái, đưa thứ cầm trong tay cho Diệp Căn Niên.

Lúc rời khỏi nhà họ Thiệu, Thiệu Tư Hữu cũng không tiễn cô đi, Diệp Căn Niên lên tiếng trả lời quay đầu đi, mùi thơm dịu dịu truyền đến, đập vào mắt cô là những cánh hoa màu đỏ xinh đẹp.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Học Viện Thánh Nhã

Bốn năm sau

Học viện Thánh Nhã là một trong những học viện dành cho tầng lớp quý tộc nổi tiếng trên thế giới, ở nơi đây, học sinh sẽ được tiếp thu nền giáo dục tinh anh đến từ các nơi trên thế giới, mà thân thế phải hiển hách.

Những đứa con cưng của xã hội thượng lưu, nói toạc ra là, bọn họ đang thời điểm tuổi thanh xuân nở rộ, cũng chính là lúc bọn họ không được quên giữ cho phong độ của mình được tốt nhất, bởi sau lưng bọn họ là vinh quang của dòng họ.

Mà Phỉ Kỳ, thân là một thành viên trong đó lại cảm thấy, hôm nay bầu không khí trong sân trường có chút khang khác. Ra khỏi khu giảng dạy về nghi thức cổ xưa, bên cạnh có hai ba nhóm người đang túm tụm lại, dường như đang thì thầm to nhỏ với nhau gì đó, mà tiêu điểm của bọn họ đều đặt trên chiếc xe ô tô màu đen đậu cách đó không xa.

Phỉ Kỳ nhíu nhíu mày, quy định của học viện Thánh Nhã là không cho phép lái xe vào trong sân trường, thân là phó hội trưởng hội học sinh, cô có trách nhiệm nhắc nhở chủ nhân của chiếc xe này.

Thế nhưng, khi nhìn thấy rõ người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe, Phỉ Kỳ đột nhiên hiểu được nguyên nhân sự khác thường của những người này.

Đó là một người đàn ông có khuôn mặt, khí chất vô cùng xuất sắc, dáng người thon dài, rắn rỏi, những đường nét mềm mại bao quanh khuôn mặt có thể nói là hoàn mỹ, đôi con ngươi đen nhánh như mực lẳng lẳng nhìn về cánh cửa phía sau, bờ môi tao nhã khẽ nâng lên.

Gió thổi nhẹ nhẹ, làm lay động những sợi tóc đang rũ xuống trước khuôn mặt anh, cũng làm cho những cây ngô đồng cao lớn ở hai bên đường nước Pháp vang lên những tiếng xào xạc vì bị thổi trúng, thi thoảng có mấy chiếc lá hình bàn tay từ trên cao bay xuống, rơi vào vai anh.

Hình ảnh này khiến cho Phi Kỳ sửng người chừng vài phút, mới phục hồi lại tinh thần, từ từ đi về phía người kia.

"Chào tiên sinh, trong sân trường cấm xe đi vào." Cố gắng duy trì sự bình tĩnh, được giáo dục tốt khiến cho Phi Kỳ khi nói ra không có chút sơ hở nào.

"Xin lỗi, tôi không biết." Người đàn ông cười xin lỗi, sau đó liền quay đầu lại bảo tài xế lái xe đi, tiếp theo lại xoay người nhìn về phía cửa chính cách đó không xa, nhã nhặn hỏi: "Xin cho hỏi, ở đây có học sinh nào tên là Niên Nhạc Nhạc không?"

Nụ cười dịu dàng, nho nhã giống như một hồi gió xuân thổi vào lòng người, Phi Kỳ bất giác đỏ mặt, nhưng đến khi cô nghe rõ câu hỏi của người đó, ngay lập tức ánh mắt liền trở nên sáng tỏ.

"Mạo muội hỏi ngài, xin hỏi ngài tìm cô ấy...."

"Tôi là anh của cô ấy." Thấy trong con người cô gái trước mặt chột lóe lên tia cảnh giác, Thiệu Tư Hữu giải thích, nghĩ tới cô nhóc đã bốn năm không ở bên cạnh mình, nụ cười bên môi càng thêm dịu dàng.

"Anh?" Phi Kỳ nhìn Thiệu Tư Hữu từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, lông mày càng nhíu chặt hơn, nhìn xung quanh một lúc, đột nhiên hai mắt

tỏa sáng, nhìn về bên trái hô to: "Hoắc Nhĩ Khắc!"

Nghe thấy tiếng gọi của Phi Kỳ, một cậu thiếu niên khoảng chừng hai mươi tuổi ở cách đó không xa đi tới, trên đầu là mái tóc ngắn màu vàng lúa mạch bay bổng, sống mũi cao, trong đôi mắt sâu thẳm như đại dương mang theo cổ lạnh lùng, xa cách.

"Có chuyện gì không?" Giọng nói lạnh lạnh của cậu thiếu niên vang lên.

"Vị tiên sinh này tự xưng là anh của Niên tiểu thư." Phi Kỳ khẽ cúi thấp đầu, màu đỏ phơn phớt tản ra hai bên tai, nói nhỏ.

"Anh?" Hoắc Nhĩ Khắc nghi ngờ nhìn Thiệu Tư Hữu, ánh mắt hơi chìm xuống, "Người nhà họ Thiệu."

Giọng nói khẳng định không hề có chút nghi vấn nào, Hoắc Nhĩ Khắc đã từng nhìn thấy qua tư liệu về người trước mặt trong thư phòng của ông nội, mặc dù đã hai năm trôi qua nhưng ký ức vẫn còn như mới đây, —— tổng giám đốc tân nhậm của Thiệu thị, Thiệu Tư Hữu.

"Đúng vậy!" Thiệu Tư Hữu điềm đạm trả lời, không chút để ý đến cái nhìn đánh giá mình có chút càn rỡ của Hoắc Nhĩ Khắc.

"Tôi là anh họ của Nhạc Nhạc, hôm nay

Nhạc Nhạc không đến trường."

Holkeri nói xong, ánh mắt chuyển sang người Phi Kỳ, cho đến khi người kia thức thời tránh đi mới nói tiếp: "Thành tích huấn luyện tháng trước của Nhạc Nhạc không được tốt, ông nội sắp xếp giáo viên cho cô ấy học thêm"

Học thêm? Lòng mày Thiệu Tư Hữu siết chặt, chương trình học thêm của nhà Bố Tư Nặc đương nhiên sẽ không phải là nội dung trong sách giáo khoa rồi.

“Hay là trước tiên anh cứ chờ thêm mấy ngày nữa, để tôi tiếp đón anh, coi như là cảm tạ nhà họ Thiếu đã chăm sóc Nhạc Nhạc nhiều năm qua.” Holkeri nói

“Không cần phiền hà, mấy ngày nữa tôi lại đến, tạm biệt.” Thiệu Tư Hữu nói xong, cười cười khách khí, xoay người rời đi.

Phía sau, tầm mắt Holkeri nhìn chăm chăm theo bóng lưng anh rời đi, trong ánh mắt thoáng qua tia sáng.

Lâu đài mang phong cách retro Châu Âu, ánh mặt trời đổ xuống, xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ được chạm trổ hoa văn rỗng vụn nhỏ đi vào.

Trên bệ cửa sổ đặt mấy chậu hoa, ở bàn sách có rải rác vài cuốn sách cùng một chiếc laptop màu trắng, trên chiếc giường lớn, chủ nhân của căn phòng đang lạng lẽ ngủ.

Mái tóc thật dài trải rộng sau ót, khuôn mặt búp bê sứ tinh xảo, hoàn hảo, hai má hây hây đỏ, hai hàng lông mày dài mảnh, lông mi dày cong vút, che phủ tạo nên bóng xám nhàn nhạt dưới mắt, đôi môi mềm mại, căng mọng như hoa anh đào.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một bóng dáng thon dài chột tiến vào từ bên ngoài, bước chầm chậm đến giường, đôi mắt trong suốt, sâu thẳm như đại dương lẳng lẳng nhìn người đang say sưa ngủ, đôi môi đột nhiên dương lên:

“Đừng có giả vờ, biết em đã tỉnh”

Cô gái trên giường từ từ mở mắt, ánh mắt mông lung, mơ màng quét qua người trước mặt đang nhìn mình cười, lại nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, đôi môi cong lên có chút bất mãn: “Còn sớm mà.....”

“Sớm? Nhạc Nhạc, anh đã tan học về rồi.” Holkeri cười bất đắc dĩ nói, trong mắt mang theo đầy vẻ cứng chiều: “Nếu như để ông nội biết em ngủ trong thời gian huấn luyện, e rằng em sẽ bị phạt đó.”

“Phạt em ‘học thêm’?” Cảm nhận dưới ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ chiếu vào khuôn mặt, Diệp Căn Niên khoan khoái nheo mắt lại.

“Đây không phải là lợi cho em sao?” Holkeri đưa tay gõ gõ lên chiếc đầu nhỏ của Diệp Căn Niên, buồn cười nói, đột nhiên trong đầu thoáng qua hình một người: “Nhạc Nhạc, hôm nay ở trường.....”

“Sao?” Diệp Căn Niên chuyển ánh mắt qua.

“Không có việc gì, chuyện trường học bên đó tạm thời không cần để ý tới, hôm nay ông nội sẽ về, em và mấy người có khả năng sẽ lại phải tiếp nhận thêm thử thách.” Holkeri đứng dậy, đi tới kéo rèm cửa sổ sang hai bên, nói.

“Oh, em biết rồi.” Diệp Căn Niên cũng chẳng bận tâm đáp lại.

Sau lần sinh nhật tuổi 16, Thiệu Niên Ngạo đưa cô đến chỗ ông ngoại, dòng họ Bố Tư Nặc thần bí mà cổ xưa. Diệp Căn Niên không chỉ một lần nghe thấy tên tuổi của dòng họ này từ miệng của Diệp Căn Niên, lớn mạnh, thần bí là những danh từ chỉ về nó.

Cho nên, khi cô biết được ông ngoại Niên Nhạc Nhạc chính là thế hệ đương gia của dòng họ Bố Tư Nặc thì đã sửng sờ thật lâu.

Còn người trước mắt này, chính là một trong những người được đề cử là người kế thừa dòng họ Bố Tư Nặc, có hi vọng nhất sẽ trở thành gia chủ kế tiếp của dòng họ, anh họ cô, Holkeri.

Cái gọi là thử thách mà Holkeri nói, là cuộc khảo sát mang tính khảo nghiệm cho những người có tư chất kế thừa, cô thật lười phải ứng phó.

“Em lúc nào cũng nói đã biết, nhưng thành tích lần nào cũng kém như vậy.” Giọng nói Holkeri vang lên lần nữa, trong giọng nói có phần chỉ tiếc rên sắt không thành thép

“Chẳng lẽ anh hi vọng em mạnh hơn, để đi tranh ngôi vị người thừa kế với anh?” Diệp Căn Niên cười cười phớt lờ, ánh mắt dừng lại ở mấy chậu hoa màu đỏ xinh đẹp trên bệ cửa sổ, trong đó có một chậu có hoa cao hơn hẳn ở mấy chậu khác, rõ ràng đã được trồng từ nhiều năm trước.

Trong bốn năm, mỗi một năm cô đều thu gom thêm loại hoa này, sau đó sẽ trồng lại từ đầu, lúc này những bông hoa tươi đẹp dường như được sinh trưởng trong nắng gắt, cũng không còn cái vẻ tàn lụi lúc ban đầu ở trên máy bay khi Thành Y đưa cho cô nữa.

Quái lạ, hoa mẫu đơn cũng không phải chủng loại khan hiếm, nhưng sao đại thiếu gia lại không ra tiệm hoa tìm mà phải ra tận ngoại thành, còn đặt biệt yêu cầu cô từ ngàn dặm xa xôi mang ra nước ngoài.

Lời nói của Thành Y, Diệp Căn Niên vẫn còn nhớ như in trong đầu, cô đi xuống giường, nâng chậu hoa cao nhất lên, thành chậu hoa chạm vào ngực cô có chút lạnh lạnh, nhưng thấm qua da thịt lại biến thành cỗ ấm áp, từ từ lan tràn trong lòng.

Rất lâu sau, Diệp Căn Niên quay đầu nhìn về phía Holkeri, nụ cười sáng lạn lan tràn: “Holkeri, giúp em đi”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trở Về Nước

Bóng đêm mịt mờ, ánh trăng sáng trong chiếu xuống, trên đường núi quanh co, trải xuống những mảng sáng bạc.

Từ phía xa xa, hai chiếc ô tô màu đen chậm chậm đi tới, phía trước xe có biểu tượng hoa tường vi màu vàng nổi bật, tỏ rõ thân phận không tầm thường của chủ xe.

Bên trong xe tràn ngập yên tĩnh, trên hai chiếc ghế phía sau, hai người đàn ông ngồi song song nhau, một khoảng sáu mươi tuổi, sống lưng thẳng tắp, sắc mặt hồng hào, trong đôi mắt màu lam long lanh có hồn, đằng sau vẻ lạnh đọng tang thương về sự đời là sự thông minh, cơ trí, người còn lại khoảng bốn mươi tuổi, hình dáng anh tuấn. Màn hình phản quang vì tốc độ của xe mà hơi rung rung, chiếu rọi lên hai khuôn mặt đều đang trầm tư của họ.

"Gelede, biểu hiện hiện tại của Holkeri rất xuất sắc." Sau hình tượng im lặng, ông lão lớn tuổi dựa lưng vào ghế ngồi, trong con người sắc bén hàm chứa chút tán dương.

"May mắn vì có cha dạy bảo." Nghe thấy ông cụ khen con trai mình, trong mắt Gelede lóe lên tia kiêu hãnh, lên tiếng phụ họa.

Hai người đó, chính là thế hệ đương gia của dòng họ Bồ Tư Nặc —— Will Bồ Tư Nặc và con ông, Gelede.

"Nghe nói, hôm nay người nhà họ Thiệu đã đến học viện Thánh Nhã tìm Nhạc Nhạc." Tầm mắt ông cụ dừng trên tấm ảnh thiếu nữ hiện ra ở một góc sáng, sau khi trải qua một vài lần khảo nghiệm, biểu cảm trong chân dung của những đứa bé kia, hoặc kiêu ngạo hoặc sục giảm, chỉ có một mình cô, trên khuôn mặt thiên sứ, tinh khiết vẫn treo nụ cười thản nhiên, bộ dáng hoàn toàn không bị kết quả làm cho ảnh hưởng.

"Dạ, nghe Holkeri nói, Thiệu Tư Hữu tự mình qua đó, nhưng bởi vì gần đây Nhạc Nhạc đều phải ở nhà tiếp nhận huấn luyện, cho nên bọn họ cũng không gặp mặt." Gelede đáp lại, cũng dời tầm mắt lên trên tấm ảnh, tiếp đó mà nhíu nhíu lại: "Nhạc Nhạc trở về đã hơn một năm, sự tiến bộ vẫn trì trệ như cũ, đứa bé này hình như cũng không có thừa hưởng tài năng của mẹ nó."

"Lisa sao?" Nhớ lại cô con gái từng làm cho mình kiêu hãnh, trong mắt ông cụ hiện lên vẻ hồi tưởng, ánh mắt ngượng lạnh cũng dịu dàng vài phần, "Những phương diện khác có thể không có, nhưng có một số điểm có lẽ Nhạc Nhạc còn xuất sắc hơn cả mẹ nó

Gelede sững sờ, có chút không dám tin nhìn cha, phải biết rằng, em gái Lisa của ông đã từng là niềm kiêu hãnh của dòng họ Bồ Tư Nặc, nếu như không phải vì nguyên nhân đó, vị trí đương gia hiện tại nhất định sẽ là của cô. Cũng chính bởi vì sự ưu tú của Lisa, mới có thể khiến cho cha ông cảm thấy, những người được đề cử ở thế hệ của bọn ông, đều không có đủ tư cách để thừa kế vị trí gia chủ, liền quyết định lựa chọn thế hệ đời sau đó.

"Con đã từng nghe người Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là tấm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi?" Ông cụ nói xong câu đó thì dừng lại, rõ ràng không muốn tiếp tục đàm luận nữa, mà Gelede ngồi một bên cũng rơi vào sự trầm mặc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ xinh đẹp trong tấm ảnh, như có điều suy nghĩ.

Đi qua một khúc cua, chiếc xe từ từ đi chậm lại, cho đến khi đi qua một làn đường ngoằn ngoèo trong bụi cây, một tòa nhà to lớn mang phong

cách retro Châu Âu, xuất hiện có chút đột ngột trước mặt họ, trên cánh cổng sắt màu đen chạm rỗng, có biểu tượng hoa tường vi giống y như đúc với hình ảnh ở trước xe ô tô.

“Ông chủ, ngài đã về.” Từ trong tòa nhà mấy người vội vã đi ra, người đàn ông dẫn đầu trông vẻ quản gia cung kính mở cửa xe nói.

“Bảo tiểu thư đến thư phòng tôi một lát.” Từ trong xe bước xuống, ông cụ liền dặn dò, rồi đi thẳng vào trong tòa nhà.

Phía sau, quản gia Philip nhìn theo bóng lưng ông rời đi, có chút bối rối há hốc mồm, nhìn về phía Gelede nhờ giúp đỡ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bộ dáng muốn nói lại thôi của Phillip khiến cho Gelede nghi ngờ dừng bước lại.

“Tiểu thư và thiếu gia Holkeri vừa mới ra ngoài rồi.” Philip lau mồ hôi lạnh trên trán, hơn một năm nay, đây là lần đầu tiên chủ nhân cho gọi Niên Nhạc Nhạc, kì lạ là đúng lúc cô không có ở đây, để cho người kế vị tự mình rời đi, là thất trách của quản gia hẳn.

“Thông báo cho Holkeri, bảo nó lập tức đưa Nhạc Nhạc trở về.” Gedele nhăn mày, trong tròng mắt màu lam dâng lên cơn phẫn nộ cực độ.

“Nhưng mà, tôi đã điều tra, trước khi thiếu gia Holkeri đi ra ngoài, đã đặt hai vé máy bay đến thành phố Kỳ Lâm...”

*

Thành phố Kỳ Lâm.

Xa cách bốn năm, sau khi tổng giám đốc Diệp thị, Diệp Sóc và con gái mất tích năm năm, thông tin Nam Cung Minh Húc, tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung lại lần nữa được đề cử làm tổng giám đốc đại diện cho tập đoàn Diệp thị, gây chấn động thành phố Kỳ Lâm.

Tổng giám đốc Nam Cung thâm tình cuồng dại, bốn năm nay đã dùng sự kiên trì bền bỉ của mình đối với người vợ, rốt cuộc cũng làm bình ổn trận sóng gió từ những bức ảnh ngoại tình trước đây, lấy được sự tín nhiệm của thành viên hội đồng quản trị Diệp thị, và tới đây sẽ mở một cuộc họp báo tuyên bố thông tin, chính thức tiếp nhận tập đoàn Diệp thị. Mà sau khi tin tức này truyền ra ngoài, tòa soạn báo Phong lâm, nơi đã từng tiết lộ những bức ảnh ngoại tình của Nam Cung Minh Húc, lại vẫn chọn cách im lặng trước vấn đề này.

Mặt trời mọc lên từ phía Đông, ánh sáng bình minh dần dần lộ rõ nơi chân trời xa xôi, bên trong sân bay tiếng người ồn ào, huyên náo, hành khách qua lại, thi thoảng lại chuyện trò với nhau.

“Cuối cùng đã tới.” Cùng với tiếng than nhẹ, một cậu thiếu niên mặc bộ quần áo thoải mái màu kem từ trong sân bay chậm rãi đi ra, trên đầu là mái tóc ngắn bồng bênh màu vàng lúa mạch, gương mặt anh tuấn, đôi môi mỏng đỏ thắm, trong đôi mắt màu lam trong trẻo, lạnh lùng lưu động về xa cách, lãnh đạm, nhưng khi quay đầu nhìn thiếu nữ đang buồn ngủ, mông lung ở phía sau thì tan ra, thay vào đó là nụ cười bất đắc dĩ.

Cơn gió nhẹ sáng sớm, thổi bay tóc mái của thiếu nữ, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, phấn điêu ngọc trác (xinh đẹp + đáng yêu), thối không thương tiếc vào da thịt sáng bóng, trong suốt, trơn mịn dưới ánh mặt trời nhàn nhạt.

“Vẫn chưa tỉnh ngủ?” Nhìn Diệp Căn Niên mắt nửa đóng nửa mở cúi đầu đi theo phía sau mình, Holkeri có chút buồn cười, chìa tay định đón thứ gì đó trong tay cô, lại bị Diệp Căn Niên né tránh, khuôn mặt hẩn không

khỏi ngấn ra, ngay sau đó cười nói: “Thứ đó quý báu gì chứ, cầm suốt cả chặng đường còn không mệt?”

“Hả?” Mở đôi mắt có chút mờ mịt ra, Diệp Căn Niên vô thức siết chặt chậu hoa trong lòng, nhìn nhìn xung quanh, cảnh vật quen thuộc khiến cho cơn buồn ngủ của cô lập tức vơi đi không ít.

Đã xa cách bốn năm, loại cảm giác này thực sự có chút không thật.

Thành phố Kỳ Lâm, cô đã trở lại rồi đây.

Bông hoa màu đỏ dưới ánh nắng mặt trời càng nở rộ mãnh liệt, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của Diệp Căn Niên, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười thoải mái, dẫn tới không ít ánh mắt xung quanh phải dừng lại.

Những cái nhìn chăm chăm càn rỡ từ bốn phía làm cho sắc mặt Holkeri trầm xuống, hẳn không nói lời nào kéo tay Diệp Căn Niên, nhanh chóng đi về phía bãi đậu xe.

Cho đến khi lên xe, lông mày đang nhíu chặt của Holkeri mới được bông lỏng, hẳn quay đầu nhìn Diệp Căn Niên đang cầm tờ báo xem: “Điểm đầu tiên đi đến là chỗ nào?”

Đi đâu?

Diệp Căn Niên cúi đầu nhìn tờ báo mua ở ven đường, trên trang đầu là người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng không cổ, trong bốn năm này, vẻ lạnh lùng trên người dường như đã càng tăng thêm, trong đôi mắt màu nâu trống trải vẫn sâu thẳm mà nguội lạnh.

Chính là vì lấy được tin tức này từ chỗ Long Việt, cô mới phải xin Holkeri đưa mình trở lại.

Đã trở lại, vậy thì trước tiên hẳn phải đi thăm cố nhân thôi.

Nghĩ như vậy, đầu ngón tay tinh xảo của Diệp Căn Niên nhẹ nhàng lướt qua cánh hoa màu đỏ xinh đẹp, chợt cười khẽ: “Đến bệnh viện Ái Anh.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoa Hồng

Có lẽ bởi vì liên quan đến Niên Nhạc Nhạc, nên từ bốn năm trước dòng họ Bố Tư Nặc đã bắt đầu nâng cao tầm ảnh hưởng ở thành phố Kỳ Lâm, nhưng cho dù là như vậy, khi Diệp Căn Niên nói muốn đi vào khu nội trú của bệnh viện Ái Anh, lúc đấy vẫn phải mất một hồi trắc trở, ngay cả Holkeri cũng phải than thở về chế độ bảo vệ quyền riêng tư chặt chẽ, cẩn thận đến mức cực hạn của bệnh viện Ái Anh.

Sau giờ trưa, ánh mặt trời ấm áp ôn hòa, gió thổi nhẹ nhẹ, thổi khẽ lung lay những chiếc lá xanh biếc trên cây, bốn năm xa cách, khung cảnh bệnh viện Ái Anh vẫn còn in hằn trong trí nhớ của cô.

Mà phòng bệnh hiện tại của ‘Diệp Căn Niên’, vẫn như trước, là cái phòng lúc trước đó.

Thang máy chạy lên thẳng tầng năm, dựa theo phương hướng trong trí nhớ, Diệp Căn Niên tìm được phòng bệnh của ‘mình’ một cách dễ dàng, xuyên qua cánh cửa khép hờ, có thể nhìn thấy tình huống bên trong, ngoài ‘mình’ đang ngủ say yên tĩnh ra, còn có một nữ hộ lí đang uể oải bên cạnh giường.

Hiện tại lúc này, Nam Cung Minh Húc có lẽ còn đang ở công ty bận bịu chuẩn bị tiếp nhận tập đoàn Diệp Thị, bên môi Diệp Căn Niên gọi lên nụ cười lạnh lùng, đẩy cửa nhẹ nhàng đi vào.

Bốn năm qua đi, nhìn bộ dáng ‘mình’ trên giường bệnh vẫn y nguyên như hôm qua, một góc trong đáy lòng Diệp Căn Niên dần dần mềm nhũn.

Dung mạo vẫn như trước kia, bị thời gian làm cho ngưng trệ, trên khuôn mặt tái nhợt, hơi mất đi vẻ quật cường cùng kiêu ngạo từng có, khí chất cũng như vậy, sinh ra chút thương xót rõ ràng.

"Các người là ai?" Nghe thấy tiếng động, cô hộ lí lập tức tỉnh táo, phát giác ra sự xuất hiện của Diệp Căn Niên và Holkeri trong phòng bệnh, liền vội vàng đứng dậy lớn tiếng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của cô ta, sự thương cảm trên khuôn mặt Diệp Căn Niên thoáng cái đã biến mất, cô quay đầu lại, cùng lúc trên mặt lan tràn nụ cười ngây thơ, thuần khiết.

"Tôi là em họ của Diệp Căn Niên, vừa mới xuống máy bay liền chạy đến đây thăm chị ấy." Mím cười đưa bó hoa bách hợp đang cầm trong tay tới, Diệp Căn Niên lại nhìn nhìn về phía cửa, trong mắt trời lên chút uất ức: "Anh rể và chị Sở Nhược đều không có ở đây sao, bọn họ biết tôi đây."

Cô bé trước mắt chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên khuôn mặt xinh đẹp có vẻ ngây thơ của thiên sứ, đôi mắt to trong suốt sáng ngời, lông mi thật dài giống như cánh bướm khẽ run run, đôi môi hồng căng mọng hơi cong lên, giống như bị oan ức cực lớn.

Tự cho là hiểu khá rõ các biện pháp bảo vệ của bệnh viện Ái Anh, cô hộ lí dễ dàng tin ngay lời Diệp Căn Niên, nhận lấy bó hoa cắm vào chiếc bình phía sau, vội vàng đáp lời: "Tổng giám đốc chưa đến, Sở tiểu thư, cô ấy....."

Cô hộ lí trẻ im bật, mặc dù ở trước mặt cô gái có khuôn mặt ngây thơ, cô ta nảy sinh một loại xúc động biết gì nói đấy, nhưng điều gì không nên nói, cô ta vẫn phân biệt được rõ ràng, ví dụ như chuyện bốn năm trước, từ sau

đêm bệnh tình của phu nhân nguy kịch được cấp cứu xong, tổng giám đốc liền không cho phép Sở tiểu thư bước vào phòng bệnh này nữa...

Dễ nhận ra, Diệp Cận Niên cũng không có hứng thú đối với lý do cô hộ lí đột nhiên im bật, quay đầu vốn định nói gì đó với Holkeri, lại phát hiện người này không biết đã biến mất từ lúc nào, Diệp Cận Niên đi ra cửa, nhìn nhìn hai bên mấy lần, trong hành lang không nhìn thấy bóng dáng của Holkeri đâu.

Cô hơi nghi ngờ cau mày lại, người này lại chạy đi đâu rồi.

“ Là như vậy sao, tôi vốn định cho anh ấy một ‘bất ngờ’.” Diệp Cận Niên nhận lấy ly trà, câu nói chứa đầy hàm ý, ánh mắt vòng qua cô hộ lí nhìn về phía chiếc bàn nhỏ, bên cạnh giường bệnh, đột nhiên khen:

“ Hoa hồng thật đẹp!”

“Đương nhiên là đẹp rồi” Cô hộ lí nghe thấy Diệp Cận Niên nói như vậy, xoay người cẩn thận nâng bình hoa đang đua nhau khoe sắc, đưa đưa về phía Diệp Cận Niên, trong đôi mắt ẩn nấp sự si mê sâu sắc, vô cùng hâm mộ nói: “ Nghe nói trước đây phu nhân thích nhất là hoa hồng, cho nên những bông hoa này, là do tổng giám đốc mỗi ngày đều đặc biệt cho người vận chuyển từ Hà Lan qua đường hàng không về đây, sau đó ngài ấy lại tự mình lựa chọn mang đến, ngày nào cũng như vậy”

“ Thật sao, vậy thì anh ấy thật ‘tốt’ với chị” Diệp Cận Niên cười đáp, ánh mắt hơi chuyển lạnh.

Hoa hồng?

Diệp Cận Niên cười lạnh trong lòng, quay đầu nhìn người phụ nữ đang hôn mê, tái nhợt trên giường.

Oh, Diệp Cận Niên, mày từng thích hoa hồng sao?

Người đàn ông đã từng được may yêu không tiếc gì, hóa ra, ngay cả những sở thích bình thường nhất của may cũng không biết, thật đúng là đáng thương.

Đây cũng là làm để cho thành viên hội đồng quản trị Diệp Thị nhìn thôi. Nghĩ tới những lời giảng giải về việc Nam Cung Minh Húc chuẩn bị tiếp nhận tập đoàn Diệp Thị trên báo, trong lòng Diệp Căn Niên đã sáng tỏ.

Từ trong phòng bệnh đi ra, tâm trạng Diệp Căn Niên trở nên hơi đè nén, vừa chẳng để ý đến việc tìm kiếm bóng dáng Holkeri, vừa suy xét, tính toán bước kế tiếp.

Bệnh nhân đến chữa bệnh ở bệnh viện Ái Anh, đa số đều là vì nhìn thấy sự bảo vệ chặt chẽ ở đây, đặc biệt là ở tầng năm đều là những người có thân phận không tầm thường, cho dù là ban ngày, cũng rất hiếm có người đi lại ở bên ngoài. Cho nên, khi có người đi trong hành lang, tiếng bước chân sẽ rất rõ.

Khi một hồi tiếng bước chân truyền đến, Diệp Căn Niên vô thức ngẩng đầu lên nhìn, chỗ queo phía trước, một người trong vẻ là bác sĩ đang đi vội vã từ bên trong ra, chiếc khẩu trang thật to che kín gần như bốn phần năm khuôn mặt, thứ duy nhất để lộ ra bên ngoài là đôi mắt lúc này cũng đang buông xuống, từ thân hình chỉ có thể nhìn ra, đó là một phụ nữ.

Có chút khả nghi.

Tuy từ trước đến giờ, Diệp Căn Niên đều không phải là loại người thích lo chuyện bao đồng, đối với cô, người bác sĩ này có gì khả nghi hay không, cũng chẳng có gì quan trọng.

Thế nhưng, khi hai người lướt qua nhau, trong lúc lơ đãng, nơi bả vai Diệp Căn Niên bị người đó khẽ chạm vào, Diệp Căn Niên bất giác nhích sang một bên, lúc quay đầu lại, một cỗ hương thơm nhàn nhạt, hết sức quen

thuộc đột nhiên chui vào trong mũi cô, làm cho tinh thần của cô đột ngột chấn động.

“Chờ đã. . . !” Diệp Cẩn Niên chột lên tiếng, giơ tay định tóm ống tay áo người kia, lại không ngờ tốc độ của người đó nhanh hơn, né tránh sự đụng chạm của cô, bước chân đi về phía trước theo đó cũng nhanh hơn.

“Cô đứng lại!” Bàn tay trống rỗng, Diệp Cẩn Niên lập tức đuổi theo phương hướng người kia, nhưng chỉ mới đuổi theo được vài bước, chỗ đầu gối đột nhiên đau nhói, trọng tâm cơ thể chênh vênh, ngã về phía mặt đất.

Lúc Diệp Cẩn Niên cho là mình sẽ tiếp xúc thân mật với đất, thì eo ếch lập tức bị người ta giữ lại từ phía sau, tiếp đó cơ thể va vào một lòng ngực ấm áp, không cần quay đầu Diệp Cẩn Niên cũng biết, người phía sau chính là người vừa không nhìn thấy bóng dáng đâu, Holkeri.

“Nhạc Nhạc, em làm gì ở đây?” Holkeri buông tay ra, nhíu mày nhìn về phía Diệp Cẩn Niên, hỏi nhỏ.

“Holkeri, nhanh lên, giúp em đuổi theo người đó. . . “ Diệp Cẩn Niên vừa mới đứng vững, liền nôn nóng cầm cánh tay Holkeri, vừa nói vừa nhìn theo phương hướng người nọ rời đi.

Giọng nói réo rắt ngưng bật, ánh mắt Diệp Cẩn Niên theo đó cũng ảm đạm, hành lang trống không, bóng dáng người kia vừa mới đây nào còn đâu.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phong Ba

"Nhạc Nhạc, em sao vậy?"

Sau khi trở lại khách sạn, Holkeri thấy Diệp Cẩn Niên nằm thẳng cẳng trên ghế sofa, lần thứ ba nhú mày hỏi.

Đưa ra câu trả lời giống như hai lần trước, Diệp Cẩn Niên nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài khẽ run run, lật người qua một bên, né tránh bàn tay thăm dò của Holkeri.

"Rốt cuộc em đang giận gì hả!" Holkeri bứt mái tóc vàng của mình có chút giận dữ, không chịu nổi khẽ gầm lên, thấy Diệp Cẩn Niên từ lúc ở bệnh viện đi ra, từ đầu đến cuối đều không để ý đến mình, cuối cùng không thể nhịn được nữa, đưa tay định giữ bả vai nhỏ bé của Diệp Cẩn Niên.

Cảm giác được Holkeri đến gần, Diệp Cẩn Niên chợt mở mắt ra, quay đầu lạnh lùng nhìn, động tác của Holkeri bỗng nhiên dừng lại.

Niên Nhạc Nhạc như vậy, không phải là lần đầu tiên hắn thấy, nhưng cũng chỉ từng nhìn thấy qua một lần.

Đó là một năm trước đây, Niên Nhạc Nhạc vừa được 16 tuổi, được ông nội cử người đưa về nhà Bố Tư Nặc.

Bởi vì cô Lisa từng là một trong những người kế vị xuất sắc nhất trong lịch sử của dòng họ Bố Tư Nặc, là người con duy nhất của cô, khoảnh khắc

Niên Nhạc Nhạc bước vào trong tầm mắt của mọi người, đã trở thành tiêu điểm chú ý của bọn họ.

Vậy mà, cảm giác mới mẻ như thế chỉ duy trì được chưa đầy hai tháng.

Trong hai tháng, qua mấy cuộc khảo sát đơn giản, thành tích của Nhạc Nhạc đều coi là tạm được, đối với việc này, giáo viên dạy cô đều liên tiếp lắc đầu. Mà ông nội đón cô trở về, từ đầu đến cuối đều không gặp cô, giống như đã cho cô vào quên lãng.

Dần dần, mọi người đối với cô mất đi sự kiêng dè, một vài anh chị họ bắt đầu xem thường cô, thỉnh thoảng có người nói vài câu bóng gió, Nhạc Nhạc cũng chỉ chớp chớp đôi mắt to vô tội, bộ dáng của một bông hoa nhỏ trong nhà kính, hoàn toàn không rành sự đời.

Cho đến một lần, chị họ kiêu ngạo cậy mạnh bẻ gãy hoa mẫu đơn trong phòng Nhạc Nhạc.

Niên Nhạc Nhạc luôn luôn ngoan ngoãn, biết điều, vậy mà trong một khắc đó, đáy mắt lộ ra tia tàn bạo khiến người ta kinh hãi, giống như vẻ lạnh lẽo vừa mới chợt lóe lên trong mắt Diệp Cẩm Niên, mặc dù, cái này chỉ xuất hiện trong nháy mắt.

Không lâu sau đó, tin tức chị họ không may bị gãy xương được truyền ra ngoài.

Từ đó về sau, hẳn bắt đầu chú ý đến cô em họ không giống người thường này, càng tiếp xúc thì càng thấy vui, cũng bởi vì có hẳn che chở, cho dù đã qua một năm, thành tích của Niên Nhạc Nhạc từ đầu đến cuối đều khiến người ta phải thất vọng, nhưng lại không còn ai dám xem thường cô nữa.

Ở nhà Bồ Tư Nặc, bọn họ có thể được xem là anh em có mối quan hệ thân mật nhất.

"Cầm giúp em cái khăn mặt." Từ trên ghế sofa, Diệp Căn Niên ngồi dậy, cúi thấp đầu nói.

Vừa nói, vừa từ từ vén ống quần lên trên đầu gối, để lộ ra một vết bầm tím, đặc biệt nổi bật trên da thịt trắng nõn không tì vết của cô.

"Đụng bị thương?" Holkeri sững sờ, vội vàng nghe theo lời Diệp Căn Niên đi vào nhà tắm cầm khăn ướt ra, đắp lên chỗ đầu gối của cô, vẻ mặt nghi ngờ: "Anh nhớ rõ ràng vừa rồi anh đã kéo em lại, sao lại bị thương được..."

Trong mắt Diệp Căn Niên chợt thoáng qua tia u ám, nhìn chăm chăm Holkeri, trong ánh mắt hẩn chứa sự bằng phẳng, nổi nghi ngờ trong lòng cô mới dần dần được tháo gỡ.

Đột nhiên cô ngã nhào cũng chẳng phải là điều ngoài ý muốn, ở trong hành lang, cô phát hiện viên đá cuội đánh trúng đầu gối mình, rõ ràng là người kia cố tình không muốn cô đuổi theo nhận diện ra.

Là ai đây?

"Anh vừa mới đi đâu vậy?" Rất lâu sau, Diệp Căn Niên khẽ hỏi.

"Cha gọi điện đến, ông nội đã phát hiện ra chuyện chúng ta ra khỏi nhà rồi." Nghe thấy Diệp Căn Niên mở miệng nói chuyện, Holkeri thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu bất đắc dĩ nói.

"Nhanh như vậy?" Diệp Căn Niên cũng rất kinh ngạc, cô biết chuyện này không giấu được, nhưng chỉ không ngờ lại nhanh như thế. Hơn một năm nay, ngoài Holkeri ra, những người khác trong nhà Bồ Tư Nặc đều rất ít để ý đến cô, thi thoảng cô cũng thử lén lút đi ra ngoài vài lần, nhưng đều không bị người ta phát hiện.

“Hôm qua đột nhiên ông nội muốn gặp em, kết quả là lúc đó anh và em đã lên máy bay rồi.” Holkeri giải thích, chuyện như vậy hẳn cũng thấy bất ngờ: “Nhưng nghe trong ý tứ của cha, hình như ông nội cũng không tức giận.”

Đây cũng là điều Holkeri nghĩ mãi không ra, ông nội rất hiếm khi gọi cho bọn họ, nhất là Nhạc Nhạc, hơn một năm nay đều là không quan tâm, không hỏi han. Điều khiến cho hẳn càng quái lạ là, từ trước đến giờ cha đối với ông nội đều là bảo sao nghe vậy, thế nhưng sau khi hẳn thuyết phục, lại dễ dàng đồng ý lời đề nghị để cho Nhạc Nhạc tạm thời ở lại thành phố Kỳ Lâm, khác thường như vậy, khiến cho hẳn thật sự mê man.

“Nếu ông nội cũng đã biết rồi, vậy tối nay chúng ta về nhà nhé.” Holkeri đề nghị, ở thành phố Kỳ Lâm, dòng họ Bồ Tư Nặc cũng có biệt thự của mình, dù sao ở đó cũng thoải mái hơn ở khách sạn nhiều.

“Không về.” Diệp Căn Niên suy nghĩ một chút liền lắc đầu, từ lúc vừa mới bắt đầu, cô ta đã không nghĩ sẽ đụng vào vũng nước đục của Bồ Tư Nặc, lần này trở về, cô còn có chuyện quan trọng phải xử lý: “Lát nữa em còn phải ra ngoài gặp bạn, anh ở đây chờ em.”

*

*

Ba ngày sau, tập đoàn Nam Cung.

“Tổng giám đốc, còn một tiếng nữa là đến giờ chiều dài.” Khương Minh gõ cửa đi vào phòng làm việc của Nam Cung Minh Húc, trong tay đang cầm một hộp quà: “Dưới tầng vừa có người đưa cái này đến, bảo là muốn ngài đích thân mở.”

Ánh mặt trời theo chiếc cửa sổ to lớn sát đất chiếu vào, hạ xuống những vệt sáng nhàn nhạt trên mặt Nam Cung Minh Húc, giống như không nghe

thấy câu nói của Khương Minh, Nam Cung Minh Húc vẫn lảng lạng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xăm.

“Tổng giám đốc?” Khương Minh lại gọi một tiếng thử thăm dò, rõ ràng đang chìm đắm trong ánh mặt trời, trên người Nam Cung Minh Húc vẫn lộ ra ý lạnh ngàn năm không đổi, khiến cho người ta khó có thể đến gần.

“Bên chỗ bệnh viện vẫn không có tin tức gì sao?” Không quay đầu lại, Nam Cung Minh Húc đột nhiên hỏi.

Khương Minh sững người, ngay sau đó hiểu ra ý của Nam Cung Minh Húc: “Không có.”

Ba ngày trước, bệnh viện thông báo, tình hình của phu nhân có chút không ổn, cứ cách vài tiếng, tổng giám đốc lại hỏi như vậy, dường như hôm nay, số lần hỏi phá lệ, nhiều hơn một chút.

“Vậy sao.” Ánh mắt Nam Cung Minh Húc nhìn ra bên ngoài có chút mất hồn. “Cô ấy coi trọng nhà họ Diệp như vậy, hôm nay đến thời điểm này rồi, sao cô ấy vẫn còn không tỉnh chứ...”

“Tổng giám đốc...” Nghe thấy Nam Cung Minh Húc nói như vậy, Khương Minh sắc mặt càng biến đổi, liếc nhìn cửa phòng làm việc đang đóng kín, chần chờ nói: “Trợ lý Sở vì lần chiêu đãi này, đặc biệt từ Nhật Bản về gấp, cô ấy đang ở bên ngoài chờ ngài.”

“Cô ấy trở lại làm gì?” Nam Cung Minh Húc nhăn mày, từ từ xoay người, ánh mặt trời phác họa ra những vầng sáng dịu dàng bao quanh lưng hắn, lại không thể mềm hóa được biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt hắn. Nhìn nhìn hộp quà trên bàn, Nam Cung Minh Húc đưa tay, vừa xé vỏ bọc ra vừa nói: “Nói với Sở Nhược, chuyện làm ăn lần này đã vất vả cho cô ấy rồi, khoản thưởng sẽ mau chóng chuyển vào tài khoản của cô ấy, bảo cô ấy trước tiên cứ về nhà nghỉ ngơi mấy ngày rồi hãy đi làm.”

“Vâng.” Khương Minh gật đầu một cái, nhìn nhìn đồng hồ trên tay, nhắc nhở: “Tổng giám đốc, sắp không kịp giờ nữa rồi, ngài muốn đến hiện trường buổi chiều dài trước không, một lát nữa...”

Còn chưa nói hết câu, Khương Minh đột nhiên phát giác, Nam Cung Minh Húc tay mở chiếc hộp đã dừng lại, đang nhìn chăm chăm thứ bên trong hộp, trong đôi mắt thâm thúy nổi lên phong ba.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ngoài Dự Đoán

Không khí trong phòng làm việc rất đè nén, khí lạnh từ trên người Nam Cung Minh Húc không ngừng tản ra, khiến cho Khương Minh vô thức lùi về phía sau.

Trong ấn tượng của Khương Minh, bộ dáng này của Nam Cung Minh Húc, hẳn từng chỉ thấy qua một lần, vào cái đêm phu nhân bị tai nạn ô tô đó, cái loại tức giận vô cùng, giống như núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào ra, có thể làm cho mọi thứ xung quanh đều tan chảy.

Thời gian trôi qua từng chút một, Nam Cung Minh Húc vẫn thủy chung duy trì tư thế đó, giống như bất động.

Lòng hiếu kỳ dần dần chiến thắng lý trí, Khương Minh thử nhích người lên phía trước thăm dò, lại kinh ngạc phát hiện, bên trong hộp quà được đóng gói đẹp đẽ, chỉ đặt vài bức ảnh có màu sắc u tối cùng với một tờ báo.

Đây là...

Khương Minh có chút khó tin lại nhìn lại, bỗng dưng hai mắt tròn to.

Vị trí hiển thị trên ảnh chụp là khu vực bên ngoài biệt thự nhà Nam Cung, một bóng dáng mảnh khảnh, lơ mơ đi từ trong ra, mái tóc được vấn lên lỏng lẻo, ánh mắt có chút mất hồn, đôi môi hơi mím lại có vẻ tái nhợt, một tay đặt sau thắt lưng cẩn thận nâng đỡ cái bụng đã nổi lên cao, một tay

khác đang siết chặt một tờ giấy, người này, chính là Diệp Căn Niên của năm năm về trước!

Rõ ràng bức ảnh đã được qua xử lý đặc biệt, tờ giấy trong tay Diệp Căn Niên, có thể mơ hồ nhìn ra được nét chữ, Khương Minh không dám tin mở to hai mắt, cái này thật ra là một bản.....thỏa thuận li hôn.

*

Nằm ở trung tâm xa hoa nhất của thành phố Kì Lâm, tập đoàn Nam Cung có thể được xem như đầu rồng kiệt xuất của giới thương nghiệp thành phố Kì Lâm, mà tập đoàn Diệp Thị cũng đã từng có thời dẫn đầu, tuy một năm gần đây, bởi vì một loạt nguyên nhân mà không còn được huy hoàng như ngày trước nữa, nhưng ở thành phố Kì Lâm, địa vị của nó vẫn không thể xem thường.

Vì vậy, thông tin về việc tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung - Nam Cung Minh Húc được đề cử đại diện cho tập đoàn Diệp Thị, đã làm dấy lên đợt sóng to gió lớn ở thành phố Kì Lâm từ lâu

Còn hơn hai tiếng nữa là cuộc họp báo bắt đầu, các ký giả của các hãng truyền thông đã đến chật kín hiện trường từ sớm, trông mong có thể cướp được thông tin trực tiếp về việc hai tập đoàn lớn ‘mạnh mẽ liên thủ’.

Dẫn theo Holkeri vì đã lấy được thư mời cho mình, Diệp Căn Niên ung dung đi vào trong hội trường tổ chức cuộc họp báo của tập đoàn Nam Cung, bên tai không ngừng nghe thấy người ta bàn luận về vấn đề sẽ được đưa ra trong buổi họp báo, Diệp Căn Niên quan sát bốn xung quanh, nụ cười bên môi rạng rỡ có chút quý dị.

"Đến nơi này làm gì?" Rõ ràng Holkeri rất không thích cảnh la hét ầm ĩ như vậy, từ lúc vừa bước vào cửa, hai hàng lông mày hăn liền nhíu chặt lại, thấp giọng hỏi.

"Xem trò vui." Diệp Căn Niên trả lời, quay đầu nhìn vào đôi mắt có chút không vui của Holkeri, bất giác nhớ tới khuôn mặt cáo già của Lâm Thụy, giả dụ đôi thành là hắn ta ở đây, đoán chừng vẻ mặt sẽ đầy hưng phấn đi.

Quả nhiên, Holkeri càng thêm không hiểu, "Trong nhà có truyền hình trực tiếp buổi họp báo, tới đây xem nào nhiệt gì."

"Bởi vì..." Bởi vì nhìn qua màn hình, cô sẽ không giống được như bây giờ, khắc ghi được mỗi một động tác của người đàn ông kia.

Nhưng mà, những lời này, cô chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Holkeri nghi ngờ nhìn Diệp Căn Niên, hình như từ lúc trở lại thành phố Kỳ Lâm, cô bé này liền trở nên rất khác thường.

"Xin các vị yên lặng một chút, buổi họp báo sẽ được bắt đầu ngay lập tức..." Trên đài, người chủ trì cầm micro lên, tiếng nói vừa dứt, trong hội trường lập tức yên tĩnh trở lại, tầm mắt mọi người đều ngưng tụ tại cùng một điểm.

Cùng với cánh cửa phòng khách mở ra, Nam Cung Minh Húc trên người là bộ vest đen, dưới vòng vây của đám đông, chậm rãi đi vào, trên khuôn mặt anh tuấn vẫn không thiếu đi vẻ lạnh lùng, xa cách cùng cường bức trước sau như một.

Diệp Căn Niên đứng trong một góc khuất ở hàng đầu, nhìn ánh đèn flash rơi trên khuôn mặt người đàn ông lạnh lùng, kiêu ngạo đó, cái lạnh đã ngấm vào trong xương tuỷ hắt toát ra, khiến cho vết thương đã chôn sâu ở một nơi nào đó trong đáy lòng cô râm rỉ đau.

"Các vị, cảm ơn mọi người đã bớt thời gian tới đây...." Dưới vô số ánh đèn flash, Nam Cung Minh Húc ngồi ở ngay vị trí chính giữa, giọng nói thuần hậu qua micro trước mặt vang lên: "Tổ chức cuộc họp báo lần này, là

bởi vì có một việc cần làm rõ, tôi tin rằng mọi người đã đều nghe thấy, thông tin tôi sắp trở thành quyền tổng giám đốc của tập đoàn Diệp Thị....”

Nói tới đây, Nam Cung Minh Húc hơi dừng lại, trong đôi mắt màu nâu thoáng qua tia mờ mịt, sau đó cười nhẹ nói: “Thông tin này, thật ra là.... lời đồn đại.”

Tiếng nói vừa dứt, trong hội trường lập tức trở nên yên tĩnh đến cực hạn, tiếp đó là một mảnh xôn xao.

Ngoài dự đoán của mọi người, thông tin tất cả mọi người ở thành phố Kỳ Lâm đều biết, vậy mà, từ trong miệng Nam Cung Minh Húc nói ra, lại trở thành lời đồn đại! Các phóng viên tranh nhau, rối rít chìa micro lên, từng vấn đề một được đưa ra.

Diệp Cẩm Niên ở trong góc xem trò vui, rõ ràng cũng bị tình huống đột phát này làm cho giật mình, cơ thể vốn đang dựa vào vách tường, vô thức đứng thẳng dậy, nụ cười bên khóe môi cũng trở nên cứng ngắt, kết quả như vậy, hoàn toàn khiến cô bất ngờ.

Nam Cung Minh Húc mà lại không tiếp nhận chức vị quyền tổng giám đốc của tập đoàn Diệp Thị, đây là vì cái gì chứ?

Đang lúc Diệp Cẩm Niên ngẩn ra, Nam Cung Minh Húc ngồi ở vị trí chủ trì cuộc họp đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như cảm ứng được điều gì đó nhìn sang phía cô, cùng lúc với tầm mắt Diệp Cẩm Niên đang đổ vào, trong mắt hẳn rõ ràng cũng thoáng qua tia kinh ngạc, ngay sau đó ánh mắt liền trở nên hung ác, nham hiểm.

“Tôi sẽ không tiếp nhận chức vị quyền tổng giám đốc của tập đoàn Diệp Thị.” Ánh mắt chỉ giao nhau trong tích tắc, Nam Cung Minh Húc liền thu hồi tầm mắt, không chút để ý đến các nghi vấn đả kích giả đưa ra, chỉ lặp lại một lần nữa: “Sau khi tham khảo ý kiến của hội đồng quản trị, tôi sẽ dùng thân phận là một thành viên trong hội đồng quản trị để tham gia đưa

ra các quyết sách cho Diệp Thị, về vấn đề quyền tổng giám đốc của tập đoàn Diệp Thị.... Sẽ để cho cuộc bỏ phiếu cuối năm quyết định, cá nhân tôi chọn cách rút lui....”

Ngoài những ký giả chen lấn nhau để đưa ra câu hỏi, dường như những người hộ tống Nam Cung Minh Húc đến, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu, rõ ràng thông tin hãn vừa tuyên bố, cũng không phải là quyết định nội bộ trước đó, dưới tình huống này, trong lòng Diệp Căn Niên dần dần dâng lên một cỗ bất an.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Chúng ta đi thôi.” Loại bỏ sự kinh sợ lúc đầu, ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Minh Húc ném về phía cô, càng khiến cho Diệp Căn Niên nảy sinh nghi ngờ, cái kết quả này, khiến Diệp Căn Niên đột nhiên cảm thấy mất hứng, vì vậy, xoay người nói với Holkeri có vẻ đang dăm chiêu, lại phát hiện ra vị trí Holkeri vừa đứng đã trống không.

Làm gì chứ? Diệp Căn Niên căn cứ môi dưới, trở về thành phố Kì Lâm mới được ba ngày, cái tên Holkeri ở cùng với mình, đã mất tích liên tiếp hai lần.

Trên đài, những câu hỏi vẫn đang tiếp tục, đề tài từ góc độ thương mại đã xoay chuyển sang những phương diện khác, cái này được gọi là mảnh khoé, chẳng qua cũng chỉ là vẻ mặt giả dối của Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên nghe được, cười lạnh từng hồi.

Buồn bực nhéo nhéo lông mày, Diệp Căn Niên lười phải ở lại đây để chờ Holkeri xuất hiện, dứt khoát một mình đi ra khỏi hội trường, mới đi ra khỏi hội trường được mấy bước, sau lưng liền truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Diệp Căn Niên chưa kịp quay đầu, cánh tay đã bị một lực mạnh kéo lại, tiếp đó, lưng đụng vào vách tường lạnh như băng chỗ cầu thang, Diệp Căn

Niên ý thức ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt nâu hung ác, nham hiểm, tràn ngập phần nộ, giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô:

“Giao đồ ra đây!”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Về Nhà

"Niên Nhạc Nhạc, quả nhiên là em."

Cửa xe được chậm chậm đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn, rất không vui xuất hiện trước mặt Diệp Căn Niên.

"Anh nói thấy em trong tivi, chú Vu lại bảo anh hoa mắt, có hóa thành tro anh cũng nhận ra em, đồ ngốc."

Cậu thiếu niên nho nhỏ trước mặt, so với bốn năm trước, cái đầu đã cao hơn cả một đoạn lớn, gần bằng Diệp Căn Niên rồi, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn tồn tại nét ngây thơ, đôi môi mỏng hồng hồng vênh lên, trong con ngươi đen nhánh rõ ràng viết đầy niềm vui, lại vẫn như cũ giả vờ ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn sang, bộ dáng cao cao tại thượng(*) đáng bị ăn đòn giống hết ngày trước.

(*) Cao cao tại thượng: ý chỉ địa vị tôn quý, hoặc thái độ kiêu ngạo coi rẻ người khác

Ngoài nhị thiếu gia Thiệu Mục Ân của nhà họ Thiệu ra, còn có thể là ai đây?

"Mục Ân, đã lâu không gặp." Diệp Căn Niên nhìn cậu bé trai xuất hiện trước mắt, có chút chột dạ cười cười, bốn năm qua, kì nghỉ đông năm nào Thiệu Mục Ân cũng chạy ra nước ngoài thăm ông nội, rồi ở lại một thời

gian, cho đến một năm trước, Diệp Căn Niên bị ông ngoại đưa về nơi ở của dòng họ Bồ Tư Nặc, hai người mới cắt đứt liên lạc.

Lần này trở lại thành phố Kì Lâm, bị tiểu tổ tông này tóm gọn, không thể thiếu chuyện, sẽ bị cậu làm cho tổn hại một chút.

"Niên Nhạc Nhạc ngốc nghếch, chạy đến cuộc họp báo của tập đoàn Nam Cung xem náo nhiệt, cũng không biết đường về nhà sao?" Quả nhiên, Thiệu Mục Ân mới vừa từ trên xe xuống, liền khẽ gầm gừ với Diệp Căn Niên: "Mấy ngày trước anh trai đến trường tìm em, trở về nói em xin nghỉ ở nhà học thêm, kết quả em lại tự mình chạy về đây chơi, em như thế đúng là có chút quá đáng rồi!"

Anh?

Diệp Căn Niên sững người, Thiệu Tư Hữu qua đó thăm mình ư? Trong trí nhớ của cô, bốn năm rời khỏi thành phố Kì Lâm, từ đầu đến cuối anh đều lấy lí do công việc mà không ra mặt, ngoài việc năm nào vào sinh nhật cô cũng gửi tin chúc mừng ra, bọn họ không hề liên lạc, chỉ có điều, mặc dù không gặp mặt, chậu hoa mẫu đơn được đặt bên cửa sổ phòng cô, vẫn càng ngày càng tươi đẹp, nhớ đến cặp mắt ấm áp đó, lại khiến cho từng đợt sóng ấm áp lan tràn trong đáy lòng cô.

Chủ nhân của cặp mắt đó, đã đến thăm mình? Sao mình lại không hề biết chút gì đây?

"Lại ngăn người, sao đã rời đi lâu như vậy rồi, vẫn còn ngây ngô như trước hả." Thiệu Mục Ân đưa tay ra quơ quơ trước mặt Diệp Căn Niên, lại thử thăm dò chọc chọc vào gò má mềm mại của Diệp Căn Niên, lăm bằm trong miệng.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Diệp Căn Niên giả vờ rụt cổ, né tránh sự động chạm của Thiệu Mục Ân không để lại dấu vết, động tác này lọt vào trong mắt một tiểu thiếu gia, lập tức dẫn tới sự bất mãn, nhưng không chờ Thiệu Mục Ân kịp phác tác, Diệp Căn Niên liền ra vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn cậu nói: "Mục Ân, trời mưa lạnh quá."

Mưa thu lạnh run, trên người Diệp Căn Niên cũng không mặc nhiều, ngoài miệng nói là lạnh, cơ thể cũng rất phối hợp rùng mình một cái, ánh mắt nhìn Thiệu Mục Ân càng phát ra vẻ ai oán.

"Lạnh còn không lên xe." Thiệu Mục Ân trừng mắt, liền kéo tay Diệp Căn Niên, không chút dịu dàng nhét cô vào sau xe, mặt khác, trong miệng vẫn không quên lầm bầm câu cửa miệng của mình, đại nghịch nghịch.

Theo sự căn dặn của Thiệu tiểu thiếu gia, nhiệt độ trong xe được để đủ độ, Diệp Căn Niên vốn muốn nói tài xế cho giảm xuống một chút, nhưng ánh mắt tự cho là hung ác của người nào đó làm cho cô câm khẩu.

Người tài xế còn rất trẻ, là gương mặt xa lạ với Diệp Căn Niên, nhìn thấy Diệp Căn Niên lên xe, chỉ ngượng ngùng gật đầu chào, lúc hỏi Thiệu Mục Ân muốn đi đâu, thì nhận được điệu bộ siêu cấp xem thường của tiểu tổ tông.

"Đương nhiên là về nhà!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, hồng hào của một tổ tông nào đó, vì nhiệt độ quá cao trong xe mà xuất hiện hai mảng hồng rõ rệt, trong miệng vẫn không quên lầu bầu một câu: "Sao lại cũng nghịch nghịch như Niên Nhạc Nhạc chứ."

Ở một bên, Diệp Căn Niên khẽ cười, tinh tế thưởng thức phần ấm áp xa vắng đã lâu này, dĩ nhiên, nếu không có câu nói sau cùng đó của tiểu thiếu gia, có lẽ cô sẽ càng vui hơn.

Đọc đường đi, nghe Thiệu Mục Ân liệt kê đủ các loại 'việc ác' của mình, đoạn đường rất nhanh đã tuyên cáo kết thúc, khi cánh cổng biệt thự của nhà

họ Thiệu hiện ra trước mắt, đột nhiên Diệp Căn Niên có một hồi hoảng hốt, giống như bốn năm qua chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, cô lại là Niên Nhạc Nhạc gửi nuôi ở nhà họ Thiệu.

Sau khi Niên Nhạc Nhạc tiến vào cửa, chú Vu từ đầu đến cuối đều cười không khép được miệng, nhìn dáng vẻ chần chừ không dám tiến lên của ông, do còn ngăn trở về thân phận, Diệp Căn Niên chủ động tiến lên ôm ông.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi....” Hai mắt chú Vu đỏ đỏ, giọng nói mang theo chút run rẩy: “Trước đó, tiểu thiếu gia nói nhìn thấy tiểu thư Nhạc Nhạc ở trong tivi, tôi còn cho là cậu ấy lừa tôi, trước đây có lần ở trên đường cái cũng vậy, cứ nói là đã nhìn thấy tiểu thư, bắt chúng tôi phải đi một vòng tìm kiếm mới chịu bỏ qua....”

Cậu thiếu niên nhỏ đang nắm tay Diệp Căn Niên, nghe thấy vậy mặt đỏ lên, nhưng không có phản bác như thường ngày, mà lúng túng chuyển tầm mắt đi, đẩy đẩy Diệp Căn Niên, ngoài miệng vẫn ngoan cố như trước: “Bản chết đi được, nhớp nha nhớp nháp.”

“Đúng đúng, xem ra tôi vui quá....” Lúc này chú Vu mới nghĩ ra, nên để cho Diệp Căn Niên đi thay bộ đồ ướt sũng trên người, vội vàng nói: “Tiểu thư Nhạc Nhạc trước tiên lên tầng thay quần áo sạch đã, tôi cũng phải đi gọi điện thoại cho đại thiếu gia đây, không biết cuộc họp đã kết thúc chưa....”

“Niên Nhạc Nhạc, còn không mau lên tầng đi!” Nghe thấy câu nói của chú Vu, trong mắt Thiệu Mục Ân chợt thoáng qua tia âm đạm, quay đầu lại, phát hiện Diệp Căn Niên vẫn còn đang đứng bên cạnh mình, lập tức trợn trừng mắt lên.

Diệp Căn Niên buồn cười, ngoan ngoãn đi lên tầng, trong bụng cười thầm, quả nhiên vẫn con trẻ con, tính khí không thay đổi chút nào.

*

Diệp Cẩn Niên vốn đang nghĩ, mình đã rời đi bốn năm, những quần áo ở nhà họ Thiệu đã không còn mặc vừa từ lâu rồi, nhưng chờ đến khi cô kéo cánh tủ treo quần áo ra, mới phát hiện mình đã lo lắng thừa, một tủ đầy quần áo được treo gọn gàng, nói là may đo theo người cô cũng không phải là quá. Diệp Cẩn Niên nghi ngờ lật đi lật lại, lại phát hiện ra ở trong góc, những bộ quần áo so với dáng người của mình nhỏ hơn một chút, vẫn chưa bị bỏ đi, mà được gói gọn lại, xếp chỉnh tề, để chồng lên nhau.

Sự bày biện trong phòng không có gì thay đổi, nhưng giống với căn phòng ở nước ngoài của mình, trên bệ cửa sổ cũng có một chậu hoa mẫu đơn, rõ ràng chậu hoa được cắt tỉa rất tỉ mỉ, cành lá sum xuê theo từng lớp rõ ràng, tươi đẹp đến nỗi không gì sánh được.

Đây là loại hoa mẹ thích nhất. Diệp Cẩn Niên khẽ cong môi, ngón tay đặt trên cánh hoa tươi đẹp, tinh tế lướt qua, cảm xúc mềm mại làm lay động những nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng cô.

Thành Y từng tò mò, tại sao Thiệu Tư Hữu lại đưa thứ này cho cô, thậm chí, ngay cả những bông hoa cũng rõ ràng đã bị hao mòn, chỉ có mình cô biết, hoa muốn gọt giữa phải coi sóc cuống trong chậu, cái này cũng xuất phát từ việc cô rất rất không muốn xa rời quê hương.

“Niên, Niên Nhạc Nhạc?” Khi Diệp Cẩn Niên sạch sẽ lại xuất hiện lần nữa ở phòng khách, Lâm Thuy vẻ mặt mờ mịt, đi vội vã từ bên ngoài vào, rõ ràng đã bị người đột ngột xuất hiện trước mặt làm cho sợ hết hồn, ngay sau đó liền hiểu, nguyên nhân Thiệu Tư Hữu đột nhiên rời khỏi cuộc họp, ngượng ngùng lùi về phía sau mấy bước.

Diệp Cẩn Niên vẫn không nhúc nhích, đứng lặng lẽ ở cầu thang nhìn người đang đi về phía mình, trên đường cong cơ thể là bộ vest màu trắng chỉnh tề, kiểu dáng thiết kế thanh lịch, rõ ràng là để mặc tham dự ở những

nơi quan trọng, những sợi tóc bị nước mưa xối ướt có vẻ hơi bết vào, lại không hề khiến cho người ta cảm thấy nhếch nhác chút nào, đôi con ngươi đen nhánh như mực nhìn chăm chăm cô, giống như có nhiều điểm sáng di động, xoắn xuýt thành một mạng lưới sâu thẳm thẳm, khiến cho người ta không thể di dời tầm mắt.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc ẩm ướt vẫn chưa kịp sấy khô của cô, bờ môi tao nhã dần dần phác ra một đường cong hoàn mỹ, giọng nói dịu dàng như trước đây:

“Nhạc Nhạc, chào mừng em trở về nhà.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mất Tích

Theo suy tính ban đầu của Diệp Cẩn Niên, trở về nhà họ Thiệu cũng không có ý định ngủ lại, dù sao về nước cùng cô cũng còn có Holkeri, Niên Nhạc Nhạc có thể ở lại nhà họ Thiệu, nhưng Holkeri là một trong những người có khả năng lớn nhất sẽ trở thành người kế vị vị trí gia chủ của dòng họ Bồ Tư Nặc, lúc này, thật sự không thích hợp ra vào nhà họ Thiệu.

Hơn nữa, dựa theo lời Thiệu Mục Ân nói trước đó, người của nhà Bồ Tư Nặc giấu giếm việc Thiệu Tư Hữu đến thăm cô, rõ ràng là có tồn tại khúc mắc đối với quan hệ của cô và nhà họ Thiệu, không muốn để cô tiếp xúc với nhà họ Thiệu.

Chuyện cô trở về nước không để cho nhà họ Thiệu biết, nguyên nhất chính là lo lắng cô sẽ lui tới nhà họ Thiệu, dẫn đến sự không vui của dòng họ cao quý Bồ Tư Nặc, dù sao cũng treo trên thân phận của Niên Nhạc Nhạc, nếu thật sự bị người ta ra lệnh cưỡng chế rời khỏi thành phố Kỳ Lâm, thì ai cũng không thể làm gì được.

Sau bữa cơm chiều, Diệp Cẩn Niên đưa ra ý tưởng lát nữa sẽ trở về khách sạn, Thiệu Tư Hữu cũng không để lộ ra quá nhiều kinh ngạc, vẫn trước sau như một, dịu dàng gật đầu nói sẽ đích thân đưa Diệp Cẩn Niên về, mặc dù nét mặt chú Vu lộ vẻ không muốn nhưng vẫn giữ vững im lặng, Lâm Thụy là gã được ăn cơm miễn phí trường kỳ, hiển nhiên cũng không có dị nghị gì.

Duy chỉ có tiểu thiếu gia Thiệu Mục Ân của nhà họ Thiệu, lúc này giống như chú gà trống nhỏ bị nhổ lông đuôi, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Căn Niên, bộ dáng hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

"Niên Nhạc Nhạc gốc nghếch, em dám rời đi, về sau cũng đừng nghĩ trở về nữa!"

Những lời độc địa này được nói ra, khiến cho Diệp Căn Niên sững người hồi lâu không nói được câu gì.

Nhưng mà cuối cùng, Diệp Căn Niên vẫn không đi được, bởi vì, thiếu gia Mục Ân của nhà họ Thiệu, bị ốm.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Có thể là lúc trở về, nhiệt độ trong xe quá nóng, bên ngoài mưa thu lành lạnh, nóng lạnh xen kẽ nên dễ cảm bị cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng lên vì sốt, thuốc uống vào chưa được hai phút đã bị nôn ra toàn bộ, còn sống chết không chịu đi bệnh viện, đôi mắt to đen kịt, trừng trừng thi gan ai nói được ai.

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là, phủ lên trên trán Thiệu Mục Ân túi chườm nước đá, sau đó gọi bác sĩ của gia đình đến tiêm thuốc hạ sốt cho cậu.

Thật vất vả mới ép được cậu ngủ, trời cũng đã tối đen, những người khác đều bị tính tùy hứng của tiểu thiếu gia đuổi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Diệp Căn Niên đang bị cậu nhóc nắm chặt tay, ngồi ở bên giường đảm nhận việc chăm sóc.

Nhìn dáng vẻ Thiệu Mục Ân trong lúc ngủ mơ, lông mày vẫn vặn chặt lại khổ sở, lòng Diệp Căn Niên cũng đầy tự trách, suy cho cùng là mình đã làm cho ầm ỹ, từ trước đến nay, chú Vu đều chăm sóc bọn họ tỉ mỉ, chu đáo,

từ lúc cô trọng sinh tới giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Thiệu Mục Ân bị ốm.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng, đều đều của hai người, Diệp Căn Niên cảm giác mí mắt càng ngày càng díp xuống, không nhận được ngáp một cái.

Hơn một năm qua ngoài việc ngày nào cũng phải cùng tất cả đám con cái tham gia học tập cùng huấn luyện ra, thì phần lớn thời gian cô đều có sở thích vui mình ở trong phòng, cũng vì vậy mà hình thành tật xấu mê ngủ.

Hôm nay đã được ba ngày, chênh lệch thời gian cũng đảo ngược, thế nhưng tật xấu mê ngủ của cô vẫn không có chút chuyển biến tốt nào.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, theo đó là tiếng bước chân khe khẽ, chậm chạp, một bóng dáng đứng bên cạnh cô, bàn tay thon dài trắng nõn từ từ đặt lên trên trán Thiệu Mục Ân.

“Hết sốt rồi.” Giọng nói dịu dàng phát ra từ đại thiếu gia Tư Hữu của nhà họ Thiệu.

“Ừm.” Diệp Căn Niên gật đầu một cái, từ lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ không còn nóng hầm hập như vừa mới đây nữa, trái tim treo lơ lửng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Mục Ân, rất nhớ em.” Sửa lại chiếc chăn bị tụt xuống cho Thiệu Mục Ân, giọng nói trầm thấp, hết sức chậm rãi của Thiệu Tư Hữu truyền đến.

“Em biết, “Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen nhánh chớp chớp: “Em cũng rất nhớ mọi người.”

“Anh nghĩ em vẫn còn giận.” Tay Thiệu Tư Hữu xoa xoa trên đỉnh đầu của Diệp Căn Niên, nụ cười tao nhã, ấm áp trước sau như một, khoé môi hơi cong lên: “Trước đó, em đều không chịu nhận điện thoại của anh.”

“Có chút.” Diệp Cận Niên thành thật, thẳng thắn gật đầu.

Làm sao không tức giận đây? Đêm đó rời khỏi nơi đây, suốt cả đêm cô đều không ngủ, chỉ nghĩ tới nghĩ lui, lại oán trách được ai chứ, quyết định đó đối với Niên Nhạc Nhạc mà nói, hiển nhiên là tính toán tốt nhất. Huống hồ cái người này vào đêm trước khi cô đi, còn mang theo vết thương chạy đến nhà tổ họ Diệp, đem hoa kia về cho cô, cô muốn oán giận cũng không được.

Phải biết lúc đó cô thật sự có lòng riêng, lúc dẫn anh ra khỏi nhà tổ họ Diệp đã cố tình vòng vo qua không ít con đường, hơn nửa đêm lên núi, cũng thật là làm khó cho anh.

“Oh.” Nghe thấy câu trả lời của Diệp Cận Niên, nụ cười trên môi Thiệu Tư Hữu càng sâu hơn, vốn định nói thêm gì đó, lại nhìn ra vẻ buồn ngủ trong mắt cô, vì vậy buồn cười kéo tay cô, nói: “Em cũng đi ngủ sớm một chút đi, khuya lắm rồi, anh trông là được rồi.”

Diệp Cận Niên đang định đồng ý, lại liền lắc đầu, tay bị Thiệu Mục Ân nắm thật chặt, cậu thiếu niên nhỏ trên giường, giống như cảm thấy Diệp Cận Niên muốn rời đi, trong giấc mộng tay vẫn không quên tăng lực, để lại trên cổ tay trắng muốt của Diệp Cận Niên mảng hồng nhàn nhạt.

Thiệu Tư Hữu khẽ nhú mày.

“Thôi, em vẫn chưa buồn ngủ, chờ cậu ấy ngủ say em sẽ trở về phòng.” Diệp Cận Niên cười rút tay về, đứa bé này, sức lực đúng là không nhỏ.

“Cũng được, vậy, ngủ ngon.” Thiệu Tư Hữu mỉm cười gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

“Ngủ ngon.” Diệp Cận Niên ngoan ngoãn đáp lại.

Chờ cửa đóng được mấy giây, tay trái để rồi của Diệp Căn Niên bấm mạnh một cái lên chân của Thiệu Mục Ân, cười nói: “Đứa trẻ thối, đau đấy.”

Trên giường, Thiệu Mục Ân đang ‘ngủ say’, đôi mắt mê mang mở ra, uất ức cong môi lên, nhưng vẫn lộ ra ý cười, giống như lấy lòng, xoa xoa bàn tay bị mình cầm đỏ lên của Diệp Căn Niên, giọng nói hơi khàn khàn:

Niên Nhạc Nhạc giọng nghếch, anh khó chịu....”

“Ừ, ngủ đi một giấc, ngày mai sẽ tốt thôi.” Nhìn cậu nhóc vì sốt cao mà ánh mắt trở nên mơ mơ màng màng, tay vẫn như cũ, giữ chặt mình không chịu buông, Diệp Căn Niên mềm lòng, nhẹ giọng an ủi.

“Niên Nhạc Nhạc giọng nghếch, anh nhớ em....” Trong giọng nói yếu ớt, lộ ra giọng mũi nùng đậm.

“Ừ, tôi biết, tôi cũng rất nhớ cậu.” Cô đã dần dần miễn dịch với cách gọi của Thiệu Mục Ân, dù sao thì ở trong mắt của tiểu thiếu gia nào đấy, từ trước đến giờ, cô đều chưa từng thông minh.

“Niên Nhạc Nhạc giọng nghếch, mệt thì lên đây ngủ, lợi cho em rồi....” Thiệu tiểu thiếu gia dịch dịch vào bên trong, trong đôi mắt mờ mịt vẫn là vẻ ghét bỏ thường ngày.

“Không cần, tôi rất tỉnh táo.” Đứa bé này học ai trong bốn năm qua, càng ngày càng không đáng yêu.

“Niên Nhạc Nhạc giọng nghếch, nếu em vẫn giọng nghếch thì thật tốt biết bao...” Giọng lâu bầu, ngọt ngào, khó chịu.

“Ừhm, là lỗi của tôi.” Khoé miệng Diệp Căn Niên cứng ngắt.

“Niên Nhạc Nhạc gốc ghếch, nếu em vẫn không nói chuyện thì tốt rồi....”

“.....”

Một tiểu tổ tông ngủ thiếp đi.

Diệp Cẩn Niên không ngủ được.

Lúc trời gần sáng, Diệp Cẩn Niên mới sực nhớ ra gọi điện cho Holkeri, trong lòng cứ thấy quái lạ, người này lại để mặc cho mình đêm không về ngủ. Kết quả là, điện thoại vẫn mãi trong tình trạng tắt máy, không liên lạc được.

Diệp Cẩn Niên nhăn mày, lại gọi vào số trong phòng khách, không có ai nghe.

Thế này thật lạ, Diệp Cẩn Niên thử gọi mấy lần, kết quả vẫn như vậy.

Đang nghĩ nghĩ, điện thoại di động đột nhiên rung lên, Diệp Cẩn Niên cúi đầu nhìn, hai chữ ‘Long Việt’ đang nhấp nháy trên màn hình.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mời

Lúc Diệp Căn Niên từ trên taxi đi xuống, nghe thấy rõ tiếng ca thán của chú tài xế, nguyên nhân cô đoán được —— là vì mình xuất hiện tại chỗ trước mắt này, tiêu kim oa(*) nổi tiếng thành phố Kỳ Lâm, Dạ Dụ.

(*)Tiêu Kim Oa: Nơi vung tiền quá trán.

Y như cái tên, nơi đến tuyệt đối là chúa tể của sự mị hoặc và dục vọng, cũng chính là địa điểm Long Việt hẹn gặp cô.

Ánh đèn mập mờ, âm luật sống động, trong sàn nhảy, nam nữ mặc sức nhảy nhót, hâm nóng, cơ thể quần quai, cọ xát, dây dưa theo nhịp điệu, yêu mị, gợi cảm, mê loạn...

Ngược lại, Diệp Căn Niên được vệ sĩ áo đen dẫn vào, ăn mặc vô cùng bình thường, có vẻ cực kì lạc loài với nơi đây, nếu không phải có người đã chờ cô sẵn ở ngoài cửa, e rằng bảo vệ ở cửa nhất định sẽ không cho cô vào.

Bên ngoài căn phòng được bao trên tầng hai, vệ sĩ áo đen lịch sự mở cửa ra, làm tư thế tay xin mời, cùng với lúc Diệp Căn Niên bước vào, cánh cửa cũng đồng thời được đóng kín, cắt đứt hoàn toàn tiếng nhạc đình tai nhức óc bên ngoài.

Trong căn phòng rộng lớn tràn ngập ánh sáng mập mờ, trên chiếc bàn thật dài được bày các món ăn ngon.

Phía sau bàn dài, Long Việt lười biếng ngủ trên ghế sofa, nước da đặc biệt trắng dưới ánh đèn có vẻ hơi trong suốt, hai mắt khép chặt, cánh mũi theo hô hấp đều đều khẽ rung rung, đôi môi mỏng đỏ tươi mím lại.

Diệp Cẩn Niên cũng đã biết từ lâu, Long Việt là người của bóng đêm đích thực, cảm giác căn phòng gần như có thể hòa thành một thể với bóng tối, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền để lại ấn tượng sâu đậm trong cô. Hắn rất ít khi xuất hiện dưới ánh mặt trời, khuôn mặt lúc nào cũng trắng theo kiểu bệnh tật.

So với sự ồn ào ở bên ngoài, trong phòng yên tĩnh giống như một thế giới khác.

"Đã lâu không gặp, Niên tiểu thư." Giọng nói lạnh lạnh vang lên, trước cái nhìn soi mói của Diệp Cẩn Niên, Long Việt từ từ mở mắt, con ngươi như ngọc đen quét qua, đôi môi mỏng khẽ nhếch.

Diệp Cẩn Niên lại không hề lúng túng vì bị người ta phát hiện, đi tới ngồi xuống một bên ghế sofa, chậm chậm lắc đầu: "Trí nhớ của tôi nói cho tôi biết, bốn ngày trước chúng ta vừa mới gặp nhau."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Bốn ngày trước, cô ở Ấn Long đã kính nhờ Long Việt đem tài liệu thu thập từ bốn năm trước, sửa sang lại thành báo, tuy rằng biến cố xảy ra sau đó cũng được coi là nằm trong dự liệu của cô, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chút nào đến tâm trạng đòi bồi thường về chuyện đã qua của cô.

"Thế hả." Long Việt khẽ cười, ngón tay thon dài trắng bóc nhẹ nhàng vén những sợi tóc đang mất trật tự trước trán, "VẬY ĐÂY ĐÚNG LÀ CHUYỆN CHẰNG VUI VẺ GÌ RỒI."

"Đúng vậy." Diệp Cẩn Niên gật đầu tán thành, cũng không vội nói đoạn sau, dựa theo sự hiểu biết của cô về Long Việt, phần bồi thường này, hẳn là hẳn đã có sự chuẩn bị trước khi có cuộc gọi mời kia, điều cô cần làm chính là, cân nhắc phần bồi thường này có đáng giá hay không thôi.

"Niên tiểu thư định khi nào thì rời khỏi thành phố Kì Lâm?" Long Việt từ từ ngồi thẳng người dậy, tao nhã cầm ly rượu ở trên bàn đưa lên trước đôi môi mỏng, khẽ nhấp một ngụm.

"Vẫn chưa xác định." Diệp Cẩn Niên hơi cau mày, trong trí nhớ của cô, Long Việt vô cùng ghét rượu, điểm này rất giống với chị gái, nhưng động tác của Long Việt lại thành thục đến không thể bắt bẻ được.

Bao giờ mình đi, thật sự cô cũng chưa nghĩ tới, nghe Holkeri nói, cha của hẳn – Gelede, đã đồng ý yêu cầu cho cô ở tạm thành phố Kì Lâm, là con trai duy nhất được gia chủ thế hệ này của dòng họ Bồ Tư Nặc giữ ở bên người, lời nói của ông thường có hiệu lực như lời gia chủ, cho nên cô cũng chẳng lo lắng.

Nhưng mà, Long Việt sẽ không vô duyên vô cớ mà hỏi điều này.

"Như thế này đi, Niên tiểu thư đã nghe chuyện, Flores đi nghỉ ở Nhật Bản, đêm hôm trước bị ám sát chưa?" Tròng mắt đen khẽ giương lên, Long Việt chậm rãi hỏi.

Flores?

Trong đầu Diệp Cẩn Niên chợt hiện ra khuôn mặt sáng sủa, nam tính mà cô lười phải giao tiếp, chỉ nhớ đó là một thiếu niên vô cùng kiêu ngạo, trong một đám người kế vị của dòng họ Bồ Tư Nặc, hẳn và Holkeri đều là nhân vật sáng chói, vô cùng ưu tú, cũng bởi vì bản thân ưu tú, nên đối với loại người bình thường, không có chí tiến thủ là cô, cho đến bây giờ vẫn chẳng thêm hoà đồng.

Chỉ có điều, xuất thân của Flores vẫn liên tục bị chỉ trích, mặc dù cha hắn cũng là con trai của Will, nhưng bởi vì đã từng say mê điên cuồng một cô gái Trung Quốc, mà không tiếc thoát li dòng họ, còn mẹ hắn, chính là một tiểu thư quý tộc, trước đó đã từng có thời gian ngăn ngui xuất hiện cùng cha hắn, bởi vì sinh ra Flores, nên mới được phép ở lại dòng họ Bồ Tư Nặc.

Chính vì vậy, dù Flores rất ưu tú, nhưng so với xuất thân hoàn mỹ của Holkeri thì vẫn có phần thua kém.

Hắn bị ám sát rồi sao? Nhớ tới bộ dáng hăng hái của thiếu niên kia khi rời đi, một cỗ dự cảm xấu dâng lên trong lòng Diệp Căn Niên.

“Niên tiểu thư nên biết, dòng họ Bồ Tư Nặc có một quy củ bất thành văn, đó là, người của dòng họ Bồ Tư Nặc, ở trong nước sẽ phải chịu sự bảo hộ không hạn chế của dòng họ, còn đối với người xuất cảnh....” Long Việt dừng lại một chút, ý tứ phía sau không cần nói cũng biết.

“Cho nên?” Diệp Căn Niên nhìn thẳng Long Việt.

“Nếu như Niên tiểu thư muốn, trong khoảng thời gian này cô ở thành phố Kỳ Lâm, Ân Long có thể đảm bảo sự an toàn cho cô vô điều kiện, như thế nào hả?” Giọng nói lạnh lạnh mang theo chút căm dỗ, đây cũng là sự bồi thường Long Việt đưa ra.

Diệp Căn Niên đương nhiên biết, ở thành phố Kỳ Lâm có thể có được sự che chở của Ân Long, là điều đáng quý như thế nào. Lấy sự an toàn của cô làm bồi thường, hình như cũng không tệ, chỉ có điều....

“Hình như hơi thiệt thòi.” Diệp Căn Niên nghiêng đầu có chút trầm ngâm, ngay sau đó khẽ cười lên tiếng: “Danh tiếng của Ân Long, cũng không phải chỉ đơn thuần dùng an nguy của một người là có thể đánh đồng được. Hay là, cho phép cộng thêm người trở về cùng tôi, Holkeri nữa đi.”

“Nếu như tôi là cô, hiện tại sẽ là thời cơ tốt nhất để loại bỏ chướng ngại vật, dù sao gia chủ của dòng họ Bồ Tư Nặc cũng chỉ có một.” Long Việt khẽ nhíu mày, có chút quái lạ, dừng lại trên khuôn mặt Diệp Căn Niên một lúc, ngay sau đó liền lên tiếng: “Đương nhiên, nếu như đây là lựa chọn của cô, tôi tôn trọng.”

“Cảm ơn.” Diệp Căn Niên chân thành trả lời, sau đó đứng lên cáo từ, lúc cô rời khỏi nhà họ Thiệu, Thiệu Tư Hữu vẫn chưa về, cô đã phải thề thốt với Thiệu Mục Ân, sẽ về ngay mới có thể ra khỏi cửa, giờ này cũng không còn sớm nữa.

“Tôi sẽ cho người đưa cô về.” Long Việt lười biếng dựa vào trên ghế sofa, làm một tư thế xin mời.

Diệp Căn Niên không từ chối, thời kì không bình thường, cô sẽ không cự tuyệt chuyện có lợi cho mình.

Nhưng mà, lúc đi tới cửa, vấn đề đã quanh quẩn ở đầu lưỡi thật lâu, rốt cuộc vẫn không nhin được mà bật ra ngoài, giọng nói mang theo chút căng thẳng, run rẩy: “Cô ấy, tốt không?”

Chị gái tốt không, đây là chuyện cô rất muốn biết.

Mặc dù hỏi như vậy, không thể nghi ngờ sẽ bị lộ tâm tư tính toán của cô, nhưng cô cũng biết lời Long Việt đã nói ra, sẽ không thu hồi lại, đã đồng ý đảm bảo an toàn cho cô và Holkeri, cho dù là bị gài bẫy, hấn cũng vẫn làm theo như vậy.

Quả nhiên, Long Việt đầu tiên là sửng người, thông minh như hấn, rất nhanh trong mắt liền thoáng qua tia bực bội sắc bén, giận quá hoá cười: “Được lắm. Nhưng tôi nghĩ, cô ấy càng muốn biết, người khôn ngoan này, hỏi dò cô ấy tốt không, rốt cuộc là để làm gì?”

Diệp Căn Niên lắc lắc đầu, chuyện xảy ra, chị gái đã lựa chọn cách bỏ qua cho Nam Cung Minh Húc, ngoài việc là vì tập đoàn Diệp Thị ra, chỉ e là còn thêm nguyên nhân tin vào cái gọi là tình yêu mà Nam Cung Minh Húc nói, nếu lúc này để cho chị ấy biết được chuyện của mình, nhất định chị ấy sẽ mất đi lý trí, như vậy, cứ để cho sự thật chờ đợi thêm chút nữa đi.

“Chỉ là, muốn cô ấy được tốt.” Trước lúc đóng cửa, Diệp Căn Niên nói như vậy.

*

Trong hành lang vẫn như trước, có thể nghe thấy tiếng nhạc sống động, bùng nổ ở tầng dưới, Diệp Căn Niên đi theo sau người vệ sĩ áo đen đã đưa cô vào lúc tới đây, khi đóng cửa lại, nghe thấy tiếng đập đồ tan tác trong phòng, có chút bất đắc dĩ, thời gian có thể làm thay đổi thói quen của một người, nhưng lại không thể làm thay đổi tính cách, Long Việt như vậy mới khiến cho cô cảm thấy quen thuộc.

Phía trước không xa, cánh cửa của một phòng bao được mở ra, một cô gái say lão đảo từ bên trong đi ra, trên người là chiếc váy ngắn màu đen khô gợt, mái tóc xoăn dài có chút xốc xếch, che đi hơn nửa khuôn mặt của cô, nhưng nhờ vào đó lại làm tăng thêm mấy phần diêm dúa lẳng lơ, mỉ hoặc, ánh mắt mông lung nhìn bốn phía một vòng, đột nhiên như dừng lại trên người Diệp Căn Niên, rồi nhanh chóng tiến về phía cô.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ân Dao

Rất nhiều năm sau, mỗi lần Ân Dao nhớ lại cuộc gặp mặt giữa mình và Diệp Cẩn Niên này, vẻ mặt lại tỏ cáo nhìn Diệp Cẩn Niên, sau lại lật lọng sang làm nũng, Nhạc Nhạc à, chị bị ngã rất đau, rất rất đau nha.

Rất đau ư? Diệp Cẩn Niên cẩn thận lục tìm trong ký ức, lúc Ân Dao người đầy mùi rượu lão đảo đi đến gần cô, hình như đúng là cô hơi né người đi, mắt nhìn thấy Ân mỹ nhân tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mà Ân mỹ nhân thù dai, sau đó nhiều năm rồi, thi thoảng vẫn lấy nợ cũ mang ra ngoài khoe khoe khoang khoang, dính thêm vào đó là một cái đề nghị nho nhỏ nào đấy. Dùng lời của Diệp Cẩn Niên mà nói, cô gái này ở cùng một chỗ với Lâm cáo già, dứt khoát đã chứng thực cho câu ngạn ngữ, không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Diệp Cẩn Niên ghét người lạ đụng chạm vào mình, hơn nữa, khi đó cô không quen biết người này, lại còn là con sâu rượu, cả người sực nức mùi rượu nữa chứ.

Nhưng mà, lúc ấy cô đã quá xem nhẹ sự cố chấp của con sâu rượu này, cho tới khi con sâu rượu từ dưới đất đứng lên, còn giữ lấy cánh tay của cô.

Diệp Cẩn Niên khó chịu cau mày, vốn định hất cô ra lần nữa, lại nghe thấy giọng nói dè thấp bên tai.

Cô ấy nói, Niên Nhạc Nhạc, đưa chị đi.

Người quen ư? Trong hành lang ánh sáng lơ mờ mơ hồ, khuôn mặt ẩn giấu sau mái tóc dài có chút khó phân biệt, nhưng Diệp Cần Niên vẫn khẳng định được, cô không biết người này.

Giúp đỡ hay là mặc kệ đây.

"Niên tiểu thư, có cần tôi đến xử lý không?" Vệ sĩ áo đen phụ trách việc đưa Diệp Cần Niên về, trầm giọng hỏi, nếu người kia đã gọi ra tên của Diệp Cần Niên, hiển nhiên là quen biết, mà nhiệm vụ của hắn chỉ là phụ trách sự an toàn tạm thời của Diệp Cần Niên.

Đang lúc Diệp Cần Niên suy tính, rốt cuộc có nên lo chuyện bao đồng hay không, thì cánh cửa ở phòng được bao kia lại bị mở ra lần nữa, từ bên trong mấy người lần lượt đi ra, đều khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, ánh mắt ngà ngà say nhìn sang, đều là vẻ không vui.

"Này, Ân Dao, mới chơi được một nửa, em đừng làm mất hứng thế chứ."

Ân Dao? Hình như cô đã nghe thấy cái tên này ở đâu, trong nhất thời Diệp Cần Niên có chút không nhớ ra, không nhin được nhìn về phía phát ra tiếng nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Người dẫn đầu có một khuôn mặt dễ nhìn, mang theo vài phần khí chất quần là áo lượt(*) rõ rệt, ánh mắt đặt lên trên người Diệp Cần Niên quét qua quét lại vài vòng, rồi hơi dừng lại, khóe môi khẽ nâng lên. Chỉ có điều, dẫn tới sự chú ý của Diệp Cần Niên cũng không phải là hắn, mà là bóng dáng mảnh khảnh đi ra sau cùng đó.

(*)Quần là áo lượt: Âm chỉ trang phục của con em nhà giàu sang, quyền quý.

Diệp Căn Niên híp mắt lại, đây mới thực sự là người quen nha.

Khác hẳn với hình ảnh thanh tân ngày thường, chiếc áo hở rốn màu đen bó sát, kết hợp với chiếc quần short sexy, mái tóc dài cũng xoắn được buộc thành một búi sau ót, để rủ xuống vai, ánh mắt hơi sắc sảo khi nhìn rõ người đối diện là Diệp Căn Niên rõ ràng biến thành hoảng hốt, khóe môi đang mang theo nụ cười có chút hả hê cũng đồng thời trở nên cứng ngắt.

"Nhạc, Nhạc Nhạc?" Trong mắt thoáng qua tia hốt hoảng rõ rệt, cơ thể vô thức cũng lẩn tránh về phía sau mấy người, gọi tên của Diệp Căn Niên: "Em trở về rồi à?"

"Chị Vũ Phi, chị cũng tới đây chơi hả?" So với vẻ lo lắng của Lâm Vũ Phi, Diệp Căn Niên lại rất tự nhiên, bắt đầu chào hỏi, Lâm Vũ Phi thì ngược lại, so với bộ dáng giả dối trước kia thì đã thuận mắt hơn một chút rồi đấy, cái tên Lâm Thụy này, lại không nói chuyện mình đã về nước cho cô ta biết? Đúng thật là...

Đã đạt đến trình độ quá cao rồi.

"Tôi..." Lâm Vũ Phi há hốc miệng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, bày ra bộ dáng nghiêm túc: "Nhạc Nhạc, sao em có thể tới nơi này, Tư Hữu có biết không?"

Đối với hành động muốn cản ngược lại của Lâm Vũ Phi, Diệp Căn Niên cười càng thêm ngọt ngào: "Anh có biết nha, là anh cho em đến đây đón gió."

"Tư Hữu ở đây?" Lâm Vũ Phi giật mình, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, giả thiết Thiệu Tư Hữu không ở đây, khả năng Niên Nhạc Nhạc xuất hiện ở nơi này gần như bằng không.

Diệp Căn Niên không gật đầu, cô cũng không có nói là Thiệu Tư Hữu ở chỗ này nha, về trước nói anh là chỉ Thiệu Tư Hữu, anh đương nhiên biết

cô trở lại rồi, còn về sau, cô có thể miễn cưỡng dùng Long Việt để thay thế bổ sung.

Nhưng mà, Lâm Vũ Phi muốn nghĩ như thế nào, thì đó là chuyện của cô ta.

"Nhạc Nhạc, đưa chị đi, mau lên." Giọng nói đê thấp của Ân Dao mang theo tia ẩn nhẫn (giấu kín lòng riêng của mình mà gắng nhịn), kiềm chế, thân thể có chút không vững dựa vào Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên sững người, cảm thấy nhiệt độ truyền tới xuyên thấu qua quần áo, thậm chí còn cao hơn cả nhiệt độ truyền vào lòng bàn tay mình đêm qua, khi Thiệu Mục Ân bị sốt cao, trong lòng cô nổi lên nghi ngờ, đây không chỉ là say rượu đi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Em đưa chị Ân Dao đến chỗ anh ở bên kia, chị Vũ Phi có muốn đi cùng không?" Từ khoảnh khắc Lâm Vũ Phi xuất hiện, Diệp Căn Niên liền nhớ ra Ân Dao là thần thánh ở phương nào, lần cô và Thiệu Tư Hữu gặp ám sát đó, lúc ở Thiệu Thị, Lâm Thụy có từng nhắc tới Ân Dao, quan hệ của hai người rõ ràng là không tầm thường. Mà sau khi trở về nhà, cũng là Ân Dao gọi điện cho Thiệu Tư Hữu, báo cho anh biết kết quả trên màn hình giám sát của sở giao thông bên đó.

Đã từng ở một khắc đó, Diệp Căn Niên còn sinh ra hứng thú với người tên Ân Dao này, cô lại có thể là cô gái khiến cho Lâm Thụy nhảy dựng lên.

Nghe thấy Diệp Căn Niên rủ rê, biểu cảm trên mặt Lâm Vũ Phi rõ ràng xuất hiện chút giãy giụa, chỉ có điều, nửa câu nói tiếp sau của Diệp Căn Niên đã xóa tan sự giãy giụa đó: "Vốn là trước đó định gọi cho chị, nhưng anh nói, chị Vũ Phi không thích môi trường ở đây."

"Uh, đúng vậy nha, chị chỉ tới đây tìm người, lập tức đi ngay." Lâm Vũ Phi vội vàng cười dịu dàng, lại hoàn toàn không nhận ra, nụ cười lúc này

của mình, so với khuôn mặt trang điểm quá mức lòe loẹt, diêm dúa, có bao nhiêu sự bất đồng.

Cô ta chỉ biết, nếu để Thiệu Tư Hữu biết cô ta tới nơi này, thì đồng nghĩa với việc, hình tượng tốt đẹp cô ta vẫn tỉ mỉ thiết kế ngày thường, sẽ trở thành vô nghĩa.

Bà chủ của nhà họ Thiệu, sao có thể tùy ý ra vào loại nơi như thế này chứ?

"Nhạc Nhạc, chị còn có việc, chuyện đón gió hôm khác chị sẽ bù cho em, Tư Hữu bên đó..."

"Coi như em chưa nhìn thấy chị là được rồi." Diệp Căn Niên thuận nước đẩy thuyền nói, thân thể Ân Dao dựa vào cô, rõ ràng có khuynh hướng trượt xuống, cô lười phải lãng phí thời gian với Lâm Vũ Phi, còn nhiều thời gian, món nợ trước đây bị tính kế, cô vẫn chưa quên.

Rời khỏi Dạ Dạ, trước sự khăng khăng của Ân Dao, Diệp Căn Niên không đưa cô đến bệnh viện, mà quyết định cùng đi tới khách sạn chỗ Holkeri đặt, đi cùng bọn cô còn có người vệ sĩ được Long Việt phái đi đó.

Mệnh lệnh của Long Việt là, đưa Niên Nhạc Nhạc trở về nhà họ Thiệu an toàn. Cho nên, bất kể trên đường Diệp Căn Niên có đi đâu, thì hẳn cũng chỉ có thể đi theo.

Dưới ánh đèn bình thường, Diệp Căn Niên rút cuộc cũng nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của Ân Dao, một mỹ nhân mười phần vẹn mười.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Tuy không phải loại báu vật trời sinh đã hấp dẫn, nhưng lại mơ hồ lộ ra cỗ hấp dẫn đặc biệt, nhất là khuôn mặt bị đỏ ửng lên vì thuốc, những sợi

tóc bị mồ hôi làm cho dính dính vào mặt, cùng với ánh mắt lộ ra vẻ mơ màng, dập dềnh sóng nước, vừa vặn làm phát huy đến cực độ vẻ mềm mại, đáng yêu chỉ có riêng ở con gái, làn váy quá ngắn theo những động tác lơ đãng để lộ ra làn da trắng như tuyết, càng khiến cho đàn ông thêm phân tâm.

Chỉ có điều, cảnh đẹp kiểu này, Diệp Căn Niên cũng không thể không làm ra hành động phá hỏng mỹ cảm (khả năng thưởng thức cái đẹp), bồn nước lạnh trong phòng tắm đã được trút vào hơn nửa, chỉ chờ mỹ nhân họ Ân tận hưởng.

Đóng kín cửa phòng tắm, Diệp Căn Niên chưa kịp mở ra cái giọng điệu dài dòng, thì một hồi tiếng gõ cửa đã dồn dập truyền đến.

Có vệ sĩ của Long Việt ở bên ngoài, người tới rõ ràng là người có quan hệ thân thiết với mình.

Diệp Căn Niên có chút nghi ngờ nhú nhú lông mày, đến khi nhìn thấy rõ người bên ngoài là ai, bên môi bất giác nâng lên ý cười.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bắt Đầu

Ngoài cửa, Thiệu Tư Hữu đứng lặng im, không bước vào cũng chẳng nói gì, cảm xúc trong đôi mắt đen tãng vọt, nhìn chăm chặp người thiếu nữ đang khẽ cười trước mặt, theo hơi thở không tính là đều đều của anh, dưới ánh đèn trong hành lang, mồ hôi lấm tấm trên trán trở nên hơi ửng sáng.

"Anh?" Nhìn bộ dáng khác thường của Thiệu Tư Hữu, Diệp Cẩn Niên có chút không hiểu, nghi ngờ gọi.

Tiếng nói vừa dứt, Thiệu Tư Hữu trước mặt đột ngột bước lên phía trên, hung hăng ôm cô vào lòng.

"Nhạc Nhạc, cuối cùng anh đã tìm được em." Giọng nói khe khẽ, chân thành mang theo chút run rẩy mơ hồ, lực ôm chặt đến nỗi tựa như muốn đem Diệp Cẩn Niên hòa vào trong người.

Diệp Cẩn Niên vốn định đẩy anh ra theo bản năng, lại cứ như vậy bị đỡ dẫn trong câu nói thở phào, trầm thấp bên tai của Thiệu Tư Hữu.

Cách lớp áo có thể nghe thấy được nhịp điệu trái tim Thiệu Tư Hữu đang nhảy lên, nơi ngực vẫn phập phồng chưa trở lại được bình thường, tỏ rõ sự nôn nóng lúc trước của anh.

Trong ấn tượng của cô, người đàn ông cao quý, tao nhã như vậy, lại mất đi trạng thái bình thường chỉ vì mình. Trong lòng Diệp Cẩn Niên dâng lên

cổ ấm áp chân thật, cũng đồng thời mang theo chút đau lâm râm, không gay gắt, lại khiến cho người ta khó có thể bỏ qua.

"Anh, anh à." Dừng lại mấy giây, cái đầu nhỏ bị bao quanh của Diệp Căn Niên cố gắng thoát ra khỏi lồng ngực Thiệu Tư Hữu, lông mi thật dài rủ xuống, che đi đôi mắt không biết nên nhìn về nơi nào, hai vệt đỏ hồng nhạt lan ra trên hai gò má.

"Nhạc Nhạc, sao không mở điện thoại di động hả?" Bịn rịn buông cô nhóc trong ngực ra, Thiệu Tư Hữu rất nhanh đã khôi phục lại vẻ dịu dàng, ấm áp trước sau như một, nhẹ giọng hỏi. Lúc liếc thấy mảng ửng đỏ trên má Diệp Căn Niên, trong mắt anh lóe lên ý cười.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Ừm..." Diệp Căn Niên lơ đãng lăm lăm một tiếng coi như trả lời, bàn tay nhỏ bé lục lọi một lúc lâu trong túi, lấy chiếc điện thoại ra nhìn, giọng nói buồn bực: "Hết pin rồi."

Thảo nào, đến bây giờ vẫn không thấy vị tiểu tổ tông của nhà họ Thiệu gọi điện truy sát mình, đã qua chín giờ từ lâu.

Thiệu Tư Hữu cười cười hiền hậu, bàn tay to lớn theo thói quen vượt vuốt đầu Diệp Căn Niên, đột nhiên động tác hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về phía phòng tắm, lông mày nhăn nhăn, "Nhạc Nhạc, em đang mở nước hả?"

"Ah!" Nghe thấy câu hỏi của Thiệu Tư Hữu, lúc này Diệp Căn Niên mới nhớ ra, Ân mỹ nhân vẫn đang phải chịu đựng sự hành hạ của thuốc trong phòng tắm, vội vàng vứt bỏ hình ảnh con đà điểu vừa rồi của mình, ngẩng khuôn mặt vẫn còn chưa hết đỏ lên:

"Ân Dao đang ở trong đó."

*

Lúc Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu đi từ trong khách sạn ra, thời gian đã là hơn mười giờ đêm.

Một cuộc gọi của Thiệu Tư Hữu, Lâm Thụy liền điên cuồng, vội vã chạy đến khách sạn, nhớ tới cảnh hấn vọt vào cửa, Diệp Căn Niên vẫn còn cảm thấy hơi buồn cười.

Chân mang dép, chỉ khoác trên người chiếc áo rộng thùng thình, theo tiếng thở dốc kịch liệt của hấn, thi thoảng lại để lộ ra mảng da thịt nơi ngực, trên tóc nước vẫn còn đang không ngừng nhỏ xuống. Ví như lúc này không phải là tình huống đặc biệt, đây đích thị là một bức tranh mỹ nam đi tắm.

Lâm mỹ nam theo phái hành động, vừa vào cửa liền xông thẳng đến phòng tắm, hoàn toàn phớt lờ hai nhật vật đang chờ đợi trong phòng Diệp Căn Niên, dáng vẻ lo lắng, hoàn toàn không nhìn thấy sự trầm ổn, mạnh mẽ ngày thường. Đáng tiếc là, Ân đại mỹ nhân rất không nể mặt, mặc cho Lâm mỹ nam ở ngoài cửa phòng tắm gào thét nửa ngày, nói không mở vẫn là không mở.

Đợi đến khi Lâm Thụy hoàn toàn mất hết tính nhẫn nại, đá văng cửa phòng tắm ra, thì mỹ nhân Ân Dao đã ngất trong bồn tắm, bất tỉnh nhân sự.

Ân mỹ nhân sắc mặt trắng bệch, ngủ mê man, nặng nề; Lâm cáo già chờ đợi ở bên cạnh giường, đăm đuối tình thâm; chuyện kể tiếp, hiển nhiên là không cần cô và Thiệu Tư Hữu gây chướng mắt rồi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nghĩ gì vậy?" Một bàn tay mát lạnh xoa xoa đầu Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu lái xe, giọng nói réo rắt, ôn hòa.

"Không có." Diệp Căn Niên thấp giọng đáp lại một câu, hơi mở cửa sổ xe bên cạnh xuống, không khí mang theo cái lành lạnh của chiều thu thấm thấu vào, làm cho thần trí của con người tỉnh táo.

Qua kính xe, liếc nhìn chiếc xe đi phía sau mình, người được Long Việt phái đi vẫn theo xa xa phía sau, cương quyết thi hành bốn chữ khẩu lệnh 'đưa về an toàn' của Long Việt.

"Chị Ân Dao đẹp thật đấy." Diệp Căn Niên cảm thấy ánh mắt Thiệu Tư Hữu thi thoảng lại nhìn thăm dò về phía mình, biết là anh đang lo lắng cho mình, vì vậy cười nói.

Lúc Lâm Thụy ôm Ân Dao đi ra, nhìn khuôn mặt trắng thuần đã mất hết lớp trang điểm của Ân Dao, ngược lại, khiến cho Diệp Căn Niên cảm thấy khuôn mặt này không còn xa lạ như lúc trước nữa. Trước đó, quần áo trên người Ân mỹ nhân thiếu vải đến thảm thương, sau khi bị ngâm trong nước lạnh như vậy, hoàn toàn dính sát vào người, phác họa ra trọn vẹn dáng người xinh đẹp, lung linh của Ân Dao, muốn khơi bao nhiêu lửa thì có bấy nhiêu lửa. Dĩ nhiên, ánh mắt Lâm Thụy khi đó, có bao nhiêu ý nghĩ muốn giết người thì muốn giết người bấy nhiêu.

Nghĩ như vậy, Diệp Căn Niên mang theo chút đùa cợt nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, trong mắt điểm ý cười.

"Ừ, Ân Dao là con gái của Thị trưởng Cao và người vợ cũ, nổi tiếng xinh đẹp." Thiệu Tư Hữu bất vi sở động (không có hành động gì), di dời tầm mắt tiếp tục lái xe, vẻ mặt thản nhiên nói.

Thảo nào, chuyện bị ám sát lúc trước, Thiệu Tư Hữu lại nhờ Ân Dao giúp kiểm tra màn hình giám sát của sở giao thông, thì ra là thiên kim nhà Thị trưởng. Diệp Căn Niên nghĩ.

Lâm Vũ Phi dám tranh cao thấp với Ân Dao, lá gan thật không nhỏ mà.

Nhìn biểu hiện của Lâm Thụy, đối với Ân Dao cũng không chỉ là quan tâm chút xíu đi, nếu hẳn biết chuyện này của Ân Dao không thoát khỏi có liên quan đến em gái bảo bối Lâm Vũ Phi của mình, không biết kết quả sẽ như thế nào đây.

Chỉ có điều, quyền nói nằm trong tay Ân Dao, khi Lâm Thụy hỏi, cô lựa chọn cách giữ im lặng.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Lúc trở lại nhà họ Thiệu, Thiệu Mục Ân đã cuộn tròn trên chiếc ghế sofa ở tầng một ngủ thiếp đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo chút bệnh lý, lông mày nhíu thật chặt, rõ ràng ngủ thật sự không yên, đôi môi vốn đã khôi phục vài phần ẩm ướt lại trở nên có chút trắng bệch.

Nghe Chú Vu nói, cậu khăng khăng đòi ở tầng một chờ Diệp Căn Niên trở về, khiến cho Diệp Căn Niên áy náy một trận.

Rửa mặt qua loa xong, Diệp Căn Niên nằm ở trên giường, lấy điện thoại di động ra sạc pin, máy vừa khởi động liền hiện lên rất nhiều tin nhắn được gửi đến.

Trong đó có mấy tin nhắn là của Thiệu Mục Ân giục cô về nhà, chỉ có hai tin đến từ một dãy số xa lạ, ký tên Phillip, quản gia nhà dòng họ Bồ Tư Nặc, hỏi thăm cô có ở cùng với Holkeri hay không, chăm sóc bản thân, chú ý an toàn.

Hành động này của quản gia Phillip, nguyên nhân rõ ràng là từ việc Flores bị ám sát, Diệp Căn Niên lại gọi điện cho Holkeri, kết quả vẫn là trong trạng thái tắt máy.

Long Việt sẽ không đồng ý chuyện mình không nắm chắc, nếu hẳn đã đồng ý chịu trách nhiệm về sự an toàn của Holkeri, chứng tỏ hẳn đã biết vị

trí của Holkeri.

Đương nhiên, Holkeri an toàn, có thể chính mình đã lo bò trắng răng.

Tin tức Flores đi Nhật Bản chỉ có rất ít người biết, cô biết được cũng là qua Holkeri, ví như vụ ám sát này không phải được khởi xướng từ sự tranh giành vị trí gia chủ trong nội bộ dòng họ Bồ Tư Nặc, vậy thì đó nhất định là từ kẻ phản bội, về sau khả năng tính ra rất nhỏ, mà về trước...

Người kế vị có xung đột trực tiếp với Flores, đứng mũi chịu sào, sẽ phải là Holkeri đi.

Trước khi lâm vào giấc ngủ, trong đầu Diệp Căn Niên dần dần hiện lên khuôn mặt người thiếu niên kia. Rút cuộc, muốn bắt đầu rồi sao?

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ra Ngoài

Bùm ——

Cửa phòng bị người từ bên ngoài dùng lực mạnh đá văng ra, Diệp Cẩn Niên đang ngồi lướt web chỗ bàn đọc sách bị giật cả mình, đồng thời không khỏi vỗ vỗ trán than thở, đây đã là lần thứ mấy trong năm ngày qua rồi hả?

Năm ngày trước cô về trễ, khiến cho tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu, ngày hôm sau tỉnh dậy phát ra tính khí cáu kỉnh thật dữ tợn, may là có Thiệu Tư Hữu kịp thời giải vây, lỗi tai cô mới được giải thoát, nhưng từ đấy về sau, mỗi lần Thiệu Mục Ân tới phòng cô, đều sẽ trình diễn một màn như vừa rồi, nhìn cánh cửa phòng vẫn còn lắc lư do dư âm để lại, còn tiếp tục như thế nữa, không sớm thì muộn cánh cửa này cũng hỏng thôi.

"Niên Nhạc Nhạc, dưới tầng có người tìm." Ngoài cửa, Thiệu Mục Ân bày ra khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, nói.

"Ừm." Diệp Cẩn Niên đóng máy tính lại, ra khỏi bàn đọc sách, trưng ra bộ mặt tươi cười đi về phía Thiệu Mục Ân, "Cám ơn Mục Ân."

Vừa nói, vừa đưa tay định nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào của Thiệu Mục Ân, kết quả không đợi cô kịp chạm vào, một tiểu thiếu gia liền hừ lạnh một tiếng, hết sức rậm thối xoay người rời đi.

Diệp Cẩn Niên ngượng ngùng thu tay lại, nhìn theo bóng lưng Thiệu Mục Ân có chút không giải thích được. Đứa bé này vẫn còn chưa hết giận?

Chung quy là, sẽ không phải Thiệu Tư Hữu ngăn cản không cho nó phát giân, khiến thằng bé phải kìm nén đó chứ?

Lắc đầu một cái, Diệp Căn Niên đi thẳng đến chỗ cầu thang, nhìn xuống phía dưới.

Ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách là một mỹ nhân mặc bộ vest trắng, chiết kính râm thật lớn che mắt một nửa khuôn mặt, nhìn thấy bóng dáng Diệp Căn Niên, đôi môi đỏ hồng lập tức cong thành một hình cung quyến rũ, ngược đầu về phía Diệp Căn Niên chào hỏi:

"Hi, Nhạc Nhạc."

Hả? Đây là ai vậy?

"Quái lạ, loại báo kinh tế tài chính này, em xem làm gì cho mệt." Mỹ nhân trong bộ vest đi vòng quanh căn phòng của Diệp Căn Niên hai vòng, đầu tiên là tấm tắc lấy làm lạ đối với chiều cao của căn phòng, sau đó nhìn thấy tập báo chất đống trên bàn liền nảy sinh hứng thú, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Căn Niên nhú nhú mày, đó là cô bảo chú Vu đặc biệt mang vào, Nam Cung Minh Húc đã tuyên bố sẽ từ bỏ việc đại diện cho Diệp Thị, đồng nghĩa với việc tập đoàn Nam Cung sẽ phải sạch quan hệ với Diệp Thị, điều này sẽ khiến cho những thế lực đã từng mơ ước có được Diệp Thị, nhưng lại không dám động thủ vì e ngại tập đoàn Nam Cung sẽ vì vậy mà rục rịch ngóc dậy, cô tin vào năng lực của cha và chị gái, nhưng có trách nhiệm với nhà họ Diệp, không phải chỉ có hai người bọn họ.

Chẳng qua, Ân Dao kinh ngạc là điều rất bình thường, ở trong mắt người khác, Niên Nhạc Nhạc chỉ mới mười mấy tuổi, loại báo kinh tế tài chính buồn tẻ này, đích thực không nên là sự hứng thú của cô.

"Chị đây là muốn đề phòng bị chụp ảnh sao?" Thu dọn lại đồ trên bàn, Diệp Cẩn Niên quan sát Ân Mỹ Nhân hỏi.

Đây là lý giải duy nhất Diệp Cẩn Niên có thể nghĩ ra, thiên kim thị trường đi ra ngoài, lại cũng phải nguy trang đầy đủ giống như ngôi sao, nếu không phải là trí nhớ của cô khá tốt, thật đúng là sẽ không thể nhận ra người được bao bọc kín mít trước mắt này, là vị thần thánh tuyệt đẹp nơi nào.

"Đề phòng bọn họ thì sao, bản tiểu thư thiên sinh lệ chất (bẩm sinh xinh đẹp), còn sợ bị chụp?" Mỹ Nhân nhà họ Ân nhõng nhẽo cong đôi môi đỏ mọng lên, hậm hực gỡ chiếc kính trên mặt xuống, không vui nhìn Diệp Cẩn Niên, "Chị là tốt bụng đến thăm em, em cũng không biết gần đây chị bận rộn như thế nào đâu."

"Đúng là không biết." Diệp Cẩn Niên thành thật gật đầu, kể từ sau đêm hôm đó, Ân Dao trở thành khách quen của nhà họ Thiệu, một ngày ba bốn lần, đúng là rất bận rộn.

Mấy ngày qua đã quen với thói 'ngay thẳng' của Diệp Cẩn Niên, Ân Dao cũng không để ý lắm, cô vén mái tóc xoắn nhuộm màu nâu, túm trong tay tờ báo duy nhất không bị Diệp Cẩn Niên dọn đi, đỉnh đạc nằm xoài xuống giường, xem có chút hào hứng.

"Oh? Khu mua sắm Tân Áo sẽ được tu sửa lại?" Lật người, Ân Dao giơ thật cao tờ báo trong tay lên, chỉ vào một bài báo trong đó nói với Diệp Cẩn Niên.

"Ừ." Diệp Cẩn Niên đáp lại, cô cũng nhìn thấy tin tức này rồi, khu mua sắm Tân Áo nằm trên đoạn đường sầm uất trong nội thành, cái này là hạng mục công trình hoàn thành đầu tiên khi cô nhận việc kinh doanh của nhà Nam Cung.

“Chỉ chớp mắt thôi đã được năm năm rồi, hồi đó thiếu chút nữa chị đã cho là cái công trình này đi được nửa đường thì sẽ bị chết non, thế nên mới nói, người phụ nữ tên Diệp Cận Niên đó, đúng thật là có chút mách khéo.” Ân Dao lăn qua lăn lại hai vòng trên giường, khoan khoái duỗi lưng một cái, “Nhưng đáng tiếc, lại là một người phụ nữ gốc.”

“Chị biết chị ấy?” Bị người ta chỉ đích danh, nói thành kẻ gốc, tuyệt đối chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, mặc dù Diệp Cận Niên cũng biết, lúc trước đúng là mình có chút. . . Nhưng bị người ta nói trắng ra như vậy, vẫn là lần đầu tiên, một năm đó cô tiếp nhận nhà Nam Cung, thị trưởng Cao đương nhậm chức, nhưng Diệp Cận Niên nhớ rõ, mình và Ân Dao cũng không có cái giao tập gì, thậm chí, cô còn không biết Thị trưởng Cao lại có một người con gái lớn như vậy.

“Đương nhiên biết nha, chuyện của cô ấy chị đều biết, còn không phải là vì Tư. . .” Ân Dao đặc ý lắc lắc ngón tay, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì đó, đột ngột im bật, từ trên giường bật dậy, ánh mắt chột léo sáng. “cái này thì có gì mà kỳ quái chứ, ở thành phố Kì Lâm, có chuyện gì mà Ân Dao chị không biết đây?”

“Vậy sao.” Diệp Cận Niên mơ hồ đáp lại một câu, rõ ràng Ân Dao có chuyện gì giấu diếm, chỉ có điều, cô cũng lười phải tra hỏi, lúc trước Diệp Cận Niên cũng vì sự tùy hứng của tuổi trẻ mà phải trả giá không nhỏ, sau khi trọng sinh, Diệp Cận Niên cũng không cần phải quay lại truy cứu những cái đần độn, gốc ghếch đã qua.

“Những bài báo này, trong mười câu có đến tám câu là giả, chị khuyên em không nên xem.” Dúi tờ báo trong tay vào lòng Diệp Cận Niên, Ân Dao đem kính râm cài nhẹ lên mặt Diệp Cận Niên: “Nếu em muốn biết những cái này, chị dẫn em đến một nơi.”

Diệp Cận Niên ánh mắt nghi hoặc, nhìn xuyên qua tròng kính về phía Ân Dao, cười nói: “Vậy chị không ở đây chờ Lâm Thụy nữa ạ?”

Ân Dao ngày ngày đến, làm cho những người đứng ngoài rất dễ nhìn ra mục đích của cô, nhưng chỉ có điều, không biết tại sao, cô cứ cảm thấy giữa Ân mỹ nhân và Lâm Thụy có chút gì là lạ.

Nghe thấy Diệp Căn Niên trêu chọc, nụ cười trên mặt Ân Dao cứng đờ rõ rệt, trong mắt xẹt qua tia đau thương nhàn nhạt, ngay sau đó liền kéo tay Diệp Căn Niên: “Thôi, gặp cũng như không.”

Cái nhận được cũng đều là vết thương, Diệp Căn Niên biết nghe lời phải, bị Ân Dao kéo đi, quan tâm mà chọn cách im lặng, một chữ tình đã làm tổn thương bao nhiêu người, chính bản thân đã là một người từng trải nên cô rõ ràng nhất, mặc dù Ân Dao và cô tiếp xúc chưa được bao lâu, nhưng hai người lại hòa hợp giống như bạn thân đã qua lại, biết nhau rất nhiều năm rồi, vì vậy, Diệp Căn Niên thật lòng hi vọng Ân Dao sẽ không bị tổn thương.

Nhưng xem bộ dạng của Lâm Thụy đêm đó, cũng không cam lòng để cho Ân Dao bị thương đi.

Nhớ tới đêm đó, trong đầu Diệp Căn Niên đột nhiên hiện lên một khung cảnh hài hòa, dịu dàng, cứ ôm chặt như vậy, sợ bị bỏ lỡ, hoàn toàn bị mất hết phong độ trước sau như một của anh. . . hình như từ sau đêm đó, Thiệu Tư Hữu dường như càng ngày càng bận, Diệp Căn Niên hung hăng lắc đầu, nhất định tối qua ngủ không ngon, đang yên lành nhớ tới anh làm gì chứ.

Đeo cái kính râm to đùng của Ân Dao, Diệp Căn Niên đi theo Ân Dao ra khỏi biệt thự, mới đi đến bên cạnh chiếc xe, đột nhiên một giọng nói mềm mỏng vang lên bên tai:

“Nhạc Nhạc, hai người đi ra ngoài sao?”

Diệp Căn Niên néo néo lông mày, giương mắt nhìn lên, cách đó không xa, một bóng dáng xanh nhạt, thướt tha, mảnh khảnh đang đứng, mái tóc

dài trùm kín vai khẽ bay trong gió, bên môi là nụ cười dịu dàng, yếu ớt, rõ ràng mê hoặc.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đấu Giá

Ra khỏi nhà họ Thiệu, Ân mỹ nhân chở Diệp Căn Niên vào trong nội thành bằng chiếc xe Ferrari của mình.

Đối với cuộc chạm trán của hai người Lâm Vũ Phi và Ân Dao, Diệp Căn Niên đã tưởng tượng ra rất nhiều khả năng, hoặc giả sẽ trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, hoặc là sẽ rất căng thẳng, lại chỉ duy nhất không ngờ tới, cảnh tưởng lại hài hòa đến vô cùng kì lạ như vậy.

Đêm đó ở Dạ Dụ, Ân Dao bị người ta bỏ thuốc, nhìn ra rõ ràng, đó là mưu tính của Lâm Vũ Phi. Lâm Vũ Phi này vẻ nguy trang đã thành bản tính, tỏ ra thân thiết, yêu thích cũng chẳng có gì là lạ, còn tính cách của Ân đại mỹ nhân cực kì nóng nảy, dễ phát hỏa, thế nhưng lại giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, chẳng những chào hỏi khách khí với Lâm Vũ Phi, còn cười đến vô cùng chân thành.

"Muốn hỏi gì thì hỏi đi, đừng có nhìn chị mãi như vậy, rất ngượng đó." Ân Dao vừa lái xe vừa quay đầu nhìn Diệp Căn Niên như đang có điều gì suy nghĩ, bật cười hì hì một tiếng, trong mắt thoáng qua chút buồn buồn băng quơ, bị Diệp Căn Niên bắt được.

"Hai người, thật kì lạ." Diệp Căn Niên do dự một lúc, lựa lời lên tiếng. Nhớ lại cảnh vừa được trình diễn ở nhà họ Thiệu, quả thật, đó chính là cuộc gặp gỡ hài hòa của cặp chị em thân thiết, tôn trọng nhau! Chỉ là ngoảnh đầu

ngắm lại, khiến cho Diệp Căn Niên cảm thấy sống lưng lạnh run, đúng là kì quái.

"Có cái gì mà kì lạ chứ," Ân Dao chẳng hề gì cười cười, trên môi mang theo tia giễu cợt, "Cô ấy là em chị, chị là chị của cô ấy, tương thân tương ái, hòa thuận thân thiện, thật tốt mà."

Nghe câu nói không có chút chí tiến thủ của Ân Dao, Diệp Căn Niên nhú nhú mày, cô có thể nghe ra, lúc Ân Dao nói những lời này, bên trong ẩn chứa sự uất ức, ngấm ngầm chịu đựng, tuy Ân Dao không hề đề cập đến chuyện của đêm đó, nhưng cho dù là ai, khi trải qua chuyện như vậy một lần, cũng sẽ không thể không sao cả.

"Yên tâm, chị không sao." Liếc thấy vẻ mặt của Diệp Căn Niên, Ân Dao đột nhiên bật cười, vỗ vỗ vai Diệp Căn Niên, "Ít nhất, hiện tại không sao cả."

Xe dừng trước cửa hội quán thương nghiệp, Ân Dao giao xe cho phục vụ bãi đậu xe, quay đầu nhìn nhìn Diệp Căn Niên bộ dạng như đang suy nghĩ gì đó, đôi môi anh đào nâng lên, "Chính là chỗ này."

Diệp Căn Niên nghi ngờ chớp chớp mắt mấy cái, đi theo Ân Dao vào bên trong, băng qua đại sảnh, trước khi đi vào một gian hội trường, phục vụ ở cửa làm hết phận sự, đưa cho mỗi một vị khách một tập bản vẽ tinh xảo. Diệp Căn Niên ngẩng đầu nhìn lên trên màn hình ở chỗ đỉnh cánh cửa, bên trên là mấy chữ to đùng màu đỏ sáng ngời, cuộc bán đấu giá trang viên Cẩm Tú.

Đi vào trong hội trường, các chỗ ngồi trên hàng đầu đều đã chật kín, hai người Diệp Căn Niên chọn một góc khuất ở trong hội trường không dễ nhìn thấy, lại có thể quan sát được toàn hội trường ngồi xuống, người chủ trì tuyên bố cuộc đấu giá sẽ được tiến hành vào năm phút nữa, đã bắt đầu có nhân viên làm nhiệm vụ duy trì trật tự.

Diệp Căn Niên tùy ý lật tập bản vẽ trong tay, đây là bản vẽ giới thiệu vắn tắt về một phần trang viên Cẩm Tú, phía trên có ghi chép về lịch sử lâu đời, vị trí điển tích của trang viên, cùng cơ cấu bố trí.

“Trang viên Cẩm Tú là mảnh đất có tiềm năng không nhỏ, theo quy hoạch của chính phủ, sẽ xây dựng khu du lịch cạnh đó, có khả năng sẽ hấp dẫn không ít các nhà đầu tư.” Giọng nói đê thấp của Ân Giao từ bên cạnh truyền đến, “ Những người tham dự cuộc bán đấu giá hôm nay, sẽ có nhân vật làm cho em cảm thấy hứng thú.”

Diệp Căn Niên gật đầu đã hiểu, ánh mắt liếc quanh hội trường một vòng, quả nhiên có rất nhiều gương mặt cô quen thuộc, đều là những người nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Cuộc bán đấu giá bắt đầu, đầu tiên người chủ trì đứng ra giới thiệu về trang viên Cẩm Tú, sau khi giới thiệu đơn giản, vắn tắt xong, bắt đầu cho các vị khách có mặt ở đây đấu giá.

“Giá khởi điểm 4.000 vạn, mỗi lượt đấu giá không ít hơn 200 vạn, xin mời các vị bắt đầu ra giá...”

“4.300 vạn...” Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng giơ tấm bảng lên đầu tiên.

“Thành Du, giám đốc điều hành tối cao của tập đoàn Nam Cung, được mời từ nước ngoài về, hẳn cũng là người đang phụ trách hợp đồng giữa tập đoàn Nam Cung và Thiệu thị...” Ân Dao nói nhỏ vào tai Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên gật gật đầu, thảo nào cô cứ cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó, hình như trước đây báo chí cũng từng đăng thông tin về hẳn.

“4.500 vạn...” Theo sát sau, một người đàn ông mặc vest Legna giơ tấm bảng lên, trong con người thâm thúy mang theo chút trầm ổn.

“Mạc Thần, tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Mạc thị, đầu năm nay hẳn đã thu mua được 7% cổ phần của Diệp thị từ trong tay hai gã cổ đông của nhà họ Diệp, hiện tại cũng là một thành viên trong hội đồng quản trị của Diệp thị, giá trị con người...” Tiếng nói của Ân Dao lại vang lên lần nữa.

Diệp thị sao? Đây là thu hoạch ngoài ý muốn. Diệp Căn Niên im lặng, ghi nhớ thông tin Ân Dao cấp cho, tiêu hóa dần dần.

“4.800 vạn..”

“Người này em hẳn đã biết, giám đốc của Thiệu thị...”

“5.500 vạn...”

Âm thanh đấu giá liên tục không ngừng, Ân Dao vẫn giải thích tường tận, cho đến khi giá tăng lên đến 7.500 vạn, trận quyết chiến từ một nhóm người, đến lúc này chỉ còn ba người, Ân mỹ nhân mới có thời gian nghỉ ngơi đứng ngoài quan sát.

Diệp Căn Niên im lặng ghi nhớ tất cả những thông tin, đến khi Ân Dao dừng lại, mới đưa ánh mắt tò mò chuyển sang cô.

Hiện tại cô muốn biết nhất, là tư liệu về vị thần thánh trước mắt này.

Mặc dù cô ấy là con gái của thị trưởng Cao, cũng đâu cần hiểu biết rõ về những người như vậy đi, huống hồ còn nhớ rõ ràng như thế, cô hỏi nhiều như vậy, chỉ có vồn vện mấy người là Ân Dao không trả lời được.

Diệp Căn Niên bắt đầu có chút nghi ngờ, não của Ân mỹ nhân có phải được lắp ghép từ máy tính không đây.

“Sao nào, đột nhiên cảm thấy chị rất được, thích chị rồi sao?” Ân Dao thấy Diệp Căn Niên dung ánh mắt thăm dò mình thì có chút buồn cười, tùy

ý vén mái tóc, động tác nhấc tay xinh đẹp tự nhiên.

Diệp Cẩn Niên thành thật gật đầu, cô thích, thích cái đầu này rồi.

“Thật ngoan.: Hành động này, rõ ràng đã lấy lòng Ân mỹ nhân, ngón tay cô vờ má Diệp Cẩn Niên, nụ cười quyến rũ lập tức lan tràn trên khuôn mặt sáng lạn của Ân Dao: “Chị yêu thích em.”

Mặt Diệp Cẩn Niên đen lại, rụt về phía sau để tránh bị làm nhục, điện thoại trong túi rung lên, cô thuận thế nhận máy.

“Nhạc Nhạc, em ở đâu?” Giọng nói dịu dàng, ôn hòa lại mơ hồ để lộ ra chút lo lắng từ trong điện thoại truyền đến, Diệp Cẩn Niên nghe thấy từ trong giọng nói, rõ ràng là thơ phào nhẹ nhõm.

“Em và chị Ân Dao đang ở bên ngoài.” Diệp Cẩn Niên cố gắng làm cho giọng nói của mình hết sức thoải mái, để hóa giải sự lo lắng của người ở đầu điện thoại bên kia.

Sau một hồi im lặng, giọng nói của Thiệu Tư Hữu mới truyền đến lần nữa: “Nhạc Nhạc, đưa điện thoại cho Ân Dao.”

“Dạ.” Diệp Cẩn Niên đưa điện thoại qua, lại đem lực chú ý lên trên đài, ồ, 9.000 vạn rồi, mảnh đất nàu của trang viên Cẩm Tú, đã lên tới mức giá này, còn hai nhà cạnh tranh, một là Mạc thị có 7% cổ phần của Diệp thị, một nhà khác lại vô cùng khéo, là nhà đã bỏ qua quyền lực của Diệp thị, tập đoàn Nam Cung.

“...yên tâm. Em đảm bảo, vâng, em sẽ chú ý...” Bên tai Ân Dao trả lời điện thoại với sự bất đắc dĩ, cũng rất nghiêm túc đồng ý chuyện j đó. “Được rồi...được, bọn em đang ở hội quán thương nghiệp Phong Kiều...”

Diệp Cẩn Niên tâm trạng chán ngán, nghe âm thanh hỗn hợp hai bên, cơn buồn ngủ dần dần dâng trào, mấy ngày nay cô ngủ không được ngon

lắm.

“12.000 vạn!” Đúng lúc này, một giọng nữ tuyệt đẹp vang vọng hội trường, khiến cho đám đông xôn xao.

Diệp Căn Niên vốn đang uể oải, cũng bị một tiếng đấu giá đột ngột này mà chợt ngẩn đầu, kích động nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong mắt bỗng dưng ươn ướt.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Diệp Cẩn Nhiên

"12.000 vạn!" Giọng nói tuyệt đẹp lôi kéo tất cả mọi người đều nhìn lại, nơi cửa hội trường, một cô gái trong bộ đồ công sở màu đen, dáng đi uyển chuyển lọt vào tầm mắt mọi người. Mái tóc dài được buộc cẩn thận tỉ mỉ sau ót, đôi mắt tinh anh thản nhiên quét qua toàn hội trường, từ vầng trán thể hiện rõ, không chút che đậy vài phần hào kiệt, cao quý mà mạnh mẽ.

Trong nhất thời, hội trường đấu giá trở nên yên tĩnh, chỉ có Ân Dao ngồi cạnh Diệp Cẩn Nhiên là vẫn đang trò chuyện, thảo luận gì đó với Thiệu Tư Hữu, cặp lông mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt cũng vô cùng nặng nề, không hề để ý đến bầu không khí xung quanh.

Ở nơi đây, có rất nhiều người đã từng hợp tác với Diệp Thị, cũng nhanh chóng nhận ra thân phận của người đến, sau một khoảng thời gian ngắn ngắn ra vì bị sốc, thì bắt đầu nhỏ giọng xì xào bàn tán.

"Tiểu thư, người tham gia đấu giá lần này, nhất định phải nhận được thư mời của cuộc đấu giá này và cũng phải có trong danh sách đăng ký." Người chủ trì quét mắt qua bàn tay trống không của người tới, đối với tình huống xuất hiện bất thành hình, gây mất trật tự cho hội trường thì có chút không vui nhả mà lại.

Lời nói vừa dứt, người đại diện cho Diệp Thị vẫn luôn im lặng liền bước nhanh tới cửa, kính cẩn đưa thẻ số đang cầm trong tay đến, người kia nhận lấy vật mang tính tượng trưng giơ giơ lên, coi như là bổ sung đầy đủ cho

hành động không thích hợp, mới vừa rời tay không đánh giá của mình, động tác thông dong lưu loát, khí khái hào hùng bức người.

Cùng lúc bóng dáng quen thuộc tiến vào trong hội trường, tay Diệp Cận Niên cũng đồng thời nắm chặt gắt gao, lòng bàn tay bị đâm đau đớn nhằm ức chế nỗi chua xót không ngừng trào dâng trong mắt, gần hơn, gần hơn, mắt thấy người đó cách mình càng lúc càng gần, trong nháy mắt tim cô giống như ngừng đập.

"Ai da, Nhạc Nhạc, em làm cái gì vậy?" Ân Dao vẫn cúi đầu nói điện thoại, trong lúc lơ đãng ngược mắt lên phát giác ra hành động đang tự làm khổ mình của Diệp Cận Niên, vội vàng đưa bàn tay nhàn rỗi, dùng sức tách lòng bàn tay Diệp Cận Niên ra, đồng thời cũng không quên quay đầu nhìn về phía người khởi xướng ra màn hỗn loạn này, khi thấy rõ người tới, mắt bỗng dừng mở thật to, đến nỗi ngay cả điện thoại trong tay cũng quên buông xuống, miệng cũng vô thức lẩm bẩm tên của người đó:

"Diệp Cận Niên..."

Ngay tại lúc đó, đầu điện thoại bên kia cũng truyền đến một hồi âm thanh mang theo vẻ cấp bách.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

*

Đập ba tiếng.

Mảnh đất của trang viên Cẩm Tú kia, không hề thấp thỏm mà rơi vào trong tay nhà họ Diệp đã bật vô âm tín trong suốt năm năm.

Đối với việc Diệp Thị đưa ra giá gần gấp đôi giá thị trường để thu mua trang viên Cẩm Tú, mọi người trong hội trường đều có suy nghĩ khác nhau.

Người lòng tràn đầy nghi ngờ cũng có, người hả hê cũng có.

Bởi vì trong điện thoại Thiệu Tư Hữu đã nói, sẽ tới hội quán để đón Diệp Căn Niên, cho nên sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Ân Dao và Diệp Căn Niên đi ra đại sảnh tầng một, lặng lẽ ngồi trên ghế sofa chờ.

Nhận thấy sự khác thường của Diệp Căn Niên ở trong buổi bán đấu giá, Ân Dao quan tâm nên không hỏi cô nguyên nhân, mà chỉ sán lại gần Diệp Căn Niên, tìm những chuyện lý thú của vài năm trước dụ cho cô vui vẻ, nhân tiện không quên chọc ghẹo mấy câu, mà Diệp Căn Niên cũng rất nể mặt, tâm tình dần dần chuyển biến tốt lên.

Diệp Căn Niên ký xác nhận xong thủ tục mua bán, vừa từ trong hội trường đi ra, liền nhìn thấy hai bóng dáng trên chiếc ghế sofa cách đó không xa.

Ân Dao trên người là bộ vest trắng sang trọng, đang phe phẩy chiếc kính râm cực lớn trong tay, xác thực mà nói, cô gái ngồi ngoan ngoãn, yên lặng bên cạnh, trên người mặc chiếc váy màu vàng nhạt, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cùng với mái tóc để buông xuống, đôi con ngươi như đá hắc diệu thạch, linh động khẽ chớp chớp, xoay vòng vòng, vừa đúng lúc mắt đối mắt với Diệp Căn Niên cũng đang nhìn qua, rõ ràng đã ngấn ra.

Diệp Căn Niên khẽ nhíu mày, cô gái mặc đồ màu vàng này, cô có ấn tượng.

Cô không hiểu tại sao lần trước ở bệnh viện Ái Anh, cô gái này lại cứ khẳng khẳng muốn kéo mình lại để nhìn rõ mặt, giống như lúc này, cô cũng không hiểu lắm, tại sao ánh mắt của cô bé này nhìn về phía mình, lại khó nắm bắt đến như vậy, giống như có chút vui sướng, lại cũng đồng thời ẩn giấu vẻ đau thương mơ hồ.

Tình huống như thế này, dường như xuyên qua rất nhiều năm, hơi hơi trùng khớp với một hình ảnh nào đó trong ký ức, khiến Diệp Căn Niên

không nhìn được, lại đưa ánh mắt dừng lại trên người Diệp Căn Niên.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp." Ân Dao luôn luôn để ý tới tâm tình của Diệp Căn Niên, tự nhiên cũng nhìn thấy Diệp Căn Niên đang đứng cách đó không xa nhìn các cô, từ trên ghế sofa chậm rãi đứng dậy, vừa mỉm cười chào hỏi, vừa tinh bơ che chắn Diệp Căn Niên ở phía sau.

Trên phương diện làm ăn, nhà họ Thiệu và nhà họ Diệp rất ít qua lại, chưa nói tới có giao tình gì đó, mà Diệp Căn Niên này, từ trước đến giờ đều chẳng bao giờ lãng phí tâm tư vào những người hoặc những chuyện không có lợi, đối với việc bị cô đột nhiên chú ý, trong lòng Ân Dao chợt dâng lên chút đề phòng.

Diệp Căn Niên cũng đứng lên theo Ân Dao, cùng lúc với việc Ân Dao cố gắng che chắn cho mình, cũng biết nghe lời mà núp ở sau lưng Ân Dao, cái đầu khẽ tì vào lưng cô.

"Cao tiểu thư." Vẻ đề phòng rõ ràng như vậy, khiến cho Diệp Căn Niên đột nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười, lạnh nhạt đáp lại một tiếng, di chuyển tầm mắt rồi đi ra cửa.

Hiếm khi chú ý đến một người không có quan hệ, lại thành hại người, nhưng đối phương rõ ràng đã hiểu lầm ý của cô, vì vậy, suy nghĩ muốn thăm dò chuyện lúc trước cũng bị nản lòng.

"Chị..."

Lúc Diệp Căn Niên sắp đi ra khỏi cửa chính hội quán Phong Kiều, Diệp Căn Niên từ đầu đến cuối đều im lặng, ngoan ngoãn dựa vào sau lưng Ân Dao, đột nhiên lên tiếng gọi.

Thân thể Diệp Cận Nhiên chấn động, bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt sắc bén lướt qua Ân Dao, muốn nhìn rõ ràng cô bé đang rúc sau lưng cô, nhưng trước sự tận lực che chắn của Ân Dao, cũng chỉ có thể nhìn thấy tà váy màu vàng nhạt ở sau lưng cô lộ ra ngoài.

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại vừa rồi, ở âm cuối mang theo chút trầm bổng, du dương không dễ dàng phát giác, mặc dù rất nhẹ, lại bị Diệp Cận Nhiên nhạy bén phát hiện.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Đây là, giọng điệu quen thuộc nhất của Niên Niên.

Trong ánh mắt u ám của Diệp Cận Nhiên có nhiều hơn vài phần phức tạp.

"Diệp tiểu thư chê cười, em nó được yêu thương, nuông chiều rồi." Ân Dao cũng bị hành động đột ngột này của Diệp Cận Niên làm cho kinh sợ nhảy dựng lên, nhưng trên mặt lại không để lộ ra chút kinh ngạc nào, bàn tay trắng nõn vòng qua sau lưng vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của Diệp Cận Niên trấn an, mỉm cười giải thích.

"Có em gái làm nũng, đó là cái phúc." Diệp Cận Nhiên ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm hai người hồi lâu, cuối cùng sau khi nhẹ phun ra câu nói này, xoay người rời đi.

Cho đến khi nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, thấy xe của Diệp Cận Nhiên từ từ đi xa, Ân Dao xem như mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Cô tin chắc tuyệt đối không có nhìn lầm, vừa rồi Diệp Cận Nhiên nhìn Nhạc Nhạc, trong ánh mắt mang theo sát ý rất rõ ràng.

Ân Dao nhăn nhăn lông mày, xem ra cô cần để ý thêm một người rồi.

Khép tâm tư lại, Ân Dao quay đầu, đang định trêu ghẹo Diệp Cẩn Niên mấy câu về sự khác thường, thì đột nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một cỗ nóng nóng, ẩm ướt, ánh mắt khẽ động, vốn định đưa tay ra lần nữa, đặt lên mu bàn tay Diệp Cẩn Niên để trấn an, tâm tình cũng trở nên nặng trĩu.

Nhạc Nhạc, nó đang khóc.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hợp Đồng

Đại tiểu thư nhà họ Diệp trở về sau năm năm mất tích, Diệp Thị sau nhiều năm im hơi lặng tiếng lại một lần nữa bật dậy trở thành tiêu điểm chú ý gây tranh cãi của giới truyền thông, hàng loạt các vấn đề suy đoán về Diệp Thị lần lượt xuất hiện, chuyện mà đa số mọi người đều say sưa nói đến, chính là việc Diệp Thị dùng cái giá cao 120.000 vạn, đấu giá được trang viên Cẩm Tú, còn có người suy đoán táo bạo, lần này Diệp Thị lấy giá cao như vậy để đấu thầu mảnh đất Cẩm Tú kia là uổng phí, chỉ e rằng dự án kế tiếp sẽ rất khó để hoàn thành được suôn sẻ.

Diệp Căn Niên đã từng thử hỏi qua Thiệu Tư Hữu, đối lấy là nụ cười ôn hòa, yếu ớt của anh.

"Nhà họ Diệp sa sút quá lâu, mặc dù dùng giá cao để thu mua trang viên Cẩm Tú sẽ làm cho lợi nhuận của dự án thấp đi, thậm chí có thể sẽ chẳng được gì cả, nhưng bắt buộc phải chịu thiệt thòi, để chứng minh thực lực."

Đối với câu nói khách quan này của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cũng thấy biết ơn trong lòng.

Nhà họ Diệp, đích thực là đã bị sa sút quá lâu, lâu đến nỗi khiến cho tất cả mọi người đều dần dần mất đi niềm tin, cho nên chị gái mới phải đưa ra cái giá cao như vậy, dùng việc này để chứng minh, nhà họ Diệp cũng không phải trống rỗng như lời đồn đại.

Về phần có đủ tài chính để đối phó với dự án tiếp theo hay không, chị gái không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, huống hồ nhà họ Diệp còn có một phần tư vốn ‘gửi lại’ ở bên ngoài.

Khu buôn bán vàng của thành phố Kì Lâm, trong văn phòng làm việc của cao ốc công ty Minh Huy, một người đàn ông điển trai đang ngồi trên ghế sofa bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, bộ vest trắng không nhìn ra một vết nhăn, ly trà xanh trong tay bốc khói nghi ngút, thi thoảng lại nâng tay đưa đến bên môi thổi nhẹ, động tác giơ tay hết sức tao nhã, cao quý, khiến cho người thư ký trẻ tuổi ở cách đó không xa không ngừng nhìn trộm, thỉnh thoảng lại kiểm tra qua gương khuôn mặt của mình đã thỏa đáng hay chưa, trong mắt là tia sáng rạng rỡ.

Chỉ có điều, lực chú ý của người kia lại đặt hoàn toàn trên cánh cửa khép chặt của phòng làm việc, ánh mắt thi thoảng quét qua, đối với sự để ý của cô thư ký xinh đẹp kia, không hề hay biết.

Cùng cánh cửa ngăn cách, bên trong phòng làm việc, một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn đang vui mình trong mấy bản kế hoạch, hai cánh tay nhỏ bé đặt ngang trên mặt bàn, tóc mái để ngang, đôi lông mày tinh xảo khẽ nhíu lại, trong biểu cảm chuyên chú mang theo chút khó xử.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Tiểu thư, có vấn đề gì sao?" Người đàn ông trung niên đi giày tây đứng bên cạnh, mắt màu xanh da trời nhạt, tóc vàng, dè dặt hỏi.

Làm thuộc hạ của dòng họ Bồ Tư Nặc, đối với chủ nhân, lòng luôn luôn kính sợ, người đàn ông trước mắt này, chính là người phụ trách việc kinh doanh của dòng họ Bồ Tư Nặc ở thành phố Kì Lâm, tổng giám đốc công ty Minh Huy, Ngải Lăng. Công ty Minh Huy đương nhiên cũng chịu sự quản lý của người nhà Bồ Tư Nặc.

"Ừ..." Diệp Căn Niên khẽ trầm ngâm, cuối cùng chọn từ trong đó ra một bản kế hoạch, ném tới trước mặt Ngải Lãng: "Bản này, hãy hợp tác với Diệp Thị."

Ngải Lãng cầm lên, trong mắt lập tức xẹt qua chút không tán đồng.

"Tiểu thư, bản kế hoạch này đã được thông qua, thiếu gia Holkeri đã đưa ra quyết định nội bộ, lấy tập đoàn Nam Cung có thực lực hùng hậu làm đối tượng hợp tác, về phần Diệp Thị..."

Xem tình hình hiện tại, Diệp Thị có thể vớt vát được vinh quang trước đó một lần nữa không cũng còn chưa biết, lúc này hợp tác với bọn họ, quá mức mạo hiểm. Ngải Lãng thức thời không nói ra những lời này, chất vấn quyết định của chủ nhân, là điều đại kỵ của bọn thuộc hạ bọn hắn, chỉ có điều, tia không tán đồng rõ ràng trong mắt đã biểu đạt cho tâm tư của hắn.

"Vậy thì đổi thành Diệp Thị đi." Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên, thần nhiên liếc mắt nhìn hắn.

Nếu là Holkeri đã quyết định, việc tự tiện sửa đổi đối tượng hợp tác, đừng nói đến việc sẽ không có khả năng Holkeri vì chuyện này mà đến hỏi dò mình, dù cho hắn có hỏi, thì cũng phải đợi đến khi hắn có tâm tư xử lý những chuyện râu ria, vụn vặt này đã, huống hồ, mình cũng đang muốn tìm hắn đây.

"Việc này..."

"Có vấn đề?" Diệp Căn Niên cười như không cười hỏi, trong mắt đột nhiên phảng phất tia sáng, liếc nhìn Ngải Lãng đang có chút chần chờ, giọng nói mềm mỏng, khóe mắt hơi nhếch lên, bút trong tay tùy ý xẹt qua bàn làm việc, phát ra âm thanh chói tai.

"Không có." Ngải Lãng vội vàng trả lời, mặc dù cô bé này chỉ mới ở trong nhà Bồ Tư Nặc một năm, nhưng cũng là ứng cử viên thừa kế thứ

thiệt, trách nhiệm của hắn, chỉ là phục tùng mệnh lệnh của cấp trên đưa ra.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Hơn nữa, chỉ mới vừa liếc mắt bâng quơ một cái, chẳng biết tại sao, rõ ràng ánh mắt vẫn ngây thơ, trong vắt như cũ, lại khiến cho hắn đột nhiên dâng lên chút ớn lạnh...

"Nhớ là không được khiến cho người ta nhìn ra mình cố ý, điều kiện cố gắng ưu đãi một chút." Diệp Căn Niên lấy được đáp án mình muốn, hài lòng thu hồi tầm mắt, chống bàn đứng dậy, đi ra cửa, Thiệu Tư Hữu vẫn còn chờ mình ở bên ngoài, cô lấy lý do xử lý chuyện nhà để chạy tới, dĩ nhiên không thể ở lại quá lâu.

"Còn có việc?" Đang lúc đi qua Ngải Lãng, đột nhiên bị hắn cung kính chặn lại, Diệp Căn Niên dừng bước.

"Là thiếu gia Holkeri..." Ngải Lãng do dự lên tiếng, "Trước đó thiếu gia đã dặn dò, sẽ đích thân xử lý mấy hạng mục công trình, bởi vì không có được sự cho phép của cậu ấy, mà hết lần này đến lần khác phải trì hoãn thời hạn của công trình, còn tiếp tục như vậy nữa, e rằng chủ nhân bên kia..."

E rằng chủ nhân bên kia sẽ phát hiện ra chuyện cậu ấy bị mất tích, tiếp đó sẽ đem chuyện của cậu ấy và chuyện của Flores gắn vào với nhau.

Quan sát Ngải Lãng lần nữa, trước ánh mắt xem kỹ của cô, Ngải Lãng vẫn một bộ thản nhiên. Khóe môi Diệp Căn Niên khẽ cong, hiểu được trương thi (một mặt giữ một mặt buông), lại biết tiến lùi, thảo nào Holkeri đã chọn hắn.

"Anh ấy gần đây có chuyện khác phải làm, lát nữa ông chuyển tài liệu đến địa chỉ này, tôi sẽ cho người chuyển lại." Diệp Căn Niên nghĩ nghĩ rồi nói, cô đã nói dối quản gia Philip, hiện tại người của dòng họ Bồ Tư Nặc

đều cho rằng cô biết tung tích của Holkeri, cái phiền phức này, rõ ràng cô phải đón nhận rồi.

"Vâng." Lần này Ngải Lãng đáp lại không chút do dự.

Từ trong phòng làm việc đi ra, rõ ràng Diệp Căn Niên đã thoải mái hơn rất nhiều, Thiệu Tư Hữu đi lên đón, bước chân tao nhã, nụ cười nhã nhặn.

"Đều xử lý tốt rồi?" Thiệu Tư Hữu ôn hòa hỏi, giọng nói dịu dàng lập tức khiến cho cô thư ký ở bên cạnh phải ghen tỵ đỏ mắt.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Ừm." Diệp Căn Niên ngoan ngoãn gật đầu, không hề phớt lờ ánh mắt ghen tỵ sau lưng, ngược lại cảm thấy tâm tình tốt hơn, nụ cười nhàn nhạt bên môi dần dần rót vào đáy mắt, cũng rất nhanh đã bị xụ xuống vì một câu nói khác của Thiệu Tư Hữu.

"Anh đã liên lạc với trường Y Nhĩ, lát nữa sẽ đưa em đi xem môi trường học tập một chút..."

Không biết ông cụ nhà họ Thiệu đã dùng cách gì, trước đó vài ngày đã thuyết phục được chủ nhân của Bồ Tư Nặc để cho Diệp Căn Niên tạm thời ở nhà họ Thiệu, ngay sau đó lại báo cho Thiệu Tư Hữu, để anh đưa Diệp Căn Niên đi học.

Nhớ tới khoảng thời gian hoang tưởng với sổ sách giáo khoa trung học đệ nhất, Diệp Căn Niên căn cứ mỗi có chút uất ức, đó là khoảng thời gian tối tăm không có ánh sáng, là cực hình làm tiêu hao sinh mạng nha.

"Ngao..." Thiệu Tư Hữu vuốt vuốt mái tóc dài của Diệp Căn Niên tràn đầy cứng chiều, hình như rất hài lòng đối với phản ứng của Diệp Căn Niên, anh khẽ cười.

Đing--

Đúng lúc này, cửa thang máy cách đó không xa từ từ mở ra, Diệp Cần Niên né tránh bàn tay Thiệu Tư Hữu đang để trên đầu mình, vừa định quay đầu nhìn xem là ai, liền nghe thấy giọng nói êm ái của cô thư ký:

"Tổng giám đốc Nam Cung. . ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hợp Đồng (Hai)

Cùng với tiếng chào hỏi lễ phép của thư ký, Diệp Cẩn Niên cũng quay đầu lại, nụ cười trên mặt chưa kịp mở ra hết, đã bị ngưng trệ có chút cứng nhắc ở bên môi.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, cũng chẳng có gì hơn tình cảnh trước mặt này. Diệp Cẩn Niên nghĩ, hay là ba người bọn họ, từ kiếp trước cũng đã là oan gia rồi.

Một đôi bích nhân (xứng đôi, đẹp đôi) từ trong thang máy đi ra, người đàn ông lạnh lùng, quyết đoán, đôi mắt nâu u ám mang theo chút lạnh lẽo, đôi môi mỏng khẽ mím lại thành một đường, bộ vest màu đen hòa với vẻ ngoài nghiêm khắc của hắn càng tăng thêm sức mạnh, cô gái có đôi mắt mùa thu với con ngươi lấp lánh như ánh sao, dáng người mảnh khảnh, uyển chuyển, mềm mại mà mong manh.

Chính là người đã lâu không gặp, Nam Cung Minh Húc và Sở Nhược.

Xa cách bốn năm, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Cẩn Niên nhìn thấy Sở Nhược, bộ dáng vẫn mảnh mai, nhu mì như cũ, gần như chẳng khác gì trước đây. Ánh mắt nhàn nhạt quét qua thứ phát sáng trên tay Sở Nhược, Diệp Cẩn Niên giấu cợt, nhìn Sở Nhược và Nam Cung Minh Húc đi cùng nhau, cố tình duy trì một khoảng cách gần bằng một cánh tay giữa hai người, nhìn thế nào cũng cảm thấy kiểu cách.

"Tổng giám đốc Nam Cung, đã lâu không gặp." Đối với sự xuất hiện của hai người, Thiệu Tư Hữu cũng kinh ngạc trong giây lát, ngay sau đó đôi môi mỏng khẽ cong lên thành một hình cung, nhàn nhạt chào hỏi hai người.

Nam Cung Minh Húc gật đầu lạnh nhạt coi như là đáp lại, ánh mắt phức tạp lướt qua người Thiệu Tư Hữu nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh anh, đôi mắt càng trở nên âm u hơn, mà Sở Nhược bên cạnh lại cười dịu dàng, thân thiện lễ độ lên tiếng: "Tổng giám đốc Thiệu, Niên tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Đúng là một thời gian rồi không nhìn thấy Sở tiểu thư, nghe nói trước đó cô đến công ty chi nhánh bên Nhật Bản." Giọng Thiệu Tư Hữu trau chuốt, rành mạch với mức độ vừa phải, ôn hòa nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Vâng, đúng vậy ạ." Nụ cười của Sở Nhược bị cứng ngắc trong khoảnh khắc, theo bản năng liếc nhìn Nam Cung Minh Húc bên cạnh, lại phát hiện hần vẫn như cũ, đem toàn lực chú ý đặt lên trên người Diệp Căn Niên, vì vậy, sau khi đáp lời Thiệu Tư Hữu xong, cô ta liền đặt mục tiêu lên trên người Diệp Căn Niên: "Nhạc Nhạc, em còn nhớ chị không?"

"Nhớ ạ." Diệp Căn Niên nghiêm túc gật đầu một cái, vừa chỉ chỉ vào tay Sở Nhược, vừa cười ngọt ngào hỏi: "Chiếc nhẫn trên tay chị thật đẹp, là anh này tặng chị à?"

"Cảm ơn." Sở Nhược e lệ, thẹn thùng nói cảm ơn, tay vuốt nhẹ nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay nhỏ, tuy không hề trả lời câu hỏi của Diệp Căn Niên, nhưng lại chẳng khác gì là đã ngầm thừa nhận.

"Không phải." Hai chữ trầm thấp, lạnh lùng được phun ra từ đôi môi mỏng của Nam Cung Minh Húc, nụ cười của Sở Nhược trở nên cứng đờ.

Nam Cung Minh Húc chưa từng giải thích quan hệ của bọn họ với người nào, cho dù là khi tòa soạn báo Phong Lâm đăng tải những bức ảnh của bọn họ, dẫn tới sự truy vấn dồn dập của đám ký giả, thì cũng chưa từng.

Ngón tay hơi cuộn tròn, Sở Nhược khéo léo dùng tài liệu đang cầm trong tay che đậy ngón tay đeo nhẫn lại.

"Chị mới trở về liền vất vả như vậy rồi." Tâm mắt Diệp Căn Niên vẫn không thay đổi, không nhìn thấy chiếc nhẫn nữa, liền nhìn bản hợp đồng đang che đậy chiếc nhẫn. Cái này hẳn là hạng mục chuyển giao cho nhà họ Diệp đi. Diệp Căn Niên nghĩ.

"Oh, đâu có, đây là việc cần phải làm mà." Sở Nhược cười cười có chút ngượng ngùng, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, hợp đồng trong tay là sau khi trở về cô ta đã tốn bao nhiêu tâm tư mới giành được, từ lúc ở Nhật Bản trở về, Nam Cung Minh Húc liền có thái độ lạnh nhạt đối với cô ta, cũng không cho phép cô ta tự tiện đến bệnh viện tới gần ‘Diệp Căn Niên’, đang lúc cô ta cảm thấy nguy cơ chông chát, thật may lại xuất hiện hợp đồng này, có thể giúp cho cô ta không ít, gia tăng cơ hội chung sống cùng với Nam Cung Minh Húc.

"Tổng giám đốc Nam Cung, tổng giám đốc chúng tôi mời ngài vào trong." Lúc này, thư ký cạnh đó đã nói chuyện với Ngài Lăng xong, lễ phép nói.

"Cám ơn." Sở Nhược cười gật đầu một cái, sau khi thư ký nói xong Nam Cung Minh Húc liền đi về phía cửa, Sở Nhược nhìn Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên có chút áy náy, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Chiếc nhẫn của chị là chế tác kinh điển của thương hiệu quốc tế UK, nghe nói toàn thế giới chỉ có một chiếc này, đã được bán ra tại London,

nước Anh, unique, ý nghĩa cũng chính là độc nhất vô nhị....."

Đang lúc hai người chuẩn bị bước vào phòng làm việc, giọng nói mau mắn của Diệp Căn Niên lại vang lên lần nữa, sắc mặt của Sở Nhược trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch, mà tay Nam Cung Minh Húc đang chạm vào tay cửa cũng thoáng khựng lại, rất nhanh mặt không biến sắc mở cửa đi vào.

"Hạ màn." Chờ bóng dáng của hai người đều đã biến mất ở cửa ra vào, dưới cái nhìn cứng chiều, dung túng của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên: "Anh, em có chút đói rồi."

*

"Hoãn lại chờ quyết định?" Bên trong phòng làm việc, Nam Cung Minh Húc nhíu mày, lặp lại câu Ngải Lăng vừa nói một lần nữa, chân mày nhíu chặt, đôi mắt thâm trầm, trong giọng nói mang theo tia lạnh lẽo rõ rệt.

"Đúng vậy, bản hợp đồng này còn có mấy điểm chưa rõ, hi vọng Tổng giám đốc Nam Cung có thể chờ thêm một khoảng thời gian nữa." Ngải Lăng ngồi ở sau bàn làm việc, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ dè dặt, cẩn thận vừa mới thấy khi đối mặt với Diệp Căn Niên, cử chỉ, thái độ, giọng nói đều thong dong, vừa phải, không hề chịu chút ảnh hưởng nào trước cỗ áp suất thấp phát ra từ trên người Nam Cung Minh Húc.

"Ý của tổng giám đốc, hẳn sẽ không phải là muốn đem hạng mục công trình này giao cho Thiệu Thị làm đi?" Sở Nhược ở một bên, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, cười lạnh hỏi, Niên Nhạc Nhạc, trước khi đi còn không quên chia rẽ quan hệ của cô ta và Minh Húc, hai tháng trước cô ta đã ‘cần phải’ ở Nhật Bản rồi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Thiệt Thị?" Ngải Lãng giương mắt nhìn nhìn cô ta, Nam Cung Minh Húc không lên tiếng ngăn cản, rõ ràng cũng tán đồng với câu chất vấn của Sở Nhược.

"Thiệt thị hay Niên Thị, thứ bọn họ có thể cho, tập đoàn Nam Cung cũng có thể cho, thậm chí là nhiều hơn, tin là trước đó tổng giám đốc ngài đã quyết định hợp tác với tập đoàn Nam Cung, cũng là do nhìn trúng thực lực của tập đoàn Nam Cung." Sở Nhược không bỏ cuộc, khuyên nhủ, trong đôi mắt thoáng qua vẻ thâm hiểm không hề tương xứng với tướng mạo.

Ngải Lãng có chút khó chịu, vẻ mặt sa sầm xuống, trong danh sách những người thừa kế được công bố trước đây, Niên Nhạc Nhạc là đối tượng mà bản thân hẳn phải có bốn phần trung thành, mặc dù giọng điệu xem thường là nhắm vào nhà họ Thiệt và nhà họ Niên, cũng như vậy khiến cho lòng Ngải Lãng rất không thoải mái.

"Nếu Sở tiểu thư cứ khăng khăng, tôi đây nói thẳng vậy. Sau khi nghiên cứu, công ty quyết định giao hạng mục này cho tập đoàn Diệp Thị phụ trách." Ngải Lãng lười biếng dựa lưng vào ghế nói.

"Diệp Thị! Tại sao? Nhà họ Diệp rõ ràng..." Sở Nhược trợn trắng mắt, không thể tin nổi nhìn Ngải Lãng, nói được nửa câu thì ngưng lại, cắn hận cắn môi, bàn tay trắng nõn hung hăng nắm chặt bản hợp đồng, đem tia hy vọng cuối cùng ném cho Nam Cung Minh Húc.

"Tập đoàn Nam Cung và Diệp Thị có quan hệ thông gia, tin rằng đến lúc đó tổng giám đốc Nam Cung nhất định sẽ vui lòng giúp đỡ một tay." Ngải Lãng chậm rãi nói: "Hơn nữa, đây cũng là quyết định của công ty điều hành ‘cấp cao’."

Cố ý tăng thêm hai chữ ‘cấp cao’ vào, cũng tương đương với việc xác nhận kết quả không thể thay đổi được.

"Có cơ hội lần sau lại hợp tác vậy!" Nam Cung Minh Húc không để ý lắm lên tiếng, thản nhiên nhìn Sở Nhược một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

"Minh Húc..." Sở Nhược theo phía sau, khẽ gọi một tiếng, nhưng không nhận được tiếng đáp lại, trong mắt thoáng qua tia không cam lòng nồng đậm.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trường Đua Ngựa

Dự án trang viên Cẩm Tú đi vào khởi động suôn sẻ, với số vốn đầu tư khổng lồ, đội ngũ thiết kế chuyên nghiệp cùng chế độ tự kiểm tra nghiêm ngặt về chất lượng khiến cho rất nhiều người trước đó vốn giữ thái độ hoài nghi đã phải nhìn nhận lại bằng con mắt khác, hơn nữa, công ty Minh Huy là một thế lực mới phát triển ở thành phố Kì Lâm, khi lựa chọn đối tác, đã bỏ qua tập đoàn Nam Cung lựa chọn Diệp Thị, cốt chỉ hướng cho dư luận, sự chuyển biến rõ ràng sẽ theo chiều hướng có lợi, rất nhiều công ty nhỏ nhào đến theo phong trào, tranh thủ cơ hội hợp tác với Diệp Thị.

Chủ nhật vui mình trên ghế sofa trong phòng khách xem bản tin thời sự, Diệp Cẩm Niên nhìn cô gái mạnh mẽ, tự tin trên tivi, nhéo nhéo lông mày có chút đau lòng. Nếu là trước đây, với tư lịch (tư cách và sự từng trải) như vậy của Diệp Thị, nhất định sẽ không để lọt mắt những dự án nhỏ đó, hiện giờ không giống như ngày xưa, hợp tác cùng với những công ty nhỏ không có danh tiếng hay điển tích gì, chị gái ắt hẳn muốn đảm bảo tinh thần không bị thua lỗ, từ sự mệt mỏi ẩn hiện đã được cố tình gạt đi trên khuôn mặt chị, cũng có thể nhìn ra được sự khó khăn trong đó, những điều này, bản thân cô đều không giúp được gì.

"Nhạc Nhạc, lại đang ngăn người rồi." Một đôi tay quơ quơ ngay trước mắt hai cái, khuôn mặt tươi cười phóng đại xuất hiện trước mặt Diệp Cẩm Niên.

"Sớm thế." Diệp Cẩn Niên rầu rĩ lên tiếng chào, đối với việc Ân Dao thường xuyên xuất hiện trước mặt mình như vậy, đã dần dần luyện thành thói quen rồi.

"Còn sớm? Đã hơn chín giờ rồi đó." Ân mỹ nhân trừng đôi mắt thanh tú lên, đối với tính nết ham ngủ của Diệp Cẩn Niên rất là bất đắc dĩ: "Nhân lúc chủ nhật em không phải lên lớp, Tư Hữu nói muốn đưa em và Mục Ân đi thăm trường đua ngựa, bản cô nương rất hân hạnh được tháp tùng."

"Hả, không đi." Diệp Cẩn Niên hiểu rõ gật đầu, dứt khoát từ chối.

Nhờ hồng phúc của Thiệu Tư Hữu, mấy ngày trước cô lại phải trở về với trường Y Nhĩ thời thơ ấu, lại có tổng giám đốc đẹp trai của Thiệu Thị kiêm luôn chức tài xế đưa đón, mỗi lần ở trong sân trường đã gây nên náo động, lại vẫn còn không tự biết.

Điều đáng mừng chính là, Thiệu Tư Hữu đã dựa theo thành tích cô đạt được lúc học ở học viện Thánh Nhã – nước Anh, đã sắp xếp cho Diệp Cẩn Niên tuyển thẳng vào năm thứ ba của bậc cao trung, cái gọi là tuyển thẳng đó, cũng tương đương với việc sẽ được chuyển lên cấp đại học, cho nên để học lên có bạn cùng đẳng cấp, đây là thời điểm nỗ lực, hăm hở của Diệp Cẩn Niên, cuộc sống của Diệp Cẩn Niên rất là thoải mái.

“Không đi?” Ân Dao không hiểu nhìn nhìn Diệp Cẩn Niên, len lén liếc mắt về phía phòng bếp.

Theo ánh mắt của cô, Diệp Cẩn Niên nhìn sang phía đó, một thiếu niên đang mặc chiếc quần yếm màu đen đứng ở cửa phòng bếp, trong tay cầm đồ uống vừa mới được lấy ra đang nhìn về phía mình, trong mắt mang theo vẻ mong đợi. Thấy Diệp Cẩn Niên nhìn sang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rậm thối lập tức giăng lên vẻ ghét bỏ, xoay người đi ra ngoài.

Đúng là giận dai. Diệp Cẩn Niên bất đắc dĩ nhíu nhíu mũi lại, tiểu tổ tông của nhà họ Thiệu vẫn thờ ơ với mình.

“Mục Ân nói em đi nó mới đi.” Ân Dao tiến đến bên cạnh Diệp Căn Niên như tên trộm, cầm một cái USB quơ quơ, dụ dỗ: “Chị đã về điều tra tư liệu của mấy người trong buổi bán đấu giá lần trước, cũng không biết có ai cần...”

Không đợi nói xong, Diệp Căn Niên liền đưa tay cầm lấy, xoay người đi lên tầng.

“Này...”

“Thay quần áo.” Không đợi Ân Dao nói hết, Diệp Căn Niên đã trả lời xong.

Sau lưng, mỹ nhân nhà họ Âu cười vui vẻ.

“Đi ra đi tiểu quý, em tưởng cô ấy không biết em ở đây nghe lén à?” Chờ bóng dáng Diệp Căn Niên biến mất, Ân Dao mới quay đầu nhìn nhìn về phía cửa, tiếng nói vừa dứt, tiểu thiếu gia Thiệu Mục Ân nhà họ Thiệu từ sau cửa đi ra.

“Ai nghe lén chứ, em cầm nhầm đồ uống.” Khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm vẫn còn vương nét thơ ngây, Thiệu Mục Ân nhìn lên trên tầng, ném thứ đồ uống đang cầm trong tay đã được mở ra vào trong thùng rác, cũng đi lên trên tầng.

Ân Dao lái xe chở Diệp Căn Niên và Thiệu Mục Ân đến trường đua ngựa ở vùng ngoại thành, Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy đã tới đó từ trước, đồng hành cùng bọn họ còn có cô em gái yêu kiều của nhà họ Lâm, Lâm Vũ Phi, bầu không khí ở trường đua ngựa ngược lại đã làm giảm bớt đi rất nhiều nét mảnh mai trước đó, nhìn thấy Diệp Căn Niên lập tức mỉm cười.

Tiểu thiếu gia phía sau không chút nề mặt, hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn đến mấy người ở đây, đi thẳng về phía chuồng ngựa, rất thân thuộc, rõ ràng không phải là lần đầu tiên.

“Nhạc Nhạc.” Nhận một bộ dụng cụ bảo vệ từ người huấn luyện ngựa, Thiệu Tư Hữu gọi Diệp Căn Niên, ngồi xổm người xuống đeo đồ bảo vệ vào đùi cho Diệp Căn Niên, lại kiên nhẫn đeo bao tay cẩn thận cho cô, cả quá trình làm vô cùng tự nhiên, cho đến khi tất cả đều đã được mặc vào xong xuôi, mới giương lên nụ cười yên lòng, khen: “Rất đẹp.”

“Cám ơn.” Tiếng cảm ơn nhỏ như tiếng muỗi kêu, Diệp Căn Niên cúi đầu nhiệt độ trên mặt không ngừng lên cao, xấu hổ không dám đưa mắt nhìn Ân Dao đang cười ranh mãnh, đối với động tác thân mật như vậy của Thiệu Tư Hữu, rất không thích ứng.

Mà Lâm Vũ Phi đứng ở một bên đã sớm đỏ mắt lên vì tức giận, ra sức túm cánh tay Lâm Thụy, khoe miệng hằn co rúm vì đau, lại không thể phát tác ra ngoài.

Mấy người cùng đi đến chuồng ngựa chọn ngựa, người huấn luyện ngựa dắt ra một con tuần mã Ả Rập, chiếc cổ dài mà xinh đẹp, màu lông bóng loáng, con ngựa này đã được đặt trước cho Diệp Căn Niên, có tính nết dịu dàng, nhạy bén.

Diệp Căn Niên cũng không từ chối, ngoan ngoãn nhận dây cương.

Anh em Thiệu Tư Hữu và Thiệu Mục Ân chia nhau chọn cho mình một con ôn huyết mã Hà Lan và con Y Lê Mã điển trai, con Lâm Vũ Phi chọn là con ngựa thuần chủng màu nâu, dưới bốn chân có hoa văn màu trắng rõ ràng, còn Lâm Thụy và Ân Dao chẳng biết đã biến đi đâu từ lúc nào rồi.

Mấy người chia nhau ra đi cùng với huấn luyện viên thử cưỡi ngựa, lúc này quay đầu nhìn lại thì Lâm Vũ Phi đang đi chậm rì rì ở phía sau cùng, đi đến giữa sân, bàn tay nhỏ bé của Lâm Vũ Phi đang định xiết dây cương, trong đôi mắt dịu dàng mong nước lóe lên tia khiếp sợ.

Diệp Căn Niên cười cười, ngựa thuần chủng khổng chế không tốt sẽ rất dễ trở nên hung hăng, vừa rồi ở trong chuồng ngựa, huấn luyện viên cũng

đã cố tình nhắc nhở, trong tình huống như thế, mỹ nhân mảnh mai như hoa, khiếp sợ khó tiêu, đại khái sẽ khiến cho cánh đàn ông này sinh ý muốn bảo vệ bầm sinh đi, giống như Sở Nhược năm đó, đã khiến cho cô thua đến thảm hại.

“Tôi với chị đối đi.” Cảm thấy vẻ yếu điệu trước mắt này chương mắt đến cực điểm, Diệp Căn Niên có chút bực bội ngăn Lâm Vũ Phi lại, không phải cô tốt bụng, mà là thuật cưỡi ngựa của cô, toàn bộ quá trình đều do chị gái Diệp Căn Niên chỉ bảo cho, con ngựa quá ngoan ngoãn cũng không phải là thể loại cô thích.

“Không, không cần đâu.” Tay Lâm Vũ Phi nắm thật chặt dây cương, ra sức lắc đầu.

“Sao vậy?” Vừa lúc Thiệu Tư Hữu dắt ngựa đi tới, nhìn Diệp Căn Niên có chút cứng chiều: “Nhạc Nhạc, đưa em tới đây là muốn em cưỡi ngựa, không phải là dắt ngựa đi rong đâu.”

“Không có việc gì, Tư Hữu, hai người nói chuyện đi.” Lâm Vũ Phi dành lên tiếng trước khi Diệp Căn Niên kịp mở miệng, xoay người lên ngựa, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ khiếp sợ lúc trước, thúc ngựa đi về phía xa xa.

“Không thích con ngựa này?” Thiệu Tư Hữu chờ Lâm Vũ Phi đi, nhìn Diệp Căn Niên hỏi.

Diệp Căn Niên mở to hai mắt, phục sát đất với đôi mắt thần của Thiệu Tư Hữu, anh có thuật đọc tâm? Ít nhất là cô chắc chắn, sau khi mình nắm dây cương, khuôn mặt không hề để lộ ra chút thất vọng nào.

“Vậy thì cưỡi con của anh đi.” Thiệu Tư Hữu chuyển dây cương vào tay Diệp Căn Niên, xoay người nói gì đó với người huấn luyện, không được bao lâu, lại thấy một con ngựa tương tự được dắt ra.

Thấy Thiệu Tư Hữu thay ngựa, Diệp Căn Niên không hề chần chừ, xoay người lừ loát lên ngựa, tư thế xinh đẹp chuẩn xác.

“Đi thôi, thả lỏng tâm tình xuống.” Thúc ngựa đi, Thiệu Tư Hữu cười nói.

Diệp Căn Niên cười không đáp lại, vận động này từng là cách phát tiết hữu hiệu nhất của cô, lướt nhanh đón gió, cái loại cảm giác để mặt thoải mái khiến cho cô quên đi rất nhiều sự phiền não.

Trong không khí thoang thoảng hương thơm của cỏ tươi, gió thổi bay những chiếc lá vàng, gào thét qua tai, bóng dáng hai người rong ruổi sánh đôi trên trường đua ngựa, lọt vào trong đôi mắt ngây thơ của người thiếu niên cách đó không xa, ánh mắt trở nên âm đạm vài phần.

Lúc này, từ phía sân bên kia đột nhiên truyền đến một tiếng thét, người trong sân chạy ào ào về phía phát ra âm thanh.

Lúc Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu đi đến, cô gái gặp chuyện không may đã được xe cấp cứu đưa đi, trên bãi cỏ xanh loang lổ vết máu, tỏ rõ cảnh tượng vừa mới xảy ra.

“Quái lạ, sao có thể đột nhiên ngã từ trên ngựa xuống được, con Eyrie Pháp nổi tiếng là hiền lành mà.” Một giọng nói đầy nghi ngờ từ trong đám người đứng xem vang lên.

“Đúng vậy, toàn trường đua ngựa chỉ có một con ngựa Ả Rập như vậy, nó đã được đặt trước, kết quả đến lúc lại đổi sang con ngựa khác, mới để cho cô bé này cười...”

Sắc mặt Thiệu Tư Hữu trong nháy mắt liền trở nên u ám.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tổ Cáo

"Đây là chuyện gì vậy?" Cùng với câu hỏi nghi vấn, kinh ngạc, hai bóng dáng lướt qua đám người, đi về phía Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu.

Lâm Thụy đi tới bên cạnh Thiệu Tư Hữu, nhìn quét qua vết máu loang lổ trên đất, sắc mặt theo đó cũng trở nên nặng nề, bình tĩnh liếc nhìn Ân Dao, người kia sau khi gật đầu một cái, từ trong đám người nhanh chóng rời đi.

"Nhường đường, nhường đường một chút!"

Đúng lúc này, mấy người mặc đồng phục cảnh sát đi tới, phong tỏa nơi xảy ra vụ việc, sơ tán đám đông đang bao vây.

Thiệu Tư Hữu vẫn không nói gì, nhưng sắc mặt u ám đến đáng sợ, cảnh sát xuất hiện ở hiện trường, Thiệu Tư Hữu liền kéo tay Diệp Căn Niên đi ra ngoài.

"Hai vị, xin chờ một chút!"

Một cảnh sát phía sau nhanh chóng chặn trước người Diệp Căn Niên, vẻ mặt nghiêm túc: "Vị tiểu thư này, tạm thời không thể rời đi được."

"Tại sao?" Lâm Thụy không hiểu hỏi.

"Theo ghi chép ở trường đua ngựa, có khách hàng đã đặt trước con Eyrie Pháp, chính là vị tiểu thư này, trước khi chuyện xảy ra, vị tiểu thư này cũng

là người cuối cùng tiếp xúc với con ngựa này, cho nên mời cô theo chúng tôi trở về, để hỗ trợ điều tra." Vị cảnh sát trẻ tuổi giải thích.

Thiệu Tư Hữu nhăn mày, hành động lúc này của cảnh sát hiển nhiên đã khiến cho tất cả các khách hàng xung quanh đều để ý tới phía bên này, đã có thể lờ mờ nghe thấy những tiếng đàm luận có tên của mình từ phía bên kia, vì vậy kéo Diệp Căn Niên ra phía sau mình, ngăn trở ánh mắt tìm tòi của những người đó.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nhạc Nhạc vẫn chưa đủ tuổi thành niên, tôi là người giám hộ của cô ấy, tôi muốn được đi cùng." Thoáng trầm ngâm, Thiệu Tư Hữu lên tiếng.

"Điều này đương nhiên là được." Vốn nhìn thấy sắc mặt sa sầm của Thiệu Tư Hữu, tưởng rằng cậu cảnh sát sẽ từ chối anh, lại đồng ý ngay lập tức, xoay người đi trước dẫn đường, dẫn Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên đến trước chiếc xe cảnh sát dừng cách đó không xa.

Lâm Thụy đi phía sau được mấy bước, Thiệu Tư Hữu đột nhiên quay đầu nhìn hẳn một cái, khi xoay người lần nữa, Lâm Thụy không còn tiếp tục đi theo nữa.

"Anh..."

Một tiếng gọi khe khẽ từ phía sau truyền đến, Lâm Thụy quay đầu, phát hiện em gái Lâm Vũ Phi với sắc mặt tái nhợt đang nhìn mình, trong đôi mắt mang theo vẻ lo lắng, sợ hãi, thi thoảng lại đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên rời đi.

Lòng đột nhiên căng thẳng, Lâm Thụy chột thốt lên : “ Lâm Vũ Phi, em đã làm gì hả?”

“ Tổng giám đốc Thiệu yên tâm, chỉ là làm theo quy định thôi, bởi vì có người tố cáo, vừa đúng lúc đi ngang qua đó.” Lên xe, vị cảnh sát trẻ tuổi ngồi chỗ tay lái phụ quay đầu lại giải thích trong giọng nói không còn vẻ nghiêm túc như lúc vừa rồi. Những người đến trường đua ngựa tiêu khiển, phần lớn đều là người có thân phận không tầm thường, vừa mới bắt đầu, hẳn đã nhận ra vị trước mắt này chính là tổng giám đốc của Thiệu Thị.

Thiệu Tư Hữu gật đầu, từ lúc xảy ra biến cố đến bây giờ, cũng chỉ mới được khoảng hơn hai mươi phút, ngay cả những người như anh với Nhạc Nhạc, vốn ở ngay trường đua ngựa, cũng đều vừa nhận được tin thì chạy tới, cảnh sát lại có thể chạy tới trường đua ngựa ở khu ngoại thành xa xôi trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chung quy lại sẽ không phải vì bọn họ biết trước đi.

Trong phòng thẩm vấn trống rỗng, hai người Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu ngồi đối mặt nhau, Diệp Căn Niên ngồi ở trên chiếc ghế dựa rộng rãi trước bàn thẩm vấn, đối diện là một chiếc ghế nhỏ duy nhất, thuộc về Thiệu Tư Hữu.

Cái cảnh này nhìn qua được gọi là, để cô thẩm vấn Thiệu Tư Hữu ư? Diệp Căn Niên gục trên bàn nghĩ, không nhịn được ngáp một cái, giương mắt nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, cũng đã gần một tiếng rồi, buồn ngủ.

Lại một tiếng nữa qua đi, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như vậy, Thiệu Tư Hữu ngồi yên lặng trên chiếc ghế nhỏ, tư thế ngồi khổ sở lại không để lộ ra bất kì vẻ chật vật nào. Diệp Căn Niên buồn ngủ, dứt khoát nằm gục trên bàn ngủ.

Một tiếng sau, cửa phòng thẩm vấn được mở ra, từ bên ngoài một người bước vội vào, trên người mặc đồng phục cảnh sát, mặt mũi sáng sủa, anh tuấn. Nhìn thấy Diệp Căn Niên vô cùng thoải mái chiếm cả cái ghế dựa

trong phòng thắm vấn không nói làm gì, lại còn say sưa ngủ, thì không khỏi trợn mắt nhìn Thiệu Tư Hữu một cái, người hơi tựa vào tường, khẽ mĩa mai:” Thật hiếm có thể để cho Thiệu đại thiếu gia cậu tới đây ngồi một lần.”

“ Dù sao cũng tốt hơn là đứng, đại đội trưởng Ân.” Thiệu Tư Hữu thản nhiên đáp.

Ân Kiệt lập tức trừng mắt, sợ Diệp Căn Niên tỉnh giấc, ngoắc ngoắc tay với Thiệu Tư Hữu, xoay người đi tới phòng quan sát bên cạnh, đợi đến khi Thiệu Tư Hữu theo phía sau đóng cửa lại, Ân Kiệt mới hung hăng quăng đồng tài liệu vào người Thiệu Tư Hữu, thấy anh vững vàng đón được, mới chậm rãi lên tiếng: “ Trên báo cáo kiểm nghiệm chỉ ra, khoảng nửa tiếng trước khi con Eyrie Pháp xảy ra chuyện không may, đã bị người ta tiêm cho một loại thuốc thần kinh mãn tính, cho nên mới dẫn đến đột nhiên nổi điên, theo ghi chép của trường đua ngựa, khoảng thời gian đó, con ngựa chắc chắn vẫn đang trong tay cô dâu “ nhỏ” này của cậu”.

Cố tình nhấn mạnh từ “ nhỏ”, qua tấm thủy tinh ngăn cách, nhìn khuôn mặt Diệp Căn Niên đang ngủ gục say giấc trên bàn thắm vấn, tĩnh lặng như thiên sứ, Ân Kiệt cười mang theo chút xấu xa:” Tiểu bảo bối này của cậu vẫn đang còn là trẻ vị thành niên, cậu có thể ném mùi đau khổ rồi.”

“ Sáu mươi tư ngày.” Thiệu Tư Hữu nhú mày liếc nhìn bản báo cáo kiểm nghiệm trong tay, nghe thấy câu nói trêu ghẹo của Ân Kiệt, đáp lại một câu.

“ Cái gì?” Ân Kiệt có chút không giải thích được nhìn Thiệu Tư Hữu.

“ Tôi nói, còn sáu mươi tư ngày nữa, Nhạc Nhạc tròn mười tám tuổi.” Thiệu Tư Hữu ngẩng đầu lên, qua tấm thủy tinh nhìn khuôn mặt say ngủ của Diệp Căn Niên, trong mắt hiện lên vẻ ấm áp, vui vẻ.

“ Trời, không phải chứ, cậu nghiêm túc?” Ân Kiệt trợn to hai mắt, nhìn Thiệu Tư Hữu không dám tin, sau đó cười khổ đã hiểu: “ Cũng đúng, nếu như không phải thật sự quan tâm, cậu đã không vì cô ấy mà ở lại chỗ này.”

“Vụ án này nên xử lý như thế nào, chờ Nhạc Nhạc tỉnh dậy, cô ấy nhất định phải đi cùng với tôi.” Thiệu Tư Hữu rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài đó nữa, hỏi.

“ Vậy phải xem bản lĩnh cô em gái Ân Dao của tôi rồi, chứng cứ này hơi bất lợi, người tố cáo cậu rõ ràng có lai lịch không nhỏ, báo thẳng lên cấp trên, hẳn cũng là nhận được điện thoại của Ân Dao mới cố tình chạy tới đây, trước tiên đã chặn đứng được việc đưa bản báo cáo kiểm nghiệm ra ngoài.

“ Cậu sợ cấp trên?”

Thiệu Tư Hữu liếc nhìn bộ dáng khó xử của Ân Kiệt, trong mắt đầy vẻ uy hiếp, Ân Kiệt buồn bực rên lên một tiếng, cuối cùng cũng khuất phục dưới áp lực của người họ Thiệu nào đó, rầu rĩ thừa nhận:” Tôi sợ cậu,.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Người Mới

Diệp Cẩn Niên bị đánh thức bởi tiếng mở cửa khe khẽ, sự bầy biện xa lạ trước mắt khiến cô bị hoảng hốt trong giây lát, mãi đến khi thấy rõ người mở cửa đi vào, mới nhớ ra đây là nơi đâu.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, cô còn nhớ rõ thời gian hiển thị trên đồng hồ nhìn thấy lần cuối, đến bây giờ đã là hơn ba tiếng trôi qua.

Điều này quả thực khiến cho Diệp Cẩn Niên sợ hết hồn.

Mặc dù thích ngủ, một năm qua ở nhà Bố Tư Nặc, cô vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ, mỗi lần Holkeri đến gần, cô đều tỉnh dậy trước, thói quen này vẫn luôn được giữ cho đến khi cô trở về thành phố Kì Lâm.

Nhưng lúc này đây, cô thậm chí ngay cả việc Thiệu Tư Hữu rời đi lúc nào cũng không hề hay biết.

"Nhạc Nhạc, em sao vậy?" Thiệu Tư Hữu đi vào cửa nhìn thấy Diệp Cẩn Niên đã tỉnh, lại thấy cô nhú nhú mày dường như có chút ảo não, lên tiếng hỏi.

"Không sao." Diệp Cẩn Niên lắc đầu theo phản xạ, bởi vì tư thế ngủ không tốt, cảm giác cái cổ cứng ngắc khiến cô lại nhú mày lần nữa.

Lúc này, một bàn tay mát rượi đặt lên trên cổ cô, khẽ đè vào vị trí khó chịu nơi cổ, Diệp Cận Niên có chút không quen rụt cổ lại, bên tai truyền đến giọng nói khe khẽ của Thiệu Tư Hữu: "Đừng động đây, một chút là tốt thôi."

Trong phòng quan sát, Ân Kiệt trên người là bộ đồng phục cảnh sát lẳng lẳng nhìn hai người trong phòng thẩm vấn, ngón tay thon dài của Thiệu Tư Hữu day khẽ trên chiếc cổ xinh đẹp của cô gái, khóe môi anh hơi cong lên, đường cong đẹp mắt tỏ rõ tâm trạng vui sướng của anh, còn cô gái đầu cúi thấp xuống, gương mặt ửng đỏ, xung quanh âm đạm, tạo thành một bức tranh hài hòa, đẹp đẽ đóa.

"Quả là xứng đôi." Ân Kiệt lẩm bẩm, cầm bản báo cáo cấp dưới vừa mới đưa tới, đẩy cửa phòng thẩm vấn, ca thán: "Được rồi, dù gì hai người các cậu cũng đang ở bót cảnh sát, giữ ý một chút đi."

Đối với sự xuất hiện của Ân Kiệt, Thiệu Tư Hữu có chút không vui, lạnh nhạt nhìn hẳn, hỏi: "Đã xử lý xong?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nhờ phúc của cậu, cũng may mà không phải hổ thẹn." Ân Kiệt bĩu môi, ném thứ trong tay lên trên bàn, "Em gái nhà tôi ra tay, nhất định không thể sai sót."

Diệp Cận Niên ngồi ở trước bàn, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ nội dung trên tờ giấy, xem sơ qua một lượt, vụ việc ngoài ý muốn ở trường đua ngựa, nguyên nhân hậu quả được tường trình tỉ mỉ, chỉ duy nhất là bản thân cô được lược bỏ sạch sẽ.

Có thể như thế được sao? Diệp Cận Niên nhìn về phía Thiệu Tư Hữu với ánh mắt dò hỏi.

"Yên tâm." Thiệu Tư Hữu xoa xoa đầu Diệp Căn Niên trấn an, ngay sau đó nhìn về phía Ân Kiệt, "Nếu chuyện đã không có liên quan đến Nhạc Nhạc, vậy chúng tôi đi đây."

Đối với biểu hiện hùng hồn đến vô cùng trờ trên của Thiệu Tư Hữu, người kia chỉ chỉ về phía cửa chính, ngay cả nói cũng lười nói.

"Nhạc Nhạc, cậu ta là anh họ của Ân Dao, Ân Kiệt."

Giọng nói trầm thấp của Thiệu Tư Hữu từ ngoài cửa truyền vào, Ân Kiệt vỗ trán, không ngờ bản thân mình bận bịu cả một ngày, cô gái nhỏ kia giờ mới biết mình là ai, liền đuổi theo ra cửa, tức giận quát: "Thiệu Tư Hữu, cậu tốt nhất về sau đừng có dùng đến tôi."

Đáp lại hẳn là tiếng bước chân càng lúc càng xa của hai người.

*

Bởi vì chuyện ‘ngoài ý muốn’ ở trường đua ngựa, ba người Ân Dao, Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy bàn bạc liên tục trong thư phòng đến tận đêm khuya, bữa tối và bữa ăn

con dâu chương 52

Chương 052: Người mới

Diệp Căn Niên bị đánh thức bởi tiếng mở cửa khe khẽ, sự bày biện xa lạ trước mắt khiến cô bị hoảng hốt trong giây lát, mãi đến khi thấy rõ người mở cửa đi vào, mới nhớ ra đây là nơi đâu.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, cô còn nhớ rõ thời gian hiển thị trên đồng hồ nhìn thấy lần cuối, đến bây giờ đã là hơn ba tiếng trôi qua.

Điều này quả thực khiến cho Diệp Căn Niên sợ hết hồn.

Mặc dù thích ngủ, một năm qua ở nhà Bố Tư Nặc, cô vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ, mỗi lần Holkeri đến gần, cô đều tỉnh dậy trước, thói quen này vẫn luôn được giữ cho đến khi cô trở về thành phố Kì Lâm.

Nhưng lúc này đây, cô thậm chí ngay cả việc Thiệu Tư Hữu rời đi lúc nào cũng không hề hay biết.

"Nhạc Nhạc, em sao vậy?" Thiệu Tư Hữu đi vào cửa nhìn thấy Diệp Căn Niên đã tỉnh, lại thấy cô nhú nhú mày dường như có chút ảo não, lên tiếng hỏi.

"Không sao." Diệp Căn Niên lắc đầu theo phản xạ, bởi vì tư thế ngủ không tốt, cảm giác cái cổ cứng ngắc khiến cô lại nhú mày lần nữa.

Lúc này, một bàn tay mát rượi đặt lên trên cổ cô, khẽ đè vào vị trí khó chịu nơi cổ, Diệp Căn Niên có chút không quen rụt cổ lại, bên tai truyền đến giọng nói khe khẽ của Thiệu Tư Hữu: "Đừng động đây, một chút là tốt thôi."

Trong phòng quan sát, Ân Kiệt trên người là bộ đồng phục cảnh sát lẳng lặng nhìn hai người trong phòng thẩm vấn, ngón tay thon dài của Thiệu Tư Hữu day khẽ trên chiếc cổ xinh đẹp của cô gái, khóe môi anh hơi cong lên, đường cong đẹp mắt tỏ rõ tâm trạng vui sướng của anh, còn cô gái đầu cúi thấp xuống, gương mặt ửng đỏ, xung quanh ảm đạm, tạo thành một bức tranh hài hòa, đẹp đẽ đóa.

"Quả là xứng đôi." Ân Kiệt lẩm bầm, cầm bản báo cáo cấp dưới vừa mới đưa tới, đẩy cửa phòng thẩm vấn, ca thán: "Được rồi, dù gì hai người các cậu cũng đang ở bót cảnh sát, giữ ý một chút đi."

Đối với sự xuất hiện của Ân Kiệt, Thiệu Tư Hữu có chút không vui, lạnh nhạt nhìn hắn, hỏi: "Đã xử lý xong?"

"Nhờ phúc của cậu, cũng may mà không phải hổ thẹn." Ân Kiệt bĩu môi, ném thứ trong tay lên trên bàn, "Em gái nhà tôi ra tay, nhất định không thể sai sót."

Diệp Căn Niên ngồi ở trước bàn, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ nội dung trên tờ giấy, xem sơ qua một lượt, vụ việc ngoài ý muốn ở trường đua ngựa, nguyên nhân hậu quả được tường trình tỉ mỉ, chỉ duy nhất là bản thân cô được lược bỏ sạch sẽ.

Có thể như thế được sao? Diệp Căn Niên nhìn về phía Thiệu Tư Hữu với ánh mắt dò hỏi.

"Yên tâm." Thiệu Tư Hữu xoa xoa đầu Diệp Căn Niên trấn an, ngay sau đó nhìn về phía Ân Kiệt, "Nếu chuyện đã không có liên quan đến Nhạc Nhạc, vậy chúng tôi đi đây."

Đối với biểu hiện hùng hồn đến vô cùng trơ trẽn của Thiệu Tư Hữu, người kia chỉ chỉ về phía cửa chính, ngay cả nói cũng lười nói.

"Nhạc Nhạc, cậu ta là anh họ của Ân Dao, Ân Kiệt."

Giọng nói trầm thấp của Thiệu Tư Hữu từ ngoài cửa truyền vào, Ân Kiệt vỗ trán, không ngờ bản thân mình bận bịu cả một ngày, cô gái nhỏ kia giờ mới biết mình là ai, liền đuổi theo ra cửa, tức giận quát: "Thiệu Tư Hữu, cậu tốt nhất về sau đừng có dùng đến tôi."

Đáp lại hẳn là tiếng bước chân càng lúc càng xa của hai người.

*

Bởi vì chuyện ‘ngoài ý muốn’ ở trường đua ngựa, ba người Ân Dao, Thiệu Tư Hữu và Lâm Thụy bàn bạc liên tục trong thư phòng đến tận đêm khuya, bữa tối và bữa ăn khuya cũng đều là do chú Vu tự mang vào.

Chương trình tivi cũng rất nhanh đã đưa ra bản báo cáo chi tiết về vụ việc này, kiểu như không hề có liên quan đến Diệp Cần Niên.

Có vẻ như, tất cả mọi chuyện đều quá dễ dàng. Diệp Cần Niên nghĩ.

Chuyện này vì vậy mà kết thúc, chỉ có điều từ đó về sau Lâm Vũ Phi không còn tới nhà họ Thiệu nữa, lúc rảnh rỗi vô tình nghe thấy Lâm Thụy nhắc, hình như là đã bị nhà họ Lâm đưa ra nước ngoài” đào tạo chuyên sâu”, lúc mỹ nhân Ân Dao nghe thấy lý do thoái thác đó, im bật luôn.

Mặc đồng phục học sinh trường Y Nhĩ, Diệp Cần Niên bước chậm rãi trong rừng cây phía sau giảng đường, lúc này đã là cuối thu, nhữn chiếc lá vàng nằm rải rác đầy đất, giẫm lên trên mềm mại.

Diệp Cần Niên muốn trốn học ra ngoài, mang theo chiếc laptop chọn một gốc cây ngồi xuống, bắt đầu sắp xếp lại đồng tài liệu Holkeri chưa xử lý, được mang về từ công ty Minh Huy hôm trước, sau đó sẽ lấy danh nghĩa Holkeri giao lại cho Ngải Lãng.

Trước đây thời điểm nhà Nam Cung sa sút, Diệp Cần Niên đã từng một mình đảm đương, trong một năm ở nhà Bố Tư Nặc, cô cũng đã được giáo viên chuyên môn chỉ bảo, xử lý những vấn đề này cũng chẳng có gì là khó.

Đến khi tất cả đã sắp xếp xong xuôi, thì thời gian đã là nghỉ trưa rồi.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, Diệp Cần Niên không cần quay đầu cũng đoán được là ai.

Từ sau sự kiện ở trường đua ngựa, nhà họ Thiệu liền an bài người chuyên bảo vệ sự an toàn cho cô ở trường Y Nhĩ, người có thể dễ dàng đi qua được, sẽ chit có thể là nhị thiếu gia nhà họ Thiệu.

“Này, Niên Nhạc Nhạc, cơm của em.” Thiệu Mục Ân nhét cặp lồng cơm màu hồng vào lòng Diệp Cần Niên, đôi mắt đen láy nhìn bốn phía xung

quanh, muốn tìm cho mình một chỗ ngồi để ăn cơm.

“Ngồi ở đây đi, Mục Ân.” Diệp Căn Niên dịch người sang một bên, chừa ra một nửa phần đệm lót dưới áo khoác, cười nói với Thiệu Mục Ân.

Đối với khung cảnh ăn cơm như vậy, Thiệu Mục Ân cau mày, nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận, không được tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh Diệp Căn Niên ăn.

“ Sao em không nói với anh trai, Lâm Vũ Phi rất khả nghi?” Căn miếng sườn, Thiệu Mục Ân ngẩng mặt lên hỏi, ánh mặt trời xuyên qua những cành khô thưa thưa, rơi vào con người đen nhánh của cậu, làm dấy lên vẻ tinh anh.

Diệp Căn Niên sửng người suýt nữa cô đã quên mất, lúc Lâm Vũ Phi hoảng hốt từ chối con ngựa của mình, Thiệu Mục Ân đứng đi qua bên cạnh nhìn thấy, vì vậy đầy hứng thú hỏi ngược lại: “Vậy còn cậu, sao cậu không nói?”

“ Bởi vì không phải là chị ta.” Thiệu Mục Ân nói đầy khẳng định.

“ Tại sao?” Mặc dù Diệp Căn Niên cũng có cùng suy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn muốn nghe cách nghĩ của Thiệu Mục Ân.

“ Lúc Lâm Vũ Phi được báo tin đi đến, thời gian đó không kịp giờ trò, chỗ dựa của chị ta chỉ có nhà họ Lâm, mà thái độ của nhà họ Lâm lần này rất rõ ràng, ngay cả bao che cũng không dám, huống hồ là tham dự vào.”. Hiếm khi Thiệu Mục Ân nói nhiều như vậy, vẻ mặt đầy coi thường, “ Hơn nữa, nếu quả thật là chị ta, thì khi đó ở trường đua ngựa, chị ta nên biểu hiện điềm tĩnh một chút, chị ta hẳn là xui xẻo do trước đó đã nhìn thấy được gì đi.”

Diệp Căn Niên cười cười, sau đó nhìn Thiệu Mục Ân chăm chăm: “Mục Ân rất thông minh.”

“ Anh đương nhiên thông minh rồi.” Thiệu Mục Ân kiêu ngạo nhìn Diệp Căn Niên: “Loại đồ ngốc này mới không thông minh lên được.”

Diệp Căn Niên gật đầu phụ họa, ở trong mắt cô, từ trước đến giờ Thiệu Mục Ân đều chỉ là đứa trẻ, nhưng khi chính bản thân thấy cậu người lớn như vậy, liền có chút khó tiếp nhận.

Đang lúc Diệp Căn Niên định lên tiếng khen thêm vài câu, Thiệu Mục Ân đã vô cùng rầm thối từ dưới đất đứng dậy, cúi người nhìn Diệp Căn Niên ngờ vực: “Nhưng cái kẻ ngốc nghếch này, tại sao lại đột nhiên thông minh đây?”

“ ... ”

Dưới sự đả kích của tiểu tổ tông nhà họ Thiệu, buổi chiều Diệp Căn Niên ngoan ngoãn trở về lớp học.

Phí trước mấy cô cậu bạn học đang tụm lại một chỗ tán gẫu, thấy Diệp Căn Niên đi vào, đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó nhiệt tình trào hỏi.

Diệp Căn Niên lịch sự đáp lại mấy câu xã giao, cầm laptop đi về chỗ ngồi của mình, lúc đi ngang qua chỗ ngồi trước đó không có người ngồi, thoáng dừng lại, chỗ đó đã đặt mấy quyển sách.

Có người mới hả, Diệp Căn Niên lơ đãng liếc mắt nhìn.

Sau lưng có tiếng giày cao gót truyền đến, cung lúc này những tiếp tán gẫu của mấy người vừa rồi cũng yếu đi rất nhiều, Diệp Căn Niên chẳng bận tâm đi về phía bàn của mình gục mặt xuống, vừa nhắm mắt lại, chủ nhân của tiến giày cao gót kia đã dừng trước mặt mình.

“Hi, Nhạc Nhạc.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thông Suốt

"Cô là ai?"

Diệp Căn Niên đang định ngủ thì bị tiếng chào hỏi đột ngột này quấy rầy, có chút khó chịu ngẩng đầu lên, xuất hiện trước mắt là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, vẻ mặt Diệp Căn Niên mang theo chút ngờ vực.

Niên Nhạc Nhạc rất ít giao tiếp với người khác, nhưng cũng không thiếu người quen, ví dụ như là Ân Dao.

Mà cô gái trước mắt này, xinh đẹp, cao gầy, trên đầu là mái tóc xoăn màu vàng, con ngươi xanh biếc điểm nụ cười, cả người tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân.

"Quả nhiên là cậu không nhớ tớ." Nghe thấy câu hỏi của Diệp Căn Niên, trong nháy mắt nét mặt cô gái như đưa đám, nhưng rất nhanh đã bị nụ cười tươi rói, xinh đẹp thay thế, cô ta hào phóng đưa tay về phía Diệp Căn Niên, "Vậy thì làm quen lại lần nữa nha, tớ là Phi Kỳ, đã từng theo học ở học viện Thánh Nhã, đảm nhận chức phó hội trưởng hội học sinh, đã từng là bạn học với cậu."

"Chào cậu." Diệp Căn Niên biết nghe lời đưa tay ra, đặt nhẹ một cái lên trên lòng bàn tay của Phi Kỳ xong liền nhanh chóng rút lại, trả lời một tiếng rất lạnh nhạt.

Thực tế, cô vẫn như trước chẳng nhớ được Phi Kỳ là ai, cô chỉ biết, Holkeri đã từng là hội trưởng hội học sinh học viện Thánh Nhã.

"Thật không ngờ lại được gặp cậu ở đây, trước đó tớ còn đang lo mình sẽ không thích ứng được." Giống như không cảm nhận được sự xa cách tản ra từ trên người Diệp Căn Niên, Phi Kỳ vui vẻ ngồi vào vị trí phía trước của mình, xoay ngược người lại về phía Diệp Căn Niên: "Lúc ở Thánh Nhã tớ học hơn cậu một lớp, cho nên tiếp xúc cũng ít, sau..."

"Tại sao cậu tới đây?" Không đợi Phi Kỳ nói xong, Diệp Căn Niên liền cắt ngang lời của cô ta.

Bất luận là Thánh Nhã trước đó hay là Y Nhĩ hiện tại, cô đều chẳng có ấn tượng gì với bạn học cùng, cũng chẳng có hứng thú nghe đối phương ôn lại chuyện xưa.

Học viện Thánh Nhã nổi danh khắp nơi, Y Nhĩ tuyệt đối không thể sánh được, nếu Phi Kỳ đúng là học ở học viện Thánh Nhã, vậy thì tại sao lại chạy tới đây.

"Chuyện làm ăn của nhà chuyên đến đây, không an tâm để một mình tớ ở lại, nên tớ theo đến đây luôn." Phi Kỳ để tay trên bàn học của Diệp Căn Niên chống cằm, trả lời có chút bất đắc dĩ.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"À." Lấy được đáp án mình muốn, Diệp Căn Niên đáp lại qua loa một câu, xong lại gục mặt xuống bàn, lần này Diệp Căn Niên dứt khoát vùi cả mặt vào trong cánh tay, rõ ràng không muốn nói chuyện với người khác.

Cự tuyệt rõ ràng như vậy, cho dù thần kinh của Phi Kỳ có lớn hơn nữa, vẫn không tránh khỏi có chút ngượng ngùng, sự gượng gạo chột lóe trên

khuôn mặt rồi biến mất, cô ta xoay người bắt đầu sửa sang lại đồ bên trên bàn.

Mấy bạn học xung quanh nhìn thấy tình huống trắc trở Phi Kỳ gặp phải, lộ ra nét mặt đã biết từ sớm.

Không phải là vì Diệp Căn Niên kiêu ngạo, khinh người, mà là trải qua một thời gian chung đụng, bọn họ phát hiện ra, chuyện có thể khiến cho Diệp Căn Niên có hứng thú thật sự là quá ít, lâu ngày, ở trong tập thể này khó tránh khỏi sẽ trở thành lạc lõng.

Mà Phi Kỳ lại khác hẳn, cô gái xinh đẹp rạng ngời như ánh dương vốn rất được chào đón, chỉ trong một buổi chiều, Phi Kỳ đã hoàn toàn hòa nhập vào trong tập thể này, chỉ có điều so với những người khác, hình như đối với việc cô ta đã từng là bạn học của Diệp Căn Niên nên càng thêm thân thiết hơn.

"Nhạc, vừa rồi cậu tuyệt quá, nộp bài trước một giờ, còn là người đạt điểm cao duy nhất trong lớp, vừa rồi cậu có để ý đến vẻ mặt của giáo viên không, đúng là vô cùng đặc sắc..."

Tiếng chuông tan học vang lên, Diệp Căn Niên chậm rãi ra khỏi phòng học, đi theo phía sau là bạn học 'mới', Phi Kỳ.

Vốn tưởng rằng, buổi chiều ở trong lớp sẽ được ngủ một giấc thật ngon, kết quả là, giáo viên môn toán tuyên bố làm bài kiểm tra nhỏ, trên bài kiểm tra chỉ chít những con số giống nhau như những con nòng nọc, Diệp Căn Niên nhìn đau cả mắt, mà Phi Kỳ lúc nào cũng ồn ào như vậy, càng khiến cho Diệp Căn Niên cảm thấy đau đầu cực độ.

Nhưng mà, theo lời của Phi Kỳ, nghĩ tới vẻ mặt của giáo viên lúc này giống như nuốt phải con ruồi, Diệp Căn Niên không nhịn được cong môi lên, vẻ mặt sáng rực như vẽ, cả người theo đó trở nên thật sống động.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Mà màn này đập vào trong mắt Thiệu Tư Hữu đang đứng chờ bên cạnh xe, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm ấm áp, ôn hòa.

Hai cô gái trẻ trạc tuổi nhau đi từ trong giảng đường ra, một người tóc vàng mắt xanh, dáng người cao gầy; một người mắt đen tóc đen, dáng người nhỏ nhắn động lòng người, đã trở thành một cảnh quan tuyệt đẹp trong dòng người đông đúc.

"Anh." Diệp Căn Niên đã hình thành thói quen, mỗi ngày Thiệu Tư Hữu đều sẽ đến đón mình lúc tan học, rất tự nhiên nhét laptop vào trong tay anh.

Thiệu Tư Hữu cứng chiều nhận lấy laptop chuyển vào trong xe, được một đôi tay nhỏ bé đón lấy, tiếp theo một khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đọng nét ngây thơ lộ ra, đôi mắt đen nhánh nhìn Diệp Căn Niên, nhỏ giọng than trách: "Niên Nhạc Nhạc gốc nghềch, còn chậm hơn cả ốc sên."

Diệp Căn Niên bất đắc dĩ, cấp trung học đệ nhị tan học muộn hơn nửa tiếng so với cấp trung học đệ nhất, điều này hình như chẳng có liên quan gì đến tốc độ của cô nha, phục dịch tiểu tổ tông nhà họ Thiệu đúng là không phải là một loại khó khăn vừa.

"Tiểu thư Phi Kỳ, lại gặp rồi." Bên kia, Thiệu Tư Hữu cũng chào hỏi Phi Kỳ đi ra cùng.

"Thiệu tiên sinh còn nhớ ra tôi sao?" Nụ cười xinh đẹp của Phi Kỳ lập tức nở rộ thật to, giọng nói mang theo vẻ thụ sủng nhược kinh (được cưng mà sợ), khiến cho Diệp Căn Niên đang định lên xe cũng phải nghi ngờ quay lại nhìn.

"Đương nhiên rồi, lần trước ở học viện Thánh Nhã làm phiên tiểu thư Phi Kỳ giúp đỡ, tôi mới gặp được Holkeri." Thiệu Tư Hữu ôn hòa, tươi

cười lịch sự, một mặt cũng là giải thích cho Diệp Căn Niên nghe.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Đâu có, chẳng qua chỉ là việc nhỏ thôi mà." Phi Kỳ cười cười có chút
ngượng ngùng, khi đó cô ta gọi Holkeri tới, đơn giản chỉ là muốn đập tan
lời nói dối của Thiệu Tư Hữu, tự xưng là anh của Niên Nhạc Nhạc mà thôi,
kết quả, bây giờ được Thiệu Tư Hữu trịnh trọng nói cảm ơn như vậy, vẻ
mặt cô ta bất giác có chút nóng lên, trong nụ cười trong sáng theo đó cũng
mang theo vẻ ngại ngùng.

Diệp Căn Niên từng nghe Thiệu Mục Ân nói, trước đó Thiệu Tư Hữu đã
qua học viện Thánh Nhã thăm mình, chỉ là gặp phải đúng thời điểm bởi vì
thành tích huấn luyện của cô thảm hại, nên đã bị ông ngoại ra lệnh cưỡng
chế ‘học bổ túc’ ở nhà, không đi học mới bị bỏ lỡ, sau đó Holkeri trở về
cũng không nhắc tới chuyện này với cô.

Thì ra là Phi Kỳ và Thiệu Tư Hữu biết nhau vào lúc đó.

Gặp mặt một lần mà có thể nhớ rõ ràng như vậy, trí nhớ thật đúng là tốt.

Nghĩ vậy, Diệp Căn Niên cẩn cẩn môi, không để ý đến cuộc nói chuyện
của hai người nữa, ngồi vào trong xe.

Mà ánh mắt Thiệu Tư Hữu giống như lơ đãng quét qua kính hậu, thu hết
động tác theo bản năng đó của Diệp Căn Niên vào trong mắt, nụ cười bên
môi càng thêm rõ nét.

Cô nhóc này, rút cuộc cũng đã có chút thông suốt rồi đây.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thiệp Mời

"Nhạc, gần đây thời tiết không tốt, sao cậu mặc ít như vậy..."

"Nhạc, trưa vào nhà ăn cơm cùng với tớ đi, tớ chưa quen nơi này, thật may là có cậu..."

"Nhạc..."

Diệp Cẩn Niên có chút bất đắc dĩ nhìn Phi Kỳ đi theo phía sau mình không ngừng nói, hình như đây là lần đầu tiên cô gặp phải người ồn ào như vậy, cho dù cô có bày ra vẻ mặt nào, dường như cũng chẳng có tác dụng gì, thật sự bị dây dưa đến chẳng có biện pháp nào, thỏa hiệp chính là cách đơn giản nhất.

"Nhạc, cậu thật tốt." Ngồi trong phòng ăn với vẻ mặt thỏa mãn, Phi Kỳ uống một hộp coca, thi thoảng xung quanh lại có mấy ánh mắt đưa tới, rơi vào trên người bọn họ.

Đây chính là phúc lợi của việc ngồi chung với gái đẹp, Diệp Cẩn Niên nghĩ.

"Nhạc, cậu cho tôi ra rìa nha." Phi Kỳ khề kêu gào có chút uất ức, "Bọn họ rõ ràng là đang nhìn cậu."

Mắt Diệp Cẩn Niên khề động, nhìn về phía cô với ánh mắt dò hỏi.

"Bây giờ cậu là tài nữ nổi danh, cậu xem, đây là thứ hôm nay bọn họ nhờ tớ chuyển cho cậu đấy." Phỉ Kỳ lưu luyến buông cái Hamburger trong tay xuống, lôi vài thứ đồ từ trong túi ra, đẩy về phía Diệp Căn Niên.

"Đây là cái gì?" Diệp Căn Niên hỏi có chút khó hiểu, cũng không đưa tay ra nhận.

Từ sự đóng gói tỉ mỉ có thể nhìn ra được dụng tâm của người tặng, nhưng cô không có thói quen nhận đồ của người xa lạ.

"Thì là quà của người theo đuổi cậu, cũng đâu phải là chưa nhận được bao giờ chứ." Phỉ Kỳ tiếp tục chiến đấu hăng hái với thức ăn ngon, nhẹ nhàng đáp lại.

"Oh." Diệp Căn Niên hờ hững đáp lại một tiếng, cúi đầu dùng tiếp bữa trưa của mình.

Thật ra thì, cô chưa từng được nhận quà, hồi còn trẻ cô có người chị che chở cho em gái như mạng, bảo vệ cô không chệ vào đâu được, sau đó lại có Nam Cung Minh Húc chói mắt như vậy làm bạn trai, đừng nói là con trai theo đuổi, ngay cả giao lưu bạn bè bình thường cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Chính là bởi vì chưa từng có, cho nên thi thoảng mới có thể hâm mộ những thứ tình bạn như keo sơn này, cô đã từng than trách Nam Cung Minh Húc một lần, lại bị rước lấy là cả ngày trầm mặc của hắn.

Tuổi thơ như vậy, lòng chờ mong như vậy, dù có trở lại một lần nữa, trước đây vẫn khác.

"Sao không mở ra xem một chút?" Phi Kỳ ngồi phía đối diện căn miếng Hamburger, nhìn Diệp Căn Niên cúi thấp đầu với bộ dáng mất hồn, hiểu lầm cho là cô đang xấu hổ, đưa tay mở hộp quà cho cô.

Trong hộp quà thứ nhất, là một chiếc lắc tay tinh xảo bằng bạch kim, thiết kế đơn giản, trang nhã có thể thấy được mức độ xa xỉ của nó, chỗ móc cài có khắc chữ 'love, Nhạc'.

"Không có thành ý," Không đợi Diệp Căn Niên lên tiếng, Phi Kỳ đã đánh giá trước tiên.

Món quà thứ hai là một bức phác thảo, vẽ một cô gái đang gục xuống bàn ngủ say sưa, dáng ngủ vô cùng ngọt ngào của một loại thiên sứ khiến cho người người yêu thương.

"Không có ý tưởng mới." Phi Kỳ lại kết luận lần nữa.

Món quà thứ ba...

Phi Kỳ xé phong bì ra, đầu nghiêng nghiêng có chút ngờ vực, sẽ không phải là thư tình đó chứ?

"Nhạc, là một tấm thiệp mời," Phi Kỳ hưng phấn cầm tấm thiệp quơ quơ trước mặt Diệp Căn Niên, "Thiệp mời làm bạn nhảy nữ trong lễ kỉ niệm ngày thành lập trường Y Nhĩ, là của Quý Thừa Hi trong nhóm Đại Tài Tử của lớp chúng ta nha."

Mặc dù Phi Kỳ vào trường Y Nhĩ chưa được một tuần, nhưng đối với các sự vụ trong lớp đã hiểu tương đối, Quý Thừa Hi xuất hiện trong đầu Diệp Căn Niên, là một người đứng đầu lớp, gia thế tốt, nhân phẩm được, tướng mạo lại đẹp trai, là bạch mã hoàng tử trong mắt rất nhiều nữ sinh.

Chỉ tiếc là, đối với cái gọi là hoàng tử tài hoa này Diệp Căn Niên hoàn toàn chẳng có khái niệm gì, cho nên, khi nhìn thấy nét chữ rồng bay

phượng múa đặt trước mặt mình, ngoài việc cảm thấy thực sự rất đẹp ra, Diệp Cẩn Niên chẳng có suy nghĩ gì khác nữa.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Trả lại giúp tớ." Kết thúc bữa trưa, Diệp Cẩn Niên từ từ đứng dậy khỏi ghế, xách cặp lồng cơm đầy xoay người đi ra ngoài.

Hôm nay cấp trung học đệ nhất có bài kiểm tra, Thiệu Mục Ân hẳn là chưa ăn cơm đi, chỉ mong Tiểu Tổ Tông thấy cô mang phần cơm trưa lên cho cậu, sẽ không so đo chuyện cô đã lấp đầy bụng trước.

"Nhạc..."

Phía sau Phi Kỳ nhìn theo bóng lưng Diệp Cẩn Niên có chút thất vọng, quơ vôi mấy thứ đồ trên bàn cho vào trong túi, cũng nhanh chóng rời khỏi nhà ăn, trong lúc vội vã chiếc thiệp mời xinh đẹp để trong túi bị rơi xuống chỗ ngồi, nằm trơ trọi, bị người ta quên lãng.

*

Nước Anh, nhà ở của dòng họ Bố Tư Nặc.

"Chủ nhân, đây là tin tức mới nhất được gửi tới từ Thành phố Kì Lâm."

Người đàn ông mặc áo đen đứng trong thư phòng, cung kính đưa tài liệu cho ông lão đang ngồi trước bàn đọc sách, đương gia tiên nhiệm của dòng họ Bố Tư Nặc, Will • Bố Tư Nặc.

"Có tin tức gì của Holkeri không?"

Không nhìn tài liệu trên bàn, giọng nói trầm thấp của Will vang lên, trong đôi mắt màu lam lóe lên tia cơ trí.

"Vẫn chưa có ạ." Người đàn ông áo đen trả lời không chút phấp phồng, dường như hơi do dự, lại lên tiếng lần nữa: "Nhưng tôi thấy mấy vụ làm ăn gần đây công ty Minh Huy tiếp nhận, phương thức dùng rất giống với thiếu gia Holkeri."

"Đấy là điều cần phải vậy." Will khẽ gật đầu, trong con người thoáng qua một tia sắc bén, "Gần đây Gelede đang bận gì thế, cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu?"

Đối với người con trai này, Will yêu thích hơn hẳn, trong rất nhiều con, ngoại trừ mẹ của Niên Nhạc Nhạc ra, cũng chỉ có Gelede, cha của Holkeri là có tư cách ở lại nhà của dòng họ.

"Bởi vì Gelede không được phép tham dự tang lễ của tiểu thiếu gia Flores, nên rất bất mãn với việc lần này."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Bất mãn?" Will cười cười, lồng ngực chấn động kéo theo cơn ho bị đè thấp xuống, tay nửa năm thành quyền che miệng lại, một lúc sau lên tiếng: "Bất mãn hay vui vẻ đều không quan trọng, quan trọng là, cuối cùng ai mới có thể đảm đương được vị trí này."

Tiện tay mở tập tài liệu được gửi tới từ thành phố Kỳ Lâm ra, một khuôn mặt tinh khiết của thiên sứ đập vào trong mắt, khuôn mặt này có bảy phần giống với con gái khiến cho ông cụ Will trong phút chốc đã lộ vẻ xúc động, giọng nói theo đó cũng mang theo vẻ than thở: "Nhạc Nhạc rất giống mẹ của nó."

"Có cần phải phái người bảo vệ sự an toàn của tiểu thư không ạ?" Nghe được câu nói của Will, trong đôi mắt tĩnh lặng của người áo đen hiện lên vẻ thâm thúy, xin chỉ thị: "Trong lúc các thiếu gia tranh đấu, có khi nào..."

"Ai nói đây chỉ là sự tranh đấu giữa mấy người bạn Holkeri?" Will cắt đứt lời nói của thuộc hạ không chút do dự, trong đôi mắt màu lam xẹt qua vẻ lãnh khốc: "Nhạc Nhạc là con gái của Lisa, dòng máu chảy trên người có một nửa là của dòng họ Bồ Tư Nặc, trước khi tất cả đã được ấn định, nó cũng không là người ngoài cuộc..."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Luyện Đàn

Năm nay, thành phố Kì Lâm tuyết rơi sớm hơn những năm trước rất nhiều, trên cành cây, những chiếc lá xơ xác tuyết vẫn chưa hoàn toàn tan hết, đều đã bị phủ màu bạc.

Nhiệt độ giảm đột ngột, rất nhiều học sinh vì vậy mà bị ốm, Diệp Cần Niên cũng mượn cơ hội này xin nghỉ dài hạn ở nhà tránh hạn.

Lò sưởi trong trường khác với nệm êm, Diệp Cần Niên đặt laptop trên đầu gối, ngón tay gõ linh hoạt trên bàn phím, cách đó không xa, Thiệu Tư Hữu đang ngồi trên ghế sofa, trên người là bộ quần áo mặc ở nhà màu sáng, ánh mắt đặt chuyên chú vào tập tài liệu trên tay, trong căn phòng rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng gõ bàn phím lách cách cùng với tiếng lật giấy loạt soạt thi thoảng vang lên.

Qua 12 giờ, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong sân vẫn chưa làm tan hết tuyết, trên sân phủ lớp tuyết lưa thưa, Diệp Cần Niên gõ xong chữ cuối cùng, xoay xoay cái cổ cứng ngắc, ánh mắt nhìn xuyên qua chiếc cửa sổ sát đất ra ngoài, mắt híp lại.

"Mệt hả?"

Cùng lúc đó, Thiệu Tư Hữu cũng ngẩng đầu lên, giọng nói vui vẻ, thanh nhuận vang lên.

"Hơi hơi." Bận rộn cả buổi sáng đương nhiên là mệt rồi, Diệp Căn Niên gập laptop lại đi tới ngồi xuống ghế sofa, chớp chớp đôi mắt có chút gượng gạo. Đều là làm việc cả buổi sáng, nhưng tinh thần của Thiệu Tư Hữu vẫn vô cùng tốt, không nhìn thấy một chút nào vẻ mệt mỏi.

"Nếu như cảm thấy buồn chán, hai ngày nữa trường Y Nhĩ có buổi khiêu vũ kỉ niệm ngày thành lập trường, bảo Lâm Thụy cùng đi với em nha." Thiệu Tư Hữu tùy ý đặt tài liệu trong tay xuống, theo thói quen đưa tay ra, khẽ đặt lên bả vai cứng ngắc của Diệp Căn Niên xoa bóp cho cô.

Kỷ niệm ngày thành lập trường? Tính thời gian, còn hai ngày nữa, chỉ cần nghĩ tới nhiệt độ bên ngoài, Diệp Căn Niên liền quả quyết lắc đầu.

Cơ thể Niên Nhạc Nhạc này sợ rét cực kì, tuy trong biệt thự để nhiệt độ rất cao, nhưng Diệp Căn Niên vẫn cảm thấy ở bên cạnh lò sưởi trong trường thoải mái hơn.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Oh, em quyết định đi." Thiệu Tư Hữu cương chiều nói, trong đôi mắt dịu dàng chột thoáng qua ý cười.

Thời gian trôi qua từng chút một, Diệp Căn Niên không nhịn được ngáp một cái, Thiệu Tư Hữu sử dụng lực đạo nắn bóp thật tốt, nơi vai không chỉ hết khó chịu, mà cơn buồn ngủ cũng ập đến, mới vừa nhắm mắt, trên trán đã bị người ta khẽ gõ vào.

Diệp Căn Niên mở mắt, vừa vận nhìn thấy Thiệu Tư Hữu thu hồi ngón tay thon dài vừa phát đau trên trán mình lại.

"Chú Vu đón Mục Ân tan học rất nhanh là về rồi, em chờ ăn cơm trưa xong rồi hãy ngủ." Thiệu Tư Hữu nhìn Diệp Căn Niên thấy trong mắt cô mang theo vẻ khiển trách, khẽ cười nói.

"Được." Diệp Cẩn Niên ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt mông lung buồn ngủ bắt đầu quét qua quét lại trong phòng khách, cố gắng tìm cái gì đó để chề ngự cơn buồn ngủ. Chưa kịp phát hiện ra mục tiêu, người đã bị Thiệu Tư Hữu kéo từ trên ghế sofa dậy, đi lên trên tầng.

*

Mỗi lần Diệp Cẩn Niên trở về phòng đều đi qua phòng đàn trên tầng hai, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô đi vào, trên thực tế, mỗi ngày cô đều thường qua ba nơi, đó là phòng khách, phòng ăn cộng với phòng ngủ, còn những nơi khác trong biệt thự, cô đều rất hiếm khi đi lại.

Trong căn phòng rộng rãi chỉ có một chiếc đàn Piano hình tam giác màu trắng, còn có một chiếc ghế dài, Thiệu Tư Hữu dẫn Diệp Cẩn Niên đến bên cạnh chiếc đàn, kéo cô cùng ngồi xuống chiếc ghế dài, ngón tay thon dài từ từ đặt trên phím đàn, đánh lên tiếng nhạc đầu tiên, động tác ưu nhã, cao quý.

Diệp Cẩn Niên vốn tưởng rằng, cô sẽ được nghe thấy tiếng đàn thanh nhã giống như với phong cách của Thiệu Tư Hữu, nhưng kết quả lại khiến cho cô thất kinh, phải hình dung như thế nào về kỹ thuật đánh đàn của Thiệu Tư Hữu đây nhỉ, không phải là kém, mà là so với biểu cảm đã tính toán trước mới vừa rồi của anh, mức độ chênh lệch tương đối rõ ràng.

Tính sâu sắc thì gượng gạo, ngay cả độ ăn khớp cũng không có.

Thiệu Tư Hữu đàn ca khúc 'Đã từng', một bài hát mà Diệp Cẩn Niên rất thích, chỉ có điều, mấy chỗ bị đánh sai liên tục, âm điệu có chút khó phân biệt.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Đang lúc Thiệu Tư Hữu sắp sửa đánh sai lần nữa, Diệp Căn Niên ở một bên đã nhìn thấy từ sớm, ngón tay kịp đề xuống vị trí chuẩn xác trước, sau đó lại nhanh chóng rút tay lại, bên môi là nụ cười mang theo vẻ tinh nghịch.

Tiếp đó, mỗi lần Thiệu Tư Hữu sắp sửa phạm sai lầm, Diệp Căn Niên đều sẽ sửa lỗi trước cho anh.

Vì vậy, vốn là tiếng đàn liên tục trở nên đứt quãng, vốn là làn điệu thường xuyên mắc lỗi dần dần trở về quỹ đạo.

Sau khi lặp lại mấy lần, rút cuộc ca khúc ‘Đã từng’ cũng được kết thúc trọn vẹn dưới sự chung sức của hai người.

Diệp Căn Niên thu hồi tay để tùy thời có thể đưa ra chỉnh sửa, khoe môi khê cong lên nhìn Thiệu Tư Hữu, trong mắt mang theo vẻ cười cợt, hả hê.

"Nhạc Nhạc dạy rất giỏi." Giống như không nhìn thấy ý cười cợt trong mắt Diệp Căn Niên, giọng nói Thiệu Tư Hữu vẫn dịu dàng như nước, nụ cười ấm áp như hương về phía mặt trời.

Ngón tay lại thả trên phím đàn, tiếng đàn như nước chảy lại vang lên lần nữa.

Ngón tay thon dài múa may, uyển chuyển trên phím đàn, từng chuỗi nốt nhạc ăn khớp, chuẩn xác được phát ra từ đầu ngón tay Thiệu Tư Hữu, du dương, trầm bổng.

Vẫn là ca khúc ‘Đã từng’, nhưng lại giống như được đánh bởi đôi tay của một người khác, hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ được!

Diệp Căn Niên mới đầu là kinh ngạc, rồi sau đó có chút tức giận, nhìn đôi tay đang múa may, ưu nhã trên phím đàn, trong mắt thoáng qua tia gian xảo, lúc bản nhạc gần đi đến hồi kết, hai bàn tay nhỏ bé đột nhiên đặt trên phím đàn, bụp một tiếng, phá hỏng đoạn diễn tấu hoàn mỹ này.

"Nhạc Nhạc..." Thiệu Tư Hữu cười nhạt nhìn cô nhóc bên cạnh tươi cười với trò đùa tai quái, trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Diệp Căn Niên nghiêng đầu ngẩng lên, hai bàn tay vẫn đặt trên phím đàn như trước không nâng lên, cặp mắt nhìn chăm chăm Thiệu Tư Hữu, ý tứ rõ ràng, cô muốn nghe giải thích.

"Là được Nhạc Nhạc dạy bảo tốt." Vẫn là câu nói đó, giọng nói cũng vẫn thành khẩn, ngay cả vẻ mặt cũng y chang như vậy, nhưng Diệp Căn Niên vẫn thấy được trong đôi mắt trong suốt đó, có ẩn giấu ý cười.

Đôi mắt sáng trong chớp chớp, Diệp Căn Niên đang định lên tiếng phản bác, khuôn mặt anh tuấn phóng đại đã đến gần ngay trước mặt.

"Anh..." Khi nụ hôn mát lạnh, trần quý mà dịu dàng rơi vào trên mắt, câu nói của Diệp Căn Niên liền ngưng bật.

Đôi mắt mở thật to, trong đầu nhất thời trở nên trống rỗng.

"Đây là trả thù lao cho cô giáo Nhạc Nhạc..." Thiệu Tư Hữu hôn lướt một cái liền nhanh chóng rút ra, bàn tay lại khẽ vuốt tóc Diệp Căn Niên, nói.

Âm thanh không rõ từ phía sau truyền đến, nụ cười bên môi Thiệu Tư Hữu đột nhiên cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn ra phía cửa.

Cách chỗ cửa không xa, cậu thiếu niên nho nhỏ lạnh lùng nhìn hai người trong phòng đàn, dưới chân, nước trái cây vương vãi đầy trên mặt đất.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Kỷ Niệm Ngày Thành Lập Trường

Sau tuyết đầu mùa, cũng đến ngày trường Y Nhĩ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Khi màn đêm buông xuống, bên trong khuôn viên trường học đèn hoa rực rỡ, trong hội trường mang phong cách Châu Âu sáng rực như ban ngày, từng hồi nhạc du dương từ bên trong truyền ra, trên cửa chạm trổ hoa văn cổ xưa, phản chiếu những bóng người nhộn nhịp đi qua đi lại trong hội trường.

Y hương tấn ảnh(*), cười cười nói nói, khung cảnh trường học hòa trong tiếng nhạc.

(*) Y hương tấn ảnh: Hình dung những người con gái ăn mặc rất xinh đẹp, lộng lẩy.

Trong bóng đêm, một chiếc xe của tư nhân sang trọng từ từ chạy đến, chậm chậm dừng trước cửa hội trường, nơi đó đã có người chờ sẵn từ trước.

Cửa xe được một đôi tay thon dài kéo ra, để lộ một khuôn mặt thiên sứ - tinh xảo, thuần khiết của cô gái bên trong, trang điểm nhẹ nhàng, trang nhã, đôi mắt trong suốt, đôi môi ẩm ướt khẽ cong lên, mái tóc dài đổ xuống hai vai, một chiếc cặp tóc khảm kim cương được kẹp bên phía tóc trái, làm nổi bật mái tóc dài đen tuyền, ánh lên vẻ lấp lánh.

Có điều kỳ quái là, trên người cô gái được bao bọc trong một chiếc áo khoác thật dày, từ xa xa nhìn lại giống như một cái bánh chưng trương phình lên, cùng lúc với cửa xe được mở ra, khí lạnh cũng ùa vào trong xe, trong đôi mắt trong suốt như hồ thu của cô gái nhỏ, rõ ràng hiện lên vẻ chùn bước, cơ thể co rúm vào trong xe, chậm chạp không chịu đi xuống.

"Nhạc Nhạc, cô lúc này... rất đặc biệt đó." Sau khi mở cửa xe ra, thấy Diệp Căn Niên được bao bọc kín mít đến dị thường, nụ cười trên môi Lâm Thụy rõ ràng đã cứng đờ, nhưng vẫn thân sĩ đưa tay về phía Diệp Căn Niên, ý bảo cô khoác vào cánh tay mình.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Diệp Căn Niên cẩn cẩn môi vật lộn, sau khi siết thật chặt áo khoác lại lần nữa, mới chần chừ đưa tay khoác vào cánh tay Lâm Thụy, từ trong xe đi xuống.

Mới vừa bước chân ra, theo bản năng liền rụt cổ lại, thật là lạnh.

Đối với thân thể sợ lạnh cực độ của Niên Nhạc Nhạc, nhiệt độ xuống thấp như vậy chính là sự dày vò cực hạn, cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu, Diệp Căn Niên cũng không có ý định tham gia buổi dạ hội kỉ niệm ngày thành lập trường lần này.

Nhưng mà, trước khác bây giờ khác.

Nghĩ tới hai vị đại thần một lớn một nhỏ của nhà họ Thiệu, Diệp Căn Niên cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt bước ra khỏi cửa.

Trong đầu lại nổi lên khuôn mặt tuần tú phóng đại của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cảm thấy nơi mí mắt lại bắt đầu có chút nóng lên.

Cho tới bây giờ, Diệp Căn Niên vẫn còn rất nghi ngờ, bản thân cô luôn luôn nhạy bén, lúc đó làm sao lại không hề né tránh, mà từ đầu đến cuối, bộ dạng lại cứ ngơ ngơ ngác ngác.

Vừa nghĩ, người đã cùng Lâm Thụy tiến vào trong hội trường, khi toàn thân được sự ấm áp trong hội trường bao vây, cặp lông mày nhíu lại của Diệp Căn Niên cũng được buông lỏng ra rất nhiều.

Dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường của trường Y Nhĩ khác với với buổi lễ ban ngày, tiệc tối được cử hành trong hội trường, cũng không phải là tất cả các học sinh đều có tư cách tham gia.

Gia thế, giàu có, địa vị cùng với thành tích, những thứ này đều là nhân tố để nhà trường cân nhắc, mà thành tích, chỉ là tiêu chí bét nhất.

Thay vì nói đây là buổi tiệc chúc mừng một năm một lần của trường Y Nhĩ, chẳng thà nói là buổi dạ hội tư nhân của nhóm con em trường Y Nhĩ, nhằm trao đổi để hiểu rõ, thân thiết hơn nữa.

Người có thể tham dự buổi tiệc tối này, không ai là không có gia thế, bối cảnh hùng hậu cả.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Cho nên, khi Diệp Căn Niên được bao phủ giống như cái bánh chưng xuất hiện giữa đám người lộng lẫy, sáng sủa, tự nhiên rất được chú ý. Từ lúc cô vừa mới bước chân vào cửa, thì đã có vô số cặp mắt tò mò nhìn sang, trong ánh mắt mang theo vẻ thích thú lẫn lộn, mà Lâm Thụy bên cạnh, diễn vai người bạn trai cực tốt, cho dù đối phương có dùng ánh mắt như thế nào quan sát, hẳn cũng đều phát huy được phong độ thân sĩ đến hoàn mỹ.

Lúc này, thầy hiệu trưởng béo tốt đang đứng trên đài phát biểu với khí thế khoáng đạt, đồng dục, kể về thành tích năm qua của trường Y Nhĩ, mà

bên dưới đài, mọi người tùm hai, tùm ba ghé tai nhau chuyện trò, chẳng có ai để ý nghe hiệu trưởng nói gì, chỉ cần đến khi giáo viên chủ nhiệm vỗ tay, thì cũng hòa theo hưởng ướng vỗ theo mấy cái là được rồi.

Diệp Căn Niên chọn một góc vắng vẻ ngồi xuống, lúc mới đầu còn nhìn xem bốn xung quanh, ngay sau đó, lại bắt đầu đùa nghịch ngón tay, gương mặt không có vẻ hứng thú lắm.

"Quái lạ, hôm nay Quý Thừa Hi lại không có bạn gái đi cùng..." Mấy cô nữ sinh bên cạnh tùm tùm lại một chỗ bàn luận xôn xao, lọt vào tai Diệp Căn Niên.

"Không thể nào, mỗi một năm kỷ niệm ngày thành lập trường hẳn đều là người mở màn, không có bạn nhảy sao được." Lập tức có tiếng phản bác sau đó.

"Cũng đúng, Thừa Hi sao có thể đơn độc được..." Giọng cô gái mang theo vẻ ái mộ không chút giấu giếm.

Quý Thừa Hi?

Diệp Căn Niên cảm thấy cái tên này hình như hơi quen quen, trong nhất thời không thể nhớ được đã nghe qua ở đâu. Vì vậy quay đầu nhìn Lâm Thụy bên cạnh, vốn muốn hỏi hẳn xem Quý Thừa Hi là thần thánh ở phương nào, lại phát hiện lực chú ý của Lâm Thụy hoàn toàn không đặt ở trên người mình, chứ đừng nói chi là để ý đến cuộc tán gẫu của mấy nữ sinh.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Sau đây tôi tuyên bố, buổi dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường bây giờ bắt đầu!" Trên đài, thầy hiệu trưởng béo tốt rút cuộc cũng kể xong

những câu chuyện cũ rích, cao giọng tuyên bố, sau đó hòa ái nhìn về phía một thiếu niên tuấn tú: "Thừa Hi, em và bạn gái mở màn thôi."

Tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, trong tiếng reo hò, một cậu thiếu niên trong bộ vest đen, khuôn mặt tuấn tú từ từ đứng dậy, gật đầu với hiệu trưởng, ánh mắt quét khắp hội trường, giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

Mà trong thời khắc hấn đứng dậy, ánh mắt Diệp Căn Niên chột lóe sáng.

Đây chính là Quý Thừa Hi?

Cô đã từng gặp cậu thiếu niên này, ở Dạ Dụ.

Lần trước đến Dạ Dụ gặp Long Việt, trong lúc cô vô tình cứu được Ân Dao bị người ta bỏ thuốc, lúc ấy, trong những người cùng đi chung với Lâm Vũ Phi, hấn chính là người cầm đầu nhóm đó.

"Nhìn xem, là Thừa Hi nha, thật không hổ danh là tài tử đệ nhất..."

"Đẹp trai thật..."

Bên cạnh truyền đến những âm thanh của mấy kẻ háo sắc.

Khi Diệp Căn Niên nghe thấy hai chữ ‘tài tử’ được phát ra từ miệng mấy cô nữ sinh, thì trong đầu thần tốc hiện lên cái gì đó, lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm xấu.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Diệp Căn Niên tuyệt đối chính xác.

Lời của mấy nữ sinh vừa dứt, người được toàn hội trường nhìn chăm chăm - ‘tài tử tiêu điểm’ đã chuyển hướng nhìn sang phía này. Sau đó, đi về phía Diệp Căn Niên.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quý Thừa Hi

Người thiếu niên cao lớn, tuấn tú có mái tóc đen từ từ đi về phía mình, bộ vest màu kem phẳng phiu làm nổi bật đôi chân thon dài, cùng vẻ ngoài ưu tú, xuất chúng.

Bên trong hội trường yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ trên người hắn, chờ đợi lời giải đáp được công bố, cũng có người theo hướng của hắn đưa mắt về phía Diệp Căn Niên, khẽ lẩm nhẩm với nhau vài câu.

Lâm Thụy vẫn luôn để hồn đi vào cõi thần tiên, đối với tình huống đột phát trước mắt lông mày khẽ nhíu lại, sau khi nghi ngờ về cái nhìn chăm chăm của người kia, rất tự nhiên tùy ý sửa sang lại những sợi tóc bên tai bị rơi ra ngoài của Diệp Căn Niên, động tác vô cùng thân mật, tuyên cáo thân phận bạn trai của mình không một tiếng động.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn không thể ngăn nổi bước chân đi đến của người thiếu niên kia.

Khi người thiếu niên tuấn tú kia, đứng ngay ngắn trước mặt Diệp Căn Niên, từ từ cúi người xuống trước Diệp Căn Niên, sự yên tĩnh trong hội trường lập tức được thay thế bằng một trận thốn thức, kinh ngạc.

Diệp Căn Niên không chút né tránh người thiếu niên đang áp sát vào tai mình, hoàn toàn không có căng thẳng như hắn đã dự đoán.

Đối với điều này, trong đôi mắt người thiếu niên khẽ nảy lên ý cười không rõ hàm xúc, đôi môi mỏng tươi mọng như đóa anh đào khẽ mở, hơi thở ấm áp, nhàn nhạt quét qua tai Diệp Căn Niên, sau đó bàn tay đột ngột kéo cô nữ sinh ở gần Diệp Căn Niên lại, cũng không quay đầu đi vào giữa hội trường.

"Sao lại là cô ta!" Bên tai truyền đến giọng nói kinh ngạc, tự hỏi bộc phát của cô nữ sinh vừa nãy, ánh mắt cô ta ghen tỵ đuổi theo bóng dáng hai người đang từ từ đi về phía giữa hội trường, Diệp Căn Niên nhận ra, đây chính là một trong hai cô nữ sinh mê trai lúc vừa rồi, một người trong số đó, đã bị Quý Thừa Hi đưa đi làm bạn gái thay thế tạm thời.

Một tràng tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa trong hội trường, theo tiếng nhạc mở màn, người thiếu niên tuấn tú với kỹ thuật nhảy thành thạo, ưu nhã dẫn dắt người bạn gái đang e lệ, tràn đầy vui sướng, mở màn cho đêm dạ hội.

"Quý Thừa Hi." Lâm Thụy với nét mặt cực kỳ nghiêm túc, giọng trầm thấp nói ra tên tuổi của người thiếu niên, sau đó nhìn Diệp Căn Niên có chút ngờ vực, hỏi: "Các người biết nhau?"

"Không có." Diệp Căn Niên trả lời, ánh mắt cười như không cười nhìn người thiếu niên xinh đẹp, động lòng người giữa hội trường, mắt hơi nheo lại.

"Nhạc."

Một tiếng gọi có chút chần chừ truyền đến, Phỉ Kỳ trên người là bộ lễ phục màu đỏ rực rỡ tinh xảo, từ một nơi không xa bước vội tới, vẻ mặt áy náy nhìn Diệp Căn Niên.

"Nhạc, cái thiệp mời đó lúc trước. . ."

“Chưa trả lại, đúng không?” Diệp Căn Niên thản nhiên cắt đứt câu nói của Phi Kỳ, cuối cùng cũng nhớ ra cái tên Quý Thừa Hi này, cái ‘thiếp mời tài tử’ khước đại đó, không phải là của hãn tử sao.

“Hôm đó không cẩn thận đã bị rơi ở trong nhà ăn, đến khi tớ quay lại tìm thì không thấy đâu nữa rồi, gần đây cậu lại không đi học, cho nên tớ. . .” Trước thái độ hết sức lạnh nhạt của Diệp Căn Niên, Phi Kỳ có vẻ hơi luống cuống, lại lên tiếng yếu ớt, ánh mắt khẩn khoản: “Nhạc, tớ thành thật xin lỗi.”

Diệp Căn Niên không trả lời, chỉ là nhìn thấy bộ dáng luống cuống, có chút do dự của Phi Kỳ cùng với ý cười nhàn nhạt, ngược lại, càng khiến cho cô lo lắng hơn.

“Tôi mệt rồi.” Mãi lâu sau, Diệp Căn Niên mới quay đầu nhìn về phía Lâm Thụy, trong giọng nói mềm mỏng mang theo vẻ uể oải.

Vốn định tới trường học để ẩn náu trong sự yên tĩnh, lại đụng phải trò hề như vậy, đúng là mệt chết đi được.

Cho dù là Phi Kỳ có cố ý hay không, kết quả đều không thay đổi, cho dù không có buổi vũ hội này làm tiền đề, thì Quý Thừa Hi vẫn sẽ có những lý do khác để tiếp cận mình, cho nên, thật sự chẳng sao cả.

Chỉ có điều, những lời này Diệp Căn Niên sẽ không nói cho Phi Kỳ nghe, đối với việc Phi Kỳ đột ngột xuất hiện trong cuộc sống hiện tại của cô, cô không cho đó chỉ đơn giản là sự tình cờ, cho nên, Diệp Căn Niên cứ để mặc cho cô ta mang theo sự lo lắng, xem như đó là sự đáp lại đối với việc mưu tính của cô ta với mình.

Nhìn theo bóng lưng Diệp Căn Niên rời đi, sự bất an trên khuôn mặt Phi Kỳ được thay thế bằng vẻ chán nản sâu sắc, cùng lúc đó, Quý Thừa Hi đang phiêu diêu trong điệu nhảy cũng đem tầm mắt nhàn nhạt quét về phía cửa hội trường đầy mắt dần hiện lên một cỗ hung ác nham hiểm.

Đi ra hội trường, cái rét lạnh đầu đông khiến cho Diệp Căn Niên lại rút cổ lần nữa, mới vừa đi xuống bậc thang, liền phát hiện chiếc xe có ngăn buồng của Chú Vu đang đi về phía mình.

“Xem ra không cần tôi đưa cô về rồi.” Lâm Thụy khẽ cười nói, tiếp đó vẻ mặt nghiêm túc, nói “Nhạc Nhạc, tên Quý Thừa Hi này không đơn giản đâu, hắn đã nán lại ở trường Y Nhĩ sáu năm, ngay cả Ân Dao cũng không tra được thân phận thực sự của hắn, cô phải cẩn thận một chút.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Diệp Căn Niên gật đầu một cái, nhớ tới câu nói nhỏ vào tai lúc vừa rời của Quý Thừa Hi, đối với sự nhắc nhở ân cần của Lâm Thụy, cô đáp lại bằng nụ cười yếu ớt.

Quả thực, không hề đơn giản.

Chiếc xe có ngăn khổng lồ đỗ lại trước mặt, Lâm Thụy vừa mới mở cửa xe ra, Diệp Căn Niên đã có chút không chờ được, vội vàng lên xe, đối với nhiệt độ thấp bên ngoài, cô tránh như tránh rắn rết.

“Hẹn gặp lại, Nhạc Nhạc”

Lâm Thụy có chút buồn cười thuận tay đặt lên trên cửa xe, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, rút chiếc điện thoại di động trong túi ra, bấm vội một dãy số quen thuộc.

Một hồi chuông dễ nghe từ trong xe truyền ra ngoài, ở bên ngoài cửa xe, Lâm Thụy lộ ra nụ cười vẻ ‘quả nhiên là thế’, dứt khoát ngắt máy, xoay người đi về phía bãi đậu xe.

“Vẫn còn sợ lạnh như vậy.”

Bên trong xe, Thiệu Tư Hữu nhìn Diệp Căn Niên có chút cứng chiều, tăng nhiệt độ lên cao, mắt liếc qua chiếc điện thoại vừa vang lên một tiếng đã tắt, đưa một ly Hồng Trà cho cô.

Đối với sự xuất hiện của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên có chút bất ngờ, tiếp đó, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống thật thấp, giọng nói có phần buồn bực: “Sao anh lại tới đây?”

Giống như không nghe ra vẻ hơi trách móc trong giọng nói của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu vẫn cười nhàn nhạt như trước: “Chơi vui không, Nhạc Nhạc?”

Diệp Căn Niên uống một ngụm Hồng Trà nhỏ, nhiệt độ ấm áp xua tan dần cái lạnh trên người, giữ im lặng trước câu hỏi đã biết rõ còn hỏi của Thiệu Tư Hữu.

Chơi vui mà buổi tiệc vừa mới bắt đầu đã rời đi luôn sao.

Thiệu Tư Hữu cũng không hỏi tới nữa, thấy sắc mặt bị lạnh đến hơi trắng bệch của Diệp Căn Niên đã dịu đi không ít, mới ổn định khởi động xe.

“Chúng ra sẽ đi đâu?” Sau một hồi, Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên mới phát hiện ra, nhà cửa xung quanh càng lúc càng ít, đó cũng không phải là đường trở về nhà họ Thiệu, vì vậy nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Thiệu Tư Hữu thần thần bí bí cong môi lên, trong ánh mắt mang theo ý cười cùng sự ấm áp nồng đậm:

“Sân bay.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Vừa Thấy Đã Yêu

Hai người đi tới sân bay đã là đêm khuya, lúc Thiệu Tư Hữu nhìn thấy thời gian hiện thị trên đồng hồ là 11h giờ 10 phút đêm, rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm.

Máy bay cất cánh, đích đến là Ô Lâm, thành phố nổi tiếng của Giang Nam.

Thành phố

Ô Lâm có khoảng cách không tính là gần so với Kì Lâm, nhiệt độ không khí ở phía Nam ấm áp hơn rất nhiều Thành phố Kì Lâm, hai người đến nơi vào lúc tảng sáng, Diệp Căn Niên buồn ngủ dụi dụi mắt, có chút bất mãn đối với lựa chọn thời điểm du lịch lúc này.

Cũng vì vậy, sau khi máy bay đáp xuống, Diệp Căn Niên dụi đôi mắt mông lung vì buồn ngủ xong đứng dậy, dùng sự im lặng để kháng nghị, không nói lời nào.

“Đợi đã” Thiệu Tư Hữu đưa tay ngăn cản hành động định xuống máy bay của Diệp Căn Niên, như một nhà ảo thuật biến ra một cái hộp giày nhỏ vuông vắn, bên trong là đôi giày bông nhỏ bé màu trắng.

Ngón tay thon dài đẩy vạt áo khoát ngoài dày cộm đến nặng nề của Diệp Căn Niên ra, bên trong lộ ra đôi giày cao gót tinh xảo

“Trước tiên thay cái này đã”

Cơ buồn ngủ của Diệp Căn Niên liền biến mất, có chút kinh ngạc nhìn Thiệu Tư Hữu đang cúi người xuống trước mình.

Đã quen với việc làm tất cả mọi chuyện đều phải hoàn hảo, cho nên cô sẽ không thật sự ăn mặc quần áo lố lăng để đi tham dự buổi dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường, ngoài chiếc áo khoát dày cộm nặng nề ra, là bộ lễ phục lộng lẫy đã được cô lựa chọn tỉ mỉ, chuẩn bị chu toàn.

Không có một ai phát hiện ra, điểm không thích hợp với cách ăn mặc công kênh của cô, không phải là sự hóa trang trên khuôn mặt tinh xảo, mà là bên dưới áo khoát ngoài dày cộm nặng nề là một đôi giày cao gót.

Trừ Thiệu Tư Hữu.

Những ngón chân mượt mà như hạt trân châu khẽ cong lên, Diệp Căn Niên ý thức rút lại phía sau, né tránh bàn tay cầm tới của Thiệu Tư Hữu, đổi lại là nụ cười nhè nhẹ, dụ dỗ của anh: “Ngoan, không được động đây.”

Mang theo vẻ bá đạo không cho kha1nng cự, Thiệu Tư Hữu bắt được mắt cá chân đang nóng lòng muốn tránh né của Diệp Căn Niên, cẩn thận đi đôi giày bông nhỏ vào chân cho cô, sau đó xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Căn Niên: “Bên ngoài lạnh, coi chừng cảm lạnh”

Nhìn ra sự mệt mỏi của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu từ chối tất cả những cuộc xã giao của công ty chi nhánh, kể đó tìm một khách sạn để nghỉ ngơi trước, còn Diệp Căn Niên thì ngủ mê mệt, liên tục đến chiều mới tỉnh dậy.

Bên giường đã được đặt sẵn một bộ đồ mới tinh, Diệp Căn Niên quán lấy chăn gối một hồi lâu, khi nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ mới bắt đầu dậy đi rửa mặt.

Ăn tối xong, Thiệu Tư Hữu lái xe đưa Diệp Căn Niên ra ngoài, phố thị phồn hoa, đèn noen nườm nượp, nhanh chóng lướt qua bên ngoài cửa kính xe.

Xe dừng lại trước cửa nhà hát lớn, Diệp Căn Niên rất lấy làm lạ, Thiệu Tư Hữu hưng sư động chôn (*) đưa mình tới đây, cũng chỉ là để dẫn mình đến thưởng thức một vở nhạc kịch.

(*) Hưng sư động chôn: Ra quần ò ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; huy động nhân lực.

Trước ánh mắt nghi hoặc của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu chỉ cười hiền lành, xoa xoa mái tóc đen mềm của cô, giải thích: “Đây là nhà hát duy nhất trong nước có đoàn diễn kịch lửa động trên thế giới đến biểu diễn, dẫn Nhạc Nhạc đi giải sầu.”

Trước cửa nhà hát, dòng người đứng xếp hàng chờ vào chỗ ngồi rất dài, có thể thấy được mức độ nổi tiếng của đoàn kịch Italy này, Thiệu Tư Hữu tuấn tú, ưu nhã trong bộ âu phục màu trắng, khi giơ tay nhắc chân đều mang theo vẻ quý phái khó cưỡng, mà bên cạnh anh, Diệp Căn Niên xinh xắn, lanh lợi, trang điểm nền nã, tươi đẹp động lòng người, hai người vừa xuất hiện, khí chất xuất chúng lập tức thu hút tới nhiều tầm mắt.

Không muốn Diệp Căn Niên ở bên ngoài chịu lạnh, trước đó Thiệu Tư Hữu đã lo liệu xong xuôi, người quản lý nhà hát tự mình đi tới, dẫn bọn họ đi vào chỗ ngồi trước từ của sau.

“Nhiều người, cẩn thận bị lạc” Giọng nói thanh nhuận, dễ nghe của Thiệu Tư Hữu thông thả vang lên, anh kéo tay Diệp Căn Niên đi qua lối đi trải thảm đỏ.

Diệp Căn Niên nhìn nhà hát vắng hoe do chưa tới giờ mở cửa có chút bất đắc, đôi mắt chớp chớp, hiện lên nụ cười thản nhiên.

Sân khấu được dàn dựng rất tráng lệ, các diễn viên vội vàng đi qua đi lại trên đài, chuẩn bị cho tiết mục biểu diễn tiếp đó.

Khi tiếng chuông báo hiệu vang lên, cửa chính nhà hát được mở, khán giả bắt đầu ngồi vào vị trí.

Không hổ là tuần diễn của đoàn kịch số một, trong vòng mười phút đồng hồ, người hâm mộ đến xem đã không còn chỗ trống trong nhà hát, tiếng người âm ỉ.

Cùng với tiếng Violon du dương vang lên trong hội trường lập tức an tĩnh lại, ngay sau đó là tiếng vỗ tay đình tai nhức óc.

Đó là một vũ đạo mộng ảo, hoa lệ, tiết tấu thay đổi theo trình tự, sự hòa hợp tuyệt vời của các loại nhạc khí, vũ điệu tuyệt đẹp, giọng hát mê người, mỗi một động tác đều khiến cho người ta phải kích động.

Nội dung vở nhạc kịch kể về một cậu bé trong lúc vô tình gặp một cô bé, đột nhiên nảy sinh tình yêu say đắm, dần dần, từ không ai biết ai, cho đến khi hai trái tim thấu hiểu nhau.

Yêu không lý do, chỉ cần trong một khoảng khắc.

Toàn bộ tiếng nhạc đều im bật, đúng lúc này giọng nam cao vút vang lên, đọc một câu thoại trong vở kịch, chạm thẳng vào đáy lòng của con người, khơi lên sự cộng hưởng.

Tiếng đàn piano réo rắt kèm theo giọng nữ khẽ gọi, giống như lời thì thầm, êm ái đáp lại, lại khiến cho trong lòng mỗi người đều dâng lên sự cảm động.

Sau khi cậu bé lớn lên, thâm tình nhìn cô gái mình đã yêu say đắm, từ từ vươn tay ra, được người mình yêu cũng thâm tình đáp lại, giọng nói thì

thâm của hai người gần như hòa vào nhau, lặp lại một câu thoại trước đó, yêu không lý do, chỉ cần một khoảng khắc.

Có ai thời niên thiếu mà chưa từng mơ mộng như vậy? Không cần đồ trang sức xa hoa, không cần lời nói hoa lệ, đơn giản là, sự chân thành sẽ làm cảm động con tim.

Tấm màn che từ từ buông xuống, tiếng vỗ tay lại vang lên

“Thích không?” Khi tất cả mọi người đều dồn dập ra về, Thiệu Tư Hữu vẫn ngồi nguyên tại chỗ, khẽ cười nhìn Diệp Căn Niên, biểu hiện trên mặt của cô khiến anh rất vui vẻ.

“Rất cảm động” Diệp Căn Niên gật đầu, rất cảm động, nhưng hơi khó để đạt được.

Rất ít người sẽ vì sự rung động của lần gặp đầu mà kiên trì nhiều năm, hơn nữa có ai có thể đảm bảo, sự chờ đợi kiên dai như vậy thật sự có thể cho được sự đáp lại?

Ánh mắt Thiệu Tư Hữu buồn buồn, ngay sau đó nhìn nhìn khu vực giữa sân khấu, kéo tay Diệp Căn Niên: “Đi thôi”

Nổi tiếng nhất thành phố Ô Lâm, không có gì ngoài đài phun nước nguyện cầu theo phong cách Baroque trên quảng trường trung tâm, đó là thiết kế được xây dựng phỏng theo Đài phun nước Trevi ở Rome, theo truyền thuyết, đài phun nước Trevi ở Rome là một trong những nơi nguyện cầu cực kỳ linh nghiệm. Trong hồ nước trong suốt hình tròn, những đồng tiền xu dưới ánh đèn trở nên lấp lánh, óng ánh đại biểu cho vô số lời nguyện cầu tốt đẹp của con người.

“Muốn cầu nguyện không?” Đứng ở bên cạnh đài phun nước nguyện cầu, Thiệu Tư Hữu nhìn Diệp Căn Niên hỏi.

“Không” Diệp Căn Niên lắc đầu.

Cô không tin vào cái này, năm đó ở đài phun nước Trevi của Rome, cô đã từng rất thành tâm cầu nguyện cho tình yêu của mình với Nam Cung Minh Húc được dài lâu, nhưng thực tế lại tàn khốc như vậy, ước vọng trước đó của cô mong manh đến độ không chịu nổi một sự đả kích.

“Vậy anh làm” Thiệu Tư Hữu cười nhẹ, lời vừa dứt, dưới ánh mắt nghi hoặc của Diệp Căn Niên, đồng tiền xu trong tay anh được ném ra ngoài.

Đi được nửa vòng hình cung, cũng không phải là về phía hồ nước, mà đồng tiền xu nho nhỏ không nghiêng không lệch nện trúng vào đầu Diệp Căn, thuận thế rơi vào trong tay đang đưa ra đón theo bản năng của cô.

Diệp Căn Niên sửng người, nhìn Thiệu Tư Hữu có chút luống cuống, nhưng trong lòng lại lờ mờ hiểu.

“Em sẽ làm chứ?” Giọng nói dễ nghe vang lên bên tai, Thiệu Tư Hữu từ từ đi đến bên cạnh Diệp Căn Niên, nắm bàn tay đang cầm đồng tiền xu của cô, mỉm cười hỏi.

Nhìn nụ cười rớt sâu trong đáy mắt của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên cảm nhận được đồng tiền xu trong tay đang nóng lên.

Khi máy bay đáp xuống sân bay thành phố Kì Lâm, Thiệu Tư Hữu mỉm cười nhìn đồng hồ trên tay, thời gian hiển thị 2 giờ 30 phút ngày 7 tháng 11, mà thời gian bọn họ rời đi là 23 giờ 40 phút ngày 5 tháng 11.

Vô cùng trân quý, ôm thật chặt Diệp Căn Niên đang ngồi ngủ vô cùng mệt mỏi vào trong lòng, Thiệu Tư Hữu nhìn chân trời bên này đang dần dần sáng, rồi cuộc, đã sang một ngày mới.

Ngày 6 tháng 11 ngày đầu đông của năm nay, cách đây năm năm, cũng chính là ngày cuối thu của năm ấy.

Có lẽ là bởi vì sự tương phản quá lớn của mùa vụ, mà Diệp Căn Niên cũng không đem hai ngày giống nhau đó gắn kết vào với nhau.

Cho đến mãi sau này, cô mới chợt nhận ra, ngày hôm đó đối với mình có ý nghĩa như thế nào.

Rất nhiều năm về sau, cô vẫn nhớ in như cũ, vào một ngày của năm đó, có một người đàn ông, đã dùng sự trân trọng giấu trong lòng, đưa cô rời khỏi thành phố, nơi đã tạo ra cơn ác mộng cho cô; đã dùng ánh mắt vô cùng chờ mong, trối đài cầu nguyện, ném tâm nguyện cho mình; mà vở nhạc kịch Italy anh đưa cô đi xem đó, có tên gọi là Amore a prima vista – vừa thấy đã yêu.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Xứng Với Anh Ấy

Từ thành phố Ô Lâm trở về, ngày hôm sau Diệp Căn Niên liền trốn học đến Dạ Dụ.

Đây là lời hẹn Quý Thừa Hi đã nói thầm vào tai cô, trong buổi dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường hôm đó — 10 giờ sáng ngày 8, Dạ Dụ, Ấn Long.

Đối với lời mời này, Diệp Căn Niên không lý do để cự tuyệt, cô cũng muốn nghe ngóng tin tức của Holkeri từ Long Việt, cũng không thể cứ quản lý công ty thay hẳn như vậy được.

Rõ ràng người lễ tân ở ngoài cửa đã có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái vị thành niên mới gặp mặt một lần này, Diệp Căn Niên đến cũng không hề ngăn cản.

Không có tiếng động huyền ảo, hừng hực của ban đêm, Dạ Dụ ban ngày, nhạt nhẽo giống như một ly nước lọc, trong hành lang vắng vẻ, một âm thanh nhỏ cũng có thể bị phóng đại lên vô số lần.

Người phục vụ đã chờ sẵn ở nơi đó, tận tâm dẫn Diệp Căn Niên đến trước cửa căn phòng mà cô đã từng gặp Long Việt ở đó, làm tư thế xin mời.

Cửa phòng mở ra, bên trong vẫn là một mảnh tối đen như mực.

Diệp Cẩn Niên nhúu mày, những người đã gặp qua Long Việt, sẽ cho rằng hấn thích nhất mình trong bóng tối, nhưng mà cô biết, Long Việt ghét bóng tối hơn bất kì kẻ nào, mặc dù hấn có thói quen sống trong bóng tối, nhưng điều kiện tiên quyết là hấn phải nhìn thấy nơi có ánh sáng.

Hơi dịch người lên phía trước thăm dò, Diệp Cẩn Niên đang định lên tiếng hỏi, sau lưng một nguồn sức mạnh chợt đánh úp cô, muốn làm cho cô tiến vào trong phòng.

Mà Diệp Cẩn Niên với vẻ mặt vô cùng nghi ngờ, lúc này lại giống như đã đoán được trước hành động của đối phương, cùng lúc cái tay đưa ra đẩy mình, cô đột nhiên trở tay túm được cổ tay của đối phương, chân phải quét ngang, đá thẳng vào đầu gối người đó, dựa vào sức lực của buổi sáng hung hăng đưa tới, đã người kia vào bên trong.

Bịch ——

Âm thanh trầm đục của vật nặng đụng vào đất từ bên trong vọng ra, bên môi Diệp Cẩn Niên khẽ giương lên nụ cười hời hợt.

Cùng lúc đó, đèn trong phòng đột nhiên phát sáng, một thiếu niên trên người mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc rũ xuống che kín tròng mắt đen sáng ngời, đôi môi mỏng tươi mọng như cánh hoa anh đào.

Thoạt nhìn, thần thái hay tướng mạo, đều vô cùng giống Long Việt.

Nghe thấy âm thanh trầm đục này, bên môi người thiếu niên hiện hiên nụ cười đắc ý, vậy mà, khi thấy rõ người bay và bên trong không phải là người hấn nghĩ, sắc mặt người thiếu niên ngay lập tức liền trở nên âm u, tròng mắt đen híp lại.

“Niên tiểu thư, cô đây là có ý gì?”

“Là hẳn ta nóng ruột muốn xông vào, có liên quan đến tôi sao, bạn học Quý Thừa Hi”. Diệp Căn Niên từ từ đi tới, chọn một chỗ ưa thích ngồi xuống, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt sa sầm của Quý Thừa Hi lúc này, đảo mắt nhìn quanh căn phòng trống rỗng một vòng, lúc ánh mắt quét qua góc tối thì thoáng dừng lại, sau đó thuận miệng hỏi: “Người đâu?”

“Người nào?” Quý Thừa Hi phát phát tay với tên thủ hạ sắc mặt đang tái mét, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất kia, nhú mày hỏi ngược lại.

Người nọ sau khi hành lễ đi ra khỏi phòng, lúc gần đi còn không quên hẳn học Diệp Căn Niên một cái, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Long Việt” Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người, Diệp Căn Niên Căn Niên cũng không quan co, nếu như không phải đến gặp Long Việt, cô cũng lười đi ra ngoài.

“Cô không có tư cách gọi tên của anh ấy”. Nghe Diệp Căn Niên gọi thẳng tên húy ra, Quý Thừa Hi nhú nhú mày, sau đó tùy ý nâng ly rượu từ trên bàn lên, nhấp một ngụm, động tác lúc này của hẳn, giống như khuôn đúc với Long Việt: “Dùng danh nghĩa của Ân Long mời cô tới, không nhất thiết nhất định là anh ấy, cũng có thể do bất kì một người nào đó trong Ân Long. Nói thí dụ như, tôi”.

“Được, rồi”. Diệp Căn Niên đã hiểu gật đầu, cười hỏi: “Vậy, bạn học Quý mời tôi tới, có gì dạy bảo không?”

“Dạy bảo thì không dám” Quý Thừa Hi dựa người vào ghế sofa, giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc: “Nhưng mà, tôi đối với cô có chút hứng thú”.

Hứng thú? Diệp Căn Niên tò mò chớp chớp mắt mấy cái, ý bảo hẳn nói tiếp.

“Ý của tôi là...” Từ trên ghế sofa, Quý Thừa Hi từ từ dẫn người về phía trước, một tay đỡ bên cạnh cô, giam Diệp Căn Niên ở bên trong, trên người

tỏa ra hơi rượu nhàn nhạt.

Trong đôi mắt màu đen mang theo tia cảm xúc không gọi được thành tên, âm u mà sâu sắc, phản chiếu hình bóng của Diệp Cận Niên.

Phụt.

Diệp Cận Niên xin thề là cô không muốn cười, nhưng nhất thời cô không nhịn được.

Nhìn thấy phản ứng của Diệp Cận Niên, Quý Thừa Hi không chút lúng túng, lùi về phía sau hai bước, trong mắt mang theo vẻ nghiền ngẫm, nhìn Diệp Cận Niên hỏi:

“Cô vad anh ấy có quan hệ như thế nào?”

“Ai cơ?” Diệp Cận Niên hỏi lại, thật ra cô đoán ra được, người trong miệng Quý Thừa Hi nói, đương nhiên là Long Việt.

Từ từ thu lại nụ cười, Diệp Cận Niên suy nghĩ một lúc. Nếu là trước đây, cô tự nhiên không chút do dự đáp là bạn bè, nhưng với thân thể hiện tại này, cô chỉ có thể miễn cưỡng coi Long Việt là một ông chủ hiểm độc, thật là có chút khó nói lên lời.

Mà sự chần chừ trong chớp mắt này, lọt vào trong mắt Quý Thừa Hi đã làm thay đổi hương vị, nhiệt độ trong mắt hần đột nhiên giảm xuống, hần nhìn về chỗ bóng tối đột ngột gọi khẽ:

“Ảnh!”

Đúng lúc đó, từ trong bóng tối một bóng đen đột ngột lao ra, dáng người mảnh khảnh mơ hồ có thể nhận ra là con gái, nhưng cách ra tay tàn nhẫn, còn nhanh hơn cả đàn ông.

Đối mặt với biến cố xuất hiện đột ngột như vậy, nụ cười trên mặt Diệp Căn Niên còn chưa thu lại hết, người đã nhanh chóng phản ứng được lùi về phía sau, bàn tay thần tốc xẹt qua eo, nơi đặt khẩu súng, lại chần chừ bỏ qua, đổi thành tay không chiến đấu với người kia.

Nhìn từ ngoài vào, sức lực cùng với vóc người nhỏ nhắn rõ ràng đang ở thế bất lợi, nhưng kỹ năng tuyệt đối phải gọi là nhanh nhẹn.

“Muốn xứng với anh ấy, dù sao cũng phải có chút bản lĩnh”

Bên này đang đọ sức với khí thế ngất trời, mà bên kia, Quý Thừa Hi thường thức rượu với vẻ mặt thản nhiên, không nhanh không chậm, phun ra một câu vậy.

Không hiểu nổi!

Trong mắt Diệp Căn Niên thoáng qua vẻ mất kiên nhẫn, mặc dù đòn công kích của đối phương ác liệt, lại mang theo rất nhiều hàm ý thăm dò, lại vẫn để cho cô tìm được kẽ hở dễ dàng như vậy.

Âm thầm di chuyển người về phía Quý Thừa Hi, đến khi tiến gần cái bàn, đột nhiên đá xoáy một cái, quét rơi bình rượu trên bàn xuống, những mảnh thủy tinh nhỏ bay tán loạn, mảnh vỡ bắn tung tóe, vừa vụn xẹt qua một bên má của Quý Thừa Hi, để lại một vết máu.

Trong chớp mắt, nụ cười trên mặt của Quý Thừa Hi đã biến mất.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cô Chính Là Cô Ấy

"Niên Nhạc Nhạc!"

Một tiếng rống hung bạo vang vọng trong phòng.

Diệp Căn Niên chun cái mũi nhỏ lại có chút bất đắc dĩ, cô xin thề, cô thật sự không phải là cố ý, nhưng trước bộ dạng hận không thể ăn tươi nuốt sống được mình của Quý Thừa Hi, cô cảm thấy mình không cần phải giải thích nữa.

"Ảnh, dạy dỗ cô ta cho tôi!" Hoàn toàn bị vết máu ở trên đầu ngón tay vừa lau phải làm cho kích động, Quý Thừa Hi ra lệnh cho 'Ảnh' đang đứng yên chờ chỉ thị do tình huống đột ngột phát sinh, trong mắt hấn tràn đầy lửa giận thiêu đốt.

"Hi, em lại quấy rối nữa."

Lúc này, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một bóng dáng có vẻ hơi gầy yếu từ từ đi vào, lông mày nhíu lại, trong giọng nói lạnh lạnh lộ ra vẻ khoan dung không rõ rệt.

Vẻ tàn khốc trên gương mặt Quý Thừa Hi lập tức biến mất, bàn tay hấn che bên má bị thương, buồn bực kêu: "Anh."

Hoàn toàn không còn thấy vẻ kiêu căng, phách lối vừa rồi, quả thật là, trông còn ngoan ngoãn hơn cả Diệp Căn Niên khi ở trước mặt Thiệu Tư

Hữu.

"Thật xin lỗi, Niên tiểu thư." Trên người Long Việt vẫn là bộ đồ thoải mái màu đen như trước, khuôn mặt trắng bệch mang theo vẻ áy náy chân thành, gật đầu với Diệp Căn Niên, con người quét qua khuôn mặt bị thương của Quý Thừa Hi, ánh mắt hơi trầm xuống, lên tiếng nói: "Đi ra ngoài xử lý đi."

Quý Thừa Hi có chút không cam lòng trừng mắt nhìn Diệp Căn Niên một cái, nghe lời xoay người đi ra ngoài, phía sau, tướng môn ‘Ảnh’ nhẹ nhàng theo sau.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp Căn Niên và Long Việt.

Diệp Căn Niên ngồi trở lại trên ghế sofa, hồi phục lại nhịp hô hấp vừa mới có chút không ổn định, rời khỏi nhà Bồ Tư Nặc có phần hơi lâu, gân cốt cũng không còn đủ linh hoạt nữa rồi.

"Ở trước mặt ‘Ảnh’ lại có thể đả thương được Hi, trước đó, mỗi lần huấn luyện Niên tiểu thư đều luôn giữ vững thành tích của kẻ đứng sau cùng, điều này rất dễ khiến cho tôi liên tưởng, nhóm người thừa kế của dòng họ Bồ Tư Nặc đợt này, có thực lực kinh người." Long Việt chậm rãi đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, ngược mắt liếc nhìn Diệp Căn Niên đang cúi đầu thấp có chút không an lòng.

‘Ảnh’ là hộ vệ ưu tú được hẳn đặc biệt chọn ra từ Ấn Long cho Quý Thừa Hi, mặc dù trong cuộc so tài vừa rồi cô ta đã cố tình nương tay nhưng thực lực vẫn nguyên như trước không thể khinh thường.

“Hẹp hòi.” Diệp Căn Niên nhú nhú mày có chút không vui, khẽ làu bàu một câu.

“Cô nói cái gì?” Long Việt rõ ràng đã sửng sốt.

“Anh đã tới từ lâu rồi.” Câu nói của Diệp Căn Niên không phải là dùng để hỏi, mà dùng tương đương với câu khẳng định.

Cô biết, mặc dù đã năm năm trôi qua, nhưng tên Long Việt này vẫn hệt hòi trước sau như một.

Long Việt, thế hệ đương gia mới của Ân Long, mười lăm tuổi đã tiếp nhận toàn bộ thế lực của nhà họ Long, chiếm được lợi ích từ hãn, dễ như vậy sao?

Trước đó Long Việt đã đáp ứng bảo vệ sự an toàn cho cô, việc Quý Thừa Hi mời cô đến, hãn không thể không biết được. Biết rõ Quý Thừa Hi tìm cô để gây phiền phức, lại còn cố tình kéo dài thời gian bây giờ mới đến, hay là để trả thù cho sự tính toán lần trước về vụ việc kia của cô đây.

Nghe Diệp Căn Niên nói thế, Long Việt chột kinh hoàng trong phút chốc, hãn nhìn vào mắt cô, trong kí ức cách đây rất lâu rồi của hãn, cũng có một người đã từng đánh giá hãn như vậy.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com- Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nghĩ vậy, Long Việt đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Vừa rồi, cô nghe thấy Hi xưng hô với tôi rồi đúng không?”

Xưng hô? Diệp Căn Niên nghĩ hai giây, gật đầu thừa nhận. Hình như Quý Hi gọi Long Việt là anh trai.

“Không cảm thấy kỳ lạ sao?” Giọng Long Việt vẫn bình thản như củ, ánh mắt cũng sắc bén dị thường quét về phía Diệp Căn Niên, dòng độc đình các thế hệ của nhà họ Long, con cháu dư thừa đều không được phép sống sót.

Diệp Căn Niên chớp mắt mấy cái, bây giờ cho thêm phản ứng lạ thường, dường như đã không còn kịp nữa rồi.

Coi như cô với Quý Thừa hi cũng là chỗ quen biết cũ, sáu năm trước lúc nhà Nam Cung gặp nguy cơ lần đó, cô có đàm phán qua vài lần với tòa soạn báo Phong Lâm, nhưng đều không có kết quả, trùng hợp có duyên làm quen với Long Việt, và em trai của hắn, Long Hi.

Thời điểm đó, phe cánh của Long Việt chưa đủ cứng cáp, vẫn chưa đủ mạnh để bảo vệ cho người em trai có danh vị bất chính này, mà các chi họ thế lực của nhà họ Long phức tạp, xử lý qua loa, không cẩn thận ngược lại sẽ gián tiếp hại đến Long Hi. Vì vậy, Diệp Căn Niên đã nhờ Diệp Căn Nhiên nguy tạo cho Long Hi một thân phận giả, dùng tên giả là Quý Thừa Hi, theo học ở trường Y Nhĩ.

Để đáp lại, Long Việt cũng cho người xóa bỏ những bài bình luận tiêu cực về tập đoàn Nam Cung trên tòa soạn báo Phong Lâm.

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, nếu như không phải là Long Hi nhắc tới ‘Ẩn Long’ với mình ở buổi dạ tiệc mà Lâm Thụy trong lúc vô tình lại nói đến việc sáu năm trước Quý Thừa Hi vào trường Y Nhĩ, hơn nữa thân phận trở thành một ẩn số, thì có lẽ Diệp Căn Niên cũng không nhớ ra được còn có một Quý Thừa Hi như vậy.

Về phần Quý Thừa Hi ở trước mặt cô gọi Long Việt là anh trai, dĩ nhiên sẽ không thể giải thích đó là do nhất thời sơ suất được, nếu không, hắn cũng sẽ không thể bình an vô sự sống lâu dài như thế này được.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon6.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nếu như đây là mưu kế của Long Việt để thử dò xét cô, vậy trước đó ‘Ảnh’ ra tay với cô thì là thế nào đây?

“Hình như cô biết rất nhiều chuyện không nên biết.” Thấy Diệp Căn Niên ngậm thừa nhận, Long Việt nâng ly rượu ở trên bàn lên khẽ nhấp một ngụm, đáy mắt thoáng qua tia sáng.

“Anh muốn hỏi gì?” Tuy biết với thân phận hiện tại của mình, Long Việt cho người thử dò xét cũng là chuyện bình thường, nhưng Diệp Căn Niên vẫn cảm giác có chút chán nản, đôi mắt nửa buông xuống không muốn nhìn hẳn giọng nói theo đó cũng lạnh đi.

“Bốn năm trước, người gửi rất nhiều thông tin thương mại quan trọng qua mail cho Diệp Căn Niên, là cô.”

Giống như không nghe ra chút mỉa mai trong giọng nói của Diệp Căn Niên, Long Việt ngả người dựa vào ghế sofa, giọng nói nhẹ nhàng, chậm chạp mà khẳng định.

“Là tôi.” Lúc trước cô đã xin Long Việt điều tra địa chỉ của chị gái, cho dù bây giờ cô có lên tiếng phủ nhận, cũng sẽ chẳng có ai tin cô.

“Tại sao cô biết được những chuyện này?”

“Tôi nói đó là, Diệp Căn Niên nói cho tôi biết, anh có tin không?” Diệp Căn Niên hỏi ngược lại.

Long Việt không trả lời, giống như đang suy xét tính khả thi trong lời nói của Diệp Căn Niên, con mắt màu đen huyền bí mà sâu thẳm, không nhìn ra được cảm xúc.

Mãi lâu sau, Long Việt mới từ từ giương mắt lên, nhìn về phía Diệp Căn Niên:

“Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy cô ấy đang nằm trong bệnh viện, tôi sẽ cho rằng, cô chính là cô ấy.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Con Dâu Nuôi Từ Bé?

Tuy Diệp Cẩn Niên chưa từng cố ý giấu diếm thân phận của mình, nhưng vẫn bị câu nói đột ngột của Long Việt làm cho kinh sợ.

Cho đến khi trở lại trường Y Nhĩ, cô mới chợt nhận ra, vừa rồi mình đã quên không hỏi chuyện về Holkeri, mà người chịu trách nhiệm đưa cô về lại là Quý Thừa Hi, trên suốt đường đi về mặt hăn đều luôn âm trầm, lúc cô vừa xuống xe hăn liền biến mất.

Diệp Cẩn Niên bĩu môi, hẹp hòi, hẹp hòi giống hệt anh trai của hăn, cũng không phải là hủy dung nhan nha, đến mức thế sao.

Gần đến giờ nghỉ trưa, Diệp Cẩn Niên đột nhiên nhớ ra, cô là người chịu trách nhiệm về bữa trưa hôm nay, cô nhớ lúc sáng đã để nó ở trong ngăn bàn.

Tiếng chuông tan học vang lên, đi ngược hướng với đám đông, Diệp Cẩn Niên vào lớp học, chương trình học buổi sáng đã kết thúc, trong phòng học, bạn học tụ tập hai ba người ở một chỗ, vừa ăn vừa chuyện trò, khi Diệp Cẩn Niên vào đến cửa, trong phút chốc liền trở nên yên lặng như tờ.

Diệp Cẩn Niên không bỏ sót ánh mắt không thân thiện được bằng lúc trước của bọn họ, có chút khó hiểu đi tới chỗ ngồi, đối với những người không có liên quan, cô cũng lười phải hao phí tâm tư vào.

Khi kéo ngăn kéo ra, đầu tiên Diệp Căn Niên phát hiện ra có gì đó không đúng.

Có người đã động vào đồ của cô!

Hai cặp lồng cơm được đặt ở cùng một chỗ trong ngăn kéo theo một quy luật, độ sai lệch rất nhỏ đã nói rõ, ngoại trừ cô ra còn có người khác đã thực sự động vào nó.

Ngón tay ấn nhẹ ở nơi chính giữa chốt khóa, nắp hộp vừa được mở, bên trong liền tỏa ra mùi cơm chín ngào ngạt.

Thế nhưng, trong hộp cơm lại có rất nhiều sinh vật màu đen trà trộn vào, thậm chí, có một số con còn chưa chết, cùng với lúc hộp cơm được mở, cũng đồng thời giang cánh bay ra bên ngoài, dẫn đến một hồi tiếng thét chói tai không vừa ý của đám bạn học cùng lớp ở xung quanh.

Diệp Căn Niên nhếch môi lạnh lùng, đã làm khó cho bọn họ, với loại thời tiết như thế này mà vẫn còn có thể bắt được ruồi, thực sự cực nhọc rồi.

Ánh mắt từ từ quét qua khuôn mặt của từng người trong phòng học, những nơi bị quét qua, ngoài ánh mắt tránh né, còn có những tiếng gào thét dần dần được bình ổn.

Diệp Căn Niên đi tới bên cạnh thùng rác định vứt hộp cơm vào đó, lại chợt nhớ ra, bộ đồ ăn này là do Thiệu Mục Ân đã cố tình đi đặt làm mấy hôm trước, trước đó, lúc từ thành phố Ô Lâm trở về, mặc dù tiểu tổ tông đã không còn tiếp tục chiến tranh lạnh với cô nữa, nhưng vẫn là không nên chọc vào cậu bé thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Diệp Căn Niên cài hộp cơm lại, đi ra khỏi lớp học.

"Tiểu thư, Nhị thiếu gia đang đợi cô ở trong rừng cây." Ra cửa, một bóng dáng màu đen lập tức xuất hiện trước mặt cô, cung kính nói.

"Cho người dựa theo cái này làm cho, càng sớm càng tốt, mặt khác, chuẩn bị hai phần cơm trưa." Diệp Căn Niên gật đầu, đưa hộp cơm trong tay đến.

Phía sau, Phi Kỳ chạy nước kiệu đuổi theo: "Nhạc..."

Diệp Căn Niên cau mày, dùng ánh mắt hỏi dò nhìn về phía cô ta.

"Nhạc, thật xin lỗi..." Mái tóc xoắn được buộc sau ót, trong đôi mắt xanh biếc của Phi Kỳ tràn đầy vẻ áy náy.

"Là cậu làm?"

"Đương nhiên là không phải!" Phi Kỳ trợn to hai mắt, phủ nhận không chút do dự.

"Vậy tại sao cậu lại xin lỗi?" Diệp Căn Niên thản nhiên hỏi, trong mắt trào lên vẻ hứng thú.

"Tớ vẫn luôn ở trong lớp học, nhưng lại không trông được đồ cho cậu..." Biểu cảm trên khuôn mặt Phi Kỳ toát lên vẻ bi thương, cô ta cúi thấp đầu, dè dặt nói xin lỗi: "Nhạc, tớ xin lỗi."

"Bạn học Phi Kỳ, tôi nghĩ cậu đã quá nhạy cảm rồi, cậu cũng không có nghĩa vụ phải giúp tôi trông đồ, cho nên cũng không cần nói câu xin lỗi, tạm biệt." Diệp Căn Niên nói xong, xoay người đi về phía rừng cây .

"Làm sao có thể không có nghĩa vụ được? Giữa bạn bè không phải là nên chăm sóc lẫn nhau sao? Ngạc..."

Phi Kỳ còn muốn đuổi theo nói thêm gì đó, đột nhiên bị một bóng dáng cao lớn màu đen chặn lại, ngăn cản động tác của cô ta.

"Tiểu thư, xin lỗi."

Phi Kỳ cắn cắn môi không cam lòng, nhìn bóng lưng Diệp Căn Niên rời đi, thất vọng xoay người trở về lớp học.

Mà bên kia, bước chân của Diệp Căn Niên vẫn không ngừng, bên môi cô nâng lên nụ cười nhạt nhẽo, không có độ ấm, bạn bè ư? Cô ta sao?

*

Mấy ngày tiếp đó, việc mang cơm trưa liền trở thành trách nhiệm hoàn toàn của Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu, những chuyện tương tự đó đã không còn cơ hội xảy ra nữa, nhưng cũng không có ngoại trừ những chiêu trò khiêu khích khác.

Ví dụ như lúc này.

Tiếng chuông nghỉ trưa vang lên, một tờ giấy bị vo lại ném vào trên bàn Diệp Căn Niên.

"Niên Nhạc Nhạc, cậu đây là có ý gì?" Người nói chuyện là một cô gái mặc chiếc áo màu cam, cao hơn Diệp Căn Niên một chút, đôi mắt không to nhưng rất có thần.

Diệp Căn Niên miễn cưỡng nhìn lướt qua, vật này xem ra có chút quen quen, trên tấm thiệp nhàu nát còn lưu lại dấu giày đen thui giẫm lên, chữ viết nhạt nhòa có thể mơ hồ nhìn ra sự bay bổng, tiêu sái, hình như là thiệp mời Quy Thừa Hi gửi cho cô ngày hôm đó?

"Cô cho rằng bản thân mình thật sự rất giỏi ư? Lại vũ nhục thành ý của người khác như vậy!" Thấy Diệp Căn Niên không có phản ứng gì, cô bé kia tiếp tục gây sự.

Diệp Căn Niên đã hiểu.

Quý Thừa Hi được xem là hình mẫu người yêu lý tưởng nhất trong trường Y Nhĩ, đẹp trai, rạng rỡ, nhiều tiền.

Thảo nào mấy ngày hôm nay cô luôn luôn nhận được những cái nhìn chăm chăm, lạnh giá, thì ra, bọn họ thấy bất bình thay cho chàng hoàng tử trong lòng mình.

Không để ý đến những người này, Diệp Căn Niên không muốn Thiệu Mục Ân đợi chờ sốt ruột lại sinh ra bực tức, đi về phía cửa.

"Cô đứng lại! Cô bỏ chạy hả?" Giọng nói chói tai nhất quyết không chịu buông tha, cô bé kia chặn ngang trước người Diệp Căn Niên, niếc mắng chưa đã, lại tiếp tục chỉ trích: "Tùy ý giẫm đạp lên sự kiêu hãnh của người khác, cô có biết cái gì gọi là lễ phép căn bản không hả!"

Diệp Căn Niên cau mày, khuôn mặt trước mắt này rất xa lạ, cô nhớ mang máng, hình như là con gái của một nhà tài phiệt nào đó.

"Hàn Hân Nhi, thiệp mời là do tôi đánh mất, thái độ này của coi là người đã được giáo dưỡn hay sao?" Phi Kỳ đứng dậy khỏi chỗ, bảo vệ Diệp Căn Niên trước lời phàn bác của người kia.

"Mình tôn trọng người khác mới có thể được người khác tôn trọng lại Niên Nhạc Nhạc cô ta không xứng đáng." Hàn Hân Nhi cười lạnh khinh thường: "Một đứa con dâu nuôi từ bé, có cái gì tốt mà phách lối."

Con dâu nuôi từ bé.

Sắc mặt Diệp Căn Niên biến đổi, đồng thời, xung quanh rất nhiều cặp mắt đều chuyển biến theo.

Có thể vào được trường Y Nhĩ học, đều phải có bối cảnh, địa vị khá cao, mà mỗi người trong lớp này, đều là những người nổi bật trong đó.

Nghe thấy danh xưng con dâu nuôi từ bé này, rất nhiều đều không khỏi lộ ra ánh mắt khinh thường.

Phỉ Kỳ nhìn Diệp Cẩn Niên có chút ngập ngừng, mấy lần định lên tiếng phản bác, lại nuốt trở vào trong.

Cô ta hiểu rõ lắm về mối quan hệ giữa Niên Nhạc Nhạc và nhà họ Thiệu, nhưng cô ta đã từng theo học ở học viện Thánh Nhã, cô ta không tin em của Holkeri lại sẽ phải làm con dâu nuôi từ bé của người ta. Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, thì một tiếng cười nhẹ có vẻ dị thường đột ngột vang lên.

"Là ai đã nói cho cô biết, tôi là con dâu nuôi từ bé?" Giọng nói nhẹ nhàng mà mềm mỏng thong thả vang lên, Diệp Cẩn Niên đưa ánh mắt về phía Hàn Hân Nhi với nụ cười vô hại.

"Chẳng lẽ cô không phải vậy?" Hàn Hân Nhi liếc Diệp Cẩn Niên một cái xem thường, ngoài vẻ ngạc nhiên vì trong tình huống này, Diệp Cẩn Niên còn có thể bật cười ra, còn cảm thấy có chút kì lạ, cơ thể vô thức lùi về phía sau.

Cũng bởi vì động tác theo bản năng này, một hộp cơm được bay tới từ phía sau không đụng trúng đầu cô ta, mà đụng vào sườn mặt.

Cùng với tiếng thét chói tai, thê lương, Hàn Hân Nhi đau đớn, hai tay ôm má trái lại, cơm lẫn canh nóng hổi, đồ ăn, nước sốt dính đầy vào nửa người cô ta, nằm quăng quai trên mặt đất, chật vật không chịu nổi.

Cách đó không xa một cậu thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi lạnh lùng đứng đó, trong đôi mắt màu đen tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thiệu Mục Ân Bảo Vệ

Hàn Hân Nhi nhếch nhác, lăn lộn khổ sở trên mặt đất, mùi cơm nong nặc lan tràn khắp lớp học.

"Dựa vào cô mà cũng muốn chặn đường của cô ấy?" Trong đôi mắt đen nhánh của Thiệu Mục Ân mang theo vẻ khinh bỉ không chút nào che giấu, giọng nói lạnh lùng được phun ra từ đôi môi mỏng.

Bị sự tức giận trong đáy mắt Thiệu Mục Ân bức bách, không có một người nào trong lớp học dám đi lên giúp đỡ Hàn Hân Nhi, bao gồm cả những người 'bạn' bình thường luôn có quan hệ thân thiết với cô ta.

Thân phận của Niên Nhạc Nhạc luôn được nhà họ Thiệu tận lực giấu giếm, nhưng địa vị của Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu thì ở thành phố Kỳ Lâm không ai không biết.

Vì một phần tình bạn vốn chỉ là sự giả dối, xã giao pha trộn, mà không biết tự lượng sức mình trêu chọc vào thực lực hùng hậu của nhà họ Thiệu, rõ ràng đó chẳng phải là hành động sáng suốt.

Giữa lợi ích và tình bạn, mỗi một hậu duệ tinh anh có mặt ở đây, đều giữ im lặng mà ký kết ngầm với nhau, chọn cách ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc này, tiếng kêu gào thê lương của Hàn Hân Nhi dần dần chuyển thành tiếng rên rỉ đau đớn, một khắc trước vẫn còn đang là cô công chúa với khí

thể phách lối, mà lúc này đây đã trở thành nhếch nhác, thê thảm không nỡ nhìn.

Từ khe hở của ngón tay mơ hồ để lộ ra vết thương bị bỏng, Diệp Căn Niên nhíu mày, so với vết thương của Quý Thừa Hi, cái này nghiêm trọng hơn rất nhiều.

"Dựa vào cô mà cũng muốn khua tay múa chân với cô ấy?" Hoàn toàn không nhìn thấy sự đau đớn lúc này của Hàn Hân Nhi, Thiệu Mục Ân bước mấy bước về phía cô ta, hừ lạnh coi thường.

Diệp Căn Niên chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của Thiệu Mục Ân, khuôn mặt trắng nõn, nuột nà ngày thường như được phủ lên một lớp sương lạnh giá, có một cỗ rét lạnh người sống chớ lại gần.

Phỉ Kỳ ở một bên nghi hoặc nhìn người thiếu niên đột nhiên đi tới, thức thời không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Căn Niên thoáng hiện lên ý nghĩ sâu xa.

"Là ai đã nói cho cô, Niên Nhạc Nhạc là con dâu nuôi từ bé hả?" Thiệu Mục Ân đi tới bên cạnh Hàn Hân Nhi, từ trên cao nhìn xuống dưới, lặp lại câu Diệp Căn Niên vừa mới hỏi: "Là cha cô, Hàn Kim Vinh đã nói?"

Hai tay Hàn Hân Nhi vẫn ôm khư khư khuôn mặt bị thương của mình như cũ, trong miệng phát ra những tiếng u ơ đứt quãng, nát vụn mà khàn khàn, ánh mắt tràn đầy nỗi hoảng sợ, cuối cùng ra sức lắc đầu, cơ thể thể dịch lùi về phía sau.

Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu, nếu hắn đã biết cha mình là ai, thì đã biết được thân phận của mình, sao hắn lại dám ra tay với mình ở trước mặt nhiều người như vậy? Sao hắn dám làm tổn thương mình! Sao hắn dám!

Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con dâu nuôi từ bé mà thôi, con dâu nuôi từ bé thì đã có gì là chắc chắn chứ!

Quen thói vái cao giảm thấp, khi Hàn Hân Nhi nhìn về phía Thiệu Mục Ân thì ánh mắt trở nên hoảng loạn, nhưng khi nhìn sang Diệp Căn Niên, lại trở thành căm hận, hung ác.

"Ai cho cô nhìn cô ấy như vậy!" Thiệu Mục Ân lập tức lớn tiếng quát, cơ thể nhanh chóng chặn trước người Diệp Căn Niên, dường như có chút bốc đồng định đá cho Hàn Hân Nhi một cái, lại nhận ra, giờ phút này toàn thân cô ta đều nhếch nhác, thật sự chẳng có chỗ nào để cho cậu đung chân vào được, lông mày càng thêm nhăn tít lại.

Diệp Căn Niên đứng một bên đưa tay lên vỗ trán, nhờ Thiệu Mục Ân nhắc nhở, cuối cùng cô cũng nhớ ra nhà họ Hàn sau lưng Hàn Hân Nhi là nhà nào, tập đoàn Kim Vinh không phải là một doanh nghiệp nhỏ, quây thành ra như vậy, e rằng ngày mai không có trên báo chí cũng khó.

Vì vậy, Diệp Căn Niên bước lên mấy bước, kéo áo Thiệu Mục Ân, nhỏ giọng nói: "Mục Ân, tôi đói rồi."

"VẬY em ăn cơm trước đi."

Lời Diệp Căn Niên vừa dứt, Thiệu Mục Ân đã đưa hộp cơm còn lại, chưa mang ra ném người ta nhét vào trong lòng Diệp Căn Niên, cũng không quay đầu lại nói.

"Hả... Được." Diệp Căn Niên đầu tiên là sửng sốt, sau một hồi lâu mới phản ứng kịp đáp lại, ôm hộp cơm vào lòng đi thẳng về phía chỗ ngồi, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bắt đầu ăn thật.

Cô không nói dối, bụng cô thật sự đói, cơm sườn chính tay Chú Vu làm rất thơm.

"Niên Nhạc Nhạc, em là kẻ ngốc!"

Mới ăn được vài miếng, không ngoài dự đoán, bên tai liền truyền đến tiếng gầm nhẹ bất mãn của Thiệu tiểu thiếu gia.

Khóe môi Diệp Căn Niên mơ hồ cong lên, trong mắt chợt lóe lên tia cười, quả nhiên, vẫn là Thiệu Mục Ân với tính cách kỳ quái mà cô quen biết.

Đẩy hộp cơm trên bàn về phía trước, không để ý đến mỡ hỗn loạn trên đất, Diệp Căn Niên kéo tay Thiệu Mục Ân ra khỏi lớp học.

Còn toàn bộ những thứ trong lớp học, thầy giáo kiêm chức hỗ trợ về tâm lý của trường Y Nhĩ - Lâm hồ ly, hẳn là rất thích hợp để đến đây giải quyết hậu quả rồi.

Thời tiết buổi chiều rất đẹp, trên chiếc Maybach màu đen, Diệp Căn Niên vòng hai tay lên chỗ ghế ngồi trước mặt, khuôn mặt tươi cười nhìn cậu thiếu niên nhỏ với sắc mặt không vui bên cạnh, mái tóc dài mềm mại dính vào một bên má, chọc vào trong lỗ mũi gây ngứa ngứa, không nhìn được khe hắt xì hơi một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Mục Ân căng thẳng, cậu đưa tay kéo Diệp Căn Niên ngồi ngay ngắn tại chỗ xong, đôi mắt đen nhánh ra sức trừng, trên má có vết đỏ phơn phớt không rõ ràng, tức giận khế quát: "Niên Nhạc Nhạc, em nhìn cái gì mà nhìn."

Diệp Căn Niên buồn cười lắc đầu, đưa tay véo yêu một cái lên sườn mặt tinh xảo của Thiệu Mục Ân, cười đến mặt mày hớn hờ.

Vẫn là bộ dạng đáng yêu lúc này, mặc dù ở trong lớp học Mục Ân rất tỏ vẻ, nhưng bộ dáng lạnh lùng khiến cho người ta khó có thể đến gần.

Thiệu Mục Ân hung hăng quay mặt ra phía cửa sổ, tức giận không nhìn Diệp Căn Niên nữa, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ chợt 'O' lên một tiếng.

Diệp Căn Niên thấy sắc mặt cậu đột nhiên biến đổi, theo bản năng cũng nhìn theo về phía bên ngoài cửa sổ, tốc độ xe không tính là chậm, chỉ có thể để cho Diệp Căn Niên nhìn thấy hai bóng dáng mờ mờ càng lúc càng xa ở bên đường, vậy mà, chỉ dựa vào hai bóng dáng như thế, Diệp Căn Niên vẫn nhận ra được bọn họ là ai.

Người đàn ông vóc dáng cao ráo, khí chất phi phàm; người phụ nữ bước đi uyển chuyển, hình dung giỏi giang.

Đó là Thiệu Tư Hữu, còn có chị gái cô.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hiếu Lành

Mặt trời chiều sáng rực quá mức, chiếu vào mắt làm nhức nhối.

Diệp Cẩn Niên gạt cửa sổ xe nhìn về phía sau, tiếng kêu gào nghẹn ngào trong cổ họng theo bóng lưng dần dần đi xa hóa thành niềm chua xót chan chứa.

Đó là người thân thương yêu nhất của cô, đã từng cho cô cuộc sống vô lo ư vô nhất.

"Này..." Diệp Cẩn Niên đột nhiên lặng im, Thiệu Mục Ân ở bên cạnh đặt tay lên bả vai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lại giống như cái bánh bao, "Chúng ta đi đâu ăn cơm đi."

"Cậu chọn đi." Diệp Cẩn Niên lên tiếng gượng ép, ánh mắt vẫn nhìn theo hướng hai người đã biến mất.

Mấy ngày nay, chị gái vì Diệp Thị hết lòng lo lắng, rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, nhưng bóng dáng vẫn kiêu ngạo như trong trí nhớ của cô.

Nhưng mà, sao Thiệu Tư Hữu và chị gái lại ở cùng với nhau? Diệp Thị muốn hợp tác với Thiệu Thị sao? Đúng là bốn năm trước, cô đã từng nghĩ muốn nhà họ Thiệu làm thế nào đó để sinh ra chút lợi nhuận cho Diệp Thị, nhưng đó chỉ là trong suy nghĩ mà thôi, mặc dù có rất nhiều chuyện Thiệu Tư Hữu chẳng bao giờ kiêng dè cô, nhưng trong những tin tức Diệp Cẩn Niên gửi Diệp Cẩn Niên, cô chưa bao giờ đề cập đến Thiệu Thị.

Bị những nghi vấn lấp đầy lực chú ý, Diệp Căn Niên đắm chìm trong suy tư của mình, cũng vì vậy mà quên mất Thiệu Mục Ân bên cạnh, trong mắt đang léo lên tia chán nản.

Cho đến khi xe dừng bên ngoài biệt thự nhà họ Thiệu, Diệp Căn Niên mới nghi ngờ nhìn Thiệu Mục Ân, hỏi: "Không phải nói là đi đâu đó ăn sao?"

"Không đói nữa." Tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu trợn mắt nhìn Diệp Căn Niên, xuống xe, sải bước đi vào bên trong.

Diệp Căn Niên biết mình lại chọc cho Tiểu Tổ Tông mất hứng, lặng lẽ đi ở phía sau, vừa vào cửa không lâu, từ trong phòng đàn trên tầng liền truyền ra những âm thanh thác loạn, không có tiết tấu, thay vì nói là đang đánh đàn, chẳng thà nói là đang đập đàn thì hợp lý hơn.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Chú Vu có chút khó xử nhìn lên trên tầng.

Bình thường Đại thiếu gia không cho phép người khác vào phòng đàn, lần này Nhị thiếu gia lại trút giận lên chiếc đàn, lỡ như nó bị hỏng, thật không biết phải làm sao mới được đây.

Nghĩ thì nghĩ vậy, từ Diệp Căn Niên chú Vu biết được hai người trưa không ăn cơm, liền vội đi vào căn dặn nhà bếp chuẩn bị.

Sau khi chú Vu rời đi, Diệp Căn Niên gọi vào số điện thoại của công ty Minh Huy.

“Tiểu thư.” Đầu điện thoại bên kia, trong giọng nói cung kính của Ngải Lãng lộ ra vẻ kinh ngạc, kể từ sau khi Diệp Căn Niên xử lý công việc của

công ty Minh Huy thay cho Holkeri, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho hẳn.

“Tập đoàn Tân Vinh có hợp tác với công ty Minh Huy đúng không?” Nhà họ Hàn và Thiệu thị, Diệp thị còn có tập đoàn Nam Cung nữa, đều đã có giao dịch mua bán, Minh Huy mới nổi lên cũng sẽ không ngoại lệ.

“Đúng vậy, tính tổng cộng trong năm nay, Minh Huy và tập đoàn Tân Vinh đã hợp tác với nhau ba hạng mục rồi, ngoài dự án khu nhà ở Cảnh Thái đã hoàn thành trước thời hạn ra, hai dự án khác đều đang tiến hành rất thuận lợi.” Ngải Lăng trả lời.

“Điều tra xem trong những dự án đó, có tồn tại sơ hở hay vấn đề vi phạm hợp đồng nào không.” Diệp Căn Niên ngồi vào trên ghế sofa, giọng nói bình thản: “Sau khi điều tra ra, chiều hôm nay phải đưa tin đó ra ngoài trước, có thể đăng báo được là tốt nhất.”

“Vâng.” Ngải Lăng đồng ý không chút do dự, sáng suốt không hỏi lại lý do, đây là bốn phận mà bậc thuộc hạ phải có.

Cúp điện thoại, Diệp Căn Niên nhích dần vào ghế sofa, vết bóng của Hàn Hân Nhi không xem là quá nghiêm trọng, bệnh viện Ái Anh có đủ năng lực để chữa khỏi cho cô ta, tạo ra một chút phiền phức để di dời tầm mắt của nhà họ Hàn, hẳn là có thể tạo thêm cho Lâm Thụy không ít thời gian để xử lý.

Trong xây dựng công trình, hiện tượng vi phạm quy định có thể xảy ra ngẫu nhiên, chỉ là rất nhiều khi, cả hai bên đều sẽ không quá quan trọng hóa lên, hơn nữa, cho dù công trình của nhà họ Hàn có không có vấn đề gì, thì tin chắc Ngải Lăng cũng sẽ tự chế ra được một vấn đề gì đó.

Nhưng mà trong lòng cô vẫn có chút nghi ngờ. Từ trước đến giờ khi đối ngoại, nhà họ Thiệu đều luôn nói Niên Nhạc Nhạc là con gái nuôi, biết được thân phận của Niên Nhạc Nhạc là con dâu nuôi từ bé, ngoại trừ nhà

họ Lâm có quan hệ thân thiết, cùng với mấy người trong nhà Bố Tư Nặc ra, còn có ai vào đây chứ?

Là Lâm Vũ Phi ư?

Nghe nói, cô ta đã được nhà họ Lâm gửi vào trong trường học nghi lễ, không được phép đi ra ngoài, ít nhất cũng phải một năm mới có thể ra ngoài được, dựa vào tính cách nông cạn, thiếu kiên nhẫn của cô ta, hẳn là càng hi vọng có thể tận mắt nhìn thấy được mình thảm hại mới đúng.

Nếu không phải là Lâm Vũ Phi, vậy thì là ai đây?

Thiệu Mục Ân từ tầng hai đi xuống thì Diệp Căn Niên đang cúi thấp đầu trong mớ rối rắm, bàn tay vẫn còn cầm chiếc điện thoại vừa mới ngắt máy, mái tóc đen che kín sườn mặt, không nhìn thấy rõ nét mặt.

Thiệu Mục Ân giật giật khoe miệng, cuối cùng vẫn không cam lòng lên tiếng: “Anh và người phụ nữ kia nhất định không có gì đâu.”

“Hà?” Diệp Căn Niên đang chìm trong suy tư, nhất thời không hiểu được ý của cậu, ngẩng đầu nhìn Thiệu tổ tông đột ngột lên tiếng.

“Anh nói, anh trai không tìm phụ nữ ở bên ngoài!” Thiệu Mục Ân với sắc mặt khó coi lặp lại một lần nữa, sau đó bịch một tiếng đóng cửa phòng lại.

Diệp Căn Niên sững sốt một hồi lâu, rốt cuộc cũng phản ứng kịp, cậu bé là đang giải thích chuyện Thiệu Tư Hữu và chị gái gặp mặt hôm nay, cô cười cười có chút bất đắc dĩ, cái hiểu lầm này, có chút sâu đây.

Lúc Thiệu Tư Hữu về đến nhà đã là rạng sáng, lại không ngờ gặp được Diệp Căn Niên đang găng gượng chống đỡ không ngủ trên ghế salon, trên người bọc một chiếc chăn nhỏ, đôi mắt đen nhánh vì găng gượng mà đỏ bừng, lúc nhìn thấy Thiệu Tư Hữu rõ ràng đã sáng lên.

“Nhạc Nhạc, tìm anh có việc hả?” Chuyển áo khoác qua cho chú Vu, Thiệu Tư Hữu đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Căn Niên, hơi nhú mày khẽ trách: “Lại không nghe lời rồi, có chuyện gì có thể hỏi chú Vu báo cho anh biết, lát nữa không đi học nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Diệp Căn Niên ngoan ngoãn gật đầu, cô vốn cũng không ưa thích gì việc lên lớp.

“Anh đã nghe nói về chuyện trong trường rồi, Lâm Thụy sẽ xử lý.” Mặc dù anh biết, với tính cách của Diệp Căn Niên, sẽ không phải bởi vì chuyện ban ngày mà lo lắng, nhưng Thiệu Tư Hữu vẫn đưa tay vuốt vuốt tóc cô trấn an.

Diệp Căn Niên chớp mắt mấy cái, dĩ nhiên đây không phải là vấn đề cô lo lắng. Lâm Thụy có năng lực không tầm thường, nếu không sẽ không được Thiệu Tư Hữu coi trọng như vậy, huống hồ còn có Ngải Lãng giúp đỡ, dù gì bản doanh của nhà họ Hàn cũng không phải là ở thành phố Kì Lâm, phần lớn công việc của nhà họ Hàn đều là ở Nhật Bản.

Nhật Bản? Trong đầu Diệp Căn Niên đột nhiên lóe lên điều gì đó.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Hội Nghị

Nhật Bản, tại sao lại là Nhật Bản, thế lực của nhà họ Hàn ở Nhật Bản, nơi Sở Nhược xin được điều đi là Nhật Bản, thậm chí nơi Flores gặp chuyện không may cũng là Nhật Bản, Diệp Căn Niên nhú mày, những điều này, cô đều có thể coi như là sự trùng hợp sao?

"Nhạc Nhạc vẫn chưa nói, đã trễ thế này chờ anh có chuyện gì không?" Thiệu Tư Hữu nói lỏng cà vạt, tiếp đó dịu dàng hỏi, người khế nhích về phía sau, không muốn để cho Diệp Căn Niên ngửi thấy mùi rượu trên người. Hôm nay anh có một buổi xã giao quan trọng, cho nên mãi đến tận bây giờ mới trở về.

Tuy rằng, trong nhà có một người chờ đợi mình về là hình ảnh thật sự rất ấm áp, nhưng nhìn thấy mắt Diệp Căn Niên đỏ lên vì gắng gượng, niềm vui lập tức bị thay thế bởi sự đau lòng.

"Anh, em muốn đến công ty để tiếp tục học tập." Diệp Căn Niên nghiêng đầu, thành thật nói ra mục đích mình chờ đợi ở đây.

Cô đã từng được ông cụ Thiệu sắp đặt cho đến Thiệu thị, bây giờ nhắc lại cũng chẳng có gì là đường đột cả.

Mặc dù không có dũng khí đứng ra gánh vác trách nhiệm cùng nhà họ Diệp, nhưng cô lại càng không muốn ngồi im làm người bàng quan, không có liên quan.

Thiệu Tư Hữu nghe thấy vậy sững người, nụ cười bên môi trong nháy mắt liền trở nên cứng ngắt.

Nhạc Nhạc đã biết điều gì sao?

Lúc này trước mắt là đôi mắt chớp chớp chờ đợi, trong con người sáng trong suốt ẩn chứa vẻ dè dặt, khẩn trương, lại phản chiếu rõ ràng hình bóng của mình, loại cảm giác đó, giống như là trong mắt của cô, chỉ có thể dung nạp một mình hình bóng của mình.

Trái tim, vào giờ phút này bị va chạm mạnh một cái.

Gần như là không thể kiểm soát được, Thiệu Tư Hữu cúi người đặt một nụ hôn lên khóe môi hơi vênh lên kia.

Đây là lần đầu tiên anh trịnh trọng hôn môi con gái, thành kính khẽ mỗ, mang theo sự dè dặt cùng vô cùng quý trọng, cảm giác được sự mềm mại, ngọt ngào nơi đầu lưỡi giống hệt trong trí tưởng tượng của anh, gần như khiến anh không thể khắc chế được, càng muốn nhiều hơn nữa.

Từ lướt nhẹ đến điên cuồng, từ hôn mút sùng bái đến dây dưa xâm nhập, anh vui sướng vì cô gái trong ngực không chống cự, rồi lại chán nản bởi vì không được cô đáp trả.

"Sau khi tỉnh dậy, anh sẽ bảo Tiểu Văn qua đón em." Cố gắng kiềm chế cơn kích động muốn tiếp tục nữa lại, giọng nói Thiệu Tư Hữu mang theo chút bí bách.

Tuy trong thời điểm này, anh cũng không hy vọng Diệp Căn Niên sẽ đến công ty, nhưng anh càng không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của cô, tiếng nói hơi dừng lại, rồi nhấn mạnh một câu: "Buổi chiều."

Diệp Căn Niên ngán người gật đầu, trong mũi vẫn còn tràn ngập mùi rượu, đó là mùi vị từ trên người Thiệu Tư Hữu truyền sang.

Thiệu Tư Hữu hài lòng xoa đầu Diệp Căn Niên, kéo bàn tay có chút lạnh lẽo của cô: "Vậy bây giờ ngoan ngoãn lên trên tầng nghỉ ngơi, nha?"

"Vâng." Diệp Căn Niên ngoan ngoãn gật đầu, xoay người đi lên trên tầng.

Phía sau, Thiệu Tư Hữu nhìn bóng lưng có chút bối rối khi rời đi của Diệp Căn Niên, khóe môi từ từ cong lên.

Còn hai mươi mốt ngày nữa thôi, chờ một chút đi.

Trong phòng, Diệp Căn Niên ngã nhào người xuống giường, nhìn chằm chằm trần nhà trắng lệt trên đỉnh đầu, khuôn mặt vẫn không ngừng nóng lên.

Cô thật sự không phải là một thiếu nữ chưa trải đời, cô có thể hiểu rõ ràng ý nghĩa sâu sa của nụ hôn môi đó.

Giống như cô, chắc chắn vừa rồi Thiệu Tư Hữu cũng nhắm mắt lại, dáng vẻ nhất định sẽ tràn đầy quý trọng và thâm tình, điều cô càng rõ ràng hơn, là cô không bài xích sự đụng chạm của anh, thậm chí còn có thể nói...

Chiếc đèn ngủ bị Diệp Căn Niên tắt đi, trong bóng tối cả người cũng vùi vào trong chăn, có thể nói, là thích đi.

*

Mặc dù Thiệu Tư Hữu đã nhấn mạnh, buổi chiều sẽ cho cô đến công ty, nhưng 9h sáng, Diệp Căn Niên liền mang theo đôi mắt thâm quầng, bấm điện thoại gọi cho Tiểu Văn.

Tập đoàn Thiệu Thị vẫn giống như bốn năm trước lúc cô rời đi, chỉ là nhân viên đã thay đổi bằng những khuôn mặt mới xa lạ, lúc Diệp Căn Niên xuất hiện cùng với Tiểu Văn, vẻ mặt của bọn họ tò mò, vẫn giống hệt như

năm đó Diệp Căn Niên đi theo Thiệu Tư Hữu vào Thiệu Thị, chỉ có điều, trong ánh mắt những người khi đó, mang theo vẻ ghen tỵ rõ ràng, còn bây giờ còn có thêm cả vẻ tám chuyện.

"Tổng giám đốc Thiệu vẫn còn đang họp trong phòng, có dặn tiểu thư vào phòng làm việc chờ ngài ấy, không được đi lung tung." Tiểu Văn làm tròn bốn phận nhắc lại những lời Thiệu Tư Hữu đã nói, dẫn Diệp Căn Niên lên phòng làm việc trên tầng trên cùng của tổng giám đốc.

Diệp Căn Niên gật đầu, chờ Tiểu Văn rời đi rồi, mới bắt đầu quan sát nơi mình đã rời đi bốn năm.

Trên bàn làm việc màu đen vẫn còn mấy tập tài liệu đặt ngay ngắn, ở góc bàn có nửa ly cà phê đen, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, khiến Diệp Căn Niên hơi nhíu mày lại, rạng sáng nay Thiệu Tư Hữu mới trở về nhà, sáu giờ sáng đã ra khỏi cửa đến công ty mở cuộc họp sớm, dùng cà phê để tỉnh táo, cơ thể chịu làm sao được chứ.

Thời gian dần dần trôi qua, Diệp Căn Niên bắt đầu có chút oán trách cuộc họp rõ dài này, thảo nào, Thiệu Tư Hữu nói mình buổi chiều hãy đến.

Trước đó gần như không ngủ, bây giờ cơn buồn ngủ dần dần trào dâng, ở trên ghế sofa Diệp Căn Niên dút khoát nhắm mắt lại, ngủ.

Chờ đến khi cô mở mắt ra, thì phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường xa lạ, khung cảnh xa lạ bốn xung quanh khiến cho ánh mắt Diệp Căn Niên lập tức trở nên thanh tỉnh, một hồi lâu sau mới nhận ra, đây là phòng nghỉ trong phòng làm việc của Thiệu Tư Hữu.

Day day huyết thái dương đang trương đau, Diệp Căn Niên nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ 15 phút rồi, cuộc họp của Thiệu Tư Hữu vẫn còn chưa kết thúc ư?

Kéo cửa phòng làm việc ra, Tiểu Văn đã tiến lên đón.

"Cuộc họp vẫn còn chưa kết thúc sao?" Diệp Căn Niên hỏi.

"Vẫn chưa ạ, lúc nghỉ giữa chừng tổng giám đốc Thiệu có quay lại xem cô."

Diệp Căn Niên gật đầu, điểm này cô đã đoán ra, dù thế nào cô cũng không thể mộng du mà tự mình chạy vào phòng nghỉ được.

"Có ai ở trong đó?" Chỉ chỉ về phía cửa phòng họp, Diệp Căn Niên hỏi dò.

"Là tổng giám đốc của Diệp Thị, đang đàm phán với tổng giám đốc Thiệu về đề án hợp tác trong quý tiếp theo." Tiểu Văn là một trong số ít người biết được địa vị của Diệp Căn Niên ở trong nhà họ Thiệu, đối với những câu hỏi của cô đưa ra, đều thành thật đáp lại.

Ánh mắt Diệp Căn Niên khẽ động, quả nhiên là chị gái.

"Sao lại lâu như vậy?" Cuộc họp đã diễn ra được gần bốn tiếng, nếu như chỉ là cuộc họp bàn giao đoạn đầu, thì không nên lâu như vậy.

"Tổng giám đốc Thiệu nói, nếu như tiểu thư đói bụng, ngài ấy đã đặt bữa trưa cho cô ở khách sạn Thiên Triều phía đối diện rồi." Tiểu Văn nhìn đồng hồ, mỉm cười lặp lại lời Thiệu Tư Hữu căn dặn, lại phát hiện ra ánh mắt Diệp Căn Niên vẫn nhìn chăm chăm về phía phòng họp, cô cũng không có nói ý kiến của mình, vì vậy đề nghị:

"Hay là tiểu thư quay về phòng làm việc chờ đi, vừa rồi tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung cũng đã tới đây, e là sẽ không kết thúc ngay đâu."

Câu nói vừa dứt, cả người Diệp Căn Niên đã tiến về phía phòng họp.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cổ Phần

Trong phòng họp, Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Nhiên và Nam Cung Minh Húc mỗi người ngồi một hướng, trong không khí tràn ngập khói thuốc súng quý dị.

"...Về dự án hợp tác lần này, chúng tôi sẽ lấy..." Giọng nói giám đốc phát triển của tập đoàn Diệp Thị có chút không xuôi, nhất là khi tiếng gõ bàn phím của Diệp Căn Nhiên gần như vượt qua dB bài báo cáo của hắn, hắn bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải phương án của hắn đã có vấn đề, cho nên tổng giám đốc của hắn mới gõ bàn phím giống như muốn gõ vào đầu hắn vậy, hắn bắt đầu cẩn thận, dè dặt trong ngôn từ của mình.

Nam Cung Minh Húc nhìn bản báo cáo trong tay nhíu mày, quanh người tản ra vẻ lạnh lùng, xa cách, còn Thiệu Tư Hữu thì dựa người vào ghế, hai tay đặt trước người, duy trì nụ cười nhàn nhạt, ừ ừ.

"... Tình hình cụ thể là như vậy." Rốt cuộc cũng giải thích xong toàn bộ, giám đốc phát triển không dám đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, nghiêm túc nhìn trộm ba người có quyết sách cao nhất của ba công ty, nín thở chờ bọn họ lên tiếng.

Ba phút trôi qua, trong phòng họp là một mảnh lạnh ngắt.

Đang lúc giám đốc phát triển cảm giác mình sẽ chết trong sự ngột ngạt này, thì tiếng gõ bàn phím kinh người của Diệp Căn Nhiên đột nhiên dừng

lại, cô ngước mắt quét qua khuôn mặt đang đăm đăm nhìn cô của hắn, lên tiếng hỏi: "Giám đốc Hoàng là một trong những cổ đông của Diệp Thị ư?"

". . . Vâng, đúng vậy." Giám đốc Hoàng liền vội vàng gật đầu, trong lòng không hiểu nổi câu hỏi của Diệp Cẩm Nhiên, hắn không phải là cổ đông của Diệp Thị, Diệp Cẩm Nhiên biết rõ hơn ai hết, tuy rằng cổ phần trong tay hắn, chỉ là một chút xíu phần thưởng mà trước đây Diệp Sóc đã thưởng cho cha hắn khi còn đang điều hành.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Hội nghị lần này, trước khi sắp xếp đã nói qua với các vị, chỉ có cổ đông của công ty mới có tư cách tham gia, tiểu thư Sở Nhược đi cùng Tổng giám đốc Nam Cung, xin hỏi cô đây có bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Nam Cung?" Nói là hỏi Sở Nhược, nhưng ánh mắt Diệp Cẩm Nhiên lại hướng về phía Nam Cung Minh Húc, lạnh lùng nói: "Hay là, Tổng giám đốc Nam Cung có sở thích, quen thói mang theo người tình đến các cuộc họp?"

Giám đốc Hoàng đột nhiên có cảm giác mệt mỏi, thì ra tổng giám đốc đang bất bình thay cho nhị tiểu thư, thật sự đã hù chết hắn mà.

"Tổng giám đốc Diệp, xin chú ý cách dùng từ của cô." Nam Cung Minh Húc cau mày, hắn cũng không muốn dẫn theo Sở Nhược đi, chỉ là giữ mặt mũi cho cô ta nên mới không xua đuổi khi cô ta chủ động đi theo đến, hai chữ ‘người tình’, rõ ràng đã khiến cho ý lạnh trên người hắn tăng lên mấy phần.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Diệp Cẩm Nhiên hừ lạnh, khép phương án trước mắt lại, nhìn vẻ mặt khó coi của Nam Cung Minh Húc giễu cợt, mà liếc nhìn qua khuôn mặt của Sở Nhược, cô ta cắn môi uất ức, trong đôi mắt ướt át lắt phất lớp sương mù.

Đúng lúc này Diệp Căn Niên mở cửa phòng họp ra.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên kinh ngạc trong giây lát, ánh mắt quét qua Thiệu Tư Hữu mang theo vẻ nghi vấn, sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

Mà Thiệu Tư Hữu nhìn thấy Diệp Căn Niên có chút bất đắc dĩ, ra hiệu cho Tiểu Văn dẫn cô đến ngồi bên cạnh mình, anh đã đoán được, cô nhóc này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Sắc mặt Nam Cung Minh Húc vẫn như cũ, trong mắt thoáng qua vẻ rối rắm.

Hắn chưa từng quên, mỗi lần cô gái này xuất hiện đều mang đến cho hắn ít nhiều chút ảnh hưởng, nhưng điều khiến cho ngay cả hắn cũng kinh ngạc là, mặc dù là như vậy, hắn thế nhưng vẫn không bài xích sự xuất hiện của Niên Nhạc Nhạc.

"Niên tiểu thư, đã lâu không gặp." Trước sự xuất hiện của Diệp Căn Niên, đôi mắt Sở Nhược sáng lên, ngay sau đó, tiếng nói ngọt ngào vang lên.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Chào chị Sở Nhược." Giống như ngây ngô nhìn Sở Nhược, đáy mắt Diệp Căn Niên là một mảnh âm u, không phải là cô không nghe ra ý của Sở Nhược, cô ta cố tình nhấn mạnh họ 'Niên' của cô, chẳng qua là đang nhắc nhở thân phận của cô không phải cùng họ với các vị ở đây.

"Tôi nghĩ, Niên tiểu thư cũng không phải là cố đồng của Thiệu Thị đi." Sở Nhược nhìn về phía Diệp Căn Niên ám chỉ.

Niên Nhạc Nhạc là con nuôi của nhà họ Thiệu, cũng không phải là cố đông của Thiệu Thị, nếu Diệp Căn Nhiên muốn bới móc điểm yếu của cô ta, cô ta cũng không ngại kéo Thiệu Tư Hữu xuống nước cùng, để cho Diệp Thị cùng đắc tội với hai nhân tài kiệt xuất trong giới thương nghiệp luôn.

Diệp Căn Nhiên nhú mày, không nói gì.

"Đã dậy rồi?" Bên kia, Thiệu Tư Hữu giống như không nghe thấy câu nói cố tình gây khó khăn của Sở Nhược, ngón tay thon dài lướt qua những vết hằn chưa hết trên khuôn mặt Diệp Căn Nhiên, sửa sang lại đầu tóc cho cô, ra hiệu cho thư ký đưa biên bản cuộc họp trong tay cho Diệp Căn Nhiên. Tiện tay anh cầm chiếc điều khiển điều hòa trên bàn, điều chỉnh cho nhiệt độ trong phòng tăng cao lên một chút.

"Tuy trợ lý Sở không phải là cố đông của tập đoàn Nam Cung, nhưng thân là một thành viên trong phòng phát triển, cô ấy hẳn là ít nhất cũng có quyền nắm rõ tình hình." Nam Cung Minh Húc đột nhiên cảm thấy động tác này của Thiệu Tư Hữu rất chướng mắt, di dời tầm mắt lạnh lùng lên tiếng.

Mặc dù đối với việc Sở Nhược không hỏi đã tự đến hẳn cũng có chút không vui, nhưng trong tình huống này, hẳn vẫn phải chọn cách bảo vệ nhân viên của mình.

"Vậy sao, trợ lý lại có quyền nắm rõ tình hình hơn cả giám đốc, “sự chiếu cố” của tập đoàn Nam Cung đối với nhân viên thật là đặc biệt." Diệp Căn Nhiên khẽ cười lạnh, ánh mắt giống như lơ đãng quét qua khuôn mặt Diệp Căn Nhiên.

"Giám đốc phát triển đang trong thời gian nghỉ phép, phó giám đốc đi công tác chưa về, cho nên tôi tới đây thay cho họ." Sở Nhược lộ vẻ vui mừng trước sự bảo vệ của Nam Cung Minh Húc, đồng thời cũng nhận ra, hẳn dường như cũng không muốn truy đến cùng về tư cách tham gia hội

ngộ của Niên Nhạc Nhạc, cô ta có chút nghi ngờ liếc nhìn Nam Cung Minh Húc một cái.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Phó giám đốc tập đoàn Nam Cung cũng có cổ phần trong công ty sao?" Lúc này, Diệp Cẩm Niên đã xem xong phần biên bản hội nghị vừa được đưa tới, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

"Không có," Sở Nhược trả lời theo bản năng, trong nhất thời quên mất, nụ cười ngọt ngào vốn giắt ở trên môi Diệp Cẩm Niên, chẳng biết đã biến mất từ bao giờ, "Nhưng mà ngoài tổng giám đốc ra, giám đốc Úc là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Nam Cung."

Thời điểm tập đoàn Nam Cung gặp nguy cơ, đại cổ đông này đã đổ tiền vào, 6 năm qua chưa bao giờ ra mặt, toàn bộ lợi nhuận trong suốt mấy năm nay đều đang ở trong phòng tài vụ chưa được lấy đi. Nam Cung Minh Húc đã từng cho người đi điều tra, nhưng người này giống như không hề tồn tại vậy, căn bản không thể nào tra ra được, cái gọi là giám đốc, chỉ là một chức vụ sáo rỗng.

"Ồ, vậy thật sự không tới được rồi." Khóe môi Diệp Cẩm Niên khẽ nhếch lên, đôi mắt đen nhánh lấp lánh sáng ngời, "Cổ phần của bà ấy đã được chuyển nhượng ra ngoài từ lâu rồi."

Nam Cung Minh Húc và Sở Nhược đều sửng người, Diệp Cẩm Niên nhú mày.

"Hiện tại giấy tờ chuyển nhượng cổ phần hẳn đang được lưu giữ trong ngân hàng Thụy Sĩ, người tiếp nhận là..." Diệp Cẩm Niên dừng lại, nhìn về phía Nam Cung Minh Húc, trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo: "Đại tiểu thư của Diệp Thị, Diệp Cẩm Niên."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Không Tin

Câu nói của Diệp Căn Niên giống như một hòn đá ném xuống mặt hồ đang yên tĩnh, khơi lên từng đợt sóng lăn tăn, lời vừa dứt, ngoại trừ người phát ngôn là Diệp Căn Niên ra, ngay cả người trong cuộc là Diệp Căn Niên cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, con người trong mắt cô dao động mấy cái, cuối cùng cũng trở về vẻ bình tĩnh.

"Không thể nào!" Một tiếng phản bác chắc chắn đột ngột vang lên, Sở Nhược nhìn Diệp Căn Niên với vẻ mặt vô tội phía đối diện, nói chậm rãi: "Niên tiểu thư, có một số việc không thể nói bừa được đâu."

"Chìa khóa tủ an toàn của ngân hàng, được lưu giữ trong két an toàn tại phòng làm việc của giám đốc công ty chi nhánh Thụy Sĩ của Diệp Thị, tổng giám đốc Diệp chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể lấy được nó." Diệp Căn Niên thấy Sở Nhược nôn nóng cãi lại mình thì cười như không cười nói, khéo môi Diệp Căn Niên khẽ cong, có lẽ ngay cả Sở Nhược cũng không nhận ra, giờ phút này, khí thế vô thức toát ra từ cô, so với vẻ mảnh mai yếu đuối ngày thường quả thực khác xa một trời một vực.

"Công ty chi nhánh của Diệp Thị?" Trong mắt Sở Nhược lập tức hiện lên tia sáng, quay đầu nhìn về phía Diệp Căn Niên chất vấn: "Khoản tiền này được đổ vào từ sáu năm trước do Diệp Căn Niên xử lý, người được chuyển nhượng cổ phần lại là cô, sẽ không phải là chị em các cô đã bắt đầu bày mưu tính kế từ sáu năm trước hòng chiếm đoạt tài sản của nhà Nam Cung đó chứ?"

Diệp Căn Nhiên cười lạnh, không để ý tới câu nói hùng hổ dọa người của Sở Nhược, đưa ánh mắt về phía Nam Cung Minh Húc: "Tổng giám đốc Nam Cung nghĩ thế nào?"

"Không phải." Mặc dù Nam Cung Minh Húc cũng kinh ngạc vì Diệp Căn Nhiên, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, lông mày nhíu lại.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nghe thấy câu trả lời của Nam Cung Minh Húc, vẻ mặt ác liệt của Diệp Căn Nhiên mới hòa hoãn xuống một chút, cô cười lạnh nhìn Sở Nhược: "Sáu năm trước tập đoàn Nam Cung chẳng qua chỉ là một củ khoai lang bồng tay, lúc đó nếu Niên Niên thật sự muốn ngầm chiếm đoạt tài sản của nhà anh ta, hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa quyền tổng giám đốc để chuyển nhượng, đầu tư vào tập đoàn Nam Cung chẳng phải là đã quá mạo hiểm rồi sao?"

"Cô....." Sở Nhược há miệng, cảm hận nhưng lại không thể không thừa nhận, điều Diệp Căn Nhiên nói là sự thật, vì vậy nôn nóng đưa mắt nhìn sang Nam Cung Minh Húc.

Mà động tác đó lọt vào mắt Diệp Căn Nhiên, ý lạnh trong mắt cô càng thêm sâu.

Ngay tại lúc đó, Diệp Căn Nhiên đã kết nối điện thoại đến giám đốc công ty chi nhánh Thụy Sĩ của Diệp Thị, bảo hẩn lấy mấy thứ đó ra và fax về Thiệu Thị.

Nửa tiếng sau, Tiểu Văn mang bản fax của giấy chuyển nhượng đến phòng họp, phát bản đã được photo ra cho mấy người.

Nhìn tờ giấy chuyển nhượng giấy trắng mực đen, những người ở đây đều lộ ra những vẻ mặt khác nhau.

Nam Cung Minh Húc sắc mặt âm trầm, ngón tay cầm bút mớ hồ lộ ra những khớp xương trắng bệch, một lúc sau, hần đập tờ giấy chuyển nhượng xuống bàn, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Căn Niên, đôi môi mỏng mở ra, lạnh lùng phun ra ba chữ: "Tôi không tin."

Ba chữ ngắn gọn, khiến sự căm hận trong mắt Sở Nhược càng tăng thêm mấy phần.

Mặc dù sự tranh chấp cổ phần sẽ mang đến những phiền toái không nhỏ cho tập đoàn Nam Cung, nhưng giấy tờ chuyển nhượng này cũng coi như là đã giúp cô ta, Nam Cung Minh Húc ghét nhất là chuyện lừa dối, sau khi chuyện này được phát giát ra rồi, thái độ của Nam Cung Minh Húc đối với Diệp Căn Niên nhất định sẽ thay đổi, cơ hội của cô ta sẽ tăng thêm mấy phần.

Không ngờ, chứng cứ ở trước mặt, anh ta lại nói không tin?

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Dưới bàn, bàn tay hung hăng nắm chặt vạt áo, sự không cam lòng, nỗi đau đớn sâu sắc cuộn cuộn trong mắt được áp chế xuống, lúc trước Diệp Căn Niên không tranh hơn thua với cô ta, bây giờ nằm ở trên giường đã trở thành người vô dụng, ngược lại, lại khiến cho Nam Cung Minh Húc thay đổi thái độ, cô ta không cam lòng!

"Không tin?" Nghe câu nói của Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên ngồi phía đối diện, cười yếu ớt nói thấp giọng, sóng mắt lưu chuyển mang theo vẻ trào phúng, hỏi: "Tổng giám đốc Nam Cung không tin vào tính chân thật của ‘giấy chuyển nhượng cổ phần’ này, hay là không tin năm đó Diệp Căn Niên đã có điều giấu giếm anh?"

Nam Cung Minh Húc nhú nhú mày, hần đương nhiên biết giấy tờ chuyển nhượng này chẳng có vấn đề gì, nhưng hần không tin Niên Niên sẽ

làm như vậy. Mặc dù trong mấy năm qua, hắn đã dùng đủ mọi cách, vẫn không thể điều tra ra được ai là người đầu tư vào tập đoàn Nam Cung sáu năm trước, nhưng hắn chưa bao giờ nghi ngờ Diệp Căn Niên.

Cho dù là đến lúc này, hắn vẫn như cũ không tin.

Diệp Căn Niên cười châm chọc, nếu như là sáu năm trước, có lẽ cô sẽ cảm động đến rơi nước mắt vì sự tin tưởng hiếm có đó của Nam Cung Minh Húc mất.

Lúc trước, cô bị tình cảm làm mờ mắt, vì người đàn ông trước mặt này mà không ngại trở mặt với cha, là chị gái không muốn làm tổn hại quan hệ tình cảm giữa cha và con gái, nên đã lén điều động một số lượng tiền vốn lớn của Diệp Thị, dùng danh nghĩa của cha để chi tiền ra.

Thế nhưng, hành động lộ liễu như thế làm sao mà giấu giếm được người cha thông minh đây?

Nhớ lại sự lạnh lùng tạo áp lực của cha khi đó, cô thậm chí đã có chút oán hận cha mình, cho nên lúc ký tên người tiếp nhận, cô tức giận viết tên của chị gái vào, chứ không phải là tên mình.

Giấy chuyển nhượng cổ phần này, cô đã từng ước định với cha, trừ phi có một ngày Nam Cung Minh Húc thật sự có lỗi với cô, nếu không nó vĩnh viễn sẽ không có hiệu lực, nơi cất giữ cũng chỉ có một mình cô biết.

Thực tế chứng minh, cô thật sự đã sai lầm, không chỉ thất bại trong tình cảm, còn suýt nữa đã phải bồi thường bằng cả nhà họ Diệp.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nam Cung Minh Húc, bây giờ anh không tin Diệp Căn Niên có điều giấu giếm anh, mà trước đó, không phải Diệp Căn Niên cũng không tin, tờ giấy

chuyển nhượng này, thật sự sẽ có ngày được ‘nhìn thấy mặt trời’ sao!

"Nếu như nghi ngờ tính chân thật của giấy chuyển nhượng này, Tổng giám đốc Nam Cung có thể tìm chuyên gia giám định, hoặc nếu như có sự nghi ngờ đối với Diệp Căn Niên, vậy thì cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Diệp Căn Niên còn có thể mở to mắt vào một ngày nào đó thôi." Diệp Căn Niên hít sâu một hơi, không để ý đến sự khăng khăng của Nam Cung Minh Húc, cười đưa tay về phía Diệp Căn Niên: "Bây giờ chị Diệp lại có thêm một chức vị nữa rồi."

"Cám ơn." Diệp Căn Niên đưa tay ra bắt qua loa, quay đầu nhìn về phía Sở Nhược: "Như vậy lí do tiểu thư Sở Nhược đến dự cuộc họp thay người nắm giữ cổ phần dường như cũng không còn hiệu lực nữa rồi, hay là, Tổng giám đốc Nam Cung có hứng thú tặng một ít cổ phần trong tay mình cho Sở tiểu thư không?"

Sở Nhược đương nhiên sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ về sau có thể xảy ra, cô ta xấu hổ cắn môi, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cười ngọt ngào với mọi người: "Nếu đều là cổ đông của công ty đến tham dự, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa."

Nói xong, ánh mắt giống như lơ đãng quét qua Diệp Căn Niên, đong đưa đi ra ngoài.

Diệp Căn Niên cũng đứng dậy sau đó, mặc dù cô biết, cho dù bây giờ cô có chây ì lại không đi, cũng chẳng có ai đứng ra phản đối, nhưng hiện tại tâm trạng cô có chút không ổn, cô không muốn tiếp tục ngồi ở đây.

Đang định rời khỏi chỗ, một bàn tay mát lạnh đã ngăn chặn động tác của cô lại.

"Anh đã đặt món tôm thẻ chân trắng mà em thích ở khách sạn Thiên Triều phía đối diện, em mặc nhiều đồ vào rồi qua đó đi." Giọng nói dịu dàng của Thiệu Tư Hữu vang lên, ánh mắt nhìn Diệp Căn Niên lộ ra vẻ ấm

áp, hạnh phúc, nhiệt độ mát lạnh từ lòng bàn tay truyền đến, mang theo cảm giác làm cho người ta an tâm.

"Ừm." Diệp Cần Niên ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Cách đó không xa, trong mắt Nam Cung Minh Húc thoáng hiện suy nghĩ sâu xa.

Bên ngoài phòng họp, Sở Nhược với nét mặt nặng nề đứng ôm ngực, nhìn thấy Diệp Cần Niên từ bên trong đi ra, lập tức tiến lên đón.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tọa Đàm

Khách sạn Thiên Triều gần tập đoàn Thiệu thị, là một trong số không nhiều khách sạn nằm dưới trướng của Thiệu Thị.

Bên cạnh cửa sổ sát đất trên tầng ba, một cô gái với thân hình mảnh khảnh và một cô nhóc có vẻ mặt ngây thơ đang ngồi đối diện với nhau, cô gái cười ngọt ngào, phong thái khéo léo, cô nhóc được bao bọc trong chiếc áo bông thật dày, khuôn mặt tinh xảo động lòng người.

Đối với việc Sở Nhược không mời mà đến, Diệp Căn Niên cũng chẳng để ý, vừa thích thú nhìn xuống đám đông tấp nập đang bận rộn phía dưới, vừa tùy ý gắp lên một con tôm cho vào trong miệng, ngay sau đó lông mày liền cau lại.

Thiệu Tư Hữu thực sự nên điều chú Vu đến đây để đảm nhận chức đầu bếp, mùi vị của món ăn này so với tay nghề của chú Vu, thật sự là chênh lệch quá xa, thậm chí ngay cả bằng Lâm Vũ Phi cũng không được, ừm, Lâm Vũ Phi làm món tôm cũng không tệ.

"Hình như Niên tiểu thư rất sợ lạnh." Sở Nhược vẫy nhân viên phục vụ gọi một ly nước trái cây, nhìn Diệp Căn Niên bọc giống như Tiểu Tống Tử (bánh chưng nhỏ), lên tiếng nói.

Diệp Căn Niên gật đầu một cái đáp lại, ánh mắt vẫn thả ở bên ngoài cửa sổ, từ vị trí của bọn họ nhìn ra, vừa vặn có thể trông thấy cửa chính của tập đoàn Thiệu thị.

Đối với cách cư xử lạnh nhạt của Diệp Căn Niên, Sở Nhược cũng không để lộ ra quá nhiều sự lúng túng, mà tự nhiên nói: "Thật sự không ngờ, người cổ đông thần bí đó lại là tổng giám đốc của Diệp Thị, xem ra Niên tiểu thư đã biết từ rất lâu trước đây rồi."

"Ừm." Diệp Căn Niên không chút để ý đáp lại một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ lơ đãng nơi cửa chính của tập đoàn Thiệu Thị, chân mày nhíu lại, gần hết thời gian nghỉ trưa rồi, sao cuộc họp vẫn còn chưa kết thúc đây.

"Nhưng mà xem ra, hình như tổng giám đốc Diệp cũng rất kinh ngạc..."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Sở Nhược tiếp tục lên tiếng, bên cạnh thi thoảng lại có người khách dùng cơm xong đi qua, khiến cho cô ta không thể không ngắt cuộc nói chuyện lại mấy lần, giữa lông mày để lộ ra vẻ hơi khó chịu.

Diệp Căn Niên âm thầm thu động tác nhỏ này vào trong mắt, khóe môi khẽ cong lên.

Tầng ba là nơi phục vụ cho đối tượng khách hàng thông thường của khách sạn Thiên Triều, môi trường tự nhiên không thể so được với những phòng ăn riêng trên tầng. Năm năm qua Sở Nhược ở nhà Nam Cung cũng coi như sống trong sự an nhàn sung sướng, dĩ nhiên không thể coi là một cô gái mồ côi khổ khổ như đã tự xưng được.

Cuối cùng, sau khi cuộc nói chuyện bị cắt ngang đến lần thứ ba, sự kiên nhẫn của Sở Nhược đã bị cạn kiệt.

"Nhạc Nhạc, em ghét chị lắm hả?" Sở Nhược nhìn Diệp Căn Niên bộc lộ vẻ hơi nghiêm túc, thấp giọng hỏi.

"Làm sao có thể chứ?" Diệp Căn Niên thu hồi ánh mắt, khẽ cười lắc đầu một cái, vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại.

Ghét cô? Quan hệ của tôi với cô làm sao có thể dùng một chữ ‘ghét’ đơn giản để hình dung?

"Thế hả, vậy thì tốt," Khóe môi Sở Nhược giật giật, rõ ràng không tin lời Diệp Căn Niên, "Nếu không ghét, vậy em hãy nghe lời khuyên của chị, nhà Nam Cung và nhà họ Diệp có ân oán, em không được tham gia vào nữa. Mặc dù chị không biết tại sao em phải giúp đỡ nhà họ Diệp, nhưng cái này dù sao cũng là ân oán giữa hai nhà bọn họ, ngay cả là nghĩ đến công dưỡng dục mình nhiều năm của Thiệu Thị, em cũng không nên xen vào."

Diệp Căn Niên tò mò mở to mắt nhìn, cái này có được coi là đang uy hiếp không? Mang nhà họ Thiệu ra để uy hiếp cô?

"Chị Sở Nhược là đang nói đến tờ giấy chuyển nhượng cổ phần vừa rồi sao?" Hành động chỉ ra tờ giấy chuyển nhượng cổ phần này đích thực là đã có chút liều lĩnh.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Cái này chỉ là một phần nhỏ, Nhạc Nhạc, chị cũng là muốn tốt cho em, có một số việc em còn nhỏ, không hiểu được đâu." Sở Nhược nói giọng chậm rãi, nhìn Diệp Căn Niên nói tiếp: "Ở thành phố Kì Lâm, nhà họ Diệp cũng đã từng được coi là hiển hách một thời, em giúp bọn họ như vậy, chẳng phải là đang bồi dưỡng cho đối thủ cạnh tranh của Thiệu thị sao?"

Đây chính là Sở Nhược, khôn ngoan, hiểu rõ cách mượn lực dùng lực, dùng lợi ích của Thiệu Thị để thuyết phục con gái nuôi của nhà họ Thiệu, lý do thực sự rất đầy đủ.

Diệp Căn Niên biết nghe lời gật đầu, im lặng không phát biểu bất kỳ câu nào.

Thấy Diệp Căn Niên giống như đã bị mình thuyết phục, trong mắt Sở Nhược thoáng qua vẻ vui mừng.

"Về chuyện tờ giấy chuyển nhượng cổ phần em nói, em có thể nói cho chị biết, em biết được thông tin này từ đâu không?"

Lúc vừa rời ở trong phòng họp, vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Căn Niên không giống như là giả, nếu như ngay cả cô ta cũng không biết, vậy một người ngoài như Niên Nhạc Nhạc tại sao lại biết được, điều này khiến cho Sở Nhược vô thức nhớ lại việc Niên Nhạc Nhạc đã hãm hại mình lúc ở trong bệnh viện bốn năm trước, đã nói ra chuyện ly hôn của bọn họ.

Người đứng sau Niên Nhạc Nhạc, rất đáng sợ.

Diệp Căn Niên cười lạnh, Sở Nhược, cô là đang sợ ư?

Liếc nhìn bên dưới tầng, Nam Cung Minh Húc và Diệp Căn Niên đang đi song song ra khỏi cửa chính của Thiệu Thị, Sở Nhược cuối cùng cũng không có được vẻ bình thản mà Nam Cung Minh Húc vẫn duy trì, mặc dù cổ đông trong công ty mình bỗng chốc thay đổi, nhưng Nam Cung Minh Húc vẫn như cũ, có thể ứng đối được với sự mặt biến đổi hỗn loạn như thường, Sở Nhược lại là người rối loạn trước tiên.

"Nhạc Nhạc." Không đợi Diệp Căn Niên trả lời, giọng Sở Nhược có chút gấp gáp.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nếu chị đã nói đó là chuyện của nhà họ Diệp và nhà Nam Cung, vậy chị đang lấy thân phận gì để tham gia đây?" Diệp Căn Niên tự động bỏ qua câu

hỏi của Sở Nhược, hỏi ngược lại.

Sở Nhược hơi sững người, ngay sau đó liền giương lên nụ cười không rõ ý vị: "Nhạc Nhạc, chị không cho là em không biết thân phận của chị."

"Người tình?" Diệp Căn Niên đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ, hai chữ được thốt ra từ trong miệng khiến sắc mặt Sở Nhược lập tức biến đổi.

Biên bản hội nghị của tập đoàn Thiệu thị đều được tập hợp lại bằng cách thu âm giọng nói, cho nên những chuyện mấy người bọn họ nói trong cuộc họp đều được hiển thị trên giấy không sót một chữ.

Diệp Căn Niên cười thâm, chị gái vẫn giống như trước đây, không chút nể tình.

Trong mắt Sở Nhược lóe lên tia tức giận, đang định mở miệng thì một bóng dáng màu xanh lam từ nơi không xa đi tới, trực tiếp ngồi xuống vị trí bên cạnh Diệp Căn Niên.

"Niên Nhạc Nhạc, thì ra cô không đi học lại chạy đến đây?"

Mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, trong giọng nói của cậu thiếu niên mang theo chút kinh ngạc, nụ cười sáng ngời như ánh dương, gương mặt rất đẹp, chỉ có điều bên má lại dán một miếng băng keo cá nhân làm phá hỏng cái đẹp tổng thể của hắn.

Người tới trên mặt nở nụ cười nhìn Diệp Căn Niên, chỉ tay vào Sở Nhược phía đối diện, hỏi "Ê, bạn của cô?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Có Thể Thoát Khỏi Thân Phận

"Ê, bạn của cô?" Quý Thừa Hi lười biếng khẽ dựa vào ghế, chỉ tay vào Sở Nhược phía đối diện, quay đầu liếc xéo Diệp Cẩn Niên hỏi, nụ cười đẹp đẽ tràn đầy sức sống lại bởi vì miếng băng keo cá nhân mà có vẻ hơi tức cười.

Diệp Cẩn Niên lắc đầu, bạn ư? Đương nhiên là không phải, ngược lại là kẻ thù thì đúng hơn.

"Tôi đã nói rồi, làm sao cô có thể không có mắt nhìn bạn thế, tôi ngồi ở đây rồi, còn không biết mà đi nhanh đi." Quý Thừa Hi liền lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế, cầm đũa khuấy loạn mâm cơm một lượt, nói không để cho Sở Nhược một chút mặt mũi nào.

Sở Nhược vẻ mặt đã trắng xanh, vốn từ ‘người tình’ Diệp Cẩn Niên nói cũng đã khiến cô ta đủ tức giận rồi, bây giờ Quý Thừa Hi rõ ràng còn cố ý nhắm vào cô ta, càng khiến cho cô ta tức giận đến đỏ mắt.

Nhưng mà, người thiếu niên xa lạ trước mặt này, từ cách ăn mặc, đến cử chỉ hình thức đều không tầm thường, phía sau còn có một cô gái mặc đồ đen với phong cách lạnh lùng luôn đi theo, Sở Nhược không thể không áp chế cơn phát tác lại, âm thầm ghi nhớ dáng vẻ của đối phương, thầm nghĩ còn nhiều thời gian.

"Nghe nói, hôm qua cô bị đám Hàn Hân Nhi gây khó khăn?" Quý Thừa Hi cho mấy món ăn trong mâm cơm đến tận miệng không thể nhìn nổi, Quý Thừa

Hi cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Diệp Căn Niên rất thành thật gật đầu một cái, nhưng nhớ lại bộ dáng thê thảm, nhếch nhác của Hàn Hân Nhi hôm đó, lại cảm thấy rất khó nói cho rõ, rút cuộc ai mới là người ức hiếp ai, nghe Lâm Thụy nói, đến nay Hàn Hân Nhi vẫn còn đang ở trong bệnh viện tiếp nhận điều trị, mà bản thân cô hiện tại lại vẫn yên lành, thậm chí ngay cả một chút tâm tư cũng chưa từng có.

"Thế cô làm gì mà không đến tìm tôi?" Quý Thừa Hi không vui ném đôi đũa xuống, mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn Diệp Căn Niên, giống như không phải là cái tên hôm đó đã ra tay với cô ở Dạ Dạ, rồi lại đem cô ném ở sân trường vậy, hẳn đưa tay về phía Diệp Căn Niên: "Lấy điện thoại di động ra."

"Lần sau có chuyện thì gọi cho tôi, mất công anh trai tới tìm tôi rầy rà." Ngón tay thon dài nhanh chóng ấn xuống bàn phím, tóc mái lộn xộn che kín đôi mắt đen nửa buông xuống của Quý Thừa Hi, giọng hẳn bá đạo nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thì ra là Long Việt, Diệp Căn Niên vẻ mặt đã hiểu cười cười, tiến tới gần liếc nhìn tên Quý Thừa Hi lưu vào trong danh bạ điện thoại.

Long Hi.

Tên nhóc này đúng là chẳng khiếm tốn chút nào.

"Được rồi." Đặt điện thoại di động lên trên bàn, Quý Thừa Hi lại cầm đũa, bắt đầu khuấy tiếp.

"Cậu vẫn chưa ăn cơm trưa hả?" Xuất phát từ lòng nhân đạo, Diệp Căn Niên cảm thấy mình nhất thiết phải giải cứu cái bàn ăn này, tuy rằng nó

đích thực là chẳng ngon được như chú Vu làm. "Giờ cô mới phát hiện ra." Rõ ràng Quý Thừa Hi không hài lòng với sự phát hiện muộn màng của Diệp Căn Niên, đang định lên tiếng phàn nàn mấy câu, đột nhiên lại nhận ra Sở Nhược vẫn còn ngồi nguyên ở vị trí cũ, sắc mặt hần lập tức trầm xuống không vui: "Này, sao cô còn chưa đi?"

Ngay sau đó, không nói lời nào kéo Diệp Căn Niên đi ra ngoài, bên cạnh đó vẫn không quên càu nhàu: "Chuyển sang chỗ khác ăn, không có ánh mắt của người bên cạnh, hại cô cũng không nuốt trôi được..."

Vẻ mặt Sở Nhược đen đến nỗi không thể đen thêm được nữa, cái ly trong tay đã được giơ lên cao, lại kề cà không ném xuống, cuối cùng cô ta hít sâu một hơi, lại từ từ đặt xuống, nhìn sắc mặt nhân viên phục vụ cách đó đang vội vã cuống cuồng.

Sau một hồi trấn tĩnh, Sở Nhược gọi điện thoại cho Khương Minh, thư ký của Nam Cung Minh Húc, biết bọn họ đã họp xong trở về công ty, vì vậy cũng đứng dậy khỏi ghế chạy ra ngoài.

Vừa đi đến cửa, sau lưng liền truyền đến tiếng gọi của người phục vụ.

"Thưa cô, xin hỏi đây có phải là điện thoại của cô không?"

Sở Nhược quay đầu vừa định phủ nhận, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nhận chiếc điện thoại trong tay người phục vụ với vẻ mặt cảm kích, sau đó nói cảm ơn rồi bước nhanh về phía bãi đậu xe.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Ăn xong rồi hả?" Điện thoại vừa mới vang lên một tiếng, đã được bắt máy, giọng nói thanh nhuận, dịu dàng từ đầu bên kia truyền vào trong tai Sở Nhược.

Sở Nhược ngồi ở trong xe nhìn về phía cao ốc văn phòng của tập đoàn Thiệu Thị ở nơi xa xa, khóe môi từ từ cong lên, trong mắt xẹt qua ý cười lạnh: "Chào tổng giám đốc Thiệu, tôi là trợ lý Sở Nhược của tập đoàn Nam Cung....."

*

Tiếng gió biển gào thét làm dấy lên cái lạnh thấu xương của đầu đông, bãi đá ngầm bên bờ biển bị từng đợt sóng đập vào bùm bùm vang dội, biển và trời giao nhau, cách xa sự ồn ào nơi phố thị, mênh mông mà trống rỗng.

Dao Hải Cổ Lãng —— là một trong những cảnh vật nổi tiếng của thành phố Kì Lâm.

Chỉ có điều, cảnh vật đẹp đẽ như vậy, nhưng Diệp Căn Niên lại chẳng có tâm tư để thưởng thức.

Quấn chặt chiếc áo bông dày cộm nặng nề trên người, lạnh đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch phải xoay về phía cái tên đã đưa mình đến đây, Diệp Căn Niên có chút nghi ngờ, Quý Thừa Hi là đang cố ý trả thù mình sao, lạnh chết cô rồi.

"Vừa nãy, người đó nổi lên ý giết người." Phía sau, giọng nói của Quý Thừa Hi truyền đến.

Diệp Căn Niên đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó phản ứng kịp thì khẽ cười, "Tôi biết."

Long Việt rất cưng chiều em trai, tính tình Quý Thừa Hi có thể nói là 'không chỉ kiêu ngạo mà còn thẳng thừng', mới vừa rồi cô vẫn còn lấy làm lạ, tại sao Quý Thừa Hi vừa mới mở màn đã khiến cho Sở Nhược không chịu nổi rồi, thì ra là nguyên nhân này.

Sở Nhược là loại người nào, cô quá rõ.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Gần đây anh tôi đang bận xử lý chuyện lộn xộn trong Ấn Long, bảo tôi nói lại với cô, Holkeri không có liên quan gì đến vụ việc ở Nhật Bản cả, anh ta rất an toàn." Quý Thừa Hi đi vòng qua một tảng đá ngồi xuống, gió biển thổi làm tóc hăn rối tung lên, ‘Ảnh’ đưa chiếc áo khoác trên tay đến, liền bị hăn từ chối: "Ngoài ra, thân phận của cô ở nhà họ Thiệu, nếu như cô muốn thoát khỏi, ‘Ấn Long’ có thể giúp đỡ."

"Cảm ơn Long Việt giúp tôi." Diệp Cẩn Niên ngồi xuống bên cạnh hăn, nói chân thành.

Lần trước đi tìm Long Việt chủ yếu là vì chuyện của Holkeri, kết quả là cuối cùng cô lại quên mất. Về phần thân phận, Long Việt là nói đến thân phận con dâu nuôi từ bé đi.

Quý Thừa Hi cười không tỏ rõ ý kiến, quay đầu nhìn về phía Diệp Cẩn Niên: "Anh tôi ghét nhất là câu cảm ơn với chẳng cảm ơn, dù sao thì anh ấy cũng giao cô cho tôi rồi, đợi đến khi nghĩ xong thì nói cho tôi biết."

"Ừm." Diệp Cẩn Niên gật đầu, nhìn về nơi xa xa, trong mắt mang theo vẻ bối rối.

Cái thân phận này, lúc đầu trọng sinh, cô thực sự đã nghĩ muốn thoát khỏi nó, nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cô lại học được cách thản nhiên tiếp nhận.

Bây giờ nói đến thoát khỏi, trong lòng đột nhiên có cảm giác trống rỗng, có chút mất mát, trong đầu chỉ còn lại đôi mắt dịu dàng, ấm áp tràn đầy mong đợi, lan tràn vây quanh mình, sưởi ấm từng chút từng chút một.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Sở Nhược Nhập Viện

Trên đường vành đai của thành phố Kì Lâm, một chiếc Ferrari màu đỏ lao đi cực nhanh, tóc mái của Quý Thừa Hi tung bay loạn xạ, phía dưới là đôi mắt đen đầy nặng nề, hai tay nắm chặt tay lái, đôi môi mỏng mím lại thành một đường, khí chất rạng ngời của ánh mặt trời đã bị sự lạnh lẽo, hung ác nham hiểm đây người che lấp.

Diệp Căn Niên yên lặng ngồi bên cạnh hắn, hàng lông mi dài nửa buông xuống, cảnh vật bên ngoài cửa sổ biến mất rất nhanh, dưới tốc độ như tên bắn của xe trở nên có chút mơ hồ.

"Xuống xe." Cùng với tiếng thảng xe chói tai, xe dừng lại trước cửa tập đoàn Thiệu thị, Quý Thừa Hi cũng không quay đầu lại lên tiếng, trong giọng nói lạnh lạnh lộ ra vẻ lo lắng.

Diệp Căn Niên không nói câu nào xuống xe, nhìn theo phương hướng chiếc xe biến mất, đáy mắt lướt qua một tia lo lắng, có thể khiến cho Quý Thừa Hi luống cuống như vậy, trên đời này ngoại trừ Long Việt ra, cô cũng không nghĩ ra được còn có người nào khác nữa, bàn tay lần vào trong túi áo lấy điện thoại di động, kết quả lại đụng phải sự trống rỗng.

Cùng lúc đó, trong căn phòng trang nhã trên tầng sáu của khách sạn Thiên Triều, Thiệu Tư Hữu ưu nhã nhấp qua một ngụm trà xanh, đôi môi mỏng giương lên thành đường cong đẹp mắt, ánh mắt khẽ đảo qua người phụ nữ phía đối diện, ôn hòa bình thản.

Điện thoại trên bàn rung một cái, trong mắt Thiệu Tư Hữu thoáng qua tia cười.

Sở Nhược cắn cắn môi, đối với phản ứng lúc này của Thiệu Tư Hữu rất không hiểu nổi, cô ta đã cho rằng, ít nhất anh cũng nên có chút phản ứng, nhưng kết quả lại ngược lại, sự lạnh nhạt của Thiệu Tư Hữu khiến cô ta lại trở nên lo sợ, bất an.

"Ừm... Trở về là tốt rồi..." Nghe Tiểu Văn nói Diệp Căn Niên đã quay về Thiệu thị, nụ cười trong mắt Thiệu Tư Hữu càng đậm hơn, coi bên cạnh như không có ai, dặn dò: "Điều chỉnh nhiệt độ trong phòng lên cao một chút, dặn người mang ít đồ ăn vào, cô ấy ăn trưa được ít, ngoài ra, cô ấy không thích nước trái cây, đồ uống thay bằng Hồng Trà đi"

Giọng nói thanh nhuận, thông thả mà trầm thấp, mang theo vẻ cứng chiều, chăm sóc không chút nào giả bộ.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Sở Nhược sững người nhìn nụ cười ấm áp của Thiệu Tư Hữu, có thể nói người đàn ông này hô mưa gọi gió ở thành phố Kỳ Lâm, ưu nhã như vậy, cao quý như vậy, ngay cả khi nhấn mạnh những chuyện vặt vãnh qua điện thoại, vẫn giữ được phong độ cao quý như trước, ý cười trong mắt chân thật lạ thường.

Nhớ đến tin đồn Niên Nhạc Nhạc rất được nhà họ Thiệu thương yêu, cô ta chợt nghĩ, Thiệu Tư Hữu đối với Niên Nhạc Nhạc, thật sự chỉ đơn giản là yêu thích thôi sao?

"Rất cảm ơn Sở tiểu thư đã trả lại điện thoại của Nhạc Nhạc, còn để tâm đến chuyện của Nhạc Nhạc như vậy." Ngắt điện thoại, Thiệu Tư Hữu giống như vô tình quét qua đôi mắt kính ngọc chưa thôi của Sở Nhược, anh không

ngại để cho Sở Nhược biết anh để ý đến Nhạc Nhạc, sự suy tính, cách nghĩ lệch lạc của cô ta trước đó, rõ ràng chẳng có tác dụng gì.

Về phần an toàn, trước đó rất lâu, anh đã an bài người bảo vệ bên cạnh Diệp Căn Niên, cách một tiếng sẽ báo cáo bình an cho anh, trừ cái đó ra, đối với hành tung hay cách xử sự của Diệp Căn Niên anh tuyệt không hỏi đến.

"Chỉ là việc còn con thôi mà, dù sao Nhạc Nhạc cũng còn nhỏ." Sở Nhược mỉm cười lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng: "Có rất nhiều chuyện tổng giám đốc Thiệu vẫn phải quan tâm mới được."

"Tôi rất yên tâm về Nhạc Nhạc." Đối với câu nói của Sở Nhược, Thiệu Tư Hữu có chút không vui, Nhạc Nhạc nhỏ sao? Nhạc Nhạc của anh rõ ràng đã gần 18 tuổi rồi. Chỉ có điều, đã quen với vỏ bọc nhã nhặn trước mặt người khác, trên mặt Thiệu Tư Hữu không để lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào. "Thế nên, về chuyện của Diệp Thị Sở tiểu thư vừa nhắc tới, chỉ e là tôi không có cách nào can thiệp, Nhạc Nhạc có tự do kết giao của cô ấy."

"Tổng giám đốc Thiệu không cảm thấy lo lắng sao? Hiện tại thực lực của tập đoàn Thiệu thị và Nam Cung đang ngang bằng, nhưng dù sao tập đoàn Diệp Thị và Nam Cung cũng có quan hệ thông gia, nếu có một ngày hai bên liên hiệp...." Sở Nhược chưa từ bỏ ý định, khuyên nhủ.

"Nếu quả thật giống như Sở tiểu thư nói, sau này sẽ xảy ra tình huống tập đoàn Diệp Thị và Nam Cung liên thủ, tôi nghĩ, tôi sẽ rất mong đợi." Trong mắt Thiệu Tư Hữu xẹt qua vẻ không kiên nhẫn, anh từ từ đứng dậy, động tác vẫn ưu nhã trước sau như một: "Công ty còn có việc, chuyện điện thoại di động, hôm khác tôi sẽ dẫn Nhạc Nhạc cùng đến cảm ơn, tạm biệt."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Vây lần sau gặp lại." Sở Nhược thức thởi không tiếp tục nữa, lấy chiếc điện thoại di động của Diệp Căn Niên từ trong túi ra, vừa mới đưa ra, điện thoại liền chấn động, Sở Nhược tinh mắt nhìn thấy hai chữ 'Long Hi' đang chớp lóe trên màn hình, mắt chợt lóe sáng.

Thiệu Tư Hữu nhíu mày, anh không nhớ là trong những người Nhạc Nhạc kết giao, còn có một người tên như thế này....

"Niên Nhạc Nhạc, cô muốn chết hay sao mà mãi mới nhận điện thoại! Mặc kệ cô hiện tại đang ở đâu làm gì, lập tức đến bệnh viện Ái Anh! Anh tôi bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu! Cô mau."

Ngón tay thon dài vừa mới ấn vào nút nhận nghe, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến một trận gầm khẽ, giọng nói lo lắng mang theo chút hốt hoảng khó nén.

Thiệu Tư Hữu ngắt điện thoại, đang định xoay người rời đi, lại phát hiện Sở Nhược hai tay đang ôm bụng, đau đớn khom người xuống.

"Sở tiểu thư, cô không sao chứ." Mặc dù không muốn bận tâm, nhưng phong cách tốt đẹp khiến Thiệu Tư Hữu không thể không lên tiếng thăm hỏi.

"Không, việc..." Sở Nhược có chút gắng sức ngẩng đầu lên, khó nhọc nặn ra nụ cười yếu ớt, trên trán lộ ra một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt chợt tái nhợt.

Thiệu Tư Hữu khẽ cau mày, tình huống như thế, ngược lại có chút khó giải quyết.

Bấm điện thoại cho Tiểu Văn, căn dặn hẳn dẫn Diệp Căn Niên chờ mình ở trước cửa Thiệu Thị, sau đó gọi nhân viên phục vụ giúp mình đỡ Sở Nhược xuống tầng.

Diệp Cẩn Niên đứng ở bên cạnh Tiểu Văn, sau khi nhìn thấy rõ Thiệu Tư Hữu từ bên trong khách sạn đi ra, đi theo phía sau, Sở Nhược được nhân viên phục vụ dìu, thì sự nghi ngờ trên mặt lập tức được thay thế bởi vẻ lạnh lẽo.

Sở Nhược, lại đang diễn trò gì đây.

"Tiểu Văn, cậu đưa Sở tiểu thư đến bệnh viện, Nhạc Nhạc đi theo anh." Giao Sở Nhược cho Tiểu Văn, Thiệu Tư Hữu kéo tay Diệp Cẩn Niên lên xe.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

*

Xe vừa chạy vào tới bệnh viện, Diệp Cẩn Niên liền nhìn thấy ‘Ảnh’ đứng chờ sẵn ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo khi nhìn thấy Diệp Cẩn Niên rõ ràng đã sáng lên.

"Niên tiểu thư..."

"Anh ta thế nào rồi?" Diệp Cẩn Niên vừa đi theo Ảnh vào bên trong vừa hỏi, lúc trên đường đi Thiệu Tư Hữu đã nói rõ nguyên nhân với cô.

"Vẫn còn ở trong phòng cấp cứu." Ảnh có chút chần chừ nhìn Thiệu Tư Hữu đi theo phía sau Diệp Cẩn Niên, đang do dự có nên chặn anh lại hay không.

Tiếp đó, Sở Nhược và Tiểu Văn cũng đi tới phía sau bọn họ, cùng một đám người đi vào trong thang máy, Sở Nhược vô lực dựa vào người Tiểu Văn, nhìn hẳn có chút áy náy, giọng nói rất khẽ lại vừa vặn có thể để cho những người trong thang máy nghe thấy rõ: "Lên tầng bốn."

Thân thể Diệp Căn Niên cứng đờ, tâm chột bị quất một trận, bàn tay xuôi ở bên người từ từ thắt chặt.....

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tâm Trạng Bất Ổn

Cửa thang máy lặng lẽ khép lại, ngăn cách tầm mắt của Diệp Cận Niên, cũng cố vũ cho Sở Nhược thực hiện một nụ cười trong đôi mắt.

Lên tầng bốn.....

Ba chữ đơn giản, khiến cho vết sẹo đã phủ đầy bụi ở tận sâu trong đáy lòng của Diệp Cận Niên bị hung hăng xốc dậy, để lộ trong không khí làm đau nhói con tim.

Tầng bốn bệnh viện Ái Anh là một trong những nơi kiểm tra thai nhi nổi tiếng trong nước, mỗi ngày đều có hàng trăm người tới để kiểm tra, cũng vì vậy mà bệnh viện đã cố tình dành cả một tầng để làm nơi chuyên khám chữa, năm năm trước, cô đã tới đây kiểm tra không chỉ một lần, cuối cùng nhận được chuẩn đoán là đứa bé vốn có khiếm khuyết.

Cô đã từng lòng tràn đầy khát vọng chờ mong đứa bé được sinh ra, mặc dù cô biết, đứa bé có thể sẽ là một đứa trẻ không khỏe mạnh, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tay.

Mà tất cả những điều này, đều bị hủy hoại trong một đêm mưa gió năm năm trước, sinh mệnh đứa trẻ từ trong người cô bị bong ra từng mảng, cái loại cảm giác nằm trên bàn mổ lạnh như băng, âm thầm tuyệt vọng, sau khi trọng sinh, Diệp Cận Niên ngay cả nghĩ đến cũng không dám, nhưng chỉ với ba từ đơn giản của Sở Nhược, tất cả đều bị đảo bới lên!

Sao cô có thể không hận đây? Nếu như không phải còn một tia lý trí cuối cùng mạnh mẽ chống đỡ, vừa rồi cô đã xông lên, xé nát khuôn mặt tươi cười hả hê của cô ta.

Mặc dù đã không còn trông thấy bóng lưng của Sở Nhược, nhưng đôi mắt Diệp Căn Niên vẫn nhìn chòng chọc vào cửa thang máy như cũ, ánh mắt mờ mịt của cô khiến cho Thiệu Tư Hữu bên cạnh, lòng đau nhói.

Cùng với tiếng thở dài, Thiệu Tư Hữu ôm Diệp Căn Niên vào trong lòng, giọng Thiệu Tư Hữu chậm rãi, trầm thấp khẽ gọi tên Diệp Căn Niên bên tai cô, không biết bao nhiêu lần, trong mắt là sự là hối tiếc thâm trầm mà tha thiết.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc..."

Là anh nghĩ không chu toàn, đã để cho Sở Nhược có cơ hội làm tổn thương cô, anh vồ nhẹ lưng Diệp Căn Niên trấn an, đôi mắt dịu dàng trước sau như một của Thiệu Tư Hữu trở nên sâu thẳm.

‘Anh’ ở một bên hai mắt lóe lên, ngay sau đó lại khôi phục vẻ lạnh như tiền.

*

Đing ——

Thang máy cuối cùng dừng lại ở tầng năm.

Hai người đàn ông mặc tây trang trắng thớm màu đen phân nhau đứng ở hai bên cửa, vẻ mặt lạnh lẽo, sau khi thấy rõ ‘Anh’ trong thang máy, vẻ đề phòng trong mắt dần dần tản đi, cung kính chào một cái. Cả tầng năm đều

đã được giải tán hết, trong hành lang liếc mắt một cái, cứ bảy bước thì có một người đàn ông mặc đồ đen giống nhau, dáng vẻ nghiêm túc lạnh nhạt, mỗi một tiếng động vang lên trong hoàn cảnh này, đều giống như bị khuếch trương lên vô số lần, đặc biệt rõ ràng.

Đèn đỏ phía cuối hành lang sáng chói đến quý mị, trên chiếc ghế dài ngoài phòng giải phẫu, người thiếu niên trong chiếc áo màu xanh lam có sống lưng thẳng tắp, sau khi nghe thấy tiếng động quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Diệp Căn Niên chui ra khỏi lồng ngực Thiệu Tư Hữu, sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Anh tới đây làm gì?" Quý Thừa Hi không chút che giấu sự không vui trên khuôn mặt, tổng giám đốc trẻ tuổi của Thiệu thị, phong thái, trình độ, thiên phú, bối cảnh, tất cả đều đã được truyền thông nói say sưa, hẳn đương nhiên cũng chẳng xa lạ gì.

"Tôi và Long thiếu từng có duyên gặp mặt mấy lần, miễn cưỡng cũng được cho là bạn cũ, nếu đã biết, không có lý gì lại không đến." Thiệu Tư Hữu giống như không nghe ra địch ý trong câu nói của Quý Thừa Hi, vẻ mặt vẫn như cũ liếc nhìn cửa phòng.

Ý định ban đầu của Thiệu Tư Hữu là đưa Diệp Căn Niên lên tầng năm rồi rời đi, anh không muốn cô phải khó xử, thân phận của Long Việt đặc biệt, nếu như không phải là anh đã vô tình nhận được điện thoại của Quý Thừa Hi, thì Nhạc Nhạc nhất định sẽ đi một mình tới bệnh viện.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nhưng mà bây giờ thì không được, anh không yên tâm.

"Bác sĩ nói thế nào?" Có chút uể oải giương mắt lên, Diệp Căn Niên tâm lực quá mệt mỏi không muốn nghe bọn họ nói này nói nọ, không có dưỡng chất, cơ thể nhỏ nhắn đứng chắn giữa hai người.

"Còn có thể nói thế nào, anh lên được vị trí này, không tránh được việc sẽ có kẻ thù, đả kích ngấm ngầm hay công khai, những năm gần đây còn thiếu sao." Bất mãn với biểu hiện cố tình bảo vệ của Diệp Căn Niên, thái độ của Quý Thừa Hi có chút nguội lạnh.

Đôi mày thanh tú của Diệp Căn Niên khẽ nhíu lại, tâm trạng dần dần khôi phục, cuối cùng cô cũng nhận ra ẩn ý trong câu nói của Quý Thừa Hi, bước chân đi vào phía trong hơi ngừng lại.

Là cô sơ suất. Trước lúc đi vào thang máy cô vốn định khuyên Thiệu Tư Hữu dừng bước, nhưng mà, vừa rồi bị chuyện của Sở Nhược làm cho suy nghĩ rối loạn, lại quên mất tránh điều hiểm nguy này.

Trong con người trong suốt mang theo vẻ kiên định, Diệp Căn Niên nhàn nhạt lên tiếng: "Tôi tin anh ấy."

Nghe Diệp Căn Niên nói như vậy, vẻ mặt Quý Thừa Hi càng thêm khó coi, hắt hờ lạnh một tiếng, đi thẳng về phía băng ghế dài phía cuối hành lang, để lại một bóng lưng quật cường cho hai người.

Thiệu Tư Hữu rõ ràng cũng chẳng thèm để ý đến câu nói của Quý Thừa Hi, bàn tay khẽ xoa đầu Diệp Căn Niên, mặc dù biểu cảm trên mặt cô đã hòa hoãn hơn rất nhiều, nhưng lòng Thiệu Tư Hữu vẫn như trước, không dám thả lỏng chút nào, cứ một lát lại để ý xem tâm trạng của cô.

Lúc tám giờ tối, đèn cửa phòng giải phẫu rút cuộc cũng tắt.

"Sao rồi?" Quý Thừa Hi xông lên trước tiên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vị bác sĩ đi ra đầu tiên, giống như nếu đối phương không nói lời vừa ý hẳn, sẽ giết luôn vậy, hai tay ở bên người căng thẳng nắm chặt.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Cuộc phẫu thuật rất thành công, nhưng bệnh nhân tạm thời vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn nguy hiểm, viên đạn kia quá gần tim, vẫn phải tiếp tục quan sát." Trong bầu không khí này, vị bác sĩ trẻ tuổi rõ ràng có chút không chịu nổi, nói vội xong câu đó, liền nhanh chóng rời đi, tốc độ cực nhanh khác hoàn toàn với người làm phẫu thuật trong bảy tiếng vừa rồi.

Phía sau, Diệp Cận Niên hơi thở phào nhẹ nhõm, mặc dù vẫn phải tiếp tục quan sát, nhưng đối phương là Long Việt, sẽ không có vấn đề gì.

Ban đêm trong bệnh viện hơi lạnh, Thiệu Tư Hữu xuống tầng lấy áo khoác cho Diệp Cận Niên, hai người Diệp Cận Niên và Quý Thừa Hi đứng ở bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, cách ô cửa thủy tinh nhìn Long Việt đang nằm hôn mê trên giường bệnh, túi máu treo ngược bên trên cánh tay hẳn, khuôn mặt vốn đã quá trắng, giờ phút này vì bị bệnh mà càng thêm trong suốt.

Người thiếu niên gầy yếu như thế, ai có thể nghĩ hẳn chính là đương gia của 'Ấn Long' uy hiếp khắp nơi đây?

Trưởng thành trong môi trường như hổ rình mồi, sự chua xót phía sau về vinh quang vô hạn cũng chỉ có bản thân hẳn hiểu.

Phía sau, câu hỏi truy vấn của Quý Thừa Hi đột ngột vang lên.

"Niên Nhạc Nhạc, cô định bao giờ thì rời khỏi nhà họ Thiệu?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lòng Của Long Việt

"Niên Nhạc Nhạc, cô định bao giờ thì rời khỏi nhà họ Thiệu?"

Quý Thừa Hi nhắc lại chuyện cũ khiến Diệp Cẩn Niên vô thức quét mắt về phía cầu thang phụ, trong hành lang vắng vẻ không trông thấy bóng dáng Thiệu Tư Hữu quay về thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô không hy vọng Thiệu Tư Hữu sẽ nghe thấy những lời này.

Diệp Cẩn Niên khẽ nhíu mày, hình như cô cũng chưa từng hứa sẽ làm việc này, hơn nữa, cô cũng chẳng có nghĩa vụ phải nói với Quý Thừa Hi.

"Tôi đang hỏi cô, lúc nào thì rời khỏi nhà họ Thiệu!" Giọng Quý Thừa Hi có chút nôn nóng, bàn tay vừa định đụng vào bả vai của Diệp Cẩn Niên đã bị cô tránh né, con người trong suốt nhàn nhạt nhìn sang.

"Không biết." Diệp Cẩn Niên đưa mắt nhìn Long Việt đang hôn mê sâu, xoay người nói: "Cậu vào trong chăm sóc đi, bây giờ nên ở bên cạnh Long Việt, không nên rời khỏi anh ấy."

"Tôi đi vào, sau đó cô với Thiệu Tư Hữu có thể cùng nhau rời đi hả?" Quý Thừa Hi giận quá hóa cười nhìn Diệp Cẩn Niên, giọng nói không kiềm chế được nâng cao hơn rất nhiều: "Niên Nhạc Nhạc, cô đừng có ý vào việc anh trai tôi thích cô mà không coi ai ra gì, chuyện của nhà họ Thiệu, cô phải mau chóng quyết định đi."

Diệp Căn Niên sững người, nhìn Quý Thừa Hi có chút nghi ngờ: "Cậu nghĩ là Long Việt thích tôi?"

Điều này sao có thể.

"Không phải là nghĩ, mà đúng là như vậy. Nếu không, Ân Long nhiều người như vậy, anh tôi sẽ không cố tình bảo tôi chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô, cũng sẽ không bảo tôi truyền đạt lại cho cô những lời nói khó hiểu đó, càng sẽ không gọi tên cô trong lúc anh ấy bị hôn mê!"

Nhìn bộ dáng kích động lúc này của Quý Thừa Hi, Diệp Căn Niên chợt cảm thấy dở khóc dở cười.

"Cậu khẳng định, người anh ấy gọi là tôi?"

Rất có thể Long Việt đã đoán được cô là ai, nếu đổi lại thân thể, xuất phát từ tình bạn cô cũng sẽ lý giải được vấn đề của hai vế trước, nhưng về cuối cùng này, nói trong lúc hôn mê Long Việt gọi tên Niên Nhạc Nhạc, cô tuyệt đối không tin.

"Miệng vết thương của anh tôi bị nhiễm gây sốt cao, trong lúc hôn mê đã không ngừng gọi tên cô, ngoài cô ra, chẳng lẽ anh ấy còn biết một ‘Niên Niên’ khác?"

Quý Thừa Hi bất mãn hỏi ngược lại khiến Diệp Căn Niên đột ngột quay đầu nhìn Long Việt đang ngủ mê man trên giường, trong đôi mắt trong veo tràn ngập vẻ khó tin.

Niên Niên, cái tên này chị gái đã từng gọi, cha đã từng gọi, thậm chí ngay cả Nam Cung Minh Húc cũng đã từng gọi, duy chỉ có Long Việt là không, anh ta thậm chí còn chưa từng gọi thẳng tên của cô ra.

Trong trí nhớ của cô, hẳn là người thiếu niên phách lối, tùy hứng, quái đản, hẹp hòi, khi đó Nam Cung Minh Húc mất tích, cha không thông cảm,

thành viên hội đồng quản trị cùng nhau liên kết gây áp lực cho cô, cùng với kết quả kiểm tra số vốn sinh ra kém cỏi, cô buộc mình không được lùi bước, buộc mình hi vọng vào tương lai vô vọng, mịt mù, là Long Việt đã cùng cô đi qua một chặng đường thung lũng.

Cho dù khi đến đích cuối, tất cả sự kiên trì của cô đã bị sụp đổ thành đồng tro tàn, Long Việt thì tốt, nhưng cô cũng chưa bao giờ quên.

Diệp Căn Niên rất muốn tự lừa mình dối người mà nói, có lẽ Long Việt thích người trước, điều trùng hợp là cô trọng sinh vào cơ thể của Niên Nhạc Nhạc, vừa khéo trong tên họ cũng có một chữ tương tự như vậy.

Giải thích gượng ép như thế, thuyết phục được ai đây.

Sau khi trọng sinh gặp lại, cô nghi ngờ Long Việt lạnh lùng đã thay đổi, lại quên suy nghĩ sâu xa, có lẽ cũng chẳng phải là Long Việt đã thay đổi, mà từ trước đến giờ, sự phách lối tùy hứng của hắn chỉ để cho bản thân mình xem. Cô kinh ngạc, nhanh như thế Long Việt đã nghi ngờ thân phận của cô, lại không để ý, nếu như không xuất phát từ việc hắn quá hiểu mình, thì làm sao có thể dễ dàng đoán ra được.

"Đi vào trong chờ đi, anh tỉnh lại có lẽ người hy vọng nhìn thấy nhất chính là cô." Đối với phản ứng sững sờ của Diệp Căn Niên, Quý Thừa Hi có chút không nắm chắc suy nghĩ của cô, vì vậy, đẩy cửa phòng chăm sóc đặc biệt ra, nói giọng hòa hoãn.

Trong hành lang an tĩnh lại, đèn trên tường không xem là sáng rực chiếu sáng gò má Diệp Căn Niên, cùng với đôi mắt biến hóa khôn lường của cô.

Diệp Căn Niên vẫn không nhúc nhích, cô chưa bao giờ nghĩ tới, Long Việt đối với cô là cái loại tình cảm này!

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Câu nói của Quý Thừa Hi đã đủ hiểu, ý nghĩa của bước đi này như thế nào cô rất rõ, cho nên, cô không thể vào.

"Niên Nhạc Nhạc, thân phận nữ chủ nhân của nhà họ Long biết bao nhiêu người đổ xô vào, có muốn cũng không được, phần vinh quang này không chỉ thuộc về cô, mà ngay cả nhà họ Diệp cùng với Holkeri đã được cô giúp đỡ, cũng có thể vì vậy mà có được sự che chở của Ân Long."

Nhắc tới người anh trai hoàn mỹ của mình, trong mắt Quý Thừa Hi không che giấu chút nào sự sùng bái, cố gắng dẫn dắt, khích lệ Diệp Căn Niên từng bước bước một.

"Vụ ám sát bốn năm trước, so với sự tanh tươi tranh đoạt ngôi vị trong dòng họ Bồ Tư Nặc, căn bản chẳng đáng nhắc tới, nhà họ Thiệu có khá hơn nữa, cũng không thể bứt cô ra khỏi sự tranh giành ngôi vị triệt để, nhưng anh trai tôi thì khác, mà những gì Thiệu Tư Hữu có thể cho cô, anh tôi cho được cũng chẳng kém..."

Nói xong, Quý Thừa Hi đã mất hết sự nhẫn nại đưa tay kéo Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên lùi lại phía sau một bước, vốn định tránh Quý Thừa Hi, lại không ngờ va vào một lồng ngực ấm áp quen thuộc.

"Cẩn thận." Thiệu Tư Hữu đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, đỡ lấy Diệp Căn Niên, nhẹ nhàng choàng chiếc áo khoác trong tay lên trên người cô, giống như không nghe thấy những điều Quý Thừa Hi nói, giọng nói thanh nhuận như ngọc, nhắc nhở: "Nhạc Nhạc, đã muộn rồi."

Trên vai đột nhiên mang đến sự ấm áp khiến Diệp Căn Niên kinh ngạc ngẩng đầu lên, sự bất an trong mắt chột lóe đã biến mất, trong hai tròng mắt đen ôn hòa ngoài nhìn thấy rõ hình bóng của mình ra, chỉ còn lại sự quan tâm sâu sắc.

"Niên Nhạc Nhạc..." Quý Thừa Hi vẫn chưa từ bỏ ý định, định tiếp tục nói thêm gì nữa, lại nhìn thấy Diệp Căn Niên ngoan ngoãn đặt tay vào lòng bàn tay Thiệu Tư Hữu thì im bật.

Nhìn Long Việt vẫn nằm hôn mê như cũ trong phòng chăm sóc đặc biệt, trên khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh trăng sáng vẫn không có chút khí huyết nào, ánh mắt Diệp Căn Niên giật giật, nhẹ giọng nói với Quý Thừa Hi: "Tôi về trước, anh ấy tỉnh... Báo cho tôi biết."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Cô..." Bàn tay Quý Thừa Hi nắm trên chuôi cửa hung hăng nắm chặt, lời sắp vụt ra khỏi miệng bị cưỡng chế nuốt vào, trong hoàn cảnh này hẳn còn lên tiếng, sẽ chỉ khiến cho Thiệu Tư Hữu coi thường Long Việt, nhưng hẳn lại không cam lòng trơ mắt nhìn Diệp Căn Niên rời đi như vậy, cho nên cơ thể đã đi trước một bước, chặn lại đường đi của hai người.

Thiệu Tư Hữu nhíu mày, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đầy địch ý của Quý Thừa Hi không chút né tránh, bàn tay cầm tay Diệp Căn Niên khế siết chặt.

Thời gian giằng co không tiếng động khá dài, cuối cùng Quý Thừa Hi thu người lại, nhìn Diệp Căn Niên từ đầu đến cuối mắt vẫn rĩ xuống không nói gì, chột cười khẽ:

"Đi đường cẩn thận, tôi biết cô nhìn thấy anh trai như thế này rất buồn, vậy thì tạm thời dừng qua đây nữa, chờ điện thoại của tôi."

Nói xong, bịch một tiếng đóng cửa phòng chăm sóc đặc biệt lại, đưa lưng về phía hai người, trong đôi mắt đen như mực ẩn hiện một giọt lệ.

Ngoài cửa, Diệp Căn Niên mệt mõi khế khép mắt lại, chỉ trong một ngày, đón nhận liền mấy biến cố, khiến cho cô ứng phó không kịp, khóe miệng

giật giật có chút gò ép, cô thật muốn được yên tĩnh một chút.

*

Buổi chiều ngày thứ tư, tin tức Long Việt tỉnh lại được truyền đến, nhận điện thoại của Quý Thừa Hi, Diệp Cần Niên im lặng rất lâu, cuối cùng đối phương cúp điện thoại trong tiếng gầm khẽ, bất mãn, cô với Long Việt xác thực là cần phải nói chuyện một chút, nhưng không phải là khi hấn đang bị thương lúc này, càng không phải là dưới sự uy hiếp của Quý Thừa Hi.

Cứ lặp lại như thế mấy lần, hình như Quý Thừa Hi cũng mất hết kiên nhẫn, không chủ động liên lạc với Diệp Cần Niên nữa. Theo lời Ân Dao nói, sau vụ nổi loạn bên trong của Ân Long, thế lực chỉ có tăng chứ không giảm, rất có triển vọng sẽ được phong là mũi nhọn trong giới hắc đạo.

Phía trường học bên kia có Hàn Hân Nhi làm tiên phong, ngoài việc Phi Kỳ thi thoảng om sòm, tất cả đều coi như thuận lợi.

Cuộc sống trông như cứ yên bình trôi qua, nhưng phía sau sự yên bình đó, là dòng chảy ngầm mãnh liệt đang ngủ đông.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thân Phận Của Sở Nhược

Trước khi trời hửng sáng, bên trong cao ốc Thiệu Thị là một mảnh yên tĩnh, chỉ có phòng làm việc ở trên tầng chót là đèn vẫn còn sáng.

Thiệu Tư Hữu ngồi trên chiếc ghế da, ánh mắt bị hút vào màn hình máy vi tính, ngón tay thon dài gõ thật nhanh trên bàn phím.

Chữ cuối cùng được gõ xong, Thiệu Tư Hữu mệt mỏi day day thái dương, nhìn đồng hồ, bốn giờ sáng, nên kết thúc công việc để về nhà rồi.

Từ sau khi ở bệnh viện trở về, biểu hiện của Nhạc Nhạc hết sức bình thường, nhưng chính vì vẻ bình thường đó mà khiến anh cảm thấy không yên lòng, cho nên, công việc thường ngày của anh đều được tích lũy để buổi tối hoàn thành.

Nhớ đến vẻ mặt tái nhợt của Diệp Cận Niên ở bệnh viện ngày hôm đó, trong mắt Thiệu Tư Hữu lóe lên tia đau lòng, sai lầm như vậy, anh nhất định không thể để xảy ra lần thứ hai nữa.

Cửa phòng làm việc bị người ta khẽ đẩy ra, một bóng dáng yếu điệu trong sắc đỏ chợt vội vã tiến vào, mái tóc xoăn gợn sóng màu hạt dẻ theo động tác của cô phác ra một đường hình cung, đôi môi anh đào mọng nước khẽ giương lên, nở nụ cười quyến rũ với Thiệu Tư Hữu đang chìm trong công việc, giọng nói cố tình làm nũng: "Hi, tổng giám đốc Thiệu, chào buổi sáng."

Bàn tay gõ bàn phím của Thiệu Tư Hữu run lên, mắt vẫn nhìn không chớp vào màn hình máy vi tính, trong giọng nói thong thả lộ ra vẻ khàn khàn mệt mỏi, hỏi: "Có thông tin rồi?"

"Xem là như thế đi." Không tính toán với tâm tình khó hiểu của Thiệu Tư Hữu, mỹ nhân nhà họ Ân đi tới bên cạnh chiếc ghế sofa lười biếng dựa vào một góc, bàn tay ngọc đưa lên, chiếc cd không nghiêng lệch rơi đúng xuống bàn trước mặt Thiệu Tư Hữu, trong đôi mắt quyến rũ mang theo vẻ cười cợt: "Làm mất nhiều thời gian của bản cô nương như vậy, cuối cùng cũng thành công."

Thiệu Tư Hữu không trả lời, sau khi nhét chiếc cd vào ổ máy vi tính, tròng mắt đen nhất thời tập trung cao độ để đọc dữ liệu đưa ra, ấn đường bắt đầu càng nhăn thật chặt.

Trên màn hình xuất hiện mấy cô gái xinh đẹp, lộng lẫy, một cô trong số đó dáng người mảnh khảnh mặc chiếc váy dài trắng, khuôn mặt mong manh, tinh khiết, mái tóc dài ngang vai, từ trong xương tủy toát ra vẻ yếu đuối đáng thương, không được coi là tuyệt mỹ, song lại có thể kích thích người ta có suy nghĩ muốn bảo vệ.

Bối cảnh là tòa biệt thự lộng lẫy có quy mô không nhỏ ở Setagaya, Tokyo, Nhật Bản.

"Bức ảnh này được chụp sáu năm trước trong bữa tiệc rượu của tập đoàn Matsumoto Nhật Bản, Sở Nhược từng là một trong những vị khách quý được mời khi đó."

"Tập đoàn Matsumoto?" Thiệu Tư Hữu đưa ngón tay thon dài day day ấn đường, ánh mắt vẫn dính chặt vào màn hình không rời đi, có thể nhận được lời mời của tập đoàn Matsumoto số một Nhật Bản, thân phận của Sở Nhược không thể khinh thường được.

Một cô gái như vậy lại cam tâm làm một trợ lý nhỏ vô danh tiểu tốt cho tập đoàn Nam Cung, không thể nào chỉ đơn giản là vì sự mê luyến được.

"Làm thế nào tra ra được?" Thiệu Tư Hữu nhìn Ân Dao hỏi.

"Vẫn là nhờ có sự nhắc nhở của anh, lần trước anh muốn em điều tra về chiếc nhẫn trên tay Sở Nhược, kết quả là thật sự lai lịch của nó không nhỏ." Ân Dao đứng thẳng người đi tới phía sau bàn làm việc, lấy từ trong túi xách ra mấy bức ảnh.

Trên mấy bức ảnh đều là cùng một người đàn ông chụp ở những góc độ khác nhau, tóc vàng, quần áo màu đen, hình dáng vô cùng anh tuấn, lại mang theo cổ ngang ngược không kiềm chế được, đôi mắt màu xanh da trời giống như được vẽ vào từ vụn đá, lóe lên vẻ sắc lạnh vô cùng nguy hiểm.

"Phó tổng giám đốc của tập đoàn Sato Nhật Bản, quốc tịch Anh, tên tiếng Trung là Thành Minh, mấy tháng trước hẳn đã từng chi ra cái giá trên trời 20 triệu để mua một chế tác kinh điển của thương hiệu quốc tế UK tại London, chiếc nhẫn kim cương unique, cũng chính là chiếc nhẫn anh đã nhắc tới."

Thiệu Tư Hữu sáng tỏ cong môi lên, thật ra đây là công lao của Diệp Căn Niên, hôm đó ở công ty Minh Huy, Diệp Căn Niên đã từng ra sức tán dương chiếc nhẫn đó, thế nên anh mới cố tình để tâm.

Thành Minh? Tập đoàn Sato từ tám năm trước đã bắt đầu suy tàn dần, chẳng qua chỉ là một cái thùng rỗng. Lật xem mấy bức ảnh trong tay, Thiệu Tư Hữu đột nhiên ngẩn người, cảm thấy người này có chút quen quen, hình như đã gặp qua ở đâu đấy.

Lục lọi một lượt trong ký ức, hình ảnh cuối cùng dừng lại là vụ ám sát gặp phải bốn năm trước, cuộc đối thoại giữa anh với Diệp Căn Niên...

— Thân thể ông nội từ trước đến giờ đều do Thành Y chịu trách nhiệm hả?

— Ủ, Thành Y tới nhà họ Thiệu đã được hơn bốn năm rồi, cha của hẳn từng là bác sĩ riêng của nhà họ Niên, có vấn đề gì không?

— Em không chắc chắn, nhưng mà trước đó ở gần bệnh viện em đã trông thấy một người...

Đoạn đối thoại đó đã bị Lâm Vũ Phi dẫn ông nội tới làm cắt đứt, lúc đó rõ ràng Nhạc Nhạc đang nghi ngờ điều gì đấy, nhưng sau đó cô ra nước ngoài, nên chuyện đó tự nhiên biến mất.

Người Nhạc Nhạc nhìn thấy, rất có thể chính là Thành Minh trong ảnh.

Nếu như không nhìn kỹ, ánh mắt của Thành Minh hay dáng vẻ thật sự có điểm rất giống với Thành Y, đặc biệt là đôi mắt, chỉ có điều, phong cách của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

"Ân Dao, lại điều tra về Thành Y giúp anh."

"Thành Y?" Ân Dao sửng người, sự nghi ngờ dần dần len lỏi trên khóe mắt, cô đương nhiên biết, Thành Y là bác sĩ điều trị riêng của ông cụ Thiệu, trước đó rất lâu đã được điều tra triệt để rồi, bây giờ Thiệu Tư Hữu đột nhiên bảo cô điều tra lại, rõ ràng là có liên quan đến người đàn ông tên Thành Minh này: "Được rồi, một lúc nữa sẽ có tài liệu cho anh."

"Cảm ơn." Thiệu Tư Hữu trả lời.

Thành Y là người cũ của nhà họ Niên, cũng là bác sĩ tư nhân mẹ của Niên Nhạc Nhạc đã mang theo đến nhà họ Niên, mà Lisa - mẹ của Niên Nhạc Nhạc đã từng là...

Thiệu Tư Hữu nheo mắt lại, nếu tiếp tục chấp nổi như vậy, e rằng sẽ lại có dây dưa không rõ với dòng họ Bồ Tư Nặc.

"Cảm ơn em cái này? Vậy tiếp đây em lại cho anh thêm thông tin nữa, anh định báo đáp ân tình của em như thế nào hả?"

Ân Dao đi đến cầm chiếc máy tính xách tay trên ghế sofa gửi thông tin mình muốn có đi, nghe thấy Thiệu Tư Hữu nói câu cảm ơn liền liếc mắt xem thường, trên môi nở nụ cười quý dị, giọng nói xa xôi:

"Cái em điều tra được, không chỉ là những thứ đó, có một người con gái đã từng bị dòng họ Sato xóa tên ra khỏi gia tộc, thời gian xóa tên vừa khớp với thời gian Nam Cung Minh Húc trở về nước trước đây, đoán một chút xem, điều này là đại biểu cho cái gì?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ghé Sát

Chạng vạng sáng, xe Thiệu Tư Hữu từ từ đánh vào trong biệt thự.

Chú Vu đã chờ sẵn ở cửa nhẹ nhàng kéo cửa ra, thấp giọng kêu đại thiếu gia một tiếng, rồi tiện tay gỡ chiếc áo khoác dính tuyết trên người anh ra.

Thiệu Tư Hữu khẽ gật đầu, ánh mắt liếc nhìn lên trên tầng, Chú Vu lập tức lên tiếng: "Tiểu thư Nhạc Nhạc vẫn đang ngủ."

Thiệu Tư Hữu cười cười, thời gian này, Diệp Căn Niên đích thực cần phải ngủ, nhỏ giọng nói: "Chú Vu, bên ngoài có tuyết rơi, xin trường học cho Nhạc Nhạc nghỉ."

"Dạ." Chú Vu trả lời xong đi làm, Thiệu Tư Hữu day day ấn đường, xoay người đi lên tầng.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Diệp Căn Niên đang ngủ say trên giường như mọi ngày, dù sao mấy ngày qua anh về muộn hay sớm thì cũng đều là tình huống như vậy, nhưng Thiệu Tư Hữu không ngờ, vừa đẩy cửa phòng ra, cái nhìn thấy lại là Diệp Căn Niên trong chiếc váy ngủ màu tím nhạt, đang ngồi bó gối trên bệ cửa sổ, chiếc rèm cửa to lớn bị vén ra một góc, đầu dựa vào cửa sổ thủy tinh, một tay đang đặt nhẹ trên cửa sổ.

Bởi vì nhiệt độ trong phòng khá cao, hơi nước đọng lại trên cửa sổ bị ngón tay cô di di, lớp sương mù màu trắng hóa thành từng đốm tròn, để lộ ra khí trời âm u có tuyết rơi bên ngoài cửa sổ.

Nghe tiếng cửa mở, Diệp Cần Niên ngón tay treo bên cửa sổ, đôi mắt đen nhánh nhìn sang phía anh.

"Anh, chào buổi sáng."

Bên môi gợn lên nụ cười yếu ớt, Diệp Cần Niên nghiêng đầu khẽ gọi, mái tóc đen để xõa sau ót theo động tác của cô mà rũ sang một bên, để lộ ra sườn gáy như ngọc, đôi mắt to chớp chớp, bên trong không nhìn ra chút buồn ngủ nào.

Nhìn trên giường là một mảnh vuông vẫn hoàn toàn không có dấu vết của người đã ngủ qua, Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu mày, "Đêm qua không ngủ sao?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Với tính ham ngủ của Diệp Cần Niên, lúc này không nên tỉnh táo khác thường như vậy, hơn nữa, vừa mới lấy được những thông tin kia, Thiệu Tư Hữu có chút không yên lòng.

"Anh cũng thế không ngủ mà." Diệp Cần Niên đưa tay kéo rèm cửa vào, vốn định nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, kết quả là có lẽ do ngồi cùng một tư thế quá lâu, hai chân có chút tê mỏi, hàng lông mày xinh xắn vô thức nhăn nhăn.

Thiệu Tư Hữu lập tức bừng tỉnh, cô cố tình ngồi đây nhìn xe của mình đi vào biệt thự, vội vàng đi tới trước mặt Diệp Cần Niên cúi người xuống, một tay vòng qua chỗ đầu gối đang gập lại của cô, một tay đỡ eo, thoải mái bế cô lên.

Một cỗ hương thơm của sữa tắm ấm áp quanh quẩn trong mũi cô, theo động tác của Thiệu Tư Hữu, Diệp Cần Niên rất tự nhiên vòng chắc cổ anh.

Cô biết nguyên nhân đi sớm về muộn gần đây của Thiệu Tư Hữu, bắt đầu từ ngày hôm đó, sự quan tâm của anh đối với cô trở thành dè dặt, cẩn thận, mặc dù vẫn đưa đón cô đi học giống như bình thường, nhưng mấy lần cô lén trốn ra khỏi lớp, đều nhìn thấy xe của anh đỗ sẵn ở phía xa xa gần trường Y Nhĩ, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, mới phóng nhanh tới cổng trường đón cô.

Sự thật là, từ ngày đầu tiên Thiệu Tư Hữu bước vào phòng mình lúc rạng sáng, đã bị cô phát hiện ra nhờ sự duy trì cảnh giác trước sau như một. Khi thấy cô đã ‘ngủ say’ ngon lành ở trên giường, là tiếng thở phào nhẹ nhõm yên tâm của anh, giống như dòng nước ấm từ từ rót vào lòng cô, bao phủ góc khuất lạnh lẽo của cô.

Cha là người nghiêm nghị, mặc dù cha rất thương cô, nhưng nhiều năm trà trộn trong giới hắc đạo, cái loại thương yêu đó xuất phát từ nội tâm nhưng cũng rất thô kệch; chị gái mạnh mẽ, mặc dù rất cưng chiều cô, nhưng dạy bảo cho cô là sự kiên cường nhiều hơn, mới không bị tổn thương. Mà những người khác, bởi vì thân phận nhị tiểu thư nhà họ Diệp của cô, mà ngoại trừ sự tôn trọng ra, cũng chỉ là vẻ sợ hãi.

Cái loại quan tâm chăm sóc tận trọng đó, sự ấm áp tha thiết đó, Diệp Căn Niên chưa bao giờ được trải nghiệm qua, càng khiến cô không nhận được mà cảm động, ngoài điều này ra, khi nhìn thấy anh vì mình mà làm những chuyện vậy, cô còn có chút đau lòng.

Đó là lí do cô ngồi đây chờ anh trở về, hơn bốn năm qua, thời gian bọn họ ở cùng nhau thật sự chẳng được bao nhiêu, nhưng Diệp Căn Niên biết, nếu anh không tận mắt nhìn thấy cô chờ anh cả đêm ở đây, cho dù bây giờ anh có đồng ý với cô, thì sau này anh vẫn có thể đổi phương thức khác để lo lắng cho mình.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Anh, em không sao." Khẽ ghé sát vào tai Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên chậm rãi lên tiếng.

Cô không phải là Diệp Căn Niên yếu đuối đến thảm hại trước đây, cô coi trọng đứa bé đó, cho nên sau khi biết chuyện của Sở Nhược mới khó giữ được bình tĩnh, nhưng điều này không có nghĩa là cô sẽ bị hãm sâu trong khó khăn.

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại kèm với tiếng thở hỗn hển bên cổ dẫn đến cảm giác tê tê nhột nhột, Thiệu Tư Hữu không tự chủ được ánh mắt chìm xuống, trong chốc lát lại khôi phục vẻ tỉnh táo.

Đây là lần đầu tiên Diệp Căn Niên chủ động đến gần anh, mặc dù là lúc anh hôn cô, cô vẫn không cự tuyệt.

"Vẫn còn sớm, ngủ một lúc đi." Nụ cười yếu ớt, cương chiều, Thiệu Tư Hữu đặt Diệp Căn Niên lên trên giường, không quên đặt một nụ hôn ấm áp lên cái trán đầy đặn của cô, anh rất vui sướng, sau khi Diệp Căn Niên biết mình làm chuyện như vậy, cái anh nhận được không phải là tiếng cảm ơn của cô, mà đây chính là cách cảm ơn tốt nhất đối với anh.

"Chờ đã." Diệp Căn Niên lắc đầu một cái, thử xem chân đã khôi phục lại tri giác chưa, lập tức nhảy từ trên giường xuống, vào trong phòng tắm cầm chiếc khăn lông ra, đưa cho Thiệu Tư Hữu.

Từ bên ngoài trở về, Thiệu Tư Hữu sợ cái lạnh trên người mình sẽ truyền sang cho Diệp Căn Niên, cho nên sau khi tắm nước nóng xong mới đến đây, nước còn đọng trên tóc làm tóc dính vào trên trán ươn ướt, sau mấy cái đung đưa cùng với nhịp hô hấp nhỏ giọt xuống, vẻ anh tuấn, lịch lãm, dịu dàng của ngày thường, giờ phút này lại tăng thêm mấy phần tùy ý, xuất chúng lạ thường.

Thiệu Tư Hữu vẫn không động đậy, một tay giữ cằm nhìn Diệp Căn Niên không chớp mắt, hoàn toàn không có ý định đưa tay ra tiếp nhận, đôi mắt

đen đỏ ngẫu lan tràn nụ cười ấm áp.

Diệp Cẩn Niên đứng tại chỗ căn căn môi, dẫn đo một hồi lâu, mắt nhìn thấy một giọt nước chuẩn bị rơi xuống, lập tức cầm chiếc khăn bông phủ lên.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Vừa lau, khuôn mặt đỏ lựng vừa nghiêm lại, giải thích: "Thảm trải Bohemian của em. . ."

Thiệu Tư Hữu khẽ cười, bàn tay to giữ eo Diệp Cẩn Niên, kéo cô vào trong lòng, nơi lồng ngực chấn động, nghe không rõ.

"Nhạc Nhạc, em bảo anh phải đối với em như thế nào mới phải đây..." Anh thật sự đã quyến luyến cô gái nhỏ trong ngực nhiều năm rồi, từ lúc ban đầu là phòng bị kháng cự, đến dần dần là tin tưởng ý vào, giống như sau tiếng thờ dài bất đắc dĩ trôi qua, Thiệu Tư Hữu khẽ nâng cằm cô lên, đôi môi bao phủ xuống.

Không giống như chuồn chuồn lướt nước sượt qua, mút dây dưa, khẽ nhấp nháp, trong sự triền miên, sự ngọt ngào thấm thấu, khắc sâu vào trong tim, lúc nhận ra cô gái nhỏ trong ngực hơi đáp lại, trong lòng Thiệu Tư Hữu trào dâng niềm vui sướng như điên.

Đúng lúc này, cánh cửa bị gõ khe khẽ, giọng nói thăm dò của Chú Vu từ bên ngoài truyền vào:

"Đại thiếu gia, ông cụ gọi điện tìm cậu."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Rõ Ràng

"Tiểu thư Nhạc Nhạc, Chào buổi sáng."

Lúc Diệp Cẩn Niên đi từ trên tầng xuống, anh em nhà họ Thiệu đang ngồi trên cùng một chiếc ghế sofa trong phòng khách bàn về vấn đề gì đó, nghe thấy câu chào hỏi của Chú Vu thì đều ăn ý dừng lại, đổ dồn mắt lên trên người cô.

"Chào buổi sáng Chú Vu." Diệp Cẩn Niên mỉm cười đáp lại, đi theo anh em nhà họ Thiệu đã đứng dậy cùng vào trong phòng ăn, im lặng nhìn chú Vu sắp đồ ăn.

Phòng ăn nhà họ Thiệu rất lớn, lúc Thiệu Thiên Ngạo còn ở đây, chỗ ngồi của chủ thứ rất có trình tự, bây giờ không có đại gia trưởng, bọn họ thoát nhìn trông ngẫu nhiên hơn rất nhiều.

"Nhạc Nhạc, đã xin trường cho em nghỉ rồi, ăn sáng xong lên tầng ngủ một lát đi." Thiệu Tư Hữu động tác rất tự nhiên, đem ly hồng trà trước mặt Diệp Cẩn Niên đổi sang thành sữa, nhìn vết thâm quầng nhàn nhạt dưới mắt cô, lông mày hơi nhíu lại.

"Vâng." Diệp Cẩn Niên có chút buồn ngủ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lúc này tuyết rơi không nhỏ, chờ tuyết tan rồi, cô phải đến bệnh viện thăm Long Việt một chút mới được.

"Chú Vu, cháu cũng không đi học." Thiệu Mục Ân ngẩng đầu vội nhìn về phía Diệp Căn Niên, thấy cô gật đầu, cắn một miếng bánh bao buồn bực lên tiếng.

Chú Vu lập tức nhìn sang Thiệu Tư Hữu dò hỏi.

"Không phải em sắp thi cuối kỳ, gần đây đang phải học bù sao?" Thiệu Tư Hữu nhấp một ngụm Hồng Trà, nói giọng chậm rãi.

"Cũng là vì em sắp sửa thi nên mới không thể để bị ốm được, huống hồ Niên Nhạc Nhạc gần thi đại học cũng không vội, thì em sợ gì chứ." Thiệu Mục Ân lập tức phản bác, trong đôi mắt đen nhánh xẹt qua vẻ bất mãn, quay đầu trừng mắt nhìn Chú Vu.

Diệp Căn Niên miệng đang cắn bánh bao bị điểm trúng tên, ánh mắt lưu chuyển liên tục giữa hai người Thiệu Tư Hữu và Thiệu Mục Ân, đây là lần đầu tiên cô thấy Thiệu Mục Ân nói chuyện với Thiệu Tư Hữu như vậy, trong giọng nói nghe rõ mùi thuốc súng, có thể thấy được, cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người trong phòng khách, cũng chẳng vui vẻ gì.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Em tự quyết định đi." Thiệu Tư Hữu thu hồi ánh mắt, Chú Vu đứng một bên thấy Thiệu Tư Hữu không tiếp tục phản đối nữa, khẽ cúi đầu: "Nhi thiếu gia, lát nữa tôi sẽ xin phép nhà trường."

Thế nhưng, tiểu tổ tông nhà họ Thiệu cũng chẳng cảm kích, hừ một tiếng bằng giọng mũi đặc biệt nặng, uống một hơi cạn sạch ly sữa của mình, lại nhìn nhìn Diệp Căn Niên, đưa tay cầm ly sữa của cô lên.

"Mục Ân." Giọng Thiệu Tư Hữu có chút nặng nề hô, động tác của Thiệu Mục Ân hơi dừng lại, sau đó khẽ ngửa đầu, uống cạn ly sữa của Diệp Căn Niên, rồi đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, xoay người đi lên trên tầng.

Trong mắt Thiệu Tư Hữu thoáng qua tia bất đắc dĩ, anh bảo Chú Vu lấy ly sữa khác cho Diệp Căn Niên: "Nhạc Nhạc, gần đây ông nội không được khỏe, tuần sau là sinh nhật em, chúng ta đến nước Anh ở cùng với ông, được không?"

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, ngày sinh nhật của Niên Nhạc Nhạc, từ lúc cô trọng sinh vào cơ thể này đến nay, đều trôi qua ở nước Anh, dĩ nhiên chẳng có gì là không tốt cả.

Ăn sáng xong, dưới sự thúc giục của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên trở về phòng ngủ bù, vừa mới đặt người xuống giường thì nghe thấy một hồi tiếng réo rắt của đàn piano từ phòng đàn bên cạnh truyền đến, âm sắc không tệ, chỉ tiếc là kỹ thuật của người chơi đàn thật sự không thể khen được.

Diệp Căn Niên đỡ trán, tâm trạng của tiểu tổ tông nhà họ Thiệu không ổn, theo trực giác nghĩ đến, có lẽ là cuộc điện thoại của ông cụ Thiệu lúc sáng đã chọc giận đến cậu, hoặc không thì là chuyện bọn họ sẽ đi Anh đã chọc cậu.

Bị tra tấn bởi tiếng ồn ào cơn buồn ngủ hầu như biến mất, Diệp Căn Niên dứt khoát bò dậy khỏi giường, mở chiếc laptop đã lâu không dùng lên mạng, đầu tiên là xem tin tức về tình hình gần đây của nhà họ Diệp, sau đó tiện thể lại ngó qua một chút tin tức về tập đoàn Nam Cung.

Đập vào mắt đầu tiên là bản tin ‘Khu biệt thự giá trên trời có chất lượng kém, uy tín của công ty Minh Huy trở thành vấn đề đáng lo ngại’, Diệp Căn Niên nhíu mày, tiện tay bấm điện thoại gọi cho Ngải Lăng.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Tiểu thư." Điện thoại đổ một chuông, giọng nói kính cẩn của Ngải Lăng vang lên, kể từ sau sự việc của nhà họ Hàn, đây là lần đầu tiên Diệp Căn

Niên chủ động gọi cho hân.

"Đã xảy ra chuyện gì với khu biệt thự bên đó của Minh Huy?" Ánh mắt nhanh chóng xem lướt qua bản tin thương mại, Diệp Căn Niên hỏi thẳng vào vấn đề.

"Là khu biệt thự Điền Viên Minh Huy nhận thầu đã xảy ra vấn đề ở giai đoạn hai," Đầu điện thoại bên kia, Ngải Lãng có chút đau đầu đưa tay lên vỗ vỗ trán: "Bốn hôm trước, ngôi biệt thự đầu tiên trong đó khi bị kiểm tra chất lượng đã xảy ra vấn đề, chuyên gia của chúng ta đã xác minh, rất có thể là đã có sai sót trong đồng tài liệu sau cùng, ngoài cái đó ra, còn có gần 30 ngôi biệt thự khác cũng xuất hiện tình huống tương tự, ở giai đoạn cuối, chuyện này không biết tại sao lại bị truyền ra ngoài. . ."

"Đã liên hệ với chủ sở hữu chưa?" Diệp Căn Niên đóng máy tính lại, mặc dù lời giải thích của Ngải Lãng không có vẻ nghiêm trọng như trên mạng đã đưa tin, nhưng hao tổn tiền tài của khu biệt thự Điền Viên là khổng lồ, ba mươi ngôi biệt thự đều xảy ra vấn đề cùng lúc, tình hình nhất định chẳng hề lạc quan.

"Vẫn còn đang thương thảo, người đại diện cho chủ sở hữu đang kháng kháng muốn rút khỏi, nhưng ba mươi ngôi biệt thự, khả năng về tình huống này không nhiều, tôi đã báo lên tổng công ty..."

Diệp Căn Niên nheo mắt lại, đúng là không có khả năng, tổn thất này Ngải Lãng tuyệt đối không thể gánh chịu nổi.

"Trước hết cho toàn thể mọi người đình công. Cử người kiểm tra lại chất lượng công trình lần nữa, đem đồng tài liệu đã làm của giai đoạn đầu hủy đi, thay mới hoàn toàn, chờ đến khi tất cả đã thỏa đáng mới tiếp tục khởi công, cả quá trình cần phải cử người ghi chép rõ ràng, khi cần thiết thì đưa cho chủ sở hữu hoặc người chất vấn xem. Về phần thời gian giao nhà bị chậm trễ, trả tiền thuê nhà với giá gấp đôi giá của thị trường cho chủ sở

hữu, cũng tỏ rõ thái độ khi ký kết thỏa thuận thuê nhà, nhất định phải phối hợp, giữ quan hệ tốt." Nói xong, Diệp Căn Niên dừng lại một chút, nhấn mạnh thêm một câu: "Những lời này, dùng danh nghĩa của Holkeri để thi hành."

"Dạ, tôi sẽ lập tức cho người đi làm." Đầu bên kia Ngải Lãng lên tiếng, sáng suốt không hỏi lý do.

"Nhà cung cấp nguyên vật liệu bên kia nói thế nào?"

"Ba tháng trước, ‘Công nghiệp Di Tinh’ đã bị ‘tập đoàn Nam Cung’ thu mua làm công ty con, trong tay bọn họ đang nắm giữ giấy chứng nhận kiểm định của nhân viên Minh Huy lúc đó, đã chứng minh nguyên vật liệu đạt chuẩn với công ty giám sát, công ty giám sát cũng khẳng định, số nguyên vật liệu đó không có vấn đề gì, mà nhân viên kiểm tra đo lường bên Minh Huy, mấy ngày trước lại xảy ra tai nạn ô tô."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Vậy nghĩa là vô công nhi phản(*)?"

(*)Vô công nhi phản: Không có công mà còn ngược lại.

Ánh mắt Diệp Căn Niên chột lóe sáng, sao có thể bị tai nạn trùng hợp như vậy. Minh Huy vừa mới theo lệnh của cô mà hủy bỏ hợp tác với tập đoàn Nam Cung, nhanh như vậy đã xảy ra vấn đề, rất khó để khiến cô không nghĩ đến nguyên nhân đằng sau đó, nhưng chuyện xảy ra này, không giống với tác phong của Nam Cung Minh Húc...

"Ngoài chúng ta ra, hình như ‘Phong Uyển’ của Thiệu thị trong giai đoạn ba cũng xảy ra tình huống tương tự, chỉ có điều, trước mắt tin tức vẫn chưa bị truyền ra ngoài thôi."

"Ngoài hai nhà chúng ta ra, còn có công ty nào khác xảy ra tình trạng tương tự không?" Nghe Ngải Lăng nói như vậy, Diệp Căn Niên đột nhiên hỏi. Công nghiệp Di Tinh là công ty lâu năm của thành phố Kì Lâm, có rất nhiều công ty hợp tác với nó.

"Qua sự điều tra của tôi, hình như cũng chỉ có hai nhà chúng ta là xảy ra vấn đề."

Chỉ có hai nhà?

Ánh mắt Diệp Căn Niên hơi lạnh, mục tiêu quá rõ ràng như vậy, đến mức sáng tỏ... Khiến cho người ta phải nghi ngờ.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bức Ảnh

Cúp điện thoại, đôi mắt Diệp Căn Niên hơi lạnh.

Cho dù Nam Cung Minh Húc có thật sự muốn đối phó ai, thì với tính cách của hắn, cũng sẽ không công khai khiêu khích một cách lộ liễu, trắng trợn như vậy, ít nhất sẽ không nhằm thẳng vào hai công ty mạnh có thể lực ngang bằng nhau trong cùng một thời điểm.

Ở thành phố Kì Lâm, thế lực có đủ khả năng ra tay cùng lúc với tập đoàn Thiệu Thị và công ty Minh Huy, gần như không tồn tại.

Trừ phi là . . .

Trong đầu Diệp Căn Niên chợt hiện lên một khả năng, nhưng lại nhanh chóng bị phủ định, bởi vì khả năng đó rất ít.

Bên ngoài hành lang, tiếng đàn không ra tiếng đàn vẫn không ngừng vọng ra từ trong phòng đàn, tiểu tổ tông nhà họ Thiệu dùng phương pháp này để phát tiết, làm không biết mệt mỏi, cũng vô tình làm tàn phá lỗ tai của những người trong biệt thự.

Diệp Căn Niên vốn định hỏi qua ý kiến của Thiệu Tư Hữu một chút, dù sao chuyện này cũng đã ảnh hưởng đến Thiệu Thị, lại phát hiện ra, Thiệu Tư Hữu đã ngủ thiếp đi trên chiếc ghế da trong thư phòng.

Ánh nắng buổi sáng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, chiếu lên sườn mặt nhu hòa của anh, đôi mắt khép kín che đi ánh mắt dịu dàng ấm áp. Hai hàng lông mày hơi nhíu lại, bờ môi mỏng khẽ nhấp nhấp, đều tỏ rõ sự mệt mỏi của anh.

Diệp Căn Niên nhớ là, mặc dù ngày nào Thiệu Tư Hữu cũng dậy sớm đi làm, nhưng anh lại thường xuyên làm việc đến tận đêm khuya, mấy ngày gần đây thì đêm đi sáng về, anh giống như lược bỏ tất cả thời gian có thể dùng được trên cơ thể của mình.

Một người ưu tú như vậy, lại luôn luôn suy nghĩ cho mình, cho dù là ai cũng sẽ không thể không động lòng.

Xoay người trở về phòng tìm một chiếc chăn mỏng đắp lên người Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên đợi đã lâu mà thấy Thiệu Tư Hữu mắt vẫn chỉ hơi giật giật mà không tỉnh lại thì khẽ thở dài, rồi rón rén đi ra ngoài.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

*

Tập đoàn Thiệu thị đã bắt đầu đầu tư cho hạng mục ‘Phong Uyển’ từ sáu năm trước, giai đoạn đầu của hạng mục ‘Phong căn danh uyển’ và giai đoạn hai của hạng mục ‘Phong niên giai uyển’ đều đã hoàn thành xong, giai đoạn ba của hạng mục còn chưa quyết định được tên cuối cùng, vẫn đang trong thời kì thi công.

Biệt thự Ân Dao đang ở là ‘Phong căn danh uyển’.

Đối với việc Diệp Căn Niên đến, Ân Dao rõ ràng rất kinh ngạc.

Trên người là bộ đồ mặc ở nhà màu tím nhạt, mái tóc xoắn được buộc ở sau ót, Ân Dao với đôi mắt buồn ngủ mông lung, người dựa vào cửa nhìn

Diệp Căn Niên, bộ dáng rõ ràng thiếu ngủ, trên sườn mặt còn lưu lại dấu vết đỏ đỏ vì nằm áp vào gối, đuôi lông mày khẽ động: "Nhạc Nhạc, sớm thế?"

"Chị ngủ không ngon hả?" Diệp Căn Niên vừa hỏi vừa chỉ chỉ lên quầng mắt bị thâm rõ rệt của Ân mỹ nhân.

"Ừ, ngủ không được ngon." Ân Dao ngáp một cái dễ thương, nằm thẳng cẳng xuống ghế sofa, ngủ không ngon ư? Cô căn bản ngủ ngon cũng không được, không chỉ phải giúp Thiệu Tư Hữu điều tra này nọ, còn phải phối hợp với anh, đồng hồ sinh học bị đảo lộn trắng đen, đúng là tội nghiệp mà.

Quay đầu nhìn Diệp Căn Niên, mỹ nhân nhà họ Ân hơi nhăn mặt, lộ ra vẻ uể oải, "Tìm chị có chuyện gì không?"

"Em muốn chị giúp em tìm kiếm một số thứ."

Diệp Căn Niên vừa trả lời vừa quan sát căn phòng, nhà của Ân Dao rất ngăn nắp, cũng rất đơn giản.

Trong phòng khách ngoại trừ chiếc ghế sofa là vật thiết yếu ra, thì chẳng còn gì nữa, ngay cả một cái tủ cũng không có, một bình hoa bằng thủy tinh đặt ở bên cạnh cửa sổ sát đất, bên trong cắm vài cành thủy sinh thúy trúc(*).

(*Thủy sinh thúy trúc: Hic, ta search google nhưng không thể tìm ra cái cây này chính xác tên là gì. Nhưng đại loại nó thuộc họ nhà tre, sống trong nước, hì, ta nghĩ rất có thể nó chính là cây phát tài bên mình chẳng??? Ai biết thì số sung giúp ta nha ^^

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Chiếc đèn chùm trên đỉnh đầu tinh vi độc đáo, từ thủy tinh trong suốt làm thành một con thiên nga đang duỗi thân về bốn phía, phần cổ đẹp đẽ được làm giản lược đi đại khí, chỉ có điều, kết hợp với căn phòng trống rỗng lại thành ra có vẻ hơi không hợp nhau.

Diệp Cẩn Niên ngồi ở một góc ghế sofa, chớp chớp mắt nhìn Ân Dao, bên môi là nụ cười long lanh, trong sáng: "Chỗ này của chị hẳn là có tài liệu về dự án 'Phong Uyển' chứ."

"Phong Uyển?" Ân Dao nheo nheo đôi mắt tràn đầy buồn ngủ, trên mặt lộ ra vẻ không hiểu: "Đó là công trình của Tư Hữu, em muốn chị tìm thông tin gì?"

"Em vừa ở Thiệu Thị qua đây, ở đó không có thứ em muốn tìm."

Diệp Cẩn Niên ngồi ở bên rìa ghế sofa, nghiêng người duy trì ánh mắt ngang tầm với Ân Dao, cô đã thông qua các phòng ban liên quan để kiểm tra một số vấn đề, nhưng những tài liệu liên quan đến người phụ trách cô muốn có ít đến thăm thương, chứ nói chi đến việc tìm ra được vấn đề trong đó.

Đưa bản danh sách nhân viên khả nghi đã được ghi chép từ sớm đến trước mặt Ân Dao, Diệp Cẩn Niên cười hồn nhiên: "Chị có thể giúp em chứ?"

Ân Dao ánh mắt nhấp nháy, cầm tờ giấy từ trên ghế sofa ngồi dậy, cơn buồn ngủ trong mắt dần dần tản đi, giọng nói cũng có chút thay đổi: "Nhạc Nhạc, Tư Hữu không muốn em tham gia vào chuyện này."

Vấn đề trong ba giai đoạn của dự án 'Phong Uyển', cô cũng đang trong điều tra.

"Thế nên em mới đến tìm chị, chị cũng không muốn nhìn thấy anh ấy vất vả như vậy đi." Diệp Cẩn Niên đặt số tài liệu cơ mật mình đã điều tra được

từ công ty Minh Huy lên trên bàn, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Ân Dao.

Hai tập đoàn gặp phải cảnh tương tự như nhau, từ điểm giống nhau sẽ bắt tay vào thăm dò để tìm ra điểm đột phá, là phương pháp bảo thủ nhất song cũng chính là phương pháp hữu hiệu nhất.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Hành động của Diệp Căn Niên khiến Ân Dao chột ngây người, sau đó cô dụi dụi mắt có chút bất đắc dĩ: "Em thật sự tin tưởng chị."

Đem tài liệu của công ty Minh Huy bày ra trước mặt cô, cô nhóc này lại không hề phòng mình ư.

Bước chân nhẹ nhàng, thong thả lên trên tầng, giọng nói ai oán, than thở của mỹ nhân nhà họ Ân khẽ truyền đến: "Đi thôi, coi như là tôi thiếu nợ đôi oan gia các người..."

*

Nếu như ở tầng dưới ngôi biệt thự của Ân Dao dùng hai chữ trống trải để hình dung, thì trên tầng nhất định sẽ là chật ních.

Hiện cả ra trước mắt là những chiếc tủ lớn nhỏ không đều được đắp lên cao ngất, hơn nữa lại không có bất kỳ ghi chú nào, cả căn gác chất đầy, bên cạnh còn được chuẩn bị sẵn một chiếc thang gấp, để tiện cho việc tìm kiếm tra cứu.

"Đừng có ngạc nhiên, mới chỉ là một phần nhỏ thôi." Ân Dao nhìn thành quả khắp phòng có chút kiêu hãnh, chuyển cái thang đến một góc khuất nhất, chuẩn xác kéo cái ngăn tủ ở trên cùng, bê toàn bộ tài liệu trong đó ra, giong giong về phía Diệp Căn Niên: "Xem đi, ở đây này."

Bị khả năng ghi nhớ không tầm thường của mỹ nhân nhà họ Ân làm cho khuất phục, Diệp Căn Niên đang định lên tiếng khen ngợi vài câu cho hợp với tình hình, bỗng nhiên từ trong cái hộp Ân Dao đang vung vung, một bức ảnh cũ bị bay ra ngoài, lảo đảo rơi xuống dưới chân Diệp Căn Niên.

"Ôi." Sắc mặt Ân Dao có chút thay đổi, từ trên thang nhảy xuống, tay chân nhanh nhẹn định nhặt bức ảnh đó lên.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn bị chậm một bước, ở khoảng cách gần Diệp Căn Niên đã cúi người xuống, bàn tay chìa ra đông cứng ở trên khuôn mặt tươi tắn trong bức ảnh.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cha Diệp Trở Về

Đi một mạch như tên bắn, vốn tưởng Thiệu Tư Hữu sẽ đưa mình về nhà họ Thiệu, kết quả là, xe dừng lại bên ngoài sân bay.

Trong đại sảnh hành khách đi qua đi lại, gây ra tiếng ồn ào huyên náo, Diệp Cẩm Niên được Thiệu Tư Hữu dắt tay, đi thẳng vào bên trong, cô gái nhỏ xinh xắn, đơn thuần, động lòng người, người đàn ông với phong cách trầm ổn, tao nhã, thông dong, sự kết hợp hoàn mỹ lập tức dẫn đến sự chú ý dồn dập của đám hành khách.

"Tổng giám đốc Thiệu, ngài đã tới."

Người phụ trách sân bay vội chạy đến, thở có chút dồn dập nói: "Ngài để ý, chuyến bay đã hạ cánh an toàn cách đây năm phút, chuyến bay kế tiếp 0039, còn khoảng 50 phút nữa sẽ cất cánh..."

"Ừ." Thiệu Tư Hữu gật đầu hài lòng, nhưng rất nhanh, lại bởi vì mấy người đột ngột vọt tới trước mặt mình mà nhăn mày lại.

Cùng với những tiếng bấm tách tách, từng chiếc micro xuất hiện trước mặt anh.

"Tổng giám đốc Thiệu, xin hỏi, giờ này ngài xuất hiện ở sân bay, cùng với việc chủ nhân của Diệp Thị hôm nay trở về nước, có liên quan gì không ạ?"

"Là đối tác của Diệp Thị, đối với bước phát triển tiếp theo của Diệp Thị, ngài có dự tính như thế nào ạ?"

"Người phụ trách của Diệp Thị lần lượt trở về, tổng giám đốc Thiệu có thể cho lời nhận xét về bố cục thương mại kế tiếp của thành phố Kì Lâm sẽ như thế nào không ạ?"

Từng câu hỏi lũ lượt đưa ra, Diệp Căn Niên nghe thấy hai chữ ‘Diệp Thị’, lòng căng thẳng.

Một ký giả tinh mắt phát hiện ra Diệp Căn Niên được Thiệu Tư Hữu che chắn ở phía sau, ngay lập tức giống như phát hiện ra một lục địa, lớn tiếng hỏi: "Tổng giám đốc Thiệu và tiểu thư Lâm Vũ Phi trước đây đã từng có mối quan hệ thân mật, nghe nói trước khi Lâm tiểu thư xuất ngoại, bạn gái bên cạnh ngài cũng được đổi thành người khác, phải chăng cái này đã tỏ rõ, quan hệ của ngài với Lâm tiểu thư đã kết thúc?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Vấn đề này, rõ ràng rất được đám truyền thông hoan nghênh, những tiếng phụ họa lập tức nổi lên.

Thiệu Tư Hữu vốn được rất nhiều nhân viên an ninh hộ tống vào trong, đối với những câu hỏi không ngừng đưa tới của đám ký giả, vẫn luôn đáp lại bằng cách không nói lời nào, nhưng khi nghe đến vấn đề trên liền đột ngột dừng bước, đôi mắt đen ôn hòa trước sau như một khẽ khẽ nheo lại, vẻ thâm thúy khiến cho người ta không nhìn ra cảm xúc.

"Anh tận mắt nhìn thấy tôi có quan hệ thân mật với Lâm tiểu thư?"

Những ký giả khác thức thời lập tức ngậm miệng lại, có chút hả hê nhìn người cùng ngành vượt lên trước kia.

Người phóng viên nhỏ kia rõ ràng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, nhưng biết Thiệu Tư Hữu là một trong nhiều những doanh nhân nổi tiếng có tính tốt, nên có chút không cam lòng nói: "Không có, nhưng không chỉ có một tòa soạn đã từng đưa tin, hơn nữa lúc ấy ngài cũng không hề phủ nhận..."

"Vậy sao?" Thiệu Tư Hữu khẽ cong khóe môi, giọng nói nhẹ nhàng đột ngột mất đi độ ấm: "Thật không may, cho đến bây giờ tôi mới chỉ nghe thấy một mình anh nói như vậy, cho nên để giữ vững danh dự quyền lợi cho Thiệu thị, người phụ trách của công ty sẽ truy cứu anh về tội bôi nhọ."

Nói xong, Thiệu Tư Hữu lại lấy lại vẻ ôn hòa thường có, kéo Diệp Căn Niên tiếp tục đi vào bên trong, để lại người ký giả nhỏ và những người khác với vẻ mặt kinh hãi, thất thần.

Đúng lúc này thì, một tiếng ‘phịch’ thanh thúy vang lên, được truyền đến từ bên cửa đón khách, cùng lúc đó, đám ký giả vừa mới bị Thiệu Tư Hữu làm cho kinh sợ, lại lũ lượt tập trung tại phía bên đó, nhao nhao vượt qua Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu, đi thẳng về phía bên trong cửa đón khách.

Mười phút sau, khi an ninh sân bay cuối cùng cũng giải tán được đám ký giả đó, bốn người vừa mới bị vây xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Căn Niên.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nam Cung Minh Húc trên người là bộ âu phục CANTARELLI màu đen, vẻ mặt âm trầm, trong con người màu nâu mang theo vẻ ẩn nhẫn, tức giận chưa rút hết, theo động tác của hắn nhìn qua, đập vào mắt là dấu tay còn in rõ trên sườn mặt.

Sau lưng hẳn, thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung, Khương Minh đang đứng yên.

Đứng sóng đôi với Nam Cung Minh Húc, là Diệp Cẩm Nhiên trong bộ đồ công sở màu tím, mái tóc dài được buộc gọn sau ót, vẻ bực tức lộ lên giữa vùng lông mày thể hiện sự mạnh mẽ trong bản tính của cô, lúc cô nhìn thấy Thiệu Tư Hữu dắt tay Diệp Cẩm Niên đi tới thì hơi sửng sờ.

Mà tầm mắt của Diệp Cẩm Niên, từ đầu đến cuối đều ngưng trệ ở trên người người bên cạnh Diệp Cẩm Nhiên.

Từ góc độ của cô, chỉ có thể nhìn thấy là người nọ với đôi chân mặc chiếc quần màu đen, cùng với bàn tay có khớp xương rõ ràng đang vịn trên chiếc xe lăn.

Đến khoảng cách gần hơn, một khuôn mặt vô cùng thân thuộc hoài niệm đập vào tầm mắt của Diệp Cẩm Niên.

Người phụ trách của Diệp Thị lần lượt trở về.

Người phụ trách của Diệp Thị lần lượt trở về.....

Lời nói lúc này của ký giả vang vọng lặp lại trong đầu, Diệp Cẩm Niên không dám tin mở to hai mắt ra nhìn, tầm mắt dần dần trở nên không rõ.

Cha...

Trong ký ức là đôi chân dài có lực, trong ký ức người đó cao to, cường tráng.

Diệp Cẩm Niên đã từng tự hỏi, tại sao mình ngủ mê man trong bệnh viện suốt nhiều năm như vậy, nhưng cha lại không hề đến thăm, cô đã từng tự hỏi, tại sao sau khi chị gái trở về, thông tin về cha một chữ cũng không có,

cô cũng đã từng nghĩ rất rất nhiều, cho đến cuối cùng thành ra không dám nghĩ nữa, cô thà rằng tin tưởng, không có tin tức chính là thông tin tốt nhất.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Giờ đây, cha đang ở ngay trước mặt cô.

Chỉ là, đôi tay dẫn dắt cô lớn lên đã già nua, nhăn nheo, cái cơ thể chống trời cho cô đang ngồi trên chiếc xe lăn.

Bàn tay phải được Thiệu Tư Hữu nắm ra sức siết chặt, Diệp Căn Niên mạnh mẽ kéo ra nụ cười, dưới sự dẫn dắt của Thiệu Tư Hữu từ từ đi tới gần người trên xe lăn.

Bộ trang phục có màu sắc cổ xưa tích tụ nền văn hóa ngàn năm, cặp mắt kia đã đi qua đủ những thăng trầm của cuộc sống, cùng lúc với hai người Thiệu Tư Hữu và cô đi tới gần, đôi mắt đó cũng điềm tĩnh nhìn sang, mặc dù ngồi ở trên xe lăn, nhưng lực áp bức mạnh mẽ trên người Diệp Sóc vẫn như cũ không hề hao tổn gì.

"Chào bác Diệp." Thiệu Tư Hữu với thái độ kính cẩn lên tiếng chào.

"Cha, đây là tổng giám đốc của Thiệu thị, Thiệu Tư Hữu." Ánh mắt Diệp Căn Niên đang đặt trên người Diệp Căn Niên quét qua, cô nhẹ nhàng giảng giải cho Diệp Sóc.

"Thằng nhóc lớn của nhà họ Thiệu, cha nhớ rồi." Diệp Sóc khẽ gật đầu, con mắt sắc bén quét qua hai người Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên.

"Mười năm chưa gặp bác trai, ông nội con vẫn thường nhắc tới ngài." Thiệu Tư Hữu cười nhã nhặn, kéo Diệp Căn Niên lên phía trước: "Con vốn định đưa Nhạc Nhạc qua nước Anh thăm ông nội, biết tin bác trai trở về

nước, nên qua đây chào hỏi một tiếng, chỉ mong bác trai sẽ không trách tội thất lễ của con."

"Không sao, ta không bao giờ quan tâm đến vấn đề nghi thức, chỉ để ý người đến có làm cho ta chán ghét hay không thôi."

Câu nói của Diệp Sóc khiến cho sắc mặt của Nam Cung Minh Húc càng thêm khó coi, hăn cố nén cơn tức giận, đi lên trước mấy bước: "Cha, công ty còn có việc, lát nữa con sẽ cùng cha đi thăm Niên Niên."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Không cần, con gái của ta, ta sẽ tự đi thăm, Tổng giám đốc Nam Cung cứ bận việc của mình đi." Diệp Sóc khẽ hừ lạnh, cũng không thèm để ý đến sắc mặt xanh mét của Nam Cung Minh Húc, chuyển ánh mắt lên trên người Diệp Căn Niên, trong giọng nói mang theo chút cảm thán: "Cô nhóc nhà họ Niên cũng đã lớn như vậy rồi..."

"Còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật mười tám tuổi của Nhạc Nhạc, ông nội đã chuẩn bị sẵn tiệc chúc mừng sinh nhật ở biệt thự London cho em ấy, bác trai và ông nội cũng đã rất nhiều năm không gặp rồi." Thiệu Tư Hữu mỉm cười nói.

"Đúng vậy, đã nhiều năm rồi..." Giống như nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Diệp Sóc mang theo chút mê man, ngoắc ngoắc tay với Diệp Căn Niên: "Nhóc con, tới đây."

Bước chân nặng nề đi đến, ở trước xe lăn của Diệp Sóc, Diệp Căn Niên ngồi xổm xuống, bàn tay khẽ phủ lên đầu gối ông, vết thương bị đụng vào, trong mắt Diệp Sóc chợt thoáng qua một tia sắc bén, nhưng rất nhanh đã rút đi.

Diệp Căn Niên không biết màn này, chỉ chuyên tâm cảm thụ tình trạng thương tích dưới ngón tay, sau đó cô hít sâu mấy hơi, biểu cảm giống như không có việc gì, ngẩng mặt nhìn Diệp Sóc: "Người sẽ mau khỏe lại thôi, có phải không?"

Ánh nắng chiếu xuyên qua khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười xinh xắn xuống bàn tay, trong con người đen nhánh phủ một tầng sương mờ, bàn tay chưa rời khỏi đầu gối Diệp Sóc khẽ run rẩy.

Tình huống này, khiến cho Diệp Sóc giống như xuyên thấu qua cô bé trước mặt, nhìn thấy được một khuôn mặt khác, giọng nói của ông vô thức trở nên dịu dàng: "Rồi cũng sẽ tốt thôi."

Nghe được câu trả lời của ông, Diệp Căn Niên cười vui vẻ.

Tiếng nhắc nhở lên máy bay vang lên, Thiệu Tư Hữu có chút đau lòng kéo Diệp Căn Niên dậy, nhìn khuôn mặt có chút mê man của Diệp Sóc xin phép: "Bác trai, sắp đến giờ lên máy bay rồi, chúng con cáo từ trước, về buổi dạ tiệc ba ngày tới..."

"Ta sẽ đến tham dự đúng giờ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Không Mời Mà Đến

Có được sự đồng ý từ chính miệng Diệp Sóc, Diệp Căn Niên bắt đầu tràn đầy mong chờ bữa tiệc sinh nhật sắp tới.

Từ hôm đến biệt thự ở nước Anh của Thiệu Thị, việc thử trang phục quần áo mãi không xong, cùng với chương trình học về nghi lễ phức tạp đến rườm rà, Diệp Căn Niên đều không chút thoái thác, cô đón nhận tất cả với nụ cười khéo léo, cách cư xử hoàn mỹ, khiến cho Thiệu Thiên Ngạo một lòng muốn cho Niên Nhạc Nhạc ở trong bữa tiệc sẽ nhất minh kinh nhân(*), mặt mày hớn hở, thần sắc bị bệnh cũng tốt lên rất nhiều.

(*).Nhất minh kinh nhân: Bỗng nhiên nổi tiếng.

Trong bầu không khí hài hòa, bữa tiệc sinh nhật long trọng được nhiều người mong đợi diễn ra sau ba ngày, rút cuộc cũng được bắt đầu mở màn vào đêm cuối.

Tiếng violon du dương, réo rắt trong đêm, ánh đèn rực rỡ chiếu rọi xuống, trong ngôi biệt thự xa hoa của nhà họ Thiệu ở nước Anh sáng rực như ban ngày, phong cách kiến trúc cổ điển của Châu Âu mang theo nét phong tình mê người, cao trên trần nhà, treo chiếc đèn chùm pha lê vĩ đại sáng chói lóa mắt, dưới ánh đèn, hình ảnh đám người trong quần áo lộng lẫy bắt đầu hiện ra, tầng trập tầng trập tiếng cười nói tung bay.

Ngôi biệt thự này của nhà họ Thiệu là ngôi biệt thự đầu tiên Thiệu thị ở khi chuyển nhà ra nước ngoài, cũng là nhà tổ của nhà họ Thiệu mà từ trước

đến nay đều không tiếp đãi người ngoài, tiệc sinh nhật được cử hành ở đây, những nhân vật nổi tiếng đã từng gặp qua Diệp Cận Niên trong lễ mừng thọ của Thiệu Thiên Ngạo trước đó, lại bắt đầu xem xét lại địa vị của người con gái nuôi nhà họ Thiệu này một lần nữa, còn ba tiếng nữa vũ hội sẽ bắt đầu, nhưng trong biệt thự tân khách đến đã đầy phòng.

Thiệu Tư Hữu trên người là bộ âu phục màu trắng danh tiếng được cắt may hoàn mỹ, mỉm cười đáp lời với những vị tân khách bất chợt tiến lên chào hỏi, từ đầu đến cuối, bên cạnh vẻ anh tuấn, ôn hòa đều treo nụ cười đúng mực, so với thường ngày dường như có vài phần chân thật hơn.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Đứng bên cạnh anh, cô gái trong bộ trang phục dạ hội màu đỏ khê cười, quần áo sang đẹp tôn lên dáng người đẹp đẽ của cô, mái tóc xoăn màu hạt dẻ vẫn sau ót, tao nhã lại không mất đi nét quyến rũ, từ xa xa nhìn lại giống như cô đang hàn huyên điều gì đó với đại thiếu gia nhà họ Thiệu.

"Đúng là nhiều người, ngay cả chủ tịch tập đoàn Mạc Thị mấy trăm năm không hiện thân cũng tới, có phải em nên oán giận anh vì đã cấm không cho mang máy ảnh vào hành động không?" Mỹ nhân họ Ân mắt phượng nhếch lên, nhắc một ly champagne vừa đi qua, rất không tương xứng với động tác đó chính là giọng nói lúc này của cô, không có một chút phong độ nào.

"Máy ảnh và tự do, em rất biết lựa chọn." Thiệu Tư Hữu ánh mắt nhìn thẳng, một câu nói bình thản đã khiến cho mỹ nhân họ Ân trừng mắt tức giận.

Suốt mấy ngày thức đêm điều tra, cô nhất thời sơ ý bị ông già thừa cơ đột nhập, cuối cùng kéo cô về nhà khóa cửa lại, cũng may là cô nhanh trí, nghĩ cách báo cho Thiệu Tư Hữu.

"Cảm ơn ngài đã không ngại khổ cực cứu tôi thoát khỏi ải khổ, sinh nhật của Nhạc Nhạc, dù sao tôi cũng không nên vắng mặt." Tốc độ lật mặt của Ân Dao siêu nhanh, đôi mắt to quyến rũ khẽ chớp chớp, cô đặt nhẹ chiếc ly lên khay của người hầu bàn: "Anh không nhìn thấy bộ dáng của ông già nhà em khi trông thấy chiếc máy bay tư nhân đó đâu, giống như hận không thể túm em ném vào trong bao vậy, cẩn thận lúc anh trở về thành phố Kì Lâm, sẽ bị ông già đó bức hôn đấy."

Nghĩ đến nét mặt với hai mắt tỏa sáng của cha mình, trong mắt Ân Dao mang theo vẻ hả hê, sợ rằng Thiệu Tư Hữu sẽ khó tránh khỏi tai kiếp rồi.

"Không sao, qua đêm nay thị trường Cao sẽ không có lý do để bức hôn nữa." Thiệu Tư Hữu nhếch môi cười không thèm để ý, ánh mắt dịu dàng quét qua cánh cửa phòng đang đóng chặt trên tầng, qua đêm nay, Nhạc Nhạc của anh tròn mười tám tuổi rồi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Mười giờ tối, Nam Cung Minh Húc xuất hiện khiến cho hội trường đang náo nhiệt trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, tập đoàn Nam Cung và Thiệu thị có quan hệ tế nhị, hai công ty sau lần hợp tác mấy năm trước kết thúc xong thì không còn hợp tác cùng nhau nữa, từ đầu đến cuối đều bị vây trong vị trí của đối thủ.

Từ trước đến giờ, Nam Cung Minh Húc đều không tham gia các loại tiệc tùng này, đột nhiên từ thành phố Kì Lâm bay đến đây tham dự, thật khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Đôi mắt sắc của Thiệu Tư Hữu khẽ động, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tủm tỉm lúc ban đầu, bước đi ưu nhã, đi chậm rãi tới trước người Nam Cung Minh Húc, giọng nói thanh nhuận:

"Tổng giám đốc Nam Cung, rất vui vì anh có thể đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của Nhạc Nhạc."

Thực tế là, Thiệu Tư Hữu không gửi thư mời cho Nam Cung Minh Húc, mặt khác, Nam Cung Minh Húc cũng là người duy nhất trong giới doanh nhân không được mời.

"Chúc mừng." Nam Cung Minh Húc trong bộ âu phục màu đen, lạnh nhạt bắt tay Thiệu Tư Hữu đang đưa ra, ánh mắt lạng lẽ tìm kiếm khắp đại sảnh bữa tiệc, cũng không nhìn thấy được người hẳn mong đợi.

Sau lời mời mọc của Thiệu Tư Hữu, hai bóng dáng một trắng một đen, một ưu nhã dịu dàng, một lạnh lùng xa cách, đều ăn ý coi như không nhìn thấy ánh mắt suy đoán ào ào đổ về của mọi người, cùng nhau đi vào đại sảnh.

"Nam Cung Minh Húc? Thật sự là khách hiếm đến đây." Vào phòng thử đồ giúp Diệp Căn Niên, Ân Dao nói được vài câu thì đi ra, liền nhìn thấy Nam Cung Minh Húc và Thiệu Tư Hữu từ bên ngoài đi vào, bên môi nâng lên nụ cười thâm sâu, sau đó, ánh mắt dần lạnh.

Bên ngoài đại sảnh, bóng dáng hai người sánh đôi chậm rãi đi vào.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Người đàn ông cao lớn, anh tuấn, quần áo đen tóc vàng, bộ âu phục nổi tiếng xa xỉ càng tôn thêm dáng người thon dài của hắn, tròng mắt màu xanh da trời lạnh lẽo cường thế, mang theo một cỗ ngang ngược không kiềm chế được.

Ân Dao díp mắt lại, đó là người trong bức ảnh cô đã đưa cho Thiệu Tư Hữu, Phó tổng giám đốc tập đoàn Sato Nhật Bản, Thành Minh.

Còn cô gái bên cạnh đang khoác tay hắn, chính là thiên kim trợ lý của tập đoàn Nam Cung, Sở Nhược!

Những tân khách ở đây, có không ít người đều biết đến vị phó tổng của tập đoàn Sato này, mấy vị tân khách trạc tuổi đi lên phía trước chào hỏi, chào hỏi xong tự nhiên cũng không thể không nhìn đến cô gái bên cạnh Thành Minh, chỉ có điều, không biết vì sao, đối với cô bạn gái này lại có cảm giác hơi quen quen.

Khi có vị khách khen ngợi bạn gái của Thành Minh xinh đẹp, cặp mắt màu xanh da trời lạnh lẽo thoáng qua vẻ hung ác nham hiểm.

"Tôi đương nhiên cũng rất hy vọng có thể có được người bạn gái xinh đẹp như vậy," Thành Minh khẽ cười một tiếng, lông mày khẽ nhướn, giọng nói không cao không thấp vừa đủ cho mọi người xung quanh nghe thấy rõ."Chỉ tiếc là danh hoa hữu chủ(*), tôi chỉ là hộ tống cô ấy đi vào thôi."

(*Danh hoa hữu chủ: Hoa đẹp đã có chủ.

Nói xong, ánh mắt như có chút ám chỉ nhìn về một phương hướng, tiếp đó dưới dự dẫn đường của hắn, đại đa số những người ở đây dần dần đều lộ ra nét mặt thì ra là như vậy.

Ngay lập tức, sắc mặt Nam Cung Minh liền u ám, đứng ở đối diện hắn, Thiệu Tư Hữu khước miệng từ từ quét qua nụ cười giễu cợt, chợt thoáng rồi biến mất

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 079

Khác hẳn với sự náo nhiệt nơi hội trường tổ chức bữa tiệc, trong căn phòng trên tầng hai là một mảnh ấm áp.

Ông cụ chủ họ Thiệu, Thiệu Thiên Ngạo ngồi trên chiếc ghế sofa, hòa ái nhìn khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của Diệp Căn Niên trước gương, trong tròng mắt đen cơ trí, hiểu rõ sự đời đều là vẻ hài lòng cùng vui sướng, có một loại tình cảm yêu thương mà không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Chiếc tivi treo trên tường đang phát trực tiếp tình hình thực tế nơi đại sảnh tổ chức bữa tiệc trong ngôi biệt thự, ánh sáng lung linh, các tân khách trong những bộ quần áo là lượt cười nói vui vẻ, khắp nơi đều là hình ảnh hân hoan.

"Nhạc Nhạc thật xinh, lúc trước đón cháu về nhà họ Thiệu, cháu còn chưa cao được bằng chiếc ghế này, thường núp ở chiếc tủ sau sofa, Chú Vu lo lắng tìm khắp nơi." Thợ trang điểm lặng lẽ đi ra ngoài, Thiệu Thiên Ngạo kéo tay Diệp Căn Niên, đi thẳng đến một chiếc tủ nhỏ cao trên đui, giọng nói có chút than thở: "Đến nay chớp mắt một cái, Tiểu Nhạc Nhạc của ông đã lớn như vậy rồi, đã trở mã xinh đẹp giống hệt mẹ của cháu."

Diệp Căn Niên khéo léo cụp mắt xuống, Thiệu Thiên Ngạo tưởng nhớ là Niên Nhạc Nhạc chân chính, đó là cái cô chưa từng trải qua, nhưng cô lại thay thế cô bé kia đón nhận sự thương yêu của Thiệu Thiên Ngạo hơn năm

năm qua, ông cụ đã thật tâm cho cô là người thân mà đối đãi, nếu có một ngày sự thật bị phơi bày, không biết ông có thất vọng hay không.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thiệu Thiên Ngạo đã sớm quen với việc Diệp Căn Niên thi thoảng lại trầm mặc, ông hơi chần chừ một chút, lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp màu xanh ngọc, bên trong là một sợi dây chuyền.

Sợi dây chuyền được chế tác tuyệt đẹp ngay lập tức đã khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, đặc biệt là chuỗi kim cương màu đỏ trên sợi dây chuyền đó, bên dưới những viên kim cương hình quả lê quây quần, kim cương ở hai bên được tạo hình những chiếc lá, giống như một dải tường vi đỏ xinh đẹp có sức quyến rũ tuyệt vời, rực rỡ chói lóa.

Vô cùng quý trọng đeo nó lên trên cổ Diệp Căn Niên xong, Thiệu Thiên Ngạo nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: "Đã đến giờ, tiểu công chúa của chúng ta nên ra sân khấu thôi."

Nói xong, yêu thương sửa sang lại lọn tóc rơi ở bên má cho Diệp Căn Niên, dắt tay cô đi ra ngoài.

*

11 giờ 59 phút đêm, ánh sáng trong đại sảnh đột nhiên tối dần đi, nhóm tân khách dần dần cũng ngưng nói chuyện, đồng thời đưa ánh mắt chờ mong chuyển đến nơi cánh cửa căn phòng từ đầu đến cuối vẫn luôn đóng chặt trên tầng hai, cho đến khi tất cả ánh sáng đều biến mất, những người bồi bàn nhanh chóng thắp sáng những cây nến bên cầu thang, cả ngôi biệt thự liền chìm trong một loại ánh sáng mơ hồ, ấm áp.

Tiếng chuông điểm mười hai giờ đêm vang lên, cánh cửa tầng hai rút cuộc cũng được mở ra, nhân vật chính của đêm nay, Niên Nhạc Nhạc dưới

sự dẫn dắt của ông chủ nhà họ Thiệu cùng chậm rãi đi ra ngoài, khúc violon chân thành từ từ vang lên, hòa theo bước chân giẫm lên chiếc thảm đỏ trên cầu thang đi xuống.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Trên người là chiếc váy cúp ngực màu hồng, để lộ ra đôi vai sáng bóng như ngọc, mái tóc được cuộn thành búi lỏng lẻo, giữa mái tóc mềm mại được tô điểm bằng một chiếc cài tóc hình bướm bằng kim cương nằm chệch sang một bên, mấy lọn tóc tinh nghịch rủ xuống hai bên má, khuôn mặt tinh xảo được trang điểm nền nã, đôi con ngươi đen thui giống như đá Hắc Diệu Thạch phát ra một loại ánh sáng rạng ngời, thông minh, trong suốt, gò má hơi ửng hồng, đôi môi hồng mọng nước, bắp chân dài nhỏ lộ ra bên ngoài chiếc váy ngắn, dưới chân là đôi giày cao gót bảy centimet, chiếc lắc chân khảm kim cương nơi mắt cá phải, theo mỗi bước đi của cô lấp lánh lóe sáng.

Đặc biệt khiến người ta phải chú ý chính là, sợi dây chuyền kim cương màu đỏ đeo trên chiếc cổ trắng nõn, kim cương màu đỏ vẫn luôn được biết đến là loại hiếm thấy nổi tiếng trên đời, có thể nói viên kim cương trên chiếc nhẫn unique ở tay Sở Nhược đã là một chế tác kinh điển của nhiều năm qua rồi, ngoài công nghệ chế tác danh tiếng quốc tế Uk ra, phần lớn công lao thuộc về nó chính là ở viên kim cương màu đỏ có chất lượng phi phàm trên đó, mà kim cương đỏ trên cổ Diệp Căn Niên, bất luận là độ tinh khiết hay tính chất, so sánh với viên trên chiếc nhẫn unique kia, độ ưu tú không biết gấp hơn bao nhiêu lần, dưới ánh nền với sắc màu ấm áp, ánh sáng rực rỡ lóa mắt.

Ưu nhã lại không mất đi vẻ hoạt bát, trong sự khéo léo lại lộ ra vẻ quyền rũ, chiếc cằm khê nhếch kiêu ngạo mà cao quý, Diệp Căn Niên bước ra khiến cho tất cả các tân khách có mặt ngay lập tức liền trở nên yên tĩnh, ăn tượng, ghen tỵ, sửng sốt, thu hết những cảm xúc phức tạp của mọi người

vào trong mắt, Diệp Căn Niên bước chậm chậm xuống bậc thang, gương lên nụ cười cực kỳ khéo léo, tự nhiên đón nhận ánh mắt của mọi người, cao quý thông dong.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thiệu Tư Hữu mỉm cười đứng ở một bên trên bậc cuối cùng của cầu thang, lẳng lặng ngắm nhìn Diệp Căn Niên đang đi tới trước mặt mình, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Cảm ơn các vị trong lúc bận rộn vẫn bớt thời gian tới tham dự bữa tiệc sinh nhật của Nhạc Nhạc, hi vọng sau đây tất cả mọi người đều được vui vẻ, ăn mừng đêm nay."

Ánh sáng ngay tức thời điều được thấp sáng, một phòng phồn hoa, sáng lạn.

Thiệu Thiên Ngạo nở nụ cười đem tay Diệp Căn Niên khẽ chuyển qua cho Thiệu Tư Hữu đang đứng khom lưng lịch lãm, quay về phía mọi người tuyên bố bắt đầu buổi tiệc: "Vậy thì, điệu khiêu vũ mở màn cho bữa tiệc đêm nay sẽ do tiểu thọ tinh(*) của chúng ta thực hiện."

(*)Tiểu thọ tinh: Cô bé/cậu bé được chúc mừng sinh nhật.

Tiếng vỗ tay theo đó vang lên, dưới ánh mắt theo sát của mọi người, Thiệu Tư Hữu dẫn Diệp Căn Niên đi song song vào sàn nhảy, bắt đầu điệu khiêu vũ mở màn cho bữa tiệc.

Âm nhạc từ từ chảy xuôi, Diệp Căn Niên bước chân tiến lùi, xoay tròn thành thạo, dưới sự dìu dắt của Thiệu Tư Hữu, điệu nhảy hoàn mỹ dẫn tới một loạt những ánh mắt kinh ngạc.

Cách đó không xa, Nam Cung Minh Húc đang đứng tay cầm chiếc ly khê dùng sức, ánh mắt lạnh lẽo hơi trầm xuống.

Đây đã là lần thứ mấy hắn xuất hiện loại cảm giác này rồi? Lần gặp trùng hợp đầu tiên ở trong bệnh viện, cố tình kiểm chuyện trong bữa tiệc mừng thọ ở nhà họ Thiệu, bốn năm sau, trong buổi họp báo xa lạ quen thuộc, công ty Minh Huy đột ngột lên tiếng phủ nhận, còn có lúc này.....

Cô gái trước mắt kia càng ngày càng làm cho hắn mê man, cũng càng ngày càng khiến cho hắn phải chú ý, lẫn lộn. Ánh mắt kiêu ngạo, quật cường như thế, động tác cao ngạo, đỉnh đạc như thế, cùng với kỹ thuật nhảy hoàn mỹ, đẹp mắt lúc này, đều vô cùng giống với cái người đã in sâu trong trí nhớ của hắn, hết lần này đến lần khác, đều hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Một cách vô thức, ánh mắt của Nam Cung Minh Húc khóa thật chặt trên bóng lưng xinh đẹp nhỏ nhắn đó, bước chân bắt đầu nhích dần, nhích dần đến gần sàn nhảy.

Cánh tay đột nhiên bị một đôi tay trắng nõn dùng sức kéo lại, ngăn cản động tác của hắn. Nam Cung Minh Húc có chút chán ghét nhăn mày lại, con người lạnh lùng đảo qua phía sau, đụng trúng một đôi mắt ướt át đang chực khóc.

Trên hội trường, điệu nhảy uyển chuyển đến động tác xoay tròn, làn váy dạ hội của Diệp Căn Niên phác ra một hình cung tuyệt mỹ, động tác khê giữa đầu ra sau vừa vặn để cho cô có thể thấy được hai bóng lưng đang cùng rời khỏi đại sảnh bữa tiệc, ánh mắt Diệp Căn Niên chột sáng, sau một động tác đẹp mắt, sắc mặt vẫn như cũ, dưới sự dìu dắt của Thiệu Tư Hữu xoay tròn mấy vòng liên tiếp, trên bờ môi căng mọng gợn lên một đường cong không rõ lắm.

Chẳng biết âm nhạc đã biến hóa từ lúc nào, kèm với tiết tấu nhẹ nhàng chậm chậm mà du dương, Thiệu Tư Hữu khẽ cúi người đưa bờ môi mỏng

áp đến gần bên tai Diệp Cẩn Niên, trong giọng nói trầm thấp mà từ tính mang theo chút vui vẻ, hỏi "Nhạc Nhạc, còn nhớ bài hát này không?"

Diệp Cẩn Niên nghiêng nghiêng đầu, né tránh vành tai phát sốt lên vì nhột, thành thật gật đầu.

“Đã từng”, bài hát đầu tiên hai người chơi chung trong phòng đàn là bài “Đã từng”, đó cũng là lần đầu tiên cô bị Thiệu Tư Hữu chòng ghẹo.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Nghe kỹ đi, đây chính là quà sinh nhật Mục Ân tặng em đấy." Thiệu Tư Hữu biết Diệp Cẩn Niên đang nhớ lại lần đó, khóe môi ưu nhã dương lên, nói chậm rãi.

Mục Ân?

Diệp Cẩn Niên kinh ngạc mở trừng hai mắt, theo sự dẫn dắt của Thiệu Tư Hữu, nhìn về phía chiếc đàn Piano trong góc, đèn bốn phía đều bị tắt, chỉ chừa lại một chiếc đèn nhỏ chiếu lên bên trên mặt đàn Piano màu trắng, cậu bé trai trong bộ âu phục màu đen đang ngồi ngay ngắn với bộ dáng chuyên chú trước chiếc đàn piano, ngón tay linh hoạt, múa may lưu loát trên những phím đàn đen trắng, diễn tấu thành thạo ăn khớp bài “Đã từng” Diệp Cẩn Niên từng chơi, tao nhã giống như chàng hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích.

Diệp Cẩn Niên nhớ, ba ngày trước cô rời khỏi thành phố Kì Lâm là vào sáng sớm, cô còn từng oán trách tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu quấy nhiễu giấc ngủ của mình bằng những âm thanh ma quỷ, khi đó cô không hề nghĩ đến, nửa tháng này ngày ngày Thiệu Mục Ân luyện tập, không phải là vì sự tùy hứng của cậu bé nhỏ, mà là đang tận lực để chuẩn bị món quà sinh nhật đặc biệt cho cô.

Ba ngày ngắn ngủi, đứa bé kia đã có thể đem những sai sót chông chất diễn tấu thành lưu loát, mỹ mãn, có thể tưởng tượng được, trong thời gian đó cậu đã có bao nhiêu sự nỗ lực.

Ca khúc này kết thúc, một ca khúc khác lại nối tiếp, các tân khách lần lượt đi vào sàn nhảy, buổi dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Thiệu Tư Hữu dắt Diệp Căn Niên ra khỏi sàn nhảy, chạm mặt tiểu thiếu gia đi tới, ánh mắt đã từng trợn trừng ghét bỏ nhìn Diệp Căn Niên một cái, mãi lâu sau mới thốt lên một câu: "Đồ ngốc, sinh nhật vui vẻ."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Đã miễn dịch với cách xưng hô này từ lâu, Diệp Căn Niên nhận lấy biệt danh này không chút khách khí, trong đôi mắt lưu động một tia có tên là cảm động, nụ cười chân thật ngưng ở bờ môi: "Mục Ân, cảm ơn cậu."

Nghe câu cảm ơn của Diệp Căn Niên, tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu ngược lại quay đầu nhìn sang Thiệu Tư Hữu bên cạnh, nổi ưu tư lắng đọng trong đôi mắt đen nhánh.

"Một lát nữa anh cũng có quà sinh nhật tặng cho em." Thiệu Tư Hữu khẽ cười, thì thầm vào tai Diệp Căn Niên.

"Các vị." Khi một ca khúc nữa được tuyên cáo kết thúc, Thiệu Thiên Ngạo lại một lần nữa đi vào vị trí trung tâm, cầm trong tay mấy tờ giấy, lên tiếng: "Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Nhạc Nhạc, nhân cơ hội này, tôi còn có một chuyện khác muốn tuyên bố."

Âm nhạc dừng lại, mọi người dần dần quay đến, ánh mắt đều đặt trên mấy tờ giấy trong tay Thiệu Thiên Ngạo, có một vài vị khách đã đoán được ngọn nguồn, đều tới tập chuyên ánh mắt đã chiến đấu liên tục trên các chiến trường lên trên người Thiệu Tư Hữu, chờ đợi kết quả được tuyên bố.

"Mấy năm qua, tin chắc mọi người đều nhìn thấy rõ sự phát triển của Thiệu Thị, trưởng tôn (cháu đích tôn) của tôi, Thiệu Tư Hữu đã dùng thành tích xuất sắc của mình ở thành phố Kì Lâm để chứng minh năng lực của nó, cho nên tôi quyết định, đem toàn bộ cổ phần của công ty Thiệu Thị ở nước Anh trong tay tôi chuyển sang tên cho hai anh em bọn chúng, từ ngày hôm nay, Tư Hữu sẽ bắt đầu thay tôi tiếp nhận chức tổng giám đốc tổng công ty Thiệu Thị chúng tôi."

Tiếng vỗ tay theo đó nhiệt liệt vang lên, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, từ đầu đến cuối Thiệu Tư Hữu vẫn duy trì vẻ dửng dưng trước sau như một, ưu nhã đi đến giữa hội trường, đón nhận giấy trao tặng cổ phần Thiệu Thiên Ngạo đưa cho, khom người cúi xuống thật sâu, ánh mắt quét qua chỗ tân khách, giọng nói vinh quang không kinh hãi vang lên:

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Cảm ơn ông nội đã tín nhiệm cháu, cũng cảm ơn mọi người đã công nhận tôi, Thiệu thị là tâm huyết của ông nội, tôi sẽ cố gắng hết sức mình để làm cho nó được mạnh hơn nữa."

Tiếng vỗ tay lại nổ vang lần nữa, tiếng chúc mừng liên tiếp của các tân khách chông chéo lên nhau, bầu không khí buổi tiệc lại được đẩy lên cao lần nữa.

"Đồng thời," Thiệu Tư Hữu tiếp tục lên tiếng, trong hội trường nhất thời lại yên tĩnh.

"Đồng thời, tôi cũng rất hy vọng, trên con đường phấn đấu của mình, có thể có được người tôi yêu quý nhất làm bạn đồng hành." Câu nói của Thiệu Tư Hữu dẫn tới một hồi kinh ngạc của đám tân khách, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Thiệu Tư Hữu ưu nhã cúi người xuống, cầm tay Diệp Căn Niên nâng lên, đặt một nụ hôn sâu lên bàn tay trắng nõn xinh xắn của

cô, tự mình công bố đáp án: "Tôi rút ra 20% cổ phần của mình có trong công ty, làm quà tặng cho cô ấy, Nhạc Nhạc, sinh nhật vui vẻ."

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Các tân khách bị sốc vì thông tin bất ngờ mà quên cả phản ứng, mãi đến một lúc lâu sau đó mới có người bắt đầu nhỏ giọng xì xào, dần dần dẫn đến thành toàn hội trường xôn xao.

Cũng kinh hãi như vậy, còn có Diệp Căn Niên và Thiệu Thiên Ngạo.

Diệp Căn Niên không dám tin nhìn chăm chăm bàn tay to đang nắm chặt mình không cho kháng cự, cô đã hiểu được tâm ý của Thiệu Tư Hữu từ rất lâu rồi, nhưng cô không ngờ, anh sẽ dùng chính phương thức này, ở tại nơi đây, nói những lời như vậy, cô kinh ngạc đứng yên tại chỗ, có chút không biết làm thế nào.

Tròng mắt đen nghiêm khắc, nhìn xa trông rộng của Thiệu Thiên Ngạo bình tĩnh quét qua toàn trường, hành động của Thiệu Tư Hữu đích thực đã rất rất nằm ngoài dự đoán của ông, nhưng ông tuyệt đối không thể hủy đi cái tôi của Thiệu Tư Hữu, nhất là khi tận mắt nhìn thấy Ân Dao kéo mạnh Thiệu Mục Ân với vẻ mặt phản kháng vào phía sau, đối với sự mưu tính từ trước của Thiệu Tư Hữu, Thiệu Thiên Ngạo cũng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, trải sẵn con đường sau đó cho Thiệu Tư Hữu.

"Các vị, tôi còn có một chuyện khác muốn thông báo."

Giọng nói Thiệu Thiên Ngạo vẫn trầm ổn như cũ, phần đông tân khách lại lập tức tập trung tinh thần, chờ đợi tin tức oanh tạc kế tiếp, vậy mà, lần này người oanh tạc lỗ tai của bọn họ, cũng không phải là Thiệu Thiên Ngạo, cũng như vậy, không phải là Thiệu Tư Hữu.

"Tôi còn có một việc muốn thông báo, đó chính là thân phận của Nhạc Nhạc cũng không phải là con gái nuôi của nhà họ Thiệu, mà là người thừa

kế duy nhất của tập đoàn Niên Thị, đồng thời cũng là Tư..."

Vị hôn thê của Thiệu Tư Hữu, mấy chữ này còn chưa kịp nói ra, một giọng nói trẻ đã trước một bước chen vào, làm chấn kinh màng nhĩ của mọi người.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Đồng thời cũng là tiểu công chúa bị thất lạc ở bên ngoài của gia tộc Bồ Tư Nặc chúng tôi!"

Từ lối vào đại sảnh, người kia chậm rãi đi đến có giọng nói trong như ngọc, trên đầu là mái tóc ngắn bồng bênh màu vàng lúa mạch, ở dưới ánh đèn trở nên vô cùng lóa mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như đại dương mang theo ý cười, từ từ tiến đến.

Bạn gái bên cạnh hãnh trong bộ dạ hội màu bạc, mái tóc mây búi cao, dáng người linh lung, sexy rất hợp với bộ lễ phục có thiết kế hở vai, làm giảm đi mấy phần mạnh mẽ của ngày thường, lại tăng thêm chút mịn hoặc, hấp dẫn.

Trong đám tân khách lập tức có người nhận ra, chàng trai này chính là Holkeri – một trong những người nổi bật được chờ đợi là người thừa kế thế hệ này của gia tộc Bồ Tư Nặc, mà người bạn gái bên cạnh hãnh, chính là người cầm quyền vừa mới trở về của tập đoàn Diệp Thị, Diệp Căn Nhiên.

Niên Nhạc Nhạc là tiểu công chúa bị thất lạc ở bên ngoài của gia tộc Bồ Tư Nặc?

E rằng, chẳng có tin tức nào khiến cho người ta cảm thấy rung động hơn tin tức này, Niên Nhạc Nhạc lại là tiểu công chúa của gia tộc Bồ Tư Nặc, được chính miệng người thừa kế thừa nhận! Tiểu công chúa của gia tộc hắc đạo nổi danh thế giới, thế nhưng từ nhỏ lại được gửi nuôi ở nhà họ Thiệu!

Nhà họ Thiệu ở trên thương trường từ đầu đến cuối đều quyết chí tiến lên, cùng với gia tộc Bồ Tư Nặc xưng hùng giới hắc đạo, thậm chí lại có mối thâm hậu sâu xa như vậy, ý nghĩa biểu đạt phía sau điều này, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ, suy nghĩ sâu xa.

Dĩ nhiên, không chỉ có gia tộc Bồ Tư Nặc, mà còn có cả nhà họ Diệp, nhà họ Diệp cũng đã từng xuất thân trong giới hắc đạo, đã chuyển sang giới bạch đạo được nhiều năm!

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Từ lúc Diệp Căn Nhiên trở về đến nay, cho đến tận bây giờ cũng là lần đầu tiên tham dự buổi tiệc như thế này, lại đi chung với người được chờ đợi là người thừa kế của gia tộc Bồ Tư Nặc, đến tột cùng, là vì cô nể mặt nhà họ Thiệu là đối tác của mình, hay là vì tiểu công chúa được gửi nuôi ở nhà họ Thiệu? Nếu Diệp Căn Nhiên là vì Niên Nhạc Nhạc, như vậy phải chăng là cô đang cố tình bày tỏ mối quan hệ thân thiết của mình với gia tộc Bồ Tư Nặc? Hay là nói, nhà họ Diệp lại sắp sửa quay trở về con đường hắc đạo lần nữa?

Tâm tư của mọi người khác nhau, nhưng bởi vì mỗi người đều là để tìm kiếm được nhiều lợi ích trên thương trường, nên cũng đã hình thành thói quen mang theo mặt nạ tùy từng thời điểm, vì vậy, ngoài vẻ kính ngạc ra, những tâm tư khác đều được bọn họ chôn sâu ở trong lòng, không để lộ ra chút nào.

"Hi, Nhạc Nhạc, sinh nhật vui vẻ." Holkeri dẫn đầu đi tới trước mặt Diệp Căn Nhiên, ôm một cái thật chặt, thuận tiện mượn lực lấy cái tay của cô đang bị Thiệu Tư Hữu giữ ra, trong con mắt màu lam thoáng qua vẻ kính ngạc, tán dương: "Bé yêu, hôm nay em thật xinh."

Diệp Cẩn Niên cười khéo léo coi như đáp lại, trông thấy Holkeri toàn vẹn xuất hiện không chút tổn hại thì cô thật sự đã hung hăng thở phào nhẹ nhõm, sự thấp thỏm treo thật lâu trong lòng rốt cuộc cũng bị rơi hoàn toàn xuống đất.

Ánh mắt nhìn nhìn phía về phía sau Diệp Cẩn Niên, nơi đó cũng không hiện ra bóng dáng mà cô đang mong đợi.

"Thân thể của cha tạm thời vẫn chưa tiện để xuất hiện trong những hoàn cảnh như thế này, cho nên tôi thay ông ấy đến đây, nhân tiện thay mặt thăm hỏi sức khỏe của ông Thiệu." Diệp Cẩn Niên chào hỏi tôn kính với Thiệu Thiên Ngạo, sau đó quay đầu nhìn Diệp Cẩn Niên giương lên một nụ cười:

"Sinh nhật vui vẻ."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Cảm ơn chị." Nhanh chóng thu lại sự thất vọng trong đáy mắt, Diệp Cẩn Niên ngoan ngoãn đáp lời.

Chỉ cần biết cha không có việc gì là tốt rồi, có người thân đón sinh nhật cùng cô, cô cũng đã rất thỏa mãn.

"Niên Nhạc Nhạc, Thiệu Tư Hữu, tôi ghét các người!" Tâm trạng của mọi người đang dần dần bình phục, cùng với tiếng nhạc đang định lại khiêu vũ lần nữa, thì một giọng nói mang theo tiếng nước nở rộ từ một góc phòng tiệc truyền đến.

Góc bên kia, tiểu thiếu gia nhà họ Thiệu - Thiệu Mục Ân mắt đỏ hoe, hung hăng trợn mắt nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, Ân Dao phía sau mang vẻ mặt bất đắc dĩ, day day ấn đường, cánh tay định kéo Thiệu Mục Ân vẫn còn lơ lửng giữa không trung, chỗ gan bàn tay phải có một vết thương rõ rệt.

Ánh mắt Thiệu Tư Hữu hơi trầm xuống, anh ngấp ngừng liếc nhìn Diệp Căn Niên, sau đó bước nhanh đến kéo Thiệu Mục Ân ra khỏi đại sảnh. Thiệu Mục Ân cũng không phản kháng, chỉ là giống như nhìn Diệp Căn Niên thật sâu một cái, rồi chủ động đi theo.

"Mục Ân còn bé, khiến mọi người chê cười rồi." Trong mắt Thiệu Thiên Ngạo xẹt qua một tia bất đắc dĩ, ông cười trầm ổn một tiếng, giải thích.

Mặc dù có chút nghi ngờ đối với sự luống cuống của Thiệu Mục Ân, nhưng chuyện ngoài lề này so với tin tức vừa rồi thật sự chẳng đáng kinh ngạc, đám tân khách sau khi được giải thích cũng đều chẳng bận tâm, càng đem lực chú ý đặt trên người ba người Diệp Căn Niên, Holkeri và Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên bị đông đảo tân khách vây kín xung quanh, thỉnh thoảng còn bị người ta mang đến một ly sâm banh, những lời nói giả dối, khách khí cứ xuyên qua xuyên lại, quần quanh bên hai lỗ tai cô.

Có người muốn mượn cơ hội để lấy lòng Thiệu thị, có người muốn nhân cơ hội để dựa thế gia tộc Bồ Tư Nặc, cũng có người muốn cố gắng để moi được thông tin gì đó, tóm lại, Diệp Căn Niên bị một đám người bao vây, mỗi người đều có một mục đích riêng cần phải đạt được, các vấn đề ùn ùn đưa ra khiến cho nụ cười thân thiện nhạt nhẽo của cô càng lúc càng lạnh, được mời rượu liên tiếp cũng khiến cho Diệp Căn Niên bắt đầu cảm thán tửu lượng của thân thể Niên Nhạc Nhạc này, thật sự quá thấp.

Cuối cùng trong lúc không ai để ý, Diệp Căn Niên lén rời khỏi bữa tiệc, chỗ cửa người phục vụ đã được Thiệu Tư Hữu sắp xếp trước, đưa chiếc áo khoác thật dày cho cô, Diệp Căn Niên nhận lấy bao kín người, một mình đi ra ngoài sân, ngồi trong vườn hoa ngắm sao trên trời.

Gió đêm thổi tới, tinh thần dần dần thanh tỉnh, Diệp Căn Niên nhìn vườn hoa dưới ánh đèn, núi đá đẹp đẽ tinh xảo của ban ngày, trong màn đêm trở

nên khác hẳn, từng từng lớp lớp đá lởm chởm giương nanh múa vuốt quý mị, con đường đá xanh nhỏ quanh co dưới ánh đèn, sắc xanh nhàn nhạt nổi lên bình.

Bên cạnh con đường đá xanh chập trội quanh co, được trang trí bằng những viên đá xanh chạm trổ rỗng, ánh đèn từ bên trong phát ra, vừa dùng để soi sáng cũng đồng thời là để kết nối giao thoa với hòn núi giả trong vườn hoa.

Những tiếng cãi vã trầm thấp cùng với tiếng gió đêm gào thét truyền vào trong tai Diệp Căn Niên, giọng nói quen thuộc khiến Diệp Căn Niên an tĩnh lại, cô tiến gần đến nơi phát ra âm thanh.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Cách ngọn núi giả phía bên kia, hai người một nam một nữ đang đứng đối diện nhau cãi vã, những âm thanh đứt quãng truyền đến.

Thay vì nói là cãi vã, chẳng thà nói là hai người đó đang biểu diễn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tái nhợt của Sở Nhược toàn là nước mắt, cô ta khẩn cầu nhìn người đàn ông trước mặt, trong đôi mắt đắm lệ tràn đầy vẻ khổ sở, hai tay dùng sức nắm chặt cánh tay người đàn ông, tay áo của bộ âu phục màu đen bị cô giữ trở nên nhăn nhúm. Cùng với động tác của cô ta, chiếc áo choàng dài phủ trên người lão đảo chực rơi, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ánh mắt Nam Cung Minh Húc di dời xuống, cuối cùng dừng lại ở nơi bàn tay Sở Nhược đang lôi kéo cánh tay mình, trong con người màu nâu lẳng đọng vẻ không kiên nhẫn cùng chán ghét thật sâu. Đây là vẻ mặt Diệp Căn Niên rất quen thuộc, trước đây cô không chỉ thấy qua vẻ mặt đó có một lần.

Nếu như Sở Nhược đủ thông minh, cô ta hẳn biết lúc này mình nên buông tay, giống như Diệp Căn Niên trước đây, nếu không sẽ chỉ chọc giận người đàn ông trước mắt này.

Đây là kinh nghiệm Diệp Căn Niên từng tổng kết ra.

Nhưng rất dễ nhận thấy, cái giả thiết này không thể thành lập, hay là nói, Sở Nhược biết những thứ này nhưng lại đánh giá quá cao giá trị của bản thân mình, cho nên khi Nam Cung Minh Húc hung hăng hất tay cô ta ra, cô ta suýt nữa đã ngã lăn trên đất.

Dĩ nhiên, có thể nhìn ra được, Nam Cung Minh Húc cuối cùng vẫn còn khống chế sức lực, nếu không với cơ thể mảnh khảnh, yếu đuối như thế này của Sở Nhược, sao có thể chống đỡ được cái vung của hắn. Đây không phải là đã tỏ rõ hắn rất niệm tình cũ sao? Diệp Căn Niên nghĩ châm chọc.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Không thể tiếp nhận được việc Nam Cung Minh Húc rời đi cũng không thèm quay đầu lại, thân thể Sở Nhược chao đảo chưa đợi cho nó kịp đứng vững đã vội vã đuổi theo, mùa đông đường trơn, trên con đường đá xanh tuyết dần dần đọng lại khiến cho chiếc giày cao mười phân của Sở Nhược bị treo, cả người cô ta đổ về phía trước theo quán tính.

Quá trình này được thể hiện rõ ràng trong ánh mắt của Diệp Căn Niên, Sở Nhược ngã sấp xuống phía trước, bụng vừa vặn đụng phải thành đá xanh được chạm khắc đẽo đẽo!

"A ——" Cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết, chói tai vang lên.

Vậy mà, Nam Cung Minh Húc đã nhanh chân rời đi, không nghe được tiếng kêu thảm thiết này, các tân khách trong phòng tiệc đang ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình cũng không hề nghe thấy tiếng kêu la

thảm thiết của cô ta, có thể cứu cô ta, chỉ có Diệp Căn Niên đứng ở phía sau ngọn núi giả!

Có muốn thấy chết mà không cứu hay không đây?

Trong đầu, cảnh tượng vụ tai nạn ô tô năm năm trước lại ùa về, sắc trắng chói mắt, khuôn mặt bị méo mó vì thù hận, còn có nỗi tuyệt vọng, đau đớn đến tận cùng.

Đó là Sở Nhược, Diệp Căn Niên nhớ rõ, khi đó Sở Nhược đã lái xe đâm vào cô, cướp đi tính mạng của con cô như thế nào!

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Nếu như không có cơ duyên trọng sinh lần này, Diệp Căn Niên cô và đứa con của cô đã trở thành oan hồn trên tay của Sở Nhược!

Tại sao phải cứu! Dựa vào cái gì mà phải cứu!

Người phụ nữ này đáng bị đền mạng bằng đứa bé của cô ta, cô ta xứng đáng bị lặp lại tất cả những gì cô đã phải trải qua năm đó!

Bước chân di chuyển về phía trước dần dừng lại, trong tiếng kêu cứu có chút yếu ớt của Sở Nhược, Diệp Căn Niên nhắm mắt đấu tranh.

Cô hận Sở Nhược, hận Nam Cung Minh Húc, nỗi căm hận này chân thật mà mãnh liệt.

Cô không muốn mượn tay người khác người khác trả thù, trước mắt chính là một cơ hội không cần dùng đến sức lực, nhưng mà, đứa bé kia.....

Cái cảm giác tuyệt vọng khi bị tước đoạt cuộc sống đó, cô có chết cũng không quên, bây giờ Sở Nhược đang phải trải qua quá trình giống như cô,

quả thực là đúng người đúng tội, thế nhưng đứa bé này?

Rồi sẽ có báo ứng. Diệp Cẩn Niên hít sâu một hơi, từ từ mở mắt, trong tiếng rên rĩ càng ngày càng yếu dần, chậm chậm di chuyển bước chân.

Phía sau, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền đến:

"Nếu cô không muốn cứu, cũng không cần phải miễn cưỡng."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Kích Động (1)

Hai giờ sáng, bệnh viện cực kỳ vắng vẻ, lạnh lẽo, Diệp Căn Niên một mình ngồi trên chiếc ghế gỗ bên ngoài phòng cấp cứu, bên cạnh là Diệp Căn Niên trong chiếc áo khoác màu vàng nhạt, đang đứng khoanh tay dựa người vào tường.

Nhớ đến cảnh tượng vừa xảy ra trong vườn hoa nhà họ Thiệu, Diệp Căn Niên trong bộ dạ hội màu bạc đột nhiên xuất hiện phía sau mình, vẻ lạnh lạnh cao quý giống như nữ thần Mặt Trăng, nhìn về phía Sở Nhược đang đau đớn rên rỉ trên đất, ánh mắt rét lạnh như băng.

"Nếu cô không muốn cứu, cũng không cần phải miễn cưỡng."

Diệp Căn Niên nghĩ, cô quả thật có rất nhiều lý do để không cứu Sở Nhược, vì cô, cũng là vì đứa bé của cô.

Nhưng rút cục đến cuối cùng, cô lại chọn cách cứu Sở Nhược.

Hình như kết quả như thế, Diệp Căn Niên đã đoán ra ngay từ đầu, lặng lẽ cùng cô dìu Sở Nhược máu me khắp người vào trong xe, lại tìm Holkeri cũng đang tham dự buổi tiệc đưa bọn họ đến bệnh viện dưới trướng của gia tộc Bố Tư Nặc.

Ánh đèn đỏ quỷ mị ở phòng cấp cứu, thi thoảng có người từ bên trong đi ra liền trở thành nơi phát ra âm thanh duy nhất trong cả hành lang.

Có lẽ chị em Diệp Căn Niên là trường hợp duy nhất trong cái bệnh viện này chẳng rào đón bác sĩ để hỏi han tình hình của người bệnh, mấy lần có y tá đi ra định trưng cầu ý kiến, đều phải kinh ngạc vì thái độ lạnh nhạt giống hệt nhau của các cô.

Sự thật là, từ khoảnh khắc chiếc xe ô tô cấp cứu tiến vào trong phòng cấp cứu, Diệp Căn Niên liền cảm thấy mình đã hoàn thành nhiệm vụ, cô không phải là cô gái đa cảm, buồn lo vô cớ, cứu Sở Nhược không chỉ vì cố kỵ bởi một sinh mệnh nhỏ vô tội giống như đó, mà nếu như ngay tại buổi dạ tiệc ở nhà họ Thiệu, Sở Nhược bị chết do không được chữa trị, thì phiền toái dẫn tới cũng sẽ không nhỏ.

"Bệnh nhân đã thoát khỏi cơn nguy hiểm đến tính mạng." Đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ trưởng từ bên trong đi ra, hết sức vui mừng nhìn hai chị em nói, lại bất ngờ khi không nhìn thấy chút vui sướng nào trên mặt hai người.

"Do phần bụng bị chịu một đòn nghiêm trọng nên dẫn đến sinh non, e rằng phu nhân này về sau sẽ không thể sinh được nữa."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Dừng một chút, vị bác sĩ sau khi nói nửa câu thăm dò, lại phát hiện, ngoài cô bé còn hơi nhỏ tuổi có lộ ra chút kinh ngạc ra, thì hai người giống như nhau không hề tỏ ra bất kỳ vẻ thương cảm nào. Tuy có chút nghi ngờ, nhưng người đưa bệnh nhân đến không có chất vấn gì, thì vị bác sĩ vẫn phải để lại số phòng bệnh bệnh nhân được chuyển đến.

Trong phòng bệnh VIP được bày biện sang trọng, Sở Nhược sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, ấn đường nhăn chặt vì đau đớn.

Diệp Căn Niên ngồi trên chiếc ghế sofa phía đối diện, gửi tin nhắn cho Thiệu Tư Hữu.

Cánh cửa bị chậm chậm đẩy ra, người y tá trẻ tuổi đẩy xe thuốc từ bên ngoài đi vào.

Vừa rồi đi cùng viện trưởng, Holkeri tự mình đến phòng bệnh thăm, thân phận của Diệp Căn Niên cũng đã được Holkeri công bố tại chỗ, khi biết được cô gái phương Đông mười tám tuổi này cũng là một trong những người được chờ đợi thừa kế của gia tộc Bồ Tư Nặc, ngoài sự kinh ngạc ra, người y tá bắt đầu có vẻ thật cẩn trọng, dưới cái nhìn chăm chăm của Diệp Căn Niên, căng thẳng đến nỗi phạm sai lầm.

"Đây là cái gì?" Diệp Căn Niên chỉ chỉ vào tuýp thuốc màu cam người y tá đang định tiêm vào hỏi.

Người y tá lập tức dừng động tác, xoay người nghiêm cẩn đáp: "Tiểu thư, đây là thuốc trấn tĩnh giảm đau, lúc ở trong phòng giải phẫu, bác sĩ trưởng nhận thấy cảm xúc của bệnh nhân rất bất ổn, tiêu cực, cảm xúc tiêu cực quá cao, cho nên đã bảo tôi tiêm cho cô ấy..."

Nói cực nhanh xong đoạn này, người y tá vô cùng thấp thỏm rũ mắt xuống, bệnh viện này chỉ là một tài sản riêng hết sức tầm thường của gia tộc Bồ Tư Nặc, trong vòng một ngày, cô ta được chạm trán đến hai nhân vật cấp cao, lại bị viện trưởng đặc biệt cử đến chăm sóc bệnh tình cho người của một trong hai vị cấp cao đó, đối mặt với tiểu công chúa trong truyền thuyết này, trái tim của cô ta quả thật không thể gánh vác nổi.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của cô y tá, Diệp Căn Niên không nhịn được bật cười, ánh mắt quét qua Sở Nhược ấn đường đang nhíu chặt, từ từ lên tiếng: "Bệnh nhân này rất kiên cường, không sợ đau. //"

"Bác sĩ có nói khi nào cô ta sẽ tỉnh lại không?"

"Khoảng một tiếng ạ." Cô y tá sững người, một hồi lâu mới phải ứng kịp hiểu ra ý tứ của Diệp Căn Niên, vội vàng thu chỗ thuốc vừa rồi lại, còn hỏi thử một câu thăm dò: "Vậy thuốc trấn tĩnh này..."

"Cũng không cần, sức chịu đựng của cô ta cũng không tệ." Ánh mắt Diệp Căn Niên lóe lóe, cô nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Người đáng chết được bình an, người vô tội tính mạng lại không còn, không có kết quả nào tệ hơn kết quả này.

Cô y tá lạnh lợi gật đầu, đẩy xe đi ra ngoài, thì ra tiểu thư không thích bệnh nhân này, cô ta tất nhiên sẽ báo cho mấy vị bác sĩ phụ trách chữa bệnh biết.

Điện thoại di động trong túi rung lên một cái, Diệp Căn Niên lấy ra xem, đối với tình hình bên này, Thiệu Tư Hữu đã hiểu đại khái, trách mắng mấy câu vì việc cô tự ý rời đi xong, lại cẩn thận dặn dò rất nhiều chuyện. Thiệu Mục Ân bên đó hẳn là đã quậy rất lợi hại, nếu không với tính cách của Thiệu Tư Hữu, nhất định sẽ đến đây tìm cô.

Ở nước Anh, mỗi một thành viên trong gia tộc Bồ Tư Nặc đều được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, sự an toàn của cô có thể hoàn toàn yên tâm.

Người trên giường có vẻ như có dấu hiệu tỉnh lại, lông mi run rẩy như cánh chim, cuối cùng kéo ra một khe hở hoang mang.

Ánh mắt Sở Nhược nhìn khắp xung quanh phòng bệnh một vòng, lúc rơi trên người Diệp Căn Niên rõ ràng đã sáng lên, khi tầm mắt dần dần thanh tỉnh, chiếu ra không có người mình muốn gặp, trong mắt hiện rõ vẻ thất vọng.

Động tác này bị Diệp Căn Niên thu vào trong mắt, bên môi nụ cười giễu cợt khẽ giương lên.

Tĩnh lại, chuyện đầu tiên không phải là lo lắng đứa bé có còn hay không, mà là tìm kiếm bóng dáng của người đàn ông đó, xem ra, Sở Nhược đã biết trước được kết quả này, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy Sở Nhược thật sự không cần thận mà bị ngã xuống, thì Diệp Căn Niên nhất định sẽ nghi ngờ, vụ sinh non này chính là một vở kịch đã được Sở Nhược sắp xếp tỉ mỉ.

"Nhạc Nhạc, đứa bé của chị đã không còn phải không?" Đôi tay kia rút cuộc cũng mò xuống bụng mình, Sở Nhược với vẻ mặt tràn đầy nước mắt, nhìn về phía Diệp Căn Niên.

Nếu như là người khác với vẻ mặt như thế hỏi vấn đề này, có lẽ Diệp Căn Niên sẽ có chút không đành lòng, nhưng đối lại, đối tượng là Sở Nhược, Diệp Căn Niên liền thể hiện rất thành thật.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Đúng là không còn."

Cô không định giấu giếm, hưởng hồ đương sự cũng không để ý như cô đã tưởng tượng. Trước đó, lúc ở trong bệnh viện, Sở Nhược đã cố tình để cho đám người Thiệu Tư Hữu biết tin mình có thai, cho thấy rõ ràng là cô ta muốn dùng đứa bé để ra oai, bất luận là có thể thuận lợi sinh đứa bé ra hay không, ít nhất sẽ không giống cô năm đó, im hơi lặng tiếng như vậy.

Đứa bé kia không còn, coi như cũng là chuyện tốt, từ khi còn trong bụng, đã bị mẹ đẻ tính kế triệt để cho cuộc sống rồi, đúng là xót xa.

Có lẽ cũng bởi vì vậy mà ông trời mới tước đoạt đi quyền làm mẹ của Sở Nhược.

"Không còn..." Sở Nhược lẩm bẩm lặp lại, từ từ nhắm mắt: "Không còn cũng tốt, anh ấy vốn cũng không muốn..."

Bờ môi tái nhợt treo nụ cười khổ nồng đậm, nước mắt từ khóe mắt Sở Nhược chảy xuống ướt gối, "Ít nhất, vẫn còn may mắn hơn Diệp Căn Niên một chút..."

Câu nói đột ngột truyền đến, khiến bước chân Diệp Căn Niên vốn định rời đi bỗng nhiên dừng lại, cô quay đầu nhìn bộ mặt đang treo vẻ đau khổ của Sở Nhược, nụ cười khổ đó khi lọt vào trong mắt, đối với cô, lại giống như thành ra khoa khoang.

"Đúng vậy, so với Diệp Căn Niên có lẽ cô may mắn hơn, ít nhất cô còn có thể nghe, có thể nói, có thể đi, hoạt động." Diệp Căn Niên gằn từng chữ, lạnh lùng lên tiếng, từ khóe môi giương lên ý cười có chút tàn nhẫn: "Nhưng năm năm cố gắng, cô vẫn không thể thay thế được cô ấy, có được vị trí bà chủ nhà Nam Cung, năm năm sau, cô càng mất đi tư cách đó. Bởi vì nhà Nam Cung nhất định sẽ không tiếp nhận một nữ chủ nhân không có khả năng sinh đẻ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Quà Tặng

"Cái này cho cô."

Lúc ra khỏi bệnh viện, mặt trời vẫn chưa lên, tuyết như những viên ngọc trai còn chưa tan hết, Diệp Căn Nhiên nhìn thấy Thiệu Tư Hữu đi ra từ chiếc xe Bugatti màu bạc đang đỗ trước cửa bệnh viện thì xoay người đưa cho Diệp Căn Nhiên một cái cạc, nói:

"Có thời gian qua chơi, tôi và cha tạm thời sẽ sống ở đó."

Diệp Căn Nhiên nhận lấy mắt sáng lên, nhìn địa chỉ ở phía trên, mặt tràn ra nụ cười sáng ngời, thấy Diệp Căn Nhiên hiểu ý, xoay người lái xe rời đi.

Cứ nhìn mãi theo bóng chiếc xe đã dần dần cách xa, Diệp Căn Nhiên đột nhiên cảm thấy trên vai ấm áp, vốn đã được bọc thật kín trong chiếc áo khoác, giờ lại được choàng thêm một chiếc áo nhung dài nữa, quay đầu lại, đập vào mắt cô là Thiệu Tư Hữu với bộ dáng cứng chiều đang tươi cười dịu dàng.

"Anh đến đây từ lúc nào vậy?" Diệp Căn Nhiên hỏi có chút kinh ngạc, nói chuyện trong điện thoại, rõ ràng cô đã nói Thiệu Tư Hữu không cần phải đến đây rồi, lúc này bữa tiệc trong nhà hẳn vừa mới kết thúc chưa được bao lâu, có thể thấy được, anh đã bỏ tiệc chạy tới đây.

"Vừa mới đến thôi." Thiệu Tư Hữu mỉm cười kéo chiếc áo khoác vào cho Diệp Căn Nhiên, mở cửa xe đưa cô vào trong, sau đó mình cũng ngồi

vào chỗ, cười nói: "Anh tới đón tiểu thọ tinh trốn nhà của chúng ta về."

"Em xin lỗi." Diệp Căn Niên lập tức cúi thấp đầu nhận lỗi. Tình hình lúc đó khẩn cấp, hơn nữa cũng là sợ mấy vị tân khách trong phòng tiệc phát hiện ra, cô là nhân vật chính của tối nay, không thể quay trở vào bên trong tìm viện binh được, Thiệu Tư Hữu lại không thể tách ra khỏi Thiệu Mục Ân, cũng chỉ đành gọi điện bảo Holkeri ra ngoài giúp một tay.

Diệp Căn Niên liếc nhìn tuyết rơi trên đất bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết nhỏ như vậy, bên ngoài xe lại tích tụ một lớp dày như thế, rõ ràng Thiệu Tư Hữu đã đến đây từ lâu rồi.

Diệp Căn Niên áy náy nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, cô nên ra ngoài sớm hơn.

Thiệu Tư Hữu có chút bất đắc dĩ, vuốt vuốt đầu Diệp Căn Niên, lên tiếng: "Xem xét một phần là vì sinh nhật của tiểu thọ tinh, lần sau không được như thế nữa, bây giờ chúng ta về nhà trước đã."

Nói xong, Thiệu Tư Hữu khởi động xe.

Lúc này đã là rạng sáng, trong bữa tiệc Diệp Căn Niên đã uống không ít rượu, nên rất nhanh đã dựa vào chiếc đệm lót ở trên xe ngủ thiếp đi, đợi đến khi cô tỉnh lại, Thiệu Tư Hữu đã lái xe vào trong biệt thự nhà họ Thiệu.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Bữa tiệc đã kết thúc từ lâu, các tân khách đều đã lần lượt ra về, bởi vì sức khỏe của ông cụ Thiệu không cho phép, nên đã trở về phòng nghỉ ngơi từ lâu, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, Thiệu Mục Ân đang ngồi một mình trên chiếc ghế sofa, trên người vẫn là bộ âu phục màu đen mặc lúc đánh đàn khi nãy, sắc mặt của cậu không tốt khiến cho đám người làm nữ đứng ngây ngốc ở trong đại sảnh có vẻ hơi luống cuống.

Bầu không khí ngột ngạt bị chấm dứt khi Diệp Căn Niên bước vào cửa, nghe được âm thanh từ cửa truyền đến, Thiệu Mục Ân lập tức nhìn về phía hai người đang đi vào.

Ánh đèn sáng trưng trong đại sảnh khiến cho Diệp Căn Niên có chút nhức mắt, cô khó chịu díp mắt lại, cơn buồn ngủ nồng đậm khiến cho bước đi của cô có chút chao đảo.

Thiệu Mục Ân khẽ cau mày, đứng dậy đi tới chỗ công tắc ở cửa sảnh điều chỉnh lại độ sáng trong căn phòng, mắt vẫn còn hơi đỏ mang theo thứ cảm xúc nào đó không nói lên thành lời nhìn về phía Diệp Căn Niên, ngay sau đó, ánh mắt Thiệu Mục Ân liền biến đổi, cậu chỉ vào cổ Diệp Căn Niên nói:

"Niên Nhạc Nhạc, vết thương này của em là như thế nào hả?"

Diệp Căn Niên vốn đang đứng cũng có thể ngủ được, dưới tiếng mắng mỏ giận dữ của tiểu tổ tông nhà họ Thiệu, ngay lập tức bị giật mình không nhỏ, cơn buồn ngủ mới vừa rồi nhất thời tan biến đi hơn một nửa.

Lúc vào cửa, cô theo phản xạ đưa luôn áo khoác cho nữ giúp việc nghênh đón ở cửa, Diệp Căn Niên đột nhiên nhớ ra, thân thể Niên Nhạc Nhạc này, chỉ cần có một va chạm nho nhỏ, thương tổn cũng liền trở thành nghiêm trọng, không cần soi gương cô cũng đoán được, nơi cổ bị Sở Nhược bóp lúc trong bệnh viện, vết thương nhất định sẽ rất rõ ràng.

Thiệu Tư Hữu ở một bên đã đổi áo khoác, nghe thấy câu nói của Thiệu Mục Ân, từ bên cạnh lập tức đi vòng qua trước người Diệp Căn Niên, khi thấy trên chiếc cổ trắng nõn của Diệp Căn Niên đột nhiên xuất hiện một vết tụ máu màu đỏ sẫm, ánh mắt lập tức trầm xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hơi thở thanh nhuận phả vào mặt, giọng nói bình tĩnh trước sau như một của Thiệu Tư Hữu vang lên, nhưng Diệp Căn Niên

lại nghe ra, bên trong đó đang ẩn sâu cơn tức giận cuộn cuộn, đầu lập tức tỉnh táo, cô vô thức rụt người lại, cơ thể khẽ lùi về phía sau một bước.

"Ồ, đây chính là cái gọi là ưu thế mà anh với ông nội nói?" Thiệu Mục Ân lạnh lùng nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, trong tròng mắt đen trong suốt đã từng hồn nhiên nổi lên tia giễu cợt: "Anh trai bảo vệ em thật đúng là tốt nha."

Nói xong, Thiệu Mục Ân xoay người bước nhanh về phòng.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thiệu Tư Hữu không trả lời, tay kéo Diệp Căn Niên đi lên tầng, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng Diệp Căn Niên có cảm giác ngón tay anh đang dùng sức.

Hai người vội vàng rời khỏi đại sảnh nên không nhìn thấy, từ cánh cửa vừa mới khép lại kia, cậu thiếu niên đi vào và quay ra, trên tay cầm một lọ thuốc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo bóng lưng hai người đang đi lên trên tầng.

Trở về phòng, Diệp Căn Niên ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế trường kỷ để bôi thuốc, đầu rũ thấp xuống không nói câu nào.

Tóc bị rơi rớt xuống trước ngực, theo động tác của cô có chút cố ý che đậy vết thương trên cổ lại, hai tay xoắn vào nhau vẫn còn chưa kịp tháo dây lưng của bộ lễ phục ra, một bộ dáng vẻ của người đã làm sai.

Thiệu Tư Hữu nhìn cô bé trước mặt đột nhiên có bộ dáng phục tùng, tâm dao động, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, cố ý làm ra vẻ tức giận đến dọa người, động tác bôi thuốc rất cẩn thận, môi vẫn mím chặt, nhìn Diệp Căn Niên có chút thấp thỏm.

"Anh, em không đau." Diệp Căn Niên thận trọng lên tiếng.

Cơ thể Niên Nhạc Nhạc này vô cùng yếu ớt, đối với một va chạm thông thường rất nhỏ, hiệu quả biểu hiện ra, nhất định sẽ hết sức oanh liệt, bốn năm trước trong biệt thự nhà họ Thiệu ở thành phố Kì Lâm cô cũng đã bị ngã thành ra như thế, bây giờ bị bóp cũng tạo thành vết bầm tím như vậy.

"Không đau?" Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu mày, hơi hạ thấp người xuống bao phủ lấy cô, ngón tay dính thuốc mỡ trong suốt xoa xoa vào vết thương của cô, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Anh có kích động muốn ấn vào vết thương của cô, để cho cô bé mạnh miệng này một bài học, nhưng anh nở lòng nào đây.

"Về sau cách xa bà điên đó ra một chút." Khởi cần Diệp Căn Niên trả lời, Thiệu Tư Hữu cũng đoán được ai là đầu sỏ, ở dưới tầm mắt của Diệp Căn Niên, Sở Nhược có thể làm thương tổn được Diệp Căn Niên, lại còn là vừa trải qua cuộc giải phẫu, cái kết quả này nằm ngoài dự đoán của anh.

Trong tròng mắt đen dụ dàng chợt thoáng qua một tia lạnh lùng, hung ác hiểm trá, rất nhanh đã lập tức bị vùi lấp.

"Em biết rồi." Diệp Căn Niên ngoan ngoãn đáp ứng, cũng đồng thời nhớ lại hành động của Sở Nhược lúc ở trong bệnh viện, động tác nhanh nhẹn, phản ứng thần tốc, cùng với việc biết trước được thân phận của gia tộc Bồ Tư Nặc, cũng làm cho Diệp Căn Niên phải cảnh giác.

Thu thuốc mỡ lại, Thiệu Tư Hữu khẽ cười bất đắc dĩ một tiếng, miễn cưỡng lên tiếng: "Trùng phạt nhất định phải có, kết quả của việc bốc đồng đó... Phạt em, theo anh ngắm mặt trời mọc."

Diệp Căn Niên giương mắt lên có chút buồn bực, cô muốn nói, cô thật sự rất buồn ngủ...

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

Mùa đông mặt trời mọc khá muộn, Thiệu Tư Hữu căn dặn người giúp việc nữ bưng sữa tươi nóng vào, thấy Diệp Căn Niên buồn ngủ tay đỡ ly sữa cũng lung la lung lay, anh có chút buồn cười, miệng giương lên thành một hình cung đẹp mắt, "Uống nhanh lên..., trời sắp sáng rồi."

Diệp Căn Niên miệng khê càu nhàu một tiếng, nhưng vẫn nghe lời uống sữa, sữa tươi nóng tan chảy trong dạ dày, hơi thở ấm áp từ trong cơ thể lan tràn ra, cơn buồn ngủ dần dần rút đi một chút, nhưng mí mắt vẫn nặng nề không mở ra được, cái đầu lười biếng tựa vào trên chiếc ghế dựa mềm mại, nửa ngón tay cũng không muốn động.

Nhìn cô từ từ uống hết ly sữa nóng, khóe miệng Thiệu Tư Hữu hiện lên nụ cười. Anh rất thích bộ dáng thi thoảng lơ đãng của Diệp Căn Niên, mang theo một loại mơ hồ ngây thơ lại không chút nào làm bộ.

Phía chân trời mặt trời đã nhú lên, căn biệt thự này của nhà họ Thiệu nằm ở vùng ngoại ô của Lâm Hải, là một nơi cực đẹp để ngắm mặt trời mọc.

Lúc mặt trời chuẩn bị phá vỡ chân trời trời lên, Thiệu Tư Hữu lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp hình vuông, bên trong đặt một chiếc lắc tay bạc.

Tạo hình dây leo xoắn xuýt, lồng vào nhau, ở giữa được điểm xuyết những cánh hoa màu tím nối tiếp trùng điệp, chỗ khuy cài được khảm một viên ngọc màu xanh chói mắt.

Nâng tay Diệp Căn Niên nhẹ nhàng đeo vào cho cô, nhìn bộ dáng cô ngủ say sưa, Thiệu Tư Hữu khê lắc lắc cô bé nhỏ mấy cái, sau đó trông thấy mắt cô khê mở ra một khe hở rồi lại nhanh chóng khép lại, ánh mặt trời tờ mờ sáng chiếu vào trong mắt cô, rất nhanh sau đó đã bị mi mắt che đậy lại.

Thiệu Tư Hữu cười cười bất đắc dĩ, cúi người nhẹ nhàng vén những sợi tóc rơi trên trán Diệp Căn Niên lên, đặt xuống một nụ hôn nhẹ, sau đó ôm ngang cô bé đang lâm vào giấc ngủ say lên, đặt cẩn thận lên trên giường.

Trong phòng vang lên tiếng nói tự độc thoại khe khẽ của anh:

"Như vậy cũng xem như đã thấy mặt trời mọc đi..."

*

Đến tận giữa trưa Diệp Căn Niên mới từ từ tỉnh giấc, ánh mặt trời men theo khe hở từ chiếc rèm trên cửa sổ rọi vào, một phòng ấm áp.

Vừa khẽ động đậy, Diệp Căn Niên liền phát hiện ra trên cổ tay mình có thêm cái gì đó, là một chiếc lắc tay bạc.

Hình như trước khi ngủ, Thiệu Tư Hữu nói phạt cô ngắm mặt trời mọc cùng anh, chiếc lắc tay này hẳn là anh đeo vào cho cô đi.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Những cánh hoa màu tím có hình bầu dục nối tiếp trùng điệp, Diệp Căn Niên không nhận ra được nó là loại hoa gì, cây thường xuyên xoắn xuýt, lồng vào nhau cũng là loại cây cô rất thích, mà viên ngọc xanh có giá trị xa xỉ kia khiến cho cô cảm thấy có chút quen thuộc, hình như là...

Quang minh chi tâm! (Tâm của ánh sáng)

Mười năm trước, trong một cuộc bán đấu giá ở nước Pháp, viên Quang minh chi tâm đã được một người thần bí dùng cái giá trên trời để mua đi!

Viên Quang Minh Chi Tâm này từng là đồ vật được yêu thích của nữ hoàng thế kỷ trước, tương truyền nó từng được khám trên vương miện của nữ hoàng, đại biểu cho ánh sáng mặt trời và sự cao quý. Cũng có lời đồn là,

người sở hữu viên ‘Quang Minh Chi Tâm’ đeo nó trong ngày sinh nhật nghênh đón mặt trời mọc, sẽ được nữ thần ánh sáng che chở, tất cả những vận hạn trong sinh mạng sẽ được loại bỏ đi.

—— Phật em ngắm mặt trời mọc cùng anh.

Hôm qua cô còn cho rằng Thiệu Tư Hữu bức cô, vì vậy anh mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Vân vê chiếc lắc trên cổ tay, cảm xúc lạnh lẽo lan ra từ đầu ngón tay, lại biến thành từng mảnh ấm áp, khoe môi hóa thành nụ cười rực rỡ, tươi đẹp, chiếc chăn trùm kín đầu, từ bên trong có tiếng cười vui sướng mơ hồ truyền ra.

*

Bữa cơm trưa chỉ có hai người Diệp Căn Niên và Thiệu Thiên Ngạo ăn, anh em nhà họ Thiệu có việc đều không có ở đây.

Đối với bữa tiệc ngày hôm qua, Thiệu Thiên Ngạo hết sức hài lòng với biểu hiện của Diệp Căn Niên, ông cười thương yêu hỏi vài câu, bởi vì sức khỏe không cho phép, ông không ở lại đến tận lúc bữa tiệc kết thúc, dưới sự sắp xếp tài tình của Thiệu Tư Hữu, ông cũng không phát hiện ra chuyện Diệp Căn Niên rời khỏi bữa tiệc.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Căn Niên nhân lúc Thiệu Thiên Ngạo ngủ trưa, bảo người chuẩn bị xe cho mình, nắm trong tay cái túi Diệp Căn Niên đưa cho mình lúc rời đi, báo địa chỉ phía trên đó.

Cảnh vật bên ngoài xe không ngừng thụt lùi, trong đôi mắt Diệp Căn Niên tràn đầy ý cười mong đợi.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Làm Khách Nhà Họ Diệp Vs Sự Xuất Hiện Của Long Việt

Sau tuyết đường trơn, một giờ sau chiếc xe mới từ từ tiến vào một khu biệt thự, trong trí nhớ của Diệp Căn Niên, nơi đây cũng không phải là sản nghiệp thuộc về nhà họ Diệp.

Dẫn lái xe đi về trước, Diệp Căn Niên bê chậu hoa xuống xe, chiếc áo khoác đỏ rực làm tôn những bông hoa đỏ tươi đẹp trong làn tuyết trắng xóa càng trở nên vô cùng xinh đẹp.

Tìm kiếm số nhà theo dọc đường đi, cho đến khi tìm đến một căn nhà trong góc khuất, cuối cùng cũng phù hợp với địa chỉ ở trong tay.

Cánh cửa ‘ken két’ một tiếng bị mở ra, Diệp Căn Niên trên người là bộ đồ màu trắng mặc ở nhà đứng ở bên trong cửa, khi nhìn thấy người đến là Diệp Căn Niên trên người quần một chiếc áo khoác nặng nề rất dày, thì khuôn mặt cũng không lộ ra bất kỳ vẻ bất ngờ gì, cơ thể tự nhiên nhích sang một bên nhường lối cho cô đi vào.

"Chị, em cho chị." Diệp Căn Niên bê một chậu hoa ngọt ngào lên tiếng, không chút khách khí đi lách vào trong, giọng nói trong trẻo dễ nghe, âm cuối du dương đặc biệt, đôi mắt đen nhánh tự nhiên quan sát cách bài trí bên trong phòng.

Lối kiến trúc mang phong cách Châu Âu thuần túy, trên chiếc trần nhà có độ cao vừa phải treo chiếc đèn thủy tinh màu champagne, trên vách tường màu trắng xám in hoa văn retro thời trung cổ, cạnh chiếc lò sưởi ấm áp

trong tường, là chiếc thảm nhung lớn hình tròn, trong nét sang trọng nền nã lộ ra vẻ ấm áp dịu dịu.

"Có một mình chị ở nhà thôi sao?" Không nhìn thấy người thân mình mong chờ, Diệp Căn Niên quay đầu hỏi, trong lòng có chút thấp thỏm.

"Bác sĩ đang chăm cứu cho cha ở bên trong." Ánh mắt Diệp Căn Niên quét qua chậu hoa mẫu đơn trong lòng Diệp Căn Niên, rồi đón chậu hoa đặt lên trên chiếc bàn dài, bưng hoa quả ở trong phòng bếp ra, ngồi xuống chiếc ghế sofa trắng trong phòng khách.

Ở nhà là tốt rồi. Diệp Căn Niên tự nhiên ngồi xuống một bên, cười híp mắt nhìn Diệp Căn Niên gọt táo.

Quả táo tròn vo khẽ xoay tròn trong bàn tay trắng nõn của Diệp Căn Niên, theo sự tiếp xúc của lưỡi dao, thịt quả táo với màu sắc mê người dần dần lộ ra, cơ hồ có thể nhìn thấy vỏ trái cây liền dài dần dần trượt xuống, mỏng manh gần như trong suốt.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Thời điểm vỏ quả táo gần được gọt xong hoàn toàn, Diệp Căn Niên đột nhiên đưa tay ra giật, vỏ táo đang nổi liền lập tức bị đứt đoạn, lão đảo rơi vào trong thùng rác phía dưới.

Động tác trong tay Diệp Căn Niên dừng lại, ngẩng đầu bắt gặp vẻ tinh nghịch chột lóe trong đáy mắt Diệp Căn Niên, ánh mắt cô hơi dao động, sau đó bỏ quả táo ra thành những miếng nhỏ, đưa qua: "Ăn chút hoa quả đi, trị liệu sắp kết thúc rồi, lúc sáng trở về, cha vẫn nhắc tới cô."

Diệp Căn Niên ngoan ngoãn nhận lấy chiếc xiên có một miếng táo nhét vào trong miệng, ấn đường bất giác khẽ chau lại.

Trong trí nhớ của cô khi còn bé, cô luôn thích làm đứt vỏ hoa quả đang được chị gái gọt đẹp đẽ, hoặc là đến giắt quả táo gần được gọt xong trong tay chị, nhưng giắt được rồi lại không ăn, bởi vì đó không phải là hương vị cô thật sự thích.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng ngủ tầng một bị đẩy ra, một người đàn ông phương Đông trên người là bộ đồ màu trắng của bác sĩ từ bên trong đi ra, khoảng chừng năm mươi tuổi.

"Diệp tiểu thư, buổi trị liệu hôm nay đã xong, trong khoảng thời gian tới, không được để cho ngài ấy dùng sức tùy tiện, cứ tiến hành theo tuần tự sẽ có lợi cho sự khôi phục, vào giờ này ngày mai tôi lại tới..."

"Được, cảm ơn bác sĩ." Diệp Căn Nhiên gật đầu, tự mình tiễn bác sĩ ra cửa, sau đó dẫn Diệp Căn Niên vào phòng ngủ, nhắc nhở: "Trong phòng còn có những người khách khác nữa, cô hẳn cũng đã biết."

Vừa vào cửa thì một cỗ mùi thuốc đắng chát nhàn nhạt phả ra, chiếc xe lăn dựng bên cạnh giường, căn phòng lấy màu đen trắng làm chủ đạo, được bày trí đơn giản, chỗ cửa sổ sát đất đặt mấy chiếc ghế trúc dùng để tiếp khách, hai người ngồi trên đó đang chuyện trò với Diệp Sóc.

Khi đối diện với gương mặt quen thuộc, nét mặt tươi tắn lúc đầu của Diệp Căn Niên chợt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô không ngờ, ở chỗ này lại gặp được Long Việt - người vốn nên ở Kì Lâm để tiếp nhận điều trị cho bình phục.

Long Việt vẫn như cũ, trên người là bộ đồ màu đen thoải mái, ngồi trên chiếc ghế đệm trong phòng, trên khuôn mặt tinh xảo, trắng xanh như bị bệnh không nhìn thấy bất kỳ tỳ vết nào, khi Diệp Căn Niên bước vào cửa, bờ môi mỏng đỏ khê cong lên lịch lãm, ngồi bên cạnh hẳn, Quý Thừa Hy vẻ mặt đầy lạnh lùng, đôi mắt hẹp dài, lạnh lẽo nhìn về phía Diệp Căn Niên, khóe môi cong cong lạnh nhạt.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Là cô nhóc nhà họ Niên tới, qua đây ngồi đi." Diệp Sóc tinh thần rõ ràng đã chuyển biến tốt, đang ngồi trên giường, trên người là bộ quần áo màu đen mặc ở nhà, sau chút ngạc nhiên liền cười sang sảng, vẫy vẫy tay với Diệp Căn Niên, ý bảo cô ngồi xuống đó, nhìn thấy chậu hoa trong tay Diệp Căn Niên thì hơi sững người, ngay sau đó cười nói: "Bây giờ mà vẫn có hoa mẫu đơn nở thì thật là hiếm thấy."

Quả thật là không bình thường, Diệp Căn Niên đã từng học rông rã suốt bốn tháng từ kỹ sư chuyên về hoa mới có được chút thành tựu.

Món quà này đương nhiên rất vừa ý Diệp Sóc, bảo Diệp Căn Niên đặt chậu hoa lên trên tủ đầu giường, Diệp Sóc mỉm cười nói: "Long Việt cũng không phải là người ngoài, mọi người hẳn đã gặp qua. Hôm qua sinh nhật cháu không tiện qua đó được, hôm nay bảo cháu đến đây để bù lại."

Nói xong, từ bên cạnh lấy ra một chiếc hộp đã được chuẩn bị từ trước, đưa cho Diệp Căn Niên.

Trong chiếc hộp nhung màu xanh dương đặt một chiếc trâm cài áo hình cá heo tinh xảo, tạo hình khéo đưa đẩy xuôi theo dòng chảy lớn, ở phần đuôi chú cá heo được tô điểm bằng kim cương vụn, tạo hình thành bọt sóng, mắt được tạo từ viên bảo thạch màu xanh da trời, đáng yêu lại tinh xảo.

"Thật là đẹp." Diệp Căn Niên giương lên nụ cười tươi tắn, vui mừng đón nhận cài vào trên áo của mình, sau đó, tay phải vuốt nó, nhìn Diệp Căn Niên ngọt ngào hỏi: "Chị, có đẹp không?"

"Rất đẹp, sinh nhật vui vẻ." Diệp Căn Niên cong môi gật đầu, cô và cha vốn đã chuẩn bị một sợi dây chuyền làm quà tặng cho cô, chỉ có điều, sau

đó cha nghe thấy cô kể về sợi dây chuyền kim cương đỏ trên cổ Diệp Cẩn Nhiên trong buổi tiệc tối, nên tạm thời quyết định thay đổi chủ ý.

Nhìn nụ cười vui sướng phát ra từ nội tâm trên khuôn mặt của Diệp Cẩn Nhiên, khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một của Diệp Cẩn Nhiên, cũng lộ ra chút vui vẻ.

Đối với quà tặng của người thân, Diệp Cẩn Nhiên tự nhiên quyến luyến không rời, cùng với động tác có chút kích động của cô, chiếc lắc tay trên cổ tay phải xuất hiện trong tầm mắt mấy người.

"Đó là 'Quang Minh Chi Tâm'?" Ánh mắt bị chiếc lắc tay của Diệp Cẩn Nhiên hấp dẫn, Diệp Cẩn Nhiên đột nhiên hỏi, cô và Niên Niên đã từng đàm luận về ý nghĩa của viên ngọc quang minh này không chỉ một lần, cũng hiểu rất rõ truyền thuyết về nó.

"Vâng," Diệp Cẩn Nhiên trả lời thành thật, nghĩ tới nguồn gốc của chiếc lắc tay, gương mặt chợt hiện lên một lớp ửng hồng.

"Thật là thất lễ, sinh nhật của Niên tiểu thư, tôi lại quên mất chuẩn bị quà." Long Việt bên cạnh khước môi khẽ giương lên, có chút áy náy nói, bàn tay vốn đang đưa về phía trong ngực lại chình chình cổ áo rồi đặt xuống, dẫn đến Quý Thừa Hy kinh ngạc nhìn sang.

"Không quan trọng, cơ thể anh đã khá hơn chút nào chưa?" Diệp Cẩn Nhiên mỉm cười lắc đầu, quan tâm hỏi. Cô vốn định sau lần sinh nhật này sẽ đến bệnh viện thăm hẳn, nhưng không ngờ lại gặp được hẳn ở đây.

"Tốt hơn nhiều rồi, làm phiền Niên tiểu thư phải quan tâm." Long Việt trả lời khách khí.

"Cô ta mà cũng quan tâm ư," Nghe thấy Long Việt nói như vậy, Quý Thừa Hi lập tức nhíu mày bất mãn, khẽ càu nhàu: "Ngay cả viên ngọc xa xỉ của nữ hoàng đến kim cương cũng đã đeo rồi, còn có lòng dạ quan tâm đến

người khác sao?" (Hic, về trước câu nói này của Quý Thừa Hi ta không dám chắc lắm, nhưng ta nghĩ từ hôm qua đến giờ vẫn không ra, nhờ giúp trên bang cũng ko có được đáp án, ta đành tư duy theo cách lắp ghép của ta vậy, có gì sai sót, mọi người bỏ qua ạ^^)

"Hi." Long Việt nhíu nhíu mày, ánh mắt lạnh lạnh quét qua khuôn mặt của Quý Thừa Hi, đổi lại là sự im lặng của hắn.

"Chỉ trong chớp mắt Long Hi cũng đã lớn như vậy rồi, năm ấy lúc được Niên Niên đưa về nhờ Nhiên Nhiên trông nom, vẫn còn giữ lấy cửa phòng, sống chết cũng không chịu vào, cuối cùng vẫn là Niên Niên tức giận, sai người cưỡng quyết kéo vào..." Diệp Sóc liếc mắt nhìn Quý Thừa Hi một cái, nhắc tới Diệp Căn Niên, trong mắt xẹt qua vẻ đau khổ.

"Mấy ngày trước, cháu ở bệnh viện tiện thể có qua xem, xem ra cô ấy được chăm sóc cũng không tệ, bác sĩ nói có hy vọng hồi phục." Long Việt mỉm cười an ủi.

"Hừ, không tệ? Nếu Nam Cung Minh Húc thật sự thương yêu Niên Niên giống như hắn biểu hiện, thì lúc này Niên Niên đã không phải nằm trong bệnh viện." Trong tròng mắt đen sắc bén của Diệp Sóc chợt hiện lên vẻ tức giận, lạnh lùng chế giễu: "Lần này trở về, tình hình của ta và Nhiên Nhiên vẫn chưa ổn định, làm phiền cháu trước tiên chuyển bệnh viện cho nó, chi phí do Diệp Thị bỏ ra."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Bác nói như vậy là khách khí rồi, Căn Niên là bạn của cháu, nếu như đây là mong muốn của cô ấy, cháu đương nhiên sẽ hết sức giúp đỡ." Long Việt vội vàng nói, ánh mắt lơ đãng quét qua khuôn mặt Diệp Căn Niên.

Diệp Sóc ừ một tiếng coi như là trả lời, không khăng khăng nói về đề tài vừa rồi nữa, quay sang bắt đầu hỏi thăm Diệp Căn Niên về tình trạng gần

đây của Thiệu Thiên Ngạo, nhắc tới ông cụ nhà họ Thiệu, vẻ mặt Diệp Sóc đầy tôn kính.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái trời đã chuyển tối, Diệp Căn Nhiên xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Diệp Căn Niên cũng đi cùng với cô.

"Chị có cần em giúp gì không?" Diệp Căn Niên hỏi. Cả căn nhà đều không trông thấy bóng dáng người giúp việc, rõ ràng là phải tự tay chuẩn bị.

"Rửa rau đi." Diệp Căn Nhiên lấy rau cải tươi mới từ trong ngăn tủ ra, cho vào trong bồn rửa, Diệp Căn Niên đứng cạnh bồn cẩn thận rửa rau, trong lòng suy nghĩ một hồi, nên làm chút gì đó đặc biệt cho cha, từ lần tùy hứng cuối cùng đến nay đã là bảy năm cô chưa nấu ăn cho cha rồi.

"Còn cái này nữa." Một đồng nôn tôm được đưa đến trước mặt Diệp Căn Niên.

"Em dị ứng với cái này, không thể rửa." Diệp Căn Niên vừa mới nhìn thoáng qua, cơ thể liền lùi về phía sau, đáp.

"Dị ứng?" Phản ứng theo bản năng này của cô khiến cho ấn đường Diệp Căn Nhiên khẽ động, cô nhìn bóng lưng Diệp Căn Niên với ánh mắt phức tạp, Niên Niên của cô rất thích ăn tôm, nhưng cứ động vào da tôm là dị ứng, mỗi lần muốn ăn đều quần lấy cô bắt cô làm cho ăn.

Cô đã từng mời chuyên gia tới hội chẩn, nghe nói người mắc phải triệu chứng này được phát hiện ra, tỉ lệ chỉ có một phần một nghìn.

"Ừhm, có chút, nhưng không nghiêm trọng." Cảm nhận được cái nhìn chăm chăm sau lưng, Diệp Căn Niên cười gượng trả lời, tiếp tục rửa rau cải trong bồn.

Cơ thể Niên Nhạc Nhạc đương nhiên không dị ứng với nồn tằm, chẳng qua là lúc vừa rồi cô phản ứng theo bản năng.

Bữa tối có sáu món ăn một món canh, trong đó có bốn món là do đích thân Diệp Căn Niên làm.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Do Long Việt và Diệp Sóc đều đang trong thời kì dưỡng bệnh, thức ăn chủ yếu vẫn phải là những món ít dưỡng chất, Diệp Căn Niên ăn cũng không nhiều, trước khi ra khỏi nhà cô đã nói, sẽ trở về ăn cơm tối đúng giờ.

Cho nên, khi bữa ăn tối vừa mới kết thúc, Diệp Căn Niên liền đứng dậy định ra về.

"Tôi đưa cô về." Không đợi Diệp Căn Niên lên tiếng, Long Việt vội đứng dậy nói trước.

Diệp Căn Niên vốn định từ chối, dù sao cơ thể Long Việt vẫn chưa thích hợp ra ngoài, nhưng nhìn thấy sự kiên trì trong mắt hắn, câu từ chối lại nuốt trở vào bên trong.

Mùa đông trời rất nhanh tối, bên trong khu biệt thự, đèn chiếu sáng đều lần lượt được thắp lên.

Được Diệp Căn Niên tiễn ra cửa, Long Việt đi trước về phía bãi đỗ xe, Diệp Căn Niên nhàm chán đứng lặng lẽ ở trên bậc thang chờ, trong lúc vô tình xoay người, nơi góc cửa có sắc vàng thoáng xẹt qua trong mắt.

Ánh mắt Diệp Căn Niên khê động, quay đầu nhìn về vị trí đó lần nữa, chỗ góc khuất của chiếc cửa sắt màu đen được chạm rồng, biểu tượng đá tường vi màu vàng đập vào trong mắt.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Hoa văn tường vi màu vàng được chạm khắc trên chiếc cửa sắt kia, chính là dấu hiệu quen thuộc nhất của Diệp Căn Niên trong mấy năm qua, chỉ có điều, phàm là sản nghiệp trên danh nghĩa của gia tộc Bồ Tư Nặc, bất kể là lớn hay nhỏ, bí mật hay công khai, thì đều sẽ được gắn thêm cái dấu hiệu này, dấu ấn đóa tường vi vàng của gia tộc Bồ Tư Nặc.

Khi trông thấy hoa văn đại biểu quyền sở hữu này xuất hiện trên cánh cửa ở khu dân cư mà Diệp Sóc và Diệp Căn Niên đang tạm thời sinh sống, Diệp Căn Niên có chút ngậy người, nhìn một hồi lâu.

Trên xe xuất hiện vẻ trầm lặng, một lúc sau, Long Việt kết thúc đề tài này nói sang chuyện khác:

"Lần này tới nước Anh, ngoài việc tiến cử một ngôi sao sáng quyền uy trong giới y học để làm trị liệu cho bác Diệp, còn muốn nói cho cô biết một vấn đề khác có liên quan đến chuyện vướng mắc xảy ra gần đây giữa công ty Minh Huy, tập đoàn Thiệu Thị, còn có tập đoàn Nam Cung nữa."

Diệp Căn Niên quay đầu lại, lông mày nhỏ mảnh hơi nhíu lại, hỏi: "Có liên quan đến Quý Thừa Hi sao?"

Có liên quan đến Quý Thừa Hi, là phán đoán đong lại cho Diệp Căn Niên khi ở trước mặt Ân Dao .

"Ừ, nhưng cũng không hẳn là như vậy."

Long Việt đảo tay lái, dừng xe lại bên ven đường cách biệt thự nhà họ Thiệu khoảng một trăm mét, một tay tựa tùy ý trên cửa xe, nghiêng người nhìn về phía Diệp Căn Niên, giọng nói lạnh lạnh vang lên trong xe: "Long Hi chỉ ngụy tạo khiến người ta gặp phải một vụ tai nạn nhỏ, lại thuận tiện làm thay đổi cái chết vốn phải có do bị ám sát của một viên chức nhỏ bên Thiệu Thị."

"Anh nói là nhân viên kiểm định chất lượng đó vẫn chưa chết?" Diệp Căn Niên hỏi có chút kinh ngạc.

"Ừ, không chết. Bởi vì Hi có chút hiểu lầm về mối quan hệ của hai chúng ta, ý định của nó là bắt người kia đi, để cô phải đến Ân Long cầu xin, lại không ngờ, đánh bậy đánh bạ lại cứu người kia được một mạng. Chỉ là Hi không ngờ, lần này cô lại không có ý định thông qua Ân Long."

Diệp Căn Niên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cô không tìm Ân Long, cũng không phải là vì nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Long Hi, mà là cô với Long Hi thật sự là chưa tới mức bạn bè, hơn nữa cô lại không đợi kịp Long Việt xuất viện.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Hiện tại tôi đã sắp đặt cho người kia ở một nơi thuộc thẩm quyền của Ân Long trong thành phố Kì Lâm, chờ sau khi cô trở về sẽ cho người dẫn hã đến nhà họ Thiệu. Về phần người đứng phía sau, sẽ điều tra dần dần." Ánh mắt lạnh lạnh của Long Việt quét nhẹ nhẹ qua khuôn mặt Diệp Căn Niên đang có chút thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hã xẹt qua một tia âm đạm, chợt thoáng qua rồi biến mất.

"Tôi biết, nhà họ Diệp mấy năm nay gây thù hã không ít, trước tiên tôi sẽ tìm kiếm từ phía bên này."

Ai cũng biết, tập đoàn Nam Cung và Thiệu thị có thực lực tương đương nhau nhưng lại rất hiếm khi hợp tác, là hai đại cường thủ ganh đua kịch liệt của thành phố Kì Lâm, mà chuyện công ty Minh Huy từ chối hợp tác với tập đoàn Nam Cung, ngược lại ký kết hợp đồng với nhà họ Diệp, trong giới cũng không phải là điều bí mật. Nhưng tập đoàn Nam Cung căn bản không thể đồng thời khiêu khích cả hai tập đoàn lớn được, chuyện này nhìn từ bên ngoài vào, chính là đang ly gián mối quan hệ giữa hai công ty lớn tập đoàn Thiệu Thị, Nam Cung với Minh Huy.

Như vậy, phía có khả năng ly gián công ty bọn họ lại có năng lực dùng thủ đoạn đùa bỡn cùng hướng về mấy công ty mạnh nhất là phía nào đây?

Nếu không giữ được sự tín nhiệm, bất luận là xuất phát từ góc độ nào, nhà họ Diệp cũng đều sẽ là người đứng mũi chịu sào bị người ta nghi ngờ, có lẽ mục đích chính của hãn chính là khiến cho nhà họ Diệp trở thành đối tượng để mọi người công kích!

Nghĩ tới đây, ấn đường Diệp Căn Niên nhăn chặt lại, mắt khẽ nheo nheo.

Bất luận là ai, cũng đừng hòng có ý đồ với nhà họ Diệp.

Long Việt khởi động xe lần nữa, dừng lại ngoài cửa biệt thự nhà họ Diệp.

"Cần gì có thể tìm tôi." Trước khi Diệp Căn Niên chuẩn bị xuống xe, Long Việt thản nhiên nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Được, cảm ơn anh, Long Việt." Diệp Căn Niên cười yếu ớt đáp lại, cho đến khi bóng dáng chiếc xe đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, thì nụ cười bên môi cũng dần dần thu lại.

Câu cảm ơn của cô, không chỉ là cảm ơn vì hân sẵn lòng giúp đỡ, không chỉ là cảm ơn vì Ân Long đã cứu người nhân viên kia, mà còn là vì sự quan tâm cùng thông cảm không nói thành lời. Đọc hiểu cô chần chừ, không dám lên tiếng, Long Việt cố ý dùng từ biểu đạt sự đã qua ‘đã từng thích’ để hóa giải sự thiếu tự nhiên giữa bọn họ.

Long Việt, đáng tiếc Diệp Căn Niên cuối cùng vẫn không phải là một đốm lửa có thể chiếu sáng cuộc đời anh, cô ấy chỉ là một kẻ khờ khạo đến nỗi đã cho rằng bản thân mình là một con thiêu thân ngốc nghếch trong đốm lửa.

"Tiểu tiểu thư?" Một âm thanh vang lên phía sau, Diệp Căn Niên nhanh chóng thu hồi cảm xúc, quay đầu trông thấy người đàn ông trên người là bộ đồ màu trắng của bác sĩ: "Gọi điện mấy lần cho ngài đều không được, viện trưởng bảo tôi qua đây tìm ngài."

Điện thoại di động bị tắt máy từ lúc vào nhà họ Diệp, Diệp Căn Niên thản nhiên nhìn người trước mặt, lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì không?"

Có thể gọi cô là tiểu tiểu thư, dù thấy đó là người của nhà Bồ Tư Nặc.

"Viện trưởng nói, hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung đích thân đến bệnh viện đón vị tiểu thư được ngài đưa vào xuất viện, viện trưởng đang viện lý do kiểm tra để kéo dài thời gian, bảo tôi qua hỏi xin ý kiến của tiểu tiểu thư."

"Nam Cung Minh Húc?" Diệp Căn Niên nhíu mày, Sở Nhược mới ở một đêm trong bệnh viện đã phải vội vàng đưa đi, là dè chừng cô sao? Cân nhắc sơ qua, Diệp Căn Niên ngoắc ngoắc tay với người đang chờ mình đưa ra chỉ thị, bên môi gợn lên một đường cong lạnh lạnh: "Bảo viện trưởng của anh làm cho tôi một chuyện."

Ở bữa tiệc tối hôm qua của nhà họ Thiệu, Diệp Căn Niên làm bạn gái Holkeri hộ tống vào, lúc bọn họ cùng đưa Sở Nhược tới bệnh viện, thái độ

của hai người thể hiện ra rõ ràng đã rất thân quen, mà những điều này, Diệp Căn Niên có thể thẳng định, đều được phát sinh sau khi cô xảy ra tai nạn.

Cách đó không xa, Long Việt đang ngồi đợi trong xe, đối với vẻ chần chừ, hoảng thần của Diệp Căn Niên lúc này, cũng không hề lộ ra bất kỳ vẻ bất đắc dĩ nào, xuyên thấu qua chiếc cửa sổ thủy tinh màu nâu sẫm, Long Việt lặng lẽ nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người thiếu nữ nhỏ xinh, bờ môi mỏng đỏ đỏ khẽ gợn lên thành hình cung nhàn nhạt, trong tròng mắt đen lạnh lạnh trước sau như một là ý cười chân thật.

Màn đêm buông xuống, thành phố khoác lên mình vẻ lộng lẫy của những ánh đèn noel, chiếc Ferrari màu xanh dương chạy chậm chậm trên con đường rộng thênh thang, bên trong là một mảnh yên tĩnh.

Diệp Căn Niên ngồi ở vị trí kế bên tay lái len lén liếc nhìn Long Việt đang chuyên tâm lái xe, vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hết lần này đến lần khác lại không biết phải mở miệng như thế nào, cô không thể làm gì khác hơn đành lặp lại câu hỏi rồi rậm vừa mới hỏi qua ở nhà họ Diệp khi nãy:

"Long Việt, cơ thể đã khá lên chút nào chưa?"

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

Long Việt rõ ràng có nghe thấy nhưng không trả lời, ánh mắt thản nhiên nhìn chăm chú vào con đường phía trước, chờ một hồi lâu vẫn không thấy câu đáp lại, Diệp Căn Niên có chút xấu hổ khẽ cắn môi dưới.

"Meo meo ——"

Trong chiếc xe yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng kêu của mèo, mắt Diệp Căn Niên bỗng nhiên giương to, trong đó chợt thoáng qua tia hoảng sợ mơ hồ, cũng cùng lúc đó, cơ thể theo bản năng nép vào góc cửa xe.

"Khi." Cùng với tiếng cười khe khẽ vang lên, Long Việt từ từ giảm tốc độ xe, đôi mắt lạnh lạnh nhìn sang Diệp Căn Niên, ngón tay hơi đưa lên búng ra, một món đồ chơi hình con mèo có bộ lông màu xám bị ném xoay tròn về phía Diệp Căn Niên.

Biết rõ người khởi xướng, Diệp Căn Niên có chút bực mình nhắm mắt lại đưa tay lên dùng sức hất, vật nhỏ phi đến trước mặt cô lập tức theo đường pa-ra-bôn bắn về phía sau xe, rơi xuống không thấy bóng dáng.

"Anh cố ý." Một thoáng tiếp xúc ngăn ngùn, cảm nhận là lông nhung để cho Diệp Căn Niên xác định, đó chẳng qua chỉ là một món đồ chơi giống như lông nhung, tiếng thổi phào nhẹ nhõm bật ra ngoài, cô có chút oán giận trừng mắt nhìn Long Việt một cái, lại đổi lại là tiếng cười khe khẽ, trầm thấp của Long Việt, trên khuôn mặt có chút tái nhợt của hấn hiện lên tia cười đắc ý.

Trải qua một màn quậy phá này, bầu không khí ngưng trệ trên xe bắt đầu dịu đi dần dần.

Long Việt hai tay đặt trên tay lái, mắt tập trung nhìn thẳng về phía trước, bắt đầu trả lời câu hỏi Diệp Căn Niên đưa ra lúc nãy:

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, tôi đâu đến nỗi yếu ớt như vậy, là Hi đã quá cường điệu, chuyện bé xé ra to."

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Không có việc gì là tốt rồi." Diệp Căn Niên vừa đáp vừa cân nhắc phải nói như thế nào với Long Việt, chợt nghe thấy Long Việt bên cạnh bật lên tiếng “ah” thật thấp, vì vậy đưa mắt nhìn sang.

"Lúc trước tôi cảm thấy cô rất giống với cô ấy, nhưng bây giờ càng ngày càng cảm thấy đó là phán đoán sai lầm của tôi." Long Việt vừa lái xe vừa

nói.

"Sao cơ?" Diệp Căn Niên nhíu mày ngờ vực, ánh mắt nhìn về phía Long Việt dò hỏi, ánh đèn đường mờ mờ xuyên qua cửa sổ xe màu sẫm rọi vào, phác họa lên sườn mặt hoàn mỹ của hắn.

Long Việt chỉ nói qua một lần là cô giống với một người, mà người đó thật ra chính là Diệp Căn Niên cô. Có chỗ nào không giống chứ? Rõ ràng là cái tính sợ mèo đó vẫn giống như trước đây có được hay không?

"Ý của tôi là, cô với Diệp Căn Niên, thật sự là càng ngày càng không giống." Long Việt gằn từng chữ lặp lại, tiếp đó, dưới ánh mắt càng khó hiểu của Diệp Căn Niên đưa ra lời giải thích:

"Tôi nhận thấy Diệp Căn Niên tùy hứng cũng rất chân thật, bất luận nguyên nhân là gì, đứng trước sự thật cô ấy đều sẽ không chọn cách tránh lui, lại càng không có biểu cảm do dự như lúc vừa rồi của cô, cô với cô ấy chẳng giống nhau chút nào."

Nghe thấy Long Việt nói như vậy, Diệp Căn Niên đầu tiên là hơi sững người, ngay sau đó mắt khẽ sụp xuống. Bản thân đã từng cố chấp đến độ trong mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của một người, luôn luôn bỏ qua sự tồn tại của những khác bên cạnh; giờ đây sau khi trọng sinh, lại bởi vì quá để ý đến những người xung quanh mình mà có vẻ do dự thiếu quyết đoán.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Lúc trước là vì Hi hiểu lầm, cô có lẽ cũng biết, tôi đã từng thích Diệp Căn Niên." Giọng nói của Long Việt lại vang lên lần nữa, Diệp Căn Niên nhạy cảm bắt được ba chữ ‘đã từng thích’ của hắn, ấn đường khẽ động đậy, ngẩng đầu im lặng chờ nghe câu nói kế tiếp của Long Việt.

"Tôi đã từng thích cô ấy, nhất là cái vẻ kiên trì được ăn cả ngã về không của cô ấy, cá tính trẻ con đáng yêu nhưng không phóng túng, đối với suy nghĩ cố chấp về con người hay về sự việc của cô ấy, sự cố chấp của cô ấy đến nỗi có thể không tiếc hết thảy, cái loại liều lĩnh hào hiệp đó, chói lóa giống như một đốm lửa, khiến cho người ta từ đầu đến cuối đều không có cách nào di dời tầm mắt..."

Giống như hồi tưởng lại quãng nào đó đã chìm sâu trong ký ức, đôi mắt lạnh lạnh của Long Việt thoáng hiện lên vẻ ngấn ngơ, ngay sau đó lại nhìn về phía Diệp Căn Niên, lên tiếng: "Cô biết đấy, tôi với địa vị như vậy, đối với sự tùy ý tùy tâm này có bao nhiêu khát vọng."

Trông địa vị như ngòi tít ở trên cao, lại phải tùy thời chuẩn bị ứng đối với những nguy cơ, hiểm họa bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát, sau những quyết định với điều kiện tiên quyết để ổn định đại cục, nhìn như không cho phép chất vấn, trên thực tế trong đó lại có mấy phần thực sự xuất phát từ chủ ý của hẳn.

Diệp Căn Niên im lặng nghe Long Việt tự thuật, ánh mắt lẳng lẳng nhìn cảnh đêm của thành phố không ngừng lùi về phía sau bên ngoài cửa sổ, sự cố chấp trước đây của cô đã dần dần biến mất theo dòng chảy của thời gian từ lâu rồi, Diệp Căn Niên tùy ý làm liều, cuối cùng đã vì cái tính buông thả của mình mà phải trả giá lớn.

Trên xe xuất hiện vẻ trầm lặng, một lúc sau, Long Việt kết thúc đề tài này nói sang chuyện khác:

"Lần này tới nước Anh, ngoài việc tiến cử một ngôi sao sáng quyền uy trong giới y học để làm trị liệu cho bác Diệp, còn muốn nói cho cô biết một vấn đề khác có liên quan đến chuyện vương mắc xảy ra gần đây giữa công ty Minh Huy, tập đoàn Thiệu Thị, còn có tập đoàn Nam Cung nữa."

Diệp Căn Niên quay đầu lại, lông mày nhỏ mảnh hơi nhíu lại, hỏi: "Có liên quan đến Quý Thừa Hi sao?"

Có liên quan đến Quý Thừa Hi, là phán đoán đong lại cho Diệp Căn Niên khi ở trước mặt Ân Dao .

"Ừ, nhưng cũng không hẳn là như vậy."

Long Việt đảo tay lái, dừng xe lại bên ven đường cách biệt thự nhà họ Thiệu khoảng một trăm mét, một tay tựa tùy ý trên cửa xe, nghiêng người nhìn về phía Diệp Căn Niên, giọng nói lạnh lạnh vang lên trong xe: "Long Hi chỉ ngụ tạo khiến người ta gặp phải một vụ tai nạn nhỏ, lại thuận tiện làm thay đổi cái chết vốn phải có do bị ám sát của một viên chức nhỏ bên Thiệu Thị."

"Anh nói là nhân viên kiểm định chất lượng đó vẫn chưa chết?" Diệp Căn Niên hỏi có chút kinh ngạc.

"Ừ, không chết. Bởi vì Hi có chút hiểu lầm về mối quan hệ của hai chúng ta, ý định của nó là bắt người kia đi, để cô phải đến Ân Long cầu xin, lại không ngờ, đánh bậy đánh bạ lại cứu người kia được một mạng. Chỉ là Hi không ngờ, lần này cô lại không có ý định thông qua Ân Long."

Diệp Căn Niên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cô không tìm Ân Long, cũng không phải là vì nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Long Hi, mà là cô với Long Hi thật sự là chưa tới mức bạn bè, hơn nữa cô lại không đơi kịp Long Việt xuất viện.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon gio nho ~*~

"Hiện tại tôi đã sắp đặt cho người kia ở một nơi thuộc thẩm quyền của Ân Long trong thành phố Kì Lâm, chờ sau khi cô trở về sẽ cho người dẫn hẳn đến nhà họ Thiệu. Về phần người đứng phía sau, sẽ điều tra dần dần."

Ánh mắt lạnh lạnh của Long Việt quét nhẹ nhàng qua khuôn mặt Diệp Căn Niên đang có chút thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hắt xẹt qua một tia âm đạm, chợt thoáng qua rồi biến mất.

"Tôi biết, nhà họ Diệp mấy năm nay gây thù hằn không ít, trước tiên tôi sẽ tìm kiếm từ phía bên này."

Ai cũng biết, tập đoàn Nam Cung và Thiệu thị có thực lực tương đương nhau nhưng lại rất hiếm khi hợp tác, là hai đại cường thủ ganh đua kịch liệt của thành phố Kỳ Lâm, mà chuyện công ty Minh Huy từ chối hợp tác với tập đoàn Nam Cung, ngược lại ký kết hợp đồng với nhà họ Diệp, trong giới cũng không phải là điều bí mật. Nhưng tập đoàn Nam Cung căn bản không thể đồng thời khiêu khích cả hai tập đoàn lớn được, chuyện này nhìn từ bên ngoài vào, chính là đang ly gián mối quan hệ giữa hai công ty lớn tập đoàn Thiệu Thị, Nam Cung với Minh Huy.

Như vậy, phía có khả năng ly gián công ty bọn họ lại có năng lực dùng thủ đoạn đùa bỡn cùng hướng về mấy công ty mạnh nhất là phía nào đây?

Nếu không giữ được sự tín nhiệm, bất luận là xuất phát từ góc độ nào, nhà họ Diệp cũng đều sẽ là người đứng mũi chịu sào bị người ta nghi ngờ, có lẽ mục đích chính của hấn chính là khiến cho nhà họ Diệp trở thành đối tượng để mọi người công kích!

Nghĩ tới đây, ấn đường Diệp Căn Niên nhăn chặt lại, mắt khẽ nheo nheo.

Bất luận là ai, cũng đừng hòng có ý đồ với nhà họ Diệp.

Long Việt khởi động xe lần nữa, dừng lại ngoài cửa biệt thự nhà họ Diệp.

"Cần gì có thể tìm tôi." Trước khi Diệp Căn Niên chuẩn bị xuống xe, Long Việt thản nhiên nói.

~*~ Các bạn đang đọc truyện tại Diendanlequydon.com – Edit bởi Ngon
gio nho ~*~

"Được, cảm ơn anh, Long Việt." Diệp Cần Niên cười yếu ớt đáp lại, cho đến khi bóng dáng chiếc xe đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, thì nụ cười bên môi cũng dần dần thu lại.

Câu cảm ơn của cô, không chỉ là cảm ơn vì hăn sẵn lòng giúp đỡ, không chỉ là cảm ơn vì Ân Long đã cứu người nhân viên kia, mà còn là vì sự quan tâm cùng thông cảm không nói thành lời. Đọc hiểu cô chần chừ, không dám lên tiếng, Long Việt cố ý dùng từ biểu đạt sự đã qua ‘đã từng thích’ để hóa giải sự thiếu tự nhiên giữa bọn họ.

Long Việt, đáng tiếc Diệp Cần Niên cuối cùng vẫn không phải là một đốm lửa có thể chiếu sáng cuộc đời anh, cô ấy chỉ là một kẻ khờ khạo đến nỗi đã cho rằng bản thân mình là một con thiêu thân ngốc nghếch trong đốm lửa.

"Tiểu tiểu thư?" Một âm thanh vang lên phía sau, Diệp Cần Niên nhanh chóng thu hồi cảm xúc, quay đầu trông thấy người đàn ông trên người là bộ đồ màu trắng của bác sĩ: "Gọi điện mấy lần cho ngài đều không được, viện trưởng bảo tôi qua đây tìm ngài."

Điện thoại di động bị tắt máy từ lúc vào nhà họ Diệp, Diệp Cần Niên thản nhiên nhìn người trước mặt, lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì không?"

Có thể gọi cô là tiểu tiểu thư, đủ thấy đó là người của nhà Bồ Tư Nặc.

"Viện trưởng nói, hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung đích thân đến bệnh viện đón vị tiểu thư được ngài đưa vào xuất viện, viện trưởng đang viện lý do kiểm tra để kéo dài thời gian, bảo tôi qua hỏi xin ý kiến của tiểu tiểu thư."

"Nam Cung Minh Húc?" Diệp Căn Niên nhú mày, Sở Nhược mới ở một đêm trong bệnh viện đã phải vội vàng đưa đi, là dè chừng cô sao? Cân nhắc sơ qua, Diệp Căn Niên ngoắc ngoắc tay với người đang chờ mình đưa ra chỉ thị, bên môi gợn lên một đường cong lạnh lạnh: "Bảo viện trưởng của anh làm cho tôi một chuyện."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Kẻ Thù

Khi Diệp Căn Niên trở lại nhà họ Thiệu, Thiệu Tư Hữu vẫn chưa về, Thiệu Mục Ân còn trốn ở trong phòng nghỉ ngơi, ông cụ Thiệu đang ngồi bên cửa sổ sát đất tầng hai say sưa.

Người đàn ông mặc tây trang, khuôn mặt không quá xuất chúng lộ ra nụ cười khôn khéo, chính là người mấy tháng nay không thấy bóng dáng, Lâm đại thiếu gia Lâm Thụy.

Diệp Căn Niên vội vã trở về phòng thay một bộ đồ mới, cẩn thận tiến đến chờ đợi ông cụ Thiệu chất vấn. Ngoài ý muốn, lòng dạ ông cụ Thiệu đều tập trung vào ván cờ sắp thua, hoàn toàn không để ý tới bóng dáng của Diệp Căn Niên. Trên đường về nhà đã nghĩ một đồng lý do đều không cần dùng đến khiến cho Diệp Căn Niên có chút không hiểu.

“Ông, ngại quá, ông lại thua rồi.” Một hồi lâu sau, Lâm Thụy lười biếng đặt xuống một quân cờ, ánh mắt mỉm cười, chậm chậm nói ra.

“Thua?” Lòng mày ông cụ Thiệu dựng lên, trừng mắt nhìn bàn cờ hỗn loạn, hận không thể đâm thủng hai lỗ, sau đó nhất quyết không tha bắt đầu thu thập quân cờ, la ãm lên: “Chơi lại, chơi lại, mấy tháng không gặp, tài đánh cờ của Lâm tiểu tử cậu tiến bộ không ít, mới vừa rồi là ta khinh địch, ván này không tính.”

“Gần đây không có việc gì, đích xác là lén luyện thêm vài lần.” Lâm Thụy khiêm tốn cười cười, sau đó quay đầu chỉ vào vẻ mặt không hiểu

chuyện của Diệp Căn Niên nhắc nhở: “Cùng ông chơi thêm vài ván cờ tuyệt không thành vấn đề, có điều hôm nay, không thể để tiểu thọ tinh của chúng ta đói bụng được?”

Tiếng nói vừa dứt, ông cụ Thiệu lập tức như tỉnh mộng vỗ ót, vội vàng ném quân cờ trong tay, quay đầu nhìn Diệp Căn Niên bên cạnh, vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi: “Bảo bối Nhạc Nhạc, một mình cháu trở về sao? Tư Hữu đâu?”

Diệp Căn Niên sững sờ, nghi hoặc nháy mắt mấy cái không vội trả lời, nghe ý tứ của Thiệu Thiên Ngạo, ông cho là mình cùng Thiệu Tư Hữu ra ngoài sao?

“Đúng vậy, sao không thấy Tư Hữu cùng về với em?” Lâm Thụy đi theo phụ họa, thu dọn tàn cuộc đồng thời lén nháy mắt với Diệp căn Niên: “Không phải cậu ấy cùng em đến nhà Bố Tư Nặc sao?”

“A, phải, hình như anh ấy có việc, đưa em về tới cửa rồi lại ra ngoài.” Diệp Căn Niên rất tự giác hòa theo lời nói của Lâm Thụy, thầm nghĩ khó trách chuyện cô chuồn mất ông cụ Thiệu không có phản ứng gì, hóa ra có người nói dối giúp cô.

“Vậy sao.” Thiệu Thiên Ngạo lơ đãng gật đầu, “Coi như thuận lợi thì sao? Mấy ngày nữa cháu cũng phải trở về.”

“Dạ.” Diệp Căn Niên nhẹ nhàng gật đầu, lông mi dài rủ xuống che lại cảm xúc trong mắt.

Thiệu Thiên Ngạo thấy vẻ mặt này xem là cô không muốn nói chuyện, vì vậy cũng không hỏi tới, vừa phân phó phòng bếp vừa xoay người nói với Lâm Thụy: “Thời gian không còn sớm, hai đứa cùng tới dùng cơm đi không cần chờ Tư Hữu.”

Lúc này, Ân Dao trên lầu hai mở cửa phòng, sắc mặt của Ân mỹ nhân không được tốt, cùng một cô gái mặc chiếc váy trắng từ trong đi ra.

Mấy tháng không gặp, Lâm Vũ Phi đã đổi thành tóc đuôi ngựa đơn giản, gò má mềm mại gầy đi không ít, trang phục vẫn là màu trắng thuần khiết trang nhã như cũ tăng thêm mấy phần dịu dàng.

Thấy Diệp Căn Niên, ánh mắt Lâm Vũ Phi bỗng sáng lên lập tức quét mắt xung quanh, xác định không thấy người cô ta muốn gặp, trong mắt xẹt qua vẻ thất vọng.

*

Trong phòng VIP khách sạn Mộ Tư, bàn thức ăn được bố trí xa hoa dưới ánh đèn, bồi bàn sau khi rót rượu đỏ cho hai vị khách quý, yên lặng hành lễ rồi lui ra ngoài.

Holkeri một thân tây trang vàng nhạt ngồi ngay ngắn, tóc màu vàng kim dưới đèn hiện lên ánh sáng nhu hòa, cánh tay thon dài nâng chén hương người phía đối diện, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên:

“Cảm ơn Thiệu tổng có thể bớt chút thời gian đến đây, thật vô cùng cảm kích.”

Thiệu Tư Hữu cười nhẹ một tiếng, ưu nhã nâng chén đáp lễ, giọng nói nhẹ nhàng mà sâu xa: “Hôm qua Holkeri thiếu gia tự mình đến dự sinh nhật của Nhạc Nhạc, là tôi nên cảm ơn anh mới phải, mời.”

Câu trả lời khách khí khiến lông mày Holkeri nhíu lại, khẽ nhấp một ngụm rượu, quyết định đi thẳng vào vấn đề:

“Sao Nhạc Nhạc không tới?”

Trong điện thoại, thư kí đã khẳng định muốn mời cả hai người.

"Nhạc Nhạc hiện có chuyện, sự cố trong bữa tiệc tối qua, Holkeri thiếu gia chắc hẳn đã nhìn qua Nhạc Nhạc." Thiệu Tư Hữu cười đáp, cắt miếng bít tết trước mặt, dao cầm trên tay không phát ra một tiếng động, ưu nhã mà cao quý.

"Đúng là đã thấy, so với mấy tháng trước cùng đi thành phố Kỳ Lâm, em ấy gầy đi không ít." Holkeri liếc nhìn thức ăn đã được cắt chỉnh tề, buông dao xuống: "Lần này mời Thiệu tổng đến đây, là có chuyện muốn nhờ, có câu không công bất thụ lộc, việc Thiệu tổng tuyên bố tặng cổ phần cho Nhạc Nhạc trong bữa tiệc hôm qua, hy vọng anh có thể rút lại."

Động tác cắt thịt bò của Thiệu Tư Hữu dừng lại, sau đó không nhanh không chậm xiên một miếng cho vào miệng, chậm rãi nuốt xuống, sự trầm mặc khiến gian phòng yên tĩnh quý dị, hồi lâu sau Thiệu Tư Hữu ngược mắt nhìn Holkeri đang chờ đợi đáp án, nhẹ nhàng cong khóe miệng, hỏi: "Anh vừa nói gì?"

Holkeri sững sờ, đôi mắt lạnh màu xanh dương nhìn thẳng nụ cười vô vị của Thiệu Tư Hữu, thoáng chút căm ghét.

Bắt được phản ứng trong chớp mắt này của Holkeri, Thiệu Tư Hữu chậm rãi đặt đĩa xuống, tùy ý tựa lưng vào ghế, nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Muốn Holkeri thiếu gia lặp lại câu nói vừa rồi đã bị coi là khiêu khích, vậy để tôi rút lại lời nói trước mặt mọi người tối qua, tôi nên nghĩ như thế nào đây?"

"Đó không phải là ý của tôi, mà là của ông nội, cũng là ý của Will, tộc trưởng đương nhiệm gia tộc Bồ Tư Nặc." Holkeri nheo mày, mắt xanh lóe lên: "Chắc hẳn Thiệu tổng cũng hiểu rõ gia quy của gia tộc Bồ Tư Nặc, trước khi tân chủ nhân được xác định, tất cả ứng viên được chọn không được kết hôn."

"Có nghe qua." Thiệu Tư Hữu không để ý lăm gật đầu, "Nhưng đây là quy định của gia tộc Bồ Tư Nặc, tôi cũng không cần phải tuân theo, cùng

với việc tôi tặng cổ phần cho Nhạc Nhạc cũng không có gì là không được. Cũng nghe nói, các ứng viên này tại Anh đều được gia tộc Bố Tư Nặc bảo vệ hoàn toàn, vậy mà trong thời gian này tôi phái người bảo vệ Nhạc Nhạc, không ít lần gặp phải uy hiếp, như vậy quy củ vẫn có thể thay đổi.”

“Này hiếp?” Holkeri nheo mắt, thoáng chút không tin “Nếu vậy, phiền Thiệu tổng giao những kẻ không an phận cho Hình đường gia tộc Bố Tư Nặc xử lý. Về phía Nhạc Nhạc, từ mười sáu tuổi đã chính thức trở thành một trong những người kế thừa gia tộc Bố Tư Nặc, Thiệu tổng có thể không cần tuân thủ những quy tắc này, nhưng Nhạc Nhạc thì không thể.”

"Không thể?" Thiệu Tư Hữu nhướn mày, nụ cười ôn hòa trước sau như một dần lạnh lẽo, tròng mắt đen sắc bén lộ ra mấy phần cường thế nhìn sang, khóe môi câu lên, giọng nói đùa cợt: " Mười sáu tuổi Nhạc Nhạc trở thành ứng cử viên thừa kế của gia tộc Bố Tư Nặc, nhưng lúc cô ấy tám tuổi, đã có thân phận con dâu nuôi của Thiệu gia, khi đó, hình như người của gia tộc Bố Tư Nặc cũng không có đứng ra phản đối."

Ban đầu Niên Nhạc Nhạc bị chẩn đoán mắc chứng tự bế nghiêm trọng, không thể lọt vào tầm mắt của gia tộc Bố Tư Nặc, vì một người không có khả năng trở thành người thừa kế, bọn họ dĩ nhiên sẽ không đối đầu với thế lực nhà họ Thiệu.

Nhưng đứa bé này lại khỏi bệnh, kéo tới chú ý của những người ở trên, hơn nữa mẹ của cô cũng có ảnh hưởng lớn đến gia tộc Bố Tư Nặc, một người từng bị bỏ qua lập tức được nhiều người để ý.

Holkeri đối với đoạn lịch sử này đương nhiên hiểu, thái độ có chút lung túng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Bất kể như thế nào, tương lai của Nhạc Nhạc đã gắn với gia tộc Bố Tư Nặc, nếu thông qua khảo nghiệm trở thành chủ nhân kế nhiệm, nếu vậy, người đàn ông của Nhạc Nhạc phải phụ thuộc vào gia tộc Bố Tư Nặc, Thiệu tổng có thể làm được điều này chứ?”

“Tôi làm được hay không cũng không phải là chuyện anh cần quan tâm, từ đầu đến cuối Nhạc Nhạc cũng không có tâm tư tranh giành vị trí chủ nhân của gia tộc Bồ Tư Nặc, về phần quà tặng kia là biểu thị cho tâm ý của tôi, Nhạc Nhạc cũng đã tiếp nhận, thay vì muốn tôi thu hồi quà tặng này, chẳng bằng suy nghĩ như thế nào để thuyết phục Nhạc Nhạc tiếp nhận thân phận người thừa kế, thuận tiện từ chối nhận quà của tôi.” Thiệu Tư Hữu cười lạnh chậm rãi đứng dậy, ngón tay thon dài ưu nhã đem khăn ăn ném xuống bàn, xoay người sai bước rời đi.

Sau lưng, đôi mắt xanh dương của Holkeri thoáng một tia lệ quang, sau đó hừ nhẹ một tiếng: “Đừng tưởng Thiệu gia từng chăm sóc Nhạc Nhạc thì có quyền tranh giành với gia tộc Bồ Tư Nặc, chân tướng vĩnh viễn sẽ không bị chôn vùi, tại sao tám năm trước Thiệu gia muốn nhận nuôi Nhạc Nhạc? Tại sao Thiệu Thiên Ngạo không tiếc bồi thêm một đứa cháu đem Nhạc Nhạc nhận làm con dâu nuôi từ bé? Sau khi khoa thần kinh chẩn đoán Nhạc Nhạc bị bệnh không tiến hành điều trị mà đem bệnh tình kéo dài? Không vì gia tộc cũng không vì tộc quy, chỉ vì là người thân cuối cùng của Nhạc Nhạc, tôi sẽ không trơ mắt nhìn Nhạc Nhạc ở chung với con của kẻ đã gián tiếp hại chết cha mẹ của nó.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Lo Lắng

“Choang...”

Cốc nước va vào tường đá cẩm thạch, âm thanh vỡ vụn truyền ra từ phòng bếp tầng một nhà họ Thiệu.

Diệp Cẩn Niên sững sờ nhìn chiếc cốc bị vỡ trong tay, mảnh vụn đâm vào đầu ngón tay chảy máu, nước trong cốc cũng bị nhiễm đỏ, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

“Niên Nhạc Nhạc, em không sao chứ?” Giọng nói khẩn trương chạy đến bên cạnh Diệp Cẩn Niên, không phải là hai người ở gần cô nhất, vì ông cụ Thiệu và Lâm Thụy đang vui đùa chiến đấu ở phòng khách, mà là kẻ không chịu ăn cơm tối Thiệu nhị thiếu gia Thiệu Mục Ân.

Đầu tóc có chút xốc xếch, trong con mắt đen mang theo sự hốt hoảng, Thiệu Mục Ân cẩn thận cầm tay phải bị thương của Diệp Cẩn Niên, đem nửa chiếc ly vỡ vào thùng rác bên cạnh.

“Mục Ân...” Diệp Cẩn Niên sững sờ nhìn Thiệu Mục Ân đột nhiên chạy tới trước mặt mình, tối qua kể từ lúc phát hiện vết thương trên cổ của cô, Thiệu Mục Ân vẫn luôn ở trong phòng không chịu ra ngoài.

“Ngu ngốc! Niên Nhạc Nhạc em thật sự rất ngu ngốc!” Xác định vết thương không nghiêm trọng lắm, hốt hoảng trong mắt Thiệu Mục Ân thay bằng ghét bỏ, tức giận trách mắng cô.

Ông cụ Thiệu cùng Lâm Thụy thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, Ân Dao chạy đi tìm hộp thuốc, Diệp Căn Niên bị mọi người kéo ra phòng khách để xử lý vết thương.

Không đợi Ân Dao động thủ, Thiệu Mục Ân trước một bước mở hộp thuốc ra, sau khi khử trùng cái nhíp, thật nghiêm túc loại bỏ những mảnh vỡ thủy tinh găm trong tay Diệp Căn Niên, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, lông mày nhíu thành một hàng.

Mấy người khác ngồi xung quanh, trong mắt cũng chứa đựng sự lo lắng.

Diệp Căn Niên nhìn một vòng, thấy có chút buồn cười, một màn này khiến cô nhớ lại thời điểm vừa trở thành Niên Nhạc Nhạc, bởi vì bản thân từng “không cẩn thận” làm chân bị thương trong thư phòng, từ trên xuống dưới nhà họ Thiệu cũng đều khẩn trương như vậy, đảo mắt đã qua bốn năm, hình như Niên Nhạc Nhạc trong lòng họ mãi mãi là búp bê sứ dễ vỡ, bất luận tuổi tác.

“Sao lại bất cẩn như vậy?” Lâm Vũ Phi dụ dằng ngồi cạnh Lâm Thụy, giọng nói cố ý tỏ ra thân thiết, “Trong bữa tối Nhạc Nhạc cũng không có tinh thần, hay là có chỗ nào khó chịu?”

Diệp Căn Niên không thèm để ý tới sự quan tâm giả dối của Lâm Vũ Phi, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, chín giờ tròn.

“A, không lẽ có liên quan đến việc Tư Hữu về muộn sao?” Lâm Vũ Phi khẽ cười một tiếng, đối với sự lạnh nhạt của Diệp Căn Niên coi như không thấy, giọng nói thân thiết lộ ra sự trêu chọc: “Chẳng phải vừa nói Tư Hữu đưa em về mới rời đi sao, hôm qua mới thổ lộ trong tiệc sinh nhật, mà hôm nay đã găng bó không rời như vậy, thật khiến người ta hâm mộ đó.”

Miệng nói hâm mộ, nhưng đôi mắt kia lấp đầy sự ghen tỵ, nhất là khi nhìn thấy cái vòng trên tay Diệp Căn Niên, ghen tỵ càng sâu sắc.

Ngón tay bị thương đột nhiên đau nhói, Diệp Cận Niên thu hồi ý thức quét mắt đến đầu ngón tay, phát hiện cái nhíp kia căn bản không giúp cô gắp mảnh thủy tinh ra, mà đang ấn nó vào sâu hơn, đầu kim loại sắc nhọn cũng đâm vào da, máu tươi nhỏ từng giọt.

Bàn tay cầm nhíp đang đè nén sự run rẩy.

“Mục Ân.” Diệp Cận Niên nhíu nhíu lông mày nhìn sắc mặt âm trầm của Thiệu Mục Ân, nhẹ kêu một tiếng, thân thể nghiêng sang một bên, chặn đi tầm nhìn của Thiệu Thiên Ngạo.

Nghe tiếng kêu của Diệp Cận Niên, Thiệu Mục Ân như tỉnh mộng, phát hiện vết thương bị làm cho nghiêm trọng hơn, vội quăng cái nhíp trong tay, từ trên ghế salon đứng bật dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước chân có chút bối rối đi về phía phòng của mình, nói chính xác là bỏ chạy.

“Tên nhóc này bị sao vậy?” Thiệu Thiên Ngạo kỳ quái nói, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Thiệu Mục Ân, đến đóng cửa cũng không thèm quay đầu lại.

“A, Nhạc Nhạc, tay của em...” Tiếng hô nhỏ nhẹ kéo tầm mắt mọi người trở lại ngón tay vẫn đang chảy máu của Diệp Cận Niên, Lâm Vũ Phi bước nhanh tới bên cạnh Diệp Cận Niên, nhặt chiếc nhíp trên mặt đất, sau khi khử trùng, dịu dàng đề nghị: “Nhạc Nhạc, chị giúp em xử lý vết thương có được không?”

“Không cần, chị Ân Dao có thể giúp em.” Diệp Cận Niên cong cong môi cự tuyệt, thò tay lấy cái nhíp đưa cho Ân Dao ngồi bên cạnh, giống như vô tâm hỏi “Nghe nói khoảng thời gian này ở bên kia chị Vũ Phi đi học hoàn toàn không giao du với bên ngoài, không ngờ với chuyện bên này chị lại tường tận như vậy?”

“Gần đây cha mẹ có qua thăm chị, là anh trai nói cho chị biết.” Lâm Vũ Phi dừng lại một chút, liếc nhìn ánh mắt trầm tư của Lâm Thụy, sau đó cười yếu ớt trả lời, mắt nhìn về phía Diệp Căn Niên lại bắt gặp Diệp Căn Niên cũng đang nhìn cô ta.

Trong nháy mắt, Lâm Vũ Phi cảm thấy cặp mắt đen kìa của Diệp Căn Niên tỏa ra ánh sáng, giống như lưỡi dao sắc bén đem mình cắt nát, Lâm Vũ Phi không tự chủ rụt người lại, trong lòng hết hoảng.

Ổn định cảm xúc, Lâm Vũ Phi kinh hãi trước vẻ mặt ngây thơ vô tội lúc này của Diệp Căn Niên, cùng với bộ dáng khiến cô ta khiếp sợ vừa rồi như hai người khác nhau.

Chỉ là, Lâm Vũ Phi sẽ không ngu đến mức cho mình bị ảo giác, ánh mắt tránh né rời đi, miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Vậy sao?” Diệp Căn Niên không cần ngẩng đầu cũng biết được vẻ mặt thấp thỏm của Lâm Vũ Phi, nhìn Ân Dao cẩn thận lau máu trên tay mình, nụ cười vô hại hàm chứa ý lạnh.

Quả thật, một chút bình yên cũng không có.

Lâm Vũ Phi chờ giây lát, thấy Diệp Căn Niên cũng không cố chấp đuổi theo một vấn đề không thả giống như bốn năm trước, lén thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về hướng Thiệu Mục Ân rời khỏi, trong mắt có nhiều thắc mắc.

“Có đau không?” Sau khi mảnh thủy tinh được lấy hết ra, Ân Dao lấy bông y tế thấm nước khử trùng lau sạch máu dính trên tay Diệp Căn Niên, vừa nhẹ thổi vừa hỏi thăm.

“Không đau.” Bày ra khuôn mặt tươi cười, Diệp Căn Niên ngọt ngào trả lời.

Ân mỹ nhân không chút làm bộ quan tâm chăm sóc, khiến sự ân cần giả dối của Lâm Vũ Phi trở thành màn biểu diễn vụng về, không thể qua mắt người khác, chỉ có thể cười một tiếng cho qua.

Bóng đêm càng sâu, bầu trời lấp lánh ngàn vì sao, trong sân của nhà họ Thiệu, ánh đèn chiếu sáng lên mọi cảnh vật.

Dưới ánh đèn, người đàn ông khôi ngô tuấn tú dựa lưng vào cửa xe, trong gió lạnh mái tóc có chút hỗn độn, che đi ánh mắt không còn ôn hòa điềm đạm như trong quá khứ, chỉ còn lại nặng nề cùng phức tạp.

“Người đàn ông của Nhạc Nhạc, có thể là bất cứ người nào, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là anh, Thiệu Tư Hữu, con trai của những kẻ gián tiếp hại chết cha mẹ của Nhạc Nhạc.”

Câu nói tràn đầy hận ý của Holkeri vẫn mãi quẩn quanh trong đầu Thiệu Tư Hữu, làm thế nào cũng không xua đi được.

Cha mẹ của Niên Nhạc Nhạc, trận bão bất ngờ trên biển nhiều năm trước, mẹ tự sát, Nhạc Nhạc mắc chứng tự bế.

Những việc đã trải qua, dù Thiệu Tư Hữu cố gắng như thế nào cũng không thể xoay chuyển.

“Ba!”

Đưa lưng về phía ánh trăng, Thiệu Tư Hữu bật lửa đốt một điếu thuốc, ngọn lửa màu hồng cam lúc sáng lúc tắt trong gió rét, khói lượn lờ quẩn vòng quanh đầu ngón tay, dần dần bị gió thổi tán.

Thiệu Tư Hữu không hút thuốc, chỉ để trong túi ứng phó mấy loại xì giao, yên lặng nhìn điếu thốc đang cháy, ngón tay thon dài chậm rãi buông ra, tàn thuốc rơi xuống lớp băng mỏng bao phủ trên mặt đất, lộp đi lộp lại bao thuốc đã trống rỗng.

Hít sâu một hơi, Thiệu Tư Hữu tiến lên đẩy cửa biệt thự, cửa phòng mở ra, một loại mùi vị gia đình ấm áp chiếu vào mắt.

Trong phòng khách, tầm mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, mắt Lâm Vũ Phi lập tức sáng lên, từ trên ghế salon đứng lên nghênh đón, hướng Thiệu Tư Hữu chào hỏi:

“Tư Hữu, em đã về rồi đây.” Giọng nói dịu dàng lộ rõ sự vui vẻ.

Nụ cười trên mặt Lâm Vũ Phi rất nhanh liền cứng lại, bởi Thiệu Tư Hữu dễ dàng tránh khỏi thân thể nghênh đón của cô ta, cứ như vậy đi qua, tiến về phía Diệp Căn Niên.

“Tay em bị sao vậy?” Giọng nói khàn khàn mang theo chút mệt mỏi, tròng mắt hiện rõ tia máu, nhìn Ân Dao đang quấn băng gạc hỏi.

"Không cần thận đụng phải." Diệp Căn Niên ngẩng mặt lên mỉm cười trả lời, rút tay lại giơ giơ trước mặt Thiệu Tư Hữu, khẳng định cô không sao, lại bị Thiệu Tư Hữu tóm lại, kéo đến trước mặt Ân Dao ý bảo tiếp tục băng bó, sâu trong đáy mắt thoáng chút không vui.

"Thật sự là không cần thận đụng phải." Tiếp nhận ánh mắt đưa tới của Thiệu Tư Hữu, Lâm Thụy lập tức hiểu hẩn hoài nghi, vội vàng lên tiếng giải thích, ánh mắt không tự chủ quét qua sắc mặt không tốt của Lâm Vũ Phi.

"Ăn cơm tối rồi sao?" Thuộc Thiên Ngạo thấy sắc mặt của Thiệu Tư Hữu có chút không đúng, trầm giọng hỏi, trước đây ông cũng chưa từng bắt gặp vẻ mặt này của Thiệu Tư Hữu, nhưng bây giờ cũng không phải lúc để hỏi rõ.

"Dạ, đã ăn ở bên ngoài rồi ạ, khuya lắm rồi, cháu đưa Nhạc Nhạc về phòng nghỉ ngơi, ông nội cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Thấy Ân Dao đã

đem băng gạc quấn tốt, Thiệu Tư Hữu kéo cánh tay không bị thương của Diệp Căn hướng phía Thiệu Thiên Ngạo nói.

"Được, đi đi." Thiệu Thiên Ngạo gật đầu một cái.

Nhận được sự đồng ý của Thiệu Thiên Ngạo, Thiệu Tư Hữu đầu cũng không quay lại lôi kéo Diệp Căn Niên đi lên lầu, lúc đi cũng không quên thả chậm bước chân, để Diệp Căn Niên có thể theo kịp.

Sau lưng, sắc mặt Lâm Vũ Phi tái nhợt, đưa mắt nhìn hai người rời đi, trong con ngươi thoáng qua nồng đậm không cam lòng, cùng với tàn nhẫn kiên quyết.

Cửa phòng tầng hai mở ra, Diệp Căn Năm bị Thiệu Tư Hữu nắm tay kéo vào, ánh đèn trong phòng chợt sáng lên, khiến Diệp Căn Niên trong nháy mắt không thích ứng nhắm mắt lại, đồng thời, thân thể đột nhiên bị một lực kéo vào một bờ ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt tràn vào trong mũi.

"Anh hút thuốc sao?" Diệp Căn Niên khẽ cau mày, lần đầu tiên trong hương vị nhẹ nhàng sạch sẽ trên người Thiệu Tư Hữu có lẫn mùi thuốc lá xa lạ, cũng không quá đậm, nhưng lại làm cho Diệp Căn Niên cảm thấy anh có vấn đề, hoặc là nói từ lúc Thiệu Tư Hữu vào cửa, cô cũng đã cảm thấy có gì đó không đúng.

"Không có, chỉ là cầm ở trên tay mà thôi." Ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé trong ngực, Thiệu Tư Hữu đem cằm chống đỡ ở trên làn vai của cô thành thật trả lời.

Dùng khói thuốc để tê liệt thần kinh là thói quen được Thiệu Tư Hữu dưỡng thành từ rất sớm, chỉ là cái thói quen này vào cái đêm của sáu năm trước, bị anh dùng suốt cả đêm nhưng không chút nào hiệu quả, về sau liền không có sử dụng qua.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Diệp Căn Niên an tĩnh nép ở trong ngực Thiệu Tư Hữu, thử hỏi một câu, lời nói vừa dứt cũng cảm thấy cái ôm càng thêm siết chặt, giống như là sợ sẽ mất đi.

Động tác này khiến Diệp Căn Niên càng chắc chắn Thiệu Tư Hữu khác thường, trong đầu bỗng dưng thoáng qua lời nói của Lâm Thụy với Thiệu Thiên Ngạo, lời mời của gia tộc Bồ Tư Nặc.

"Là Holkeri tìm anh sao?" Sau khi nói ra nghi ngờ này, Diệp Căn Niên liền khẳng định suy đoán của mình, cô nhớ ban đầu Thiệu Tư Hữu đi học viện Y Nhĩ thăm mình thì bị Holkeri lấy lý do huấn luyện ngăn cản bọn họ gặp mặt, từ khi biết được chuyện này, Diệp Căn Niên liền hiểu rõ Holkeri không muốn cô cùng Thiệu gia có quan hệ, nếu đó không phải là chủ trương Holkeri, thì rất có thể là ý của ông ngoại Niên Nhạc Nhạc.

Nếu là như vậy, sự khác thường của Thiệu Tư Hữu giờ phút này liền có đáp án.

Không nghe được câu trả lời Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên thở dài, vòng hai tay qua thắt lưng của Thiệu Tư Hữu, đầu ngón tay vừa vặn có thể đụng phải vòng tay kim cương ‘Quang Minh Chi Tâm’.

"Em sẽ không tiếp nhận, đừng lo lắng." Giọng buồn buồn từ trước ngực truyền ra, trong tròng mắt đen của Thiệu Tư Hữu thoáng qua vẻ vui sướng, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên cằm hơi nhọn, nhìn vào đôi mắt trong suốt như nước của Diệp Căn Niên.

"Yên tâm, em cũng không nghĩ sẽ trở thành Bồ Tư Nặc ưm. . ." Cho là Thiệu Tư Hữu không hiểu ý của mình, Diệp Căn Niên cười yếu ớt giải thích, đột nhiên bị đôi môi ấm áp đè xuống chặn lại lời nói.

Không giống những nụ hôn dịu dàng trong quá khứ, vội vàng đè xuống cánh môi hồng nhuận ngọt ngào, đầu lưỡi miêu tả cánh môi mềm mại tinh tế của Diệp Căn Niên, mang theo bất an truyền vào nụ hôn này.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Niên Niên

“Anh...” Lời nói của Diệp Căn Niên chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Thiệu Tư Hữu nuốt vào, cánh tay thon dài hữu lực ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn, thuận thế đem cô chống đỡ bên tường, vai phải vừa vịn đưng phải công tắc đèn sau lưng, cách một tiếng, cả căn phòng lẫn nữa lọt vào bóng tối.

Hôn, vào lúc này vội vàng mà mạnh mẽ đặt lên, trần trọc vuốt ve, giống như muốn xác nhận điều gì đó.

Hai tay hữu lực đè lên bả vai Diệp Căn Niên, hơi thở ấm áp bao vây, gương mặt tuấn mỹ không còn ưu nhã thông dong như thường ngày, chỉ còn lại đầy ắp bá đạo, đầu lưỡi nhẹ nhàng thâm nhập.

Hơi thở đan vào nhau khiến hô hấp trở nên nặng nề, nóng bỏng, Diệp Căn Niên hé mắt thấy được khuôn mặt tuấn tú trước mặt, trong bóng tối mơ hồ thấy được Thiệu Tư Hữu nhắm chặt hai mắt, mi tâm nhú lại, chất chứa sự lo lắng.

Tâm, trong nháy mắt đau nhói, như có gì đó đâm vào, Diệp Căn Niên khép mắt lại, nhẹ nhàng hôn đáp trả.

Nhận được sự đáp lại của Diệp Căn Niên, cơ thể Thiệu Tư Hữu căng thẳng, ngay sau đó, cánh tay từ từ vòng qua sau lưng Diệp Căn Niên, đột nhiên buộc chặt, khiến cơ thể hai người sát lại.

Đêm, là nhân chứng cho tình cảm trời dậy.

Dây dưa càng lúc càng sâu, hơi thở không ngừng run rẩy, hai cơ thể dính sát có thể cảm nhận được thân nhiệt không ngừng tăng lên của đối phương.

Thiệu Tư Hữu công thành chiếm đất đòi lấy, khiến Diệp Cẩn Niên không chịu nổi, đôi tay vòng quanh thắt lưng chuyển tới chống đỡ trước ngực, nắm chặt áo sơ mi của anh.

Môi lưỡi giao nhau, Diệp Cẩn Niên không tự chủ phát ra mấy tiếng rên khẽ khiến tròng mắt đen của Thiệu Tư Hữu càng thêm trở nên tối tăm, từ từ rời khỏi cánh môi bị anh hôn đến sưng đỏ, trần trọc hôn xuống chiếc cằm đẹp đẽ của Diệp Cẩn Niên, sau đó dọc theo cần cổ trắng nõn tới lui, trong miệng thật thấp nỉ non kêu tên cô.

Hô hấp dồn dập bên tai, bàn tay nóng bỏng chạy khắp người Diệp Cẩn Niên, khí nóng phun ở cổ giống như từng đoàn nhiệt, không biết là do không khí mập mờ khiến ý thức Diệp Cẩn Niên có chút hỗn độn, rằng môi đụng vào nhau làm cho phát âm của anh trở nên mơ hồ, Thiệu Tư Hữu thấp gọi, thế nhưng khiến Diệp Cẩn Niên có cảm giác như nghe được một cái tên khác, trong nháy mắt, cô cảm thấy mình không phải nghe được cái tên Niên Nhạc Nhạc, là Diệp Cẩn Niên, Niên Niên. . .

Nụ hôn thâm tình lưu luyến dời khỏi cần cổ, chậm rãi nâng lên cánh tay của cô, Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng hôn lên chiếc vòng sáng lấp lánh trong bóng tối, ánh mắt khóa chặt hai má đỏ rục của Diệp Cẩn Niên, giọng nói trầm khàn vang lên trong màn đêm yên tĩnh, dễ dàng len lỏi vào trong tim: “Hãy mãi mãi ở bên cạnh anh...”

Đôi mắt mờ mịt chăm chú nhìn người đàn ông của mình, thân thể đột nhiên mềm nhũn khiến Diệp Cẩn Niên không tự chủ “a...” một tiếng, theo bản năng ôm chặt lấy cổ Thiệu Tư Hữu, đang chuẩn bị mở miệng, mông lung trong đáy mắt toàn bộ rút đi.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt sâu đen của Thiệu Tư Hữu thoáng qua vẻ u lãnh, cẩn thận đem Diệp Căn Niên an bài trên giường, bước chân nhẹ nhàng đến bên cửa, đột ngột kéo cửa phòng ra.

Ánh đèn trong hành lang xưa đi bóng tối trong phòng, trên thảm trải sàn chiếu xuống bóng dáng nhỏ nhắn.

Lâm Vũ Phi vẫn một thân váy trắng, tay lơ lửng giữa không trung đang muốn gõ cửa, Thiệu Tư Hữu đột nhiên mở cửa khiến Lâm Vũ Phi kinh ngạc.

"Tư Hữu?" Lâm Vũ Phi kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó dịu dàng cười một tiếng, giải thích: "Em tới xem một chút, tay Nhạc Nhạc thế nào rồi."

"Nhạc Nhạc đã ngủ." Thiệu Tư Hữu quay đầu nhìn đã người đang làm ổ trong chăn, cả tóc cũng không lộ ra ngoài, hơi nhú mày, sau đó quay đầu lại về mặt nhàn nhạt hỏi "Còn chuyện gì không?"

"Không có." Lâm Vũ Phi lắc đầu một cái, lại ngược mắt nhìn Thiệu Tư Hữu, trong mắt toát ra vẻ mong đợi hỏi "Tư Hữu, anh có thể nói chuyện cùng em không?"

"Đúng là cần nói chuyện một chút, mặc dù bốn năm trước cũng đã nói với em rồi." Thiệu Tư Hữu gật đầu một cái, bước chân lại hướng bên giường đi tới, âm thanh lạnh nhạt truyền đến: "Đổi lại thời gian đi, vừa rồi em đứng ở ngoài cửa lâu như vậy, cũng đã mệt mỏi, về nghỉ ngơi đi."

Sắc mặt Lâm Vũ Phi trắng bệch, trong mắt hiện lên một tầng sương mù, không cam lòng nhìn bóng lưng của Thiệu Tư Hữu ngồi bên giường Diệp Căn Niên, , hung hăng cắn môi, trong mắt thoáng qua sự ác độc.

Tay chống bên đầu Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu vén lên một góc chăn, giúp cô sửa sang mấy sợi tóc tán loạn, lần nữa lên tiếng: "Còn chuyện gì nữa?"

"A, không có, không có. . ." Lâm Vũ Phi cố đè cảm xúc không ngừng dâng trào trong lòng, hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Căn Niên một cái mới đi ra ngoài, thuận tiện đem cửa đóng lại, thất hồn lạc phách dời đi.

Căn phòng lại lọt vào bóng tối, Thiệu Tư Hữu thu lại ý lạnh trong mắt, quay đầu nhìn tiểu nhân nhi trên giường, hai má ửng hồng mê người, khẽ cười nói: "Người đã đi rồi, không cần giả bộ nữa."

Người ở trong chăn không chút phản ứng.

Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu mày, kéo xuống cái chăn đang che mắt nửa khuôn mặt của Diệp Căn Niên, ánh trăng trong sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt xinh đẹp, hai mắt khép lại, khéo môi khẽ nhếch lên mang theo vẻ nghịch ngợm, hô hấp lên xuống đều đều, tiểu nha đầu này thực sự đã ngủ.

Đáy mắt Thiệu Tư Hữu có chút cứng chiều cùng bất đắc dĩ, hóa thành tiếng thở dài, cúi người khẽ hôn lên trán của cô, giọng nói thật thấp vang lên:

"Anh phải làm gì với em bây giờ, Niên Niên..."

*

Khó có được một ngày đẹp trời như hôm nay, ánh nắng buổi sớm xuyên qua rèm cửa chiếu lên gương mặt đang ngủ say của Diệp Căn Niên, đôi môi vẫn cong lên vui vẻ, lông mi thật dày, khẽ run mấy cái như cánh bướm, chậm rãi hé ra đôi mắt màu đen sáng ngời.

Ánh mắt hơi mê mang quét qua gian phòng ấm áp, Diệp Căn Niên dụi dụi mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Đồng hồ báo thức chỉ bảy giờ bốn mươi phút, hiếm khi không phải đi học mà cô có thể dậy sớm như vậy.

Màu xanh dương trên cổ tay đập vào mắt, Diệp Căn Niên tựa vào đầu giường nhớ lại tình cảnh tối qua.

Vì sao trong lúc mơ hồ lại nghe được có người gọi tên cô? Từng cảnh chạy qua trong đầu, Diệp Căn Niên nghi ngờ nghĩ.

Đến tốt cùng là bởi vì trong đêm tối nghe lầm phát âm của Thiệu Tư Hữu, hay là bởi vì trong tiềm thức hi vọng người mà Thiệu Tư Hữu kêu là mình?

Ý niệm này khiến Diệp Căn Niên có chút hốt hoảng, ngay sau đó nhớ lại sự khác thường của Thiệu Tư Hữu đêm qua, mi tâm khẽ nhíu lên.

Lúc đầu cô cho rằng sự khác thường của anh là bởi vì gia tộc Bồ Tư Nặc phản đối hai nhà Niên Thiệu kết thân, xem ra chuyện không đơn giản như cô nghĩ.

Nếu chỉ do gia tộc Bồ Tư Nặc phản đối người thừa kế cùng họ khác tiếp xúc, chỉ cần cô chủ động lựa chọn không chấp nhận, gia tộc Bồ Tư Nặc cũng không có biện pháp miễn cưỡng, giống như mẫu thân của Niên Nhạc Nhạc, mặc dù công chúa bóng tối Lysa đã từng là sự kiêu ngạo của gia tộc Bồ Tư Nặc, cuối cùng bà vẫn thoát khỏi sự kiểm soát của gia tộc Bồ Tư Nặc, gả cho cha của Niên Nhạc Nhạc.

Nhưng đêm qua khi cô nói sẽ không tiếp nhận thì lo lắng của Thiệu Tư Hữu cũng không giảm bớt. Trừ lý do này, còn có vấn đề gì sẽ làm Thiệu Tư Hữu kiêng kỵ như vậy đây?

Suy nghĩ hồi lâu cũng không thể lý giải, Diệp Căn Niên quyết định dậy rửa mặt, sau đó chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

"Nhạc Nhạc, tay em thế nào rồi?" Vừa bước ra khỏi phòng, liền đụng phải Ân Dao cũng vừa ngủ dậy, tóc xoắn tùy ý buộc lại, đồ trang sức trang nhã trên người Ân mỹ nhân lộ ra mị hoặc.

"Đã tốt hơn nhiều." Diệp Căn Niên cười trả lời, nâng bàn tay quán băng lên đung đưa hai cái trước mặt Ân Dao, nhớ tới tin tức lấy được từ Long Việt, vì vậy kéo Ân Dao vào phòng nói lại thật đơn giản.

"Nói cách khác, nhân viên kiểm định chất lượng đó chưa chết?" Ân Dao hăng hái, hơi suy tư một chút liền ra quyết định, vỗ vỗ vai Diệp Căn Niên, nói: "Em hãy mang tên tiểu tử kia đến biệt thự của chị, chị đi thu dọn một chút, phải nhanh chóng làm rõ âm mưu này mới được."

Nói xong, Ân mỹ nhân đứng dậy phe phẩy trở về phòng của mình dọn dẹp hành lý, động tác mạnh mẽ dứt khoát.

Diệp Căn Niên nhàn nhạt cười, đi xuống cầu thang.

Trong phòng khách, hai bóng dáng đứng trước cửa sổ, người phụ nữ mảnh khảnh mềm mại vẻ mặt vô tội nhìn người đối diện, gò má đầm nước mắt khiến người thương tiếc, mà Thiệu Tư Hữu lạnh nhạt đứng ở đối diện, gương mặt không chút cảm xúc.

Vừa sáng sớm đã muốn diễn kịch rồi sao?

Diệp Căn Niên dừng chân ở bậc cầu thang cuối cùng, quan sát Lâm Vũ Phi đang ra sức biểu diễn.

Người tối qua đột nhiên xuất hiện ở cửa, không phải là Lâm Vũ Phi chứ? Không thể không thừa nhận, so với mấy tháng trước, Lâm Vũ Phi tiến bộ không ít, ít nhất không lỗ mãng, còn biết cách dùng ngôn ngữ kích thích Mục Ân, những thứ này cũng không thể học được ở trường học.

Diệp Căn Niên nhú nhú lông mày đối với chuyện đêm qua không chút ấn tượng, quét mắt nhìn Lâm Vũ Phi kéo kéo cánh tay Thiệu Tư Hữu, mắt híp lại.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỬ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Ánh mắt chậm rãi quét qua bàn tay đang cố giữ chặt tay Thiệu Tư Hữu của Lâm Vũ Phi, Diệp Căn Niên hơi nheo mắt lại.

Giống, thật sự là giống.

Lúc trước thì có Sở Nhược thỉnh thoảng giả bộ đáng thương uất ức, hiện tại thì có Lâm Vũ Phi, tuy rằng trình độ đó vẫn không sánh kịp với Sở Nhược, nhưng diện mạo giả tạo đó vẫn khiến cô cảm thấy chán ghét. Hình như bên cạnh cô luôn xuất hiện những dạng người, đây thật sự là chuyện khiến cô không thể vui vẻ được.

"Cô chừng nào thì đi?" giọng nói của Thiệu Tư Hữu nhàn nhạt vang lên.

"Ba cho phép em ở Anh quốc đến hết lễ Noel thì trở lại trường học." ánh mắt Lâm Vũ Phi ai oán nhìn Thiệu Tư Hữu.

"Ở bên kia đối với cô chỉ có lợi không có hại, sáng nay liền trở về đi." Thiệu Tư Hữu nhíu mày, để thấy anh đối với đáp án này không hài lòng, từ giờ đến lễ giáng sinh còn nửa tháng nữa: "Chuyện kia tôi sẽ tiếp tục điều tra, chỉ mong không chuyện này không phải cô nói ra."

"Đương nhiên không phải em." Lâm Vũ Phi vội vàng phủ nhận, "Em biết rõ chuyện về Niên gia là điều cấm kị, sẽ khiến anh gặp nhiều phiền toái, làm sao có thể nói chuyện này ra ngoài?"

Diệp Căn Niên hơi nhíu mày, chuyện của Niên gia? Trực giác mach bảo chuyện hôm qua khiến Thiệu Tư Hữu bất an cùng chuyện này có liên quan với nhau.

"Tốt nhất là không phải cô." Con người đen của Thiệu Tư Hữu dụ lại nhàn nhạt nói: "Vũ Phi, cô biết tôi không sợ phiền toái, nhưng chắc chắn tôi sẽ tìm ra sự thật."

"Em biết, đương nhiên em biết." sắc mặt Lâm Vũ Phi trắng bệch gật đầu, trong giọng nói chứa vài phần cầu xin: "Tư hữu, anh tin tưởng em, em chỉ là muốn tới thăm mọi người một chút. Em cầu xin ba thật lâu mới có thể ở lại đây, trong khoảng thời gian này cuộc sống của em giống như ngồi tù, em không thể chịu được nữa, em đảm bảo về sau sẽ thật ngoan, đừng để họ đưa em trở về được không. . ."

Ngay khi Lâm Vũ Phi sắp bắt được cổ tay áo của Thiệu Tư Hữu đồng thời, Diệp Căn Niên bước xuống bậc thang cuối cùng, cố ý bước chân thật mạnh khiến hai người trong đại sảnh lập tức chú ý.

"Buổi sớm khoẻ." Âm thanh mềm mại trong trẻo vang, trong biệt thự thật ấm áp, Diệp Căn Niên chỉ khoác một chiếc áo xanh mỏng, tóc dài được vấn tạm ở sau đầu, khóe mắt hơi nhếch lên, con người đen trong suốt như nước, mang theo nụ cười thản nhiên nhìn qua.

"Đang làm cái gì?"

Giống như tùy ý hỏi, từ đầu đến cuối tầm mắt vẫn nhìn về phía cánh tay của Lâm Vũ Phi đang nhân cơ hội kéo lấy tay áo của Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên đi tới theo ‘ quán tính ’ kéo cánh tay Thiệu Tư Hữu, ‘ thuận đường ’ đem Thiệu Tư Hữu đang bị kéo ống tay áo cứu ra hỏi.

"Không có gì, chỉ là đang nói một ít chuyện không quan trọng mà thôi." Khoé môi Thiệu Tư Hữu khẽ nở nụ cười chân thật, hơn nữa trong lúc đó

Diệp Căn Niên đi đến bên hai người không cẩn thận kéo cánh tay anh thì đáy mắt anh tràn ngập ý cười.

Sắc mặt Lâm Vũ Phi càng thêm khó coi, có chút uất ức cắn cắn môi. Vốn muốn cùng Diệp Căn Niên chào hỏi, trên mặt chuẩn bị hiện ra sự ân cần thân mật, xong nhớ lại đêm qua ánh mắt Diệp Căn Niên lạnh lẽo như lưỡi dao, liền bỏ qua ý định thân cận.

"Đại thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong ." Nữ giúp việc từ phòng bếp đi ra, nhỏ giọng xin ý kiến.

" Ừ." Thiệu Tư Hữu gật đầu, xoay người đi tới nhà ăn, tay anh đang bị Diệp Căn Niên nắm chắc nên cũng nhân tiện kéo cô đi cùng.

Trên bàn dài bốn phía được đặt các món ăn sang, Diệp Căn Niên ngồi ở vị trí bên phải Thiệu Tư Hữu, Lâm Vũ Phi sau khi đuổi kịp cũng ngồi xuống vị trí đối diện.

Niên Nhạc Nhạc đang gặp khó khăn trong việc dùng bữa, Thiệu Tư Hữu phân phó nữ giúp việc đem bánh và sữa của cô bỏ đi thay vào bát cháo thịt bánh, đưa chiếc muỗng vào tay trái không bị thương của cô. Diệp Căn Niên khẽ cười, Thiệu Tư Hữu theo thói quen xoa đầu cô.

Không bao lâu, Thiệu lão gia cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Diệp Căn Niên hiếm khi dậy sớm như vậy hơi sửng sốt, sau đó ngồi vào vị trí chủ nhà, hỏi: "Những người khác đâu?"

"Tiểu thiếu gia nói muốn ăn sáng ở trong phòng, nên đã cho người đưa vào rồi. Ân tiểu thư đang ở trong phòng thu xếp hành lý chuẩn bị trở về nước, tám giờ ba mươi máy bay cất cánh nên dự tính sẽ ăn sáng ở trên máy bay. Lâm thiếu gia bây giờ còn chưa rời giường. . ."

"Lâm tiểu tử còn chưa có rời giường?" Thiệu lão gia nghe vậy nhíu nhíu mày.

"Anh trai luôn không có thói quen dậy sớm , hơn nữa ngày hôm qua ngủ trễ, cả ngày lại ngồi máy bay, có chút mệt mỏi, ông không cần phải để ý đến anh ấy đâu ." Lâm Vũ Phi ở một bên dịu dàng giải thích.

"Hắn không có thói quen sáng sớm? Nhạc Nhạc của ta không phải cũng giống nhau đều không có thói quen dậy sớm." ánh mắt Thiệu lão gia xuyên qua nhà ăn nhìn lên bàn cờ chưa phân thắng thua bên ngoài kia, có chút tiếc nuối nhỏ giọng than thở một câu: "Ngay cả bảo bối Nhạc Nhạc đã rời giường , thế nhưng tiểu tử kia còn chưa rời giường, thật sự kỳ cục. . ."

Diệp Căn Niên có chút kỳ quái nháy mắt mấy cái, không rõ thế nào mà Thiệu Thiên Ngạo đột nhiên lấy chính mình cùng Lâm Thụy so sánh, được rồi, cô thừa nhận, mặc dù trong mấy năm nay, cô xác định luôn dậy trễ.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Thiệu Tư Hữu chứa đầy ý cười, trong đầu Diệp Căn Niên ‘ oanh ’ một tiếng, nháy mắt liền hiểu ý tứ trong lời nói của Thiệu lão gia.

Ngày hôm qua, Thiệu Tư Hữu kéo mình lên lầu vào phòng cô, sau đó không biết anh rời đi khi nào, mà mình ngủ say hoàn toàn không có ấn tượng . Bọn họ sẽ không bởi vậy nghĩ đến. . .

Có chút ảo não trừng mắt nhìn Thiệu Tư Hữu, lại thấy tâm tình anh tốt lên như gió xuân mà cười nhẹ, lộ ra tiếng cười nhẹ hấp dẫn khiến Diệp Căn Niên cảm giác được trên gương mặt mình càng ngày càng nóng, cúi đầu nhìn vào bát cháo thật dùng sức súc súc cháo ăn, đến khi chén cháo nhanh chóng thấy đáy, Diệp Căn Niên cũng không cảm nhận được một chút hương vị nào của cháo.

Cô cảm giác giờ phút này ánh mắt cưng chiều của Thiệu Tư Hữu thản nhiên dừng trên người mình, cũng cảm giác được ánh mắt đầy ghen tị cùng không cam lòng của Lâm Vũ Phi.

Vì sao trong hoàn cảnh này, cô cảm thấy mọi chuyện xảy ra tối qua cùng Thiệu Tư Hữu tất cả đều là ảo giác?

Rõ ràng, thật sự không có xảy ra chuyện gì. . .

Tất cả bát cháo đều vào bụng, Diệp Căn Niên lưu luyến buông thìa trong tay xuống, ánh mắt vẫn rĩ xuống , thẳng đến khi có một bàn tay mát lạnh ở dưới bàn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cô, khiến Diệp Căn Niên khẩn trương suýt nữa nhảy dựng lên, vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện, mình bởi vì quá mức chuyên tâm, không để ý Thiệu lão gia đã ăn xong rời khỏi bàn ăn, vốn trên bàn có bốn người, hiện chỉ còn hai người là cô cùng Thiệu Tư Hữu, mà Lâm Vũ Phi ở phía đối diện cũng đã đứng dậy.

"Tư Hữu, Nhạc Nhạc, em lên lầu trước ." Lâm Vũ Phi nói, nhưng cước bộ cũng không có động, ánh mắt nhìn chăm chú trên mặt Thiệu Tư Hữu.

" Ừ." Thản nhiên trả lời, không coi ai ra gì, Thiệu Tư Hữu xoa đầu Diệp Căn Niên ánh mắt cứng chiu, nói: "Ăn cơm xong lên lầu sửa sang lại, chốc nữa anh mang em đến công ty."

Đến công ty? Diệp Căn Niên nhú mày, khó hiểu nhìn qua: "Đi làm cái gì?"

"Đã quên?" Thiệu Tư Hữu hơi nhú mày, gõ nhẹ vào trán Diệp Căn Niên giả bộ trừng phạt, cười nói: "Em chiếm cổ phần của công ty, sẽ không nghĩ không phải làm việc sao?"

Diệp Căn Niên mới giật mình nhớ tới, trong bữa tiệc sinh nhật mình cùng Thiệu Tư Hữu đột nhiên bị tập kích, mà lúc đó mình lấy danh nghĩa là cố đồng của Thiệu thị xuất hiện.

"Mang em qua bên kia làm quen hoàn cảnh một chút, mấy ngày nữa sẽ trở về thành phố Kỳ Lâm."

"Em cũng nghĩ sẽ trở về, lễ Noel trước cũng trở về, đi chơi cùng với chị Ân." Diệp Cẩm Niên gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Lâm Vũ Phi nói.

Thiệu Tư Hữu vui vẻ đáp ứng, Diệp Cẩm Niên thản nhiên cười nhìn sắc mặt Lâm Vũ Phi trắng nhợt.

Trên đường kẹt xe, thời điểm đi tới tổng công ty Thiệu thị, so với dự tính chậm một tiếng đồng hồ.

Người sáng lập ra tổng công ty Thiệu Thị Thiệu lão gia- Thiệu Thiên Ngạo, cùng với tổng giám đốc hiện tại Thiệu Tư Hữu có phong cách làm việc khác nhau, nhưng đều lộ ra sự nghiêm túc cẩn thận cùng trang trọng.

Phòng tổng giám đốc của tổng công ty Thiệu thị được đặt trên tầng cao nhất, có thang máy chuyên dụng, Diệp Cẩm Niên tinh mắt nhìn thấy trong phòng tiếp khách một bóng dáng quen thuộc đang ngồi uống café đọc báo giết thời gian.

Mặc bộ tây trang màu đen, mái tóc ngắn màu vàng, đôi mắt màu xanh biển mang theo một tia nặng nề, khiến cả người có chút phiền muộn.

Holkeri? Diệp Cẩm Niên kinh ngạc nhìn anh, mất tích sau mấy tháng, liền cùng chị xuất hiện đến dự bữa tiệc sinh nhật của cô, ngày đó bọn họ cùng nhau đưa Sở Nhược đến bệnh viện, bởi vì cùng Diệp Cẩm Niên có quan hệ, trong lúc đó cả hai nói chuyện gần như rất ít, về sau ở trong bệnh viện Holkeri lại không thấy bóng dáng, chỉ nói bác sĩ cùng hộ lý kia tùy cô xử lý.

Lại nói, thời gian trước anh đột nhiên mất tích, cần tìm thời gian hỏi thăm cho rõ, mặc dù đối với gia tộc Bồ Nặc Tư cái kia vị trí kia cô không có hứng thú, nhưng cô muốn biết thời gian thời gian này anh cực khổ giấu giếm chuyện gì.

Nghiêng đầu nhìn Thiệu Tư Hữu bên cạnh thang máy không nói gì, giờ phút này, nở nụ cười ấm áp thanh nhã nhanh chóng thay bởi khuôn mặt đầy ý lạnh, không khí bên cạnh chợt giảm, sức bàn tay đang nắm tay trái mình tăng lên.

Không phải chưa nhìn thấy khuôn mặt khác của Thiệu Tư Hữu, chỉ là vào thời điểm ở trước mặt mình, anh luôn cười ấm áp, có thể khiến người ta có một loại cảm giác an tâm.

Ánh mắt nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt bàn tay trái của mình, Diệp Căn Niên chợt nổi lên cảm giác, anh cầm chặt như vậy, giống như không ai có thể kéo được bàn tay kia ra.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tổng công ty Thiệu thị, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ba người lần lượt ngồi xuống, ly trà trên bàn bốc khói lượn lờ.

Holkeri ngồi đối diện, tây trang màu đen sang trọng, nút áo được làm tỉ mỉ, quét mắt nhìn hai tay vẫn đang nắm chặt của Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu, lên tiếng hỏi: “Tay em bị sao vậy?”

“Không cần thận nên bị thương.” Diệp Căn Niên trả lời, liếc nhìn ngón tay được băng bó cẩn thận quá mức, phình ra như bánh bao nhỏ, trong mắt xẹt qua ý cười, ngược lại mở miệng: "Xem ra anh cũng không tệ lắm."

“Cũng tốt, chỉ như muỗi đốt mà thôi, không có gì quan trọng.” Holkeri mỉm cười, trong mắt lấp đầy kiêu ngạo, lần trước khi tới thành phố Kỳ Lâm, các thế lực yếu hơn trong gia tộc dám liên hiệp đối phó hẳn, khiến hẳn không thể không biến mất một thời gian. Dám trêu chọc hẳn thì hãy chuẩn bị gánh chịu hậu quả, ai cũng biết, sự liêu chết của Flores chỉ là màn mở đầu nho nhỏ cho cuộc chiến tranh giành của gia tộc mà thôi, gia tộc Bồ Tư Nặc đã không còn bình yên như biểu hiện bên ngoài nữa rồi.

"Vậy thì tốt." Diệp Căn Niên cười một tiếng, không thể nghi ngờ Holkeri chính là người xuất sắc nhất trong những ứng viên thừa kế được chọn, cũng có tư cách kiêu ngạo, tuy nhiên thế lực có thể khiến Holkeri đang giám sát cô lại mất tích mấy tháng tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Có điều, đây cũng không phải vấn đề cần cô quan tâm, Holkeri vì giúp mình mới đến Kỳ Lâm, anh không gặp phải chuyện gì, cũng là chuyện tốt rồi.

"Trong bữa tiệc hôm nọ, Diệp đại tiểu thư Diệp Căn Nhiên với anh có quan hệ rất tốt sao?" Nhớ tới tình cảnh gặp mặt hôm đó, Diệp Căn Nhiên liền hỏi.

"Chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là một lần gặp rắc rối, được cô ấy giúp đỡ, cũng không tính là tốt."

Diệp Căn Nhiên gạt đầu một cái, nâng ly trà khế nhấp một ngụm, hương thơm mê người của hoa cúc, cho thêm ít mật ong vào, dưỡng khí ích thân vừa có thể hiểu được lòng người, đây là điều Diệp Căn Nhiên thích nhất, uống trà thơm, nghe những lời nói dối cũng là một chọn lựa không tồi.

Quan hệ bình thường đến mức có thể giúp anh trốn tránh gia tộc Bồ Tư Nặc sao?

Chỉ là Diệp Căn Nhiên vốn là người lười biếng, lười phải so đo, cũng lười vạch trần sự thật.

"Nhạc Nhạc, em tính lúc nào thì về nhà?" Holkeri đối với loại trà này hiển nhiên không thích lắm, đưa tới bên môi cũng không có uống..., lên tiếng hỏi.

"Còn chưa nghĩ ra, tạm thời không nghĩ đến." Diệp Căn Nhiên tùy ý nghịch điện thoại của Thiệu Tư Hữu, không do dự trả lời, đem trách nhiệm của gia tộc Bồ Tư Nặc nói thành nhà, cùng với ý nghĩ trong lòng cô hoàn toàn trái ngược .

Một nơi nguy cơ tứ phía, cả ngày đề phòng đấu đá, có thể gọi là nhà sao? Vậy chẳng phải có thể coi ‘ bốn biển là nhà ’ rồi hả ?

"Em đã ra ngoài đủ lâu rồi, đừng có tùy hứng." Holkeri đặt ly trà xuống, tay tùy ý đặt trên cúc áo thứ ba, có chút không vui nói: "Không cần tiếp tục gây phiền toái cho người khác."

Nói xong, ánh mắt ngụ ý nhìn sang Thiệu Tư Hữu.

"Nhạc Nhạc đã có tôi chăm sóc, dĩ nhiên sẽ không gây phiền toái cho người khác, điều này anh có thể yên tâm." Thiệu Tư Hữu ưu nhã nhếch môi, con người ôn hòa nhẹ như nước, đưa tay đem ly trà lạnh trong tay Diệp Căn Niên đổ đi, rót một ly mới.

Đối với việc cố tình hiểu hiểu sai của Thiệu Tư Hữu, trong mắt Holkeri thoáng qua sự bất mãn.

"Là ông ngoại bảo anh đến sao?" Đầu Diệp Căn Niên cũng không ngẩng lên, uống một hớp trà nhỏ mà Thiệu Tư Hữu đưa tới, lực chú ý còn tập trung ở chiếc điện thoại.

Thật ra cái vấn đề này cô đã biết rõ những vấn đề cố hời, nếu ông ngoại Niên Nhạc Nhạc không cho phép, thì trong tiệc sinh nhật Holkeri sẽ không tuyên bố thân phận của cô.

Nghe được giọng nói của Diệp Căn Niên, con người màu xanh của Holkeri khẽ trầm xuống.

Nếu như không chứng kiến Diệp Căn Niên ở bên cạnh Thiệu Thiên Ngạo khéo léo nghe lời trong tiệc sinh nhật đêm đó, Holkeri có lẽ sẽ cho là, cô tính tình lạnh nhạt, không có thói quen cùng người giao tiếp.

Xuất thân trong gia tộc Bồ Tư Nặc, tình thân là thứ sa sỉ, chỉ có ích lợi phân tranh, nghe Diệp Căn Niên gọi Thiệu Thiên Ngạo một tiếng ông nội, âm thanh mềm mại mang theo điểm nũng nịu, bộ dáng tiểu nữ nhi yêu kiều. Mà giờ khắc này ‘ ông ngoại ’ trong giọng nói bình thản lạnh nhạt theo công thức hóa, lộ rõ xa cách.

"Nhạc Nhạc, ông nội muốn em mau trở về." Không còn thân thiện như lúc trước, giọng của Holkeri cũng lạnh xuống.

"Trở về làm gì? Cùng anh cạnh tranh sao? Anh biết em đối với vị trí kia không có hứng thú ." Diệp Căn Niên ngược mắt, không để ý nhiều hỏi ngược lại, mày gáy nhẹ, sơ ý làm rơi điện thoại di động xuống đất, Diệp Căn Niên vội cúi người đi nhặt, lộ ra chiếc gáy trắng nõn.

Ánh mắt của Holkeri nhíu lại.

Nội tâm Diệp Căn Niên hồi hộp, theo bản năng không nhặt điện thoại di động nữa mà che cái cổ của mình, sau đó mới nhớ tới sáng nay cô rõ ràng có cần thận soi gương, rõ ràng đêm qua Thiệu Tư Hữu không có để lại vết hôn. Theo ánh nhìn Holkeri, có lẽ phản ứng vừa rồi là chú ý tới sợi dây chuyền kim cương của Phi Đế Á Đạt trên cổ cô.

Nhưng động tác quá nhanh chóng của Diệp Căn Niên, có phần ‘giấu đầu lòi đuôi’. Khiến cho Holkeri lập tức để ý đến phản ứng của cô, nhìn chăm chăm vào gáy Diệp Căn Niên một hồi lâu, nhiệt độ trong mắt từ từ rút đi.

"Thiệu Tư Hữu, anh xác định muốn giữ Nhạc Nhạc ở bên người sao?" Mang theo chất vấn, giọng nói Holkeri lạnh lạnh vang lên.

"Chỉ cần cô ấy bằng lòng." Thiệu Tư Hữu đáp.

"Em ấy nguyện ý? Tình hình ngày hôm qua anh cũng thấy đấy, Mễ Tư là thủ hạ dưới quyền của ông nội tôi, ý của hắn chính là ý của gia gia, vậy chẳng phải đang gây hấn với quyền uy của chủ nhân gia tộc Bỗ Tư Nặc sao!" Holkeri hừ lạnh một tiếng, mắt màu xanh dương nhìn thẳng mặt của Thiệu Tư Hữu, giọng nói gây sự: "Trước đây cô Lysa dùng phương pháp gì thoát khỏi gia tộc, người khác không biết, chẳng lẽ anh cũng không rõ ràng?"

" Nhà họ Thiệu cùng nhà họ Niên không giống nhau." Nhắc tới mẹ của Niên Nhạc Nhạc, Thiệu Tư Hữu nhíu lông mày nói.

"Tất nhiên là không giống, chí ít nhà họ Niên không có tạo nên ân oán gì, chẳng lẽ người cho rằng gia tộc Bồ Tư Nặc sẽ cho phép xuất hiện thêm một Lysa sao?" Giọng nói của Holkeri lạnh lẽo mang theo mơ hồ tức giận.

"Holkeri, chuyện cũ đã qua, mời anh tôn trọng mẹ của em." Diệp Căn Niên trầm giọng nói, trong đôi mắt đen nhánh rõ ràng không vui.

"Xin lỗi, nhưng anh là từ tôn trọng mới có thể kích động như vậy, cô Lysa sẽ không hi vọng em bước theo vết xe đổ này, càng sẽ không hi vọng em cùng anh ta ở chung một chỗ."

Holkeri nghe vậy giọng khẽ hòa hoãn nói, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Diệp Căn Niên: "Nhạc Nhạc, em thà buông tha gia tộc cùng anh ta ở chung một chỗ, nếu anh cho em biết, cha mẹ anh ta là hung thủ hại em trở thành cô nhi thì sao đây? Em còn có thể nguyện ý làm như vậy sao?"

Cô còn có thể nguyện ý làm sao như vậy?

Một câu nói nặng nề rơi xuống, Diệp Căn Niên nhất thời im bật.

Sững sờ nhìn xem Holkeri hồi lâu, mặc dù ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng Diệp Căn Niên đang dao động, thật sự làm cho cô nói không nên lời.

Mẹ của Nhạc Nhạc chết, lại có liên quan đến cha mẹ của Thiệu Tư Hữu?

Không cần chứng thực, cơ thể Thiệu Tư Hữu đột nhiên căng thẳng đã cho Diệp Căn Niên câu trả lời.

Cô nhớ rõ trong tư liệu Lâm Thụy đưa có ghi, ban đầu nhà họ Niên cùng nhà họ Thiệu là thế giao, cùng du lịch, không may cha mẹ Niên Nhạc Nhạc

cùng cha của Thiệu Tư Hữu mất mạng trên biển, chỉ có mẹ của Thiệu Tư Hữu may mắn sống sót, cùng với Niên Nhạc Nhạc.

Mẹ của Thiệu Tư Hữu sau đó luôn sầu não, cuối cùng bị điên rồi tự sát, mà Niên Nhạc Nhạc từ đó về sau mắc phải chứng tự bế nghiêm trọng.

Đây chính là nguyên nhân ư, chính là nguyên nhân đem qua khiến Thiệu Tư Hữu lo lắng, vì tương lai mong manh của bọn họ? Khó trách khi cô nói sẽ không trở về gia tộc Bố Tư Nặc thì anh vẫn không thể an tâm.

Không khí trầm thấp bị đè nén cực độ, trong con người rũ xuống của Diệp Căn Niên lập đi lập lại vẻ mờ mịt.

Nếu như đây chính là chân tướng, tại sao gia tộc Bố Tư Nặc còn cho phép nhà họ Thiệu nuôi dưỡng Niên Nhạc Nhạc? Bọn họ không phải là kẻ thù sao?

Diệp Căn Niên hoài nghi , liền bật hỏi ra.

"Cô Lysa sau khi sinh ra em liền rời khỏi gia tộc, trước khi rời đi từng lưu lại di ngôn, nếu như cô không thể tự mình nuôi dưỡng em lớn lên, quyền nuôi dưỡng giao cho nhà họ Thiệu, cho đến khi em 16 tuổi thì gia tộc mới được tiếp nhận." Holkeri vuốt vuốt mi tâm giải thích, ngón tay lại một lần nữa quét qua nút cài trên y phục, hỏi: "Nhạc Nhạc, có phải em thật sự không muốn tin chuyện này?"

"Thật sự không thể tin được, quá đường đột." Diệp Căn Niên thành thực gật đầu, miễn cưỡng cười, nhưng đáy mắt là kiên định: "Có điều em khẳng định với anh, nếu như đây đều là thật, em vẫn nguyện ý ở lại."

"Chuyện cũ đã qua, cha của tư Hữu cũng qua đời trong vụ tai nạn đó, mẹ anh ấy cũng buồn bực sầu não mà chết, em mất đi cha mẹ, Tư Hữu cũng giống em trở thành cô nhi. Gia tộc Bố Tư Nặc cũng không vì vậy mà trả thù nhà họ Thiệu, nhà họ Thiệu cũng không có vì vậy oán hận người nào, bốn

người cũng đã không còn, mọi chuyện cũng đều kết thúc rồi, không phải sao?"

"Em. . ." Bồng dưng Holkeri từ trên ghế salon đứng lên, sững sờ nhìn Diệp Căn Niên, nút cài màu đen chỗ cổ áo phản chiếu ánh sáng u tối.

*

“Ầm——”

Một tiếng nổ vang lên trong phòng, cái ghế nằm lảo đảo trên mặt đất, bốn phía vung vãi vô số mảnh vụn màn hình TV, mới vừa nảy vẫn còn chiếu phim trong nháy mắt màn hình tối đen vỡ tan tành, trở thành vật chút giận của chủ nhân.

Kèm theo tiếng ho khan kịch liệt, đèn trên tường được bật sáng, cách đó không xa trên ghế da, một ông lão nửa năm quyền đờ tại bên môi, một đôi nhìn chòng chọc vào màn hình đã biến mất, thân thể bởi vì tức giận có chút run rẩy.

Ở bên cạnh, một người toàn thân áo đen đứng thẳng tắp, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo, đôi tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

"Khốn kiếp, đứa bé này. . . Khụ khụ. . ." Will người đứng đầu gia tộc Bồ Tư Nặc vừa mở miệng, liền bị tiếng ho khan cắt đứt, từ trong ngực lấy ra bình thuốc nhỏ nhỏ hung hăng hít vài hơi, hô hấp mới dần dần bình phục.

"Chủ nhân, để thuộc hạ đi giết Thiệu Tư Hữu, đem tiểu tiểu thư mang về." Toàn thân áo đen trong mắt lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, lạnh lùng xin phép.

"Người không đủ khả năng. Tính tình con bé hoàn toàn di truyền từ Lysa, thậm chí so với Lysa còn cố chấp hơn." Will lão nhân chậm rãi lắc

đầu, "Ngay cả huyết hận cũng có thể coi như nhẹ nhàng băng quơ, đưa bé này. . ."

Nhắc tới mẹ của NiênNhạc Nhạc, trong mắt Mễ Tư thoáng qua một tia mê luyến khổ sở, cũng vì vậy bỏ quên lưu quang chợt lóe trong mắt của Will.

"Ý của chủ nhân là, chúng ta sẽ không làm gì?" Giọng của Mễ Tư lạnh lẽo mang theo một chút tức giận không cam lòng.

"Tìm một cơ hội, đem tin tức ta nhắm vào Nhạc Nhạc sẽ là chủ nhân kế nhiệm lan rộng ra ngoài, đừng quên để cho Flores biết. . ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Văn phòng của tổng giám đốc Thiệu thị nằm ở tầng cao nhất của toà nhà, trong phòng yên tĩnh phát ra tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

Vào mùa đông thời gian rất ngắn ngủi, trên bàn kim đồng hồ đã chỉ đến bốn giờ chiều, bên ngoài bầu trời đã bắt đầu tối dần, những ngọn đèn đường liên tiếp sang lên, chiếu sáng cả một đoạn đường dài, đứng ở cửa sổ của tầng cao nhất Thiệu thị có thể nhìn thấy cả thành phố được thắp sáng bởi các ngọn đèn.

Đưa lưng về phía cửa sổ, trước bàn làm việc một rộng rãi, Thiệu Tư Hữu khẽ vuốt ấn đường (điểm giữa hai lông mày), ánh mắt ôn hoà lướt qua các con số trên màn hình, dừng động tác tay lại.

Suốt cả buổi chiều, anh căn bản không thể tập trung vào công việc, tất cả ý nghĩ đều bị cô bé đang trong phòng nghỉ kia chiếm giữ.

Từ bàn làm việc chậm rãi đứng dậy, Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng mở cửa phòng nghỉ, trong phòng không bật đèn, theo ánh sáng ngọn đèn đường chiếu vào cửa sổ, có thể thấy rõ bên trong trên chiếc giường lớn màu trắng có một bóng dáng nhỏ bé đang ngủ say, cơ thể cuộn tròn, khuôn mặt đang ngủ hết sức yên tĩnh.

Thiệu Tư Hữu hơi cong môi, trong mắt xẹt qua một tia cương chiều sủng nịnh.

Cả buổi chiều, trong đầu của anh không ngừng nhớ lại vẻ mặt Diệp Căn Niên khi ở trước mặt Holkeri nói cô vì chính mình mà ở lại nơi này, mỗi động tác cùng ánh mắt của Diệp Căn Niên, đều làm cho dây thần kinh của anh ở trong trạng thái kích động, toàn bộ suy nghĩ, trừ bỏ ý định muốn chạy tới chỗ cô bé kia đang ngủ thì không chứa được một suy nghĩ nào khác.

Nhẹ nhàng bước về phía giường, Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng vươn tay chuẩn bị điều chỉnh tư thế ngủ của Diệp Căn Niên, vừa chạm tới bả vai của cô, Diệp Căn Niên liền ngoài ý muốn tỉnh lại.

Cơ buồn ngủ dần rút đi, ánh mắt đen láy nhìn Thiệu Tư Hữu trong chốc lát mới mở miệng hỏi, giọng nói mang theo một tia ngái ngủ: "Mấy giờ rồi?"

Cảm thấy giống như vừa mới nhắm mắt không lâu, thế nhưng khi mở mắt ra trời đã nhanh chóng tối.

"Mới hơn bốn giờ, có đói bụng không, xuống lầu cùng nhau ăn một chút gì đi?" Cứng chiu khẽ hôn lên ánh mắt đen của cô, giọng nói Thiệu Tư Hữu ôn hoà trầm thấp cũng như bản thân anh đều làm cho người ta có cảm giác an.

"Không muốn đi." Mệt mỏi chui vào trong chăn, Diệp Căn Niên vươn tay sờ soạng bật công tắc ở đầu giường, ánh sáng màu vàng nhạt của ngọn đèn chiếu sáng cả căn phòng, ánh sáng bất ngờ chiếu tới làm cho cô không kịp thích ứng nháy mắt.

"Anh gọi điện để người ta mang thức ăn lên, em ngủ thêm một lát nữa đi." Thiệu Tư Hữu thấy thế, liền đi về phía trước, dùng thân thể che ánh sáng ở phía trước, trên người Diệp Căn Niên từ đầu tới chân đều là bóng dáng của anh.

Khẽ gật đầu, Diệp Cẩn Niên lại lần nữa nhắm mắt lại, nhưng như thế nào cũng không ngủ được .

Cô cảm giác ánh mắt Thiệu Tư Hữu đang nhìn mình, mang theo sự cương chiều lẫn dung túng.

Trong lòng khẽ thở dài, kỳ thật sau khi Holkeri rời đi, cô lấy cố mệт mỗi chạy đến phòng nghỉ ngủ, nguyên nhân là cô không biết đối mặt với Thiệu Tư Hữu như thế nào.

Cô từng nghĩ tới, lúc trước Niên Nhạc Nhạc mới là đứa bé mấy tuổi, mặc dù Thiệu lão gia yêu quý, cũng không cần sự bồi thường của Thiệu gia mà thậm chí lại trở thành cháu tương lai của hai anh em nhà họ , nghiêm nhiên trở thành con dâu nuôi từ nhỏ. Cô cũng nghĩ tới, sự cương chiều kia có lẽ xen lẫn cả sự áy náy ở bên trong, nhưng không nghĩ tới, mọi chuyện đều là sự thật .

Mà Niên Nhạc Nhạc biết rõ sự thật này, đó là nguyên nhân khiến cô uất ức thành bệnh sao? Cho nên lúc trước khi biết được ‘ chính mình ’ hồi phục, Thiệu Thiên Ngạo vội vã từ Anh quốc chạy về thành phố Kỳ Lâm, hẳn là muốn xác nhận mình thật không phải không nhớ rõ.

Mà cô không phải là Niên Nhạc Nhạc chân chính, không có bị cha mẹ Thiệu Tư Hữu hại chết người thân, cũng không bởi vậy mà bị trở ngại tâm lý nghiêm trọng, cô có thể nói ra ‘ cô đồng ý ở lại ’ vào thời điểm này, xác thực là ý nghĩ trong lòng của cô, nhưng giống như, trong lòng cô không ngừng dâng lên cảm giác tội lỗi.

Cô không phải Niên Nhạc Nhạc, nhưng là cô dùng thân phận Niên Nhạc Nhạc để Thiệu Tư Hữu thử tiếp nhận Diệp Cẩn Niên.

Thiệu Tư Hữu hiển nhiên cũng hiểu được điều này , cho nên mới dung túng cho chính mình trốn tránh, cả buổi chiều anh đều ở bên ngoài văn

phòng, âm thanh đánh bàn phím không có ngừng , không quấy rầy đến cô ổn định lại tâm trạng, đồng thời, cũng nhắc nhở cô sự hiện hữu của anh.

Đầu giường ‘ cạch ’ một tiếng ánh điện bị người tắt đi, Diệp Cẩn Niên cảm giác được bên giường không còn người, ánh mắt nhẹ nhàng mở ra một đường nhỏ, lọt vào mắt là bóng lưng Thiệu Tư Hữu chậm rãi rời đi.

Qua một chút ánh sáng chiếu từ ngọn đèn ngoài cửa sổ, bóng dáng kia có vẻ có chút cô đơn.

Đến nay Diệp Cẩn Niên vẫn nhớ rõ năm năm trước khi mình ở bàn đàm phán lần đầu tiên nhìn thấy Thiệu Tư Hữu, lạnh nhạt ngời thẳng phía đối diện cô, phong thái giống như đế vương bình thản ung dung. Khi đó ánh sáng mặt trời ở sau lưng của anh chiếu lên một lớp sáng vàng mờ mờ, làm cho người ta ngưỡng mộ.

Một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, khôi ngô, lịch sự, ưu tú, lại bởi vì cô làm cho người ta có cảm giác cô đơn, điều này khiến cô muốn chạy tới ôm lấy anh, xua tan cái cảm giác cô đơn kia.

Ngay lúc Thiệu Tư Hữu đưa tay kéo cửa ra, đột nhiên Diệp Cẩn Niên nhảy xuống giường, chạy đến sau lưng Thiệu Tư Hữu, đem anh ôm chặt lấy.

"Nếu em không phải Niên Nhạc Nhạc, anh còn thích em không?" Từ phía sau vòng tay ôm chặt thắt lưng Thiệu Tư Hữu, giọng nói rầu rĩ của Diệp Cẩn Niên từ sau lưng truyền đến.

Thiệu Tư Hữu dừng cước bộ lại, cũng không nói lời nào, xoay người đem Diệp Cẩn Niên gặt gao ôm vào trong ngực, trực tiếp cúi đầu hôn thật sâu xuống môi của cô, trực tiếp xâm nhập, thẳng đến khi môi cô sưng lên, mới chống đỡ lên trán cô, hô hấp nóng thở ra, trong giọng nói mang theo một tia ủ sầu nói: "Cho tới bây giờ, người anh muốn cũng chỉ có em, bất luận em là ai."

"Ừm, em biết." Diệp Căn Niên theo sức lực ở tay chậm rãi tiến sát vào lòng Thiệu Tư Hữu, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, vì sớm có đáp án đôi môi nhợt nhạt khẽ cong lên, mặt chôn trước ngực Thiệu Tư Hữu, giọng nói rầu rĩ từ giữa hai người truyền tới: "Cho nên, em không sợ."

Cô chưa bao giờ nghĩ tới giữa mình và Niên Nhạc Nhạc Thiệu Tư Hữu sẽ lựa chọn người nào, cô muốn hỏi như vậy, cô chỉ muốn nói cho Thiệu Tư Hữu biết, cô không cần thân phận tiểu công chúa của gia tộc Bối Nặc Tư, cũng không sợ làm trái lời Lão Uy sẽ mang tới hậu quả gì.

Một khắc kia Holkeri vạch trần chân tướng sự thật, Diệp Căn Niên đã giải thích sự băn khoăn với Thiệu Tư Hữu lúc trước. Trà trộn vào hắc đạo gia tộc Bối Nặc Tư có lịch sử trăm năm, có nguyên tắc cấp bậc nghiêm khắc, làm trái ý chủ nhân, là tội không thể tha thứ được.

Thiệu Tư Hữu lo lắng, không phải ân oán của hai nhà Niên – Thiệu kéo dài năm, mà là an nguy của chính mình. Trước mặt mình nam nhân xuất sắc này, luôn thiếu tự tin, bởi vì anh rất quan tâm đến mình.

Giọng nói Diệp Căn Niên xuyên qua lớp quần áo, ở trong ngực hơi động đậy, sau đó hai người ôm nhau đi ra khỏi phòng, Thiệu Tư Hữu vô ý trêu chọc Diệp Căn Niên, khiến cơ thể chợt cứng đờ.

Nâng cằm đưa bé trong lòng lên, Thiệu Tư Hữu cúi đầu xuống trừng phạt hôn lên đôi môi hồng nhạt của cô, giọng nói từ tính mang theo tia mỉa hoặc nói: "Ngoan, gọi anh Tư Hữu."

Ở trước mặt Holkeri, cô đã từng gọi anh như vậy, giọng nói ngọt mềm (ngọt ngào + mềm mại) phát ra, khiến tim của anh mơ hồ trào lên từng đợt sóng.

Diệp Căn Niên nghi hoặc chớp mắt, rốt cuộc người này nghe có hiểu được những gì cô đang nói không?

Chưa kịp mở miệng hỏi, lời nói sắp nói ra lại bị Thiệu Tư Hữu nuốt vào toàn bộ, nhẹ nhàng hôn lướt qua môi Diệp Cẩm Niên, trà sát môi lên vành tai nhạy cảm của cô, di chuyển xuống cổ cô, thản nhiên để lại những dấu hôn.

Từng đợt hơi thở nóng rực thổi qua khiến cô tê dại, Diệp Cẩm Niên cảm giác được thân mình có chút vô lực, cả người dựa vào lòng Thiệu Tư Hữu, lại bị cách tay chắc khoẻ của anh nâng lên, đầu hơi ngả ra sau, lộ ra cái cổ trắng nõn. Bước chân vô lực khiến cho cánh tay của anh đang đỡ thắt lưng chuyển đến dưới nách, bàn tay dùng sức khoác lên vai anh .

Mắt Thiệu Tư Hữu tối đi, nụ hôn dần dần dời tới xương quai xanh tinh xảo của Diệp Cẩm Niên, lưu luyến không rời, một bàn tay vòng qua eo đem cô ôm vào lòng, một bàn tay khác nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt cô, chậm rãi trượt xuống đường cong mê người của cô. Cơ thể Diệp Cẩm Niên không ngừng run rẩy, ánh mắt dần dần trở nên mơ màng, lão đảo lui về phía sau, cả người mất đi cân bằng.

Nếu không phải có Thiệu Tư Hữu chống đỡ, Diệp Cẩm Niên đã không có khả năng chống đỡ cơ thể ngã về phía sau, nhưng rất nhanh được Thiệu đại thiếu gia dùng lực kéo vào trong ngực, bỏ qua một màn phát sinh kia, không chỉ có như thế, một phút cuối cùng ôm lấy thắt lưng Diệp Cẩm Niên cùng cô đi về hướng giường lớn màu trắng.

Lại lần nữa hôn lên đôi môi mà anh từng ao ước, trực tiếp xâm nhập nhấm nháp, bàn tay ở trên người Diệp Cẩm Niên di chuyển tới đâu thì gieo lên cô từng ngọn lửa, giọng nói nhỏ khàn khàn mang theo sự luyến tiếc:

"Nhạc Nhạc, cho anh, có được không."

Diệp Cẩm Niên không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm hai tay đang chống bên cạnh mình, anh đem mình vây giữa cơ thể anh với chiếc giường, có thể

cảm nhận rõ ràng động tác của anh, nhưng lại vì mình mà như cũ cố gắng chịu đựng.

Bóng đêm tối dần, trong phòng hơi thở của hai người đan xen vào nhau, trong không khí tràn đầy ấm áp cùng mờ ám.

Thấy Diệp Căn Niên chậm chạp chưa có phản ứng, Thiệu Tư Hữu có chút thất bại, ánh mắt nhìn vào cặp mắt mê ly sáng ngời kia trong bóng đêm, nói: "Nhạc Nhạc, nếu lúc này em cứ lui về phía sau, anh thật sự sẽ bị em bức điên mất."

Chôn đầu vào gáy Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu điều chỉnh hô hấp của mình, nửa đùa nói.

"Xì ——"

Nghe được lời nói của Thiệu Tư Hữu, nhất là dùng cái giọng nói oán giận trách móc này nói ra, Diệp Căn năm nhẹn không được bật cười một tiếng, trong mắt nở nụ cười thản nhiên.

"Gọi em Niên Niên." Diệp Căn Niên cúi đầu nỉ non một câu, một bàn tay kiên định vòng lên ôm cổ của anh, kéo nhẹ xuống dưới, hôn lên cặp môi mỏng kia, cho anh biết câu trả lời chắc chắn.

Trong mắt Thiệu Tư Hữu dâng lên một trận kích động , mừng như điên, nhiệt tình hôn trà lại nụ hôn của cô, cơ thể nhẹ nhàng áp lên người cô, phần eo hạ xuống.

"Niên Niên."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 90

“Ừmh...”

Đau đớn khiến cơ thể Diệp Căn Niên trong nháy mắt căng thẳng, gò má ửng đỏ, đáy mắt không tự chủ hiện lên một mảnh sương mù, mang theo uất ức nhìn Thiệu Tư Hữu, hoàn toàn không biết ánh mắt mờ mịt kia mê người cỡ nào, khiến dự vọng đang đè nén của Thiệu Tư Hữu trở nên căng thẳng, lý trí hoàn toàn bị đốt cháy.

Từng nụ hôn thương tiếc mà quý trọng hạ xuống, từ trán đến chóp mũi, đến khoe môi rồi đến xương quai xanh, từ từ đi xuống, ở trên cơ thể trắng nõn đốt lên lửa nóng, từng bước dụ dỗ cô.

Tiếng nỉ non như mèo kêu không thể tìm cách thoát ra từ trong miệng Diệp Căn Niên, tất cả đều bị Thiệu Tư Hữu hôn nuốt vào.

"Tư Hữu. . ." Giọng nói mang theo say mê, Diệp Căn Niên không tự tìm hãm được vòng chắc cổ Thiệu Tư Hữu, cảm nhận được người yêu phía dưới động tình, Thiệu Tư Hữu rút cuộc thả lỏng áp lực đè nén thật lâu, tăng nhanh động tác.

Đêm, một màn lửa nóng kéo dài.

*

Tokyo, Nhật Bản, sân tập đánh golf.

"Niên Nhạc Nhạc? Người nói là lão gia chọn nha đầu vô dụng đó sao?"

Tay nắm cây gậy khẽ dừng một chút, chủ nhân của giọng nói xoa xoa cây gậy chơi golf, toàn thân mặc đồ thể thao màu xanh dương, diện mạo xuất chúng có bảy tám phần tương tự Holkeri, vẻ ngoài anh tuấn cùng ánh mắt trời cực kỳ không cân xứng, trong mắt ngưng tụ lại âm lãnh tà nịnh.

"Tin tức từ bên kia truyền đến, chắc chắn không sai." Người đàn ông tóc vàng đứng phía sau, dáng người cao lớn thon dài, tròng mắt màu xanh lam lộ ra dã tính không thể kèm chế.

Chính là phó tổng giám đốc tập đoàn Sato Nhật Bản, Thành Minh.

"Không phải là Holkeri sao?" Trong giọng nói mang theo một chút không hiểu, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn cây gậy ở trong tay, hỏi "Sở Nhược gần đây thế nào?"

"Nam Cung Minh Húc đã cho cô ấy chuyển viện, thân thể đang dần bình phục." Thành Minh trước sau như một, cung kính cúi người nói, nhắc tới Sở Nhược thì trong mắt mang theo vài phần lo lắng cùng đau lòng.

"Cũng chỉ là sanh non mà thôi, không có gì đáng nói." Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về xa xa: "Người đi thông báo cho cô ta, mọi chuyện của tập đoàn Nam Cung cùng Diệp thị đều phải nắm chắc, bên cạnh ta không cho phép người vô dụng tồn tại."

Nói xong, lưu loát đánh ra quả bóng màu trắng, híp mắt màu xanh dương nhìn bóng bay theo dự đoán của hắn, chính xác rơi vào trong lỗ.

Thành Minh nghe vậy lập tức cung kính cúi đầu, đáp: "Tôi sẽ làm ngay, Flores thiếu gia."

*

Tám giờ tối, tầng chót cao ốc Thiệu thị, trong phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc, mập mờ lửa nóng dây dưa vừa chấm dứt, trong không khí còn nhàn nhạt mùi vị tình dục.

Ánh sáng đều tập trung vào cảnh ám muội trên giường, Thiệu Tư Hữu cầm máy sấy ngồi ở bên giường, có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Căn Niên liên tục né tránh máy sấy, tóc chưa khô làm ướt một mảng lớn trên gối.

Trong đêm tối yên tĩnh, cho dù là máy sấy không phát ra tiếng vang vẫn quấy rầy đến người nào đó vô cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Diệp Căn Niên bất mãn cong lên khóe môi, theo động tác tránh né, rớt xuống cái chăn bao lấy cơ thể không mảnh vải, lộ ra tư thái hấp dẫn, rơi vào trong mắt Thiệu Tư Hữu, lần nữa đốt lên lửa nóng.

"Nhạc Nhạc, ngoan, tỉnh một chút." Cố nén ý nghĩ lần nữa đem cô ôm vào trong ngực, Thiệu Tư Hữu đứng dậy đem máy sấy vào phòng tắm, sau đó hôn chóp mũi vênh lên của Diệp Căn Niên, nhẹ giọng nói ra: "Trước ăn chút gì rồi hãy ngủ tiếp."

"Nhột." Diệp Căn Niên lườm bầu, lông mi run rẩy mấy cái không có mở ra, vô thức cắn cắn đôi môi hồng nhuận sưng đỏ.

Nhìn dáng vẻ cô thì thầm không chịu tỉnh, Thiệu Tư Hữu có chút bất đắc dĩ, biết mình làm cô mệt chết. Cơm trưa không có ăn, bây giờ đã là buổi tối, nếu lại bỏ đói, cơ thể của cô làm sao chịu nổi.

Kêu người mang cơm tối đến, gấp một miếng sủi cảo tôm đặt ở bên môi Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: "Ng ngoan, ăn một chút."

Có lẽ cương chiều của anh có chút tác dụng, cũng có thể là mùi thơm sủi cảo tôm khiến Diệp Căn Niên muốn ăn, môi anh đào nhẹ nhàng mở ra, cắn một ngụm nhỏ, từ đầu đến cuối cặp mắt kia cũng không mở ra.

Lặp lại mấy lần, lần thứ tư sùi cảo tôm đưa tới bên miệng, vô luận Thiệu Tư Hữu dụ dỗ thế nào, tiểu nhân nhi không nề mặt chút phản ứng cũng không có.

Biết dù thế nào cũng vô dụng, Thiệu Tư Hữu bưng cái mâm ra phòng ngoài, vừa vặn thấy điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông.

"A lô." Anh nhận điện thoại, cố ý để thấp giọng nói.

"Anh, anh đang ở đâu vậy?" Giọng nói bất mãn của Thiệu Mục Ân truyền tới.

"Ở công ty, có chuyện gì?" Cẩn thận nhìn về phía cửa phòng nghỉ, giọng nói của Thiệu Tư Hữu mới khôi phục bình thường, lông mày nhíu lại, hỏi.

"Niên Nhạc Nhạc đi cùng với anh sao? Đã tám giờ rưỡi, hai người lúc nào thì trở lại?" Thiệu Mục Ân tựa vào trên ghế sa lon, trong tay chuyển một cái hộp tinh xảo, hỏi.

Cậu chuẩn bị mấy ngày, rốt cuộc hoàn thành một món quà thủ công, muốn đưa cho Niên Nhạc Nhạc, nhưng chờ cả ngày cũng không thấy hai người trở lại.

Ở bên kia điện thoại, Thiệu Tư Hữu hơi trầm mặc, anh vì không muốn quấy rầy Nhạc Nhạc nghỉ ngơi, nên đã tắt điện thoại di động của cô.

"Mục Ân, Nhạc Nhạc hơi mệt, giúp anh nói với ông nội, tối nay chúng ta không về nhà." Một hồi lâu về sau, giọng nói Thiệu Tư Hữu chậm chậm mà rõ ràng vang lên.

"Không trở lại? Tại sao không trở lại! Anh, anh để Nhạc Nhạc nghe máy đi!" Nghe được Thiệu Tư Hữu nói như vậy, Thiệu Mục Ân lập tức từ trên ghế salon đứng lên, hướng điện thoại kích động khê hô nói.

"Mục Ân." Thiệu Tư Hữu không hài lòng nhéo lông mày, giọng nói trầm xuống: "Nhạc Nhạc bây giờ là vị hôn thê của anh, là chị dâu tương lai của em, em gọi thẳng tên cô ấy như vậy quá không lễ phép, sáng sớm mai em trở về Kỳ Lâm trước, anh sẽ phái người đưa em ra sân bay, trường học bên kia đang thúc giục em đi học."

"Em không. . ."

Không nghe Thiệu Mục Ân trả lời, Thiệu tư Hữu đã cúp điện thoại.

Tắt máy, Thiệu Tư Hữu tựa vào ghế, nhắm mắt lại ngồi một lát. Anh đã sớm nghĩ đến Mục Ân đối với Nhạc Nhạc có tình cảm không tầm thường, xem ra có một số việc, nên tìm một cơ hội cho hẳn biết mới được rồi.

Trở lại phòng nghỉ Diệp Căn Niên còn đang ngủ.

Tóc không được hong khô, cả gối đầu và chăn cũng bị ướt một mảng lớn, cô đang ngủ lại hoàn toàn không biết gì.

Thiệu Tư Hữu lấy một cái chăn mới trong ngăn tủ, da thịt trần trụi bại lộ trong không khí, Diệp Căn Niên co rúm lại, cơ thể tuyệt đẹp dưới ánh đèn mờ mờ mông lung mị hoặc.

Thu thập xong tất cả, Thiệu Tư Hữu tiện tay tắt đèn, vén một góc chăn lên định chui vào, động tác này khiến cánh tay Diệp Căn Niên phơi bày ra bên ngoài.

Không đợi Thiệu Tư Hữu chui vào, Diệp Căn Niên đang ở trong mộng theo bản năng giành lấy chăn, lăn mình một cái cuộn thành một cái kén, góc chăn tất cả đều đặt ở phía dưới.

Thiệu Tư Hữu sững sờ, nửa ngày mới xác định tiểu nha đầu vẫn còn đang ngủ, nhìn bóng lưng Diệp Căn Niên bị bao kín có chút dở khóc dở cười.

Là ai đã nói với anh, cuộn người tại góc giường là một tư thế ngủ thiếu hụt cảm giác an toàn cực độ.

Khi Diệp Cận Niên chủ động hôn anh, anh vui mừng kích động, anh không rõ trong đó có bao nhiêu phần cảm động, nhưng vậy thì thế nào, cô gái trong ngực này thuộc về anh, là anh suy nghĩ nhiều năm cũng đợi nhiều năm, giờ phút này có lẽ yêu không nhiều đủ, nhưng anh có tự tin có thể đợi đến phần cảm tình này sẽ trở thành loại tình cảm mà anh mong đợi.

Dưới ánh đèn mờ, cơ thể nhỏ bé của Diệp Cận Niên cuộn tại một góc giường, hô hấp lên xuống. Thiệu Tư Hữu tăng nhiệt trong phòng lên hai độ, cách chặn cánh tay dài vung lên, đem tiểu nhân nhi lần nữa ôm vào trong ngực.

Bị quấy rầy, Diệp Cận Niên nhéo lông mày bất mãn hừ hừ hai tiếng, đầu nhỏ đi theo ấn áp trong ngực cọ xát mấy cái, sau đó mi tâm giãn ra.

Cảm xúc đè nén lại bắt đầu tứ vọt, Thiệu Tư Hữu im lặng nhìn cô gái trong ngực đang vô thức đốt lửa, cười khố.

*

Trong biệt thự nhà họ Thiệu, Thiệu Mục Ân sắc mặt tối tăm, điện thoại bằng gốm sứ theo phong cách châu Âu bị hung hăng ném vào khay trà bằng đá cẩm thạch trên bàn, chia năm xẻ bảy, theo động tác vung tay, một cái hộp tinh xảo màu xanh dương bị ném vào thùng rác.

"Nha, Mục Ân, đồ quý như vậy sao lại bỏ đi?" Theo một tiếng thét kinh hãi, bóng dáng màu trắng mảnh khảnh bước nhanh đi tới thùng rác bên cạnh, từ bên trong lấy ra cái hộp vừa bị ném vào, hướng phía Thiệu Mục Ân dịu dàng cười hỏi.

"Mắc mớ gì tới cô?" Thiệu Mục Ân quét mắt nhìn thứ vừa vứt đi, không vui cau mày hỏi.

"Ta chỉ là thấy tiếc cho món đồ này." Lâm Vũ Phi tính mở hộp ra nhìn xem là thứ gì, nhưng nhận được ánh mắt lạnh lùng của Thiệu Mục Ân, thu tay lại, cầm cái hộp đến gần mấy bước: "Cậu không thử một lần, sao biết được Nhạc Nhạc có thích món đồ này hay không? Nếu như này cái hộp cũng có tư tưởng, nó cũng nhất định sẽ cảm thấy không cam lòng."

"Không cam lòng sợ là cô đi?" Thiệu Mục Ân cười lạnh, "Đừng nghĩ tôi không biết cô đang nghĩ gì, từ ngày cô nói với tôi việc định hôn chưa có kết luận, tôi biết ngay cô không có ý tốt, sợ dĩ không đuổi cô đi, là bởi vì tôi cảm thấy những lời này coi như có đạo lý, nhưng nếu như cô liền cho rằng có tôi làm trợ thủ, vậy cô thật đúng là quá mức ngu xuẩn."

"Chẳng lẽ cậu cam lòng sao? Mấy năm trước Niên Nhạc Nhạc luôn dính chặt lấy người." Sắc mặt Lâm Vũ Phi ảo não, cười lạnh phản bác, khiến cả người Thiệu Mục Ân cứng đờ.

"Cô có biết là anh trai tôi không thích phụ nữ tự cho là thông minh, vẫn là giả bộ ngu ngốc một chút thì tốt hơn." Lấy lại cái hộp trong tay Lâm Vũ Phi, Thiệu Mục Ân lạnh lùng nhìn Lâm Vũ Phi mở miệng: "Có cam lòng hay không là việc của tôi, nếu cô dám dở trò với Nhạc Nhạc, thì đừng trách tôi không nhắc nhở."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Diệp Cẩn Niên bị tiếng chuông trong phòng không ngừng đánh thức .

Sáng sớm màn sương trắng mờ hồ chiếu qua tấm kính cửa sổ, trải ra ánh sáng êm dịu. Diệp Cẩn Niên mê mang trợn tròn mắt ổn định một lúc lâu, mới xác định giờ phút này cô đang ở trong phòng nghỉ văn phòng Thiệu Tư Hữu.

Nhìn thời gian đã tám giờ ngày thứ hai, trên người đau nhức nhắc nhở cô chuyện phát sinh tối hôm qua.

Chậm rãi lấy chăn bọc cơ thể lại ngồi dậy, Diệp Cẩn Niên ngẩn người thật lâu nhìn những vết đỏ trên tấm ga giường màu trắng, sau đó kéo cơ thể mềm nhũn đi vào phòng tắm.

Để quần áo chuẩn bị lên ghế rồi vào phòng tắm tắm rửa, Diệp Cẩn Niên mặc quần áo chỉnh tề, đứng trước gương chỉnh lại cổ áo che đi những dấu hôn trên cổ, sau đó mở bình giữ nhiệt trên bàn , một mùi sữa thơm ngọt từ bên trong truyền tới.

Đến khi làm xong tất cả mọi chuyện, trong văn phòng âm thanh ing ỏi của chiếc điện thoại nội bộ vẫn không ngừng kêu, làm cho Diệp Cẩn Niên không thể không bội phục sự cố chấp của đối phương.

"A lô. . ."

Uống một ngụm sữa nóng, Diệp Căn Niên miễn cưỡng đi đến chỗ ghế da sau bàn làm việc, đem điện thoại lên nghe.

Đại sảnh tầng một toà nhà Thiệu thị, Thiệu Tư Hữu đi vào đại sảnh mang theo cháo hải sản vừa mua, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng ấm áp tươi cười, hai con mắt của cô tiếp tân hận không thể hoá thành hình trái tim đỏ sẫm, giọng nói so với thường ngày ngọt ngào hơn nhiều.

"Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành. . ." Tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai lại ôn hòa nhiều tiền, mà chưa có tin đồn về tình cảm nào, khiến toàn bộ nhân viên nữ chưa kết hôn trong công ty ôm ảo tưởng được tổng giám đốc để mắt, nhất là hôm nay, nụ cười của anh so với bình thường ấm áp hơn không biết bao nhiêu lần.

Thiệu Tư Hữu khiêm tốn đáp lại lời chào của từng nhân viên trong công ty đối với mình, bước chân vẫn không ngừng đi về phía thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, tuy rằng trên bàn làm việc anh đã chuẩn bị sữa nóng cho tiểu bảo bối, nhưng anh vẫn là không yên lòng muốn nhanh chạy trở về.

Thang máy dừng lại ở tầng chót, Thiệu Tư Hữu đang muốn bước ra, liền bị một bóng dáng rất nhanh tiến vào dọa .

"Nhạc Nhạc? Làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng Diệp Căn Niên có chút sốt ruột , Thiệu Tư Hữu vội hỏi .

"Về nhà, ông nội gọi điện muốn chúng ta lập tức trở về." Nhìn thấy Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên nhẹ nhàng thở ra, cô còn đang suy nghĩ không biết đi đâu tìm Thiệu Tư Hữu, mà toàn bộ tầng chót thế nhưng không có một bóng người, người không biết chuyện chỉ sợ nghĩ đến tập đoàn Thiệu thị bị phá sản . Liền hỏi: "Trên tầng sao không có người?"

"Đang họp ở tầng dưới." Thiệu Tư Hữu trả lời ngắn gọn , anh đương nhiên sẽ không nói anh cố ý phân phó như thế, sửa sang lại cổ áo hơi mở

rộng của Diệp Căn Niên, lộ ra dấu hôn mập mờ khiến mắt anh hơi tối lại.

Xe chậm rãi chạy vào biệt thự Thiệu gia, dọc đường đi trừ bỏ trên đường Diệp Căn Niên yêu cầu Thiệu Tư Hữu dừng xe, hai người vẫn đều không có nói với nhau câu nào.

Vừa mới vào cửa Lâm Thụy liền tiến lên đón, đi theo phía sau là khuôn mặt có chút tiều tụy của Lâm Vũ Phi.

"Sao lại thế này?" Thiệu Tư Hữu hỏi, tối hôm qua anh đã thông báo Lâm Thụy sáng nay đưa Thiệu Mục Ân về nước, nhìn thấy anh giờ phút này xuất hiện ở nơi này, Thiệu Tư Hữu đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

"Tiểu tử tông dám trên phi cơ nhảy xuống, may mắn không có gì nguy hiểm." Lâm Thụy nhíu mày, vẫn còn sợ hãi nói.

Anh một đường đem Thiệu Mục Ân kéo lên máy bay tư nhân, kết quả không để ý một cái, tiểu tử tông không sợ chết dám từ phía trên máy bay nhảy xuống, may mắn máy bay vẫn chưa cất cánh toàn bộ, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cho dù như vậy, bởi vì khi rơi xuống đất không có đứng vững, đầu Thiệu Mục Ân đụng phải cạnh nền đá.

Không đợi Lâm Thụy nói xong, Diệp Căn Niên đã muốn đi về phía phòng của Thiệu Mục Ân, Thiệu Tư Hữu đuổi kịp theo sau.

Trong phòng, Thiệu Thiên Ngạo ngồi ở xích đu cạnh cửa sổ, sắc mặt tối tăm, Thiệu Mục Ân nằm thẳng ở giường lớn, trên trán quần đầy băng gạc, mơ hồ có thể thấy bên trong lộ ra một mảng màu đỏ, cánh tay được truyền dịch, trên đùi bó toàn thạch cao, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một mảng, nhìn thấy hai người đi tới, giận dữ quay đầu sang một bên.

Bác sĩ riêng của Thiệu gia Thành Y đứng bên cạnh giường, trong tay cầm khăn mặt, lau mồ hôi trên khuôn mặt cho anh.

Diệp Căn Niên yên lặng đi qua, nhận chiếc khăn làm thay anh công việc đó.

"Thế nào?" Thiệu Tư Hữu hỏi.

"Miệng vết thương đã xử lý tốt, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục." Thành Y thu hồi cái hòm thuốc trả lời.

Nghe được lời nói của Thành Y, Diệp Căn Niên nhẹ nhàng thở ra.

"Mục Ân tạm thời ở lại Anh quốc cùng với tôi, bên trường học tôi cũng cho người xử lý." Thiệu Thiên Ngạo liếc mắt nhìn Thiệu Tư Hữu một cái, trong ánh mắt mang theo một tia trách cứ.

"Tốt." Thiệu Tư Hữu gật đầu đồng ý, ánh mắt thủy chung nhìn bóng lưng Diệp Căn Niên đang ngồi cạnh giường, sau đó quay đầu đi về phía Lâm Thụy mở miệng nói: "Bảo người bên dưới chuẩn bị cơm sớm một chút, tôi cùng Nhạc Nhạc cũng chưa có ăn."

"Bảo người ta làm xong trực tiếp mang lên, hai người ở chỗ này trông coi đi." Thiệu Thiên Ngạo từ trên ghế đứng dậy, cùng với Thành Y rời đi, lúc gần ra tới cửa như nghĩ tới điều gì ánh mắt đảo qua bóng lưng Diệp Căn Niên, khe khẽ thở dài.

Đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại có ba người cùng tiếng hít thở.

"Để anh giúp." Thiệu Tư Hữu đi đến bên cạnh Diệp Căn Niên muốn lấy khăn trên tay cô, lại bị Diệp Căn Niên cự tuyệt, vì thế Thiệu Tư Hữu đi đến vị trí trước đó mà Thiệu Thiên Ngạo ngồi xuống, ánh mắt miễn cưỡng nhìn qua ánh mắt đang khép hờ của Thiệu Mục Ân trên giường, bất đắc dĩ

nhếch môi: "Bên kia trường học đã có chú xử lý, em đã muốn lưu lại, vậy thay anh cùng Nhạc Nhạc chăm sóc ông nội thật tốt."

"Có ý gì?" Hai mắt vốn đang khép của Thiệu Mục Ân lập tức mở to, nhìn Thiệu Tư Hữu hỏi.

"Đã dự định trước ngày lễ giáng sinh sẽ về nước, mà tình hình hiện tại em chỉ có thể ở bên này dưỡng bệnh."

Thiệu Tư Hữu thản nhiên nói, ánh mắt đen láy của Thiệu Mục Ân lập tức lóe lên tức giận, nhìn sang Diệp Căn Niên xác định, chẳng hiểu tại sao, Diệp Căn Niên bỗng nhiên cảm thấy chột dạ.

"Thật ra cũng không phải. . ." Yêu cầu này chính mình nói ra nhằm kích thích Lâm Vũ Phi, cũng không nhất định phải quay về thành phố Kỳ Lâm.

"Em ngồi vào chỗ này." Thiệu Mục Ân đột nhiên đánh gãy lời nói của Diệp Căn Niên, chỉ vị trí bên cạnh mình.

Diệp Căn Niên nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Thiệu Mục Ân ngồi xuống gần vào một chút, khó hiểu nhìn cậu.

Thấy cô ngồi gần vào mình, trong ánh mắt Thiệu Mục Ân bỗng thoáng qua tia hung ác, không hề báo trước nhào lên cắn một phát lên cổ Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên sau khi cảm nhận được liền dùng sức đẩy ra, nhìn thấy ánh mắt đầy sương mù mà quật cường kia hơi ngẩn ra.

"Thiệu Mục Ân!" Thiệu Tư Hữu bên cạnh nhất thời từ trên ghế đứng lên, con người đen thâm trầm nổi lên tia tức giận, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên, anh dùng giọng nói này nói chuyện với em trai mình.

Diệp Căn Niên đầu tiên bị động tác đột của Thiệu Mục Ân dọa sợ, sau đó trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn cùng với sự tức giận của Thiệu Tư Hữu làm cô trấn tĩnh lại, nơi đó, hẳn là có dấu hôn mà đêm qua Thiệu Tư Hữu lưu lại.

"Tư Hữu, anh ra ngoài trước, em có lời muốn nói với Mục Ân." Bình tĩnh nhìn Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên nói.

Thiệu Tư Hữu nhíu mày, không nhúc nhích.

"Chỉ có nói mấy câu." Diệp Căn Niên mở miệng lần nữa, trong mắt đầy sự kiên trì.

"Anh ở bên ngoài chờ em." Thoáng do dự, biểu tình Thiệu Tư Hữu không có dụ đi, nhưng vẫn thỏa hiệp xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng rời đi.

Diệp Căn Niên hít một hơi mở miệng: "Mục Ân. . ."

"Ai muốn cùng em nói chuyện! Niên Nhạc Nhạc, em đi ra ngoài, tôi chán ghét em!" Không đợi Diệp Căn Niên nói, Thiệu Mục Ân bỗng nhiên với cái ly trên tủ cạnh giường khẽ ném lớn tiếng hô, giọng nói có chút run run.

Nghe thấy cách xưng hô cậu biết có chuyện thay đổi, trước kia Niên Nhạc Nhạc chỉ biết gọi tên một mình cậu, thậm chí, chỉ nói chuyện với mình cậu. Ngày hôm qua cả đêm bọn họ không có trở về, mà trên cổ cô có dấu hôn, nghĩ vậy, cậu hận không thể đem hai người kia xé nát toàn bộ!

Theo động tác của anh, kim truyền trên mu bàn tay trật vị trí, máu theo mu bàn tay máu chảy ra khiến bàn tay sưng lên.

Diệp Căn Niên vội vàng tiến lên ngăn động tác của anh lại, cẩn thận rút kim tiêm ra, thở dài nói: "Mục Ân, tôi nghĩ cậu đã trưởng thành. . ."

Thiệu Mục Ân không nói gì, bị Diệp Căn Niên áp chế hạ dần dần không giãy dụa nữa.

"Tôi vẫn luôn coi cậu là một đứa trẻ, nhưng thức tế cậu thật sự đã trưởng thành rồi, không nên làm động tác trẻ con như vậy." Đem ống tiêm cùng bình nước quăng vào sọt rác bên giường, Diệp Căn Niên bắt đầu giúp Thiệu Mục Ân cầm máu, giảm sưng, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp: "Cậu hẳn có thể nhìn ra được. . ."

Tay đột nhiên bị Thiệu Mục Ân giữ chặt, Diệp Căn Niên ngẩng đầu, từ trong đôi mắt kia thấy rõ sự bối rối.

Vốn đã chuẩn bị xong lời nói lại vì động tác này mà thần than nhẹ, Diệp Căn Niên rút tay từ trong tay cậu ra, nhìn cặp mắt đang né tránh ánh mắt mình mà thông thả nói:

"Mục Ân, cậu hẳn nhìn ra được, tôi thích anh cậu."

*

Cửa phòng lại lần nữa mở ra từ bên trong truyền đến âm thanh ném vỡ đồ. Ngồi ở trên sô pha, Thiệu Tư Hữu lập tức đứng lên, đến khi nhìn thấy bóng dáng Diệp Căn Niên vẫn nguyên vẹn, ánh mắt mới dần bình tĩnh lại.

Không nói gì, kéo Diệp Căn Niên ngồi vào trên sô pha, cẩn thận cầm hộp thuốc đã chuẩn bị trước trên bàn bôi lên miệng vết thương của cô.

Xung quanh dấu hôn toàn là vết máu bầm cùng dấu răng ở trên cổ trắng nõn của Diệp Căn Niên, có vẻ rất chói mắt.

Thiệu Tư Hữu vẫn nhíu chặt mày, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, ánh mắt tối đi vài phần. Thiệu Mục Ân cái người này, làm cái gì? Dám cắn mạnh như vậy.

"Làm sao vậy? Không có đau ." Diệp Căn Niên nhìn ánh mắt phức tạp của Thiệu Tư Hữu, khẽ cười nói, thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng mà thôi, cô còn không cảm thấy đau chút gì.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, Thiệu Tư Hữu khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm cô.

Diệp Căn Niên im lặng tựa vào trong ngực Thiệu Tư Hữu, bên tai nghe được tiếng nhịp tim đập trầm ổn, vẫn giữ im lặng.

Nếu đã lựa chọn tiếp nhận, trong từ điển của cô không có hai từ lùi bước, giống như đêm qua cô yêu cầu anh gọi tên giống như tên của chính mình, tuy rằng không phủ nhận bên trong cô có một phần xúc động, nhưng cô nghĩ, không ai nguyện ý giao phó cả thể xác lẫn tinh thần cho một người mà một phút sau, nghe được đối phương gọi tên người khác.

Về phần tên này anh nghĩ đến cái gì, anh đã không nói cô liền ăn ý không đề cập tới.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 92

"Tư Hữu, ông nội bảo em tới nói cho anh biết. . ."

Không khí ấm áp đột ngột bị kẻ xông vào phá hư, Diệp Cần Niên miễn cưỡng từ trong ngực Thiệu Tư Hữu chuyển ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Lâm Vũ Phi đứng ở cách đó không xa lúng túng không biết làm sao, trong lòng cười thầm.

Tiểu thư nhà họ Lâm quả nhiên không phải người bình thường, ‘ không cẩn thận ’ xông tới, còn không quên trang điểm lại cho mình.

Chỉ là rất đáng tiếc, Thiệu Tư Hữu thật không hiểu phong tình liếc một cái cũng không thềm, Lâm Vũ Phi rõ ràng nhận được sự xem nhẹ của anh.

Diệp Cần Niên cong cong môi mắt liếc Thiệu Tư Hữu một cái, rõ ràng gương mặt tuần tú hại nước hại dân, lại cho người ta cơ hội hiểu lầm cũng không có, thật sự là lãng phí tài nguyên.

"Tư Hữu, ông nội có chuyện muốn thương lượng với anh, bảo anh qua phòng của ông một chuyến." Yên lặng một hồi lâu, Lâm Vũ Phi len lén nhìn đôi mắt tối sẫm của Thiệu Tư Hữu, thận trọng nói.

“Anh đi gặp ông nội đi, em cũng phải về phòng ăn chút gì đó.” Diệp Cần Niên giãy khỏi tay Thiệu Tư Hữu đang kéo lấy tay mình, từ trên ghế salon đứng lên, chỉ chỉ vào nữ giúp việc bưng thức ăn cách đó không xa, uất ức nháy mắt lâu bầu nói: "Em sắp chết đói rồi."

"Được, vậy anh đưa em về phòng, sau đó sẽ đi." Thiệu Tư Hữu mỉm cười hôn xuống đỉnh đầu của Diệp Căn Niên, sau đó kéo tay của cô đi lên lầu, từ đầu đến cuối, không nhìn Lâm Vũ Phi một cái.

Về đến phòng, Thiệu Tư Hữu phân phó người bưng mấy món dầu mỡ ra ngoài, chỉ để lại mấy món nhẹ nhàng, vừa đi ra ngoài vừa không ngừng dặn dò: "Đói bụng cũng nhớ đừng ăn nhiều quá, ăn xong thì nghỉ ngơi một lát, anh sẽ về ngay."

"Biết rồi, biết rồi, anh còn không mau đi ông nội sẽ tức giận đó." Diệp Căn Niên buồn cười trêu chọc, dùng sức đẩy người đang dừng lại ở cửa ra bên ngoài, cho đến khi anh hoàn toàn ra khỏi phòng, lập tức đóng cửa.

Trước đây sao lại không phát hiện, người đàn ông này thật đúng là rất dài dòng.

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng ngày càng xa, Diệp Căn Niên từ trong túi áo lấy ra một viên thuốc màu trắng vừa mua ở hiệu thuốc bên đường nhét vào trong miệng.

Ưmh, thật đáng.

Cảm giác đói đã qua đi, Diệp Căn Niên ăn vài miếng cháo, liền nằm ở trên giường tiếp tục ngủ, liền một giấc ngủ đến buổi trưa, vừa mở mắt, liền nhìn thấy Thiệu Tư Hữu một thân đồ trắng ngồi ở bàn học gần đó, trong tay cầm bảng báo cáo, ánh mắt chuyên chú mà nghiêm túc.

Thanh âm lật giấy rất nhẹ, ánh mặt trời từ cửa sổ sau lưng Thiệu Tư Hữu xuyên vào, an tĩnh chạy xuôi theo sườn mặt tuần tú, tạo cảm giác ấm áp.

Người ta nói, đàn ông trong công việc là mê người nhất, mà Diệp Căn Niên tin tưởng, cảnh trước mắt này, tuyệt đối mê người.

Thiệu Tư Hữu sau khi kí tên xuống phần tài liệu cuối cùng, ngẩng đầu vừa vắn chạm vào ánh mắt Diệp Căn Niên, đầu tiên là ngẩn ra, trong mắt sâu và đen ngay sau đó tràn ra nhàn nhạt dịu dàng.

"Tỉnh rồi sao?" Thu xếp mấy bảng báo cáo trên bàn, Thiệu Tư Hữu từ bàn đọc sách đứng lên, đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay ôm Diệp Căn Niên vào trong ngực hỏi.

Diệp Căn Niên thuận thế ở trong ngực anh cọ cọ tìm một vị trí thoải mái, buồn ngủ biến mất ánh mắt lười biếng nửa hí, giọng nói ngái ngủ mang theo vài phần ngọt ngào mềm mại: "Đã sớm tỉnh, vừa rồi ông nội tìm anh có chuyện gì không?"

"Tỉnh mà vẫn còn ở trên giường." Cười giận gõ cái đầu nhỏ của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu gác cằm lên đỉnh đầu của cô, bàn tay anh bọc lấy tay phải của cô, ngón tay thon dài nhọn nhẹ nhàng xẹt qua vết thương trong lòng bàn tay đã vảy kết, hỏi đáp: "Sắp đến ngày giỗ của mẹ anh, những năm trước đều là ông nội mang theo anh và Mục Ân đi thăm mẹ, năm nay ông muốn để hai chúng ta cùng đi."

"Muốn em đi? Là núi Côn Lộc sao?" Diệp Căn Niên nghe vậy ngẩng đầu lên hỏi.

Trong mấy năm qua, đến thời điểm này Thiệu Thiên Ngạo sẽ mang hai anh em Thiệu Tư Hữu đi lăng viên nhà họ Thiệu trên núi Côn Lộc, mặc dù Diệp Căn Niên sớm được nhận là con dâu nuôi nhà họ Thiệu, nhưng chưa đến đây lần nào, hiện Thiệu Thiên Ngạo quyết định như vậy, chẳng khác gì chính thức công nhận thân phận của cô ở nhà họ Thiệu.

"Ừ, hiện tại Mục Ân bị thương, thân thể ông nội cũng không được như xưa, năm nay liền do hai chúng ta đi Côn Lộc thăm mẹ." Thiệu Tư Hữu cương chiều hôn lên gò má đỏ ửng của Diệp Căn Niên, nhìn cô co rúm lại vì sợ nhột, nụ cười đáy mắt thêm nồng đậm, trong giọng nói lại mang theo

mấy phần nhẹ trách hỏi: "Từ trưa hôm qua đến giờ em cũng chưa ăn cái gì, vừa rồi sao lại ăn ít như vậy, thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Không đói bụng." Diệp Căn Niên lắc đầu một cái đáp, lời nói vừa dứt, bụng liền kháng nghị ‘ cô lỗ ’ vang lên.

Thiệu Tư Hữu cười nhẹ, chấn động từ lồng ngực của anh truyền đến, ôm lấy Diệp Căn Niên đặt trên ghế quý phi ở mép giường, cương chiều sờ sờ chóp mũi của cô:

"Anh xuống dưới chuẩn bị cho em một ít thức ăn, ăn xong chúng ta cùng đi ra ngoài một chút."

*

Sau giữa trưa, ánh mặt trời phản chiếu trên băng tuyết dưới mặt đất, nước tan từ tuyết dính vào giày nhỏ màu nâu nhạt, ở phía trên lưu lại từng mảnh ướt màu đậm.

Diệp Căn Niên có chút sững sờ đứng ở bên ngoài biệt thự, nửa ngày không thể hoàn hồn.

Cô không ngờ Thiệu Tư Hữu nói mang cô ‘ ra ngoài một chút ’ lại là đi tới nhà của Diệp Căn Niên, địa chỉ không thay đổi, cửa chính vẫn chạm khắc hoa Tường Vi màu vàng như cũ.

Càng làm cho cô thấy kỳ quái, Diệp Căn Niên ra mở cửa thế nhưng đối với việc Thiệu Tư Hữu đến không hề kinh ngạc, giống như sớm biết bọn cô sẽ tới.

Bên cửa sổ sát đất trong phòng khách ở lâu một, Diệp Sóc ngồi ở trên ghế xích đu, hưởng thụ ánh mặt trời giữa trưa, đầu điểm vài sợi tóc bạc, chỉ ra dấu vết của năm tháng.

Nghे được tiếng động, một đôi mắt sắc bén hướng cửa nhìn sang.

Sau khi nhìn rõ người tới, Diệp Sóc khẽ nâng người lên, cười sang sảng nói: "Thiệt tiểu tử, cuối cùng cháu cũng mang theo nha đầu này tới."

Thiệt Tư Hữu khiêm tốn cười, cùng Diệp Căn Niên ngồi xuống ghế sofa, cười nói: "Đã sớm định tới, nhưng gần đây cháu bận nhiều việc, xin bác không trách."

"Tiểu tử cháu không cần thay Nhiên nha đầu giải vây, nhất định là nó cẩn thận quá mức, phong bế tin tức, để cho cháu không tìm được." Diệp Sóc đưa ngón tay chỉ Diệp Căn Niên đang bưng trà đi tới, ngoài miệng mặc dù oán trách, trong giọng nói lại không che giấu chút nào thương yêu, hỏi "Gia gia gần đây thân thể còn tốt chứ?"

"Ông nội rất tốt, còn muốn mời người đến nhà uống trà cùng chơi mấy ván cờ nữa đấy ạ." Thiệt Tư Hữu mỉm cười, chậm rãi trả lời.

"Ha ha, ông ấy vẫn thích đánh cờ như vậy, trước kia mỗi lần ta mang theo hai nha đầu đi đến nhà cháu, luôn luôn cùng với ông ấy đánh đủ tám ván cờ mới cho phép rời đi." Hồi tưởng lại mấy chuyện nhiều năm trước, trên mặt lạnh lùng của Diệp Sóc nở nụ cười mang theo hoài niệm cùng sâu nã: "Khi đó Căn Niên còn nhỏ, lần đầu tiên đi, liền bị mèo của cháu nuôi làm bị thương, vốn được chị bao bọc, tính khí lại lớn, liền ném con mèo vào hồ bơi. . ."

"Từ đó về sau, Căn Niên liền có tật xấu sợ mèo, thế nào cũng không đổi được. . . Sau lại hai nhà Niên, Thiệt lần lượt xảy ra chuyện, nhà các cháu rời khỏi Kỳ Lâm, chớp mắt cũng vài chục năm trôi qua rồi. . ."

Những thứ này cũng không tồn tại trong trí nhớ Diệp Căn Niên, mấy người ở trong suy nghĩ của mình cùng lọt vào trầm mặc, Diệp Căn Niên giương mắt liếc về mặt lạnh nhạt của Thiệt Tư Hữu, đoạn kí ức này cũng

đã bị thời gian ăn mòn, mặc dù giờ phút này bị nhắc tới cũng chỉ có thể hồi tưởng lại đại khái mơ hồ.

Cô vẫn cho là, cô cùng Thiệu Tư Hữu lần đầu gặp mặt ở cuộc đàm phán giữa tập đoàn Nam Cung cùng Diệp Thị, lại không biết, thói quen sợ mèo của cô, còn là do anh ban tặng.

"Cha, uống trà."

Diệp Căn Nhiên đột nhiên đem ly trà đưa tới cho Diệp Sóc, tiện thể cắt đứt việc ông nhớ lại.

Trong ly trà đích thực là trà Bá tước, những năm gần đây cũng là loại duy nhất xuất hiện trong nhà họ Diệp.

Diệp Căn Nhiên thấy Diệp Sóc nhận lấy đồng thời không để lại dấu vết cau lại lông mày, ly trà cầm ở trên môi dừng lại thật lâu, thừa dịp Diệp Căn Nhiên xoay người lại, liền lặng lẽ đổ vào bồn hoa thược dược bên cạnh.

"Trà Bá tước có thể trừ bỏ tính hàn tốt cho dạ dày, đối với thân thể hữu ích, nhưng là quá ngọt ngấy, không thích hợp cho rễ hoa lớn lên. . ."

Cơ hồ là theo bản năng, Diệp Căn Nhiên bật thốt lên nói.

Diệp Sóc trước đây lặn lộn trong giới hắc đạo, dạ dày bị tổn thương, chị em nhà họ Diệp vì muốn giúp ông điều dưỡng, đem tất cả trà trong nhà đổi thành trà Bá tước có thể làm ấm dạ dày.

Chỉ là mỗi lần muốn Diệp Sóc uống vài hớp, hai người luôn hao hết môi lưỡi, giống như mới vừa rời len lén vớt sạch cũng là nhìn mãi quen mắt .

Không khí có chút xấu hổ, nhưng thời gian duy trì cũng không dài, Diệp Sóc y như dĩ vãng mỗi lần bị phát hiện đều biểu hiện một dạng, trong miệng bất mãn nhỏ giọng nói thầm mấy câu, sau đó giận dữ tựa như đem

nước trà thành thuốc, một hơi tất cả đều uống vào, trên nét mặt không lộ ra chút nào khác thường, giống như giọng nói quen thuộc của Diệp Căn Niên không có gì không ổn.

Chỉ là, một tay đang buông lỏng bên người, rõ ràng đang run rẩy .

"Thiệu tổng, anh cùng cha tôi tán gẫu một lát, tôi có chút chuyện cần nói với ‘ Niên tiểu thư ’." Diệp Căn Niên hít sâu một hơi đi tới, cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘ Niên tiểu thư ’, không đợi Thiệu Tư Hữu trả lời đã kéo tay Diệp Căn Niên, không nói lời nào đi thẳng lên lầu.

Sau lưng, giọng nói của Thiệu Tư Hữu vững vàng truyền đến:

"Bác à, lần này tới thăm hỏi người, chúng ta. . ."

Chuyển qua cầu thang, Diệp Căn Niên bị Diệp Căn Niên kéo vào tận trong phòng, cửa vừa mở ra, vai trái liền bị hung hăng đẩy, thân thể vội vàng không kịp chuẩn vọt vào bên trong, lão đảo suýt nữa ngã xuống, sau lưng, cửa bị sầm một tiếng đóng lại.

"Chị. . ." Diệp Căn Niên đứng vững bước chân, xoay người lại, vừa mở miệng liền bị Diệp Căn Niên nghiêm nghị cắt đứt:

"Cô kêu ai là chị hả!"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 93

"Cô gọi ai là chị!" Bị cắt đứt bởi giọng nói nghiêm nghị của Diệp Căn Nhiên, người nhanh chóng bước tới trước mặt Diệp Căn Nhiên: "Cô nổi tiếng, có họ, có cha mẹ, có gia tộc, tập đoàn Niên Thị tập đoàn chỉ có một thiên kim tiểu thư - Niên Nhạc Nhạc, cô ở đâu còn có chị?"

Giọng nói mạnh mẽ làm cho Diệp Căn Nhiên có chút giật mình, nhưng nhiều hơi, là vì âm cuối Diệp Căn Nhiên không che dấu được sự run rẩy mà mắt hơi ướt.

Có chút lấy lòng từ từ đi tới , Diệp Căn Nhiên cẩn thận kéo tay áo Diệp Căn Nhiên , dùng giọng nói uyển chuyển mềm mại thường gọi một tiếng, "Chị. . ."

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt đảo một vòng.

"Cô đừng gọi tôi là chị, em gái của tôi còn nằm ở trong bệnh viện điều trị, Diệp gia chúng tôi không có con gái thứ ba." Diệp Căn Nhiên vốn tưởng kéo cánh tay Diệp Căn Nhiên ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt phỉếm hồng của cô lại không đành lòng, chỉ giả bộ tránh, rốt cục oán hận trách mắng: "Từ nhỏ đến lớn, cô muốn làm gì tôi ngăn trở qua? Cô không muốn chúng tôi nhúng tay, cùng lắm thì tôi liền giả câm vờ điếc đem mình làm kẻ ngốc, cho rằng chưa có chuyện gì phát sinh, nhưng cô sao? Có thân phận nhà Niên gia liền trốn rất xa, nếu bắt đầu đã không thừa nhận, thì có bản lĩnh cô liền cả đời đều đừng có thừa nhận. . ."

Nói đến cuối, khiến trách dần dần biến thành ghen ngào. Cô đau nhiều năm cứng chịu nhiều năm, ngay cả một lời nói nặng đều không nỡ nói với em gái mình, trước kia cô mù quáng tin tưởng Nam Cung Minh Húc nên rước lấy tai họa bất ngờ, càng giận chính mình lúc trước không ngăn trở đến cùng. Nay mất rồi lại có được , mặc dù trong tâm cô còn chứa nhiều sự bất mãn, nhưng may mắn là cô vẫn còn ở đó.

"Chị, là em không tốt, chị đừng giận. . ." Diệp Căn Niên ôm chặt cánh tay Diệp Căn Nhiên, thật cẩn thận dán lên, nhẹ nhàng lắc lắc làm nũng , lại thử hỏi: "Không phải là cha cũng biết ?"

"Nói nhảm! Em nghĩ rằng chị là em sao, cái gì cũng thích gạt?" Một cái tát đánh vào sau gáy Diệp Căn Niên, mắt Diệp Căn Nhiên hàm chứa nước mắt mưng một câu, sau đó đáp: "Biểu hiện vừa giờ của em, xem như để cho chị xác định rõ ràng thân phận của em, dù sao chuyện này không thể tưởng tượng nổi."

"Khi đó em cũng bị hoảng sợ ." Chớp chớp đôi mắt đen to, Diệp Căn Niên cùng Diệp Căn Nhiên vào trong phòng ngồi xuống giường lớn, hỏi: "Rất sớm trước kia mà chị đã bắt đầu hoài nghi sao?"

"Xem như thế đi, lần trước ở buổi đấu giá, chị cảm thấy em cho chị cảm giác có chút quen thuộc, sau đó em lại gọi một tiếng ‘chị ’, tuy rằng không rõ la gọi chị, nhưng này giọng điệu này khiến chị thiếu chút nữa hiểu lầm ." Diệp Căn Nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra trước kia, nói.

Lần đấu giá đó, là lần đầu tiên cô nhìn thấy con gái nuôi Thiệu gia trong lời đồn-Niên Nhạc Nhạc, tò mò nên phút chốc tới gần, kết quả lại nghe cô dùng ngữ điệu quen thuộc của Diệp Căn Niên khẽ gọi một tiếng chị, vài năm được huấn luyện tính cảnh giác cùng đa nghi lập tức khiến liên tưởng đến đây là có dụng ý hay cạm bẫy.

Diệp Cẩn Niên sáng tỏ gập đầu, kia một lần trong mắt chị hiện lên một tia tàn nhẫn, cô cùng Ân Dao đều thấy được.

"Lại nói tiếp, sự hoài nghi này là Long Việt đã đề cập trước đó, anh ấy đem tình huống vài năm trước cùng với bệnh án của Niên Nhạc Nhạc tất cả đều giao cho chị xem, dựa theo cách nói của anh, mặc dù Niên Nhạc Nhạc thật sự cùng em có giao tình rất sâu, nhưng năm năm trước, em cũng không đem tất cả bí mật của mình chia sẻ cho một đứa trẻ mười ba tuổi, nhất là sự kiện tập đoàn Nam Cung đem cổ phần công ty sang tên."

Diệp Cẩn Niên nghe vậy cười gượng lè lưỡi, kỳ thật cô chưa từng có ý che dấu thân phận của mình, những bí mật của bản thân mà từ trong miệng Niên Nhạc Nhạc nói ra không khiến người ta hoài nghi mới là chuyện lạ.

Loại khả năng không đúng mực này, có rất ít người sẽ phỏng đoán, nhưng ngược lại Long Việt, thực không ngờ được.

"Đúng rồi, tại sao không nhìn thấy Long Việt?" Diệp Cẩn Niên đột nhiên nhớ tới lần trước tới đây, cũng không có nhìn thấy hai anh em Long Việt cùng Quý Thừa Hi.

"Ngày đó khi đưa em trở về, Long Việt liền trở về thành phố Kì Lâm, bên kia Ân Long nội loạn vừa mới bình ổn, anh không thể rời đi quá lâu." Diệp Cẩn Niên trả lời, vừa nói vừa từ trong túi tiền lấy ra một cái hòm tinh xảo đưa cho Diệp Cẩn Niên, ý bảo cô mở ra: "Trên danh nghĩa Long Việt lần này tới đây giúp cha giới thiệu một chuyên gia trị liệu chứng bệnh này, nhưng nếu ngay cả việc nhỏ này anh cũng tự mình dẫn tới một chuyến, Ân Long bên kia cũng không cần lặn lội. Trong hộp này là quà sinh nhật em lúc gần đi anh ấy để lại, mở ra nhìn xem đi."

Diệp Cẩn Niên tiếp nhận mở ra, trong hộp là một chiếc lắc tay tinh xảo bằng bạch kim, cách một xetimet đều đặt những viên kim cương nhỏ tạo thành hình hoa hồng, ở giữa được khảm viên thạch anh màu tím làm nhị.

"Rất đẹp." Đeo thử lên cổ tay, Diệp Cẩn Nhiên lại cẩn thận đem nó đặt lại vào trong hòm: "Nếu chuẩn bị, sinh nhật hôm đó như thế nào anh ấy chưa đưa cho em?"

"Sợ là đã sớm dự liệu em sẽ có loại phản ứng này, nếu đổi là chị, chị cũng sẽ không đưa vào lúc ấy." Diệp Cẩn Nhiên nhìn Diệp Cẩn Nhiên dừng động tác, nói.

Chỉ là cầm lấy đeo vào mang tính tượng trưng mà thôi, trên tay cô đeo chiếc vòng ‘ Quang Minh Chi Tâm ’ mà Thiệu Tư Hữu đưa sự khác biệt không cần nói cũng biết.

Hiểu được Diệp Cẩn Nhiên ám chỉ cái gì, Diệp Cẩn Nhiên cảm môi không có phản bác, lôi kéo tay Diệp Cẩn Nhiên, Diệp Cẩn Nhiên vẫn thao thao bất tuyệt nói:

"Chị, năm năm trước đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, chân của cha vì sao lại bị như bây giờ? Còn có Holkeri, vì sao chị cùng Holkeri xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật ta? Vì sao hai người lại ở dưới phòng với danh nghĩa gia tộc Bối Nặc Tư. . ."

" ‘ Vì sao ’ của em thật đúng là nhiều." Diệp Cẩn Nhiên cười khẽ, búng nhẹ lên trán Diệp Cẩn Nhiên đáp: "Năm năm trước, cha trong lúc vô ý phát hiện chuyện Nam Cung Minh Húc mất tích là có người trong bóng tối thao túng, cho nên điều động một ít thế lực trên danh nghĩa Diệp Thị điều tra, trong lúc này lại đã xảy ra một ít chuyện, nguyên nhân chủ yếu cũng có một phần vì cá nhân chị, làm cho chị cùng cha không thể trở về đúng lúc, cho nên em đừng nghĩ nhiều, chuyện chân cha cùng nhà Nam Cung không có quan hệ gì, chủ yếu vấn đề là ở chị."

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Cẩn Nhiên thay đổi, Diệp Cẩn Nhiên vội vàng giải thích một câu.

"Về vấn đề kia của chị nói ra rất dài dòng, chờ đến khi mọi chuyện đều ổn định , chị dẫn em đi gặp người sẽ chậm rãi nói cho em biết. Về phần Holkeri, những năm gần đây Diệp gia tuy rằng không xuất đầu lộ diện ở hắc đạo, nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn tại, hẳn muốn mượn tay chúng ta để nâng cao uy tín, còn Diệp Thị muốn lợi dụng mối quan hệ với Holkeri để chống lưng, hai bên theo như nhu cầu, tạm thời xem như là đồng minh, chúng ta ở nơi này cũng là Holkeri an bài . . ."

"Nhưng là. . ." Diệp Căn Niên nghi hoặc nhíu mày, trong lời nói của Diệp Căn Niên rõ ràng tránh trọng điểm hiểm nghi, vừa mới mở miệng lời nói đã bị Diệp Căn Niên đánh gãy:

"Không nhiều nhưng như vậy, em vừa mới trở về, có một số việc sớm muộn gì em cũng sẽ biết, nhưng chuyện nhà Nam Cung, em đã hi vọng chúng ta nhúng tay vào, vậy trước đem từ đầu tới cuối nói cho ta biết." Tuy rằng biết nhớ lại chuyện trước kia có chút thương cảm, nhưng Diệp Căn Niên vẫn tuân theo nguyên tắc ‘ không phá thì không xây được ’ , nếu ngay cả nhắc tới đã sợ hãi, làm sao có thể một lần nữa bước tiếp.

"Kỳ thật cũng không có chuyện gì, hẳn ở bên ngoài phản bội hôn nhân, sau đó em muốn trả thù hẳn, liền đơn giản như vậy mà thôi." Diệp Căn Niên cười gượng , hơi hơi rũ mắt xuống.

"Đơn giản? Vậy không bằng chúng ta gọi cha trở về cùng nhau nghe chút chuyện cũ đơn giản của em như thế nào?" Diệp Căn Niên hừ lạnh, làm bộ đứng dậy đi ra ngoài, lại bị Diệp Căn Niên một phen giữ chặt.

Nói cho Diệp Sóc nghe? Bất luận là cô hay là Nam Cung Minh Húc, chỉ sợ đều bị lửa giận của cha đốt thành than mà thôi.

Diệp Căn Niên hơi rụt cổ, thỏa hiệp nói : "Nói thì nói, bất quá chính là hoàng tử cùng con ếch tạo thành nội dung vở kịch mà thôi, khi đó Nam Cung Minh Húc mất tích trở về một ngày liền bị ta phát hiện. . ."

Suốt cả buổi chiều, hai chị em đều ở trên lầu trong phòng, nghe Diệp Căn Niên kể lại tất cả mọi chuyện phát sinh năm đó, từ tuyệt vọng phản bội, đến bất lực được chuyển kiếp, rồi cô thản nhiên nhận.

Khi nói tới đứa bé chưa kịp trào đời , Diệp Căn Niên trầm mặc ôm chặt Diệp Căn Niên, cảm giác bả vai ấm áp ấm ướt, trong mắt hiện một mảnh hung ác cùng nham hiểm.

"Đáng chết."

Trên báo đăng sự kiện ở sân bay, cùng với giấy thoả thuận ly hôn trên tivi, cô nghĩ tới Diệp Căn Niên ở nhà Nam Cung Minh ủy khuất không nhỏ, nhưng nhìn thấy năm năm nay Nam Cung Minh Húc đối đãi cẩn thận chiếu cố ‘ Diệp Căn Niên ’, đối với hẳn nhất thời xúc động, giờ phút này nghe được Diệp Căn Niên kể lại, Diệp Căn Niên hận không thể đem đuốc đốt cháy nhà Nam Cung.

Đám người đáng chết, dám đối đãi với em gái cô như vậy, không thể tha thứ!

"Chị, chị đã nói giao cho em ." Diệp Căn Niên rút sự đau thương trong mắt xuống, nhìn lửa giận trong mắt Diệp Căn Niên nhắc nhở nói : "Lập tức gia hạn cho tập đoàn Nam Cung ‘áo mới Thương Thành ’ phải hoàn thành, em chờ lâu như vậy , đó là em thay hẳn làm hạng mục thứ nhất, cho nên đợi một ít liền bắt đầu."

"Em quyết định đi." Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng nhìn em gái nhà mình kiên trì, Diệp Căn Niên vẫn lựa chọn thỏa hiệp, còn nhiều thời gian, chờ Diệp Căn Niên xả giận, chính mình cũng nhân cơ hội đánh tới mấy cái: "Cha phỏng chừng đã ở dưới lầu sốt ruột chờ , cùng đi ra đi."

Diệp Căn Niên nhẹ nhàng gật đầu, đi theo Diệp Căn Niên ra cửa.

Mặt trời buổi chiều chìm dần xuống phía tây, ánh nắng vàng nhạt chiếu lên trên nền nhà.

Trên sofa đã không thấy bóng dáng của Thiệu Tư Hữu, Diệp Sóc giờ phút này đang từ xích đu đi tới xe lăn hoạt động thân thể, ngày xưa thân thể linh hoạt nhanh nhẹn bây giờ trở nên vụng về, chậm chạp, nghe được tiếng vang nhìn sang hướng thấy hai chị em Diệp Căn Niên đang đi đến, than nhẹ: "Già rồi, thật sự không còn dùng được . . ."

"Cha." Nghe được giọng nói của Diệp Sóc có chút thương cảm, Diệp Căn Niên dùng sức lắc đầu, lau nước mắt tràn ra khóe mắt , đi nhanh vài bước đến bên cạnh Diệp Sóc, cùng Diệp Căn Niên đỡ ông ngồi vào xe lăn: "Cha, con đã trở về."

"Trở về là tốt rồi, nha đầu ngốc. . ." Nhìn thấy đứa con gái mất lại được này, Diệp Sóc tuy rằng cũng muốn trách cứ vài câu, kết quả bàn tay to thô giáp run run xoa mặt của cô, tất cả ai oán đều hóa thành vui mừng. Mặc dù thay đổi gương mặt, nhưng vẫn là bảo bối ông thương nhất.

Lưu luyến sự ấm áp của cha, Diệp Căn Niên yêu kiều đem đầu gối lên đùi Diệp Sóc , một hồi lâu mới chần chừ hỏi: "Cha, Thiệu Tư Hữu anh đi đâu rồi?"

Không phải nói ở dưới lầu nói chuyện phiếm sao?

Diệp Sóc nhìn đứa con gái yêu, ngón tay hơi dừng một chút, tiếp theo nói: "Anh ta về nhà , tối nay bảo chị cho người sửa sang lại phòng, đợi qua vài ngày nữa chúng ta liền cùng nhau về nhà."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 94

"Anh ấy đi rồi?"

Nụ cười trên môi Diệp Căn Niên cứng đờ, ánh mắt nhìn phía cửa chính, lúc cô xuống lầu vẫn còn rối rắm không biết giải thích thế nào với Thiệu Tư Hữu, bắt đầu từ thân phận của mình, hay nói đến chuyện xưa, lại không nghĩ anh không nói tiếng nào đã đi mất.

"Ừ, sau khi con lên lầu một lát thì đi, thế nào, nha đầu con không muốn ở cùng cha và chị con sao?" Diệp Sóc trù mếu vỗ vỗ vai Diệp Căn Niên, từ ái hỏi.

"Dĩ nhiên không phải." Diệp Căn Niên vội vàng lắc đầu phủ nhận, một lần nữa cọ đầu vào hai đầu gối của Diệp Sóc: "Muốn, muốn được ở cùng với cha và chị, muốn từ rất lâu rồi."

"Được rồi, cũng đã lớn như vậy rồi, còn muốn làm nũng." Diệp Sóc cưng chiều cười, "Cũng không còn sớm, mau lên lầu thay quần áo, chuẩn bị ăn cơm."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, quay người đi lên lầu, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Thức ăn đã chuẩn bị xong, Diệp Căn Niên mặc bộ quần áo ở nhà ngồi vào bàn ăn cười đến vui vẻ, đây một bàn thức ăn, tất cả đều là món cô thích.

"Vẫn là cha hiểu rõ con nhất." Căn một miếng tôm cuốn giòn tan, Diệp Căn Niên thỏa mãn híp mắt lại, ươm thật ngon, không hổ là tay nghề của Diệp Căn Niên.

Bịch, đầu bị đập một cái, Diệp Căn Niên hoàn toàn không để ý tới ánh mắt lên án của Diệp Căn Niên, không khách khí trừng mắt, "Đừng bày ra tướng ăn như vậy, làm như mấy năm nay em bị nhà họ Thiệu ngược đãi không bằng."

"Bọn họ dĩ nhiên sẽ không bạc đãi em," Diệp Căn Niên xoa xoa đầu, sau đó vùi đầu tiếp tục ăn, giọng nói có chút mơ hồ: "Nhưng mùi vị gia đình chỉ có ở đây thôi."

Một câu nói, khiến Diệp Căn Niên đỏ mắt, cúi đầu lặng lẽ gắp thức ăn cho Diệp Căn Niên.

"Có điều, tài nấu nướng của Lâm Vũ Phi cũng không tồi, nhất là món tôm cuộn này, có thể so được với khách sạn Thiên Triều. . ." Cảm thấy chính mình làm cho không khí trở nên nặng nề, Diệp Căn Niên nuốt thức ăn xuống, cười híp mắt mở miệng: "Nhưng chú Vu lợi hại hơn, làm món ăn cũng có thể ngon như quốc yến rồi."

"Trước khi Vu Khôn làm quản gia ở nhà họ Thiệu thì đã là một đầu bếp nổi tiếng, dĩ nhiên tay nghề cũng không tầm thường." Diệp sóc rút chén hồng trà đặt ở bên tay Diệp Căn Niên, cười nói.

Thì ra chú Vu tên là Vu Khôn, Diệp Căn Niên lộ ra vẻ mặt đã biết, sau đó không hiểu hỏi: "Cha, chúng ta với nhà họ Thiệu rất quen sao?"

"Lúc con còn nhỏ, hai nhà chúng ta quan hệ rất thân thiết, nhất là cha của Thiệu Tư Hữu, từng là anh em tốt của cha." Diệp sóc cười gật đầu một cái: "Con ở nhà họ Thiệu bị mèo dọa sợ, phát sốt mê sảng liên tục vài đêm, đúng lúc hai nhà Niên Thiệu lần lượt gặp chuyện không may, đều dời khỏi

Kỳ Lâm, mà sau khi con khỏi bệnh, quên luôn nhà họ Thiệu, cũng kèm theo tật xấu sợ mèo."

"Như vậy, Thiệu Tư Hữu phải bồi thường thật tốt cho con mới được, nói vậy chúng con đã sớm biết nhau rồi." Diệp Căn Niên cong môi gật gật đầu như sáng tỏ, sau đó ngược mắt nhìn Diệp Sóc, giống như vô tình mở miệng hỏi: "Cha đã nói cho Tư Hữu biết thân phận của con rồi sao?"

Động tác này khiến sườn gáy của Diệp Căn Niên bại lộ dưới ánh đèn, áo dù có cổ cao cũng không che hết dấu vết mờ mờ trên người cô.

Tay Diệp Sóc dừng lại, bên cạnh, Diệp Căn Niên hơi nhú lông mày.

*

Sau bữa cơm chiều bác sĩ của Diệp Sóc tới làm kiểm tra hàng ngày cho ông, Diệp Căn Niên đứng ở trong phòng mình, nhìn Diệp Căn Niên thuận thục giương cô thay ga giường, mắt nhìn xuống đất.

Chị đang tức giận, cô biết. Nguyên nhân, cô cũng biết.

Ga giường rốt cuộc được trải chỉnh tề, Diệp Căn Niên nghiêng người dựa vào đầu giường, tóc có chút vướng, liền giơ tay hất tóc sang một bên vai, chỉ chỉ vào ghế quý phi bên cạnh, lạnh lạnh nói: "Ngồi đi."

"Dạ." Diệp Căn Niên lập tức ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

"Sao lúc này lại ngoan như vậy?" Diệp Căn Niên khẽ cười một tiếng, đi thẳng vào vấn đề: "Vừa rồi em có thể cảm thấy, cha đối với chuyện của em tự tiện làm bừa sao?"

"Không phải vậy." Diệp Căn Niên yếu ớt trả lời một câu, cô biết vừa rồi lúc ăn cơm cô thử thăm dò cha liệu Thiệu Tư Hữu có biết thân phận của cô

hay không khiến Diệp Căn Nhiên rất không hài lòng, vì vậy duy trì thái độ nhận sai.

Chỉ là cô rất hiếu kì tại sao Thiệu Tư Hữu không từ mà biệt, chỉ là lời nói chưa kịp suy nghĩ, có vẻ có chút đột ngột mà thôi.

"Thật ra trước khi em và Thiệu Tư Hữu tới đây, Thiệu Thiên Ngạo đã gọi điện cho cha, " Diệp Căn Nhiên quét mắt nhìn Diệp Căn Nhiên đang cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài: "Là Thiệu Thiên Ngạo nhờ chúng ta giúp chăm sóc em một thời gian, việc này hiển nhiên cũng là ý của Thiệu Tư Hữu."

Cho nên Diệp Căn Nhiên mới có thể thản nhiên trước sự xuất hiện của hai người họ.

Chén trà Bá tước kia là Diệp Căn Nhiên cùng cha thương nghị là dò xét cuối cùng, cho dù không xác định được Niên Nhạc Nhạc có phải là Diệp Căn Nhiên hay không, bọn họ cũng sẽ nể tình cảm và thể diện của Thiệu Thiên Ngạo mà giúp một tay chăm sóc cô .

"Ông nội?" Diệp Căn Nhiên căn cứ môi không hiểu, làm sao ông biết chứ?

Rõ ràng buổi trưa Thiệu Tư Hữu mới nói cho cô biết, ông nội muốn cô cùng Tư Hữu đi núi Côn Lộc thăm mộ Thiệu phu nhân, nhưng từ nay đến ngày đó còn nửa tháng. . .

"Niên Niên, có phải em thích Thiệu Tư Hữu rồi không?" Diệp Căn Nhiên nhìn phản ứng của Diệp Căn Nhiên, đột nhiên hỏi.

Dưới tình huống như thế, một câu ‘ Thiệu Tư Hữu đang nói dối ’ là có thể dễ dàng giải thích rõ nguyên nhân, nhưng Diệp Căn Nhiên lại cố chấp.

Diệp Căn Nhiên sững sờ, thì ra trong lúc không tự chủ, cô đã thốt ra những gì mới vừa suy nghĩ.

Tại trước mặt chị, cô cũng không cần che giấu tâm tư của mình, vì vậy thành thật trả lời: "Dạ, em thích anh ấy."

"Vậy cậu ta biết thân phận thật của em sao?" Mi tâm của Diệp Căn Nhiên không dấu vết nhíu lại, tiếp tục hỏi.

"Em cũng không rõ lắm, trước đây em vẫn cho là em quen biết Tư Hữu trên bàn đàm phán ở tập đoàn Nam Cung, hôm nay nghe cha nhắc mới biết, bọn em đã sớm quen biết, khi thấy ảnh của em ở nhà Ân Dao, chắc cũng là Tư Hữu chụp được." Diệp Căn Nhiên có chút mê mang lắc đầu một cái, nghĩ đến khả năng này, đáy mắt ấm áp, khẳng định nói: "Nhưng mà em có thể khẳng định, mặc dù hiện tại anh ấy không biết, nhưng sau này anh ấy có biết cũng không có gì thay đổi."

"Vậy sao." Diệp Căn Nhiên nhàn nhạt liếc Diệp Căn Nhiên một cái, trong con ngươi rõ ràng không tin tưởng: "Trước đây là Nam Cung Minh Húc, em cũng tự tin đảm bảo với chị như vậy."

"Không giống nhau!" Không chút do dự nào, Diệp Căn Nhiên nhìn chằm chằm Diệp Căn Nhiên, nói rất chân thành: "Chị, Tư Hữu không giống như vậy."

Trước khi tiếp nhận Thiệu Tư Hữu, không phải cô không chần chờ, nhưng một khi quyết định sẽ không do dự.

Thiệu Tư Hữu sẽ không phải là Nam Cung Minh Húc thứ hai, cô khẳng định.

"Không giống sao, cho dù là một người ở thời điểm khác nhau cũng không thể một dạng, huống chi bọn họ là hai người?" Diệp Căn Nhiên hừ lạnh, nhìn Diệp Căn Nhiên cố chấp trước mắt, giống như lại thấy được sự cố chấp của nha đầu này tám năm trước, giọng nói tăng thêm mấy phần cứng rắn ra lệnh: "Mặc kệ như thế nào, trong khoảng thời gian này em phải

ngoan ngoãn ở nhà, ít nhất là trước khi gia tộc Bồ Tư Nặc lựa chọn được người thừa kế, không cho phép hồ nháo."

"Chị. . ."

"Không có thương lượng." Một hơi cắt đứt Diệp Căn Niên, vẻ mặt Diệp Căn Niên nghiêm túc khác thường: "Về phía gia tộc Bồ Tư Nặc, nếu em không muốn tranh giành vị trí đó, cũng không cần miễn cưỡng, nhưng không nên trái ý của Will, ít nhất để cho ông ta tiếp tục bảo vệ em. Trong thời gian này chị sẽ toàn giúp đỡ Holkeri nhanh chóng thượng vị, em cũng biết, nếu lúc này em bị gia tộc Bồ Tư Nặc vứt bỏ, thì an toàn của em rất khó bảo đảm."

Nói xong, nhìn chăm chăm Diệp Căn Niên một cái, giọng nói Diệp Căn Niên mang theo thương cảm: "Niên Niên, em có biết lần trước em gặp chuyện không may khiến chúng ta bị đả kích bao nhiêu? Cha cũng vì biết chuyện này mới có thể nhất thời mất hồn bị người ám toán, vô luận là chị hay cha, cũng không chịu được như vậy một lần nữa. Em tuyệt đối không được để mình gặp nguy hiểm, dù là một chút, cũng không được. . ."

Nghe giọng nói âm đạm của Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên trầm mặc hồi lâu, quay đầu ngắm nhìn bầu trời tối dần, những vì tinh tú tí trên cao, hồi lâu, nhẹ giọng trả lời: "Em biết rồi, chị. . ."

*

Biệt thự nhà họ Thiệu.

Thiệu Tư Hữu một thân quần áo màu trắng, một tay khoanh trước ngực đứng ở bên cửa sổ, một tay cầm ly rượu đỏ, lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời.

Niên Niên đã biết chuyện anh một mình dời đi chứ? Cô gái của anh hiện tại chắc rất tức giận.

Còn nhớ rõ hơn bốn năm trước, thời điểm anh cùng ông nội quyết định đem cô đưa tới Anh quốc, cô liền tức giận ngồi ở trên bệ cửa sổ suốt đêm, khi đó cô, còn chưa có thích anh.

Bên môi từ từ nổi lên một nụ cười khổ, anh cũng không bỏ được a.

Nếu như không phải cô gặp chút bất lợi, anh cũng không hi vọng cô vừa tiếp nhận anh lại phải đưa cô đi, nhưng vì an toàn của cô, anh cũng không thể mạo hiểm.

"Ngày mai anh về Kỳ Lâm sao? Một mình sao?" Sau lưng, Thiệu Mục Ân chống nạng đứng ở cách đó không xa, đôi tròng mắt đen trong suốt nhìn bóng lưng Thiệu Tư Hữu, trên đầu quấn băng gạc đầy cộm, nặng nề hỏi.

"Ừ, sáng sớm ngày mai sáu giờ." Thiệu Tư Hữu xoay người lại, khuôn mặt dịu dàng, môi mỏng ưu nhã nhàn nhạt cong lên: "Mục Ân, em phải chăm sóc ông nội thật tốt."

"Em đương nhiên biết." Thiệu Mục Ân bĩu môi, mắt đen nhánh nhìn Thiệu Tư Hữu một hồi lâu, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm một câu gì đó, sau đó xoay người về phòng nghỉ ngơi: "Khuya lắm rồi, em muốn đi ngủ."

Thiệu Tư Hữu nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Thiệu Mục Ân, có chút bất đắc dĩ vung lên môi, hướng phía sau lưng của cậu mở miệng: "Nhạc Nhạc thay ông nội đi thăm một vị bạn cũ, em có thể yên tâm."

"Cô ấy cũng không phải là Niên Nhạc Nhạc thật, em cần gì phải quan tâm tới cô ấy song chết thế nào!" Bị chạm đến chân đau Thiệu Mục Ân lập tức xoay người lớn tiếng phản bác, làm cho chân càng đau đớn hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái đi.

Còn có khuôn mặt của Thiệu Tư Hữu cũng tái đi, nụ cười trong nháy mắt ngưng trệ.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh chiếu lên khuôn mặt, Diệp Cần Niên hơi nhíu mày, lông mi như cánh bướm run run khẽ mở ra.

Mang theo vài phần mê mang, Diệp Cần Niên mất nửa ngày mới nhớ chính mình đang ở chỗ nào, hiện tại đang ở nước Anh cùng với chị và cha, ánh mắt nhanh chóng chột biến mất, ảm đạm.

Cô hi vọng trở lại bên người thân, nhưng Thiệu Tư Hữu lại đột ngột ra đi, mỗi lần nghĩ như vậy trong lòng lại có một phần không thoải mái.

Ngoài cửa sổ nắng sáng ngời, trên cây thấp thoáng những hạt sương trắng, hơi lung lay hết sức xinh đẹp. Đã vào mùa rét đậm, chỉ mở cửa sổ ra xem, đã cảm thấy lạnh.

Âm thanh vặn khóa cửa mở ra, Diệp Cần Niên đẩy cửa ra nhìn thấy thân hình nhỏ bé bị bao vây ở trong chăn, Diệp Cần Niên chỉ lộ một đôi mắt sáng ngời ra bên ngoài, đáy mắt hiện lên ý cười.

"Như thế nào lại trở nên tham ngủ như vậy? Đứng dậy xuống ăn sáng." Diệp Cần Niên đi qua kéo Diệp Cần Niên đang rúc đầu vào trong chăn, cảm thấy nhiệt độ trong phòng cao hơn các phòng khác khẽ nhíu mày, tiện tay điều chỉnh nhiệt độ thấp xuống.

"Em không đói bụng." Chưa hết buồn ngủ Diệp Căn Niên giận dỗi quay đầu đi, tiếp tục nhắm mắt lại lui tới góc giường, than thở nói : "Muốn ngủ tiếp một lát."

"Đã đến giữa trưa rồi, còn ngủ." Diệp Căn Niên bất đắc dĩ, biết nha đầu giận mình ngày hôm qua nói nặng lời, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng lâu bầu nói: "Lúc này, Thiệu Tư Hữu hẳn đã về tới thành phố Kì Lâm rồi."

"Anh quay về Kì Lâm rồi ?" Diệp Căn Niên chột mở to đôi mắt, đem chần quăng sang bên cạnh, không tin nhìn Diệp Căn Niên, ánh mắt đen sáng ngời quên luôn cơn buồn ngủ.

"Không chỉ có là anh ta, còn có cả hai anh em Lâm gia." Diệp Căn Niên bình thản gật đầu, chờ cho em gái mình phản ứng, kết quả lại thấy lửa giận trong mắt Diệp Căn Niên, sau lại giống như không có việc gì, yên lặng rời giường, không nói một lời bắt đầu rửa mặt chải đầu.

Lâm Vũ Phi? Là ai đáp ứng đem mình trở về qua lễ Noel còn để Lâm Vũ Phi ở bên này ? Trong mắt Diệp Căn Niên chột loé lên tức giận, sau đó từ tủ quần áo lấy ra bộ quần áo thay.

Diệp Căn Niên có chút kinh ngạc nhìn phản ứng của Diệp Căn Niên, nhớ rõ vài năm trước, Diệp Căn Niên thường bởi vì Nam Cung Minh Húc không quan tâm ở nhà phát giận, mà hiện tại khi nghe Thiệu Tư Hữu mang theo Lâm Vũ Phi rời đi, phản ứng của cô cũng quá bình thản : "Niên Niên, anh ta chắc là . . ."

"Em biết a, anh chắc hẳn có lý do ." Diệp Căn Niên rầu rĩ nói tiếp nửa câu còn lại, tóc buộc tùy ý thành đuôi ngựa, cắn răng nói.

Ăn qua điểm tâm, Diệp Căn Niên lái xe mang Diệp Căn Niên ra ngoài, Diệp Căn Niên không hề chuẩn bị quần áo ... tất cả đồ dùng đều phải mua, vốn có thể gọi điện thoại cho người ta đưa đến tận cửa, nhưng với tình

huống này hai cha con Diệp gia đều cảm thấy để Diệp Căn Niên đi ra ngoài giải sầu là tốt nhất, cho nên liền mượn lý do này mang cô đi ra ngoài đi dạo.

Trên đường người đi bộ rất nhiều, những bông tuyết rơi xuống trung bay lượn trên không, rất nhanh đến Noel, trên đường buôn bán tấp nập tràn đầy không khí của ngày lễ.

Diệp Căn Niên sợ lạnh rụt cổ lại, đi chưa được mấy bước liền đi vào một nhà quán cà phê, mới bước vào cửa chân không tự giác dừng lại.

Người ta thường nói oan gia ngõ hẹp, cô tin.

Cách đó không xa có hai người đang ngồi gần cửa sổ, thật đúng là cô đi đường hẹp cũng đụng phải oan gia.

Cảm giác phía sau có ánh mắt nóng rực bén nhọn nhìn, Nam Cung Minh Húc nâng mắt lên, đồng tử nâu nhạt nhìn ra cửa, khi nhìn rõ mặt đối phương thì hơi ngẩn ra.

Chủ nhân ánh mắt kia, mặc áo khoác ngoài màu trắng, tóc vợ gọn buộc sau đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tức giận, chính là gia chủ hiện tại Diệp gia, Diệp Căn Niên.

Mà đứng bên cạnh cô một thiếu nữ nhỏ bé đang khẽ cười nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt, con ngươi chợt sáng, lần trước ở bữa tiệc sinh nhật mới biết đây là tiểu công chúa của gia tộc Bồ Nặc Tư đồng thời là con gái nuôi Thiệu gia - Niên Nhạc Nhạc.

Không tự chủ đứng dậy, trong mắt Nam Cung Minh Húc đầy cảm xúc phức tạp, lại là loại cảm giác này, giống như Niên Niên đang đứng trước mặt anh.

"Minh Húc, anh làm sao vậy?" Ngồi phía đối diện Sở Nhược nghi hoặc nhẹ nhàng gọi, cũng nhìn theo ánh mắt Nam Cung Minh Húc, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, Sở Nhược gầy yếu hơn hơn trước một chút, khi nhìn thấy Diệp Căn Niên, ánh mắt chợt khẽ hiện.

"Thật trùng hợp, tổng giám đốc Nam Cung." Nếu đối phương đã chú ý tới các cô, muốn rời đi cũng không kịp rồi, Diệp Căn Niên giơ tay lên nhưng không hề có ý tươi cười, không dấu vết che bóng dáng Diệp Căn Niên lại, một bàn tay cầm tay lấy tay cô.

Cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của chị truyền đến, Diệp Căn Niên quay lại nở một nụ cười an tâm.

"Diệp tổng, Niên tiểu thư." Sở Nhược có chút suy yếu đứng lên, dịu dàng cười cười: "Lần trước tại bữa tiệc sinh nhật Niên tiểu thư gây chút phiền toái, may có hai vị giúp đỡ, còn chưa tới kịp nói lời cảm ơn."

Trước sau vẫn tỏ ra nhu nhược, ai mà nghĩ cái người nhỏ bé yếu ớt này trong buổi tối hôm đó tại bệnh viện muốn muốn bóp chết mình có quan hệ với nhau chứ? Diệp Căn Niên thầm cảm thán, lời nói nhỏ nhẹ như vậy, bất luận là Diệp Căn Niên hay Niên Nhạc Nhạc, cô đều không bắt chước được.

Nam Cung Minh Húc không nói gì, mắt nhìn chăm chăm Diệp Căn Niên, khiến Diệp Căn Niên cảm thấy không thoải mái.

Dứt khoát ngẩng đầu lên, nhìn Nam Cung Minh Húc cười lạnh, Diệp Căn Niên hỏi: "Nghe nói tổng giám đốc Nam Cung ngay ngày hôm sau liền cho Sở tiểu thư làm thủ tục chuyển viện, là bệnh viện chúng ta có gì không được chu đáo sao?"

"Không phải, chỉ là sợ Sở Nhược không thích ứng hoàn cảnh xa lạ thôi." Nam Cung Minh Húc vẫn không dời ánh mắt, thản nhiên nói: "Nghe nói Niên tiểu thư đã được gia tộc Bồ Nặc Tư thừa nhận, chúc mừng."

Thật ra anh có chút nhớ nhưng nói, gia tộc Bồ Nặc Tư đối đãi với một đứa bé mồ côi không có hậu trường quá mức tàn nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng.

Cô bé này cho anh nhiều ảo giác về Niên Niên, lúc trước ở tập đoàn Minh Huy không biết tại sao để mất hợp đồng, tập đoàn Nam Cung chuyển nhượng cổ phần, ngay tiếp theo lần trước anh lại bị phóng viên vây ngoài ý muốn, mà tất cả chuyện này cùng cô không khỏi liên quan, hẳn cố tình cứ như vậy ẩn nhẫn xuống.

"Tổng giám đốc Nam Cung đối Sở tiểu thư thật sự tốt, khó trách nhiều năm như vậy không danh không phận cũng muốn đi theo anh." Diệp Căn Nhiên hừ lạnh, ánh mắt trào phúng.

Nam Cung Minh Húc môi giật giật, theo bản năng muốn giải thích, nhưng lời đến khoe miệng lại nuốt trở vào, anh từ trước đến nay không có thói quen giải thích chuyện gì, lần đó ở xí nghiệp Minh Huy ngoài ý muốn giải thích với Niên Nhạc Nhạc.

Nghe lời nói bộ dáng của Sở Nhược có chút xấu hổ cúi thấp đầu, nhưng làm ra vẻ quẫn bách bị người khác nhìn thấu nhiều hơn, khéo léo thỉnh thoảng nhìn vào trong mắt Diệp Căn Nhiên chứng thực lời nói, dịu dàng mời nói: "Lúc trước được giúp đỡ vốn muốn chờ cơ thể tôi hồi phục liền tự mình tới nhà nói lời cảm ơn, nếu hôm nay gặp, đợi lát nữa đến trưa cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"Vẫn không cần đi, " Diệp Căn Nhiên nhìn thủ đoạn của Sở Nhược, vẻ mặt vô tội cười, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Dù sao lúc ấy chúng tôi cũng không có làm gì, nếu chúng tôi nhanh lên một chút nữa, nói không chừng chị Sở cũng không mất đi khả năng sinh đẻ rồi đó."

Tiếng nói vừa dứt, nụ cười bên môi của Sở Nhược nháy mắt cứng ngắt, sắc mặt chợt trắng bệch, cơ thể có chút vô lực run rẩy, đáy mắt mông lung

khép lại có chút ưu thương, bị ai liếc nhìn Nam Cung Minh Húc một cái, giống như tự oán.

Nam Cung Minh Húc nhanh nhẹn đỡ được cơ thể đứng không vững của cô, trong mắt mang theo áy náy, ánh mắt nhìn về phía Diệp Căn Niên chứa một tia thâm trầm, cuối cùng trầm thấp mở miệng: "Sở Nhược có chút không thoải mái, hai vị dùng từ từ, tạm biệt."

"Sắp tới gần cuối năm, năm nay tổng giám đốc Nam Cung cũng đừng quên đem cổ phần công ty cùng tiền lãi thanh toán rõ ràng cho tôi đây, tính cả tiền hoa hồng mấy năm của tôi đem đưa tới Diệp Thị." Khi anh đi qua hai người, Diệp Căn Niên bỗng mở miệng, dường như khiêu khích nhìn Nam Cung Minh Húc.

Nam Cung Minh Húc bước chân hơi chậm lại, song rất nhanh nắm tay Sở Nhược rời đi.

Buổi chiều những bông tuyết rơi xuống, hai chị em Diệp gia rời khỏi quán cà phê, cả hai đều ăn ý không đề cập tới hai người vừa mới gặp kia, không để bọn họ ảnh hưởng tâm tình tới tâm trạng của mình.

" Thế nào mà lại trở nên sợ lạnh như vậy?" Đi vào cửa hàng, Diệp Căn Niên đem khăn trên cổ Diệp Căn Niên tháo ra, nhìn sắc mặt cô vì lạnh mà trở nên phiếm hồng, kỳ lạ hỏi.

"Cơ thể này là như vậy a." Diệp Căn Niên cười nói một câu, sau đó làm nũng cọ cọ lên bả vai của chị mình, "Không phải có người nói rằng ‘ sợ lạnh có người đau ’ sao? Em bây giờ nhất định có người đau nha."

"Nói hươu nói vượn." Diệp Căn Niên bật cười vỗ lên đầu Diệp Căn Niên, kéo cô đi đến khu hàng nữ trang.

Nụ cười của Diệp Căn Niên dừng lại, nhìn ra phía sau, ngoại trừ lúc mình lựa chọn quần áo không có gì đặc biệt, nhưng khi đi vào quán cà phê

lúc trước cô có cảm giác bị người ta theo dõi.

Cười thầm mình có chút đa nghi, nơi này là Anh quốc, trước kia gia tộc Bồ Nặc Tư hoàn toàn buông tha cho cô, chung quanh cô hẳn ẩn núp không ít người mà gia tộc phải tới bảo vệ, làm sao mà bị theo dõi dễ dàng như vậy.

Thấm thoát, một buổi chiều qua đi rất nhanh , màn đêm buông xuống, hai người thu hoạch được nhiều đồ.

"Chị đi ra bãi đỗ xe trước, em sợ lạnh thì ở chỗ này chờ chị." Trước khi rời đi Diệp Căn Nhiên nói với Diệp Căn Niên.

Vì thế, ở tầng một của cửa hàng, Diệp Căn Niên một bên đi dạo một bên chờ Diệp Căn Nhiên gọi điện thoại kêu cô đi ra ngoài, buồn chán liền cầm lấy một đôi giày sau lại bỏ xuống, một lúc lâu lại quay đầu nhìn về phía sau, Diệp Căn Niên nhíu mày, cái cảm giác bị người ta theo dõi lại trở lại.

Đang nghĩ, ánh đèn trên đầu đột nhiên tắt , toàn bộ cửa hàng đều rơi vào một mảnh bóng đêm, kèm theo tiếng thét chói tai của người nào đó, mọi người bắt đầu hoảng loạn chạy loạn, thỉnh thoảng có người va vào người cô, chạy qua bên người cô.

Diệp Căn Niên không nhúc nhích, đứng lẳng lẳng trong đám người ồn ào, cảm nhận động tĩnh bên cạnh.

Lần mất điện này không phải là ngoài ý muốn, trong phút chốc cả đại sảnh bắt đầu tối đen, cô biết cảm giác lúc trước của chính mình là chính xác , mà lúc này rời đi chắc chắn ngoài cửa kia cũng đã sớm bày trí nguy hiểm, cô thà rằng ở lại nơi này, cùng đối thủ giằng co trong bóng tối.

Thế nhưng mọi mặt chị đều tội hơn mình vì sao không cảm nhận được?

Trong bóng đêm ồn ào mọi người dần dần dừng lại, trong đại sảnh dần dần an tĩnh.

Một ánh sáng trắng trong trong bóng đêm hiện ra lại biến mất, trong nháy mắt vị trí của Diệp Căn Niên cũng bại lộ, đồng thời, cũng giúp cô phát hiện cách mình ba mét là một người đàn ông tóc vàng.

Hết sức căng thẳng, năm đấm mang theo tiếng gió nhanh chóng lao tới, cơ thể Diệp Căn Niên rất nhanh di chuyển sang bên cạnh, xoay người một cái công kích đá vào phần eo của đối phương.

Dường như đối với hành động phản kháng của Diệp Căn Niên có chút kinh ngạc, người nọ dùng cánh tay chắc khoẻ chặn một cước của Diệp Căn Niên, thuận thế tung ra một đấm so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Trong bóng tối, ngoại trừ thị giác các giác quan còn lại đều trở nên cực kỳ nhạy cảm, thân thể mảnh mai của Niên Nhạc Nhạc luôn khiến Diệp Cẩn Niên oán giận, nhưng độ cảnh giác bẩm sinh này làm cho Diệp Cẩn Niên kinh thán không thôi. Đây có lẽ được di truyền từ công chúa bóng tối Lysa, chỉ dựa vào độ cảnh giác với nguy hiểm cùng phản ứng bén nhạy, thân thể này của Niên Nhạc Nhạc có thể coi là đại thiên tài.

Đối phương hiển nhiên không ngờ cô gái xinh xắn lạnh lợi trước mắt có thể né tránh được các đòn tấn công của mình, dường như bị khiêu khích, động tác ra tay càng mạnh hơn.

Quả đấm tàn độc hương thẳng tới gò má của Diệp Cẩn Niên, Diệp Cẩn Niên nghiêng thân thể về phía sau, thối lui, bước chân lão đảo, suýt nữa hứng trọn năm đấm của đối phương. Mang theo quyền phong công kích, bóng dáng nhỏ nhắn linh hoạt lại lần nữa thoát được, mà người kia dường như đã liệu trước được phản ứng của Diệp Cẩn Niên, liền đổi quyền thành chưởng hướng tới bả vai của Diệp Cẩn Niên, muốn kiềm chế cô.

Diệp Cẩn Niên cười lạnh, hơi nghiêng bả vai, khéo léo thoát khỏi kìm kẹp chắc chắn của hắn, nhân cơ hội chế trụ cổ tay đối phương mượn lực uốn một cái, thừa dịp hắn nghiêng về phía trước trong nháy mắt dùng khuỷu tay đánh vào xương sườn thuận thế đá vào đầu gối của hắn.

“Đứng im.”

Theo giọng nói cảnh cáo lạnh lùng, khẩu súng lục hiệu jiwurezha cô luôn mang bên người năm năm qua đặt trên trán của đối phương, đáy mắt Diệp Căn Niên một khoảng lạnh lẽo.

Trong không gian yên tĩnh, Diệp Căn Niên nhanh chóng điều hòa hơi thở, thân thể yếu ớt này có chút không chịu nổi trận giằng co kéo dài, tóc mái cũng bị mồ hôi dính ướt, trong khoảng thời gian này cuộc sống quá an nhàn, có điều kết quả cũng không tồi.

“Nói, ai phái mày tới?” Diệp Căn Niên dùng sức chống đỡ họng súng trên huyết thái dương của hắn lên tiếng hỏi.

Không nghe được câu trả lời, Diệp Căn Niên ở trong bóng tối nheo mắt lại, ngay lúc đó đèn ở đại sảnh được khôi phục, nháy mắt sáng như ban ngày.

Thị lực trống rỗng trong giây lát, Diệp Căn Niên nhanh nhẹn ngăn chặn ý đồ giãy giụa của đối phương, khi mọi thứ trở lại rõ ràng, đập vào mắt là một khuôn mặt phản hận cùng không cam lòng.

Khuôn mặt cũng được coi là đoan chính, mái tóc màu vàng kim, một đôi con ngươi xanh thẳm chứa đựng sự không dám tin cùng không cam lòng.

“A...”

Theo sát, một tiếng thét kinh hãi vang lên, phát ra từ nhân viên bán hàng vừa khôi phục ánh sáng trong cửa hàng.

“Câm miệng!” Không đợi Diệp Căn Niên có phản ứng, một giọng nói cứng rắn cắt đứt kẻ đang gào thét, đi tới phía Diệp Căn Niên.

Nhân viên bán hàng nhanh chóng lùi về sau mấy bước, nhường đường cho người đang đi tới.

“Chuyện ngày hôm nay không được tiết lộ ra ngoài, lập tức đóng tất cả các lối đi trong cửa hàng, hôm nay tạm ngừng buôn bán.” Nói ra một chuỗi tiếng Anh với nhân viên bán hàng, sau đó đi tới sau lưng Diệp Căn Niên, cánh tay đang muốn chạm vào vai Diệp Căn Niên nhưng ý thức được sự né tránh của cô liền thu hồi động tác.

“Làm sao vậy, có bị thương chỗ nào không?” Giọng nói của hắn mang theo vài phần khẩn trương không dễ gì phát hiện được, Diệp Căn Niên không khỏi nhíu mày.

Nam Cung Minh Húc, chúng ta có quen thuộc như vậy sao?

“Nói, là ai phái mày tới?” Không để ý tới sự xuất hiện đột ngột của Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn kẻ đang bị mình khống chế, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét không nhận được, ánh mắt chợt động, tay nương theo bả vai của người nọ thành đường vòng cung đi xuống, đè lại cổ tay của hắn, dùng sức vặn một cái, “Đình” một tiếng giòn tan, lưỡi dao mỏng như cánh ve rơi trên nền đất.

“Nếu tao lấy thân phận người thừa kế gia tộc Bồ Nặc Tư ra lệnh, mày vẫn không nói sao?” Diệp Căn Niên nheo mắt từng chữ từng chữ hỏi.

Thân thể đối phương chợt cứng nhắc, rất nhanh, nhưng khoảng cách của Diệp Căn Niên đủ để phát hiện.

Bất giác nở một nụ cười lạnh, điều này chứng tỏ thật có chuyện.

Đã có Nam Cung Minh Húc phong tỏa cửa hàng, không phải cô nên ‘nói chuyện’ thật tốt với tên này sao? Lui về sau mấy bước, hống sủng cách âm vẫn nhắm về người kia.

“Cẩn thận!” Động tác lui về sau còn chưa hoàn thành, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng hô nhỏ, một sức lực không nhỏ kéo Diệp Căn Niên không có phòng ngự kéo ra, thuận thế ôm cô trốn vào cái bàn ngay phía sau.

Kế tiếp, một âm thanh xé rách không khí.

Diệp Cẩn Niên tránh khỏi người đang ôm lấy mình quay đầu nhìn lại, người đàn ông tóc vàng vừa bị cô khống chế hiện đang nằm giữa đại sảnh, đôi mắt xanh thắm mở rộng, máu tươi không ngừng tuôn ra từ cổ họng.

Diệp Cẩn Niên có chút không cam lòng thoát khỏi người đang giữ chặt tay mình, nhanh chóng chạy đến bên người kia, phát hiện hãn ta bị đạn xuyên thủng họng, đã tắt thở.

Đáng chết. Diệp Cẩn Niên nhìn quanh một vòng, tay bên người nắm chặt thành quyền.

“Xin lỗi, anh cho là...?” Sau lưng, Nam Cung Minh Húc đi tới, trong giọng nói mang theo vài phần áy náy.

“Anh cho là như thế nào?” Ánh mắt lạnh lùng trừng tên làm hỏng chuyện của mình một cái, Diệp Cẩn Niên không che giấu chút tức giận nào trong mắt, hỏi: “Sao tổng giám đốc Nam Cung lại xuất hiện ở đây?”

Nếu mục đích của đối phương là ám sát cô, phát súng vừa rồi hoàn toàn có thể qua mặt Nam Cung Minh Húc mà chấm dứt tính mạng của cô, cố ý để Nam Cung Minh Húc thấy được, chứng tỏ mục đích của đối phương hiển nhiên muốn lợi dụng phản ứng theo bản năng cứu người của hãn kéo cô ra, sau đó giết người diệt khẩu đối với tên kia.

Cách làm của Nam Cung Minh Húc không sai, nhưng Diệp Cẩn Niên không có đạo lý giận chó đánh mèo.

Nam Cung Minh Húc cũng biết rõ điều này, đối với chất vấn của Diệp Cẩn Niên vẫn bình tĩnh mở miệng: “Cửa hàng này là tài sản của tập đoàn Nam Cung, anh chỉ đi thị sát.”

“Vậy sao?” Diệp Căn Niên nhớ lại những gì hắn ta vừa nói với nhân viên bán hàng, vậy cũng tốt, có thể giúp cô giảm bớt phiền phức.

“Vậy phiền tổng giám đốc Nam Cung xử lý giúp việc này.” Chỉ chỉ vào thi thể đang nằm trên mặt đất, Diệp Căn Niên xoay người rời đi, chị đi lấy xe sao lại lâu như vậy cũng không có gọi điện tới.

Vừa tới cửa Diệp căn Niên đã thấy Diệp Căn Niên hùng hổ xông tới phía mình, xác định Diệp Căn Niên không sao, vẻ mặt khẩn trương mới rút đi, thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, xe đâu?” Diệp Căn Niên nhìn sau lưng rỗng tuếch của Diệp Căn Niên, có chút nghi ngờ hỏi, chợt phát hiện quần áo của Diệp Căn Niên không còn bằng phẳng như lúc rời đi, nội tâm chợt lo lắng, vội vàng bắt lấy tay của Diệp Căn Niên: “Chị, chị gặp phải chuyện gì sao?”

“Không có.” Diệp Căn Niên cười nhạt phủ nhận, nhưng sự tương thông giữa hai chị em khiến Diệp Căn Niên dễ dàng nhận ra nụ cười có vẻ gượng ép.

“Nơi này không an toàn, chúng ta đi trước rồi nói.” Diệp Căn Niên đề nghị, phát hiện Diệp Căn Niên đang nhìn về phía cửa chính của cửa hàng, có thể nhìn thấy bóng dáng Nam Cung Minh Húc trong mắt.

“Được, đi trước rồi nói.” Sắc mặt Diệp Căn Niên cực kém, lôi kéo Diệp Căn Niên nhanh chóng rời khỏi.

*

“Tên kia không phải tới để giết em.” Vừa về đến nhà, Diệp Căn Niên liền nói như vậy.

Rất dễ nhận thấy đối phương không phải muốn lấy mạng của mình, mục đích của mỗi lần công kích đều vì muốn kiềm chế cô, vì vậy Diệp Căn Niên

cũng không sợ hãi những đòn tấn công của hắn ta.

Lúc trên đường trở về, Diệp Căn Niên đã kể lại cặn kẽ những chuyện xảy ra ở cửa hàng cho Diệp Căn Nhiên, cũng biết được chị cô cũng bị người tập kích ở bãi đậu xe.

“Chị, tình hình thực tế như thế nào?” Diệp Căn Niên hỏi.

Chờ đợi nửa ngày, cũng không thấy Diệp Căn Nhiên trả lời.

Diệp Căn Niên có chút kỳ quái, đưa mắt nhìn qua, phát hiện Diệp Căn Nhiên bưng ly trà trong tay, xuyên qua lớp khói mờ mịt, ánh mắt có chút hoang mang hoảng hốt, dường như chưa thoát khỏi câu hỏi của cô. Diệp Căn Niên không khỏi lo lắng hỏi: “Chị, chị không sao chứ?”

“Không có, không có việc gì.” Từ trong mạch suy nghĩ dần tỉnh lại, Diệp Căn Nhiên miễn cưỡng kéo môi, một lúc lâu sau mới nhớ tới trả lời: “Kẻ xuống tay với chị ngược lại không chút nể tình, mỗi một đều rất trí mạng.”

Vừa tiến vào bãi đậu xe đã gặp phải đòn tấn công trí mạng, nếu không có người kia giúp đỡ, chỉ sợ hôm nay cô khó bảo toàn tính mạng. Nghĩ tới đây ánh mắt Diệp Căn Nhiên thoáng dao động.

“Muốn giết chị nhưng lại không muốn giết em, bọn chúng rốt cục muốn làm gì đây?” Nghe những lời của Diệp Căn Nhiên, Diệp Căn Niên nhắm mắt xoa xoa cái trán có chút đau, mi tâm ngày càng nhúu chặt.

“Mặc kệ bọn chúng muốn gì, thời gian tới em không được ra ngoài, gần đây tiếng nói của Holkeri ở gia tộc Bồ Nặc Tư ngày càng cao, mấy người được đề cử cùng anh ta tranh quyền thừa kế, lần lượt gặp bất trắc ở nước ngoài, thế lực ở trong nước cũng bị giám sát không có khả năng cạnh tranh,” hồi lâu sau, ánh mắt Diệp Căn Nhiên dần trấn tĩnh, khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày, tỉnh táo nói: “Cứ theo đà này, chắc chắn Will rất

nhanh không chịu nổi áp lực, sớm xác định thân phận của người thừa kế, lúc đó em có thể lấy lại tự do, hiện tại em phải nhẫn nại một chút.”

“Dạ, em biết rồi.” Diệp Căn Niên nghe lời gật đầu một cái, dưới tình huống này cô cũng không muốn phiền toái đến cho chị, chỉ là nhìn sắc mặt của Diệp Căn Niên có chút tái nhợt, Diệp Căn Niên có chút tò mò đối với chuyện đã xảy ra ở bãi đậu xe.

Trên lầu truyền đến âm thanh cọt sạt với nền nhà, hai chị em cô đang ngồi trên sofa đồng thời nhìn lên, trên cầu thang lầu hai, bác sĩ tư đang đẩy Diệp Sóc từ trong phòng đi ra.

Hai người lập tức cùng đứng dậy: “Cha.”

Diệp Sóc gật đầu một cái, ánh mắt sắc bén quét qua quần áo có chút lộn xộn của hai đứa con gái “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, chỉ là phiền toái nhỏ mà thôi, cha yên tâm.” Diệp Căn Niên nhàn nhạt cười cười, đi lên nhận lấy xe lăn trong tay bác sĩ nói.

“Vậy sao.” Diệp Sóc liếc nhìn sắc mặt rõ ràng không bình thường của con gái, cũng không tiếp tục hỏi tới, giọng nói thâm trầm lên tiếng lần nữa:

“Không có việc gì thì tốt, sau bữa cơm chiều hai đứa về phòng chuẩn bị một chút, sáng sớm mai, cùng quay trở về thành phố Kỳ Lâm.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Sáng sớm hôm sau, máy bay đáp xuống sân bay thành phố Kỳ Lâm, Diệp Cận Niên mang theo đôi mắt thâm quầng lão đảo đi theo Diệp Cận Niên xuống máy bay, bác sĩ phụ trách cơ thể của Diệp Sóc giúp ông lăn xe lăn đi ở đằng trước.

"Thế nào không có chút tinh thần gì?" Diệp Cận Niên quay đầu mắt mờ màng nhìn Diệp Cận Niên hỏi. Diệp Cận Niên lắc đầu bó tay bó mắt hôm qua đã khôi phục lại sự tỉnh táo như cũ.

"Ách..xì——" hắt hơi một cái, Diệp Cận Niên chậm rãi xoa xoa chiếc mũi hơi ngạt của mình, nâng mí mắt nặng trĩu nhẹ nhàng đáp. Kỳ thật cô rất muốn nói đúng, chị cô rất cần cù, không thèm nói lời nào đem điều hoà phòng cô điều chỉnh xuống thấp, khiến cơ thể yếu ớt của Niên Nhạc Nhạc không cần thận bị cảm lạnh.

Ừm, cô cũng không thể thu hồi lời khen ngày hôm qua khen cơ thể Niên Nhạc Nhạc có thể tạo ra nhiều lời bàn tán?

"Nhiên Nhiên, bây giờ con đưa em con trở về nhà tổ trước, ta muốn liên lạc với Long Việt trước, anh ta nói bữa trưa sẽ cho người tới nhà tổ đón các con, ta về công ty trước xử lý chút chuyện." Diệp Sóc nghe thấy tiếng động phía sau, dừng lại quay đầu nhìn hai đứa con gái của mình nói.

"Cha, có phải lại xảy ra chuyện gì hay không?" Lập tức trấn tĩnh trở lại, Diệp Cận Niên vội vàng mở miệng hỏi.

Từ khi Diệp Thị trở lại tới nay, đều là chị ra mặt sắp xếp công việc trong công ty, mặc cho Diệp Thị có suy yếu hay hưng thịnh nhưng cha chưa từng tham dự vào, mà lúc này ông lại về công ty, nhất định không thể không có lý do.

"Con về nhà trước đi, cùng chị gặp Diệp Dương một lần, tối về nói chuyện sau." Diệp Sóc hơi trầm ngâm, sau đó nhìn Diệp Căn Niên dặn dò: "Chú ý an toàn."

"A, con biết rồi." Biết chuyện gì Diệp Sóc đã quyết định rất khó sửa đổi, Diệp Căn Niên nghe lời đi theo Diệp Căn Niên lên xe, tuy rằng trong lòng cô rất muốn hỏi một câu, Diệp Dương là ai.

Như vậy, Diệp Dương là ai đây?

Sau bốn năm xa cách Diệp Căn Niên đi theo Diệp Căn Niên trở lại nhà tổ Diệp gia, đi xuyên qua hàng cây tùng thấp bé, đi tới phía sau biệt thự bị băng tuyết che phủ liền có thể gặp được Diệp Dương trong miệng Diệp Sóc.

Quản gia Trần ở nhà tổ Diệp gia vẫn khiêm tốn như trước, ngoài sân đã được sửa qua, nhưng vẫn giữ được hình dáng như bốn năm trước.

Đương nhiên, chiếc cửa sắt màu đen trạm rồng bốn năm trước bị chiếc xe của hai người Diệp Căn Niên cùng Thiệu Tư Hữu phá hư cũng đã được đổi mới, ngay cả góc nhà những chiếc súng điện tử bị Diệp Căn Niên phá hỏng cũng được thay đổi.

Những bông tuyết trắng trải lên những viên đá cuội tạo thành đường mòn, nhánh cây hai bên đường phủ đầy sương trắng, rũ xuống thật dài.

Bên trong ngôi nhà phủ đầy tuyết, một đứa bé tầm bốn năm tuổi, mặc áo khoác màu xanh lá, đứa bé đang ngồi xõm bên cạnh đá giả đào tuyết lấy cỏ khô, làn da non nớt như nước dưới ánh mặt trời mùa đông trở nên đỏ ửng,

giống như quả táo nhìn rất đáng yêu, chỉ là ở xa nhìn, liền giống như có thể cảm nhận được sự mềm mại nhẵn nhụi của nó, nghe được bước chân trên tuyết của hai người Diệp Căn Niên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

Đôi mắt đen to sáng ngời, hàng lông mi dài cong, cái mũi nhỏ thẳng tắp, đôi môi phấn nộn, giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của Thượng Đế.

Nhưng mà lại có một đứa trẻ đáng yêu như thế, trong ánh mắt chứa đựng đầy sự thờ ơ rõ ràng như vậy.

"Mẹ, mẹ đã trở lại." Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như ngọc vỡ truyền đến, đứa trẻ lộ ra sự ủ rột không hợp tuổi.

Diệp Căn Niên hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn Diệp Căn Niên hỏi: "Chị, đây là..."

Không đợi cô nói xong, Diệp Căn Niên đã cho cô đáp án.

"Diệp Dương, kêu dì."

"Dì." giọng nói Diệp Dương đều đều không mang theo chút phập phồng nào, tròng mắt đen nhìn về phía Diệp Căn Niên mà gọi một tiếng.

Diệp Căn Niên phát hiện, hình dáng lúc Diệp Dương hơi cong cặp lông mày lên rất giống Diệp Căn Niên.

Đây là con của chị sao? di.e,n,,da/nnlq.đonnnCô còn nhớ rõ ngày đó chị nói muốn dẫn mình đi gặp một người, hẳn là đứa bé này con của chị.

Nhưng ánh mắt kia rõ ràng không có tiêu cự !

Phát hiện này làm cho hô hấp của Diệp Căn Niên trong nháy mắt không ổn định, nhưng chính vì vậy lại có một chút điểm khác thường, Diệp Dương cũng đã nhận ra sự khác thường đó.

"Dì ở đây là đồng tình với tôi?" Mang theo một tiếng cười nhẹ, giọng nói Diệp Dương non nớt lay động những bông tuyết bay vào lỗ tai Diệp Căn Niên.

"Diệp Dương, không được nói bậy!" Diệp Căn Niên nhíu mày nhỏ giọng trách mắng, ánh mắt lạnh nhạt rất nhanh hiện lên một tia áy náy cùng đau thương.

"Thực xin lỗi." Đứa bé kia biết nghe lời lập tức xin lỗi, từ mặt đất chậm rãi đứng lên, hẳn là thói quen sắp xếp ở nhà tổ, rất quen thuộc đi vòng qua người hai chị em Diệp gia, chạy vào trong biệt thự.

"Chị. . ." Diệp Căn Niên đi qua cầm bàn tay lạnh ngắt của Diệp Căn Niên lên, đáy mắt thấp thoáng một tia lo lắng, cô xem rất rõ ràng, lúc chị mình đối mặt với đứa bé kia luôn luôn đăm đăm, trong mắt chứa đầy sự tự trách.

"Chị không sao, đứa bé Diệp Dương này chính là lười giao tiếp, chờ khi gần xong việc, chỉ sợ còn muốn thì giống như lúc trước dạy em vậy, phải giáo huấn tiểu tử thúi này thật tốt mới được." Diệp Căn Niên nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc mình, vỗ vào tay Diệp Căn Niên cười nói.

"Chị chịu được sao?" Diệp Căn Niên nhìn vào mắt của chị trêu ghẹo, lúc trước bản thân mình xem như trăm bài luyện tập, mấy tháng ban đầu, trên người toàn vết bầm xanh tím vô cùng thâm, huấn luyện của Diệp Căn Niên so với cường độ đặc huấn của gia tộc Bồ Nặc Tư, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, lại nhìn mới vừa giờ vẻ mặt kia của Diệp Căn Niên rõ ràng là đau lòng, tàn nhẫn quyết tâm mới là lạ, Diệp Căn Niên tự giác thỏa hiệp: "Thôi đi, chị muốn giao cho em việc gì cứ nói thẳng, đừng vòng vèo quanh co, cũng không phải trẻ con nữa ."

"Cũng biết em thông minh nhất, đây cũng là ý của cha, nếu giao vào tay người khác, chị cũng không yên tâm." Diệp Căn Niên với vẻ mặt từ chối

thì bất kính, nói: "Chỗ lát ăn cơm trưa xong chị đưa em đến Ấn Long, phía bên Bồ Nặc Tư đợi xác định mọi chuyện, em đến chỗ Long Việt lánh tạm, chị cùng cha sẽ suy nghĩ cách, vẫn cảm thấy ở Ấn Long đối với em mà nói là an toàn nhất. Tháng sau mắt Diệp Dương phẫu thuật xong, em liền phụ trách dạy hần, cũng đỡ nhàm chán."

Nói xong, kéo Diệp Căn Niên đi vào trong biệt thự.

Trong đại sảnh ám áp, áo khoác màu xanh lá của Diệp Dương được treo trên giá, chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, thân mình nhỏ nhắn ngồi thẳng tắp trên ghế sofa, trên TV đang chiếu trực tiếp một buổi vũ hội sang trọng.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, Diệp Dương đưa tay chỉnh thấp âm lượng xuống.

"Diệp Dương, ông ngoại có việc đến công ty, buổi trưa con muốn ăn cái gì, bảo dì con làm cho." Diệp Căn Niên không chút khách khí đẩy em gái mình ra, trông mặt bình tĩnh lóe lên ý cười.

Diệp Căn Niên có chút bất đắc dĩ, hành động này có xem như không trâu bắt chó đi cày không?

"Ông ngoại không có đến công ty, ông là đi tham gia bữa tiệc ở khách sạn Kim Triều." Diệp Dương nghe vậy nghiêm túc xoay đầu sửa lại lời nói của Diệp Căn Niên cho đúng, sau đó chỉ chỉ vào TV đang phát tiết mục: "Vừa mới phát đến ."

Diệp Căn Niên cùng Diệp Căn Niên đồng thời sững sốt, tầm mắt đều nhìn thoáng qua màn hình trên TV, trên màn ảnh đang chiếu trực tiếp tình hình trong bữa tiệc long trọng, tham dự bữa tiệc toàn những doanh nhân, nhà buôn bán có tiếng trong thành phố Kì Lâm.

Diệp Sóc đã thay một thân quần áo đời Đường, đang được bác sĩ đẩy xe lăn từ từ xuất hiện trên màn hình, tay phải cầm một ly sâm banh, đang cùng một số bạn cũ nói chuyện, khuôn mặt đầy sương gió lộ vẻ thông dong cười nhạt.

Kia thật là cha.

Diệp Căn Nhiên có chút khó hiểu, cha không phải nói ông đến công ty sao.

Mà tầm mắt Diệp Căn Nhiên lại dừng trên hình ảnh khác, đứng bên cạnh chiếc Piano màu đen, ngồi bên cạnh là một người phụ nữ mặc áo dạ hội màu trắng lộ lưng, tóc dài xõa vai, ngón tay mảnh khảnh linh hoạt trên các phím đàn trắng đen, vẻ mặt dịu dàng, môi đỏ đẹp đẽ. Người đàn ông đứng bên cạnh cô mặc bộ tây trang màu trắng, trong tay cầm sâm banh, ánh mắt ôn hòa như nắng ấm tháng ba, khóe môi nhếch lên hình cung yếu ớt tao nhã cười, đầu hơi nghiêng về phía trước, tựa như đang lắng nghe lời nói của cô gái.

Nếu như nam nữ nhân vật chính này không phải người Diệp Căn Nhiên quen, cô nhất định nói, đây thực là một bức họa ấm áp.

"Thiệu Tư Hữu?"

Giọng nói kinh ngạc của Diệp Căn Nhiên khiến trong mắt Diệp Căn Nhiên hiện lên tia giận dữ, người kia đã đem mình bỏ lại Anh quốc, lại dám mang Lâm Vũ Phi đi rêu rao khắp nơi như vậy?

Tuy rằng Diệp Căn Nhiên thực tin tưởng Thiệu Tư Hữu đối Lâm Vũ Phi không có chút dao động nào, nhưng biết là một chuyện, không tức giận lại là một chuyện khác.

Hơn nữa, lại cùng cha của cô tham dự bữa tiệc, người kia thật sự là. . . làm cô tức chết.

"Niên Niên, em không sao chứ?" Nhìn sắc mặt Diệp Căn Niên không ngừng biến hóa, Diệp Căn Niên hỏi, bao lâu không thấy được biểu tình phong phú của em gái mình như thế, bên kia Thiệu Tư Hữu, mặc dù biểu hiện không chút biến sắc, cô cũng là thật sự tin đi.

"Không có việc gì." Căn rặng nói ra những lời này, Diệp Căn Niên nổi giận ùng ùng lên lầu, tìm được căn phòng trước kia của mình, đi vào.

Bên mũi thoang thoang mùi nước hoa khiến Diệp Căn Niên có chút kinh ngạc, lọt vào tầm mắt cô đầu tiên vẫn tấm rèm màu hồng, che kín bồn hoa thược dược trước cửa sổ, ánh nắng mùa đông chiếu vào giống như những ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy, mỹ lệ mà lộng lẫy.

Không cần hỏi Diệp Căn Niên cũng biết, những thứ được trồng trong vườn hoa ở Thiệu gia này là ai mang tới.

Trong lòng vốn đang tức giận cũng vơi dần, thay vào đó cảm giác ngọt ngào.

Tên kia, thật khiến cho người ta không tức giận nổi. . . ,

"Không tức giận nữa hả?" Phía sau, giọng nói trêu tức của Diệp Căn Niên truyền đến, kéo Diệp Căn Niên ngồi xuống chiếc ghế, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa kiêu diễm: "Nói thật, chị không đồng ý các em ở cùng một chỗ, Thiệu Tư Hữu cùng Nam Cung Minh có vài điểm tương tự nhau, cho tới bây giờ chị vẫn lo lắng không biết anh ta có thể gánh đỡ được tương lai của em hay không."

Trên thực tế cô cùng cha đều cảm thấy được tình cảm của Long Việt đối với Diệp Căn Niên, mà cán cân này, vẫn nghiêng sang bên kia .

"Hai người họ không giống nhau." Diệp Căn Niênd.dal..q/đôn không ngần đầu, cầm bình nước bên cạnh cửa sổ cần thận tưới nước cho hoa, lần thứ hai câu trả lời vẫn như vậy.

"Đã quên mới vừa giờ là ai còn đang tức giận?" Diệp Căn Nhiên cười yếu ớt, sau đó cầm lấy xẻng thuần thực xới đất cho hoa, tay đột nhiên dừng lại, nhìn sang Diệp Căn Niê hỏi: "Niên Niê, năm năm trước có phải em từng trở lại nơi này, còn đụng hồng cửa chính bị súng laze tấn công?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 98

"Dạ, lúc ấy em bị người đuổi giết trên đường, cũng may Thiệu Tư Hữu kịp thời ứng cứu, dưới tình thế cấp bách em liền chỉ cho anh ấy lái xe tới nơi này." Đối với sắc mặt chột trầm xuống của chị, Diệp Cần Nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, thành thực gật đầu nói. Lần bị truy sát năm năm trước cô vẫn nhớ rõ, đó là lần đầu tiên cô bị ám kích kể từ khi trở thành Niên Nhạc Nhạc, cũng là nguyên nhân trực tiếp khiến Thiệu Thiên Ngạo đưa cô đến nước Anh.

"Quả nhiên là em." Diệp Cần Nhiên sáng tỏ, nói nhỏ: "Khó trách ngay lúc đó camera giám thị không có bất kỳ hình ảnh ghi chép nào lưu lại, khi nhận được tin tức truyền đến, chị liền suy đoán người này có lẽ có liên quan đến em. Dù sao bố cục của nơi này trừ cha và chị, cũng chỉ có một mình em rõ ràng, hơn nữa thủ pháp hủy diệt các cơ quan bảo vệ hoàn toàn giống với lúc em còn bé đã sử dụng để lén ra ngoài."

"Lần đó là tình huống khẩn cấp chứ sao." Diệp Cần Nhiên có chút ngượng ngùng cong cong môi, nghiêng đầu khẽ cười nói, khi còn bé các cơ quan bảo vệ của nhà họ Diệp thường cách một đoạn thời gian sẽ có một chiếc bị hủy ở trong tay cô. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ xuyên vào, chiếu lên sườn mặt xinh đẹp của cô, nổi bật lên dung nhan như ngọc.

Đột nhiên lông mày của Diệp Cần Nhiên nhăn lại, tay áp lên trán của Diệp Cần Nhiên, trầm mặt hỏi "Niên Nhiên, em bị sốt?"

"Ừm, hình như bị cảm lạnh." Diệp Cẩn Nhiên chột dạ cúi đầu vào chậu hoa trước mặt, lí nhí đáp một tiếng, từ trên máy bay xuống, cô biết sẽ là kết quả này.

"Nha đầu không biết suy nghĩ, lập tức đi nghỉ ngơi." Diệp Cẩn Nhiên tức giận gõ đầu Diệp Cẩn Nhiên, kéo cô về phía giường ngủ, "Long Việt chuẩn bị tới, tiện thể dẫn em đi kiểm tra một lượt."

"Chị, sao đột nhiên lại hỏi chuyện năm năm trước." Bị cưỡng chế ấn vào trong chăn lại dứt thêm hai viên thuốc hạ sốt, đầu Diệp Cẩn Nhiên cảm thấy có chút choáng váng, nhưng vẫn không đến mức coi thường chuyện kia, kéo Diệp Cẩn Nhiên đang muốn rời đi, hỏi đến cùng.

"Cũng không có gì, đều là chuyện đã qua rồi." Diệp Cẩn Nhiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi trở lại bên giường, giống như khi xưa dụ dỗ em gái đi ngủ, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô: "Khi tin tức hệ thống an ninh của nhà tổ bị phá hư truyền đến, đúng lúc chị không có mặt ở đây, vì bảo đảm an toàn cho nhà tổ, đề phòng vạn nhất, bọn họ đã sửa lại trình tự hệ thống phòng ngự khi chưa được sự cho phép của chị. Vừa rồi thấy những chậu hoa, chị mới nhớ tới, chỉ là em hoàn hảo không có việc gì, chị cũng an tâm. . ."

"Sửa đổi trình tự?" Bộ dạng mệt mỏi của Diệp Cẩn Nhiên trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, không tự chủ nắm tay Diệp Cẩn Nhiên càng thêm chặt, hỏi tới: "Sửa như thế nào?"

"Trình tự hệ thống an ninh trước sau thay đổi toàn bộ, bao gồm sung Laze, cửa trước, nội thất cùng vườn hoa phía sau." Diệp Cẩn Nhiên thấy vậy, cũng cảm thấy cảm xúc của Diệp Cẩn Nhiên có điều không đúng, thành thật trả lời: "Theo tin tức truyền tới sau đó, lúc rạng sáng ngày thứ hai, còn có người khác đã tiến vào nhà tổ, chính là đi theo đường tắt phía sau núi, khi tiến vào vườn hoa đã bị thương không nhẹ, kỳ quái là, người kia chỉ muốn tiếp cận vườn hoa. . ."

Bị thương không nhẹ!

Diệp Cẩn Nhiên nói một hồi, trong đầu Diệp Cẩn Niên cũng chỉ lưu lại mấy chữ này.

Năm năm trước, nhà tổ Diệp gia, ở vườn hoa thược dược, trước khi lên máy bay Thiệu Tư Hữu đã thành công lấy được hai bồn hoa kia. . .

Liên hệ toàn bộ sự việc với nhau, Diệp Cẩn Niên từ trên giường chột đứng dậy, vén chăn trên người ra, đôi mắt khẽ ửng hồng: "Chị, em muốn đi tìm anh ấy."

"Niên Niên. . ." Bị hành động của Diệp Cẩn Niên làm cho sợ hết hồn, ngay sau đó tái mặt lại có chút hơi cáu: "Năm xuống, em chớ tùy hứng. Bệnh của em không nhẹ đâu."

"Chị, em muốn gặp anh ấy, rất muốn rất muốn." Trong giọng nói của Diệp Cẩn Niên có hơn mấy phần ghen ngào.

Hai ngày gần ngủ, cô cố khống chế chính mình không cần nghĩ đến, nhưng thói quen thật là đáng sợ, trong thời gian dài như vậy, cô đã quen với việc mỗi sớm thức dậy sẽ thấy khuôn mặt tươi cười ấm áp của anh, thói quen trước khi ngủ có người vì mình điều chỉnh nhiệt độ.

Có lẽ con người khi ngã bệnh là lúc yếu ớt nhất, hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, đi tìm anh, nghe giọng nói của anh, nhìn thấy anh cười, rất muốn rất muốn.

Cái đồ ngốc kia tại sao cái gì cũng không nói?

Rõ ràng ngày cô rời khỏi Kỳ Lâm năm năm trước, anh bị thương nặng nằm trong bệnh viện như vậy, vẫn còn muốn mặc cho cô hiểu lầm anh, cho là anh chột dạ không dám tới tiền cô.

Năm năm, từ trong miệng của chị cô mới biết được, hai bồn hoa thược dược bị Thành Y chê là khó coi là anh dùng giá cao như thế nào để đổi lấy.

Ngốc quá.

"Chị, em muốn đi gặp Thiệu Tư Hữu." Lặp lại một lần nữa, Diệp Căn Niên nhìn chăm chăm Diệp Căn Niên nói.

Diệp Căn Niên từ từ thu tay lại, vẻ mặt phức tạp nhìn lại Diệp Căn Niên.

Cô còn nhớ rõ một năm kia, khi cha cường thế phản đối, bị giam lỏng ở nhà em gái cũng lôi kéo tay của mình nói, chị, em nhất định phải cùng Nam Cung Minh Húc ở chung với nhau.

Khi đó, cô thấy rõ ràng sự cố chấp trong mắt của em gái.

Vật đổi sao dời, cô hết lòng cưng chiều em gái bị ruồng bỏ mà mất hết nhuệ khí cùng tài năng, đã trải qua một lần tổn thương lại một lần nữa lôi kéo tay của mình, kiên định nói ra tên của một người khác.

Thiệu Tư Hữu.

Bất đồng là, ngoài sự kiên định trong đôi mắt cố chấp kia, còn có rõ ràng sự khẩn cầu, khẩn cầu người thân như cô hiểu và ủng hộ.

Không phải là câu nói ‘ không coi trọng bọn họ ’ của mình dọa đến Diệp Căn Niên chứ. Diệp Căn Niên nghĩ.

Kéo lại bộ dạng vội vã chạy đi của Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên rất cuộc bất đắc dĩ thở dài, thỏa hiệp: "Chị đưa em đi."

Khách sạn Kim Triều, các nhân vật nổi tiếng vẫn đang tụ tập uống rượu, hai chị em nhà họ Diệp vừa vào khách sạn lập tức có phục vụ chào đón, dẫn hai người đi về phía hội trường.

"Cần Nhiên?" Giọng nói từ tính thuần hậu từ cầu thang bên kia truyền đến, trong giọng nói có chút không xác định.

Diệp Cần Niên rõ ràng cảm thấy thân thể Diệp Cần Nhiên bên cạnh trong nháy mắt cứng ngắc, vì vậy cũng dừng bước hướng phía giọng nói phát ra nhìn lại.

Người đàn ông chừng ba mươi, tóc ngắn màu nâu, vóc người thon dài, anh tuấn tà mị, con người đen mờ hồ lưu chuyển một tầng thâm thúy, nhìn về phía Diệp Cần Nhiên, môi mỏng khẽ nâng lên.

Gương mặt đó rất xa lạ, lại như là phóng đại của Diệp Dương.

Diệp Cần Niên liếc nhìn Diệp Cần Nhiên đang giật mình bất động, giờ phút này phản ứng của chị rõ ràng như vậy, đã xác nhận suy đoán của cô.

"Chị, vậy em đi vào trước." Nhỏ giọng ở bên tai của Diệp Cần Nhiên, thấy Diệp Cần Nhiên không có phản đối, Diệp Cần Niên liếc nhìn người kia, xoay người đi vào hội trường.

Đối với việc Diệp Cần Niên quần áo không phù hợp đột nhiên xông vào, hội trường trong nháy mắt an tĩnh, dù sao trong trường hợp như vậy, Diệp Cần Niên ăn mặc như vậy thực sự rất không hợp, muốn người khác không chú ý cũng khó.

Nhưng rất nhanh, đã có người nhận ra thân phận của Diệp Cần Niên, một trong số những người thừa kế của gia tộc Bồ Tư Nặc, vợ chưa cưới của tổng giám đốc Thiệu thị Thiệu Tư Hữu, Niên Nhạc Nhạc.

Có bối cảnh như vậy chống lưng, dù quần áo của Diệp Cần Niên có giống ăn xin đi nữa, chỉ sợ cũng không có ai dám coi thường.

"Niên Niên, sao con lại tới đây?" Diệp Sóc ngồi xe lăn được bác sĩ đẩy tới, nhỏ giọng hỏi, trong mắt nhàn nhạt không vui.

"Cha, cha có nhìn thấy Thiệu Tư Hữu hay không?" Diệp Căn Niên nhìn quanh một lượt, cũng không có nhìn thấy Thiệu Tư Hữu cùng Lâm Vũ Phi, vì vậy cũng nhỏ giọng hỏi.

"Hắn là vừa mới đi rồi, con không gặp được sao." Diệp Sóc nhìn quanh một vòng rồi trả lời, đối với đứa con gái cứng đầu này không nhịn được nghĩ muốn trách cứ mấy câu, kết quả Diệp Căn Niên cũng không cho ông cơ hội, nghe được câu trả lời của ông chỉ nói một câu ‘ vậy con đuổi theo ’, liền nhanh chóng rời khỏi.

Thiên kim tiểu thư Niên thị đột nhiên rời đi, cũng không thu hút quá nhiều chú ý, ngoại trừ Diệp Sóc có chút bất đắc dĩ nhìn bóng lưng của con gái bật cười, Diệp Căn Niên cũng không có phát giác, còn có một ánh mắt khác dõi theo bóng dáng của cô, thâm trầm cùng mờ mịt.

Từ hội trường đến bãi đậu xe, Diệp Căn Niên một mạch chạy tới, vừa vặn thấy chiếc xe Bentley màu đen quen thuộc biến mất.

Diệp Căn Niên tức giận, đột nhiên tỉnh táo dùng sức vỗ xuống đầu, bắt đầu tìm kiếm điện thoại di động trong túi, nhanh chóng bấm số điện thoại của Thiệu Tư Hữu.

Điện thoại kết nối, một hồi chuông điện thoại di động quen thuộc vọng về trong bãi đỗ xe vắng vẻ, khiến Diệp Căn Niên kinh ngạc.

Ngẩng đầu nhìn lại, thì ra chiếc xe Bentley kia chẳng biết lúc nào đã dừng ở lối vào bãi đậu xe cách cô không xa, người mà cô muốn gặp đang hàm chứa nụ cười ưu nhã đứng ở nơi đó, ánh mắt thanh nhuận ôn hòa, giống như tia nắng tháng ba ấm áp.

Bãi đỗ xe vắng vẻ hết sức yên tĩnh, dường như trời đất lúc này chỉ tồn tại hai người đang nhìn nhau.

Diệp Căn Niên nở nụ cười, từng bước tiêu sái đi về phía Thiệu Tư Hữu.

"Niên Niên, mau rời khỏi nơi đó!" Sau lưng, tiếng gào lo lắng của Diệp Căn Nhiên bỗng dưng vang lên.

Diệp Căn Nhiên bỗng nhiên dừng lại bước chân, mơ hồ như đã từng nghe được trong đợt tập huấn của gia tộc, sắc mặt chợt biến.

"Oanh ——"

Ầm ầm nổ vang, đất rung núi chuyển.

Vụ nổ rất mạnh không được dự liệu, luồng khí nóng va đập vào thân thể Diệp Căn Nhiên, tường gạch nát vụn bốn phía đột nhiên rơi xuống, ngay tại lúc đó, một bóng dáng quen thuộc nhào tới.

Diệp Căn Nhiên vội vàng chạy tới, thân thể đột nhiên bị một bàn tay phía sau hung hăng áp chế, bên tai sóng nhiệt cuộn cuộn nóng bỏng áp bức, không khí bụi mù khiến cô hít thở không thông, kịch liệt giãy dụa, Diệp Căn Nhiên tuyệt vọng.

Niên Niên của cô vẫn còn ở bên trong. . .

Giãy dụa dừng lại, cánh tay mạnh mẽ kia rút cuộc buông ra, Diệp Căn Nhiên nhanh chóng chạy vào bên trong bãi đỗ xe, vài phút trước còn sạch sẽ im ắng giờ đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Hiện ra ở trước mắt , là một khoảng gạch vụn đổ nát.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Mùa rét đậm, ánh sáng mỏng xuyên thấu qua các tầng mây dày đặc, chiếu lên trên những giọt sương đọng trên cây, những bông tuyết lẳng lẳng rơi xuống làm trắng xóa một vùng thế giới.

Trên tầng cao của bệnh viện trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt, Dieennkdan/leeequhydonnn một cô gái với bộ quần áo hộ lý màu hồng nhạt đang ngồi trước giường bệnh đan tay trước cằm vẻ mặt buồn ngủ.

Bên cạnh treo bình ống tiêm theo thời gian truyền đến bên tai âm thanh từng giọt tí tách chảy qua, tạo thành âm thanh chậm rãi yên tĩnh như bài hát ru con, làm cho mí mắt của cô càng ngày càng nặng nề. Rốt cục, một bàn tay đã không đủ sức để chống đỡ sức nặng của cái đầu, theo lòng bàn tay hạ xuống.

"Ừm. . ." thân thể đột nhiên lắc lư khiến cô tỉnh táo không ít, cô hộ lý trẻ có chút buồn bực nâng đầu lên, đang định lên tiếng oán giận vài câu, thì đụng phải một đôi mắt tìm kiếm.

"A ——" ý thức vẫn chưa thanh tỉnh toàn bộ, cô hộ lý đầu tiên là ngẩn người, hơn nữa ngày mới kịp phản ứng, mạnh mẽ đứng lên từ ghế, há to miệng chỉ vào người đã tỉnh ở trên giường.

"Phu, phu, phu nhân, ngài tỉnh?" Dùng sức nháy mắt vài cái, xác định trước mắt hết thấy cũng không phải ảo giác, cô hộ lý trẻ vui mừng mở

miệng, hai tay tạo thành chữ thập đặt ở trước ngực: "cám ơn trời đất, ngài cuối cùng là đã tỉnh lại."

Vừa nói, cô hộ lý vừa run run đè xuống nút bên cạnh, lao ra ngoài lớn tiếng quát to nói: "Bác sĩ Ngô, ngài mau tới đây, phu nhân tỉnh, phu nhân tỉnh!"

Tiếng la hét ầm ĩ bên tai làm cho ý thức Diệp Cận Niên dần dần thanh tỉnh có chút không kiên nhẫn mở mắt, lọt vào trong tầm mắt toàn là màu trắng, tỏ rõ cô đang ở hoàn cảnh gì. Cả người đều không có một chút sức lực, đầu cũng đau lợi hại. Diệp Cận Niên thử há mồm muốn nói chuyện, yết hầu cảm giác đau rát, hoàn toàn không phát ra âm thanh.

Trong đầu nhớ lại một màn phát sinh ở bãi đỗ xe, đột nhiên nổ mạnh, không khí bỗng nhiên nóng bỏng, rồi đột nhiên bức tường đổ xuống, còn có, một bóng dáng quen thuộc liêu lĩnh chạy về phía mình. . .

Thiệu Tư Hữu!

Diệp Cận Niên bỗng dựng mở to hai mắt, chống thân thể cố gắng đứng dậy theo giường bệnh, hướng tới bóng lưng hộ lý kích động liên tục nói thử vài lần, lại không thể phát ra âm thanh.

Diệp Cận Niên khó thở ngã trở lại giường, cô hộ lý bị tiếng vang kinh động lập tức chạy tới, cẩn thận hỏi: "Phu nhân, ngài muốn gì sao?"

"Thiệu Tư Hữu đâu?" Cổ họng không phát ra âm thanh được, Diệp Cận Niên đành phải dùng hơi thở suy yếu nói ra tên người kia, vội vàng hỏi.

"Phu nhân hỏi tổng giám đốc Thiệu thị được đưa tới đây cấp cứu sau vụ nổ mạnh ngày hôm qua sao?" Cô hộ lý nháy đôi mắt trong suốt, xác định một hồi lâu hỏi thấy Diệp Cận Niên gật đầu thừa nhận, vội trả lời: " Anh ấy đang ở trong phòng bệnh kế bên, hôm nay đã thoát khỏi nguy hiểm ."

Anh không có việc gì.

Diệp Căn Niên nhẹ nhàng thở ra, vô lực nằm trên giường, bên môi nở nụ cười an tâm. Không có việc gì là tốt rồi.

"Phu nhân, ngài vừa mới tỉnh lại, trước uống chút nước thông cổ họng đi." Cô hộ lý nâng Diệp Căn Niên dậy, đưa cốc nước tới bên môi Diệp Căn Niên, dfeiddn lieqiudoon giúp cô uống xong, trên mặt lại tràn đầy nghi hoặc, âm thầm nghĩ người vừa mới tỉnh lại làm sao có thể biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Căn Niên nâng mắt nhìn khuôn mặt của cô hộ lý, cảm thấy hình như mình đã nhìn thấy người này ở đâu, lại nhất thời nghĩ không ra, mà cô ta lại gọi mình là phu nhân, chẳng lẽ là người giúp việc sao?

Mà mình xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao chị không có ở bên cạnh mình?

Mang theo một loạt nghi vấn, Diệp Căn Niên nằm xuống trên giường bệnh một lần nữa, mặc kệ bác sĩ kiểm tra thân thể, trên người Diệp Căn Niên không có một chút khí lực, tùy ý để một tốp bác sĩ y tá giày vò, ba giờ về sau, y tá trưởng rất vui mừng nhìn Diệp Căn Niên, mỉm cười nói:

"Chúc mừng Nam Cung phu nhân, thân thể ngài tất cả đều bình thường, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là có thể rất nhanh khôi phục như ban đầu."

Y tá kia vẫn còn tiếp tục nói không ngừng, Diệp Căn Niên không phản ứng cho đến khi những người này rời đi, cũng hoàn toàn không nghe được bọn họ nói cái gì, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại bốn chữ ——

Nam Cung phu nhân.

*

Trong gương khuôn mặt phụ nữ thập phần xinh đẹp. lông mi cong, ánh mắt trong trẻo, đôi môi hơi tái, mang theo bệnh lâu .

Trừ bỏ mái tóc dài tới thắt lưng hiện tại đã rối tung , rối cuộc tìm không thấy dấu vết khác có thể chứng minh thời gian trôi qua trên người cô.

Thời gian trôi qua, cách sáu năm, lại lần nữa nhìn thấy gương mặt quen thuộc, giống như những chuyện xảy ra trong thời gian này, cũng chỉ là một giấc mộng.

Mà tất cả những chuyện trong mộng, so với lúc tỉnh, nhớ còn rõ ràng hơn .

"Phu nhân, ngài làm sao vậy, cần tôi giúp gì không?" Ngoài cửa, giọng nói của cô hộ lý lo lắng với tiếng đập cửa truyền đến.

"Phu nhân, ngài làm sao vậy, cần tôi giúp gì không?" Ngoài cửa, truyền đến tiếng đập cửa cùng với giọng nói lo lắng của cô hộ lý.

Diệp Căn Niên cúi đầu cười, khó trách cô cảm thấy cô hộ lý có chút quen thuộc, lần trước lúc tới phòng bệnh thăm ‘ chính mình ’ , dĩ nhiên cô đã từng nói chuyện cùng cô hộ lý này.

"Phu nhân, phu. . ."

Tiếng nói dừng lại .

Diệp Căn Niên mở cửa, cơ thể vừa mới khôi phục vẫn chưa thể đi lại tự nhiên, bước chân có chút loạng choạng.

Đứng ở bên ngoài toilet thấy Diệp Căn Niên vẫn tốt, cô hộ lý nhẹ nhàng thở ra, làm hết phận sự hỏi thăm: "Phu nhân, ngài cảm thấy thân thể không thoải mái sao?"

Sau một loạt kiểm tra , phu nhân có hành động rất kỳ lạ, vừa mới ở trong phòng rửa tay gần nửa giờ, mà bất kể cô gõ cửa thế nào đều không phản ứng, điều này khiến cô thực lo lắng. Cô hộ lý vừa hỏi vừa cẩn thận quan sát biểu tình của Diệp Căn Niên .

"Không có việc gì, tôi khoẻ lắm." Diệp Căn Niên thản nhiên trả lời.

Có thể trở về cơ thể của chính mình là nguyện vọng của cô lúc mới trọng sinh trở thành Niên Nhạc Nhạc, đã thực hiện được rồi.

Trong lòng không biết đến tột cùng là cảm giác gì, Diệp Căn Niên có chút do dự nhìn ra cửa, cô nhớ rõ cô hộ lý mới vừa nói, người kia đang ở phòng bệnh bên cạnh.

"Ngài không có việc gì thì tốt rồi, lần sau để cho tôi vào cùng phu nhân, đây là công việc của tôi, ngài vừa mới tỉnh lại, có rất nhiều việc cảm thấy không tiện." Đỡ Diệp Căn Niên nằm xuống giường bệnh, cô hộ lý làm xong phận sự , chợt nhớ tới điều gì, cười nói với Diệp Căn Niên: "Phu nhân, tôi vừa mới đã gọi điện thông báo chuyện người tình nói tổng giám đốc Nam Cung, tổng giám đốc, kích động, hiện tại đang từ Anh quốc về,rất nhanh có thể đến."

Nói xong, chỉ chỉ chiếc bình hoa trên bàn, vẻ mặt hâm mộ nói:
"Người xem bông hoa hồng này, là tổng giám đốc cố ý vì ngài mỗi ngày chuyển từ Hà Lan mang đến, nghe nói là giống mà ngài thích nhất. . ."

"Tôi không thích, ném." Diệp Căn Niên liếc mắt nhìn bông hoa hồng mân mê kiêu diễm lập tức ghét bỏ, nhả lông mày nói, những lời này, cô đã muốn nói lúc đến phòng bệnh thăm ‘ chính mình ’ lần trước , nhưng ngại thân phận lúc đó không tiện nói.

Không muốn nghe chuyện của Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của cô hộ lý, mở tivi phòng bệnh xem.

"Theo bản tin, 10h20p buổi sáng ngày hôm qua ở khách sạn Kim Triều đã phát sinh một vụ nổ mạnh tại bãi đỗ xe, trải qua 10h cố gắng, tổng giám đốc Thiệu thị - Thiệu Tư Hữu và người thừa kế gia tộc Niên Thị thiên kim tiểu thư Niên Nhạ Nhạ, cùng đã được đưa đến bệnh viện tiến hành cấp cứu, bước đầu kết luận sự kiện lần này là có người có ý định mưu hại, cảnh sát đã bắt đầu tham gia điều tra, phóng viên bản tin sẽ tiến hành theo dõi đưa tin với việc này . . ."

"Ngày hôm qua Thiệu Tư Hữu cùng cô bé kia cùng được đưa tới, thế nào?" Hầu hết các kênh đều đưa tin về sự cố này. Diệp Cẩn Niên liền tắt TV, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi cô hộ lý đang cầm bình hoa không biết phải làm sao.

Nói ra một câu nói dài như vậy, đối với Diệp Cẩn Niên vừa mới thức dậy mà nói, rất khó khăn, giọng nói khàn khàn vô lực, khô khốc làm cho người ta khó có thể phân biệt rõ.

"Phu nhân, ngay cả chuyện này cũng biết?" ánh mắt cô hộ lý lập tức sáng long lanh, đặt bình hoa xuống hứng phần nhìn Diệp Cẩn Niên.

Buôn chuyện là bản tính của phụ nữ, đối với chuyện này cô muốn tìm người nói, nhưng không ai nói chuyện cùng cô, hiện tại nghe Diệp Cẩn Niên hỏi, lập tức đã quên cảm xúc vừa rồi, mở miệng nói:

"Bác sĩ cũng nói tình huống của hai người kia có chút kỳ lạ, dựa theo tình huống khi cứu được hai người đó, tổng giám đốc Thiệu vì bảo vệ tiểu thư Niên Nhạ Nhạ nên chịu toàn lực đánh vào, dựa theo lẽ thường, người bị thương nghiêm trọng nhất hẳn là tổng giám đốc Thiệu, nhưng tình huống lại ngược lại, lúc này tổng giám đốc Thiệu đã có chuyển biến tốt, tình lại là vấn đề thời gian, mà tình huống của Niên tiểu thư không lạc quan, hiện tại vẫn đang được các bác sĩ quan sát ở phòng phòng chăm sóc đặc biệt, hơn nữa theo lời bác sĩ nói, hi vọng rất xa vời. Nghe nói, vị tiểu thư này là tiểu công chúa của gia tộc Bồ Nặc Tư ở Anh quốc, lại được

người thừa kế rất yêu quý, hiện tại bên ngoài phòng bệnh của cô ấy còn có rất nhiều vệ sĩ ngoại quốc bảo vệ, không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần. . ."

Diệp Căn Niên gật đầu tỏ vẻ cô đã biết, cơ thể Niên Nhạc Nhạc có lẽ bị thương không nặng, nhưng lại không có mình ở trong cơ thể, kết quả này đều ở trong dự kiến của cô.

Ánh mắt nhìn hướng cửa phòng bệnh một lần nữa, Diệp Căn Niên chống người từ giường bệnh đứng dậy, nói với cô hộ lý: "đỡ tôi đi sang phòng bên nhìn xem."

Không tận mắt xác định Thiệu Tư Hữu mạnh khỏe, cảm giác lo lắng trong lòng cô không bỏ xuống được.

"Này. . ." hộ lý có chút do dự nhìn Diệp Căn Niên, sau đó vẫn gật đầu vươn tay đỡ cô dậy, đang muốn đứng dậy, phía sau đột nhiên "Uỳnh" một tiếng vang mạnh, cửa phòng bệnh bị người dùng lực mở ra từ bên ngoài.

Một bóng dáng màu đen rất nhanh đi tới trước giường bệnh, vẻ mặt lạnh lùng mang theo nụ cười vui mừng không thể tin được, khuôn mặt r ám nắng khó nén kích động.

"Niên Niên, em rất cực tình. . ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Bất ngờ bị ôm ấp, một cánh tay chắc khoẻ xích chặt Diệp Cẩn Niên vào trong lòng.

Mũi tràn ngập mùi nước hoa quen thuộc, không cần ngẩng đầu, Diệp Cẩn Niên cũng đoán được chủ nhân của đôi tay này có khuôn mặt tuấn tú góc cạnh, hai hàng lông mày đen đậm, đôi mắt nâu lạnh lùng, đôi môi mỏng mím lại thành một đường cong.

Diệp Cẩn Niên nhớ rõ đôi môi này đã nói ra câu nói ‘ Cẩn Niên, ly hôn đi ’ một cách lạnh lùng, một câu ‘ bỏ đi ’ đầy cương quyết và lạnh lùng.

Sau sự kinh ngạc, Diệp Cẩn Niên biết rõ cơ thể yếu đuối vô lực của chính mình không thể đấu lại với cơ thể cường tráng của anh ta, đôi môi tái nhợt nở nụ cười yếu ớt tràn đầy giễu cợt, ở trong ngực người kia dùng giọng nói khàn khàn mở miệng chào hỏi :

"Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Nam Cung."

Nghe Diệp Cẩn Niên hỏi, nháy mắt cánh tay đang ôm cô cứng ngắc, Nam Cung Minh Húc chậm rãi buông tay ra, cẩn thận đặt Diệp Cẩn Niên lên giường, vẻ mặt khó hiểu quay đầu hỏi cô hộ lý: "Bác sĩ nói thế nào?"

Từ đầu tới cuối, Nam Cung Minh Húc đều không nhìn thẳng vào mắt của Diệp Cẩn Niên, bởi vì anh rất rõ ràng đôi mắt kia từng có sự chờ mong đối với mình giờ phút này sẽ xuất hiện ánh mắt gì.

"Bác sĩ nói cơ thể phu nhân tất cả đều bình thường, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng là có thể khôi phục ." giọng nói của hộ lý đầy sự khẩn trương, Diệp Căn Niên nhớ lại, lần trước lúc nhìn thấy cô gái này, cô ấy đầy sự sùng bái đối với Nam Cung Minh Húc.

Cô hộ lý vừa nói, Nam Cung Minh Húc vừa nghe tin mình tỉnh lại liền cấp tốc trở về ? Buồn cười! Tính theo thời gian mình tỉnh lại thì phải ít nhất 10 giờ sau Nam Cung Minh Húc mới đến, mà rõ ràng, hẳn đang ở trong thành phố nghe tin mình tỉnh lại xuất hiện ở đây.

Nhìn về phía Nam Cung Minh Húc đang hỏi hộ lý, Diệp Căn Niên thấy rõ một bóng dáng mỏng manh quen thuộc bên cạnh cửa phòng bệnh, cơ thể run run, bàn tay đặt trên tường vì dùng sức mà có chút xanh trắng, trong tròng mắt xinh đẹp chứa đầy sự không cam lòng.

A, dĩ nhiên đó là Sở Nhược.

Diệp Căn Niên nheo mắt nhớ lại trước đây, nếu hiện tại cô đã trở lại trong thân thể, thì những món nợ của Sở Nhược, cô sẽ thanh toán toàn bộ.

". Vậy hôm nay sẽ làm thủ tục xuất việnđienddn lieqiudoon." giọng nói của Nam Cung Minh Húc lại rót vào lỗ tai thì Diệp Căn Niên, nghe được Nam Cung Minh Húc muốn sắp xếp cho mình xuất viện, cô mới đem sự chú ý từ trên người Sở Nhược trở về, chờ lấy lại tinh thần cô đã thấy cô hộ lý bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Tôi tạm thời không xuất viện." Diệp Căn Niên cau mày, không để ý tới Nam Cung Minh Húc, nói với cô hộ lý.

Ai bảo cô muốn xuất viện? Diệp Thị cũng chưa đi vào quỹ đạo, rất nhiều chuyện đều phải cẩn thận vạch rõ kế hoạch, trong nhà cha đã có chị chăm sóc, chính mình cần gì phải đi vào con đường đó lần nữa? Huống chi, Thiệu Tư Hữu đang ở phòng bên cạnh.

"Chuyện này. . ." Cô hộ lý có chút luống cuống, nhìn về phía Nam Cung Minh Húc.

"Cần Niên, cơ thể của em đã có thể xuất viện , chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi." Nam Cung Minh Húc không để ý nói với Diệp Cần Niên, giọng nói hết sức dịu dàng, ở phía sau Sở Nhược nghe được trong mắt oán độc sâu hơn, mà Diệp Cần Niên lại cười lạnh ra tiếng.

"Nhà? Tôi không cho là nhà của chồng trước lại thích hợp cho tôi tĩnh dưỡng hơn so với bệnh viện." Nâng ánh mắt lạnh lẽo giấu cột nhìn Nam Cung Minh Húc, Diệp Cần Niên nhắc nhở từng chữ một.

Bọn họ đã ly hôn từ sáu năm trước, về nhà? Làm gì còn có nhà?

Trong nháy mắt không khí trở nên ngưng trệ, Diệp Cần Niên cảm giác rõ ràng không khí xung quanh Nam Cung Minh Húc giảm xuống vài độ, sắc mặt trở nên tối đen. Cô hộ lý ở bên cạnh không dám tin nhìn qua nhìn lại quan sát hai người, dừng động tác thu dọn đồ đạc, mà trong mắt Sở Nhược loé lên một tia sáng, môi khẽ nhếch.

"Niên Niên, đừng tùy hứng." Sau một hồi lâu, lông mày Nam Cung Minh Húc nhíu chặt, ánh mắt tăm tối quét qua chỗ hành lý đã thu dọn được một nửa nói.

Diệp Cần Niên chột mím cười, người đàn ông nói cô tùy hứng? Tùy hứng, tùy hứng cái quái gì! Nói lên sự thật lại thành tùy hứng?

"Nam Cung Minh Húc, chúng ta đã ly hôn ." Lại một lần nữa lặp lại sự thật bọn họ bây giờ là chỉ người đứng , bên môi Diệp Cần Niên nở nụ cười lạnh lẽo: "Tiền viện phí vài năm nay phiền anh cho người thống kê ra, dfienddn lieqiudoontôi sẽ thanh toán toàn bộ, hiện tại, mời anh mang tiểu thư Sở Nhược đang ở ngoài cửa, biến mất."

Nghe thấy Diệp Căn Niên nói sắc mặt của Nam Cung Minh Húc từ phần nộ trở nên có chút vắn vẹo, bàn tay đặt bên người hung hăng nắm lại thành quyền, tròng mắt nâu thâm thúy nổi lên một trận cuồng phong.

Cô hộ lý ở bên cạnh co rúm lại nhích lại gần phía Diệp Căn Niên, hiển nhiên không khí u ám dọa đến cô.

Mà Diệp Căn Niên nở nụ cười không quan tâm, hai tròng mắt xinh đẹp không chút né tránh đón nhận lửa giận từ cặp mắt kia.

Tranh chấp không giống như trong tưởng tượng của cô, không có tức giận như trong dự đoán, sau một hồi lâu Nam Cung Minh Húc cũng không nói một câu gì, bình tĩnh nhìn Diệp Căn Niên, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, nhưng lúc đi không cẩn thận đụng phải mép bàn, chiếc bình hoa mà cô hộ lý ngàn lần không muốn vứt đi "Ầm" một tiếng rơi xuống, mảnh vỡ văng bốn phía cùng với cánh hoa hồng bay toán loạn trong phòng.

Diệp Căn Niên cong môi tạo thành đường cong mờ, xem đi, cô đã nói cô không thích loại hoa mền yếu này, giống như ghét loại phụ nữ luôn giả bộ nhu nhược.

Nhìn hai người Nam Cung Minh Húc cùng Sở Nhược đi xa, âm thanh thở phào nhẹ nhõm cô hộ lý truyền đến bên tai của Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên nghĩ, có lẽ từ giờ sự sùng bái của cô gái này đối với Nam Cung Minh Húc một đi không trở lại .

Quả nhiên, cô hộ lý vẫn còn sợ hãi nhẹ nhàng đi tới cửa phòng bệnh, nhìn phía Diệp Căn Niên hỏi ý kiến: "Diệp tiểu thư, ngài xác định không muốn xuất viện thật sao?"

"Đương nhiên." Diệp Căn Niên rất vui khi cô hộ lý sửa lại cách xưng hô với mình, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên: "Cho tôi mượn di động dùng một chút, tôi nghĩ cũng nên báo cho gia đình một tiếng."

*

Diệp Cẩn Niên không gọi được cho Diệp Cẩn Nhiên, khiến cho cô cảm thấy rất kỳ quái.

Thằng đến khi cô hộ lý mang tin tức về nói Diệp Cẩn Niên mới biết được, bởi vì bệnh nặng nên mấy giờ trước giám hộ của Niên Nhạc Nhạc đã chuyển viện cô sang bệnh viện ở Anh quốc, nhất định là Diệp Cẩn Nhiên lo lắng cho mình, đã lên máy bay cùng bay sang đó.

Vì thế, gửi một tin nhắn cho Diệp Cẩn Nhiên, sau đó dưới sự giúp đỡ của cô hộ lý Diệp Cẩn Niên ăn vài món đơn giản, bắt đầu thử cử động chân tay linh hoạt.

Hiển nhiên mấy năm nay bệnh viện đối với mình rất chu đáo, ban đầu còn có chút cứng nhắc, nhưng khi màn đêm buông xuống sau sự cố gắng không ngừng, Diệp Cẩn năm đã có thể cử động linh hoạt cơ thể này sau sáu năm cách xa .

Ban đêm bệnh viện hết sức an tĩnh, cô hộ lý đã tan ca, sau nửa ngày tập luyện Diệp Cẩn Niên mệt chết nằm ở trên giường, gối đầu lên gối không đến 1 phút, liền đi vào giấc ngủ.

Mới ngủ được một lát, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ làm cho Diệp Cẩn Niên lập tức ở trong trạng thái đề phòng, không một tiếng động đứng dậy, ánh mắt sáng chậm rãi lay động.

Tiếng bước chân đứng ở ngoài cửa, tiếp theo là âm thanh mở khóa cửa, ánh đèn mờ nhạt từ hành lang theo cửa phòng được mở ra chiếu sáng phòng bệnh tối om, đồng thời ánh sáng cách đó không xa chiếu lên giường bệnh không một bóng người.

Động tác của kẻ vào phòng kia dừng lại, cảm thấy tình huống trước mắt có chút kì lạ, đang định phản ứng, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng cười

nhệđfienddn lieqiudoon, "Đang tìm ta?"

Lời nói đi kèm với hành động bất chợt đánh mạnh một quyền về phía người kia.

"Uhm. . ." Kêu lên một tiếng, người nọ bị đánh trúng sau cổ liền ngã xuống đất, không có phản ứng.

Diệp Căn Niên sững sốt, cứ như vậy hôn mê?

Mình đánh người như vậy không phải là sai chứ? Diệp Căn Niên nhìn người đang nằm trên đất nửa ngày, liền xoay người đi mở đèn phòng, cơ thể trong phút chốc đột nhiên căng thẳng.

Còn có một người! Hoặc có thể là cái kẻ yếu ớt kia chỉ là mồi nhử để thử sức của mình, đồng thời khiến mình không nhìn ra âm mưu này!

Diệp Căn Niên kịp thời phản ứng, đồng thời, ánh sáng từ lưỡi dao phá vỡ màn đêm yên tĩnh, lưỡi dao lạnh kia đã đi ra sau lưng cô đánh tới.

Lật người ngồi xuống, Diệp Căn Niên rất nhanh né được đợt tấn công này, lui về phía sau vài bước, người nọ theo sát tới tấn công đá về phía sườn cô ,đột nhiên bóng dáng đánh trượt sang một bên,cổ dao sắc bén hướng vòng đâm vào phần hông của Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên lập tức uốn cong cơ thể về phía trước, muốn tránh lưỡi dao, lại quên mất cơ thể này đã ngủ mê man sáu năm không phải là cơ thể dẻo dai của Niên Nhạc Nhạc nữa, nên chỉ có thể tránh bị đâm vào chỗ yếu, đồng thờiđfienddn lieqiudoon, Diệp Căn Niên cầm con dao gọt hoa quả đã chuẩn bị lúc trước, đâm vào ngực của đối phương.

Trên lưng truyền đến một trận đau rát, con dao của đối phương ra sức đâm một nhát vào thắt lưng của Diệp Căn Niên.

Ánh sáng mờ trên hành lang chiếu lên bóng dáng to lớn kia, trong ánh mắt chứa sự không thể tin từ từ biến mất chỉ còn một mảng u tối, tiếp theo một tiếng ngã thật mạnh bóng dáng nặng nề rơi xuống đất.

Diệp Căn Niên ôm miệng vết thương dựa trên vách tường điều chỉnh hô hấp, trên lưng miệng vết thương còn đang rướm máu, trong không khí dày đặc mùi máu tươi, cảm giác đau đớn này làm cho trên trán cô chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nút chuông báo động nằm ngay ở trong tay, nhưng cô cố tình không muốn ấn xuống, cô không quên, trong phòng bệnh u ám này có hai người vừa chết.

Là cô sơ xuất , đầu tiên người kia xuất hiện làm cản trở phán đoán của cô, cũng may mắn ở bệnh viện Ái Anh đêi có các biện pháp phòng ngừa đặc biệt, thiết bị cảnh báo được trang bị chống lại súng ống, khiến đối phương chỉ có thể lựa chọn tấn công gần, nếu không giờ phút này chỉ sợ cô đã chết không chỉ một lần.

Nhanh chóng xử lý sớm hai người kia, Diệp Căn Niên bình phục trong chốc lát, đi tới bên giường, cô đã nhờ cô hộ lý mua cô một chiếc điện thoại.

Trước tiên liên hệ với Long Việtdfienddn lieqiudoon, để hãn phái người tới xử lý một chút.

Ngay khi Diệp Căn Niên ấn xuống con số đầu tiên, đồng thời, một chuỗi tiếng bước chân trầm thấp ở trong hành lang vang lên, từng bước một, rõ ràng đi tới phòng bệnh của Diệp Căn Niên.

Ngón tay đang đặt trên phím cứng ngắt, Diệp Căn Niên không tự chủ nín thở, nghe âm thanh càng ngày càng gần kia, giống như mỗi một tiếng đều dẫm lên dây thần kinh của mình, làm cho tâm cô một chút một chút từ từ rơi xuống đáy cốc.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Trên hành lang tiếng bước chân càng ngày càng gần, Diệp Cẩn Niên nắm chặt di động mồ hôi thấm ướt bàn tay, người đến không chỉ một người!

Cô đã sớm nghĩ đến, lấy tính cách của Sở Nhược không có khả năng gặp mình sẽ tỉnh táo thờ ơ, nhưng cho dù là Long Việt, cũng chưa thể nắm chắc có thể ở bệnh viện Ái Anh lấy mạng người ta, nếu không cũng không có nhiều chính quyền quý tộc yên tâm tới nơi này khám bệnh như vậy.

Tay ấn lên công tắc ở phía trước, một khi đã xác định người đến là địch không phải bạn, cô cũng bất chấp bị kẻ khác động vào.

Tạch một tiếng, đèn trong phòng bệnh Diệp Cẩn Niên được bật lên, mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng bởi vì ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến đôi mắt cô có chút không rõ, mà từ bên ngoài một bóng dáng nhỏ dẫn đầu đi tới, không có chút ảnh hưởng gì bởi ánh sáng.

Thấy rõ người tới nháy mắt sự khẩn trương trong lòng tức thì buông lỏng, Diệp Cẩn Niên hơi hơi nhíu mày, giọng nói mang theo mười phần kinh ngạc: "Diệp Dương? Sao cháu lại ở chỗ này?"

Hai người vệ sĩ mặc đồ đen theo bóng dáng nhỏ bé tiến vào trong phòng, khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn trắng mịn đáng yêu, ánh mắt đen vắng vẻ bình tịch như hồ nước sâu, nghe thấy Diệp Cẩn Niên hỏi, ánh mắt chuyển qua một tia u ám.

"Dì?" Giọng nói non nớt không chút dao động, đầu Diệp Dương hơi hướng về phía Diệp Căn Niên đi đến, mở miệng.

"Ừm." Diệp Căn Niên không ý thức trả lời, sau chột cảm thấy không đúng, "Cháu nhận ra ta?"

Mình với Diệp Dương chỉ mới gặp mặt nhau buổi sáng ngày hôm qua thôi, khi đó cô vẫn còn ở trong cơ thể của Niên Nhạc Nhạc, hiện tại khuôn mặt, giọng nói, độ tuổi thay đổi, thì một đứa trẻ sáu tuổi cho dù có thông minh, cũng không khinh khủng tới trình độ này.

Nhưng lại có người khùng bố như vậy.

Diệp Dương không có vội giải thích nghi hoặc của Diệp Căn Niên, chỉ chỉ vào hai cái xác chết trên đất, hai người đi cùng anh lập tức rời đi rất nhanh cũng rất nhanh trở về, trong tay cầm túi đựng xác, rất nhanh đem cái xác kia nhét vào.

"Một kẻ chỉ hôn mê, giữ lại có hữu dụng." Bàn tay chỉ vào tên bị tập kích đầu tiên đang ngất, Diệp Căn Niên lên tiếng nhắc nhở nói.

Người kia quay đầu nhìn Diệp Dương xin chỉ thị .

"Kẻ chết đem đi, sống giam giữ lại." Nghe động tĩnh chung quanh dừng lại, Diệp Dương suy nghĩ phân phó, bộ dáng không giận mà uy làm cho Diệp Căn Niên có chút kinh ngạc, đứa nhỏ này. . dfienddn lieqiudoon . Quả thực cùng với cái người ngày hôm qua ở Diệp gia tưởng như hai người hoàn toàn khác.

Trong lòng nói thầm, ánh mắt nhìn về phía Diệp Dương có vài phần dò xét.

Đem thi thể dời đi, trong phòng bệnh mùi máu cũng dần nhạt dần, Diệp Dương lại phân phó người còn lại tìm y tá trực ca giúp Diệp Căn Niên bôi

thuốc miệng vết thương, thẳng đến khi trời sắp sáng, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại hai người Diệp Căn Niên cùng Diệp Dương.

"Khí thể mỗi người cảm giác không giống nhau, ánh mắt Diệp Dương nhìn không thấy, nhưng giác quan rất nhạy cảm, mặc dù thanh âm của dì có thay đổi, nhưng hơi thở cùng cảm giác không có đổi. Hơn nữa lần trước mẹ từng dẫn cháu tới nơi này, mẹ đã nói với cháu, dì đang ở trong phòng này."

Giọng nói non nớt kể lại rành mạch gọn gàng, Diệp Căn Niên biết Diệp Dương đang giải thích vấn đề với mình cô vừa hỏi qua.

Chẳng qua khiến Diệp Căn Niên khó hiểu là, đứa nhỏ này mới gặp mặt cũng không giống như xú tiểu tử Thiệu Mục Ân, nhưng lại lạnh băng xa cách, như thế nào bộ dáng hôm nay thay đổi hoàn toàn như vậy? Ai có thể nói cho cô biết, cái người trước mắt này đang bò lên giường bệnh của cô kéo cái chăn tự nhiên đắp lên, có thật đây là tiểu Diệp Dương mà chị nói là lười giao tiếp cùng người khác hay không?

"Đã trễ thế này, vì sao cháu còn ở trong bệnh viện?" Thất lưng Diệp Căn Niên bị thương chỉ có thể ghé lên trên giường nghỉ ngơi, may mắn đây là phòng VIP giường bệnh cũng đủ lớn, vì thế khẽ đặt lưng lên giường, quay đầu hỏi.

Diệp Căn Niên cùng Niên Nhạc Nhạc đi nước ngoài chữa bệnh, mà tiểu thiếu gia này không phải là bị mẹ nó ném tới bệnh viện chứ.

"Bệnh viện này là dưới danh nghĩa của cha, mẹ đi Anh quốc, cháu đi theo cha, cha ở trong này có mấy ca phẫu thuật quan trọng phải làm, cha ở đâu đương nhiên cháu cũng ở đó."

Ngụ ý, anh rể trong truyền thuyết đang ở nơi này?

Bệnh viện Ái Anh cho tới nay đều lựa chọn chữa bệnh hàng đầu của đám quyền quý, nhưng không ai biết ông chủ phía sau màn này là ai, hoá ra lại

là người đàn ông này.

Người như vậy, tôn quý mang theo vài phần tà mị, ung dung thêm vài phần tùy ý, trông thế nào cũng đều không giống bác sĩ nghiêm cần (cần thận chặt chẽ).

Nhưng điều này cũng có thể giải thích, vì sao chị lại hận thấu xương Nam Cung Minh Húc như vậy, dĩ nhiên là vì chuyện này nhưng không có trở về nhưng vẫn giúp mình chuyển viện.

Ở tại bệnh viện nhà mình, kiếm tiền của người khác, uh, cô có thể nói Diệp Cần Nhiên là gian thương không.

Bất quá tục ngữ có câu trò giỏi hơn thầy, nhìn xem đứa bé Diệp Dương đang nằm trong chăn sấp ngủ này, thế nào ngày đó còn có nửa điểm trong trẻo nhưng lạnh lùng? Dĩ nhiên là một đứa trẻ. Nhìn lại vẻ mặt khi nó nói chuyện, cùng vẻ mặt của cha nó ngày hôm qua gặp trong bữa tiệc rượu quá thực không có khác nhau là mấy, Diệp Cần Nhiên cảm thấy, chị mình thực có thể là bị đôi cha con này tính kế. Một là làm cho cô đau lòng áy náy, một là làm cho cô hoảng hốt chống cự, quả nhiên rất có tiền đồ.

Bất quá nhớ lại hoàn cảnh ngày đó hai người gặp nhau, con người thỉnh thoảng dao động, ánh mắt chứa thâm tình không thể nghi ngờ, mà chị cô cũng không như cô biểu hiện trước sau đều bình tĩnh. Hai người kia quả thật rất xứng đôi.

Lần khác có thời gian nhất định phải bảo chị gái kể cho mình nghe, nghĩ như vậy, Diệp Cần Nhiên cũng chậm chậm chìm vào mộng đẹp.

*

Như vậy một đêm đi qua, sáng sớm ngày hôm sau Nam Cung Minh Húc đến bệnh viện thăm ‘vợ’ đã tỉnh nhưng lại bị hai cái mặt lạnh của vệ sĩ ngăn ở ngoài cửa.

"Đây là ý gì?" Nam Cung Minh Húc trầm mặt, giọng nói lạnh lùng chất vấn.

Hai người ngoài cửa kia rõ ràng không biết Nam Cung Minh Húc, vẫn bất động không nói giống như hai pho tượng, nhưng nếu có người dám tới gần phòng bệnh, động tác của hai người đều đồng nhất, kiên quyết không cho người người nào bước qua Lôi Trì nửa bước.

"Minh Húc, chúng ta. . ." Sở Nhược theo đuôi chạy đến có chút lo lắng nhìn Nam Cung Minh Húc, ánh mắt sợ hãi dò xét hai vệ sĩ, ánh mắt kinh hoàng.

"Cô làm sao lại tới đây?" sắc mặt Nam Cung Minh Húc không tốt nhìn Sở Nhược: "Tôi nhớ rõ đã nói với cô, không được tới phòng bệnh này. dfienddn lieqiudoon"

Sở Nhược có chút uất ức cắn cắn môi, sau khi nghe được câu chất vấn của Nam Cung Minh Húc sắc mặt có chút run run, "Em cũng lo lắng nên theo anh đến đây nhìn xem, em hẹn bác sĩ kiểm tra thân thể ở tầng dưới." Nói xong, Sở Nhược có chút buồn bã đưa tay đặt lên trên bụng.

"Vậy em đi làm kiểm tra trước, gặp lại ở công ty."

"Tiểu Văn ở dưới lầu, bảo anh ta đưa em trở về." Phía sau, nghe được giọng nói Nam Cung Minh Húc trong dự kiến, bước chân Sở Nhược hơi dừng lại, dùng sức lắc đầu bước vào thang máy, thời điểm thang máy đóng lại khoé môi hơi khẽ cong lên.

"Thực âm ỹ." Trong phòng bệnh, Diệp Căn Niên nhíu mày, đỡ thương thất bị lưng đứng ở bên cửa sổ, nghe bên ngoài tựa hồ nghe thấy giọng nói của Sở Nhược, đáy mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Một người vệ sĩ đẩy cửa bước vào, đến bên giường ghé vào tai Diệp Dương nói vài câu, sau đó nhanh chóng rời đi.

"Tôi qua mẹ cùng ông ngoại đến Anh quốc sau đó lập tức quay lại, bốn giờ nữa sẽ trở lại ." Từ trên giường đứng lên, Diệp Dương nhìn theo hướng "nhìn" của Diệp Căn Niên nói: "Vậy buổi tối chúng ta gặp nhau ở nhà tổ đi, cô giáo."

"Gặp ở nhà tổ." Diệp Căn Niên vốn định gật đầu, nhớ tới Diệp Dương không nhìn thấy, bèn bổ sung câu. Cô biết, ngày hôm qua Diệp Dương cố ý ở lại cùng mình, là vì lo lắng an toàn của cô, về phần cố ý nhấn mạnh câu 'cô giáo', bởi vì chị gái lúc trước nói muốn mình phụ trách dạy Diệp Dương, cố ý ở trước mặt mình không chút che dấu nào, tiểu quý này rõ ràng là cố ý muốn kéo mình xuống nước mà.

Diệp Dương vừa đi, hai hộ vệ đi theo anh cũng đều đi theo luôn, ngoài cửa Nam Cung Minh Húc nhìn Diệp Dương đi qua bên người thì rõ ràng sửng sốt, mắt tiểu quý nhìn thẳng không chớp mắt rời đi, giống như không nhìn thấy mình. (khụ, thật ra là nhìn không tới. . .)

Nam Cung Minh Húc ở cửa ngụ ngơ một hồi, đột nhiên có chút vội vàng vọt vào phòng bệnh: "Căn Niên, đưa bé vừa giờ, đưa bé kia. . ."

"Tổng giám đốc Nam Cung cảm thấy đưa bé kia cùng tôi có giống nhau hay không?" nghe thấy tiếng Diệp Căn Niên quay đầu, chăm chú hỏi. Diệp Dương là con của chị gái, cùng chính mình cũng coi như cốt nhục tương liên, tuổi lại vừa vặn phù hợp, cô đương nhiên biết rõ phỏng đoán của Nam Cung Minh Húc.

". . ." Nam Cung Minh Húc ghen lời, anh hỏi như vậy, đúng là cảm thấy đưa bé kia có một chút giống, nhưng cũng không nhiều. Anh nhớ rõ khi anh vội vàng chạy tới bệnh viện thì Diệp Căn Niên đã phẫu thuật xong, còn đưa nhỏ kia thì không giữ được, khi đó anh chỉ liếc mắt nhìn. dfienddn lieqiudoon

Chẳng lẽ bị Diệp gia tráo đổi?

"Giống nhau? Đứa trẻ kia vừa vặn sáu tuổi." Bắt gặp ánh mắt thống khổ cùng chờ mong của Nam Cung Minh Húc, Diệp Cần Niên nghiêng đầu nhíu mày, sau đó tiếp tục: "Đáng tiếc đứa bé đó với anh nửa điểm quan hệ đều không có, đứa bé của anh, sáu năm trước cũng đã chết rồi, anh đã quên?"

Lúc trước trận tai nạn xe cộ kia, cô nửa tỉnh nửa mê bị đưa vào phòng giải phẫu, khi đó sự đau đớn cô đều nhớ rõ ràng, cho đến khi đứa bé ra khỏi thân thể cùng với lời nói đứa trẻ đã chết lúc đó cô mới tuyệt vọng mất đi ý thức, từ đầu tới cuối, đều là một mình cô giãy giụa.

Đến nay cô vẫn nhớ rõ cái cảm giác đau này, tê tâm liệt phế, nhưng hận càng rõ ràng, ngược lại biểu hiện rất ít, giống như hiện tại, khớp môi Diệp Cần Niên hơi cong khi nhớ lại quá khứ, bình tĩnh giống như việc không liên quan đến mình.

"Cần Niên, em hận anh." Cơ thể Nam Cung Minh Húc cứng đờ, nhìn Diệp Cần Niên nói, con người màu nâu khẽ hiện sự chua xót.

"Tôi không nên hận sao?" Diệp Cần Niên không e dè nhìn lại quá khứ: "Nam Cung Minh Húc, anh muốn ly hôn tôi không trách anh, cứ cho lúc trước nếu như lựa chọn ban đầu tôi sai, nhưng chuyện đứa bé, anh cùng Sở Nhược phải trả giá lớn."

"Cần Niên. . ."

"Chúng ta đã ly hôn , anh nên gọi tôi là Diệp tiểu thư có vẻ tốt hơn." Diệp Cần Niên đánh gãy lời nói của Nam Cung Minh Húc, chỉ ra cửa: "Tôi khuyên anh sớm đem chuyện này truyền ra bên ngoài, nếu từ để tôi nói ra, dfienddn lieqiudoon chỉ sợ không chỉ có anh, mà danh tiếng tập đoàn Nam Cung cũng không tránh khỏi bị tổn hao."

Nhìn đáy mắt Nam Cung Minh Húc dấy lên tia hi vọng, ý lạnh trên môi Diệp Cần Niên thêm sâu hơn, mắt thấy một chút hi vọng kia thoáng chốt bị

đập tan như vô số ánh sao: "Đừng quên, trong tập đoàn Nam Cung tôi giúp đỡ cũng có không ít cổ phần công ty đâu."

"Em. . ."

Quả nhiên, lời nói vừa dứt, sắc mặt Nam Cung Minh Húc đen hơn phân nửa, ánh mắt tức giận hơn vài lần, bỗng nhiên lại như không có chuyện gì, môi mỏng khẽ hiện lên nụ cười dịu dàng có chút quý dị, nói : "Cần Niên, chúng ta ly hôn lúc nào?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chương Thứ 102

"Anh có ý gì?" Diệp Cẩn Niên không xoay người, từ cửa sổ thủy tinh nhìn đến nụ cười quỷ dị của Nam Cung Minh Húc, chợt có chút hiểu ý tứ của hắn, nhưng là, làm sao biết chứ?

"Ý tứ trên mặt chữ, Nam Cung phu nhân." Nam Cung Minh Húc giống như không cảm thấy giọng nói chợt lạnh của Diệp Cẩn Niên, vẫn ung dung ôm ngực, trên khuôn mặt lạnh lẽo trước sau như một nhiều hơn mấy phần ấm áp, giọng nói cũng mềm xuống, cho dù bàn tay vươn ra vỗ về tóc của cô bị Diệp Cẩn Niên căm ghét né tránh, cũng chỉ là hơi nhíu nhíu mày, tính tình dễ chịu mở miệng: "Anh không có gửi giấy thỏa thuận ly hôn cho luật sư."

"Vậy thì thế nào? Lấy thân phận của tổng giám đốc Nam Cung đây, lẽ nào muốn tính toán chống chế?" Một lần nữa tránh khỏi bàn tay của Nam Cung Minh Húc, Diệp Cẩn Niên cười lạnh, nhấn mạnh lại: "Chúng ta đã ly hôn rồi."

"Cẩn Niên. . ." Nụ cười của Nam Cung Minh Húc cứng đờ.

Đông đông đông, cửa phòng bệnh bị gõ nhẹ vài tiếng, Khương Minh thư ký của Nam Cung Minh Húc đang ôm một bó hoa tươi rất to, mỉm cười đứng đợi ngoài cửa.

"Tổng giám đốc, hoa của hôm nay đã đến." Sau hi Nam Cung Minh Húc gật đầu đồng ý, Khương Minh mang hoa đặt xuống tủ cạnh đầu

giường, ánh mắt nhìn sang phía Diệp Cận Niên mang theo vài phần vui sướng, nói: "Phu nhân, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi."

"Thư ký Khương, đã lâu không gặp." Diệp Cận Niên cũng xoay người, cười nhạt chào hỏi.

Thời điểm nhà Nam Cung gặp chuyện, mình từng cùng Khương Minh kê vai tác chiến nửa năm, dưới tình huống Nam Cung Minh Húc không rõ sống chết, Khương Minh là một trong số ít người tôn trọng và phục tùng quyết định của cô. Cho nên đối với Khương Minh, Diệp Cận Niên ít nhiều sẽ cho anh ấy chút mặt mũi.

"Đúng vậy a, nhìn khí sắc của phu nhân khôi phục rất tốt." Khương Minh cười nói, ánh mắt liếc thấy sắc mặt không quá tốt của Nam Cung Minh Húc, vội vàng chỉ vào bó hoa: "Đây là hoa hồng được tổng giám đốc đặt ở Hà Lan vận chuyển bằng máy bay đến cho phu nhân, là hoa mà cô thích nhất."

"Vậy sao." Diệp Cận Niên nhàn nhạt đáp một tiếng, nụ cười trên mặt rõ ràng nhạt đi mấy phần, đột nhiên hỏi: "Anh không để Sở Nhược về công ty sao?"

Vừa rồi Nam cung Minh Húc cùng Sở Nhược ở ngoài cửa nói chuyện mặc dù không lớn, nhưng đủ để Diệp Cận Niên cô nghe rõ.

Trên mặt Khương Minh có chút lung túng, trộm nhìn Nam Cung Minh Húc một cái, "Phu nhân chê cười rồi."

"Vừa đúng lúc tôi cũng có chuyện tìm anh, phiền anh giúp tôi liên lạc với luật sư nhà Nam Cung, đề nghị bọn họ soạn lại một hiệp nghị ly hôn mới, " Diệp Cận Niên không cho hai người thời gian phản bác, liếc mắt nhìn Nam Cung Minh Húc, bổ sung: "Tổng giám đốc của anh cần dùng gấp."

"Chuyện này. . ." Khương Minh thấy sắc mặt của Nam Cung Minh Húc chợt biến, thấy rõ trong cặp mắt kia đè nén ẩn nhẫn, trong lòng ngầm thờ dài.

Anh còn nhớ rõ ban đầu là Diệp Căn Niên luôn luôn bám theo sau lưng Nam Cung Minh Húc, giống như toàn thế giới chỉ có một mình Nam Cung Minh Húc, cố chấp lại quật cường. Mà thái độ tổng giám đốc, cho dù là ở bên cạnh nhiều năm, cũng có kúc cảm thấy khó chịu.

Hiển nhiên, cảnh ngộ của hai người họ hôm nay hoàn toàn đảo lộn, cùng làm việc nửa năm, anh biết rõ Diệp Căn Niên chính là kiểu người một khi đã quyết sẽ không thay đổi. Nam Cung Minh Húc muốn vẫn hỏi chuyện này, sợ rằng rất khó.

"Khương Minh cậu về công ty trước, thuận tiện thông báo hộ tá ngoài của hôm nay được nghỉ phép." Nam Cung Minh Húc trầm mặt, lên tiếng.

"Vâng" Khương Minh như được đặc xá, lập tức đồng ý đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa ra vào, đồng thời điều hộ tá đang lắp ló ngoài cửa đi nơi khác.

Tình huống như thế, về sau ít đến bệnh viện sẽ tốt hơn.

Khương Minh rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Căn Niên và Nam Cung Minh Húc. Mới đứng một lúc, Diệp Căn Niên cũng cảm thấy mệt mỏi, hiển nhiên thân thể này còn chưa có khôi phục hoàn toàn, vì vậy ngồi trở lại trên giường, nhìn bó hồng bên cạnh mà cười lạnh, giơ tay lên hái một bông rồi vò nát trong lòng bàn tay, vứt vào thùng rác, lặp lại mấy lần, bó hoa kia cũng chỉ còn lá không.

Đây là hoa cô cực kỳ "thích" cơ đấy.

Nam Cung Minh Húc thấy vậy, ánh mắt giật giật, đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên giường, trong con người mấy phần mong chờ: "Căn Niên, chuyện

lúc trước anh có thể giải thích."

"Lúc trước? Tổng giám đốc Nam Cung là muốn nói anh cùng Sở Nhược không có lên giường, cùng chuyện đùa bé của tôi chết đi không có quan hệ gì với anh sao?" Diệp Căn Niên cười lạnh một tiếng, giương mắt hỏi ngược lại: "Hoặc là nói, anh lo lắng tôi đem chuyện này truyền ra ngoài, ảnh hưởng tới danh dự của anh và tập đoàn Nam Cung?"

"Anh không có. . ."

"Không có lên giường, không có hại chết mạng người?" Cắt đứt lời nói Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên hừ lạnh, "Nếu như tổng giám đốc Nam Cung tới để kí thỏa thuận ly hôn, tôi giơ tay hoan nghênh, ngược lại, không thể thuận ý anh rồi."

"Em biết rõ anh không phải. . ."

"Tôi không biết! Ý nghĩ của anh tôi làm sao biết được?"

"Diệp Căn Niên!" Nam Cung Minh Húc rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, cố gắng đè nén tức giận gầm nhẹ một tiếng, đứng dậy áp tay lên vai Diệp Căn Niên, trong con người cuồn cuộn cảm xúc phức tạp, có đau đớn, có hối hận, có tức giận."Em cố ý xuyên tạc ý của anh, không phải là muốn trả thù anh sao? Tốt, em muốn làm gì anh cũng đều phối hợp, nhưng là ly hôn, đừng mơ tưởng!"

Ba chữ cuối cùng, đặc biệt nhấn mạnh.

Quen biết Nam Cung Minh Húc nhiều năm như vậy, có lẽ đây là câu nổi dãi nhất anh ta từng nói với cô đi. Diệp Căn Niên giận quá thành cười, nâng lên con mắt đang cuộn sóng, khóe môi nhếch lên: "Đừng mơ tưởng sao? Camera ngoài cổng chính nhà Nam Cung có ghi lại cảnh tôi cầm đơn thỏa thuận ly hôn rời đi, nếu như đoạn này video công khai ra ngoài, phải làm thế nào mới tốt đây?"

"Em. . ."

Đôi tay vì tức giận mà không ngừng gia tăng sức lực, khớp xương biến thành màu trắng, mà nụ cười trên mặt Diệp Căn Niên càng lúc càng xinh đẹp, thấy vậy Nam Cung Minh Húc hốt hoảng vội vàng buông tay.

Tiếng gõ cửa đột ngột, Nam Cung Minh Húc đẩy bụng hỏa khí không chỗ phát tiết, vì vậy tất cả trút lên người vừa tiến vào, nhìn nữ hộ tá đang co rúm tức giận quát lớn: "Ai cho cô vào đây!"

"Viện trưởng vừa đưa cho tôi lọ thuốc trị thương, muốn tôi giúp Diệp. . . Phu nhân bôi thuốc." Khiếp sợ nhìn Nam Cung Minh Húc, nữ hộ tá luống cuống siết chặt lọ thuốc trong tay, mặt lo lắng nhìn về phía Diệp Căn Niên cầu cứu.

"Đến đây đi." Diệp Căn Niên rất phối hợp nói. Coi như tiểu tử Diệp Dương kia có lòng, vừa bị Nam Cung Minh Húc dùng sức lay mạnh, vết thương ở hông rõ ràng đang chảy máu, thật đúng là rất đau a.

"Em bị thương?" Nam Cung Minh Húc dần tỉnh táo phát hiện trong không khí nhạt nhạt mùi tanh, bỗng nhiên đứng dậy, kéo áo của Diệp Căn Niên kiểm tra một lượt, một vết máu ở ngang hông đang chảy máu.

"Sao lại bị thương?" Nam Cung Minh Húc kinh hoàng nhìn Diệp Căn Niên, hẳn nhớ sáng nay luôn có hai vệ sĩ đứng canh ngoài cửa, sao lại xảy ra chuyện như vậy!

"Tôi nói là Sở Nhược làm, anh tin không?" Giống như không cảm thấy đau đớn ở hông, Diệp Căn Niên giương mắt cười hỏi, trong mắt đều là trào phúng.

Lúc trước cô chỉ hoài nghi, nhưng sự xuất hiện của Sở Nhược sáng nay, cô có thể chắc chắn, Sở Nhược quả nhiên bị tin tức cô tình lại làm cả kinh

không nén được tức giận. Nếu biết cô vẫn luôn bên cạnh dõi theo cô ta, không biết Sở Nhược còn có phản ứng như thế nào.

"Trước đừng nói chuyện." Nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Cận Niên, Nam Cung Minh Húc vốn định nói 'tin tưởng' lại bắt gặp ánh mắt châm biếm của cô liền rút lại, hăn biết, hiện tại vô luận hăn nói gì, Diệp Cận Niên đều sẽ không tin, hăn tin tưởng, chỉ đưa cho cô càng nhiều cười nhạt.

Nam Cung Minh Húc quay đầu nhìn nữ hộ tá, trách mắng: "Còn không mau tới đây bôi thuốc."

Vốn là cũng không trông đợi việc Nam Cung Minh Húc sẽ tin tưởng, Diệp Cận Niên giấu cợt cười một tiếng, tránh khỏi tay hăn, dưới sự giúp đỡ của nữ hộ tá nằm xuống giường, hai mắt liền nhắm lại. Thắt lưng vô cùng đau đớn, ngay cả nói chuyện cũng đau.

Dưới cái nhìn soi mói của Nam Cung Minh Húc, nữ hộ tá run rẩy đưa tay ra, vừa muốn vén quần áo bệnh nhân của Diệp Cận Niên lên, liền bị tay cậu Diệp Cận Niên bắt được.

Theo động tác này, vết thương ở hông Diệp Cận Niên lại bắt đầu chảy máu.

"Chớ lộn xộn." Nam Cung Minh Húc lập tức trách mắng, trong con ngươi rõ ràng lóe lên sự đau lòng.

"Tổng giám đốc Nam Cung không cảm thấy mình cần tránh đi sao?" Diệp Cận Niên nghiêng mặt sang bên hỏi.

Nam Cung Minh Húc cau mày, hăn không có chủ động yêu cầu bôi thuốc giúp Diệp Cận Niên, cũng là bởi vì biết cô không đồng ý, nhưng không tận mắt thấy vết thương của cô, sao có thể yên tâm.

Nam Cung Minh Húc bất động, Diệp Căn Niên vẫn nắm chặt tay của nữ hộ tá, mùi máu tanh trong không khí càng lúc càng nồng, hai người giằng co khiến nữ hộ tá muốn khóc, khổ sở nhìn chung quanh.

Rốt cuộc. . .

"Em trước nghỉ ngơi, tối nay anh trở lại thăm em." Nam Cung Minh Húc thỏa hiệp xoay người đi ra ngoài, đến cửa lại dừng lại, quay đầu lại nói: "Chuyện của Sở Nhược anh sẽ tra rõ, nhưng chuyện ly hôn thì không thể nào, anh sẽ không ly hôn với em, bất luận em có làm cái gì."

Nói xong, sải bước rời đi.

Nữ hộ tá thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cẩn thận vén áo của Diệp Căn Niên lên, nhìn máu thấm đẫm băng gạc, mắt trợn to: "Diệp tiểu thư, cô. . . Không đau sao?"

Nhìn thôi cũng thấy đau rồi.

"Haha." Diệp Căn Niên cười, vùi đầu ở trong gối, neho mắt lại nhìn bầu trời trong sáng ngoài cửa sổ, "Thân thể này đã từng trải qua đau đớn hơn gấp mười lần, như thế này thì có đáng gì."

"Đau gấp mười lần?" Nữ hộ tá trẻ tuổi không tin nháy nháy mắt, nhưng vẫn là khôn khéo lấy lòng phụ họa: "Đau như vậy, sợ là phải nhớ cả đời thôi."

"Ừm, đại khái vậy. . ." Diệp Căn Niên uể oải mệt mỏi trả lời, thuốc của Diệp Dương không chỉ có tác dụng giảm đau, còn có tác dụng giúp ngủ thành phần, đau đớn đã giảm bớt, cơn buồn ngủ liền dâng lên.

Nhìn thấy Diệp Căn Niên buồn ngủ, nữ hộ tá thức thời không nói thêm gì nữa, lặng lẽ giúp cô băng bó kỹ vết thương.

Đến gần giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh vung vãi ở trên sườn mặt của người đang ngủ say trên giường, trán rịn đầy mồ hôi, trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng, trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Cửa phòng bị người từ bên ngoài khe khẽ đẩy mở, một thân thể thon dài được bao bọc bởi quần áo bệnh nhân màu trắng xanh, trong con người màu đậm đong đầy dịu dàng, môi mỏng khẽ cong một đường ưu nhã trước sau như một, theo anh tới gần, mùi thơm ngát quen thuộc truyền vào trong mũi Diệp Căn Niên, rồi cuộc thời điểm người đó đi tới bên cạnh, Diệp Căn Niên cong môi lên.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Người đàn ông từ ngoài cửa tiến vào có khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, dịu dàng như ngọc, vết thương trên má đã khép miệng không ảnh hưởng chút nào đến khí chất cao quý ưu nhã của anh, quần áo bệnh nhân màu trắng xanh hơi xộc xệch, lộ ra băng gạc màu trắng trên cánh tay.

Mùi thơm thoang thoảng quanh quần ở trong mũi, khoe môi Diệp Căn Niên hơi nhấc lên, lông mi rung động nhẹ nhàng, hơi thở quen thuộc này, mỗi một cái hô hấp, mang cho cô cảm giác cực kỳ an tâm.

"Đưa ngọc, mở mắt xem một chút, anh không sao." Giọng nói nhu hòa mang theo nụ cười, ở bên tai Diệp Căn Niên vang lên.

Lời nói vừa dứt, cặp mắt đang nhắm chặt của Diệp Căn Niên thoáng hé một chút, lộ ra một đôi mắt trong sáng, bên trong không có nửa điểm buồn ngủ.

Không vội vã nói chuyện, Diệp Căn Niên tỉ mỉ quan sát người vừa đến từ trên xuống dưới. Một hồi lâu sau, từ lúc Thiệu Tư Hữu vào cửa lòng cô đã bớt lo lắng, rốt cuộc anh không sao, nhưng vẫn là không nhìn được muốn xác nhận một câu: "Anh không sao chứ?"

"Cũng tận mắt thấy còn có cái gì không yên lòng, ngược lại, là em làm anh sợ muốn chết." Thiệu Tư Hữu buồn cười giơ tay điểm nhẹ lên trán của Diệp Căn Niên, "Cuối cùng, bình an vô sự."

Diệp Cẩn Niên im lặng không lên tiếng, giơ tay nắm lấy bàn tay của Thiệu Tư Hữu, lẳng lẳng cảm thụ nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới, vẫn ấm áp giống như trước kia .

"Thế nào? Lại không muốn nói chuyện?" Nhìn Diệp Cẩn Niên vẫn yên lặng nhìn mình, hiển nhiên đối với chuyện lúc trước vẫn còn sợ hãi, Thiệu Tư Hữu nửa đùa mà hỏi.

Biết anh đang nói khi mình giả Niên Nhạc Nhạc sợ bị nhìn thấu cho nên giữ yên lặng, Diệp Cẩn Niên cười một tiếng, từ lúc anh vào cửa, cô cũng đã xác định, anh đã sớm biết thân phận chân thật của mình.

Niên Nhạc Nhạc!

Trong đầu xuất hiện cái tên này, sắc mặt Diệp Cẩn chợt biến đổi, vội vàng từ trên giường ngồi dậy, tay đang nắm lấy tay anh rõ ràng gia tăng hơi sức, lo lắng hướng ngoài cửa nhìn lại, giọng nói mang theo vẻ nóng nảy: "Lúc này làm sao anh có thể đến đây? Niên Nhạc Nhạc vừa gặp chuyện không may, anh là vị hôn phu của cô ấy cứ như vậy đã chạy tới đây, ngộ nhờ bị người của gia tộc Bồ Tư Nặc phát hiện, thì phải làm sao?"

Cũng chính vì cố kỵ này, cô mới nhịn xuống kích động muốn đi thăm anh, một khi gia tộc Bồ Tư Nặc làm khó dễ, sẽ phiền toái không nhỏ.

Thiệu Tư Hữu vội vàng đứng lên giữ lấy Diệp Cẩn Niên, thuận thế ôm cô vào trong ngực, ngăn động tác kế tiếp của cô, trong giọng nói mang theo rõ ràng đau lòng: "Chớ lộn xộn, cẩn thận vết thương trên người."

Vết thương đâu còn quan trọng nữa chứ? Diệp Cẩn Niên vừa muốn phản bác, bắt gặp tròn mắt đen yên tĩnh kia, yên tĩnh lại.

"Niên Niên, không cần lo lắng." Khẽ thở dài một cái, Thiệu Tư Hữu khẽ vỗ vỗ bả vai Diệp Cẩn Niên trấn an, nhìn cô chậm chạp giải thích:

"Hôm qua khi anh còn chưa tỉnh lại, người của Bố Tư Nặc đã lén đón Niên Nhạc Nhạc đi, điều này biểu thị thái độ, Niên Nhạc Nhạc là thành viên của gia tộc Bố Tư Nặc, vô luận là có thể tỉnh lại hay không, đều cùng nhà họ Thiệu không có quan hệ. Em cũng biết, gia tộc Bố Tư Nặc không phải là gia đình bình thường, đối với thân tình đậm bạc của chính họ mà nói, có thể cho phép một người mãi mãi không tỉnh lại, nhưng tuyệt đối sẽ không nhân nhượng người không tuân theo gia quy, không vâng lời Gia Chủ."

Thậm chí, tuyệt đại đa số bọn họ hy vọng Niên Nhạc Nhạc không tỉnh lại.

Những lời này bị Thiệu Tư Hữu nuốt vào trong bụng, nhưng anh không nói, không phải là Diệp Căn Niên không đoán được.

Nóng nảy trên mặt rút đi, thay vào đó là uể oải. Sáu năm với thân phận là Niên Nhạc Nhạc, trong đó gần hai năm thời gian ở cùng gia tộc Bố Tư Nặc, cho dù là nuôi sủng vật, cũng sinh ra một chút tình cảm, huống chi là người thân.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, trước hết để anh nhìn xem vết thương của em thế nào." Thiệu Tư Hữu nhẹ xoa mái tóc của Diệp Căn Niên, nói sang chuyện khác nói.

"Hộ tá mới đổi thuốc, tháo ra quần vào, rất đau." Diệp Căn Niên lập tức cự tuyệt, ngang hông vết thương tuy cô xem không tới, nhưng cô tưởng tượng ra được nó nghiêm trọng đến mức nào, cô không muốn Thiệu Tư Hữu lo lắng, ngay sau đó giương mắt hỏi "Bảo vệ ngoài cửa đâu rồi?"

"Giờ mới hỏi tới?" Thiệu Tư Hữu cũng không miễn cưỡng, bật cười nhìn Diệp Căn Niên, khóe môi mang theo một tia bất đắc dĩ: "Chỉ một tên bảo vệ nho nhỏ, có cái gì khó."

Cũng đúng, Diệp Cẩn Niên đồng ý gật đầu một cái, ngay cả thân phận của mình cũng có thể dễ dàng nhìn thấu, chút chuyện nhỏ này đương nhiên là không làm khó được anh rồi, cô có chút nghi ngờ: "Vậy lúc nào thì anh biết em là ai?"

"A, anh còn tưởng rằng em sẽ luôn luôn chịu đựng không hỏi." Trong mắt nhộn nhạo vụn vặt dẹt dẹt bao dung, Thiệu Tư Hữu ưu nhã câu môi, "Từ ngày đầu tiên, anh đã biết ngay em là ai."

"Ngày đầu tiên?" Nghe Thiệu Tư Hữu trả lời, Diệp Cẩn Niên lập tức không dám tin trọn to hai mắt, cô còn từng đắc chí cho là mình ngụy trang có bao cao minh, thì ra từ ngày đầu tiên đã bị người này xem thấu, trước cô còn tưởng rằng, lần cô ở trong bệnh viện phản bác Lâm Vũ Phi mới khiến Thiệu Tư Hữu hoài nghi.

"Làm sao biết nhanh như vậy? Em lộ ra nhiều sơ hở như vậy sao? Còn có. . ." Có chút không cam tâm cắn cắn môi, Diệp Cẩn Niên ở trong ngực Thiệu Tư Hữu liếc xéo cằm của anh, đáy mắt chột xẹt qua chút giao hoạt, nở nụ cười hỏi tới: "Thiệu Tư Hữu, anh thích em từ lúc nào?"

Thiệu Tư Hữu gắc cằm lên đỉnh đầu của cô, tiếng cười thật thấp vang lên, cũng không vội trả lời mấy câu hỏi liên tiếp của Diệp Cẩn Niên, ánh mắt dẹt dẹt lưu luyến nhìn vào gương mặt xinh đẹp đầy tò mò ở trong ngực, mang theo vô tận bao dung.

Anh đương nhiên sẽ không nói cho cô biết, một phần rất lớn trong đó phải thuộc về máy theo dõi trong thư phòng, đêm đó thấy Niên Nhạc Nhạc luôn luôn khép kín hướng về phía màn ảnh máy vi tính thất thanh khóc rống lên, anh liền sinh ra hoài nghi, khi thấy Diệp Cẩn Niên lật xem các websites, suy đoán này liền to gan tạo thành trong đầu anh.

Đó là cô gái của anh, anh làm sao có thể không nhận ra.

Không có đáp án, Diệp Căn Niên có chút bất mãn chống lên thân thể, tức giận giơ tay lên vòng lên cổ Thiệu Tư Hữu, khẽ cắn một ngụm lên cánh môi mỏng của anh để trừng phạt, bất mãn sảng giọng: "Còn không mau nói. . ."

Thân thể Thiệu Tư Hữu chột cứng đờ, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Căn Niên.

"Phạt anh không trả lời em." Diệp Căn Niên nghịch ngợm cười một tiếng, khi nhìn rõ sự vui sướng trong cặp mắt đen kia thì nháy mắt liên hôn thêm mấy cái lên môi anh.

Thời khắc nổ tung ở bãi đỗ xe, thân thể bị khí nóng nhắc lên, tình hình cực kỳ giống lúc bị Sở Nhược lái xe đụng trong nháy mắt. Khi lần nữa chạm mặt tử thần, điều duy nhất mà cô thấy trước khi chìm vào bóng tối, chính là thấy rõ bóng dáng này bổ nhào về phía mình.

Cho tới bây giờ, trải qua một thời khắc như vậy, trong tâm trí cô chỉ tồn tại một người duy nhất, Thiệu Tư Hữu.

Môi lưỡi trần trọc quấn quanh, hô hấp từ từ trở nên hỗn loạn, Thiệu Tư Hữu đối bị động thành chủ động cuốn lấy lưỡi của cô, nhiệt liệt hút, thấy Diệp Căn Niên đáp lại, động tác ngày càng cuồng tứ, trải qua một trận sống chết, đòi lại nhớ nhung cùng lo lắng.

Rốt cuộc, hơi thở hai người cũng chậm rãi tách ra, khoe môi quanh co tơ bạc tỏ rõ hai người mới vừa nhiệt liệt quấn quýt si mê, Thiệu Tư Hữu nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái nhỏ trong ngực, cổ họng khẽ nhúc nhích, nếu như không phải sợ vết thương của cô, anh thật muốn. . .

"Đau đấy." Nhìn tròng mắt đen của Thiệu Tư Hữu ẩn nhẫn động tình, Diệp Căn Niên cười chỉ chỉ thắt lưng của mình, sắc môi đỏ tươi, ánh mắt quyến rũ mê hoặc, khiến Thiệu Tư Hữu không thể không than nhẹ ra tiếng.

Nha đầu này thật biết giày vò người khác.

Bùm ——

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị một nguồn sức mạnh bật mở, bóng người màu xanh lam từ bên ngoài lao thẳng tới đến bên giường bệnh, không chút khách khí kéo Diệp Căn Niên đang ở trong ngực Thiệu Tư Hữu ra, sức lực quá lớn động đến vết thương của Diệp Căn Niên, không nhịn được nhẹ nhàng rên lên một tiếng.

"Niên Niên, em làm chị sợ muốn chết." Giọng nói mang theo kích động run rẩy, cẩn thận tránh khỏi vết thương của Diệp Căn Niên, hiển nhiên là đã biết được tin cô bị thương.

"Chị, em lần này mới là thật sự trở lại." Diệp Căn Niên vùi ở trong ngực Diệp Căn Niên, cười yếu ớt mở miệng.

"Cái gì thật với không thật, người nào cũng đều là em?" Diệp Căn Niên đỏ mắt làm bộ giận trách, đau lòng sờ sờ khuôn mặt gầy gò của em gái: "Không thể có lần sau nữa biết không, chị sắp bị em hù chết rồi."

"Biết, " Diệp Căn Niên khéo léo gật đầu, chột nhốt tới mấy ngày trước cùng chị làm quá động tác hứa hẹn, vội vàng cảm thấy lực độ không đủ giờ tay phải lên, bổ sung: "Em bảo đảm."

"Nha đầu thôi." Diệp Căn Niên cứng chiều gõ nhẹ đầu Diệp Căn Niên, sau đó nhìn chung quanh gian phòng một vòng: "Thay quần áo chúng ta về nhà, cha về nhà tổ trước để chuẩn bị, chúng ta cũng mau trở về thôi."

"Ừ." Diệp Căn Niên vừa đồng ý vừa mượn sức lực Diệp Căn Niên đứng dậy, sau đó ánh mắt lướt qua Diệp Căn Niên, cùng ánh mắt Thiệu Tư Hữu giao hội một chỗ.

Cô còn nhớ rõ, ngày đó chị từng nghiêm túc nói với cô, chị không ủng hộ Thiệu Tư Hữu.

"Chị. . ." Nụ cười bên môi Diệp Căn Niên mang theo mấy phần cương quyết, bây giờ không phải thời cơ tốt cùng chị nói chuyện, nhưng cô vẫn là muốn.

"Làm sao vậy?" Diệp Căn Niên đang giúp Diệp Căn Niên sắp xếp quần áo ứng tiếng quay đầu, nhìn thấy bộ dáng của Diệp Căn Niên lập tức sáng tỏ, chợt cười lên, ánh mắt chuyển sang Thiệu Tư Hữu, cười hỏi: "Thiệu tổng, chẳng lẽ cậu tính mặc quần áo bệnh nhân theo chúng tôi về nhà sao?"

*

Màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ mới lên.

Biệt thự nhà Nam Cung.

Trong thư phòng không mở đèn, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ rơi xuống trên sàn nhà.

Nam Cung Minh Húc ngồi ở sau cái bàn, ngón tay như vô tình gõ trên mặt bàn, nhưng người quen biết hẳn cũng biết, đó là lúc hắn đang nổi giận.

"Cô có quan hệ với nhà Y Đẳng sao?" Giọng nói lạnh lạnh mang theo áp lực vô hình, khuôn mặt lạnh của Nam Cung Minh Húc bị ánh trăng phủ một lớp mỏng, người đối diện không thấy rõ ánh mắt của hắn, lại có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo phát ra trên người này, không khỏi khẽ co rúm lại.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 104

"Minh Húc. . ." Sở Nhược không thấy rõ thái độ giờ phút này Nam Cung Minh Húc, nhưng cũng nghe ra được trong giọng nói có chất vấn, vội vàng giải thích: "Anh còn nhớ lần trước để được tham gia tiệc sinh nhật của Niên Nhạc Nhạc, em có liên hệ với Thành Minh."

"Không phải lần đó, là gần đây, cô cùng nhà Y Đăng có liên hệ." Giọng Nam Cung Minh Húc lạnh đi mấy phần, con người thâm thúy khóa chặt gương mặt thoáng khẩn trương kia. dienddaannleequuyddoon

Hắn không muốn hoài nghi Sở Nhược, nhưng câu trả lời này khiến hắn thật thất vọng.

"Dĩ nhiên không có, em cùng Thành Minh là quan hệ cá nhân, cùng nhà Y Đăng. . . Anh biết, bọn họ với em khẳng định không có quan hệ." Sở Nhược lập tức lắc đầu phủ nhận, khi nhắc tới nhà Y Đăng thì bắt gặp ánh mắt u ám của Nam Cung Minh Húc: "Minh Húc, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Gặp chuyện không may?" Nam Cung Minh húc cười lạnh, giơ tay phải lên, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Tự nhìn đi!"

Pằng! Mấy tấm hình hung hăng ném xuống bàn trước mặt Sở Nhược.

Trong mắt Sở Nhược xẹt qua một tia lo lắng, khe khẽ cầm lên tay. Nhờ ánh trắng, bóng dáng màu trắng quen thuộc trong ảnh đập vào mắt.

Hai chiếc xe lướt qua nhau, trong nháy mắt có trao đổi qua lại túi tài liệu nào đó, bị ống kính chuẩn xác bắt được.

Đường phố nước Anh, công viên Nhật Bản, hẻm nhỏ ở Kỳ Lâm. . .

Không gian khác nhau, Nhưng nhân vật chính chỉ có một – chính Sở Nhược cô.

Sở Nhược không dám tin nhìn lại mấy tấm hình trên tay một lần nữa, đầu ngón tay không khống chế được bắt đầu run rẩy.

Một hồi lâu, cô ta rốt cuộc tìm lại được giọng nói, ngắt đầu chất vấn: "Minh Húc, anh cho người theo dõi em?"

"Thừa nhận mình chính là người trong hình, hay nói cách khác là thừa nhận có quan hệ với bọn họ." Nam Cung Minh Húc thâm trầm mà nói, lý giải câu nói của Sở Nhược.

Chuyện của Sở Nhược với nhà Y Đẳng, hẳn đã sớm năm được, nhất là lần đó ở bệnh viện, còn có Niên Nhạc Nhạc cũng gây cho hắn sự chú ý.

"Nam Cung Minh Húc, anh vậy mà lại cho người theo dõi em!" Hung hăng ném xuống đất những tấm hình trong tay, Sở Nhược từ trên ghế salon đứng lên, mặt tràn đầy đau đớn nhìn Nam Cung Minh Húc, giọng nói mang theo nước mắt: "Từ năm năm trước anh đã cho người theo dõi em, sao anh có thể đối với em như vậy!"

Cô nhớ rõ, có một tấm chụp chiếc Ferrari màu đỏ, năm năm trước đã đổi, nói cách khác, từ năm năm trước, nhất cử nhất động của cô đều nằm trong mắt của người đàn ông này? dienddaaannleeqqquyyddoon

“Vì anh, em bỏ gia tộc, từ bỏ người thân; vì anh, em bỏ nơi chôn rau cắt rốn thậm chí còn bị gia tộc xoá tên. Em cứu anh thoát khỏi khó khăn, giúp anh xử lý công ty, vì anh tư cách làm mẹ em cũng mất, anh lại đối với em

như vậy! Em với bọn họ có quan hệ thì thế nào? Mẹ theo em dờ nhà vẫn đang bệnh nặng, ngay cả đến thăm bà em cũng không có tư cách, định kỳ gửi cho bà một vài thứ, là sai sao?"

Bỏ xuống lớp nguy trang nhỏ bé yếu ớt thường ngày, giọng Sở Nhược bén nhọn có chút cuồng loạn, khiến Nam Cung Minh Húc không kiên nhẫn lông mày nhăn lại, nhặt lên một tấm hình, chỉ vào túi giấy màu xanh dương:

"Thế nào, mẹ cô cần những tài liệu này để dưỡng bệnh?"

"Những thứ này là năng lực của em không đủ, có một số việc không có biện pháp giải quyết, muốn Thành Minh giúp em làm mà thôi." Ánh mắt Sở Nhược lóe lóe, trả lời.

"Cẩn Niên tình, cô không có biện pháp giải quyết, cho nên cũng muốn Thành Minh thay cô giết cô ấy?" Rút ra tấm hình Sở Nhược cùng người liên lạc ngày hôm qua, Nam Cung Minh Húc hung hăng ném về phía Sở Nhược, giọng nói lạnh lẽo mang theo rõ ràng sát ý.

"Diệp Cẩn Niên?" Sở Nhược đầu tiên là sững sờ, sau đó cắn môi, không né tránh tấm ảnh bị ném tới, mặc cho cho nó kéo một vết thương trên má, hai tay chống ở trên mặt bàn, nhìn chòng chọc vào Nam Cung Minh Húc:

"Là cô ta nói cho anh em sai người giết cô ta sao? Minh Húc, anh tỉnh táo chút đi, sáu năm trước cô ta trách em cứu anh trở về, cố ý nhằm vào chuyện của em, anh đều không nhớ sao? Suy nghĩ một chút khi đó anh bị người tính kế mất tích trong vòng nửa năm, cô ta đã làm gì, Diệp gia đã làm gì, nếu như không trở về kịp thời, tập đoàn Nam Cung đã sớm thành tài sản của nhà họ Diệp, cho dù anh chạy về, còn không phải là bị Diệp Cẩn Niên thừa cơ đoạt mất, hiện tại số cổ phần thuộc về Diệp Cẩn Niên kia là bằng chứng cô ta phản bội anh. . ."

"Đủ rồi!"

Nam Cung Minh Húc gầm lên một tiếng, ly trà trên bàn hung hăng đập xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn.

Gân xanh rên tay nổi lên, trong con người màu nâu của Nam Cung Minh Húc cảm xúc cuộn cuộn, Sở Nhược đã đụng chạm đến vết sẹo trong lòng của hắn ta, hắn từng một vạn lần nói với chính mình, Diệp Sóc là Diệp Sóc, Diệp Căn Niên là Diệp Căn Niên, chuyện nhà họ Diệp làm cùng Diệp Căn Niên không liên quan, nhưng là, khi từ trong miệng Niên Nhạc Nhạc biết được, người thần bí năm cổ phần của tập đoàn Nam Cung Nam Cung là Diệp Căn Niên, những tin tưởng liền bắt đầu dao động.

Nam Cung Minh Húc không muốn tin tưởng, Diệp Căn Niên đã từng phản bội hắn, nhưng đúng như Sở Nhược từng nói, những cổ phần kia chính là chứng cứ, không thể nào cãi lại.

"Minh Húc, em biết anh thích cô ta, những năm này anh một mực đợi cô ta tỉnh lại, em cũng không phủ nhận không hận cô ta, nhưng nếu như em thật sự muốn giết, những năm này thừa dịp cô ta bất tỉnh không có năng lực phản kháng giết chết không phải tốt hơn sao?" Thấy trong mắt Nam Cung Minh Húc phát ra hàn quang, Sở Nhược đè ghen tỵ nồng nặc xuống đáy lòng, giọng nói khôi phục nhu hòa, "Hiện tại cô ta tỉnh lại, đối với chuyện năm đó sợ rằng hận thấu xương, trong lòng suy nghĩ thế nào phá hủy anh...anh phải cẩn thận. . ."

"Cút."

Một chữ lạnh lùng từ trong miệng nam Cung Minh Húc khạc ra, cắt đứt lời nói của Sở Nhược.

"Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút." dienddaaannleeqqquyyddoon

Trên người Nam Cung Minh Húc tỏa ra sát ý, Sở Nhược không tự chủ lui về sau một bước, gượng ép kéo kéo môi, xoay người, bước nhanh rời đi.

Cửa phòng khép lại, bên trong truyền ra thanh âm buồn bực rầu rĩ.

Sở Nhược thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên bị giọng nói sau lưng dọa sợ thiếu chút nữa ngã xuống.

"Sở Nhược? Đã trở thế này, sao không về phòng nghỉ ngơi?"

Theo ánh đèn mờ trên tường, một phụ nữ trung niên mặc áo ngủ sang trọng, tay cầm một chén nước từ trong phòng bếp đi ra, nghi ngờ hỏi.

Trong mắt Sở Nhược lập tức thoáng qua một tia quý dị, quay đầu lúc đã khôi phục vẻ nhu nhược, đôi mắt đẹp tràn đầy gợn sóng, mang theo uất ức nức nở khẽ gọi: "Bác gái. . ."

*

Nhà tổ của nhà họ Diệp bao phủ bởi cảnh đoàn tụ vui sướng, mọi người đang dùng cơm tối đầy ắp tiếng cười.

Thân thể Diệp Căn Niên còn chưa hồi phục hoàn toàn, sau khi bồi cha ăn cơm, theo lời khuyên của mọi người, mau chóng về nghỉ ngơi.

Diệp Căn Niên dỗ Diệp Dương ngủ, lúc đi ra vừa đứng nhìn thấy Thiệu Tư Hữu từ trong phòng Diệp Sóc đi ra, liếc nhau một cái, hai người ăn ý cùng nhau đi ra ngoài biệt thự.

Gió lạnh không ngừng thổi, bông tuyết rơi xuống, phủ kín mặt đất.

"Xem ra cha tôi đã đồng ý chuyện của hai người." Diệp Căn Niên nhìn phía trước, khẳng định nói, Diệp Sóc đối với Thiệu Tư Hữu vẫn là thương thức, lúc trước là lo lắng gia tộc Bồ Tư Nặc phản đối, hiện tại không có bản khoản, đáp án cũng rất rõ ràng.

Thiệu Tư Hữu cười cười, mặc dù hai tiếng vừa rồi, Diệp Sóc cũng hết sức làm khó anh, nhưng chung quy kết quả là tốt.

"Nơi đó, là mộ của mẹ tôi."

Diệp Căn Nhiên giơ tay lên chỉ về căn phòng màu trắng phía xa xa, quay đầu thấy trong mắt Thiệu Tư Hữu dâng lên kính trọng, lắc đầu một cái bổ sung: "Nhưng bà cũng không phải là mẹ ruột của Niên Niên, Niên Niên là con của cả tôi và người phụ nữ khác."

Nhìn kinh ngạc trong mắt Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Nhiên Hữu khổ sở cong cong môi, ngồi ở trên bậc thang ngược nhìn bầu trời: "Ngày Niên Niên ra đời, cha nhận điện thoại bị mẹ tôi bắt được, không cẩn thận từ trên cầu thang té xuống, sinh ra em gái của tôi, Căn Dương. Căn Dương vốn sinh ra đã non yếu, chỉ sống có mười hai ngày rồi rời đi, nó rất kiên cường, cho dù trên người chẳng chịt đầy ống cũng không khóc một tiếng. Sau đó không lâu, cha mang Niên Niên về."

Thiệu Tư Hữu yên lặng nghe, ngồi xuống giống tư thế của Diệp Căn Nhiên.

"Thay thế cho thân phận của Diệp Dương, mẹ ta rất thương Niên Niên. Nhưng Niên Niên cùng Căn Dương không giống nhau chút nào, vừa thích khóc, thích náo, ưa làm nũng, cả ngày bám lấy tôi, tôi rất ghét nó, năm năm sau, tôi điều tất cả hộ về đi, vứt bỏ nó một mình ở Thiên Kiều." dienddaannleeqqquyyddoon

Diệp Căn Nhiên dừng lại, bắt những bông tuyết trong không khí: "Cũng là một ngày tuyết rơi như thế này. . ."

"Sau đó cô lại quay lại đón Niên Niên." Thiệu Tư Hữu quay đầu, nhìn Diệp Căn Nhiên.

"Tôi không tìm được." Diệp Căn Nhiên cười khổ lắc đầu một cái, "Ở Thiên Kiều không thấy nó, tôi tìm cả ngày, không có tìm được. Về sau, Niên Niên được cha đưa về lần nữa từ người phụ nữ kia, nhưng cái gì cũng thay đổi. Nó không hề làm nũng nữa, cũng không cười đáng yêu nữa, huấn

luyện vất vả thế nào cũng không khóc nháo, kiên cường giống như biến thành người khác, tôi bắt đầu đối tốt với nó, cưng chiều bảo hộ nó, nhưng sự lệ thuộc trước đó đã biến mất hoàn toàn."

"Thiệu Tư Hữu, Niên Niên chính là loại trải qua một lần bi thương sẽ không nghĩ quay đầu, tôi vẫn cho là, sau khi bị Nam Cung Minh Húc thương tổn, nó sẽ không tin tưởng vào tình cảm nữa, nhưng nó lại đón nhận cậu." Diệp Căn Nhiên chấm dứt hồi tưởng, quay đầu ánh mắt sáng quắc nhìn Thiệu tư Hữu, rành mạch từng chữ: "Cho nên nếu như có ngày cậu khiến nó tổn thương, không cần biết lý do là gì, tôi đều sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó." Thiệu Tư Hữu ừm nhả đứng dậy, đưa tay gạt tuyết trên vai, "Nếu như không để ý cô là người thân của Niên Niên, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô." dienddaaannleeqqquyyddoon

Diệp Căn Nhiên cười yếu ớt, đối với lời nói của Thiệu Tư Hữu không có chút bất mãn.

"Mẹ ruột của niên Niên giờ đang ở đâu?" Thiệu Tư Hữu hỏi.

"Không biết, từ lần đó về sau bà ấy cũng không xuất hiện nữa, Niên Niên vẫn cho là, mẹ tôi là mẹ ruột của nó, rất thương nó."

Thiệu Tư Hữu nhìn căn phòng màu trắng kia, anh nhớ rõ lần trước khi lấy thân phận Niên Nhạc Nhạc trở về đây, Diệp Căn Nhiên nhìn vườn hoa khô héo trong mắt đầy bi thương, xoay người, hướng trong biệt thự đi tới, giọng nói theo gió truyền lại: "VẬY HÃY ĐỂ CHO CÔ ẤY NGHĨ NHƯ VẬY ĐI."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Cả đêm không mộng寐, Diệp Cẩn Niên ngủ một giấc rất sâu, công lớn phải thuộc về thuốc của Diệp Dương cho cô có thành phần thuốc ngủ, hôm qua Thiệu Tư Hữu xuất hiện, cô tỉnh lại được xuất viện, sau bữa cơm chiều lại đi ngủ, thần trí mơ màng Thiệu Tư Hữu vào phòng lúc nào cũng biết.

Vì vậy, khi Diệp Cẩn Niên tỉnh lại bắt gặp gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt thì lắp bắp kinh hãi.

Lông mi dài đậm, sống mũi thẳng, môi mỏng, đôi mắt chậm chậm mở ra chất đầy dịu dàng nhìn Diệp Cẩn Niên.

"Chào buổi sáng."

Giọng nói trầm thấp giống như có như không ở bên tai, khiến Diệp Cẩn Niên chột hiều giật mình mình lúc này không chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt anh, thậm chí cả người cũng đều không có hình tượng chút nào nằm ở trên người Thiệu Tư Hữu.

Đây là tình huống gì?

Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Diệp Cẩn Niên, đáy mắt chứa đựng nụ cười nhìn cô, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Diệp Cẩn Niên: "Ngoan, đi xuống nghỉ một lát, tay anh bị em làm tê quá rồi."

"A, được." Khuôn mặt vốn đang mê mang chợt đỏ lên, Diệp Căn Niên trở mình một cái từ trên người Thiệu Tư Hữu lăn xuống, xuýt nữa rơi xuống đất.

"Cẩn thận một chút." Vội vàng túm lấy cơ thể của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu thất bại nhìn chân tay vụng về của Diệp Căn Niên, cúi đầu nhìn cô bởi vì động tác lật người mà da thịt lộ ra ngoài áo ngủ, ánh mắt bỗng dừng tối sầm lại, cúi đầu, chính xác bao trùm lấy môi cô.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ bao phủ lên phòng ngủ.

Năm phút sau, tiếng nước chảy ra trong phòng tắm.

Diệp Căn Niên vùi ở trong chăn nhớ tới bộ dáng buồn bực của Thiệu Tư Hữu vọt vào phòng tắm, không nhìn được trên môi nở nụ cười, Thiệu Tư Hữu như vậy, có tính là tự tạo nghiệt hay không?

Xốc chăn đi tới bên cửa sổ kéo rèm ra, trên bệ cửa sổ phủ đầy tuyết trắng dưới ánh mặt trời không ngừng lấp lánh, ngoài cửa sổ, một chiếc Maybach màu đen dừng ở bên ngoài cổng sắt, mui xe cũng phủ đầy tuyết, có thể thấy được chiếc xe này đã đỗ ở đây rất lâu.

Diệp Căn Niên khẽ ngăn người, có thể chạy xe đến nhà tổ của của nhà của Diệp, đối phương hẳn là người quen, chẳng lẽ là vị anh rể trong truyền thuyết?

Đang muốn nhìn rõ một chút, giọng của màu đen Thiệu tư Hữu từ sau lưng truyền đến: "Bên cửa sổ rất lạnh, lại đây nằm xuống để bôi thuốc."

"Em không còn sợ lạnh như vậy nữa." Diệp Căn Niên quay đầu cười một tiếng, đổi thân thể, cô cũng không còn sợ lạnh như Niên Nhạc Nhạc nữa, mặc dù nhiệt độ trong phòng cao hơn bình thường, cũng chỉ là bởi vì thói quen, nghĩ như vậy, Diệp Căn Niên chợt giương mắt hỏi "Thiệu tư Hữu, anh có hiểu thế nào là thói quen hay không?"

Bén nhạy bắt được vẻ chán nản thoáng qua trong mắt cô, màu đen màu đen Thiệu Tư Hữu lập tức hiểu được ý tứ của cô, thở dài ôm Diệp Căn Niên vào ngực, cảm chổng lên đỉnh đầu của cô: "Niên Niên, có phải anh làm chưa đủ tốt, cho nên em mới không chịu tin anh như vậy?"

"Không phải, dĩ nhiên không phải." Trong mũi là hương vị nhàn nhạt quen thuộc, Diệp Căn Niên ở trong vòng tay ấm áp dùng sức lắc đầu, có chút hối hận chính mình đã hỏi anh như vậy.

Cô là Diệp Căn Niên, trong quá khứ thậm chí là hiện tại, cô vẫn là Nam Cung phu nhân, một lần hôn nhân thất bại, từng mất đi một đứa bé, những thứ này cô không thể nào quên đi được.

Bởi vì để ý, cho nên lo được lo mất, bởi vì để ý, cho dù tin tưởng Thiệu Tư Hữu không để ý, cũng không cách nào xem nhẹ chính mình không còn hoàn mỹ.

"Đứa ngốc. Nếu như anh quan tâm những thứ kia, cũng sẽ không đợi nhiều năm nữa vậy." Vuốt vuốt mái tóc có chút rối loạn của Diệp Căn Niên, bên môi khẽ nở nụ cười.

"Hơn nữa hiện tại có thể không cần lo lắng uy hiếp của gia tộc Bồ Tư Nặc, có thể không cần bận tâm ân oán của hai nhà Niên, Thiệu anh sẽ có thêm nhiều thời gian ở bên em. Niên Niên, em phải biết bất kể em là Niên Nhạc Nhạc hay là Diệp Căn Niên, chỉ cần thân thể ở bên cạnh anh là em, anh đã cảm thấy đây là may mắn lớn nhất rồi."

Diệp Căn Niên ngửa đầu, lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêm túc của Thiệu Tư Hữu, chuyên chú nhìn cặp mắt của anh. Trong mũi tràn lên một trận chua xót, cô nghĩ, gặp Thiệu Tư Hữu, mới là may mắn lớn nhất của Diệp Căn Niên.

"Niên Niên, lúc này em nên bày tỏ cảm động, chứ không phải cứ ngây người thế này." Bất đắc dĩ cười nhẹ, Thiệu tư Hữu hôn nhẹ lên đôi mắt

đang trợn tròn của của, giọng nói mang theo ám muội.

Từng điểm từng điểm, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt tinh tế của cô, cuối cùng khóa chặt cánh môi mềm mại, trần trọc xâm nhập.

Hai cánh tay không tự chủ vòng lấy cổ Thiệu tư Hữu, Diệp Căn Niên nhiệt tình đáp lại, tình cảm chân thành không tiếng động thừa nhận ước định giữa hai người.

Thời điểm tách ra hô hấp không còn ổn định, ngón tay Diệp Căn Niên khẽ vuốt mấy sợi tóc ướt nhẹ của Thiệu tư Hữu, vừa nhìn đã biết được dự vọng của anh, nghiêng người từ trong vòng tay ấm áp của anh lui ra ngoài:

"Để chị đến giúp em bôi thuốc đi, em không muốn Thiệu tổng trong sáng nay phải tắm nước lạnh mấy lần đâu."

Nói xong, trước nụ cười bất đắc dĩ của Thiệu Tư Hữu cô chạy vào phòng tắm.

Dọn dẹp thỏa đáng, Diệp Căn Niên mặc một bộ đồ màu trắng thoải mái từ trên lầu đi xuống, Diệp Sóc, Diệp Căn Niên, Diệp Dương còn có Thiệu Tư hữu cũng đã ngồi ở trong phòng ăn, mùi thơm của cháo khiến Diệp Căn Niên rất muốn ăn.

"Cha, vừa rồi có phải có khách tới hay không?" Quét một vòng không thấy bóng dáng của anh rể đâu, Diệp Căn Niên có chút kỳ quái, nhất là vẻ mặt không đổi của Diệp Căn Niên, chẳng lẽ người nợ không có vào?

"Ừ." Diệp Sóc gật đầu một cái, gương mặt nhìn Thiệu tư Hữu đang lấy ly sữa giúp Diệp Căn Niên: "Long Việt vừa tới."

"Nha. . . Ừm?" Diệp Căn Niên kinh ngạc ngẩng đầu, "Long Việt? Vậy hẳn anh ta đâu?"

Là nghe nói mình đã tỉnh nên tới thăm đi, Long Việt người này thật là.

"Ấn Long có nhiều việc, đã đi rồi." Diệp Căn Nhiên trả lời, vẻ mặt quái dị không nói ra được.

"Rất bận?" Diệp Căn Nhiên nheo mắt lại, rõ ràng không tin. Xe bị tuyết phủ đầy như thế, rõ ràng thời gian ở lại không ngắn, làm sao lại không chờ được để gặp cô?

"Nội loạn của Ấn Long mới dẹp không bao lâu, bận rộn là chuyện bình thường." Diệp Căn Nhiên bổ sung. Ánh mắt liếc qua vẻ mặt nghiêm trang của Thiệu Tư Hữu đang múc cháo giúp Diệp Căn Nhiên, rõ ràng dụ dằng ưu nhã như thế, tham muốn giữ lấy quả thực không thể nói nổi, quả thật so với hồ ly còn狡 hoạt hơn, quả thật cô muốn thay em gái đáng thương toát mồ hôi rồi.

"Không bao lâu? Hiệu suất xử lý công việc của Ấn Long càng ngày càng kém." Diệp Căn Nhiên cắn một miếng sandwich Thiệu Tư Hữu đưa tới nói, đột nhiên thấy ánh mắt Diệp Dương, ách, đây là ý gì? Thương hại?

Không hiểu được ánh mắt của Diệp Dương, Diệp Căn Nhiên cúi đầu nhìn về phía mâm của mình, quay đầu nhìn gương mặt như cười như không của Thiệu đại thiếu gia, trên đầu hiện mấy vạch đen, Thiệu Tư Hữu, anh tuyệt đối là cố ý!

*

Nhà họ Diệp cùng nhà Nam Cung đều tính giấu giếm chuyện Diệp Căn Nhiên tỉnh lại, yêu cầu bệnh viện nói năng cẩn trọng. Không còn lo ngại gia tộc Bồ tư Nặc, dưới đề nghị của Diệp Sóc, ngày thứ hai Diệp Căn Nhiên cùng mấy người đều trở lại biệt thự của nhà họ Diệp trong thành phố.

Diệp Căn Nhiên bận việc điều hành Diệp thị, Diệp Căn Nhiên nhàn rồi mà nhàm chán, vì vậy hóa trang đầy đủ cùng Thiệu Tư Hữu dạo phố, chọn quà

giảng sinh cho mọi người.

Địa điểm, trung tâm thương mại Tân Áo.

Trung tâm thương mại này là thành quả đầu tiên của Diệp Căn Niên sau khi tiếp quản tập đoàn Nam Cung, đối với việc phân chia cấp bậc tiêu dùng từng gây tranh cãi không nhỏ, nhưng hình thức này có thể thỏa mãn thú tiêu tiền của một đám người ưu việt, mức độ tiêu thụ hàng cao cấp ở đây là minh chứng tốt nhất.

Trừ việc đến đây có thể tránh ký giả chụp ảnh, Diệp Căn Niên cũng không phủ nhận tới đây với mục đích khảo sát.

"Nhìn cái này thế nào?" Chọn một lễ phục màu đỏ, Diệp Căn Niên so ở trên người quay đầu hỏi ý kiến của Thiệu Tư Hữu, đôi mắt giấu trong cặp kính mang theo nụ cười.

Lễ phục hở vai hơi trễ ngực, sau lưng khoét một khoảng lớn, trước ngực có đính kim cương, làn váy màu hơi tối có phong cách cổ điển rất đẹp mắt.

"Vị tiểu thư này thật có mắt, lễ phục này do nhà thiết kế Tam Niên tạo ra, lấy yếu tố hiện đại kết hợp cổ điển rất hoàn mỹ. . ."

Thiệu Tư Hữu nhéo nhéo lông mày, trong mắt mang theo một tia không đồng ý: "Khó coi."

Diệp Căn Niên có chút không vui nhìn anh một cái: "Chỗ nào khó coi?"

Hẹp hòi, nhìn anh nhìn chăm chăm sau lưng lễ phục cũng biết anh đang nghĩ cái gì, không có chuyên môn cũng cảm thấy, y phục này với lễ phục mấy hôm trước Lâm đại mỹ nhân xuất hiện trong tiệc rượu, thậm chí có điểm tương đồng đấy.

"Diệp Cẩn Niên?" Diệp Cẩn Niên đang định mở miệng nhạo báng mấy câu, đột nhiên bị một giọng nói đặng đặng tức giận, cắt đứt ý tưởng của cô.

Xuất hiện trước mặt quý phụ, phục trang đẹp đẽ, hoa lệ bức người, một đôi con ngươi màu nâu mang theo vài phần cay nghiệt, đi theo phía sau mặt là vóc người nhỏ yếu vô tội, Sở Nhược.

Thoáng qua kính ngạc, vẻ mặt Diệp Cẩn Niên dần dần khôi phục như thường, hướng quý phụ trước mặt nhàn nhạt cười một tiếng, ôn hoà chào hỏi: "Nam Cung lão phu nhân, thật là trùng hợp."

Oan gia ngõ hẹp rồi đây, lần cuối gặp mặt ở nhà Nam Cung, chỉ chớp mắt đã bảy năm trôi qua rồi, mẹ chồng tiền nhiệm hoặc cũng có thể đương nhiệm bà Hứa Lệ Hoa, bộ dáng cả vú lấp miệng em quả thực một chút cũng không đổi.

"Diệp Cẩn Niên, nếu cô tỉnh thì ngoan ngoãn cùng Minh Húc về nhà, bây giờ cô vẫn chưa có ly hôn cùng Minh Húc nhà tôi đâu, cứ như vậy trước mặt mọi người lôi lôi kéo kéo đàn ông chỗ đông người thế này, cô còn biết cái gì gọi là xấu hổ nữa không?" Hứa Lệ Hoa bất mãn nhìn Diệp Cẩn Niên, chứng kiến cô lôi kéo Thiệu Tư Hữu thì ghét bỏ khiển trách.

"Xấu hổ? Ta đương nhiên biết." Nghe được Hứa Lệ Hoa chất vấn, Diệp Cẩn năm rục rở trong veo mắt trong thoáng qua một tia u lãnh, vẻ mặt tự nhiên tháo kính mát xuống, chỉ vào đứng ở Hứa Lệ Hoa sau lưng Tiêm Tiêm giả bộ Sở Nhược cười hỏi: "Bên người ngài vị này không phải là đang hai chữ này Đại Ngôn Nhân sao?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 106

"Xấu hổ?" Diệp Căn Niên cười lạnh nhìn về khuôn mặt vênh váo hả hê kiêu ngạo giống như một con khổng tước Hứa Lệ Hoa, chỉ hướng Sở Nhược cười hỏi: "Những lời này nên dành cho vị vên cạnh bà mới phải?"

Diệp Căn Niên vừa nói xong, sắc mặt Sở Nhược lập tức thay đổi, nhưng lại rất nhanh lại che giấu đi xuống.

"Bác gái, có lời gì chúng ta vẫn là về nhà nói đi, không nên ở chỗ này. . ." Nhẹ kéo cánh tay Hứa Lệ Hoa, Sở Nhược dịu dàng nhỏ nhẹ khuyên nhủ, lông mi dài buông xuống che lại ánh mắt tức giận.

"Trở về? Chẳng lẽ con còn muốn để cô ta vào cửa nhà Nam Cung hay sao?" Hất cánh tay Sở Nhược ra, Hứa Lệ Hoa căm tức nhìn Sở Nhược một cái, trong giọng nói tức giận vì Sở Nhược không biết cách tranh giành: "Minh Húc bị người phụ nữ này mê hoặc, chẳng lẽ con cũng muốn đi theo nó cùng nhau càn quấy sao?"

"Không phải vậy, chỉ là con cảm thấy, nếu chuyện tình bảy năm trước Minh Húc cũng đã không so đo rồi, chúng ta có phải hay không cũng. . ."

"Cũng cái gì? Nó không so đo? Người phụ nữ này cùng nhà họ Diệp thiếu chút nữa làm hại Minh Húc không thể về được, muốn làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra? Năm mơ!" Hứa Lệ Hoa lạnh lùng khế hừ, ánh mắt độc ác trừng về phía Diệp Căn Niên: "Diệp Căn Niên, Tân Áo là tài sản của nhà Nam Cung, nếu như cô còn nhận biết được điều này, hãy mau chóng

chủ động cùng Minh Húc ly hôn, nếu không, lấy việc cô cùng đàn ông đi dạo ở nơi này làm bằng chứng, dẫn đến đàm tiếu của mọi người."

"Vậy sao." Diệp Căn Niên lơ đãng cười một tiếng, kéo tay không có chút nào di động của Thiệu Tư Hữu, khước mắt liếc xéo trở lại: "Tôi thế nào nhớ rõ, trong lúc tôi ‘ ngủ mê man ’, Sở tiểu thư cùng Nam Cung Minh Húc hình cũng có một trận huyên náo không mấy tốt đẹp thì phải?"

"Cô. . ."

"Diệp tiểu thư, chuyện lúc trước giữa chúng ta có thể là có chút hiểu lầm, bảy năm qua Minh Húc đối cô thế nào mọi người đều rất rõ ràng ," Sở Nhược đỡ lấy Hứa Lệ Hoa đang run rẩy vì tức giận, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa cô quả thật không nên cùng Thiệu tổng như vậy, Thiệu tổng cùng Niên Nhạc Nhạc tiểu thư có hôn ước trước đây không lâu, cô cùng ngài ấy như vậy. . . Thật sự không quá thích hợp."

Giọng nói khiếp đảm thật nhỏ, cẩn thận nhìn về ánh mắt của Diệp Căn Niên, còn thêm một phen chỉ trích vì ‘ chínhnh nghĩa ’, thu hút không ít ánh mắt của nhân viên bán hàng, càng không cần phải nói tới Hứa Lệ Hoa cực kỳ bất mãn với Diệp Căn Niên.

"A, thì ra còn là đàn ông đã có vợ, Diệp Căn Niên, cô thật khiến tôi rửa mắt để nhìn đấy." Trong giọng nói bén nhọn không chút nào che giấu chán ghét cùng giễu cợt, Hứa Lệ Hoa cười lạnh nhìn Diệp Căn Niên.

Cuộc sống mỗi ngày của Hứa Lệ Hoa trừ đánh bài chính là đi dạo phố, đối với tên tuổi của Thiệu Tư Hữu đã từng nghe qua, nhưng bản thân là lần đầu nhìn thấy, cũng không nhớ ra anh là Thiệu tổng có thực lực tương đương với tập đoàn Nam Cung, cho nên cậy vào thân phận cao của mình, căn bản không đem đối phương để ở trong mắt.

Thiệu Tư Hữu khẽ vận lông mày, đây có thể tính là lần đầu tiên Diệp Căn Niên cùng anh hẹn hò, liền bị hai người nàyquấy rầy, đáy mắt lộ rõ

không vui.

"Thế nào, thì ra là có hôn ước là người đã có vợ sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Một người đàn ông có vợ cùng một người đã có chồng tay trong tay ra đường, các người tốt cuộc có hay không. . ." Nghe Thiệu tư Hữu mở miệng, Hứa Lệ Hoa theo bản năng muốn giáo huấn vài câu, bắt gặp con người màu đen u ám của Thiệu Tư Hữu, những gì muốn nói liền nuốt vào bụng.

Cho tới bây giờ bà mới nhìn thẳng người đàn ông đứng bên cạnh Diệp Căn Niên, mặt mũi tuấn mỹ, cử chỉ thong dong, khi giơ tay nhắc chân lộ ra khí chất tôn quý.

Đây là người nào?

"Nếu là như vậy, thì vị Sở tiểu thư này năm mười tám tuổi cùng Thành quản lý của tập đoàn Y Đẳng đính hôn, bảy năm trước tổng giám đốc Nam Cung mang theo cô ấy nhập cảnh, hành động dụ dỗ người đã có chồng như vậy, cũng khiến tôi giữa mắt nhìn rồi."

Sắc mặt của Sở Nhược bỗng dưng trắng bệch.

Mà Hứa Lệ Hoa bị ánh mắt sắc lạnh của Thiệu tư Hữu làm kinh sợ, trong lúc nhất thời vẫn không phản ứng kịp.

Đầu mắt Diệp Căn Niên thoáng qua vẻ không kiên nhẫn, lườm cùng những người này đấu võ mồm: "Nam Cung phu nhân, tám giờ sáng mai, tôi sẽ ủy thác luật sư mang hiệp nghị ly hôn đã ký tới tập đoàn Nam Cung, nội dung cùng hiệp nghị bảy năm trước không có sự khác biệt, Tư Hữu, chúng ta đi."

Lôi kéo Thiệu tư Hữu, Diệp Căn Niên không chút do dự xoay người, một ngày đẹp trời, liền bị hai kẻ phá đám này làm hỏng rồi.

"Diệp tiểu thư nói không có sự khác biệt, vậy cổ phần trong tay Diệp Căn Nhiên cô định xử lý như thế nào?" Sau lưng, giọng nói dò hỏi của Sở Nhược truyền đến.

Diệp Căn Nhiên ngừng chân lại một chút, nụ cười giấu cợt trên môi từ từ mở rộng, Sở Nhược vẫn như vậy, chỉ là lúc trước chính cô đã nói qua không cần phân nửa tài sản của nhà Nam Cung.

"Ban đầu tôi ký không nhận một phần của nhà Nam Cung, nhưng kia là cổ phần của chị gái tôi, tám năm trước tập đoàn Nam Cung gặp khó khăn đã bỏ vốn giúp đỡ, quy trình chuyển nhượng hoàn toàn tuân thủ pháp luật, thuộc về hợp đồng mua bán, không chiếm một phần tiện nghi của tập đoàn Nam Cung, nếu cô có ghi vấn đề về vấn đề chuyển nhượng này, nếu như phát hiện chỗ nào bất hợp pháp, rất hoan nghênh cô lấy đó làm bằng chứng khởi tố tôi."

Nói xong, Diệp Căn Nhiên nhìn đến sắc mặt đồng thời đen lại của Hứa Lệ Hoa cùng Sở Nhược, cười bổ sung: "Cũng nhờ Sở tiểu thư ‘ tốt bụng ’ nhắc nhở, ngày mai ta nhờ luật sư tính luôn phần lợi nhuận của số cổ phần này trong bảy năm qua, phiên Sở tiểu thư thông báo đến phòng tài vụ của quý công ty."

"Như vậy, ngày mai gặp lại."

Xoay người, Diệp Căn Nhiên lôi kéo Thiệu Tư Hữu rời đi, bị chụp hình thì thế nào? Cô vốn là không muốn một phần tiền của tập đoàn Nam Cung.

Bảy năm trước cô không cần, bảy năm sau cô càng khinh thường.

Trời đã nhá nhem tối, đường phố đã lên đèn, ra khỏi trung tâm thương mại Tân Áo, Diệp Căn Nhiên hít thở không khí thoáng mát bên ngoài, gió lạnh thổi từng cơn, cuốn theo từng trận mát lạnh.

Cảm thấy bàn tay được truyền thêm hơi ấm, cùng với, lực độ càng thêm buộc chặt.

Nghiêng đầu nhìn sang, không chút ngoài ý muốn chống lại cặp mắt dịu dàng như nước. Diệp Cần Niên khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Cô rất tốt, không còn một phần cố chấp, cũng sẽ không bị những lời nói cay nghiệt đó tổn thương nữa.

Mặc dù chuyện tốt vì hai người kia mà xuất hiện mà phá hỏng.

"Làm sao bây giờ, còn chưa chọn được quà cho Diệp Dương." Nhìn bên ngoài một chút, Diệp Cần Niên nghiêng đầu hỏi, thời gian đã không còn sớm trừ thiếu phần của Diệp Dương, những người khác đều đã ký đưa đến tận nhà.

"Tối nay anh bảo chú Nhượng mang một phần quà sang, bảo đảm nó sẽ thích, về nhà ăn cơm trước đi, ra ngoài quá lâu trong nhà sẽ lo lắng, hơn nữa thân thể của em còn chưa hoàn toàn hồi phục." Thiệu Tư Hữu thấy Diệp Cần Niên không quá để ý chuyện vừa rồi, sắc mặt cũng hòa hoãn xuống.

"Vậy có được không? Diệp Dương nhìn ngoài mặt rất an tĩnh, thật ra là cùng với hồ ly tinh một dạng, điểm này rất giống với cha nó, nếu là nó không hài lòng, đoán chừng lại bị nó tính kế. . ." Diệp Cần Niên hiển nhiên không tin tưởng, nhưng vẫn là mặc cho Thiệu Tư Hữu an bài, đi về bãi đậu xe.

"Em làm sao gặp được cha của Diệp Dương?"

"Cũng coi như chưa có gặp qua, ở tiệc rượu lần đó, ngày mà em xảy ra chuyện. . ."

Vừa nói, Diệp Căn Niên vừa chui vào trong xe, Thiệu Tư Hữu mặt cứng chiều thả lỏng, nổ máy chạy về hướng biệt thự nhà họ Diệp.

Cách đó không xa, một người mặc áo khoác ngoài màu đỏ, người phụ nữ có mái tóc màu nâu quăn rũ không thể tin trọn to hai mắt, nhìn chiếc xe đã đi mất hơn nửa ngày không lấy lại được tinh thần, nửa ngày mới thét lên một tiếng : "Thiệu Tư Hữu! Trời ơi, Nhạc Nhạc bảo bối của ta phải làm sao a!"

*

Trở lại nhà họ Diệp vừa đúng thời gian cơm tối, Diệp Sóc không có ở nhà, nghe nói là được Long Việt đưa đến Ấn Long xử lý một số chuyện. Nhắc tới Long Việt, Diệp Căn Niên lại muốn oán trách mấy câu, không thể nghi ngờ bóp chết mấy tia ôn nhu dịu dàng trong mắt Thiệu Tư Hữu.

Còn hai ngày nữa là lễ Giáng Sinh, sau đó sẽ là ngày giỗ mẹ của Thiệu Tư Hữu.

Sau bữa cơm chiều Thiệu Tư Hữu trở lại nhà họ Thiệu, Diệp Dương vùi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Diệp Căn Niên bị Diệp Căn Niên lôi vào phòng đối thuốc.

"Chín giờ sáng hôm nay, tập đoàn Nam Cung cùng tập đoàn Mạc thị chính thức ký hợp đồng, theo đó công trình ‘ Tục Lệ Đế Cảnh ’ sẽ được khởi công tháng hai năm sau. . ."

Giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên truyền tới, Diệp Căn Niên cẩn thận mở băng gác ngang hông Diệp Căn Niên ra, nhìn vết thương đã khép miệng, hơi nhú lông mày hỏi: "Hôm nay đi Tân Áo gặp phải phiền toái sao?"

"Dạ, gặp Hứa Lệ Hoa cùng Sở Nhược." Diệp Căn Niên cũng không giấu giếm, gãi đầu lên hai cánh tay, thuật lại một lần chuyện xảy ra hồi chiều.

Xem rat rung tâm thương mại Tân Áo, cũng không hoàn toàn là nơi tiêu tiền của giới thượng lưu, trong đó vẫn còn thiếu tính riêng tư.

"Nam Cung Minh Húc không nhất định sẽ ký." Nghe xong, Diệp Căn Nhiên nói thẳng vào trọng tâm.

"Chắc chắn sẽ có biện pháp để cho anh ta ký, hiện tại em cảm thấy kỳ quái là mấy lời kia của Hứa Lệ Hoa là có ý gì, " Diệp Căn Nhiên tựa vào trên ghế sa lon, "Chị, có thể giúp em điều tra xem bảy năm trước Nam Cung Minh Húc mất tích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Tức giận thì tức giận, cô cũng không thể bỏ qua việc Hứa Lệ Hoa nói tại cô mà suýt nữa Nam Cung Minh Húc không thể trở về, nếu những lời này xuất phát từ miệng Sở Nhược, cô chưa chắc để ý, nhưng từ Hứa Lệ Hoa thì không giống như vậy.

Nhà Nam Cung từ đời cha của Nam Cung Minh Húc tay trắng dựng nghiệp, Hứa Lệ Hoa xuất thân cũng không cao, chỉ là con gái riêng của một thương gia ở Kỳ Lâm, vì vậy dưỡng thành tính tình đanh đá chua ngoa.

Hiện tại nhà họ Diệp đang dần dần khôi phục nguyên khí, nếu như không tổn hại lợi ích trực tiếp, theo theo tính tình của Hứa Lệ Hoa chắc chắn sẽ không thể hiện thái độ chán ghét với cô công khai như vậy.

"Được, thật ra những thứ này chị cũng đang điều tra, nhưng không có manh mối." Diệp Căn Nhiên có chút thất bại trả lời, nghe ý tứ của Diệp Căn Nhiên, sự kiện này của nhà Nam Cung cùng nhà họ Diệp có liên quan? Hoang đường, trừ cha cùng chị em cô, chẳng lẽ còn có người khác có thể sai khiến thế lực của nhà họ Diệp sao.

Không đúng, Diệp Căn Nhiên nghĩ tới, tay đang bôi thuốc bỗng dừng lại, có lẽ, thật còn có một người khác. . .

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 107

Diệp Cẩn Niên mua điện thoại, không ngờ người đầu tiên gọi tới, không phải cha, không phải chị gái, cũng không phải là Thiệu Tư Hữu, mà là người đang ngồi đối diện xem kỹ xem kỹ vẻ mặt của cô Ân đại mỹ nhân.

Không giống với vẻ mặt tiêu sái toạc móng heo như trước mặt Niên Nhạc Nhạc, mỗi động tác của Ân mỹ nhân lúc này đều xứng với danh hiệu thực nữ cao quý cao nhã, cằm khễ nâng lên, ngón tay móc nhẹ tách trà bằng sứ màu trắng, ánh mắt nhẹ nhàng khách khí mà xa cách.

"Diệp tiểu thư, chúc mừng cô xuất viện." Ân mỹ nhân chủ động mở miệng.

Giọng nói lạnh lùng khiến Diệp Cẩn Niên có chút không quen giật giật khóe mắt, lòng không yên nhìn sắc trời dần tối bên ngoài, không trả lời.

"Tổng giám đốc Nam Cung nhất định rất vui mừng, chắc hẳn tin tức này vừa truyền tới, sẽ có rất nhiều người trong giới thương nhân gửi lời chúc phúc." Thấy Diệp Cẩn Niên không có phản ứng, Ân Dao tiếp tục nói.

Giọng điệu đương nhiên này khiến Diệp Cẩn Niên có chút mất hứng nhéo nhéo mi tâm, như có điều suy nghĩ nhìn ly trà đang nguội dần, trầm mặc.

"Diệp tiểu thư mê man lâu như vậy, tổng giám đốc Nam Cung một khắc không rời thật khiến người ta ngưỡng mộ, chắc hẳn. . ."

"Rốt cuộc là chị muốn nói cái gì?" Đột nhiên ngẩng đầu lên, Diệp Căn Niên không kiên nhẫn đẩy ly trà đang bốc khói về phía trước, cắt đứt lời nói của Ân Dao.

Lôi Nam Cung Minh Húc ra làm đề tài, Ân mỹ nhân đã thành công chọc giận cô.

"Diệp tiểu thư, Thiệu Tư Hữu đã có vị hôn thê." Ân Dao cũng không khách khí nhìn lại, trong đôi mắt quyến rũ không có chút ý cười, nếu Diệp Căn Niên muốn nói thẳng, cô cũng không cần vòng vo nữa.

Từ Lúc ở Tân Áo vô tình bắt gặp Thiệu Tư Hữu cùng Diệp Căn Niên rời đi, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, cho nên mới hẹn gặp Diệp Căn Niên.

Thiệu Tư Hữu rõ ràng là muốn ở chung với Niên Nhạc Nhạc a.

Diệp Căn Niên dĩ nhiên hiểu nguyên nhân Ân Dao tìm mình, vì vậy cố làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa gật đầu, vô tội nháy mắt, biết rõ còn hỏi: "A, vậy thì thế nào?"

"Nhạc Nhạc bây giờ còn đang ở bệnh viện, coi như Thiệu Tư Hữu đã từng thích cô, nhưng cũng chỉ là quá khứ. Ta cho là Diệp tiểu thư là người từng trả, sẽ không có hứng thú đi làm người thứ ba chứ."

Giọng của Ân Dao chột lạnh xuống, chỉ là trong đôi mắt nhanh chóng thoáng qua chút nghi ngờ, cô cảm thấy Diệp Căn Niên trước mắt mang lại cảm giác quen thuộc, nhất là đôi mắt này, cực kỳ giống nha đầu Niên Nhạc Nhạc kia, nhưng hai người chênh lệch rõ ràng như vậy, thế nào lại có cảm giác lẫn lộn.

"Ừm, cho nên sao?" Nghe Ân Dao nói xong, Diệp Căn Niên lần nữa đồng ý gật đầu, ưu nhã nhấp một ngụm trà.

"Cho nên cô cách xa Thiệu Tư Hữu một chút." Ân mỹ nhân nói năng có khí phách. Dời mắt không tiếp tục nhìn tới động tác của Diệp Căn Niên, luôn là lơ đãng so sánh người này với Niên Nhạc Nhạc, ngay cả động tác uống trà cũng giống hệt nhau!

Một suy đoán kinh hãi dần dần thành hình trong đầu.

Cô biết ban đầu Thiệu Tư Hữu có tâm ý với Diệp Căn Niên, luôn không hiểu tại sao Thiệu Tư Hữu luôn luôn lý trí lại động lòng với Diệp Căn Niên ngay từ bé. Sẽ không phải là bởi vì Diệp Căn Niên và Niên Nhạc Nhạc quá giống nhau, cậu ta mới đối với Nhạc Nhạc. . .

Không nên a, muốn tìm một tương tự rất khó có khả năng? Nếu chỉ vì giống nhau, Thiệu Tư Hữu hoàn toàn không cần thiết chống lại gia tộc Bồ Tư Nặc, huống chi ánh mắt chuyên chú như vậy, rõ ràng chính là biểu hiện của yêu.

Ân Dao có chút thất bại lắc đầu, vừa ngẩng đầu đúng lúc ánh mắt chứa đựng ý cười của Diệp Căn Niên đang nhìn sang, quả nhiên là giống nhau như đúc, không kịp suy nghĩ, miệng cũng đã đi trước một bước:

"Nhạc Nhạc?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Ân Dao lập tức liền muốn chửi mình ngu ngốc, nhưng không đợi thực thi suy nghĩ, liền bị tiếng cười của Diệp Căn Niên làm chấn kinh.

"Ừm, nhanh như vậy liền nhận ra?"

"Cô...cô, cô. . ." Không thể tin tưởng đôi mắt đẹp, Ân mỹ nhân ' cô, cô ' nửa ngày, hiển nhiên không thể tiếp nhận kích thích mãnh liệt trước mắt này, cô không có nghe lầm chứ? Diệp Căn Niên vừa mới nói cái gì!

Diệp Cẩn Niên cong môi cười một tiếng, chỉ chỉ kính mát trên bàn của Ân mỹ nhân, ngẩng mặt lên không hiểu hỏi: "Không phải nói mình thiên sinh lệ chất không sợ chụp ảnh sao? Vậy mang vật này ra ngoài làm gì a, người bạn rộ?"

Ân Dao sững sờ nhìn xem Diệp Cẩn Niên, nghĩ thầm, những lời này có chút quen thuộc?

"Ừ, cái đó Diệp Cẩn Niên cũng được gọi là có chút mách khéo, nhưng đáng tiếc, là một phụ nữ ngu ngốc." Hăng giọng một cái, Diệp Cẩn Niên đổi giọng tiếp tục nói.

"A!" Ân mỹ nhân thét một tiếng thật khoa trương, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng, đây rõ ràng là cô đã nói với Niên Nhạc Nhạc lúc ở nhà họ Thiệu, vẻ mặt giọng nói đều giống, chẳng lẽ. . .?

Trời ạ, ai tới cứu cứu cô.

Khó trách Niên Nhạc Nhạc luôn cực kỳ quan tâm đến nhà họ Diệp cùng nhà Nam Cung, khó trách Niên Nhạc Nhạc cùng Diệp Cẩn Niên lại ăn ý như vậy, khó trách Thiệu Tư Hữu động lòng với Niên Nhạc Nhạc, khó trách. . .

Chấp nối tất cả lại với nhau, rốt cuộc có xác minh rõ ràng.

Ân mỹ nhân bất mãn một hơi uống cạn ly trà, hoàn toàn không thấy phong thái cao quý ưu nhã vừa rồi, ánh mắt có chút né tránh nhìn hướng khác, không dám nhìn thẳng mặt Diệp Cẩn Niên.

Cảm giác nói xấu người khác bị bắt tại trận thật không tốt chút nào.

Chỉ là Diệp Cẩn Niên cũng lười so đo, mấy lời đó vốn không sai.

Một lát sau, Ân mỹ nhân lấy lại bình tĩnh cũng quên luôn đoạn lung túng kia, bắt đầu đòi lại quyền lại của chính mình: "Thì ra Thiệu Tư Hữu đã sớm biết, cũng không nói cho tôi biết, khó trách khi đó cười đến hả hê như vậy, hai người còn bí mật qua lại dưới mắt tôi, hại tôi còn tưởng cậu ta cùng tình cũ dây dưa không dứt."

Giọng nói nghe có vẻ là tức giận chỉ trích, nhưng đáy mắt cũng không giấu được nụ cười vui mừng.

"Không phải chị cũng gạt tôi sao?" Không nhìn đến Ân Dao uất ức tố cáo, Diệp Căn Niên lạnh lạnh trả lời.

Cô vẫn không biết Thiệu Tư Hữu thích mình từ lúc nào, trước không muốn hỏi, nhưng bây giờ nhìn Ân Dao nét mặt một bộ ‘ đã sớm biết ’, chua xót trong lòng ùn ùn kéo lên.

"Đó là bởi vì trước đây tôi với cô cũng không có quen biết, hiện tại muốn nói cho cô biết. Có muốn nghe không?" Ân mỹ nhân quyến rũ cười một tiếng, trong mắt thoáng qua tia giảo hoạt, bắt đầu thao thao bất tuyệt:

"Nói đến cái tâm sự kia của Thiệu Tư Hữu, nghe nói là từ khi cô bị mèo cào thì bắt đầu. . ."

Màn đêm thâm trầm, ánh đèn rực rỡ, bên cạnh ô cửa sổ trong quán cà phê, hai cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nhau, chỉ nhìn xa xa, cũng nghe được tiếng cười thanh thúy không ngừng. Một chiếc Bentley màu đen chậm rãi dừng ở góc đường cách đó không xa, một gương mặt tuấn mỹ lộ ra ngoài cửa xe, ngưng mắt nhìn nụ cười xinh đẹp bên ô cửa sổ, nụ cười nhu hòa nở trên môi.

*

Mặt trời đã lên cao xuyên qua lớp mây dày cộm xuyên xuống mặt đất, một ngày mới rốt cuộc lại tới.

Trong không khí có điểm vài bông tuyết, không khí sáng sớm ánh sáng lấp lánh màu bạc. Từng cây thông Noel tràn ngập các cửa hàng, phía trên trang trí nhiều vaạt phấm, những đũa nhỏ xếp hàng trên bậc thang của quảng biểu diễn thánh ca theo hướng dẫn của cha xứ, ấm áp trong ngày lễ tràn ngập nơi nơi, tiếng cười gia đình sum họp rất chân thực.

Bên cửa sổ trên tầng cao nhất của cao ốc tập đoàn Nam Cung, Nam Cung Minh Húc toàn thân tây trang màu đen cô đơn, con người lẳng lặng ngắm nhìn dòng người nhộn nhịp trên phố, ngón tay không có quy tắc móc nhẹ thành ghế, nhả cười trên ngón áp út lấp lánh không ngừng.

Cửa gõ nhẹ mấy tiếng, theo giọng nói rầm thấp của Nam Cung Minh Húc, bóng dáng của Sở Nhược xuất hiện ở cửa, Hứa Lệ Hoa cao quý bức người đi phía sau.

"Minh Húc, bác gái tới." Sở Nhược nhẹ giọng nói, tầm mắt quét qua tay phải đang nắm chặt của Nam Cung Minh Húc, cuối cùng chuyển đến khung ảnh cưới đặt ở trên bàn, thoáng qua một tia giễu cợt.

"Mẹ?" Nam Cung Minh Húc có chút kỳ quái xoay người, mi tâm khẽ vặn lên, bình thường Hứa Lệ Hoa cũng không tới công ty, cho dù có chuyện cũng chỉ điện thoại đến.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

"Đến đưa thứ này cho con." Sắc mặt Hứa Lệ Hoa không tốt ngời xuống ghế sa lon, ý bảo Sở Nhược đưa một xấp ảnh tới: "Xem xem con tìm cho mẹ con dâu tốt như thế nào, cùng người ta làm những chuyện gì!"

Nam Cung Minh Húc nhận lấy, sắc mặt vốn âm trầm trong nháy mắt phủ một tầng băng.

"Minh Húc, không phải là mẹ nói con, chuyện Diệp Căn Niên tình cũng không nói cho mẹ biết, lúc cô ta ở bệnh viện, con nói con cảm thấy hổ thẹn

với nó, những năm gần đây con làm gì cho nó mẹ cũng không trách con, nhưng còn bây giờ thì sao? Con xem một chút, vừa tỉnh lại đã làm ra những chuyện này? Năm tay đàn ông có vợ đạo phố không nói, còn dám trắng trợn chạy đến địa bàn của tập đoàn Nam Cung , chẳng lẽ coi chúng ta chết hết rồi sao!"

"Mẹ, con sẽ xử lý." Nam Cung Minh Húc nhú lông mày nói, tầm mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi nụ cười rạng rỡ của người phụ nữ trong ảnh, ánh mắt càng lạnh lẽo.

Khuôn mặt tươi cười này hẳn không xa lạ, ở học viện Y Nhĩ nhiều năm về trước, lần đầu gặp mặt cũng chính là bị nụ cười xinh đẹp này hấp dẫn. Nhưng từ lúc yêu nhau đến khi kết hôn, nụ cười này xuất hiện ngày càng ít, cơ hồ đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của hắn.

Khi nhìn lại một lần nữa, lại là trong tay một người đàn ông khác, Diệp Căn Niên, sao em dám!

Tay phải hung hăng dùng sức bóp nát gương mặt dung túng bên cạnh Diệp Căn Niên, đến nụ cười của Diệp Căn Niên thì dừng lại, tức giận, cũng không thể nào bỏ được nụ cười khiến hắn nhớ nhung.

"Chờ con xử lý? Con sẽ ly hôn với cô ta sao? Nhiều năm như vậy, con có thiếu nợ nó cũng đã trả hết rồi, huống chi ban đầu là nhà họ Diệp có lỗi với chúng ta trước" chỉ chỉ hai người trong hình, Hứa Lệ Hoa tức giận, giọng nói bén nhọn không che giấu chán ghét, "Nếu như nữtiếng nữa luật sư của Diệp Căn Niên không mang thỏa thuận ly hôn tới, thì con lập tức gửi tới Diệp thị đi, con dâu như vậy, nhà Nam Cung chúng ta không dạy nổi. Hơn nữa bên cạnh con cũng không thiếu người tốt hơn Diệp Căn Niên."

Nói xong, ánh mắt Hứa Lệ Hoa quét qua Sở Nhược bên cạnh.

"Mẹ, con sẽ không ly hôn với Căn Niên." Nam Cung Minh Húc ngẩng đầu lên nhìn về phía Hứa Lệ Hoa, ánh mắt kiên định.

Hắn cho là hắn đã nói rất rõ ràng, ly hôn, tuyệt đối không có khả năng.

"Không thể? Tại sao không thể?" Giọng nói của Hứa Lệ hoa lập tức gia tăng, không thể tin tưởng mắt, bà nghĩ thế nào cũng không thông, con trai kiêu ngạo của bà sao lại đối với một người phụ nữ này sống chết không buông:

"Minh Húc, Diệp Căn Niên có cái gì tốt? Nhà họ Diệp thất bại thảm hại, tình cảnh hiện tại, ai nhìn vào cũng biết là cái thùng rỗng, cho dù có ngày khôi phục lại, dựa vào việc bọn họ từng qua lại với xã hội đen, chẳng lẽ con không sợ bọn họ liên lụy đến tập đoàn Nam Cung chúng ta hay sao? Lại nói là Diệp Căn Niên cũng muốn ly hôn, không tin con có thể hỏi Sở Nhược."

"Là thật đó." Nghe Hứa Lệ Hoa nói, Sở Nhược vội vàng trả lời, thấy Nam Cung Minh Húc vẫn không cử động, trong mắt thoáng qua ghen tức: "Minh Húc, bảy năm trước Thiệu thị cùng tập đoàn Nam Cung hợp tác, mặc dù Thiệu Tư Hữu mang lại cho tập đoàn chúng ta nhiều lợi nhuận, nhưng xét đến tình huống của tập đoàn Nam Cung lúc đó, Thiệu Tư Hữu cũng không cần thiết phải đầu tư, mà Diệp tiểu thư lại có thể thuyết phục Thiệu Tư Hữu ký hợp đồng, liên hệ với nhau, có điểm đáng nghi. Hai nhà Diệp Thiệu là thế giao, có lẽ trước đó bọn họ cũng đã biết nhau. . ."

Lời nói của Sở Nhược khiến sắc mặt Nam Cung Minh Húc ngày càng khó coi, chưa bao giờ cảm thấy giọng nói này lại chói tai như vậy.

Sở Nhược không đơn giản, điểm này hắn đã sớm biết.

Vào lúc này, phía sau thần sắc nghiêm nghị, nhẫn nại của Nam Cung Minh Húc ở thời điểm nghe được ba chữ Diệp Căn Niên, đã yếu ớt không chịu nổi một kích.

Trong lồng ngực cuộn cuộn lửa giận, mà phần lửa giận này tại thời điểm thư ký gọi điện thông báo luật sư của Diệp thị đã đến, tìm được chỗ bùng

phát.

"Không gặp! Nói cô ta chuyển lời cho Diệp Căn Niên, muốn làm gì thì tự mình tới tìm tôi, lệnh cho bộ phận tài vụ tính toán tiền lãi mấy năm lập tức trả hết, sau đó đuổi cô ta đi!" Tức giận quát lớn, ngấm ngấm chứa đựng những bi thương, Nam Cung Minh Húc bỗng giơ tay lên, hộp điện thoại bị ném xuống mặt đất, chia năm xẻ bảy.

Hứa Lệ Hoa bị con trai mất không chế dọa sợ hết hồn, môi run run nửa ngày, cũng không tìm được một câu thích hợp, không thể làm gì khác hơn là giữ vững trầm mặc, Sở Nhược cúi thấp đầu, thời điểm điện thoại rơi xuống đất mảnh vỡ bay hướng bắp chân, không giấu vết né tránh.

Theo động tác của Nam Cung Minh Húc, hộp quà tinh xảo bị bóp nát, nhẫn kim cương chế tác tỉ mỉ rơi xuống, trên mặt đất sáng loáng xoay mấy vòng .

Giống với chiếc nhẫn Nam Cung Minh Húc đeo trên tay, đây là thiết kế kinh điển nhiều năm trước, do vuốt ve nhiều mà hoa văn trên bề mặt trở nên bóng loáng, có thể thấy được người giữ nó có biết bao quý trọng, mặt trong của chiếc nhẫn, có khắc hai chữ lộ ra dưới ánh mặt trời, làm đau nhói ánh mắt người nào đó

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 108

Giáng sinh năm nay, biệt thự nhà họ Diệp phá lệ náo nhiệt.

Cây thông Noel được trang trí bằng rất nhiều quả cầu tròn tròn, chằng đèn xung quanh sáng lấp lánh, hết sức xinh đẹp.

". . . Chúa ban phước lành, cho chúng ta sự bình an. Dẫn chúng ta về với gia đình. . ."

Diệp Dương đứng ở giữa phòng khách, có thêm một đứa nhỏ đứng phía sau, giọng nói non nớt sạch sẽ hát theo tiếng đàn của Diệp Căn Niên.

Ân Dao cũng chạy tới nhà họ Diệp xem náo nhiệt, cùng Diệp Căn Niên ngồi chung một chỗ, thỉnh thoảng đưa ánh mắt bất mãn nhìn nụ cười thỏa mãn của Thiệu Tư Hữu, kết quả hoàn toàn không được đếm xỉa.

Diệp Sóc cầm chén hồng trà ngồi trên xe lăn, trên khuôn mặt lạnh lùng cũng xuất hiện nụ cười, cả căn phòng hòa hợp vui vẻ.

"Đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy choáng váng, chuyện này cũng quá thần kỳ rồi, tốt như vậy giống như đang nhìn phim truyền hình vậy. Một tôi lúc đầu còn tưởng Thiệu Tư Hữu cậu có khuynh hướng yêu trẻ con." Ân mỹ nhân hiện đang ăn nhờ ở đậu nhà họ Diệp nhưng vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật ‘ Diệp Căn Niên chính là Niên Nhạc Nhạc ’, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Diệp Căn Niên đang đánh đàn đặng kia.

"Tôi cảm thấy rất may mắn khi chuyện thần kỳ như vậy xảy ra trên người Niên Niên. Năm nay có Niên Niên cùng đón Giáng sinh, bao lì xì của Diệp Dương cũng dày lên không ít." Diệp Căn Nhiên tâm tình rất tốt gọt trái cây, vỏ trái cây theo động tác của cô xoắn hình xoáy ốc rơi xuống, nét mặt lạnh lùng thường ngày trong không khí ấm áp này cũng trở nên nhu hòa.

"Bao lì xì tính là gì, quà Giáng sinh của Thiệu đại tổng giám đốc mới khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt." Nghe được những lời nói của Diệp Căn Nhiên, Ân Dao quăn quăn lộn tóc, đôi mắt quỵn rũ chớp chớp, nhìn bé trai sau lưng Diệp Dương cười nói.

Người ta tặng quà Giáng sinh cho mấy đứa trẻ, không có gì khác ngoài bao lì xì, đồ chơi, đồ ăn vặt, ngược lại Thiệu Tư Hữu, tặng người!

Nhìn biểu tình của tiểu oa nhi này, bề ngoài làm bộ lạnh nhạt, nhưng đáy mắt không giấu được sự thích thú.

Quả nhiên là hồ ly tinh.

Diệp Căn Nhiên cười yếu ớt gật đầu đồng ý, "lẽ" này của Thiệu Tư Hữu quả thực rất bất ngờ.

Cũng tại cô sơ sót, đến bây giờ mới phát giác, so với những quà tặng xa hoa lạnh lẽo, Diệp Dương cần chính là một người bạn cùng lứa tuổi với nó, vì vậy, ánh mắt Diệp Căn Nhiên nhìn về phía Thiệu Tư Hữu càng thêm mấy phần hài lòng.

Trải qua vụ nổ lần trước, tận mắt chứng kiến Thiệu Tư Hữu bảo vệ Diệp Căn Nhiên, rốt cục Diệp Căn Nhiên đã hoàn toàn tin tưởng vào sự lựa chọn của Diệp Căn Nhiên.

Diệp Căn Nhiên ngồi trước đàn dương cầm, toàn thân váy trắng thuần khiết, khuôn mặt không kìm nén được hạnh phúc, chán nản ngày xưa đã

sớm biến mất.

Tại thời khắc nguy hiểm người đàn ông này đã không ngần ngại hy sinh bản thân để cứu cô, đây tuyệt đối là tình yêu.

". . . Cùng nhau ca hát, Chúa ban ân điển, lưu truyền từ nay đến mai sau. . ."

Bài thánh ca kết thúc, khuôn mặt trắng nõn của Diệp Dương có chút ửng hồng, hướng tới ánh mắt trông đợi của mấy người, "Merry-christmas."

"Merry-christmas." Diệp Căn Niên cũng đứng dậy, đi tới bên cạnh Diệp Dương cùng cậu bé tên Diệp Hàm cùng dắt nhau ngồi xuống ghế sa lon, cười híp mắt chúc phúc, thuận tay đoạt lấy trái táo Diệp Căn Niên vừa gọt xong, cắn một miếng.

"Nha đầu này, tự làm lấy mà ăn." Diệp Căn Niên tức giận gõ đầu Diệp Căn Niên, lại gọt xong một trái nữa, bổ thành miếng nhỏ bày ra đĩa trên bàn, sau đó đẩy về phía Thiệu Tư Hữu.

"Cám ơn chị." Thiệu Tư Hữu khiêm tốn nhận lấy nói cám ơn, Ân Dao bày ra bộ mặt tươi tắn nhìn anh, rất sung sướng.

"Này, lão già nhà tôi muốn cậu hôm nào đó đến chơi, ông ấy nghe nói Niên Nhạc Nhạc bị gia tộc Bố Tư Nặc mang đi, lo lắng muốn tôi mời cậu đến đó."

Đây là lời nói thật, kể từ khi thị trưởng Cao nghe tin Niên Nhạc Nhạc vẫn hôn mê bị gia tộc Bố Tư Nặc mang đi, một ngày ba lần tìm Ân Dao kêu ca, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ân Mỹ Nhân chạy tới đây đón Giáng sinh. Thêm chuyện Thiệu Tư Hữu giấu cô chuyện Diệp Căn Niên là Niên Nhạc Nhạc, tâm tình của Ân Dao đối với Thiệu Tư Hữu lúc này chỉ có bốn chữ để hình dung—— kẻ thù truyền kiếp.

"Vậy sao, nghe nói Lâm Thụy ở Canada cũng không tệ, khả năng nhà họ Lâm di cư qua đó rất cao." Thiệu Tư Hữu nhấp một ngụm trà, vẻ mặt nhàn nhã.

Sắc mặt Ân Mỹ Nhân lập tức biến sắc, siết chặt điện thoại trong tay, hồi lâu mới lẩm bẩm trả lời giọng giận dữ: "Tôi quản anh ta đi đâu chứ."

Đúng lúc tiếng chuông nửa đêm vang lên, Diệp Sóc khí sắc không tệ, ngồi ở xe lăn nhìn một nhà lớn nhỏ, nhìn ánh mắt mong chờ của hai con gái cười nói: "Có nguyện vọng gì, thì mau ước đi."

Đây là thói quen nhiều năm trước của nhà họ Diệp, Diệp phu nhân mất sớm, mấy lễ Giáng sinh trước, Diệp Sóc sẽ đóng vai ông già Noel, tận lực thỏa mãn điều ước của hai chị em họ để làm quà tặng.

Thói quen này đã ngừng lại từ Giáng sinh bảy năm trước, Diệp Căn Niên nói muốn Diệp thị giúp đỡ tập đoàn Nam Cung vượt qua khó khăn, từ lúc chào đời đây là lần đầu tiên bị cha cự tuyệt yêu cầu, đó cũng là lần hai cha con cãi vã kịch liệt nhất, kết thúc trong tức giận.

"Có thể được sao? Vậy cháu cũng muốn." Ân Dao hí mắt lại gần Diệp Sóc cười lấy lòng: "Bác Diệp không được đổi ý nhé."

Diệp Sóc sáng khoái cười một tiếng: "Nói đi, chỉ cần Diệp Sóc này làm được."

"Muốn phiếu cơm dài hạn a." Ân Dao ai oán nhìn Diệp Căn Niên, sâu xa nói: "Con gái của bác đã cướp mất con rể mà cha cháu coi trọng, cháu không dám về nhà, phải ở nơi này của bác trú tạm vài ngày rồi."

"A, không về nhà mà ở lại đây, phiếu cơm dài hạn. . . Cũng được." Ấn tượng của Diệp Sóc với Ân Dao cũng không tệ, hơn nữa sau khi biết cô chiếu cố Diệp Căn Niên, càng thích cô hơn.

Nghĩ tới con gái mình với Long Việt không có duyên phận, nhưng nếu Ân Dao với Long Việt, một trăm ổn một hoạt bát, hình như không tồi.

Ân Dao dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Diệp Sóc, được ông cho phép, mặt mày lập tức hớn hở: "Cám ơn bác Diệp."

Tiếp đó, Diệp Dương cùng Diệp Hàm nói ra nguyện vọng nho nhỏ, Diệp Sóc không chút do dự liền đồng ý.

"Con mong cơ thể của cha sớm hồi phục, " Diệp Căn Nhiên cũng lộ vẻ mặt làm nũng khó thấy được, theo sát mở miệng: "Tập đoàn nhiều chuyện như vậy, cũng đừng nghĩ giao tất cả cho con."

"Được, biết con cực khổ nhiều." Diệp Sóc bất đắc dĩ đáp ứng, quay đầu lại hỏi con gái thứ hai, từ ái trên mặt sâu hơn: "Niên Niên, con cùng Tư Hữu thì sao?"

Đối với Thiệu Tư Hữu, Diệp Sóc dĩ nhiên là hài lòng.

"Con nghĩ muốn đến công ty làm việc, tuy cũng không nhất định giúp được cái gì." Diệp Căn Nhiên suy nghĩ một chút, nói.

Xì.

Lời nói vừa dứt, Ân mỹ nhân liền bật cười.

Diệp Căn Nhiên trước khi kết hôn từng đảm nhiệm chức vị phó tổng giám đốc Diệp thị, vì vậy mới có thể giúp yậ đoàn Nam Cung vượt qua khó khăn, hơn nữa mấy năm này ở Anh nhân sự giáo dục của gia tộc Bồ Tư Nặc, nói không giúp được gì, cũng khiếm tốn quá rồi.

Đồng thời, Diệp Căn Nhiên cùng Diệp Sóc nhìn nhau cười một tiếng, hiển nhiên cũng đồng ý với Ân Dao.

"Được. . ." Diệp Sóc đồng ý, vừa mở miệng liền bị chuông điện thoại dồn dập cắt đứt.

Diệp Căn Nhiên vội vàng nhận điện thoại, giọng nói kết hợp với khuôn mặt công thức hóa, hoàn toàn không thấy vẻ tùy ý vừa rồi: "A lô, xin chào, đây là nhà họ Diệp."

"A lô? . . ." Đối phương trầm mặc một hồi mới lên tiếng, Diệp Căn Nhiên rung mình, nhìn về phía Diệp Sóc.

Diệp Sóc nghi ngờ nhận lấy nghe một câu, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc.

"Ta vào phòng nói chuyện." Hướng Diệp Căn Nhiên nói một tiếng ánh mắt hai người rất ăn ý, Diệp Sóc đẩy xe lăn quay trở về phòng.

"Diệp Dương, không còn sớm, mau mang Diệp Hàm cùng lên phòng nghỉ ngơi." Xoay người, Diệp Căn Nhiên nói với Diệp Dương, sắc mặt đã khôi phục như lúc đầu.

Diệp Dương gật đầu một cái, cùng đi theo Diệp Hàm lên lầu, sau lưng, Ân Dao cảm thấy không ổn từ trên ghế salon đứng lên, không khí trong nhà vì một cú điện thoại mà hạ xuống: "Tôi cũng đi ngủ, thiếu chút quên chăm sóc da, thật may là nhớ ra. . . A, Niên Niên bảo bối, ngủ ngon."

Nói xong, cũng nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Rất nhanh, trong phòng cũng chỉ còn Diệp Căn Niên, Diệp Căn Nhiên còn có Thiệu Tư Hữu.

"Chị, sao vậy?" Diệp Căn Niên nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, " Diệp Căn Nhiên cười cười: "Chỉ là Niên Niên, thân thể của em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, mấy ngày nữa Diệp Dương cũng

tiến hành phẫu thuật, chờ nó phẫu thuật xong hãy đến công ty, chuyện công ty chị vẫn lo được."

"Được." Diệp Cần Niên hớn hở đồng ý, không chút do dự nào.

Ngược lại, Diệp Cần Niên sau khi nghe Diệp Cần Niên trả lời, ánh mắt lóe lên, chần chờ muốn giải thích mấy câu.

"Mấy ngày nữa là giỗ mẹ tôi, tôi đã hứa dẫn Niên Niên qua bái tế, chuyện về công ty để nói sau đi, " thiệu tư Hữu đặt ly trà trong tay xuống, ánh mắt dịu dàng, mỉm cười cắt đứt lời nói của Diệp Cần Niên: "Coi như đây là điều ước Giáng sinh của tôi, không thể làm gì khác là khiến chị vất vả thêm mấy ngày."

"Đây là điều nên làm." Diệp Cần Niên thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười trả lời.

*

Trời sắp sáng, rớt cục tuyết cũng ngừng rơi, ánh trăng xuyên thấu qua lớp mây mỏng chiếu xuống mặt đất sáng lấp lánh.

Diệp Cần Niên mặc bộ đồ ngủ màu tím nhạt đứng bên cửa sổ sát đất, đôi tay ôm vai vòng ở trước ngực, ngược đầu ngắm nhìn sao thưa trắng sáng trên bầu trời.

Cuộc gọi vừa rồi nhất định có liên quan đến cô, nếu không chị sẽ không đột nhiên từ chối cho cô đến công ty, trên thực tế Diệp Cần Niên đối với chuyện đến công ty cũng không quá để ý, chỉ là nghe Diệp Cần Niên nói khổ cực, mới đưa ra đề nghị này. Nhưng mà bây giờ, bỗng nhiên lại thấy hứng thú.

"Thế nào, đang đợi ông già Noel cười tuần lộc đến tặng quà cho em sao?" Sau lưng, giọng nói trầm thấp kèm theo nụ cười vang lên, lồng ngực

ấm áp từ sau lưng áp sát vào Diệp Căn Niên: "Hà Lan hơi xa, hơn nữa trong nhà không có ống khói, làm thế nào bây giờ?"

"Làm thế nào bây giờ?" Cúi đầu nhìn đôi tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, Diệp Căn Niên nở nụ cười nhàn nhạt, ngay sau đó giơ tay lên, mở ra trước mặt Thiệu Tư Hữu, hỏi "Vậy quà của anh đâu?"

"Cho em." Thiệu Tư Hữu cười nhẹ, chồm người kéo lấy bàn tay của Diệp Căn Niên, khẽ hôn xuống lòng bàn tay trắng muốt của cô, sau đó quay đầu mập mờ nhìn Diệp Căn Niên nhếch môi: "Có đủ hay không?"

Diệp Căn Niên chau mày, thế nào trước kia không phát hiện, Thiệu tư Hữu còn có bộ mặt mê hoặc như vậy?

"Đừng có đùa em, cả Diệp Dương cũng có quà mà, của em đâu?" Ánh mắt không rời đi, bàn tay của cô vẫn lung lay trước mặt anh, cô biết, Thiệu Tư Hữu nhất định có chuẩn bị.

Thiệu Tư Hữu đã cho cô không ít quà tặng, cô cực kỳ thích, quà sinh nhật lắc tay "Quang Minh Chi Tâm", ngay cả lúc ngủ cũng không tháo ra, cũng vì vậy mà bây giờ nó vẫn còn ở trên tay Niên Nhạc Nhạc, muốn lấy lại tuyệt đối là không thể, thật là có chút tiếc nuối.

"A, " Thiệu Tư Hữu cứng chiều tiếng cười nhẹ ở trong lồng ngực chấn động, xoay người cô lại, kéo lấy bàn tay sắp dính vào mặt anh của cô bao lại, thuận thế ôm thân thể đang không ngừng dẫy dựa vào trong ngực, ghé vào bên tai Diệp Căn Niên: "Ngoan, sắp đến giờ rồi."

Lời nói vừa dứt, một luồng sáng vụt trên bầu trời, ngay sau đó, hàng loạt quả pháo hoa bay trên bầu trời, phát ra tia sáng chói mắt, bầu trời sáng lạng, chiếu sáng một khoảng đen tối.

"Thích không?" Thiệu Tư Hữu kề sát một bên má của Diệp Căn Niên, thật thấp hỏi.

"Bình thường." Diệp Cẩn Niên nghĩ một đằng nói một nẻo dùng sức nhích lại gần phía sau, nụ cười trên môi không thể nào thu lại được.

Thời niên thiếu Diệp Cẩn Niên cũng từng được nam hài tử dùng mấy phương thức này theo đuổi, hiện tại rõ ràng đã qua cái tuổi mơ mộng, cũng không biết có phải một lần trở thành Niên Nhạc Nhạc, tư tưởng trẻ lại hay không, chưa bao giờ cảm nhận được niềm vui, ngược lại hiện tại đã cảm nhận được.

"Bình thường?" Thiệu Tư Hữu vắn vắn lông mày, hướng đầu lên trước nhìn khuôn mặt nóng bừng của Diệp Cẩn Niên, không quên hỏi lại: "Bình thường sao? Bình thường sao?"

Mỗi hỏi một lần, nụ cười trong đáy mắt lại sâu hơn mấy phần.

"Dĩ nhiên bình thường." Diệp Cẩn Niên trốn tránh, gật gật đầu, bình thường, nhưng cô thích.

"Được rồi, vậy thì còn một phần quà bình thường khác tặng cho em đây." Thiệu Tư Hữu làm bộ bất đắc dĩ thở dài, nắm chặt cánh tay của Diệp Cẩn Niên, môi dính vào bên tai của cô, nhẹ nhàng mở miệng:

"Có gió chứng kiến, có trăng làm chứng, để em bên anh, ước nguyện tất cả đều không phải là mộng. . ."

Giọng hát tràn ngập tình tứ vang lên bên tai, giống như thi nhân thành kính ngâm thơ, làm cho người ta dễ dàng cảm nhận được tình ý sâu đậm.

Thiệu Tư Hữu hát hết câu đầu tiên, Diệp Cẩn Niên liền nhận ra, đây là vở kịch kinh điển của Italia trước đây rất lâu họ từng xem cùng nhau, amoreaprimavista, vừa gặp đã yêu.

Giọng hát như chất độc lợn lờ bên tai Diệp Cẩn Niên, mỗi một câu đều có thể kích thích mẫn cảm trong lòng cô, âm điệu hoa lệ, tình cảm hồn

nhiên thành khẩn,

". . . Không có lý do gì để yêu, chỉ cần trong nháy mắt, trái tim không có khoảng cách, ở ngay bên cạnh em. Em yêu, em là điều đẹp đẽ nhất trên thế giới khiến anh không muốn xa rời. . . Không có lý do gì để yêu, chỉ cần trong nháy mắt."

"Còn nhớ rõ sao?" Hát xong câu cuối cùng, Thiệu Tư Hữu nhẹ giọng hỏi.

"Nhớ." Diệp Căn Niên gật đầu, ngoái đầu lại nhìn Thiệu tư Hữu cười dịu dàng ôm lấy chính mình, cô dĩ nhiên nhớ bài hát này, nhớ cả ở sân khấu hôm đó, người đàn ông này hứa sẽ mãi ở bên cô, đặt đồng tiền xu vào trong tay cô.

Đôi mắt thanh lệ vừa ngượng ngùng vừa cảm động, một loại cảm giác gọi là hạnh phúc, vô cùng xinh đẹp.

Diệp Căn Niên ôm lấy cổ Thiệu Tư Hữu, hai cánh môi chậm rãi hòa làm một, hóa thành một mảnh lửa nóng dây dưa.

Đêm, càng sâu.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng xấu hổ núp sau đám mây mỏng, rèm sổ chậm rãi rơi xuống, chặn lại khung cảnh kiêu diễm trong phòng.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Lễ Nô-en qua đi, mọi người lại bắt đầu khẩn trương với công việc, không khí ngày lễ còn chưa kịp tiêu tán, tập đoàn Nam Cung đã mang đến hai tin tức rung động

Một là nhị tiểu thư của Diệp thị, phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung Diệp Cẩn Niên tỉnh lại sau bảy năm hôn mê, là điển hình cho vợ chồng trong thương giới, cái gọi là người có tình sẽ được đoàn viên

Hai là vị phu nhân này vừa tỉnh lại liền xuất viện trở về nhà mẹ đẻ, còn ủy thác luật sư đệ đơn ly hôn.

Tin tức truyền đến, báo đài tranh nhau đưa tin, đưa ra đủ loại suy đoán.

Tổng giám đốc Diệp thị Diệp Cẩn Niên vẫn luôn giữ vững lập trường, đối với câu hỏi của phóng viên, luôn thừa nhận thông tin này là chính xác. Một đoạn giai thoại biến thành trò cười cho thiên hạ, khó có thể tiếp nhận được, nhiều người bắt đầu hoài nghi tính chân thật của đoạn tình cảm này.

Trên dưới tập đoàn Nam Cung đều giữ im lặng, cửa chính bố trí an ninh nghiêm ngặt, không cho phép phóng viên lại gần. Thịnh thoảng có một hai phóng viên lén vào, rất nhanh liền bị ném ra ngoài, mấy lần lặp lại, các phóng viên bên ngoài tập đoàn Nam Cung liền phát huy năng lực tưởng tượng, không khách khí đưa tin, thậm chí còn có người tìm ra hình ảnh Nam Cung Minh Húc cùng một cô gái lạ xuất hiện ở sân bay mà tòa soạn

Phong Lâm đăng vài năm trước, nói thẳng Nam Cung Minh Húc cưới vợ lớn vợ bé, văn hay ảnh đẹp, khiến không ít người đồng tình.

Diệp Căn Niên từ người vợ hạnh phúc có chồng giữ mình chăm sóc mấy năm, liền trở thành người phụ nữ kiên cường không chịu được phản bội mà quyết định buông tay, mà lúc này, người phụ nữ kiên cường được mọi người nhiệt tình ủng hộ ấy, đã sớm rời khỏi Kỳ Lâm, đang trên đường đến khu nghĩa trang trên núi Côn Lộc.

Dãy núi chạy dài, mênh mông bát ngát.

Chiếc xe màu trắng chạy trên đường, như hòa làm một với tuyết trắng xung quanh.

"Đừng làm rộn." Trong xe ấm áp, Diệp Căn Niên thoải mái cọ xát ở trong ngực Thiệu Tư Hữu miệng lâu bầu, đầu mờ mịt. Trời mới biết mấy ngày nay cô trải qua như thế nào, Thiệu Tư Hữu anh chơi đùa cô đến đầu ngón tay cũng lười động, nhớ đến bộ dáng Ân Dao ẩn nhẫn khi Thiệu Tư Hữu bế cô từ trong nhà họ lên xe, Diệp Căn Niên liền tiến tức giận muốn cắn anh, mắt mặt muốn chết.

Nghĩ như vậy, Diệp Căn Niên cũng không mở mắt, ở trong ngực anh dùng sức cọ cọ, muốn báo thù.

Thiệu Tư Hữu nuông chiều cười yếu ớt, từ từ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên mặt Diệp Căn Niên, chậm chậm qua lại trên da thịt non mịn của cô.

"Ừm. . ." Tránh không được đôi môi đang làm loạn trên mặt, Diệp Căn Niên có chút tức giận, quơ tay lung lung, dùng sức đẩy gương mặt sát cổ mình ra xa, dụi đầu vào ngực anh như kháng nghị.

Vốn tưởng Thiệu Tư Hữu sẽ tiếp tục dây dưa, nhưng chờ cả ngày cũng không thấy anh có động tĩnh.

Diệp Cẩn Niên không nhìn được nhíu nhíu mày, mở mắt ra, ngửa đầu nhìn Thiệu Tư Hữu nghi ngờ, nhìn đến anh hướng ra ngoài cửa xe, ánh mắt mơ hồ mà sâu xa.

"Tư Hữu?" Chống thân thể lên, Diệp Cẩn Niên khẽ gọi một tiếng, cái vẻ mặt này không thích hợp xuất hiện trên mặt Thiệu tư Hữu, rất không thích hợp, cô ghét thấy vẻ mặt này của anh.

Nghe Diệp Cẩn Niên gọi, Thiệu tư Hữu quay đầu, thấy đôi mắt lên án của cô, có chút mệt mỏi chột áy náy thương tiếc.

"Phong cảnh ở Côn Lộc cũng không tệ, có muốn xem một chút không." Hôn hôn đỉnh đầu Diệp Cẩn Niên, Thiệu Tư Hữu đẩy cô từ trong ngực dậy, đôi tay đổi thành vòng quanh hông cô, để cô dễ dàng nhìn thấy khung cảnh tuyết phủ trắng xóa bên ngoài, nhìn không được khẽ nhéo gò má ửng hồng của cô: "Sắp tới rồi, ngủ tiếp lát xuống xe sẽ lạnh."

Rõ ràng nói lảng sang chuyện khác để dụ dỗ cô, khiến Diệp Cẩn Niên chuẩn bị hỏi anh nghi vấn trong lòng liền nuốt trở về, không thể làm gì khác hơn là nhìn ra cửa sổ theo lời anh.

Núi Côn Lộc là đan giới của Kỳ Lâm và Bắc An, cách xa thành phố ồn ào, trống trải trùng điệp, xa xa nhìn lại, trời đất đều bao phủ bởi màu trắng bạc, làm cho tâm tình con người cũng trở nên yên tĩnh.

Chỉ là, mọi người tới núi Côn Lộc để thăm viếng người thân, phần yên tĩnh bình thản này, cũng chẳng có mấy người có ý định đi thưởng thức.

Nghiêng đầu nhíu mày, Diệp Cẩn Niên hé một chút khoảng cách, không hiểu quay đầu nhìn Thiệu Tư Hữu, nếu như không phải vừa bắt gặp vẻ mặt thất thần của anh, cô liền cho rằng một chút bi thương anh cũng không có.

"Đại thiếu gia, đến rồi." Tài xế phía trước thông báo, sau đó xuống xe trước.

Hiển nhiên đối với quan hệ của Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên rất bất mãn, dọc đường đi chú Vu cũng không nói chuyện với Diệp Căn Niên nửa câu, hiện tại mở miệng giọng nói cũng chưa bao giờ khách khí như vậy.

Thiệu Tư Hữu gật đầu một cái, cũng không vội vã xuống xe, chỉnh nút áo cẩn thận cho Diệp Căn Niên, sau đó mới lấy ra một bó cúc trắng ở phía sau, kéo Diệp Căn Niên đi xuống.

Gió tuyết thổi mạnh, mang theo hơi giá lạnh, núi Côn Lộc phủ đầy tuyết trắng, chỉ có một biển chỉ dẫn nho nhỏ trên đường quanh co hướng lên trên.

Hai người đi theo sau chú Vu một lát, Diệp Căn Niên đã thấy bia mộ của Thiệu phu nhân.

Trên tấm bia đá, một phụ nữ trung niên xinh đẹp tóc dài tên Tố Nhan, có nụ cười dịu dàng, ánh mắt thanh nhuận, ôn hòa.

Diệp Căn Niên đã từng gặp qua cha của Thiệu tư Hữu, bộ dạng anh bảy phần thừa hưởng từ mẹ, nhất là đôi mắt này, cực kỳ giống.

Đi theo từng chân của Thiệu tư Hữu, lúc Diệp Căn niên cho là Thiệu Tư Hữu muốn ngừng lại, ngoài dự đoán, anh đã dắt mình dừng lại trước bia mộ của mẹ anh.

Không hiểu nhìn bóng lưng Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Niên nhìn lại chữ khắc trên bia mộ, chính là mẹ của anh.

Đây là muốn làm cái gì?

Diệp Căn Niên kỳ quái không duy trì bao lâu, người bên cạnh đã cung chú Vu đứng trước một bia mộ khác, cũng đặt một bó cúc trắng bên cạnh bia mộ.

Trên bia mộ không có ảnh, chỉ khắc một cái tên đơn giản, Vu Như.

"Niên Niên, chào cô đi." Giọng nói của Thiệu Tư Hữu truyền đến, Diệp Căn Niên có chút kỳ quái nhìn anh một cái, nhưng vẫn vô cùng thành khẩn cúi người thật sâu chào hỏi.

Có một số việc cô không vội hỏi, nếu Thiệu Tư Hữu mang theo mình tới đây, chứng tỏ anh nhất định sẽ nói cho cô biết.

"Đại thiếu gia, cậu trở lại xe trước đi, tôi muốn ở lại đây một lát." Chú Vu quay đầu liếc Thiệu Tư Hữu một cái nói.

"Được." Thiệu Tư Hữu gật đầu đồng ý, nắm tay Diệp Căn Niên trở về đường cũ.

Khi đi ngang qua bia mộ lúc đầu Diệp căn Niên do dự gạt tuyết trên bia mộ xuống, bất luận giữa Thiệu Tư Hữu và mẹ anh có bất hòa gì, với cô mà nói, ít nhất cô cũng cảm ơn bà ấy đã mang Thiệu Tư hữu đến cho cô.

Thiệu Tư Hữu dừng bước, vắn lông mày cầm bàn tay dính tuyết của Diệp Căn Niên bao lại, ngoái đầu quét qua tấm bia, khoe môi nâng lên độ cong nhàn nhạt châm chọc, "Bên trong là trống không."

"Trống không?" Diệp Căn Niên trợn to hai mắt, điều này sao có thể.

"Trống không." Lôi kéo Diệp Căn Niên đi thẳng xuống chân núi, giọng nói của anh theo gió lạnh bay tới, nghe không ra cảm xúc: "Em nên đoán được, vụ tai nạn ngoài biển năm đó, cha mẹ Niên Nhạc Nhạc chết, không thể không liên quan đến bà ấy."

"Ừ." Diệp Căn Niên thật thắp đồng ý một tiếng, chuyện này khi ở Anh Holkeri đã nói qua, người của gia tộc Bồ Tư Nặc cũng phán đoán như vậy, chỉ là lần ngoài ý muốn đó, cha của Thiệu Tư Hữu cũng mất mạng, cho nên suy đoán này rất khó thành lập.

"Nếu như tin tức bà ấy còn sống truyền đi, lập tức sẽ bị gia tộc Bồ Tư Nặc ám sát. Cho nên, ông nội vì Mục Ân, mới giúp bà ấy che giấu."

"Bà ấy không chết?" Thiệu Tư Hữu nói dễ dàng, nhưng Diệp Căn niên tưởng tượng ra được, dưới sự theo dõi của gia tộc Bồ Tư Nặc, mặc dù nhà họ Thiệu từng có chỗ đứng ở Kỳ Lâm, cũng cực kỳ gian nan, huống chi, lúc đó Thiệu Thiên Ngạo còn đang ôm nỗi đau mất con.

"Bà ấy giả điên sao". Diệp căn Niên hỏi.

"Không có, bà ấy thật sự bị điên." Giọng nói Thiệu Tư Hữu dừng một chút, trả lời.

Diệp Căn Niên len lén liếc nhìn sắc mặt như thường của anh, ngược lại phát hiện tâm tình phức tạp của anh lúc này.

Thấy ánh mắt lo lắng của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu vỗ vỗ eo cô trấn an, ý bảo chính mình không có việc gì, hỏi "Em có tò mò thái độ của Mục Ân với Niên Nhạc Nhạc hay không?"

Diệp Căn Niên gật đầu, đương nhiên muốn biết, nhị thiếu gia mắt cao hơn đầu này cư nhiên lại coi trọng Niên Nhạc Nhạc mặc chứng tự bề.

"Mục Ân khi còn nhỏ rất bám mẹ, bị mẹ anh thần chí không rõ ràng chọn thuốc nổ cùng với Niên Nhạc Nhạc, là cô Vu kịp thời tới cứu bọn họ." Thiệu Tư Hữu tay nắm thật chặt, ánh mắt hướng rất xa, một hồi lâu mở miệng: "Cô Vu chết, là chú Vu đề nghị, giả tạo cho bà ấy chết đi, cho nên hàng năm anh tới đây, không phải để thăm viếng bà ấy. . ."

Mặt trời chiếu khắp nơi, chiếu lên nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

"Thiệu Tư Hữu, anh có thể không cần cười như vậy có được hay không?" Diệp Căn Niên chột nói.

Nghe Thiệu Tư Hữu dùng giọng điệu bình thản kể lại câu chuyện buồn như vậy, Diệp Căn Niên đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, mẹ anh hại chết cha anh rồi phát điên, không thể yêu cuống không thể hận mẹ anh, mà năm đó anh cũng mới chỉ là một đứa trẻ.

"Ít nhất ở trước mặt em, không cần." Cô không cần anh miễn cưỡng, cho dù là vì không muốn cô lo lắng.

Thiệu Tư Hữu khép hờ mắt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Căn Niên bị gió thổi rối, đột nhiên cúi xuống ngậm lấy môi cô, mạnh mẽ mút lấy.

Diệp Căn Niên cảm thụ nụ hôn mãnh liệt này khiến cô cảm nhận được bi thương của anh, cũng mạnh mẽ đáp lại.

Sau một hồi, Thiệu Tư Hữu buông cô ra, trên môi vẫn nở nụ cười trước sau như một, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Đều đã qua rồi, anh không sao."

"Em biết rồi." Diệp Căn Niên nghiêng đầu, chỉ chỉ hành trình xuống núi tốn hơn nửa canh giờ của họ, "Nếu lại tiếp tục đi như thế này, sợ rằng tối cũng không cuống được núi."

"Vậy anh công em."

"Mới không cần." Diệp Căn Niên cong môi, ánh mắt chợt dừng lại, nhìn về bóng dáng nho nhỏ đang đi tới.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 110

edit: hanale

Một cô gái đang đi về phía hai người họ, dáng cao gầy, mái tóc xoăn màu vàng quăn rũ tung bay theo gió, gương mặt xinh đẹp, đôi mắt đen sáng ngời, bó hoa bách hợp trong tay hòa với sắc trắng của tuyết, rất tinh khiết.

"Thiệt tống?" Khi chạm mặt Thiệu Tư Hữu, vẻ mặt cô gái sững sờ, vội vàng dùng tiếng Trung không quá chuẩn kinh ngạc gọi một tiếng, bước chân dồn dập lại gần.

Diệp Căn Niên nheo mắt ngược hướng mặt trời, người này không tính là quen nhưng cũng không quá xa lạ.

Đây là người phụ nữ kiên cường bất khuất cùng cô đấu một năm trời, cũng nhờ cô ta mà Niên Nhạc Nhạc mất mặt, bạn cùng lớp, Phi Lâm.

"Phi Lâm tiểu thư, thật là trùng hợp." Thiệu Tư Hữu đã khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã, nở nụ cười nhàn nhạt trên môi, chào hỏi, mặt không biến sắc nghiêng thân thể che Diệp Căn Niên ở sau lưng.

"Thật không nghĩ tới lại gặp Thiệu tống ở chỗ này, đã lâu không gặp, lần trước gặp mặt có lẽ là ở học viện Y Nhĩ anh đến tìm Nhạc Nhạc. . ." Đối với lần gặp gỡ tình cờ này, hiển nhiên Phi Lâm rất xúc động, nhưng nhắc đến Niên Nhạc Nhạc, giọng nói hơi chậm lại, trong mắt xẹt qua lo lắng, :

"Chuyện của Nhạc Nhạc, tôi cũng rất tiếc, nghe nói cô ấy đã được đưa về Anh. . ."

"Đúng, có ông ngoại chăm sóc, chắc chắn cô ấy sẽ mau bình phục." Thiệu Tư Hữu bình thản nói, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này, hỏi " Phi Lâm tiểu thư tới nơi này làm gì . . ."

"Ngày giỗ của một người thân." Phi Lâm trả lời, tầm mắt quét qua hai bàn tay đang nắm chặt của hai người đối diện, nở nụ cười sáng ngời đưa tay ra phía trước: "Nam Cung thiếu phu nhân, ngưỡng mộ đã lâu."

Lời vừa ra khỏi miệng, Thiệu Tư Hữu và Diệp Căn Niên đồng thời tức giận, nhưng cả hai đều ăn ý không biểu lộ sự bất mãn này ra mặt

"Ngưỡng mộ đã lâu?" Diệp Căn Niên bình tĩnh đáp lại, đối với cánh tay đưa ra của Phi Lâm, cố ý làm như không thấy.

"A, xin đừng hiểu lầm, ý của tôi là, gần đây TV và internet đưa tin rất nhiều về cô." Thấy Diệp Căn Niên không nể tình phớt lờ, Phi Lâm lung túng thu tay lại, giải thích.

"Vậy sao." Diệp Căn Niên thần sắc vẫn nhàn nhạt như cũ, tin tức ly hôn vừa truyền ra, nhất định sẽ không ít báo đài đưa tin, chỉ là cô khẳng định, ánh mắt Phi Lâm nhìn cô mơ hồ dịch ý, điều này khiến Diệp Căn Niên thấy rất kỳ quái.

Không lẽ lại bất bình thay Niên Nhạc Nhạc? Diệp Căn Niên cười nhạt, cô còn chưa tự tin đến mức nhận người phụ nữ này là hũ nghị thâm giao, nhiều nhất cũng chỉ là không quá xa lạ mà thôi.

Hoặc giả, là nợ phong lưu mà Thiệu Tư Hữu đưa tới.

Cô còn nhớ rõ ở học viện Y Nhĩ hôm đó, Thiệu Tư Hữu đến đón cô tan học, Phi Lâm đối với sự xuất hiện của Thiệu Tư Hữu rất kích động, bộ

dạng rất khác thường.

Nghĩ như vậy, Diệp Căn Niên quay đầu hung hăng nhìn Thiệu tư Hữu.

"Thời gian không còn sớm, chúng tôi không làm trễ việc thăm người thân của Phi Lâm tiêu thư, có thời gian sẽ nói chuyện sau vậy." Thiệu Tư Hữu quả thật không hiểu ánh mắt của Diệp Căn Niên với anh là thế nào, ở trước mặt Phi Lâm cũng không tiện hỏi, vì vậy nói lời tạm biệt.

"Vậy cũng được, hẹn hôm nào gặp lại." Phi Lâm có chút tiếc nuối mở miệng, lại nhìn Diệp Căn Niên một cái, mới tiếp tục đi lên núi dọc theo con đường nhỏ.

*

Trên đường về bị tắc đường, hơn bốn giờ mới về tới biệt thự của nhà họ Thiệu gần núi Côn Lộc, bởi vì thời điểm này hàng năm, Thiệu lão gia sẽ mang Thiệu Tư Hữu cùng Thiệu Mục Ân đến ở đây vài ngày, ở đây luôn có mấy người giúp việc dọn dẹp trông coi, vì vậy quang cảnh cũng không quá tệ.

Chú Vu sau chuyến thăm viếng này, cảm giác đã tiêu tụy không ít, sau khi phân phó người chuẩn bị cơm chiều, liền đi nghỉ ngơi.

Sau bữa cơm chiều, Thiệu tư Hữu ngồi đọc báo, Diệp Căn Niên nằm chán ngồi bên cạnh, cầm điều khiển TV đổi kênh liên tục.

Bởi vì sóng điện thoại trên núi Côn Lộc không được tốt, trên đường đi Diệp Căn Niên đã tắt điện thoại, hiện tại vừa mở, âm báo tín nhắn vang liên tục, nghe rất náo nhiệt.

Cầm điện thoại di động lên xem qua một lượt, phần lớn đều là Diệp Căn Niên cùng Ân Dao gửi tới, còn có mấy cuộc gọi nhớ từ tập đoàn Nam Cung. Không cần nhìn cũng đoán được, nét mặt Nam Cung Minh Húc lúc

gọi điện cho cô nhất định rất đặc sắc, ở Kỳ Lâm lúc này chắc hẳn vì cô mà nổi lên phong ba.

Điện thoại vừa kết nối liền có người bắt máy, ngay lập tức là giọng quở trách không ngừng của Diệp Căn Nhiên, sau khi xả hết bất mãn cũng thông báo tin tức ở nhà cho cô.

Đối với chuyện Diệp Căn Nhiên ly hôn, Diệp Căn Nhiên dĩ nhiên không có bất kỳ dị nghị, chỉ oán giận Diệp Căn Nhiên đi mà không chào hỏi một tiếng, phóng viên đột nhiên vây kín, suýt nữa hù sợ Diệp Dương.

Đối với lần này, Diệp Căn Nhiên cũng rất áy náy, hứa nhất định sẽ bồi thường thật tốt.

Lần này bởi vì đột nhiên không liên lạc được với Diệp Căn Nhiên, khiến Diệp Căn Nhiên lo lắng đề phòng, Diệp Căn Nhiên vội vàng làm nũng lấy lòng.

"Được rồi, em ít khoe mẽ đi." Diệp Căn Nhiên bất đắc dĩ cười giận, trong tay chuyển một cây bút, vừa nói chuyện điện thoại, vừa tiêu sái ký tên xuống tập tài liệu. Quay đầu nhìn khu tập thể đối diện một cái, những thứ núp sau bồn hoa kia, rất dễ lọt vào tầm mắt của phóng viên, vì vậy đề nghị: "Ở bên này đám phóng viên rất âm ỉ, khó có được một chuyển ra ngoài chơi, cố gắng vui chơi với Thiệu tư Hữu cho tốt, chờ thêm vài hôm, hãy quay lại công ty làm việc."

"Như vậy sao được, em đã đồng ý chăm sóc Diệp Dương sau khi nó phẫu thuật, không thể nuốt lời. Yên tâm đi, chậm nhất là sáng ngày kia em sẽ về, nếu dám làm, em còn phải sợ mấy phóng viên đấy sao." Diệp Căn Nhiên vội vàng cự tuyệt, từ lần bị Diệp Căn Nhiên khéo léo từ chối không để cô đến công ty, cô càng cảm thấy hứng thú, sao có thể nói buông liên buông.

"Được, tùy em quyết định." Diệp Căn Nhiên thỏa hiệp, không quên nhắc nhở: "Khi trở về chú ý một chút, đừng để đám phóng viên chụp được em đi cùng Thiệu Tư Hữu, sẽ chuốc thêm phiền phức."

"Biết rồi, " Diệp Căn Nhiên cười ha hả đồng ý, liếc nhìn phóng viên ùn ùn vây quanh tập đoàn Nam Cung, khiến người từ bên trong đi ra sắc mặt âm trầm. Nghe mấy lời của Diệp Căn Nhiên nói, cô liền đoán được việc này chị cô góp sức cũng không nhỏ.

"Đúng rồi chị, phiền chị nhờ Ân Dao đến học viện Y Nhĩ điều tra một người tên Phi Lâm giúp em, " nhớ tới chuyện gặp Phi Lâm hôm nay, Diệp Căn Nhiên nghĩ rồi nói ra. Phi Lâm từng học cùng cô ở nước Anh, sau lại chuyển tới Kỳ Lâm, nhìn cô ta thông thuộc đường đi như vậy, chắc hẳn rất quen thuộc với núi Côn Lộc: "Còn nữa, em đã gửi cho chị một danh sách, gồm một số công t nhỏ, tốt nhất là mau chóng thu mua, nếu không giải quyết được đợi em về sẽ tiếp tục xử lý."

"Được, chị sẽ cho người đi làm." Diệp Căn Nhiên rất vui vẻ đồng ý, kích chuột vào xem danh sách Diệp Căn niên gửi đến, đều là mấy công ty có chút tiềm lực nho nhỏ, mặc dù nói không biết em gái mình muốn làm cái gì, chỉ là chút chuyện nhỏ này vẫn chưa cần tự nó động tay.

Về phần Phi Lâm, năng lực xử lý của Ân Dao cô cũng đã sớm biết, nếu hiện tại Ân Dao chạy đến nhà họ ở nhờ, vậy coi như lấy phí bồi hoàn rồi.

Lúc này, Ân Dao đang ở nhà họ Diệp cùng Diệp Sóc nói chuyện vui vẻ bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, quay đầu nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, lông mày xinh đẹp nhíu lại, nghĩ thầm, trời đúng là lạnh thật.

Để điện thoại xuống, Diệp Căn Nhiên chống cằm xem ti vi, cái gì mà ‘hoa tâm’ ‘ngoại tình’ không ngừng xuất hiện, khiến Diệp Căn Nhiên đại thán khi nào thì tin tức giải trí cũng dám khiêu khích tập đoàn Nam Cung rồi? Điều này càng khẳng định chị gái cô ở sau lưng giở trò.

"Trong ngày hôm qua Thiệu thị đã giành được ba hạng mục quan trọng, đang có hướng hợp tác cùng tập đoàn nổi tiếng Tứ gia, mà tập đoàn Nam Cung cùng Diệp thị đàm phán đều thất bại." Thiệu Tư Hữu liếc nhìn bản báo cáo vừa fax tới đặt ở trên bàn, trang đầu có mấy biểu đồ phân tích, hiển nhiên là báo cáo mới nhất của Thiệu thị.

Diệp Thị cùng tập đoàn Nam Cung, một muốn phục hồi thực lực lâu năm, một là nhân vật kiệt xuất mới nổi, rất nhiều công ty đã ngửi thấy mùi thuốc súng trong chuyện này, sợ vạ lây nên lựa chọn tránh xa, sớm hủy bỏ hoặc đẩy lùi các dự án, mà tập đoàn Nam Cung còn có không ít cổ phần của Diệp thị, đây là do ban đầu Diệp Căn Niên chủ động thuyết phục Nam Cung Minh Húc ký nhận.

"Nói như vậy, Thiệu thị sẽ có một khoản thu vào không nhỏ sao?" Cố ý không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thiệu Tư Hữu, ngón tay Diệp Căn Niên dạo qua một vòng trên bản báo cáo, sau đó vuốt vuốt thu tay lại, hướng về phía Thiệu Tư Hữu cười nói: "Nếu biết công lao của em không nhỏ, vậy sau này cũng đừng quên bớt cho em chút tiền lãi là được."

Những tổn thất kia cô đã lén nói với luật sư, nếu tài sản của cô không đủ trả nợ, cô cũng đã nghĩ một số biện pháp khác, tóm lại chuyện ly hôn không thể trì hoãn.

Mặc dù kể từ cô tỉnh lại, từ đầu đến cuối Thiệu tư Hữu chưa từng nhắc qua chuyện này, nhưng cô không nên vì những thứ này mà khiến anh khó xử. "Tiền lãi không có, nhưng cuối năm có được hạng mục một vốn bốn lời, có thể giao cho giám đốc Diệp mới nhận chức luện tay." Thiệu Tư Hữu làm sao lại không hiểu ý định của Diệp Căn Niên, đối với sự kiện này, nói không thêm để ý là giả, nhưng Diệp Căn Niên đang xử lý chuyện liên quan đến Diệp thị nên rất cẩn thận, vì không muốn ảnh hưởng đến quyết định của Diệp Căn Niên, có thể nhìn ra được từ việc cô cố tình giấu giếm chân tướng của việc ly hôn.

Cho nên Thiệu Tư Hữu nghe những tin tức này bề ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng rất xúc động.

“Vậy thì Thiệu tổng, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” Diệp Cần Niên cười ngọt ngào, nặng nề hôn lên đôi môi gợi cảm của Thiệu Tư Hữu, tâm tình vui thích nói, ngay lập tức, trời đất quay cuồng Diệp Cần Niên bị hung hăng áp đảo xuống dưới, giọng nói nho nhẹ ở bên tai chậm rãi vang lên:

"Chúng ta luôn luôn hợp tác vui vẻ. . ."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 111

"Thời gian qua chúng ta hợp tác vui vẻ. . ." Tất cả lời kháng nghị vừa đưa ra tới miệng đều bị câu nói bất ngờ thay thế, đêm mùa đông, nồng nàn mà sâu lắng.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi cuồn cuộn, bên trong gian phòng giọng nói hờn dỗi của cô gái thanh tú cùng tiếng cười thấp dục dỗi của đàn ông khẽ đan xen vào nhau. Bông tuyết bay đầy trời không biết khi nào đã dừng lại, mặt trăng tròn từ sau những đám mây dần dần lộ ra ngoài, phát ra ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng không làm phiền tới căn phòng ấm áp hoà thuận vui vẻ kia.

Mà lúc này tại một vùng cũng dưới ánh trăng, tại một đất nước khác cách xa ngàn dặm, trong hành lang bệnh viện lạnh như băng, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo xanh đang ngồi lẳng lẳng trên ghế dài, sống lưng thẳng tắp, mái tóc ngắn màu vàng kim, khuôn mặt khô ngô. Môi mỏng mím chặt, vẻ mặt âm hiểm hoàn toàn phá hỏng khí chất trong sáng như ánh mặt trời của anh, hai tay nắm chặt thành quyền đặt trên đầu gối, mấy người đàn ông mặc áo đen vẻ mặt nghiêm túc đứng sau lưng thẳng anh, một người tóc vàng cầm đầu mấy người áo đen, trong tròng mắt màu xanh mang theo một cỗ lạnh như băng không che giấu được sự nguy hiểm.

"Thành Minh. . ." Trong không gian yên lặng, người đàn ông đang ngồi trên ghế dài rốt cục mở miệng, thấp giọng hô người bên cạnh.

"Thiếu gia." Thành Minh vội vàng đi vòng qua đứng lên trước mặt anh, thắt lưng hơi cúi xuống, chuẩn bị lắng nghe mệnh lệnh của anh.

Nếu như lúc này có người ngoài ở đây, nhất định sẽ giật mình khi thấy tổng giám đốc Thành Minh của tập đoàn Itou Nhật Bản luôn luôn cao cao tại thượng, cũng có vẻ mặt kính cẩn nhún nhường nghe lệnh một người như thế.

"Thiếu gia, ngài đã ở chỗ này chờ một ngày, không bằng đi về nghỉ ngơi trước. . ."

"Anh lập tức làm cho người đi thăm dò!" Người đàn ông chợt ngẩng đầu lên, lạnh lùng cắt đứt lời đề nghị của Thành Minh, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia âm ngoan (âm độc + ngoan hiểm), môi mỏng nhếch lên tạo thành một đường cong tà mị, dứt khoát ra lệnh: "Tôi muốn biết, tối hôm qua trước lúc Nhị phu nhân phát bệnh trước, bà ấy đã tiếp xúc qua với người nào, lập tức!"

"Vâng, tôi sẽ đi làm ngay." Thành Minh lập tức đáp ứng bước nhanh rời đi, ánh mắt hiểu rõ, chỉ cần là chuyện về Nhị phu nhân, Nhị thiếu gia cũng không cho phép làm qua loa.

Khi Thành Minh rời đi, trong hành lang lại trở lại một mảnh yên tĩnh, bên cạnh người đàn ông kia mọi người ai cũng nín thở mà đứng, ai cũng biết, chủ nhân đã gần như nổi giận.

Giống như đợt hơn vạn năm, đèn đỏ trên cửa rốt cuộc cũng tắt, hai bác sĩ với vẻ mặt mệt mỏi từ phòng giải phẫu đi ra, cặp mắt hiện đầy tơ máu, mang theo vài phần sợ hãi co rúm lại.

"Bệnh nhân hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm, đại khái năm giờ sau sẽ tỉnh lại, sau chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng là được rồi." Trước ánh mắt lạnh như băng một vị bác sĩ ở đó nhắm mắt mở miệng nói: "Chỉ là, theo tình

huống này mà nói không được để cơ thể của phu nhân trải qua bất kỳ kích thích nào nữa."

"Kích thích?" Môi mỏng khẽ phát ra âm thanh thật thấp nghe không ra chút cảm xúc nào, đôi mắt màu xanh nước biển xoẹt qua một tai lạnh lùng, ngay sau đó, anh đi vòng qua người bác sĩ đã bị anh dọa sợ đến cứng đờ tại chỗ, sãi bước hướng phòng bệnh đi tới.

Người đi phía sau cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm.

Trong phòng bệnh vip, một người phụ nữ trung niên sắc mặt tái nhợt lẳng lặng ngủ mê man trên giường bệnh màu trắng, hai mắt nhắm chặt, giữa hai lông mày lộ ra mấy phần quật cường, khuôn mặt vì bị bệnh lâu ngày tuy được chăm sóc chu đáo nhưng vẫn có chút nhợt nhạt, nhưng như cũ không che dấu được khí chất đặc biệt trên người bà. Không tính là tuyệt mỹ, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến cho người ta không dời tầm mắt được.

Nhìn dáng vẻ cơ thể kia cho thấy được chăm sóc tốt khiến tâm của người đàn ông vốn treo cao rốt cục cũng trở về vị trí cũ, đi tới mép giường ngồi xuống, người đàn ông nhẹ nhàng tựa đầu vào mép giường, nghiêng mặt sang bên mắt nhìn người phụ nữ trên giường, trong mắt sự ngoan độc đã toàn bộ rút đi, chỉ còn lại có sự lệ thuộc vào.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người cùng với tiếng nhỏ giọt của bình truyền nước vọng tới.

Lúc này, thời gian như cũng dừng lại.

Nhưng mà trong nháy mắt khi tiếng gõ cửa vang lên, sự yên lặng cũng bị đánh vỡ tất cả trở về lúc ban đầu, ánh mắt ôn nhu của người đàn ông nhanh chóng thay bởi sự lạnh lùng âm độc, giúp người phụ nữ kia chỉnh lại góc chần, nhanh chóng đứng dậy xoay người bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

"Tra được?" Nhìn Thành Minh đứng ngoài cửa cúi đầu, anh lạnh lùng hỏi.

"Dạ, trừ lúc bác sĩ kiểm tra và cô hộ lý, tối hôm qua phu nhân còn nghe điện thoại quốc tế, địa điểm liên lạc là đối diện Diệp Trạch." Thành Minh nhanh chóng đóng cửa phòng bệnh, cố ý thấp giọng nói, trả lời: "Thiếu gia, sợ rằng nhị phu nhân đã biết chuyện Diệp Căn Niên tỉnh lại."

Dứt lời, anh rõ ràng cảm giác được khí lạnh từ trên người chủ nhân phát ra, lạnh lạnh tận xương.

Quả nhiên. . .

"Sở Nhược đang làm cái gì? Nữ nhân vô dụng!" Tức giận cuồn cuộn trông mắt xanh mang theo nồng đậm sát ý, trên khuôn mặt người đàn ông trở nên thâm độc âm hiểm kinh người, tức giận chất vấn.

"Sở Nhược vẫn luôn để tâm tới công việc, đêm đó khi Diệp Căn Niên tỉnh lại cô ta liền phái người tới giết, chẳng qua là kết quả giống như những người lần trước chúng ta phái tới, trong bệnh viện Ái Anh rõ ràng có người che chở cho cô ta, đêm đó phái người đi thì chỉ có hai người thuận lợi tiến vào, sau cũng không có tin tức nào." Trong lòng Thành Minh có chút cả kinh, vội vàng lên tiếng thay Sở Nhược giải thích: "Hơn nữa, dường như chuyện này đã khiến cho Nam Cung Minh Húc hoài nghi, cho nên gần đây Sở Nhược cũng không dám có hành động nào nữa, cô ta thử để cho mẹ của Nam Cung Minh Húc đi kích thích Diệp Căn Niên, nhưng hiển nhiên Diệp Căn Niên đã không còn hi vọng đối với Nam Cung Minh Húc, còn đưa ra đơn ly hôn, hiện tại đang gây xôn xao trong thành phố."

"Hừ, lấy cố loại này, tôi đã nghe quá nhiều lần." nghe vậy người đàn ông lạnh lùng xuy một tiếng, hiển nhiên mãi cũng không trưởng, đang muốn nói điều gì, chợt giương mắt nhìn về phía hai người áo đen đang bước về phía mình.

"Thiếu gia, đã làm xong." Hai gã mặc đồ đen đi tới trước mặt người đàn ông, khom người nhỏ giọng nói: "Lão gia phân phó chuyên gia chăm sóc, rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn buông tha cho tiểu thư Nhạc Nhạc, vì để tránh cho lão gia nghi ngờ, chúng tôi cho người trộn lẫn thuốc thần kinh vào trong dung dịch dinh dưỡng của cô ta, chúng tôi đã nhìn tận mắt dung dịch được tiêm vào, có thể bảo đảm cô ta không thể tỉnh lại được nữa."

"Bảo đảm?" Cười lạnh lặp lại hai từ này, ánh mắt bén nhọn của người đàn ông nhanh chóng quét qua khuôn mặt hai người, bộ dáng tàn nhẫn khát máu giống như đến từ địa ngục tu la, khiến cho mấy tên thuộc hạ rồi rít cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng, "Cùng một loại thuốc, bảy năm trước Diệp Căn Niên cũng đã tiêm qua, các người nói bảo đảm, vậy thì các người tới nói cho tôi biết, tại sao cô ta còn có thể lại tỉnh lại! Há?"

Nếu như không phải ban đầu có người thề son sắt nói bảo đảm cô ta sẽ không tỉnh lại, vậy thì năm nay tuyệt đối sẽ không còn tồn tại Diệp Căn Niên!

"Xin lỗi, thiếu gia." Hai gã mặc đồ đen cúi thấp đầu, đối với chất vấn của chủ nhân, không có gì để nói, chỉ có thể chấp nhận chờ đợi trừng phạt sắp phủ xuống trên người mình.

"Thiếu gia, xin ngài bớt giận, việc cấp bách là phải xử lý tốt chuyện Nhị phu nhân cùng Diệp Căn Niên vẫn giữa liên lạc, Nhị phu nhân lần này bệnh phát, rõ ràng cho thấy cha con Diệp gia có liên quan." Thành Minh khề ngẩng đầu lên, cẩn thận nói.

"Mặt khác, theo Sở Nhược nói, cô ta từng tận mắt thấy Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu thân mật cùng nhau xuất hiện ở thương trường, Sở Nhược có nhắc qua thời điểm ở tập đoàn Itou Thiệu Tư Hữu vẫn còn bảo vệ thân phận cô ta, sợ rằng trước kia Thiệu Tư Hữu đã sớm tiến hành quá điều tra chúng ta, thiếu gia nhất định phải coi chừng người này."

" Thiệu Tư Hữu? Hẳn không phải là vị hôn phu của Niên Nhạc Nhạc sao?" Vẻ nạt người đàn ông hiện lên mấy phần nghi ngờ hỏi, vẻ mặt cũng ngưng trọng theo.

Năm đó cô Lysa chết, phần lớn chứng cứ đều chỉ về phía Thiệu gia, nhưng cuối cùng gia tộc Bồ Nặc Tư còn ngại địa vị Thiệu gia, bất ngờ Thiệu phu nhân chết không giải quyết được gì, thậm chí còn đem Niên Nhạc Nhạc ở lại Thiệu gia. Nếu như chuyện này liên quan đến Thiệu gia, sợ rằng phiền toái không nhỏ.

Một hồi lâu sau, tròng mắt màu xanh nhanh chóng xoẹt qua một tia quyết tuyệt (quyết định độc ác), người đàn ông lạnh giọng mở miệng, ngữ điệu không thể rung chuyển quyết tuyệt: "Trung Quốc không phải có câu châm ngôn gọi là ' người không biết không có tội ' sao? Vậy thì thừa dịp quan hệ của bọn họ còn chưa công khai, cho người xử lý xong chuyện Diệp Căn Niên, nếu Diệp Căn Niên đã tỉnh, liền đổi phương pháp khiến cho cô ta tiếp tục ngủ vĩnh viễn đi."

"Dạ."

An bài tốt tất cả, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra, người đàn ông nhẹ nhàng tiêu sái đến mép giường, liếc nhìn người phụ nữ đang ngủ say, khẽ thở dài một cái.

Đang muốn rời khỏi, chợt cảm giác được một lực nhẹ kéo mình lại.

Người đàn ông vội vàng nhìn lên trên giường, hai mắt của người phụ nữ vẫn gắt gao nhắm chặt không mở ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cánh tay đã từng rửng nõn nhẵn nhụi vì bị bệnh lâu ngày hành hạ trở nên khô gầy không ánh sáng, lúc này lại gắt gao siết chặt áo của anh, cố chấp không chịu buông ra.

Khoé mắt người phụ nữ khẽ chảy xuống hàng nước mắt chiếc gối màu trắng tạo thành một mảnh, đôi môi tái nhợt không ngừng run rẩy, nghẹn

ngào phát ra một tia khẩn cầu, ban đêm yên tĩnh lạnh như băng này, có vẻ cực kỳ đau khổ:

". . . Flores. . . Cầu xin anh. . . Bỏ qua cho. . . con gái của tôi. . ."

*

Ngày thứ hai khó thấy được ánh mặt trời trong xanh, trong sân tuyết còn đọng lại đều bị ánh mặt trời chiếu xuống làm tan chảy hết, lộ ra nền gạch đen phía dưới mặt đất.

"Thiệu, Tư, Hữu. . ."

Kể từ sau khi tỉnh lại đây đã là lần thứ tư Diệp Cẩn Niên cắn răng hô lên tên 'Thiệu Tư Hữu'.

Thế nào mà học không ngoan vậy?

Diệp Cẩn Niên thề không nên trêu chọc cái tên Thiệu Tư Hữu kia, rõ ràng gương mặt dịu dàng như vậy, thế nào trong chuyện này cứ như. . .

Ô, Diệp Cẩn Niên ảo não nằm trong chăn lăn qua lộn lại. Vừa ngủ thẳng tới sáng ngày thứ hai, nói đúng là giữa trưa ngày thứ hai, cơn buồn ngủ thật ra cũng sớm không còn, chỉ là cả người tựa như rã rời cùng một dạng mệt mỏi, bây giờ không muốn rời giường.

Vào lúc này điện thoại di động trên đầu giường vang lên, Diệp Cẩn Niên cau mày lại, vừa đưa tay từ trong chăn ra cầm, vừa hung tợn nhìn chăm chăm dấu vết vẫn chưa biến mất hoàn toàn trên cánh tay, âm thầm oán trách, cái tên Thiệu Tư Hữu kia, tốt nhất không nên để cho cô bắt được!

Hung hăng phát tiết nhấn nút trả lời, giọng nói trầm thấp, mang theo tiếng cười từ ống nghe truyền ra:

"Đã tỉnh?"

Cho dù không tận mắt nhìn, Diệp Căn Niên cũng tưởng tượng được dáng vẻ ưu nhã của Thiệu Tư Hữu đang cầm điện thoại, bên môi mỉm cười, thanh âm từ lồng ngực phát ra ngoài cùng với dáng vẻ vui vẻ

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 112

"Đã tỉnh?"

Cho dù không tận mắt nhìn, Diệp Cẩn Niên cũng tưởng tượng được dáng vẻ ưu nhã của Thiệu Tư Hữu đang cầm điện thoại, bên môi mỉm cười, thanh âm từ lồng ngực phát ra ngoài cùng với dáng vẻ vui vẻ.

"Làm sao anh biết em đã tỉnh?" Bọc chăn quanh người ngồi bật dậy, Diệp Cẩn Niên kỳ quái hỏi, ánh mắt vẫn như cũ hung hăng nhìn chăm chăm một chuỗi dấu vết mập mờ trên người mình.

Cô cũng không tin cái gì mà tâm ý tương thông, thay vì nói đây là trùng hợp, cô thà tin rằng Thiệu Tư Hữu gắn camera trong phòng.

Không thể không nói, thỉnh thoảng Diệp Cẩn Niên quá mức tỉnh táo, tuyệt đối cùng một dạng với Diệp Cẩn Nhiên.

"A, " Thiệu Tư Hữu nghe thấy Diệp Cẩn Niên không chút khách khí chất vấn, bên kia điện thoại tâm tình không tệ cười nhẹ, tựa cơ thể mệt mỏi vào ghế da, ngón tay thon dài ưu nhã xẹt qua văn kiện trước mặt, chậm rãi trả lời: "Người phụ trách quét dọn tầng hai – thím Lê vừa mới gọi điện thoại cho anh, nói là lúc đi qua phòng anh nghe thấy có người gọi tên anh không chỉ một lần, thế nào, nhanh như vậy lại muốn anh sao?"

Diệp Cẩn Niên nắm chặt tay trong chăn, sắc mặt hết đỏ lại hồng, bên kia giọng nói nhỏ lại hơi khàn khàn nghe có chút mỉa mai, khiến cho cô nhớ tới

đêm qua có người ở bên tai cô lặp đi lặp lại câu hỏi này.dfienddn
lieqiudoontôi

Cũng bởi vì trước đó cô nói một câu hợp tác vui vẻ, đối lấy cả đêm bị Thiệu Tư Hữu dây dưa không biết mệt mỏi hỏi, hợp tác vui vẻ sao, vui vẻ không vui vẻ không.

Đã biết người đàn ông này có một mặt tà ác, Diệp Căn Niên tự giác dời đề tài, "Anh đang ở đâu?"

"Tân thị." Một tay Thiệu Tư Hữu cầm điện thoại, một tay lật tài liệu trên bàn, đáy mắt xẹt qua một tia dịu dàng thâm trầm: "Một năm không tới, có rất nhiều chuyện phải xử lý."

Nếu như không phải bởi vì chuyện này khó giải quyết, làm gì có người nào nỡ bỏ vợ yêu ấm áp vào buổi sáng đi làm việc?

"À." Diệp Căn Niên nhẹ nhàng trả lời một tiếng, trông mắt hơi rĩ xuống không hề lên tiếng.

Tân thị, cô biết. Lần đầu tiên cô nhìn thấy cái tên này lúc đó cô vẫn còn đi học, nhìn về phía người chị không tìm không phải đang xem tài liệu trên bàn cười, quấy nhiễu hỏi "Tâm sự" là cái gì, nhưng nghe nữa nói vài năm sau, tình cảnh liền khác nhau rất lớn.

Tác phong đặc biệt độc lập, thủ đoạn mạnh mẽ quả quyết, trong mấy năm qua danh tiếng và trình độ võ thuật đều có một không hai, không thể nghi ngờ Tân thị bỗng nhiên trở nên khó cạnh tranh trên thương trường, dĩ nhiên, để cho người ta chú ý, nó còn có bối cảnh phức tạp.

Trong vòng một năm ngắn ngủi, liên tiếp chọn Thanh bang - bang phải đứng đầu hoành hành thành phố Côn Lâm nhiều năm, đủ khiến đông đảo các thế lực phải khiếp sợ, người thao túng phía sau màn kiên quyết lập tức cắt đứt, đều không thể khinh thường. Theo lời Diệp Căn Niên mà nói, nếu

như không phải những năm gần đây 'Ấn Long' ẩn lui, thật đúng là mong đợi thấy được hai thế lực này trực tiếp tranh đấu với nhau.

Bây giờ nghe được ý của Thiệu Tư Hữu, thì ra anh là đương gia thần bí đứng sau Tân thị? Khi đó không biết anh mới bao nhiêu tuổi.

Diệp Căn Niên cuốn chăn trên giường lăn qua lăn lại hai vòng, tâm tình có chút rối rắm. Có phải thành thực như vậy không, chẳng qua là cô muốn nói sang chuyện khác mà thôi.

Thấy bên kia điện thoại không có nói gì, Thiệu Tư Hữu phảng phất thấy được bộ dạng cô đang cúi đầu rắm rối hết sức khả ái, ý cười trên môi rõ ràng hơn mấy phần, anh không ngại chia sẻ bất kỳ bí mật cùng cô: "Có đói bụng không, đã giữa trưa rồi."

"Có chút." Diệp Căn Niên buồn bực trả lời, Nói thật ra thì cô tỉnh dậy cũng vì đói bụng.

"Vậy em nói một tiếng muốn anh, anh sẽ đón em ra ngoài ăn." Thiệu Tư Hữu khép tài liệu trước mặt lại, cười thấp nói.

"Vậy anh trở lại làm cho em ăn đi, " Diệp Căn Niên đứng lên mặc quần áo, gương mặt ửng đỏ bổ sung câu: "Em đói bụng."

Thiệu Tư Hữu bất đắc dĩ, Diệp Căn Niên thông minh dùng chính câu trên để ứng phó với anh, mặc dù anh muốn nghe không phải câu kia, nhưng miễn cưỡng coi đói bụng tương đương với suy nghĩ kia đi, vì vậy cầm chìa khóa xe trên bàn lên bước nhanh ra cửa, cười nói: "Chờ anh hai mươi phút."

"Đi đường cẩn thận." tôi Diệp Căn Niên vừa nói, vừa nhìn ra cửa phòng, bên ngoài hình như có người.

Diệp Căn Niên rửa mặt xong, đổi bộ quần áo màu xanh ở nhà, tóc dài tùy ý vén lên, từ trong túi xách lấy ra một viên thuốc màu trắng nuốt xuống, làm xong hết tất cả, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Có chuyện gì vậy chú Vu?" Mở cửa, Diệp Căn Niên thấy với trong tay chú bưng đĩa, phía trên để một chén nước cùng một cái đĩa, liền vội vàng cười hỏi.

Đối với chú Vu, cô phát ra từ sự tôn kính trong nội tâm, hơn bảy năm chăm sóc cùng quan tâm, cô đã sớm coi ông như người thân của mình mà đối đãi.

"Diệp tiểu thư." Nghe được Diệp Căn Niên gọi, chú không để dấu vết nhíu mày một cái, khuôn mặt trung hậu mang theo sự xa cách rõ ràng, trong trí nhớ Diệp Căn Niên cũng không hiền lành như vậy, thậm chí còn có một tí ẩn nhẫn không kiên nhẫn.

"Chú Vu, chú có chuyện gì sao?" Diệp Căn Niên bên nhường đường cho ông vào, muốn mời chú vào trong ngồi, bỗng nhiên lại nhớ mình vừa thức dậy, còn chưa kịp sửa sang lại giường đệm, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

Mà chú Vu cũng không định đi vào, liếc mắt nhìn Diệp Căn Niên, lạnh nhạt mở miệng nói: "Diệp tiểu thư, nghe nói cô đang ly hôn với tổng giám đốc Nam Cung."

Diệp Căn Niên nghe vậy ngẩn ra, nụ cười trên mặt hơi ngưng trệ, mơ hồ hiểu ý của ông.

"Mặc dù tôi hỏi có chút không thích hợp, nhưng lão gia đem thiếu gia giao cho tôi chiếu cố, tôi liền có trách nhiệm vì thiếu gia an bài xong tất cả, lấy thân phận hiện tại của Diệp tiểu thư, tin tưởng cô cũng không hy vọng trong thời gian này xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn?" Vu thúc vừa nói, vừa truyền đồ trong tay ra phía trước.

Lần này Diệp Căn Niên với thấy rõ ràng trong mắt ông xóa sạch đũa cọt khinh bỉ.

Giữa cô cùng Thiệu Tư Hữu, chua sót lạnh ấm cũng chỉ có hai người tự biết, không phải không muốn những người khác sẽ có thái độ, nhưng từ trước đến nay cô không cần ai đồng tình hoặc thông cảm, cũng không sợ hãi, nhưng người trước mắt là chú Vu, là cô thật lòng tôn kính chú Vu như người thân.

Diệp Căn Niên không nói gì, chỉ là hơi rũ con người xuống, đơn bạc đứng ở cửa.

Nhìn sắc mặt Diệp Căn Niên đột nhiên trắng bạch, trong mắt xẹt chú Vu xoẹt qua một tia không đành lòng xin lỗi, nhưng tay vẫn cố chấp đưa ra trước: "Diệp tiểu thư. . ."

Diệp Căn Niên không nhận chén nước mà ông đưa tới, mà trực tiếp nhặt viên thuốc màu trắng trên đĩa lên, lưu loát nhét vào miệng, khổ sở cảm giác mùi vị kích thích, khiến cho nét mặt của cô cũng trở nên chết lặng.

"Còn có việc sao?" Trên mặt đã sớm không sáng ngời như mới vừa rồi, Diệp Căn Niên nhàn nhạt hỏi.

"Bên dưới đã chuẩn bị xong cơm trưa, xin Diệp tiểu thư đi xuống ăn." Chú Vu nhìn Diệp Căn Niên nuốt xuống, mới yên tâm nghiêng người nhường đường xuống cầu thang.

"Không cần. Một lát nữa tôi cùng Thiệu Tư Hữu ra ngoài ăn." Diệp Căn Niên lắc đầu một cái, vừa nói vừa đưa tay đặt ở cửa phòng. Như vậy ý tứ rõ ràng là đuổi khách, chú Vu rất thức thời xoay người rời đi.

Đóng cửa lại, Diệp Căn Niên bước nhanh đến bên cạnh thùng rác, đem thuốc ở đáy lưỡi phun hết ra ngoài, trước đó cô đã ăn rồi, bất quá nói cho chú Vu nghe, chỉ sợ bị cho thành lấy cớ.

Nếu như là Ân Dao, cô có thể không e dè đem chuyện mình chính là Niệm Nhạc Nhạc nói ra, bởi vì các cô chung sống với nhau từ khi cô bắt đầu trở thành Niệm Nhạc Nhạc sau này, cho nên anh có thể không cố kỵ điều gì. Nhưng chú Vu không giống như vậy.

Mặc dù ông đối với Niệm Nhạc Nhạc vẫn cung kính cẩn thận, nhưng ở trong cặp mắt kia, còn có sự đè nén cứng chùi, thậm chí sẽ vì Niệm Nhạc Nhạc mà đối với Thiệu Mục Ân giận tái mặt mày.

Ông đang tính, nếu như hy sinh tánh mạng đổi lấy Niệm Nhạc Nhạc trở về, mà không phải mình - chim tu hú chiếm tổ chim khách.

Diệp Căn Niệm liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của mình trong gương, thong thả bước đến phòng tắm, thời điểm tâm tình không tốt, cô thường có hai phương thức giải quyết, một là ra ngoài đi dạo, một cái khác chính là tắm rửa.

Dòng nước ấm áp lướt qua da thịt, trong làn sương mù dày khiến Diệp Căn Niệm cảm thấy hơi khó thở, đồng thời, tâm tình cũng dần dần bình thản.

Thay xong quần áo, Diệp Căn Niệm mở cửa đi ra ngoài, vừa vặn gặp Thiệu Tư Hữu đang đi vào.

"Sao lại tắm vào lúc này?" Thiệu Tư Hữu nhìn Diệp Căn Niệm đang chuẩn bị sấy mái ướt nhẹ, ánh mắt dịu dàng bỗng trở nên thâm trầm, bởi vì vừa mới tắm xong, trên mặt của cô hơi đỏ ửng, áo choàng tắm màu trắng buộc vòng quanh đường cong xinh đẹp mê người, làm cho người ta không thể dời ánh mắt đi.

"Ừ, để tỉnh táo lại, đã hai mươi phút rồi?" Diệp Căn Niệm liếc nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, một tay cầm máy sấy tóc lên sấy, quay đầu chống lại ánh mắt u ám của Thiệu Tư Hữu, hơi nhú đôi mi lại.

Trong nháy mắt thấy bộ dáng phòng bị của cô, Thiệu Tư Hữu không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, xem ra mấy ngày nay không biết tiết chế thật là doạ được cô, vì vậy đi tới cầm chiếc máy sấy trong tay Diệp Căn Niên, nghiêm túc sấy tóc giúp cô.

"Lúc nữa muốn ăn cái gì? Anh cũng không dám bảo đảm mình so được với chú Vu." Thiệu Tư Hữu dịu dàng vuốt nhẹ qua mái tóc đen, hỏi.

Nhắc tới chú Vu, sắc mặt Diệp Căn Niên buồn bã, sau đó suy nghĩ một chút cười nói, "Thôi đi ra ngoài ăn đi, tài nấu nướng của anh em không yên tâm."

Mới trải qua sự kiện kia, cô đã không còn ý định kia nữa.

"Được." Thiệu Tư Hữu nghe lời gật đầu, Diệp Căn Niên tự cho là cúi thấp đầu thì Thiệu Tư Hữu không thấy rõ nét mặt của cô, lại quên mất chiếc gương bên cạnh kia vừa vặn để cho người đằng sau nhìn thấy hết vẻ mặt buồn bã của cô vào trong đáy mắt.

Cô bị uất ức sao?

*

Thiệu Tư Hữu đưa Diệp Căn Niên tới một nhà trọ theo kiểu khách sạn gia đình, không có đất lấp đặt các thiết bị tinh xảo, nhưng khiến người ta cảm thấy thoải mái ấm áp, Diệp Căn Niên hiển nhiên rất thích.

Thiệu Tư Hữu đem đồ mua từ trong siêu thị mang vào phòng bếp, trên người còn mặc bộ quần áo ở công ty trở về chưa kịp thay, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng.

"Vất vả rồi, em không muốn dạ dày bị ngược đãi đâu." Diệp Căn Niên cười đi tới, giúp anh vén tay áo sơ mi lên, sau đó quay người chạy ra khỏi phòng bếp, bày ra bộ dáng nghiêm nhiên ngồi chờ.

Thiệu Tư Hữu cứng chùi cười một tiếng, bắt đầu bắt tay vào nấu cơm.

Đây là bữa ăn sáng cùng bữa cơm trưa của Diệp Căn Niên, cho nên đầu tiên Thiệu Tư Hữu nấu cháo cho cô, mùi gạo nong nặc lượn lơ bên trong phòng, Diệp Căn Niên đang cầm chén ngồi đợi trên ghế sa lon, lẳng lặng nhìn người đàn ông đang cố gắng trong phòng bếp.

Bàn tay quen cầm bút lúc này đang nắm cái xẻng, động tác là ưu nhã liên tục, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên bờ môi hơi cong lên của anh tôi , khiến cho Diệp Căn Niên chợt có một loại cảm giác như cặp vợ chồng già.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Bữa trưa Thiệu Tư Hữu làm bốn món gia đình đơn giản, Diệp Căn Niên cơ hồ đã ăn rất nhiều, sau đó chủ động rửa chén coi như trả tiền bữa ăn. Hai người rất ăn ý không chủ động nói chuyện về sự việc buổi sáng, trong không khí ấm áp mang theo vài phần bình thản ngọt ngào.

Diệp Căn Niên chợt nhớ tới rất lâu trước kia, đối tượng mà cô mong muốn chính là như vậy, không yêu cầu người ta phải mãnh liệt hay chấn động lòng người, chỉ cần hai người sống đơn giản giúp đỡ nhau khi gặp hoạn nạn.

Khi còn ở Diệp gia, cô được cha và chị bảo vệ cẩn thận không biết khó khăn nói toạc ra cô ngây thơ, tùy ý lại lỗ mãng; sau lại gả cho Nam Cung Minh Húc, trừ việc Nam Cung Minh Húc ' mất tích ' một năm kia, cuộc sống cũng nhẹ nhàng bình thản sung sướng.

So sánh với khi ở cùng một chỗ với Thiệu Tư Hữu, những năm tháng kia, không thể nghi ngờ càng thêm an nhàn không lo, nhưng duy chỉ có Thiệu Tư Hữu bên người, cô mới có thể trải qua loại cảm giác an tâm và thoả mãn tuyệt đối.

Trong bữa ăn sáng nước trái cây bị đổi thành Hồng Trà, trong tủ quần áo bất chi bất giác đều đổi phong cách, anh còn nhờ Ân Dao đưa tới một số tài liệu . . . cô thích, muốn gì, anh đều là tỉ mỉ tìm hiểu rõ.

Anh cố ý giả vờ không biết đánh đàn treu chọc cô vui vẻ, sau đó cười yếu ớt dao dung với những trò đùa dai của cô; anh cố ý mang cô đi xem ca kịch Italy khiến cô cả đời khó quên, anh còn dùng hành động giống như thỏ lộ hấp dẫn tâm tư cô. Bởi vì ngày đó mấy năm trước, là cơn ác mộng của cô, chậu hoa thược dược trước khi lên máy bay, anh vì cô mà cả đêm lên vào nhà tổ Diệp gia, vì thế mới trọng thương nằm trên giường bệnh gần một tháng, lúc gặp mặt lại một chữ không nói; Trong tiệc sinh nhật hẳn lấy ra giấy tờ sang nhượng cổ phần đã sớm chuẩn bị xong, cao giọng tuyên bố tình cảm của mình, dưới áp lực của gia tộc Bồ Nặc Tư không chút nào lùi bước; cô cùng chị nói chuyện nhiều lần nhưng cô chưa từng nói qua với ai cô thích ' Quang Minh Chi Tâm ', anh liền làm thành lắc tay, trang sức hoa văn cô thích đeo nhất, trên đó khắc mấy bông hoa nhỏ, tượng trưng cho ' hạnh phúc chấp nhất ' của cây tử đằng; còn có, nhiều năm trước tập đoàn Thiệu thị lấy tên cô để đặt tên cho một công trình cũng đã bắt đầu thi công; Ân Dao đã gửi hình nơi đó cho cô; còn có. . .

Cô không biết Thiệu Tư Hữu bắt đầu yêu mình từ lúc nào, trừ bỏ thời gian cô trọng sinh, anh dùng một năm đến gần, dùng bảy năm để khiến cô yêu anh.

Anh sẽ yên lặng ở bên cạnh cô che dấu một phần tình cảm, chờ cô từ từ phát hiện, trải nghiệm, sau đó ở trong lòng từng chút từng chút hội tụ thành sông, cuối cùng mặc dù biết rõ ở bên cạnh anh có quá nhiều biến cố cùng ngoài ý muốn, cô cũng sẽ tìm một lý do không thể không hãm sâu vào.

Có người nói, cuộc sống quanh đi quẩn lại, mục tiêu đã định liền không thể bỏ qua. Mà Diệp Căn Niên tin tưởng, người kia trong vận mệnh của mình, chỉ là Thiệu Tư Hữu.

Về phần những thứ kia biến cố cùng ngoài ý muốn trong cuộc sống. . .

Khi Diệp Căn Niên đứng ở cảnh giới bên ngoài tuyến, nhìn cách đó không xa trên đất thi thể vẫn còn bốc lên khói đen như khói của xe hơi, lần

nữa cô xác định câu nói của mình có tính chân thực.

Ở bên cạnh Thiệu Tư Hữu, quả nhiên tồn tại quá nhiều biến số cùng ngoài ý muốn.

Sau khi ăn cơm trưa xong, dưới sự đề nghị Diệp Căn Niên, hai người học những phương thức của những cặp đôi yêu nhau chạy đến rạp chiếu phim xem bộ phim chiếu đầu tiên trong năm.

Phim tình cảm lãng mạn ấm áp, một canh giờ sau, hai người không thể nhìn được nữa ăn ý rời đi.

Trên đường đi bộ tới bãi đỗ xe, Thiệu đại thiếu gia rất uyển chuyển biểu đạt những đoạn nhân vật nam nữ chính trong phim diễn thất bại cảnh cố ý làm bộ ngọt ngào, mà lúc này Diệp Căn Niên cũng rút kinh nghiệm xương máu thừa nhận mình chọn nhân tài thất bại, rất xấu hổ bày tỏ nguyện ý bỏ ra một kiss làm đền bù.

Kế tiếp, không khí rất ngọt mật, cảm giác rất mập mờ, dùng lời nói của Thiệu đại thiếu gia so trong phim ảnh đích thật tình tiết tốt hơn nhiều.

Chỉ là, đang lúc tình ý nồng nàn, thì từ bãi đậu xe truyền một tiếng nổ mạnh.

Lúc Thiệu đại thiếu gia chạy tới hiện trường, sắc mặt đen sì rất dọa người, ngay sau đó anh phát hiện, quấy rầy anh lúc ngọt ngào lãng mạn là đấng tội rất lớn, mà anh lại vừa mới đổi chiếc xe thể thao kia, bất quá bây giờ đã không nhìn ra hình dạng chỉ còn là đồng sắt vụn.

Cảnh sát rất nhanh chạy tới, tận lực đem người bị đè dưới đồng sắt vụn kia mang ra ngoài, mà khiến người ta kinh ngạc là, người nạn còn sống như một kỳ tích, mặc dù đang hấp hối. Quần áo chỉ còn lại ít vải vụn treo trên người, lộ ra mảng thịt bị đốt đen sì, trong không khí cũng thoảng thoảng mùi cháy khét làm người ta nôn mửa.

Còn chưa tới lúc tan việc, nên người bị thương chỉ có những kẻ trộm xe xui xẻo, Thiệu Tư Hữu cùng Diệp Căn Nhiên tự nhiên tránh không được lại được 'mời' tới sở cảnh sát để phục vụ điều tra.

Đây cũng là lần thứ hai bọn họ được 'mời' tới sở cảnh sát làm khách, lần trước là ở thành phố Kỳ Lâm.

Khi hai người từ sở cảnh sát đi ra đã sớm tối, chú Vu lái xe tới đón hai người về nhà, trên đường không yên lòng luôn luôn nói thầm, thậm chí còn đề nghị muốn điều động mấy tên vệ sĩ từ Thiệu gia tới đây để ngừa vạn nhất, tâm tình Thiệu Tư Hữu dễ chịu ngồi nghe, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại mấy tiếng, mà Diệp Căn Nhiên ngồi bên cạnh anh lại có chút mất hồn.

Thiệu Tư Hữu nghiêng đầu khẽ cau mày, nhẹ nhàng đưa tay cầm bàn tay có chút run của Diệp Căn Nhiên, giọng nói ôn hòa lộ ra lo lắng, hỏi: "Niên Nhiên, sao thế?"

Diệp Căn Nhiên không nói gì, chỉ từ từ ngẩng đầu lên, đôi môi trắng bệch miễn cưỡng hé ra nhìn về phía Thiệu Tư Hữu, sau đó chợt dùng sức ôm lấy anh.

Trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh thảm thiết ở bãi đỗ xe vừa rồi, trong mũi vẫn còn loáng thoáng ngửi được mùi da thịt cháy khét. Hai tiếng trước, Thiệu Tư Hữu còn mở chiếc xe kia mang cô đi dạo trong thành phố, nếu như không phải chiếc xe này vô cùng nổi bật khiến tên trộm kia ao ước, những trận ngoài ý muốn như thế này khi nào mới hết, còn không biết bao nhiêu nữa.

Cô không dám tưởng tượng, nếu như lúc ấy người mở cửa xe là Thiệu Tư Hữu thì kết quả như thế nào, hoặc là lúc ấy người mở cửa xe là cô, thì Thiệu Tư Hữu sẽ có phản ứng như thế nào.

Thiệu Tư Hữu khẽ thở dài một cái, kéo vòng eo Diệp Căn Nhiên vào lòng, dùng nhịp tim vững vàng của mình trấn an sự bất an của cô.

Hồi lâu, giọng nói buồn buồn của Diệp Căn Niên từ trong ngực Thiệu Tư Hữu vọng ra, mang theo nồng nặc oán trách: " Thiệu Tư Hữu, Tân thị của anh đúng là cái đại phiến toái, mới trở về một ngày thôi, liền hại chúng ta bị kẻ thù theo dõi."

Thiệu Tư Hữu cười, sau đó tiến tới bên tai Diệp Căn Niên nhỏ giọng giải thích: "Không phải bọn họ, chuyện anh trở về là bí mật, những người trong Tân thị không thể biết dễ dàng như vậy. . ."

Nói tới chỗ này, giọng nói Thiệu Tư Hữu dừng lại, Diệp Căn Niên nhanh chóng từ trong ngực anh ngồi dậy, hai người ăn ý liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều thấy sự nặng nề giống nhau.

"Phi, Kỳ. . ." Cơ hồ cắn răng kêu lên cái tên đó, trong con người đen của Diệp Căn Niên bắt đầu khởi động,

Đoạn đường này bọn họ đi cẩn thận tăng gấp bội, trên đường ăn ở đều trên xe, nếu ngay cả chuyện Thiệu Tư Hữu trở về mà người Tân thị không biết tin, như vậy người duy nhất thấy qua cô cùng Thiệu Tư Hữu, cũng chỉ có Phi Kỳ- không hẹn mà gặp tại ngôi mộ trong vườn trên núi Côn Lộc.

"Trước không nên kết luận quá sớm, sáng mai chúng ta trở về nhà." Thiệu Tư Hữu suy nghĩ một chút, mặc dù đối với suy đoán Diệp Căn Niên cũng thấy có lý, nhưng vẫn cẩn thận đề nghị: "Sáng mai chúng ta về nhà trước, chuyện bên này giao cho người ở Tân thị xử lý."

Vốn tính toán mang Diệp Căn Niên ở chỗ giải sầu rồi mới trở về, hiện tại không thể làm gì khác hơn phải buộc ngưng lại.

"Được, nhớ cho người điều tra xem hôm qua Phi Kỳ tới mộ trên núi Côn Lộc là bái tế ai." Diệp Căn Niên gật đầu một cái, ngày đó cô ta lộ ra kinh ngạc tự nhiên đến nhìn, có thật là vô tình gặp gỡ.

*

Trở lại thành phố Kỳ Lâm vào ngày thứ hai, Diệp Cận Niên liền trở về Diệp Thị đi làm, bắt đầu trở nên bận rộn với công việc. Mấy năm qua ở gia tộc Bồ Nặc Tư học được đều rất nhanh có đất dụng võ, Diệp Cận Niên cũng yên tâm giao quyền cho cô, phàm là có Diệp Cận Niên tham dự án mở rộng, giống như đèn xanh luôn được bật, thiên vị rõ ràng như vậy khiến Diệp Thị bị không ít toà cao tầng oán trách, nhưng dần dần, bọn họ không phải không thừa nhận, ngoại trừ thân phận nhị tiểu thư Diệp gia- Diệp Cận Niên không nói, chỉ là những dự án mà cô bày ra, cơ hồ đều không thể bắt bẻ.

Lúc mới bắt đầu cũng có người đem chuyện hôn nhân của Diệp Cận Niên ra nói, con gái đã gả ra ngoài đối với tập đoàn ảnh hưởng quá lớn, rất khó làm cho người ta yên tâm, nhưng mọi nghi ngờ đều bị thái độ kiên quyết lên giọng nói sau ly hôn của Diệp Cận Niên cũng bắt đầu từ từ tan biến.

Nam Cung Minh Húc dĩ nhiên không đồng ý ly hôn, toà án tại thành phố Kỳ Lâm vội vã với bối cảnh hai nhà, kéo qua léo lại, cuối cùng câu trả lời chắc chắn là tạm thời ra ở riêng làm. Diệp Cận Niên đối với hành động không để ý kiêu ngạo không buông tay của Nam Cung Minh Húc rất kinh ngạc, trong trí nhớ của cô, người đàn ông kia chắc chắn sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội chế giễu, hết lần này tới lần khác chỉ có lần này ngoại lệ. Chẳng lẽ mình vẫn còn có giá trị lợi dụng sao?

Trong thời gian này ông cụ Thiệu Thiên Ngạo từ Thiệu gia bên Anh quốc trở lại một lần, Diệp Cận Niên cho rằng ông sẽ vì Niên Nhạc Nhạc mà bất bình, hoặc là nói giọng bất thiện ' khuyên ' mình biết khó mà lui, kết quả Thiệu lão gia nhìn Diệp Cận Niên nửa ngày, cuối cùng chẳng qua thờ dài sau đó cùng Diệp Sóc đánh cờ cả đêm, sau liền vội vã trở về Anh quốc.

Lúc gần đi ông nói, sớm đoán được ý định của Tư Hữu, chẳng qua là đáng tiếc cho đứa bé Nhạc Nhạc kia.

Diệp Cẩn Niên nhớ, trong bữa tiệc sinh nhật, Thiệu Thiên Ngạo giúp mình đeo dây chuyền, từng có chốc lát do dự. Mặc dù biểu hiện không lộ rõ, nhưng đối với Niên Nhạc Nhạc kết quả cuối cùng, ông đích thực coi trọng Thiệu Mục Ân hơn.

Mà Mục Ân cũng chưa từng trở về, Diệp Cẩn Niên nhớ anh không rời bỏ được Niên Nhạc Nhạc.

Ngày cứ như vậy ngày qua ngày, bây giờ đối với Diệp Cẩn Niên công ty cùng Diệp gia đã tạo thành một đường thẳng, sóng giá của ly hôn một ngày không quá đi, thì một ngày Thiệu Tư Hữu không thể xuất hiện trước mặt công chúng, cho nên chỉ có thể sau giờ tan sở đi qua Diệp gia báo cáo. Đến khi mọi người rong tập đoàn Thiệu thị đồn, vị hôn thê của tổng giám đốc vì hôn mê sâu, tâm tình xuống thấp cực độ, có thể thấy được tình thâm.

Cuộc sống không tính là bình tĩnh, thỉnh thoảng có chút gió thoảng qua, tỷ như một ít ám sát nhỏ làm nhạc đệm, lại có hai ba giờ điều chỉnh tâm tình toàn dấm chua.

Đối với chuyện ám sát thì bắt đầu ở thần phố Côn Lâm liền tiếp lần hai lần ba một đoạn trôi qua, ban đầu Diệp Cẩn Niên cho là nhằm vào một trong hai người cô hoặc Thiệu Tư Hữu, sau lại phát hiện, thì ra là hai người đều là mục tiêu của người sau màn. Chẳng qua số lần của Diệp Cẩn Niên hiển nhiên nhiều hơn chút, mà Ân Dao cho kết quả là, đối phương cùng tộc gia Bố Nặc Tư có liên quan.

Cũng may thế lực Thiệu gia không tầm thường, gần đây Diệp gia cũng khôi phục tình thế thật tốt, đang bỏ công sức bảo vệ hai người an toàn.

Về phần dấm chua. . .

Nếu nói trăm bí mật luôn có một lỗ hổng, một lần Diệp Cẩn Niên trên đường về nhà, không cẩn thận thiếu chút nữa chúng ám toán của đối

phương, may nhờ Long Việt lâu không thấy mặt xuất hiện kịp thời, trợ giúp cô biến nguy thành an.

Đối với việc một lần nữa gặp lại Long Việt, không thể nghi ngờ Diệp Căn Niên hết sức cao hứng, hai người quen biết nhiều năm, đề tài tự nhiên không phải ít, ngồi đối diện nhau ngay thẳng mà nói, là một chuyện hết sức bình thường. Nhưng nhìn trong mắt Thiệu Tư Hữu, tất nhiên không thể tuyệt vời.

Nhất là bức ảnh tuyệt vời này, làm cô trước giờ tan việc cố ý đuổi theo.

"Lần trước chú nhắc em trước mặt anh, hiếm khi thấy chú có ấn tượng về em." Nhấp một ngụm trà xanh, Long Việt nhẹ nhàng nói, sắc mặt vẫn trắng như trước, trong trẻo lạnh lùng dường như mặt mũi tinh xảo không thấy nửa điểm tỳ vết nào, đáy mắt nhìn về phía Diệp Căn Niên xẹt qua một tia dụ dằng âm áp.

"Làm sao lại không có ấn tượng, em dù gì cũng coi anh ta như nửa ân nhân cứu mạng, kết quả lúc còn là Niên Nhạc Nhạc, tên tiểu tử này khi dễ em không ít." tâm tình Diệp Căn Niên không tộ cười đùa.

Long Việt ấn tượng nói, rất nhiều năm trước chuyện cô sắp xếp giúp chị cùng Long Hi làm giả thân phận để trốn tránh.

"Khi ở học viện Y Nhĩ, bởi vì không cẩn thận cầm thư mời mà anh ta đưa cho, làm em thiếu chút nữa trở thành kẻ địch của tất cả nữ sinh trong trường."

Nhớ lại cục diện ngày đó, Diệp Căn Niên cũng nhớ lúc đó Thiệu Mục Ân chợt xuất hiện ở cửa, ngang ngạch khiến một nữ sinh tình cảnh dạt dào. Cô đã quên cô bé kia là thiên kim nhà nào, học trong viện Y Nhĩ cô luôn luôn lười giao tiếp, trừ Phi Kỳ giống như cái đuôi dây dưa sau lưng mình, thì cô không có giao tiếp qua với ai khác.

Nhớ tới Phi Kỳ, Diệp Căn Niên có hơi chút thất thần, người ở thành phố Côn Lâm đã truyền tin trả lời chắc chắn, ngày đó Phi Kỳ tới núi Côn Lộ bái tế một người, mà người đó trước đây là bác sĩ riêng của Thiệu gia-Thành Y.

Thành Y là người mà Lysa-mẹ của Niên Nhạc Nhạc mang từ Niên gia tới, nói cách khác, anh ta xuất thân từ gia tộc Bồ Nặc Tư.

Sớm nên nghĩ đến, cõi đời này sao có nhiều sự trùng hợp như vậy, trước đây Phi Kỳ là được gia tộc Bồ Nặc Tư an bài ở bên cạnh mình, cũng không biết thế lực nào ra lệnh.

Nhìn thấy Diệp Căn Niên thất thần chốc lát, Long Việt lần nữa cầm ly trà lên uống một hớp: "Hiếm khi, ở chỗ này còn có thể uống được trà thượng hạng thế này."

"À, bởi vì. . ." Nhanh chóng hồi hồn Diệp Căn Niên đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Thiệu Tư Hữu mỉm cười cắt đứt:

"Bởi vì tôi uống không quen trà bình thường."

Diệp Căn Niên có chút sững sờ, quay đầu nhìn thấy Thiệu Tư Hữu cười ôn hoà mà dị thường, thức thời giữ im lặng. Cô hiểu rất rõ Thiệu Tư Hữu, ánh mắt mới vừa rời của anh là biểu đạt rõ sự cảnh cáo.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 114

"Bởi vì tôi không quen uống trà bình thường."

Diệp Cẩn Niên có chút sững sờ, quay đầu nhìn thấy Thiệu Tư Hữu cười ôn hoà mà dị thường, thức thời giữ im lặng. Cô hiểu rất rõ Thiệu Tư Hữu, ánh mắt mới vừa rời của anh là biểu đạt rõ sự cảnh cáo.

Cảnh cáo? Hai mắt mở to, Diệp Cẩn Niên tiện tay cầm ly trà trước mặt lên, nhìn xuyên qua làn khói mỏng từ miệng chén bay lên, ánh mắt nhìn về phía hai người kia liên tục thay đổi

"Thiệu tổng không quen uống loại trà bình thường này sao?" Trên khuôn mặt tái nhợt của Long Việt hiện ra một tia kinh ngạc, sau chặm rãi lắc đầu một cái, môi mỏng hơi cong lên, hình như nhớ tới chuyện gì liền nói: "Tôi nhớ ở nhà chú Diệp chỉ có một loại trà 'Bình thường' này, hơn nữa, hơn nữa Cẩn Niên rất thích mùi của loại này."

Diệp Cẩn Niên vừa đưa ly trà lên tới khoé miệng bèn dừng lại.

"Đã từng thích không có nghĩa sẽ vẫn thích, hơn nữa hai người ở chung một chỗ, cho dù sở thích bất đồng, cũng có thể vì người kia mà không để ý. Không phải sao?" Thiệu Tư Hữu vừa nói, ánh mắt nhàn nhạt quét qua ly trà trong tay Diệp Cẩn Niên, "Hiện tại loại trà này, Niên Niên cũng nói không tệ."

Diệp Cẩn Niên vốn chuẩn bị đặt ly trà xuống động tác lại ngừng.

Có chút bất đắc dĩ nhìn hai người, tâm tình Thiệu Tư Hữu vẫn lạnh nhạt, Long Việt càng thêm lạnh nhạt, hết lần này tới lần khác hai người vì một ly trà trước mắt mà gắng sức tranh luận trước nay chưa từng có. Diệp Căn Niên vốn là không phải là người ngu ngốc, thuốc súng bay trước mắt rõ ràng như vậy, khiến cô cảm thấy kích động vô trán.

"Không để ý sao? Đang yêu thích lại phải nhân nhượng thì không phải là miễn cưỡng?" Bên kia giọng nói Long Việt vẫn còn tiếp tục.

"Có phải miễn cưỡng hay không, dĩ nhiên nhìn người trong cuộc tự nguyện." Bên này, Thiệu Tư Hữu trả lời liền mạch.

Nhìn hai người người hỏi người đáp không ai nhường ai, Diệp Căn Niên bắt đầu do dự mình có nên đi xa một lúc, tránh cho lúc nữa lại vạ lây, sớm biết như vậy, cô nên đi cùng Diệp Dương tới bệnh viện kiểm tra trước.

Cơ thể hơi nghiêng qua một bên, Diệp Căn Niên cảm thấy bàn tay phải vẫn bưng ly trà bắt đầu có chút xúu tê dần, ở cửa phất ra tiếng động, kèm theo một giọng nói lớn ruyền tới, mà Diệp Căn Niên nghe giống như trời sập:

"Tôi đã trở về."

Ngay sau đó, một bóng dáng màu đỏ xinh đẹp lão đảo nhẹ nhàng đi vào, mềm nhũn ngồi phịch ở một góc ghế sa lon.

Chính là người đã mất tích suốt hai ngày-Ân mỹ nhân.

Mái tóc quấn màu nâu được cột bởi sợi dây màu xanh, khuôn mặt Ân mỹ nhân đầy mệt mỏi, dưới mắt có hai mảng đen lớn, nhìn rõ ràng thiếu ngủ nghiêm trọng.

Diệp Căn Niên cảm thấy có chút kỳ quái: "Làm sao cô lại mệt mỏi như thế, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

"Ừ. . . Chính là mấy người ... thối nát kia, có chuyện gấp đến nỗi bắt người ta trở về không có thời gian để ngủ, tra cái tập đoàn Kim chi chết tiệt nào đó. . ." Ân Dao mơ mơ màng màng dựa vào bên cạnh Diệp Căn Niên, chen đầu dựa vào ả vai của Diệp Căn Niên, ánh mắt lười biếng mang phần oán trách.

Diệp Căn Niên thấy thế cười nhẹ, giơ tay đem đầu của cô dờ xuống đùi, ngón tay nhẹ nhàng xoa nhẹ thái dương bên đầu cô, giúp cô đỡ mệt mỏi. Ân Dao mệt mỏi thật sự, nếu không mặc dù cô ở Diệp gia rất lơ là, cũng sẽ không dễ dàng coi thường sự tồn tại của Long Việt như vậy, thậm chí ngay cả chuyện của bạn cô ấy cũng nói ra ngoài.

Mấy năm chung sống, Diệp Căn Niên biết Ân Dao trong lời nói mấy người kia, tuy cô là một người bạn thân có 'Thân phận đặc thù', cũng chính vì bọn họ 'Đặc thù', Ân Dao mới có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện Diệp Căn Niên chính là Niên Nhạc Nhạc như vậy. Dĩ nhiên, mỗi người đều có bí mật trong cuộc sống của mình, Diệp Căn Niên cũng chỉ biết có mấy người như vậy tồn tại mà thôi, còn lại, Ân Dao cũng sẽ không nhiều lời, Diệp Căn Niên cũng sẽ không hỏi.

"Ừm, thật thoải mái. . . Bảo bối tốt." Phát hiện Diệp Căn Niên không như ngày thường đẩy cô ra ngoài, Ân mỹ nhân lập tức biểu hiện sủng vật ngoan nhắm mắt nằm hưởng thụ.

Mà một bên, tổng giám đốc Thiệu không thích hành vi tùy tiện tựa trên đùi Diệp Căn Niên, sắc mặt trầm xuống mở miệng nói:"Ân Dao, đứng dậy quẹo trái phòng của cô cách đó năm thước."

"Biết biết, tôi cũng không phải đàn ông,anh cần gì phải hẹp hòi như vậy. . ." Nghe thấy giọng nói của Thiệu Tư Hữu, Ân Dao không cam lòng nâng cặp mắt buồn ngủ chỉ hé bằng đường chỉ lên, lăm lăm, chợt phát hiện trong phòng khách trừ Diệp Căn Niên cùng Thiệu Tư Hữu, còn tồn tại một người

khác, tròn mắt mở ra, nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, nhìn về phía Long Việt.

"Vị này, nhìn quen quen. . ."

"Anh ấy là bằng hữu của tôi- Long Việt, cô cũng nên biết." Diệp Căn Niên cười giới thiệu, quay đầu nhìn về phía Long Việt: "Long Việt, đây là Ân Dao."

"Long, Việt. . . Long Việt?" Ân Dao nhỏ giọng lặp lại một lần, chột ngẩng đầu, trong đôi mắt mệt mỏi nháy lên hai ánh sáng, ánh mắt nhìn về phía Long Việt mang thêm vài phần sùng bái hưng phấn hỏi: "Anh là Long Việt, chính là Long Việt của Ân Long?"

"Cao tiểu thư." Long Việt khẽ gật đầu thừa nhận, vì ngại mặt mũi Diệp Căn Niên, nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt khẽ lướt qua khuôn mặt của Ân Dao.

Nghe thấy cách gọi này, Ân Dao khẽ nhú mày.

"Gọi cô ấy là Ân Dao là được rồi." Diệp Căn Niên thấy vậy vội vàng nói.

Tình cảm của Ân Dao đối với thị trưởng Cao rất kỳ quái, nên cô ấy tự cho mình là đúng dòng họ của mẹ cô ấy, nhưng chưa lần nào thấy cô ấy nhắc tới chuyện mẹ của mình. Ngược lại thường đem thị trưởng Cao treo ở khóe miệng.

"Đúng a, tôi thích cái tên Ân Dao này, anh biết tôi? Rất hân hạnh gặp anh, ông chủ Ân Long." Diệp Căn Niên nói xong, Ân Dao mở miệng tiếp lời, sự không vui trên mặt hoàn toàn biến mất.

Sau nửa tiếng, âm thanh trong phòng khách vẫn không gián đoạn. Trong lúc này, Diệp Căn Niên không nói gì, Thiệu Tư Hữu không nói gì, Long

Việt cũng không nói gì, tất cả thanh âm đều đến từ một người – Ân Dao mỹ nhân.

Mới vừa rời đôi mắt của mỹ nhân Ân Dao còn nửa khép thì lúc này đây đang trợn thật lớn sùng bái nhìn về phía Long Việt, miệng hết đóng lại mở, rõ ràng những sợi tơ máu trong mắt đã bị hưng phấn thay thế sự mệt mỏi.

"Ân Long à, lúc ta còn rất nhỏ đã được nghe qua, khi đó còn là. . . Sau lại nghe nói. . . Trước anh. . ."

Diệp Căn Niên cảm thấy Ân Dao so với mọi hôm ôm sòm hơn rất nhiều lần, liền nghi ngờ không biết đây có phải là Ân Dao mà mình quen biết không, làm thế nào mà cô càng nghe càng cảm thấy buồn ngủ, mà người ta càng nói càng có tinh thần.

Đang suy nghĩ, ống tay áo bị người bên cạnh kéo, Diệp Căn Niên quay đầu, chả biết lúc nào Thiệu Tư Hữu đã ngồi bên cạnh mình, mà chỗ ngồi vừa rời của anh đã bị Ân đại tiểu thư không khách khí chiếm đóng.

Thiệu Tư Hữu chỉ phía trên lầu, sau đó đứng dậy lên lầu, Diệp Căn Niên sau đó cũng đi theo, hai người cũng không phát ra tiếng động nào, mà Ân Dao đang chìm đắm trong sự sùng bái hiển nhiên không có phát hiện hai người đã rời đi.

"Như vậy được không? Long Việt không quen hoàn cảnh như vậy."

Thiệu Tư Hữu trở lại phòng liền cầm văn kiện lên xem, Diệp Căn Niên có chút bận tâm thì thoáng lại nhìn xuống dưới lầu, trong trí nhớ anh rất thích yên tĩnh, Ân Do nhiệt tình như vậy ngay cả cô cũng không thể nào tiếp thu nổi huống chi là Long Việt: " Hôm nay Ân Dao thật kỳ quái. . ."

Vừa nói, Diệp Căn Niên nghiêng đầu nhìn Thiệu Tư Hữu một cái, người đang ngồi như chú tâm vào công việc nên đối với lời của Diệp Căn Niên làm như không nghe thấy.

"Tư Hữu. . ."

"Ừ?" Thiệu Tư Hữu nhàn nhát đáp một tiếng nhưng vẫn không buông tài liệu trên tay xuống.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Trong phòng hội nghị của tập đoàn Thiệu thị, hội nghị thường kỳ mỗi tháng của công ty đang được tiến hành bên trong, các nhân viên chủ quản của mỗi bộ phận đều ngồi ở vị trí của mỗi người, tiến hành báo cáo tình hình công tác dựa theo trật tự thời gian.

Thiệu Tư Hữu cầm bảng báo cáo trong tay, khi bọn họ từng người một lên tiếng thỉnh thoảng anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một, không nhìn ra tâm tình thế nào..

Chẳng qua trong mắt mấy nhân viên chủ quản cao cấp, chỉ một ánh mắt nhẹ nhàng, cũng đủ là lý do để khiến họ suy nghĩ bất an trong lòng, vừa hồi hộp vừa thấp thỏm không yên.

Sau khi nhân viên chủ quản phòng khai thác thận trọng lên tiếng một hồi, trở về đúng chỗ ngồi nhìn lên Thiệu Tư Hữu vẫn trầm mặc như cũ, cố nén xúc động lau mồ hôi, lại liếc nhìn Triệu Hải nhân viên chủ quản phòng nghiệp vụ đứng lên kế tiếp, trong ánh mắt mang theo vài tia vui sướng khi người khác gặp họa.

Thiệu Tư Hữu ngẩng đầu lên từ bảng báo cáo, nhìn vào đồng hồ báo giờ ngay phía trước, cách thời điểm tan sở còn có 50 phút, nhưng đằng sau còn đến ba nhân viên chủ quản chưa báo cáo, ấn đường không khỏi nhăn lại.

Mấy ngày nay được Diệp Sóc bày mưu đặt kế , Long Việt cùng với Ân Dao bao giờ cũng vô cùng ‘ trùng hợp ’ xuất hiện đồng thời tại Diệp gia, dĩ

nhiên, Diệp Căn Niên hiểu ý cũng rất cao, cho nên mấy ngày qua Thiệu đại tổng giám đốc lúc tan việc tinh thần cũng đặc biệt hơn.

Thấy động tác của Thiệu Tư Hữu, trên trán Triệu Hải bắt đầu đổ mồ hôi, đầu thưa thớt tóc bị chiếu sáng dưới ánh đèn.

Kể từ khi tổng giám đốc và phu nhân tổng giám đốc trải qua sự tình bất ngờ lần đó, phu nhân tổng giám đốc bị nhà mẹ Anh Quốc cường ép đón đi, mặc dù tổng giám đốc của bọn họ vẫn giống như bình thường bộ dạng ung dung điềm đạm, nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác đã xảy ra biến hóa không nhỏ, thỉnh thoảng sẽ toát ra vài phần sắc bén lạnh lùng, nhìn ánh mắt lạnh lẽo ấy trong lòng mọi người đều sợ hãi.

Thời gian trôi qua từng chút một, Triệu Hải phát hiện, mình càng nói tiếp, chân mày Thiệu Tư Hữu càng nhíu chặt lại, vừa suy đoán xem cách diễn đạt câu nói kia của mình chỗ nào chọc anh không thoải mái, tốc độ từ ngữ và mức độ nhịp đập của tim cũng vừa đồng thời tăng nhanh, nhắm mắt lại mang đoạn báo cáo về việc giảm sức ép nói ra một hơi, sau đó cúi đầu chờ Thiệu Tư Hữu đưa ra phán quyết cuối cùng.

Trong phòng họp lập tức trở nên rất an tĩnh, tất cả mọi người không hện mà cùng ngừng thở, ánh mắt bắt đầu đối với Triệu Hải là đồng cảm hoặc là đang xem trò vui.

"Kế tiếp."

Làm tất cả mọi người kinh ngạc chính là, Thiệu Tư Hữu không ngừng đầu lên, chẳng qua là nhàn nhạt nói một câu, đổi lại tài liệu trên bàn bằng bản số liệu tiếp theo.

Triệu Hải như được đại xá, ngã bịch một tiếng vào chính chỗ ngồi của mình..

Có vết xe đổ của Triệu Hải, tốc độ từ ngữ của mấy nhân viên chủ quản phía sau cũng tăng lên gấp mấy lần, ba người cộng lại, cũng không bằng khoảng thời gian dài một người dùng trước đây.

Cuối cùng hội nghị, Thiệu Tư Hữu chỉ đơn giản đánh giá nhằm vào mấy điểm yếu, bố trí lại trọng điểm tháng này, kết thúc tất cả ở đây còn nhìn thời gian một chút, vẫn còn dư tám phút.

Vì vậy, tổng giám đốc Thiệu rất hài lòng.

Sắc mặt như trời đầy mây chuyển sang quang đãng khiến cho phần đông nhóm người chủ quản đều vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

Đang muốn tuyên bố tan họp, bỗng nhiên Điền Viên người vụ trách công trình Phong Uyển đứng lên xin chỉ thị:

"Tổng giám đốc, việc thiết kế quảng cáo cho công trình 'Phong Uyển' lần ba, có phải vẫn như cũ mời người của công ty Lâm thị thiết kế hay không?"

"Phong Uyển?" Thiệu Tư Hữu dừng hành động chuẩn bị rời khỏi một chút, hỏi lại Điền Viên. Số đông chủ quản nhất trí hẹn ngầm cùng nhau quăng những ánh mắt căm tức về phía Điền Viên, không thấy rõ ràng lão Đại đang vội sao?

"Đúng vậy, hơn nữa tên của Phong Uyển lần thứ ba ngài vẫn chưa xác định, kế tiếp việc chuẩn bị để tuyên truyền sẽ rất khó triển khai." Hình như ở mỗi tập đoàn chắc chắn sẽ có mấy người như vậy chỉ hiểu công việc chứ không nói đến chuyện thay đổi bản thân, Diệp thị có Diệp Uy, Thiệu thị đã có Điền Viên. Giống như không hề nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Điền Viên trực tiếp đứng lên, nhìn Thiệu Tư Hữu không chớp mắt.

"Lần này, không cần bên đó." Hơi suy tư một chút, Thiệu Tư Hữu nói.

Lúc trước công trình 'Phong Uyển' là 'Phong Cẩn Danh Uyển' và 'Phong Nhiên Giai Uyển' đều được giao cho người của công ty thiết kế Lâm thị hoàn thành, do đích thân Lâm Thụy tự mình theo dõi, chỉ là bây giờ Thiệu Tư Hữu lại đang có tính toán khác.

"Tổng giám đốc Thiệu ý của ngài là. . ."

"Giao cho Diệp thị làm đi, " Đôi mắt của Thuộc Tư Hữu nhàn nhạt đảo qua đồng hồ trên tường, trong đáy mắt có mấy phần chờ mong dần dần ngưng tụ lại, cười nói: "Điều kiện là, tên của công trình "Phong Uyển" thứ ba, do bọn họ đặt."

"Vâng, tôi sẽ lập tức cho người đi liên hệ." Trong mắt Điền Viên hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ nghiêm cẩn máy móc, ghi lai cấp tốc trên giấy bằng vài nét chữ.

Những chủ quản khác cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khi nghe thấy quyết định của Thiệu Tư Hữu, sau đó nhanh chóng loại bỏ sự kinh ngạc đi.

Thiệu thị đối với đối tượng hợp tác có tiêu chuẩn lựa chọn rất khắc nghiệt, vì muốn đảm bảo sự hoàn hảo cho mỗi hạng mục hợp tác, năm nay trong hợp tác công ty, hợp tác hạng mục chưa bao giờ có tình huống vượt qua hai hạng mục, mà ở trên điểm này, Diệp thị đã sớm vượt qua hạn chế của việc tuyển chọn, không chỉ có một lần phá vỡ quy định này.

Tin tức trong đó, dẫn dắt người ta miệt mài theo đuổi.

Chẳng qua, sự nóng lòng muốn trở về nhà như mũi tên nên tổng giám đốc Thiệu không có tinh thần và thể lực đi nghiên cứu tâm tư của mỗi người, hô một tiếng tan họp, rồi dẫn đầu rời khỏi phòng họp.

Hội nghị kết thúc, ấn đường của Thiệu Tư Hữu cũng giãn ra, ở ngoài cửa, Tiểu Văn đang đợi ở nơi đó, vừa nhìn thấy anh đã vội vã chào: "Tổng

giám đốc, ông cụ và Nhị thiếu gia hai giờ trước đã trở lại từ Anh quốc, bây giờ đang ở biệt thự vùng ngoại ô. ”

"Biết là vì cái gì không?" Thiệu Tư Hữu quay đầu hỏi, bước chân không ngừng lại vẫn như cũ đi về phía thang máy dành riêng. Nửa tháng trước ông nội mới trở về từ Anh quốc, nhanh như vậy đã chạy về nhất định đã xảy ra chuyện đặc biệt.

"Tình huống cụ thể không rõ ràng lắm, nghe ý tứ của chú, hình như còn có một người theo bọn họ trở về." Tiểu Văn theo sau lưng anh rất sát, nhớ lại nội dung cuộc gọi điện thoại với chú, kể lại.

"Còn có một người ư?" Thiệu Tư Hữu bước vào thang máy bước chân cũng dừng lại, đáy mắt thoáng qua một tia sáng dị dạng.

*

Mùa đông sắc trời rất nhanh đã tối sầm xuống, dư âm trời chiều từ cửa sổ sát đất chiếu vào văn phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị, trong phòng không mở đèn giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu quả quýt.

Diệp Căn Nhiên cầm trong tay xấp tài liệu mà Diệp Uy để lại đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía ánh đèn đô thị dần dần sáng lên bên dưới, cánh cửa đằng sau vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng.

"Chị, chị tìm em sao?" Cửa bị đẩy ra, Diệp Căn Nhiên cười híp mắt tiến tới bên cạnh Diệp Căn Nhiên, tiện tay bật chiếc đèn trên bàn sáng lên: "Vừa đúng lúc, em cũng có chuyện muốn nói cùng với chị."

"Đi bệnh viện rồi hả ?" Diệp Căn Nhiên dắt người em gái bảo bối của mình ngồi xuống, lấy thứ gì đó trong tay tùy ý ném lên trên bàn, buổi sáng cô đã thông báo cho thư ký gọi Diệp Căn Nhiên qua phòng làm việc, kết quả là đến bây giờ mới thấy bóng người, không cần nói cô cũng đoán ra được,

nhất định là đã đi đến bệnh viện chăm sóc Diệp Dương mới vừa giải phẫu xong rồi.

"Vâng, Diệp Dương hồi phục không tệ, bác sĩ nói quan sát thêm mấy ngày nữa là có thể tháo băng được được, đợi đến thời điểm đón năm mới, nhất có định có thể thấy nó chạy đuổi theo sau lưng cha đòi bao lì xì." Diệp Căn Niên vừa nói vừa lấy điện thoại ra, cho Diệp Căn Niên thấy ảnh hôm nay cô chụp cho Diệp Dương trong bệnh viện, một thân Tiểu Diệp mặc quần áo bệnh nhân, trên mặt quấn băng gạc màu trắng, hàng chân mày vì mất hứng mà nhíu lại, có thể thấy đối với việc chụp ảnh này có chút bất mãn.

"Như thế nào, em làm hộ lý cao cấp cũng rất được chứ?" Có chút tự mãn nhíu hàng chân mày lại, Diệp Căn Niên nghiêng đầu hỏi.

Nhìn Diệp Căn Niên cố ý làm ra mặt tranh công đòi thưởng, Diệp Căn Niên gờ yêu lên đầu cô một cái, sau đó nghiêm túc mở miệng nói: "Niên Niên, vất vả rồi."

Những ngày qua Diệp Căn Niên vì chăm sóc Diệp Dương, bệnh viện, công ty, nhà ở, ba điểm trên một đường chạy thẳng, thậm chí còn làm nhiều hơn so với người làm mẹ như cô, chẳng qua nhìn gương mặt gầy gò của cô cũng biết cô có rất nhiều khổ cực.

"Em là dì của Tiểu Dương, nào có cái gì vất vả đâu ." Biết Diệp Căn Niên vì việc không thể tự mình chăm sóc Diệp Dương nên vẫn hổ thẹn trong lòng, Diệp Căn Niên lập tức làm bộ tức giận trợn mắt nhìn Diệp Căn Niên một cái, ngay sau đó thoáng thu lại nụ cười, kéo cánh tay Diệp Căn Niên do dự nói: "Chị, mấy lần em đến bệnh viện, anh ta có tới hỏi em về chị."

Anh ta trong lời nói của Diệp Căn Niên, chỉ có thể là người đàn ông gặp ngoài hội trường ngày hôm đó, người sở hữu bệnh viện Ái Anh, bố của

Diệp Dương.

"Vậy sao."

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Căn Nhiên vẫn khóa chặt như cũ tại màn hình chứa khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đáng yêu của Diệp Dương ở trong, hồ hờng đáp một tiếng, giống như không có phản ứng gì với Diệp Căn Nhiên, nhưng cơ thể trong nháy mắt đã căng cứng hết sức đã bán đứng tâm tình của cô, bị Diệp Căn Nhiên phát hiện ra.

"Chị, chị còn yêu anh ta chứ?" Kéo nhẹ môi, giọng nói của Diệp Căn Nhiên rất khẳng định.

Nếu như không yêu, mỗi lần nhắc đến vẻ mặt sẽ không hoang mang hoài niệm, nếu như không yêu, cũng sẽ không để lộ ra vẻ mặt vui mừng vào lần gặp mặt đó, nếu như không yêu, với tính cách của chị sẽ không sinh Diệp Dương ra

Bởi vì đã trải qua, cho nên Diệp Căn Nhiên thấy rất rõ Diệp Căn Nhiên bề ngoài thì tỉnh táo nhưng bên trong thì giãy giụa. Nếu như không bỏ được, vậy thì cần gì cứ cố chấp không chịu quay đầu lại?

"Chị, mặc dù em không biết đến tột cùng giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị đã yêu anh ta, vậy thì có cái gì không thể tha thứ được đây? "

"Có thể sao." Diệp Căn Nhiên cười khỗ, ngón tay mơn trớn trên màn ảnh Diệp Dương nhú chân mày, nếu như một câu tha thứ mà có thể toàn vẹn một đoạn tình cảm, thật là tốt biết bao, "Nếu sự thật là như vậy, Căn Nhiên, em vì cái gì lại không chịu tha thứ cho Nam Cung Minh Húc? Nếu như chỉ có yêu như vậy là đủ, chẳng lẽ em cũng chưa bao giờ yêu anh ta sao?"

Diệp Căn Nhiên không nói gì, chẳng qua ánh mắt khi nhìn Diệp Căn Nhiên lại có phần bất đắc dĩ.

"Niên Niên. . ." Diệp Căn Nhiên lập tức nhận ra mình đã không tính toán khi lựa lời mà nói, có chút ân hận nhìn em gái của mình, trong mắt tràn đầy sự hối lỗi. Người tên Nam Cung Minh Húc này, sớm đã là cấm kỵ của nhà họ Diệp.

"Em không sao, chị, hẳn ta đã không còn chỗ ở nơi này nữa rồi." Diệp Căn Niên lắc đầu một cái, chỉ vào vị trí lồng ngực. Đối với một đoạn quá khứ kia, lại nhắc đến khi đó thì nỗi lòng đã hoàn toàn chết lặng không còn gì nữa.

Sự trầm mặc của cô, không phải là vì Nam Cung Minh Húc, mà là vì sự yêu thương của chị mình. Nếu không phải tâm tư đã bị người kia chiếm giữ, chị gái cô luôn luôn bình tĩnh nhìn xa trông rộng, sao có thể vì nội dung thất bại mà nói sang chuyện khác như vậy.

Chẳng qua khi nói tới chỗ này, ngược lại thật sự không thể tiếp tục khuyên giải nữa rồi. Có một số việc, cần người trong cuộc tự mình suy nghĩ.

Diệp Căn Niên quay đầu liếc nhìn tài liệu bị Diệp Căn Nhiên tùy ý bỏ qua trên bàn, không xa lạ gì, Diệp Uy từng cầm nó đến tìm cô, phía trên ghi những gì, cô cũng biết rất rõ.

;

Cầm đồ trong tay quơ quơ, Diệp Căn Niên mỉm cười khéo léo: "Chị à, chỉ vì vậy chị mới chịu tìm đến em sao?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Sau hôm ấy, kế hoạch thu mua chính thức được đưa vào nhật trình công tác của Diệp Thị. Không chỉ điều phối cho tổ tinh anh chuyên nghiệp của tập đoàn phụ trách, mà tổng giám đốc Diệp Căn Nhiên còn tự mình giám sát, dự án thu mua vốn không để vào mắt đột nhiên trong lúc này lại nhảy lên trở thành một trong những hạng mục được Diệp Thị coi trọng nhất, đối với việc làm lần này, nhóm người nguyên lão Diệp Thị có phê bình kín đáo, nhưng vẫn không thể thay đổi quyết định của Diệp Căn Nhiên.

Mà người gây ra sóng gió cho vụ thu mua là Diệp Căn Nhiên, lại không tham dự vào, nguyên nhân bởi vì, Thiệu Tư Hữu mất tích.

Nói mất tích có lẽ là nghiêm trọng một chút, chẳng qua tổng giám đốc Thiệu vốn mỗi ngày đều đến nhà họ Diệp đưa tin đúng giờ, ngoại trừ ba ngày trước chị em Diệp gia nói xong chuyện dự án thu mua về nhà rất khuya, thì lại nhận được điện thoại của anh nói có chuyện bên ngoài không thể tới Diệp gia, cũng không liên lạc qua với Diệp Căn Nhiên.

Điện thoại 24 giờ tắt máy, công ty nội tuyến cũng không có người nghe, Ân Dao chạy đến nhà họ Thiệu để tìm, chỉ gặp được chú Vu, khi hỏi ông ấy Thiệu Tư Hữu đã đi đâu, hỏi gì Vu thúc cũng đều trả lời qua loa không biết.

Tình huống khác thường như vậy khiến Diệp Căn Nhiên hoàn toàn không có cách nào để tập trung tư tưởng vào công việc, thậm chí đến cả hội nghị công ty mỗi quý một lần cũng có thái độ kỳ lạ muốn trốn.

Diệp Căn Nhiên bình tĩnh nghiêm túc ngồi trong phòng chủ trì cuộc họp, ánh mắt trầm ổn quét qua mỗi người ngồi bên dưới, khi nhìn về phía người ngồi cạnh mình Diệp Căn Niên, thì chân mày khẽ cau lại. Bộ dạng của em gái mình rõ ràng là đang phiêu du ở cõi tiên chưa về, hội nghị thì đã tiến hành được một nửa, phần bảng báo cáo cô đang cầm trong tay vẫn y như cũ, ngón tay vô thức lật tới lật lui mấy trang tư liệu sớm đã nói qua.

Âm thầm thở dài trong lòng, mới ba ngày không thấy, nha đầu này đã viết hết sự bất an và lo âu rõ ràng lên cả trên mặt, quả nhiên ý đã sâu.

Ba ngày trước, em gái cười hỏi cô có phải vì muốn bắt đầu dự án thu mua kia mà tìm mình hay không, khuôn mặt tươi cười rất giống với lúc nhỏ đều xinh đẹp linh động như vậy, nhưng đáy mắt thì tràn đầy sự kiên quyết hơn cả lúc trước.

Diệp Căn Nhiên thật ra đã sớm đoán ra được đáp án, bất đồng bản chất lớn nhất của Diệp Thị và tập đoàn Nam Cung là ngay tại đây, tập đoàn Nam Cung lấy buôn bán để mưu lợi, chính là tuân theo cơ cấu phát triển thuần túy của buôn bán, mà Diệp Thị lại khởi nghiệp từ hắc đạo, các nguyên lão trong công ty đa số là những người anh em năm xưa vào sinh ra tử với Diệp Sóc, mặc dù bọn họ đã hoàn lương nhiều năm, nhưng vẫn còn rất nhiều phương thức hành động tuân theo các quy tắc đã từng là thói quen, Diệp Căn Niên là nhị tiểu thư nhà họ Diệp, mặc dù từ nhỏ cô được cha bảo vệ mình rất tốt, nhưng vẫn là một tay chính ông dạy bảo, mưa dầm thấm đất.

Khi nhà Nam Cung lâm vào khủng hoảng, cha cô đã lựa chọn cách ngồi yên không để ý đến, Diệp Căn Niên ngoại trừ hợp tác cùng với tập đoàn Thiệu Thị còn kiếm thêm nguồn tài chính bên ngoài, hiểu con đường này cô cũng không trách được khi nhà họ Diệp quen dùng chút thủ đoạn, mà cái gọi là quy tắc thường tình này, cô tin tưởng Niên Niên lúc ấy nếu dám làm, nhất định phải có năng lực quản lý cân nhắc lợi hại, giống như vậy cô cũng chắc chắn phải gỡ bỏ sự phân biệt trong phương pháp cân bằng này.

Ba ngày trước, Diệp Căn Nhiên đã nhắc nhở Diệp Uy nghiên cứu qua danh sách các công ty cung cấp, ngoại trừ mấy công ty đã đóng cửa, những gì còn lại đều là các công ty đã từng hợp tác trước đây tham dự, quan trọng hơn là, mấy bản hợp đồng kia ban đầu vì khi Hứa Lệ Hoa nắm quyền đã kiên quyết không chịu buông các mối quan hệ ra, mặc dù đều do Diệp Căn Nhiên phụ trách, nhưng giấy trắng mực đen đều là tên tuổi của Hứa Lệ Hoa. Kể từ đó, nhà họ Diệp trong sạch ở chính giữa lại bị chỉ trích.

Diệp Căn Nhiên sớm đã biết, em gái của cô không phải người rước lấy sự ủy khuất vào người, Nam Cung Minh Húc thiếu cô, sớm muộn gì cũng đều phải trả lại, đúng là bây giờ có thể chi tiền để đẩy tập đoàn Nam Cung vào ngõ cụt, mặc dù không thể làm lay chuyển vốn gốc của tập đoàn Nam Cung, nhưng ít nhất sẽ làm cho Nam Cung Minh Húc ứng phó không kịp mà hao tổn nguyên khí nặng nề.

Nhưng cô thật sự cũng không ngờ rằng, suy nghĩ của Diệp Căn Nhiên, nội dung chắc chắn khác nhau rất xa với cô.

Thiệu Tư Hữu đã quan trọng đến mức vượt qua cả sự thù hận trong lòng cô rồi sao?

Diệp Căn Nhiên không hiểu cho nên lúc đó đã hỏi như vậy. Mặc dù tòa án xử Nam Cung Minh Húc và Diệp Căn Nhiên tạm thời ở riêng, nhưng chỉ cần trong vòng sáu tháng kháng kiện lần nữa, còn có cả hai nhà Thiệu, Diệp gây áp lực toàn diện, muốn kết thúc mối hôn nhân kia cũng không phải việc khó. Cơ hội trả thù tốt như vậy, chẳng lẽ vì muốn rút ngắn thời gian nửa năm mà lãng phí vô ích hết?

Em gái của cô lại mỉm cười ngọt ngào, cô nói đã bắt Thiệu Tư Hữu đợi mình nhiều năm, dù sao cũng chỉ còn một bước là đến gần mình, có lẽ anh sẽ nguyện ý tiếp tục chờ, nhưng cô không bỏ được.

Đã nhiều năm như vậy, cô thật sự không thể từ chối được, vẫn như sự cố chấp năm đó, so với lúc đó sự tự tin và rạng ngời đã nhiều thêm một phần.

“Lần này là Thiệu thị chủ động tìm tới chúng ta nói chuyện thiết kế quảng cáo công trình “Phong Uyển” thứ ba, điều kiện kèm theo chính là tên của hạng mục thứ ba do chúng ta đặt.” Khi nhân viên chủ quản Phùng Hằng nhắc đến việc hợp tác với Thiệu Thị thì lại nhìn về phía Diệp Căn Niên xin chỉ thị. Ai cũng biết Thiệu Thị trên phương diện hợp tác nguyên tắc vô cùng cố chấp, nhưng lại cố tình phá luật với Diệp thị, cho dù biết rõ lợi nhuận hợp tác hạng mục này rất lớn, bọn họ cũng không dám tùy tiện đồng ý.

"Thiệu thị bỏ qua công ty thiết kế vẫn thường hợp tác mà chủ động liên lạc với chúng ta, việc này là một sự khăng định đối với công ty chúng ta. Chứng minh Vu Dương bọn họ làm cũng không tệ." Dĩ nhiên Diệp Căn Niên sẽ không có sự băn khoăn này, nói rất đúng trọng tâm, nhắc đến Thiệu Thị, cô lại dời ánh mắt lần nữa về phía Diệp Căn Niên vẫn lơ đãng như cũ bên cạnh mình: “ Giám đốc Diệp, cô thấy thế nào?”

Chợt bị gọi đến tên, bỗng dưng Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên, có chút không hiểu nhìn về phía Diệp Căn Niên. Cô không tin người khôn khéo đến cực độ như chị mình lại nhìn không ra cô vốn không để tâm đến hội nghị. Cũng đã qua ba ngày , Thiệu Tư Hữu sẽ không vô cớ tỏ ra thần bí, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

" Giám đốc Diệp đối với việc Thiệu Thị mang thiết kế quảng cáo “Phong Uyển” lần thứ ba giao cho chúng ta có ý kiến gì không? " Diệp Căn Niên mỉm cười nhìn em gái, tốt bụng nhắc lại một lần nữa.

". . . ‘Phong Uyển’ lần ba. . ." Công trình thứ ba giao đến cho Diệp Thị làm rồi sao?

"Đây là tổng giám đốc Thiệu chỉ rõ muốn hợp tác hạng mục với chúng ta." Diệp Căn Nhiên âm thầm than thở, tiếp tục mở miệng nói: "Nếu như tôi giao hạng mục này cho giám đốc Diệp phụ trách, bao gồm cả việc tiến hành bàn bạc đưa ra phương án hiệu quả cùng với người phụ trách của Thiệu Thị, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

". . . Không có." Sừng sờ ban đầu đi qua, Diệp Căn Nhiên nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, không nhìn những ánh mắt quái dị của người khác, vui vẻ tiếp nhận rồi ngồi xuống.

Thiết kế quảng cáo của Diệp Thị chỉ là một bộ phận nghiệp vụ nhỏ bé của công ty, cho dù bối cảnh của Thiệu Thị có hùng hậu, cũng không đáng dùng dao giết trâu để mổ gà như thế này. Nhất là người phụ trách bàn bạc chuyện này với Thiệu Thị, hoàn toàn không thuộc phạm vi công việc của tổng giám đốc cô, sợ rằng từ hôm nay về sau, sẽ có rất nhiều người lầm tưởng đây là chị gái cô cố ý nhắm vào.

Nhưng trên thực tế đối với Diệp Căn Nhiên mà nói, cũng là quyết định tốt không thể tốt hơn được, bởi vì Diệp Căn Nhiên đã sắp xếp, để cho cô có đầy đủ lý do quang minh chính đại bước vào Thiệu Thị, lui tới giữa hai công ty.

Chị gái của cô, vĩnh viễn là tri kỷ đáng yêu như vậy.

Vì không muốn phụ sự sắp xếp của chị gái, xế chiều ngày hôm đó, Diệp Căn Nhiên mang theo người phụ trách bộ phận công ty Vu Dương cùng đi với cô đến tập đoàn Thiệu Thị.

"Diệp tiểu thư cô vẫn khỏe chứ, xin hỏi hai vị có hẹn trước không?" Cô gái tiếp tân lễ phép mỉm cười hỏi thăm, đối với Diệp Căn Nhiên xuất hiện thường xuyên trong mấy tháng qua trên các bản đưa tin thì hiển nhiên không hề xa lạ. .

"Dĩ nhiên." Diệp Cần Niên xách theo tài liệu trong tay, vẻ mặt chân thành tuyệt đối, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ tổng giám đốc Thiệu không có thông báo trước với lễ tân sao?"

"Thật xin lỗi, xin hai vị chờ." Cô gái vội vàng nói xin lỗi, trong mắt hiện lên một tia khó xử, bấm điện thoại nội bộ của công ty, "Thư ký Tiểu, giám đốc Diệp của tập đoàn Diệp Thị đến để nói về bản hợp đồng quảng cáo. . . ."

Diệp Cần Niên đứng quan sát bố trí ở tứ phía, quét mắt quanh một lượt, tâm tình tự nhiên cũng khác biệt. Nghe được giọng nói của cô gái lễ tân xác nhận với Tiểu Văn, Diệp Cần Niên đột nhiên cảm thấy bản thân cô giống như bà vợ nhân lúc rảnh rỗi đến kiểm tra, bất giác mỉm cười.

Một phút đồng hồ sau, Diệp Cần Niên và Vu Dương được Tiểu Văn mời lên tầng cao nhất bằng thang máy tốc hành.

Tiểu Văn cảm thấy rất bất đắc dĩ, tổng giám đốc đã ba ngày rồi đều chưa đến công ty, ngay cả bản hợp đồng với tổng giám đốc Diệp Thị cũng quên mất.

Trong tiềm thức của Tiểu Văn, cực kỳ cảm thấy lấy thân phận của Diệp Cần Niên sẽ không nói dối, hơn nữa chính tai hẵn cũng nghe được Thiệu Tư Hữu mang hạng mục "Phong Uyển" lần ba giao cho bộ phận công ty Diệp Thị, tận mắt thấy được thái độ đặc biệt của Thiệu Tư Hữu với tập đoàn Diệp Thị, cho nên Tiểu Văn lập tức tự động cho rằng vì Thiệu Tư Hữu quá bận rộn nên quên thông báo cho mình biết còn có phần thảo luận này.

"Khiến Diệp tổng đợi lâu, " Sau khi mời Diệp Cần Niên và Vu Dương ngồi xuống trong phòng tiếp khách, Tiểu Văn đích thân tự mình rót trà cho họ, khuôn mặt áy náy nhìn Diệp Cần Niên: "Diệp tổng, rất xin lỗi, bởi vì

trong nhà tổng giám đốc của chúng tôi tạm thời có một số chuyện, cho nên sợ rằng hôm nay sẽ không thể đến công ty. ”

"Trong nhà có việc?" Diệp Cận Niên nhíu mày, cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Văn.

"Đúng vậy, chẳng qua tổng giám đốc đã có tình gọi điện thoại đến giao phó, nếu như Diệp tổng đến đây, sẽ để cho quản lý Điền Viên thay thế ngài ấy thương nghị trong việc hợp tác công trình “Phong Uyển” lần ba.” Tiểu Văn nói xong, chỉ tay về phía Điền Viên vừa được tiến cử sau lưng Diệp Cận Niên : “Quản lý Điền là tổng phụ trách công trình “Phong Uyển”, là người luôn tuân thủ nguyên tắc cũng như hiểu rõ tỉ mỉ thấu đáo nhất. ”

Đối với lời nói dối cực kỳ bình tĩnh của Tiểu Văn, Diệp Cận Niên rất vui vẻ đón nhận, nhìn về phía Tiểu Văn đã chỉ là bộ mặt công thức hóa của Điền Viên, Diệp Cận Niên cười ôn hòa, “Như thế thì phải làm phiền quản lý Điền rồi.”

Sau khi Tiểu Văn rời đi, Điền Viên ngồi đối diện hai người bọn họ bắt đầu hoàn thành trách nhiệm giảng giải cho họ về ý niệm của thiết kế “Phong Uyển” lần ba, từ phong cách đến lời gợi ý, từ kết cấu đến bối cảnh.

Những thứ này đều không phải điểm mạnh của Diệp Cận Niên, cho nên cô chỉ ở một bên nghe hai người Vu Dương và Điền Viên tương tác lẫn nhau, thỉnh thoảng cũng nói thêm mấy câu.

Trước khi đến đây đã nghĩ sẽ không gặp được Thiệu Tư Hữu, mặc dù Diệp Cận Niên cảm thấy có chút thất vọng, nhưng chỉ có một điều lại thấy bên trong Thiệu Thị tất cả đều như thường, trái tim treo cao thoáng buông lỏng mấy phần.

Đang lúc này cửa bị người từ bên ngoài dùng lực mạnh đẩy ra, cắt đứt cuộc thảo luận nghiên cứu của ba người bên trong phòng, người luôn lấy công việc làm đầu như Điền Viên cau mày trước tiên, lộ ra vẻ mặt bất mãn

nhìn về phía cửa, Diệp Cận Niên cũng ngẩng đầu theo sau đó, sự kinh ngạc nhanh chóng thoáng qua nơi đáy mắt.

"Hoặc Nhĩ Khắc?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 117

"Hoặc Nhĩ Khắc?" Diệp Cận Niên bật thốt lên.

Người đàn ông đi từ bên ngoài vào, mái tóc ngắn trên đầu mang màu vàng của lúa mạch, đôi mắt màu xanh thẫm của đại dương quét qua ba người ngồi trong phòng khách, nghe thấy giọng nói của Diệp Cận Niên, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú mang theo ý cười trào phúng.

"Không biết có phải trí nhớ của tôi có vấn đề hay không, không nhớ rõ từ lúc nào lại có giao tình với giám đốc Diệp." Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Cận Niên, Hoặc Nhĩ Khắc ở trước mặt những người này tùy ý mở miệng, sự thù địch phảng phất trong đôi mắt.

"Đúng là không có giao tình gì, chỉ là hợp tác mà thôi, đúng không, Hoặc Nhĩ Khắc • Bố Nặc Tư thiếu gia." Nghe giọng điệu của đối phương không hề khách khí, Diệp Cận Niên nhấn rất mạnh mấy chữ Bố Nặc Tư, biết lắng nghe sửa lại cách xưng hô. Mà dáng vẻ của Hoặc Nhĩ Khắc lúc này, ngược lại rất giống với lần đầu tiên cô bị đưa đến nhà chính của dòng họ Bố Nặc Tư với thân phận là Niên Nhạc Nhạc đã nhìn thấy người thiếu niên kia, kiêu ngạo hệt như một con báo đen mạnh mẽ.

Có lẽ hai chữ hợp tác khiến Hoặc Nhĩ Khắc cố kỵ, anh ta có mối quan hệ đồng minh với nhà họ Diệp, địch ý trong đôi mắt màu xanh lam lui đi mấy phần, khinh thường hừ lạnh hai tiếng rồi bước đến ngồi xuống chiếc ghế

salon bên cạnh bọn họ, hoàn toàn không hề ý thức được đã cắt ngang công việc của mọi người.

Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên Điền Viên nhìn thấy Hoắc Nhĩ Khắc, sự kinh ngạc ban đầu qua đi rất nhanh sau đó lại vùi đầu mang ý niệm của công trình tiếp tục giới thiệu, so với Vu Dương thì có vẻ không có được trạng thái như vậy, mặc dù anh không thuộc về tầng cao cấp của Diệp Thị, nhưng chịu ân huệ của nhà họ Diệp bao nhiêu năm, đối phương có thái độ ngạo mạn trước mặt Diệp Căn Niên rõ ràng đã kích thích ranh giới cuối cùng của anh.

"Hôm nay trước hết cứ tới đây vậy, kế tiếp chuyện thương lượng với quý công ty tôi sẽ giao toàn quyền cho Vu Dương phụ trách, hi vọng có thể hợp tác vui vẻ." Có Hoắc Nhĩ Khắc ở đây, khẳng định muốn tiếp tục công việc là không nổi nữa, giống như phòng khách rộng 60 m vuông này không đủ để anh ta quan sát ánh mắt cứ rơi trên người cô, Diệp Căn Niên lập tức đứng dậy cáo từ, cũng không chào hỏi Hoắc Nhĩ Khắc, trực tiếp mang theo Vu Dương rời đi.

"Nhị tiểu thư, người kia có quan hệ hợp tác với chúng ta thật sao, quá phách lối." Mới ra khỏi phòng tiếp tân, Vu Dương cũng đã bắt đầu cảm tức oán trách.

Diệp Căn Niên chỉ cười một tiếng, không trả lời. Anh ta không hợp tác với Diệp Thị, nhưng với nhà họ Diệp thì có. Hoắc Nhĩ Khắc muốn mượn thế lực của nhà họ Diệp lớn hơn một bậc để bảo vệ dòng họ Bồ Nặc Tư, cũng giống như nhà họ Diệp cần mượn địa vị của dòng họ Bồ Nặc Tư để rửa sạch những tai họa ngầm không biết an phận, xem như hai bên đều làm theo nhu cầu.

Tiểu Văn đã chờ ở ngoài cửa từ lâu, nghe được lời nói của Vu Dương, sự lúng túng lướt qua trên khuôn mặt, ánh mắt nhìn về phía hai người mang theo vài phần xin lỗi, anh ta biết quan hệ giữa Hoắc Nhĩ Khắc và Niên

Nhạc Nhạc, nhưng anh ta vẫn không hiểu, vì sao tổng giám đốc lại cố ý gọi điện thoại đến đồng ý cho Hoắc Nhĩ Khắc làm việc ở công ty.

"Giám đốc Diệp, chúng tôi đã đặt chỗ ở khách sạn Vương Triều, buổi trưa xin mời cô và . . .

"Thật không may, tôi đã có hẹn rồi." Diệp Căn Niên mỉm cười ngắt lời Tiểu Văn, sau đó quay đầu liếc nhìn Hoắc Nhĩ Khắc đang rời khỏi phòng tiếp tân với Điền Viên, hỏi: "Đúng không nhỉ? Hoắc Nhĩ Khắc, Bố Nặc Tư tiên sinh."

". . . Phải" Hoắc Nhĩ Khắc đối với lời nói của Diệp Căn Niên chỉ nhất thời sửng sốt rồi cũng rất nhanh chóng thừa nhận, đi tới bên cạnh Diệp Căn Niên, nói với Tiểu Văn: "Tôi vừa mới đi trước một bước hẹn giám đốc Diệp rồi."

Dĩ nhiên Tiểu Văn biết hai người đang nói dối, nhưng khi nhìn thấy sự hứng thú của Diệp Căn Niên đối với cái "hẹn" của hai người, thì anh cũng không nói thêm nữa.

Anh không biết rằng, từ lúc Diệp Căn Niên nhìn thấy Hoắc Nhĩ Khắc, thì lập tức cũng có lời giải thích rõ ràng với sự khác thường lúc trước của Thiệu Tư Hữu, trái tim treo cao hoàn toàn trở về chỗ cũ, cuối cùng thì ba ngày rồi ý cười cũng ánh lên trong đôi mắt của nhị tiểu thư nhà họ Diệp .

Diệp Căn Niên khẳng định rằng cho dù Hoắc Nhĩ Khắc có ghét cô đi nữa, nhưng trên thực tế cũng sẽ không làm hại cô, nhưng mà Vu Dương thì không biết, cho nên vừa mới ra khỏi cửa Thiệu Thị, giống như vẫn chưa chịu từ bỏ ý định lặp lại một câu nói với cô đến lần thứ ba: "Tiểu thư, hay là để tôi đi cùng với cô."

"Haizz, xem ra bộ dạng của tôi không làm người khác tin nhiệm được, đồng nghiệp của giám đốc Diệp là đang lo lắng tôi sẽ quấy rối cô sao." Hoắc Nhĩ Khắc cau mày nhìn hai người, cười nhẹ một tiếng nói.

Anh vốn là kẻ gậy rôi. Diệp Căn Niên nghiêm trang liếc mắt nhìn Hoắc Nhĩ Khắc đang nói chuyện một cái, rồi vẫy tay ý bảo người hộ tống của mình là Vu Dương đi trước một bước, bên môi nở nụ cười như có như không: “Vu Dương sẽ lo lắng, bởi vì sợ trí nhớ của tôi có vấn đề, lỗi vì đã cho rằng tôi chưa từng kết giao cùng với thiếu gia của dòng họ Bồ Nặc Tư, lại đánh liều tiếp xúc với người lạ.”

Lời nói của anh, cô trả lại hoàn nguyên.

Nói xong, Diệp Căn Niên trực tiếp đi về chiếc xe thể thao màu bạc mang dấu hiệu hoa tường vi màu vàng của dòng họ Bồ Nặc Tư dừng lại ở cách đó không xa.

*

Xe chạy đến một tiệm ăn nhỏ bé không tính là phát đạt ở ngoại ô thành phố, kiến trúc bề ngoài nhìn qua rất bình thường không đáng để mắt, nhưng sắp xếp trang hoàng bên trong lại hết sức khác biệt, khắp nơi đều có sắc vàng của hoa tường vi là dấu hiệu tuyên cáo quyền sở hữu nơi đây.

Diệp Căn Niên và Hoắc Nhĩ Khắc được phục vụ dẫn đường đi thẳng về phía nhà gian tận cùng bên trong, cửa bị đẩy ra, trước hết đập vào mi mắt chính là ti vi treo trên tường đang phát hình ảnh được thu lại, Diệp Căn Niên đi đầu ngồi xuống chiếc ghế, rồi lướt mắt qua ánh sáng yếu ớt lóe lên trên màn hình, con người khẽ lay động, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Hoắc Nhĩ Khắc vừa tiến vào, mỉm cười nói: “Nhanh như vậy món chính đã lên rồi sao?”

Cái gọi là món chính, đương nhiên là mục đích chủ yếu của cuộc hẹn Hoắc Nhĩ Khắc và cô.

Nơi chốn trong màn hình cô rất quen thuộc là phòng làm việc của tổng giám đốc tổng công ty Thiệu Thị bên nước Anh, Thiệu Tư Hữu vẻ mặt ôn hòa còn mang chút nhợt nhạt trên môi, thiếu nữ ở bên cạnh anh có ánh mắt

quật cường , khuôn mặt cô gái khẽ ửng hồng. Từ chất lượng của hình ảnh, hẳn là phải ngồi góc độ quay phim không bình thường đối diện với hai người bọn họ.

". . . Thiệu Tư Hữu, anh nhất định phải giữ Nhạc Nhạc lại bên cạnh sao. .
."

". . . Chỉ cần cô ấy bằng lòng. . ." .

". . . Nhạc Nhạc, em thà rằng từ bỏ vinh dự của dòng họ chỉ vì muốn ở cùng một chỗ với người đàn ông này sao, nếu như cha mẹ anh ta là hung thủ đã hại em trở thành cô nhi thì sao? Em làm sao còn có thể bằng lòng như vậy nữa. . ."

". . . Nếu như đây đều là thật, em vẫn sẵn lòng ở lại. . ."

Đoạn đối thoại bị cắt này làm cho Diệp Căn Niên không kịp đề phòng nơi đáy mắt đã dâng lên vài vệt nước, đó là cảnh tượng mấy tháng trước cô trải qua cùng với Thiệu Tư Hữu, cùng là lần đầu tiên cô công khai thừa nhận tình cảm đối với anh ấy, không ngờ lại bị Hoắc Nhĩ Khắc lén lút ghi lại.

Về mục đích của đoạn đối thoại này, chắc không có khả năng lấy để làm kỷ niệm.

Khó trách sau đó Thiệu Tư Hữu lại vội vã đưa cô rời đi, chắc đã nhận thấy được gì đó.

"Cô bé này hẳn là cô đã nghe nói qua." Về mặt Hoắc Nhĩ Khắc nhìn ánh mắt cố chấp của thiếu nữ trên màn ảnh, đáy mắt lạnh giá dần dần ấm áp lại, "Cô ấy là em gái của tôi, Niên Nhạc Nhạc."

Diệp Căn Niên gật đầu, cô đâu chỉ là nghe nói đến, người nói ra những lời đó vốn đang ngồi trước mặt anh mà anh lại không biết đấy thôi.

"Nhạc Nhạc là công chúa nhỏ tôn quý nhất của dòng họ Bồ Nặc Tư chúng tôi, cũng là người thừa kế mà ông nội nhắm vào vị trí gia chủ tương lai, bởi vì quan hệ của cô Lisa mà cô bé sống ở Thiệu gia 11 năm rồi yêu Thiệu Tư Hữu. Mặc dù tôi không có hảo cảm với Thiệu Tư Hữu, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, đối với Nhạc Nhạc đơn thuần mà nói, yêu người như Thiệu Tư Hữu cũng quá dễ dàng, điều này tôi tin chắc cả Diệp tiểu thư cũng có thể nhận ra."

Diệp Căn Niên nhíu mày lại, ý tứ trong lời nói này còn rất nhiều, nhất là câu nói kia, Niên Nhạc Nhạc đơn thuần nghe xong thật đúng là rợn cả tóc gáy.

"Mặc dù vậy người thân vẫn hết sức phản đối mối quan hệ của bọn họ, nhưng Nhạc Nhạc vẫn cứ tin tưởng lời nói của Thiệu Tư Hữu, không tiếc rẻ vứt bỏ tất cả những gì cô bé có ở dòng họ Bồ Nặc Tư, kiên trì muốn trở thành vị hôn thê của anh ta." Thấy Diệp Căn Niên không có phản ứng gì, Hoắc Nhĩ Khắc tiếp tục nói.

Nghe được chức danh vị hôn thê này, Diệp Căn Niên suýt nữa thì cười thành tiếng, vị hôn thê ư. Dòng họ Bồ Nặc Tư vẫn kiên quyết phủ nhận mối quan hệ này, đợi đến khi xác định Niên Nhạc Nhạc không còn hy vọng tình lại, rốt cuộc mới phải thừa nhận, tiện thể đưa người cho Thiệu Tư Hữu rồi sao?

Trên thực tế Diệp Căn Niên cũng đã cười, chuyện xưa Hoắc Nhĩ Khắc kể không tệ, nếu không phải cô là nữ chính cộng thêm nữ phụ, hẳn là còn có thể lại càng không sai.

Nửa sự thật nửa giả dối, một nửa là đang nói tình cảm giữa Thiệu Tư Hữu và Niên Nhạc Nhạc rất vững chắc muốn cô tự mình biết khó mà lui, nửa kia lại nói lời hứa hẹn của Thiệu Tư Hữu không đáng tin, muốn cô đừng tin anh ấy. Trừ lần đó ra, dĩ nhiên còn có mấy phần tư vị chất vấn, ám chỉ chính cô là người thứ ba.

"Diệp giám đốc, mặc kệ ban đầu Thiệu Tư Hữu có phù hợp với tiêu chuẩn của chúng tôi hay không, cô cũng nghe thấy, chính miệng anh ta đã thừa nhận muốn ở bên cạnh Niên Niên, anh ta nhất định phải thực hiện lời cam kết đó." Diệp Cẩm Niên nở nụ cười mỉa mai làm cho sắc mặt của Hoắc Nhĩ Khắc hoàn toàn trầm xuống, giọng nói cũng trở nên cương quyết, chỉ vào đôi nam nữ trong màn hình: "Cho nên xin giám đốc Diệp biết khó mà lui, vạch rõ giới hạn với Thiệu Tư Hữu, tôi tin cô cũng không hi vọng làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Diệp Thị."

"Bây giờ Niên Nhạc Nhạc đang ở Kỳ Lâm?" Diệp Cẩm Niên hỏi câu này, nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định. Cô vốn tưởng rằng vị khách thần bí đến nhà họ Thiệu chỉ có Hoắc Nhĩ Khắc, nhưng hiện tại xem ra là Niên Nhạc Nhạc đang hôn mê bất tỉnh, hành động của Lão Uy Nhĩ lần này rõ ràng đã ngầm thừa nhận mối quan hệ của Niên Nhạc Nhạc và Thiệu Tư Hữu, nếu không Hoắc Nhĩ Khắc cũng sẽ không nói ba chữ vị hôn thê ở trước mặt cô.

"Quả thật Nhạc Nhạc đi cùng tôi đến đây, hơn nữa bây giờ còn đang ở nhà họ Thiệu." Hoắc Nhĩ Khắc cứ nói không kiêng kỵ, trong giọng nói mang theo chút thương xót bất đắc dĩ: "Nếu như Nhạc Nhạc tỉnh lại, tôi nhất định cũng sẽ không để cho cô bé ở cạnh Thiệu Tư Hữu, anh ta thật sự không phải nơi dừng chân lý tưởng, đáng tiếc. . ."

Đáng tiếc? Diệp Cẩm Niên buồn cười nghe lời nói của Hoắc Nhĩ Khắc, nụ cười trên môi như có như không. Đáng tiếc Niên Nhạc Nhạc còn chưa tỉnh lại, cho nên mới có thể một mực khẳng định, ngụ ý rằng Diệp Cẩm Niên cô tỉnh táo lại đi, vậy thì cũng nên tỉnh táo một chút.

"Tin chắc giám đốc Diệp cũng đã biết, nhà họ Diệp và tôi xem như có quan hệ đồng minh, đương nhiên bản thân tôi đối với cô không hề có ác ý gì." Thấy Diệp Cẩm Niên vẫn như cũ không phản ứng, Hoắc Nhĩ Khắc nhướn lông mày, trong ánh mắt mang theo vài phần không kiên nhẫn: "Gần đây giám đốc Diệp cũng gặp không ít chuyện, nếu giám đốc Diệp có

thế hoàn toàn cắt đứt qua lại giữa hai người với Thiệu Tư Hữu, vậy thì những chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia, dù chỉ là ngoài ý muốn, thì cô cũng không cách nào không chế được. . ."

Ngoài ý muốn.

Diệp Căn Niên cười lạnh, việc ngoài ý muốn ý chỉ những lần ám sát cô và Thiệu Tư Hữu gặp phải sao? Dù dĩ không được lại đổi sang uy hiếp, đúng là đã tận lực hết sức.

"Phi Kỳ là người của anh?" Ngày đó ở tại công viên tưởng niệm, bọn họ cũng chỉ gặp một mình Phi Kỳ mà thôi.

Hoắc Nhĩ Khắc mỉm cười không phủ nhận.

"Đúng là tôi nên cảm ơn vì anh đã hạ thủ lưu tình." Diệp Căn Niên cười nhạt, đột nhiên cảm thấy trong lòng có một thất vọng. Từ lâu cô đã chuẩn bị tâm lý, Phi Kỳ là người của dòng họ Bồ Nặc Tư. Nếu như vậy, tại sao cô ấy lại xuất hiện bên cạnh mình?

Khoảng thời gian Phi Kỳ xuất hiện, cô đang làm cái gì? Bởi vì cô giấu giếm chuyện Hoắc Nhĩ Khắc mất tích, kéo chuyện tình về bên người.

Vì trong gia đình lạnh lẽo ấy, chỉ có một mình Hoắc Nhĩ Khắc là ở kề bên chăm sóc cho cô, cho dù cô vẫn luôn duy trì trạng thái đề phòng, nhưng cô cũng không phải hoàn toàn là khối sắt cộc gỗ. Dù quan hệ có thân cận thì thế nào, còn không phải khi có xung đột về lợi ích thì lập tức vứt bỏ hết sao.

Khó trách Uy Nhĩ luôn luôn không chú ý cô lại đột nhiên chú ý đến, khi cô cố gắng giấu giếm thay Hoắc Nhĩ Khắc, anh ta cũng đã dùng người của mình bóc trần cô dưới ánh sáng mặt trời!

Trong lòng có nút thắt, bỗng nhiên Diệp Căn Niên đứng lên sự kiên nhẫn rất cuộc cũng cạn.

"Nếu như đây là món chính hôm nay anh chuẩn bị, tôi nghĩ mình cũng đã tiêu hóa toàn bộ rồi, công ty còn có việc, đi trước một bước."

Từ vẻ mặt của Tiểu Văn, cô biết rằng Thiệu Tư Hữu cố ý để mình gặp mặt Hoắc Nhĩ Khắc, nếu như sau buổi gặp này đã có thể chiếm được tin tức như vậy, cô cũng không cần thiết ở lại nữa.

"Đối với đề nghị của tôi, còn ý tứ của giám đốc Diệp?" Ánh mắt của Hoắc Nhĩ Khắc âm đạm, nhìn lướt qua cửa.

"Rất cảm ơn ý tốt của anh, chẳng qua là tôi không chấp nhận." Diệp Căn Niên trả lời tương đối dứt khoát, muốn dùng một đoạn phim ghi hình chính việc cô đã từng trải qua để khiến cô biết khó mà lui, thật sự rất buồn cười.

"Vậy sao." Giống như Hoắc Nhĩ Khắc sớm đã đoán được câu trả lời của Diệp Căn Niên, lạnh lùng mở miệng nói, quay về phía bóng lưng đang rời đi của cô, khóe môi nâng lên một đường cong quý dị.

Ra khỏi tiệm ăn, không khí lạnh lẽo bên ngoài làm hô hấp tê liệt, tâm tình của Diệp Căn Niên cũng yên tĩnh trở lại, vì lúc đầu mong đợi không nhiều, cho nên khó chịu cũng chỉ mấy phút.

Không khó chịu nữa, Diệp Căn Niên bắt đầu có chút oán trách Hoắc Nhĩ Khắc không đủ phong độ. Người đến ăn cơm đều dùng xe của gia đình, vốn không cần đón taxi trở về, cô định gọi điện tìm người đến đón mình, kết quả là không có sóng điện thoại làm cô không còn lời nào để nói. Cũng may nơi này thật sự không phải vùng ngoại ô, nếu muốn đi bộ về cũng không mệt mỏi nhiều.

Có phải cô nên tán dương tài lái xe của Hoắc Nhĩ Khắc hay không nhỉ? Có thể bỏ rơi những người theo sau bảo vệ cô!

Không biết vì sao, Diệp Căn Nhiên chợt nhớ tới cảnh lúc trước mình rời khỏi nhà Nam Cung, đêm hôm đó cô như một người vô tri vô giác không đón được xe ở ngoại ô, lại nhận được điện thoại của chị gái mất tích đã lâu, sau đó.. .

Không được, không thể nhớ lại nữa.

Diệp Căn Nhiên nhanh chóng đánh rơi sự bất an đang lơ mờ dâng lên trong lòng, từ bỏ ý định đi bộ về thành phố. Đang định trở về tiệm ăn tùy tiện mượn một chiếc điện thoại, chẳng qua cô nghe thấy có người nghiêng răng gọi tên mình ở sau lưng.

Giọng nói lạnh lẽo quen thuộc khiến cô vội vàng quay đầu lại, bỗng nhiên phải đối diện với một đôi mắt đỏ rực hung ác nham hiểm, trong phút chốc sắc mặt cô thay đổi.

"Diệp, Căn, Nhiên."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 118

"Anh. . ." Diệp Cẩn Niên nhìn thấy rõ người đứng phía sau mình, đột nhiên sắc mặt lạnh nhạt, đôi mắt khẽ nheo lại: "Sao anh lại có thể đến được đây? Anh theo dõi tôi ư?"

"Theo dõi?" Nam Cung Minh Húc lạnh lùng đè nén sự tức giận mang theo trên khuôn mặt, nghe được câu chất vấn mà Diệp Cẩn Niên buột miệng nói ra, sắc mặt vốn đã vô cùng kém nay lại càng trở nên khó coi thêm: "Nếu như tôi không đến, chẳng phải đã bỏ qua màn kịch hay này rồi sao?"

Hắn cũng rất khó hiểu gần đây hắn không hề có bất kỳ sự qua lại nào với Hoắc Nhĩ Khắc thế sao anh ta lại hẹn hắn đến nơi này uống trà, kết quả là hắn "không để ý" lại nghe được giọng nói của Diệp Cẩn Niên.

Giống như vậy, cuối cùng Diệp Cẩn Niên cũng đã hiểu nụ cười quỷ dị của Hoắc Nhĩ Khắc từ đâu mà đến.

Nơi này là chỗ vắng vẻ, Hoắc Nhĩ Khắc có thể loại bỏ những người bảo vệ bên cạnh cô, thì dĩ nhiên cũng không sợ ý đến nỗi để sót Nam Cung Minh Húc. Việc Nam Cung Minh Húc xuất hiện ở nơi này, hiển nhiên đều là do Hoắc Nhĩ Khắc cố ý sắp xếp, mục đích chính của anh ta là muốn nghe được câu trả lời của cô.

Trong lòng Diệp Cẩn Niên cảm thấy có chút may mắn vì vừa rồi trong cuộc đối thoại giữa mình và Hoắc Nhĩ Khắc không hề nói rõ ràng mối quan

hệ với Thiệu Tư Hữu, bằng không nếu có người muốn dựa vào điều này, thì sẽ rất phiền phức với nhà họ Diệp và nhà họ Thiệu.

Đây chính là điểm khác nhau giữa Niên Nhạc Nhạc và Diệp Căn Niên, Niên Nhạc Nhạc có thể bốc đồng nói không cần suy nghĩ, nhưng Diệp Căn Niên lại cần phải tỉnh táo.

"Cô đã ở cạnh Thiệu Tư Hữu rồi sao?" Ánh mắt hung ác nham hiểm khóa chặt khuôn mặt ở trước mắt này, Nam Cung Minh Húc cưỡng chế đè nén ngọn lửa giận cuộn cuộn trong lồng ngực của mình, khi hấn đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng, thời điểm Diệp Căn Niên nói ra ba chữ "Không đồng ý", sự kiên định trong ánh mắt giống hệt như đúc với khi cô đối mặt với sự phản đối của ba cô tại nhà họ Diệp.

Hấn còn nhớ rõ năm đó là lần đầu tiên hấn đi cùng với Diệp Căn Niên đến nhà họ Diệp, khi Diệp Sóc hằm hằm tức giận, cơ thể nhỏ nhắn của cô đã chặn trước mặt hấn, ngược khuôn mặt tái nhợt kiên định nói, chỉ cần hấn.

Vật đối sao dời, với cùng một khuôn mặt, cũng chính giọng nói ấy, lại làm vì một người đàn ông khác.

Làm sao hấn có thể dễ dàng tha thứ được! Sáu năm của bọn họ, đổi lại được thứ gì? Một tờ giấy báo ly hôn từ tòa án, còn vợ hấn vì yêu người khác mà phản bội hấn?

Hấn tức giận, hấn căm thù, nhưng hết lần này đến lần khác đối mặt với Diệp Căn Niên, lời chất vấn này tại sao hấn lại không thể nói thành lời.

Hấn đã từng làm tổn thương cô, phụ lòng của cô, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc sẽ mất cô.

Ôm một tia may mắn cuối cùng, hấn hỏi. Ít nhất, Diệp Căn Niên cũng sẽ không nói thẳng mấy chữ kia ra như khi trả lời câu hỏi của Hoắc Nhĩ Khắc,

vậy thì hẳn có thể lừa mình dối người được hay không, mà cho rằng những thứ này chẳng qua là sự hiểu lầm của hẳn.

Chỉ một chút hy vọng, cũng may chóng tan biến đi.

"Không sai, chúng ta đang ở bên cạnh nhau."

"Chết tiệt!"

Diệp Cẩn Niên không chút do dự trả lời khiến chút nhẫn nại cuối cùng của Nam Cung Minh Húc cũng bộc phát ngay sau đó, bỗng có bàn tay nắm chặt lấy hai vai Diệp Cẩn Niên, gân xanh hiện rõ cả lên.

"Diệp Cẩn Niên, cô tỉnh táo lại cho tôi! Cô là vợ của Nam Cung Minh Húc, cho dù có chết cũng chỉ có thể là quý của nhà Nam Cung!"

Có trời mới biết hẳn dùng rất nhiều sức lực mới khống chế được hai tay bóp chặt bả vai của Diệp Cẩn Niên mà không phải là cổ, cô là người vợ mà hẳn đã quyết định muốn đối đãi thật tốt, hẳn đã thề muốn bù đắp thật tốt cho vợ mình, tại sao cô còn dám thừa nhận trước mặt hẳn, tại sao cô dám chứ!

"Vợ sao? Hẳn là chuyện của sáu năm về trước?" Diệp Cẩn Niên không thèm để ý đến cánh tay đang hận không thể dùng hết sức bóp nát cô kia, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xanh mét của Nam Cung Minh Húc, nụ cười trên môi còn mang theo ý đùa cợt: "Rốt cuộc thì chúng ta đã từng ly hôn, tôi biết anh cũng biết, cho dù tất cả mọi người đều nói có lập trường như vậy, cũng chỉ riêng anh thì không được Nam Cung Minh Húc."

"Cô . . ." Sự phẫn nộ của Nam Cung Minh Húc bị kiềm hãm lại, cho rằng Diệp Cẩn Niên đang nói đến chuyện của Sở Nhược, bật thốt lên: "Chuyện Sở Nhược không phải như cô đã nghĩ đâu. . ."

"Sở Nhược như thế nào là quyền tự do của các người." Diệp Căn Niên nhanh chóng cắt đứt lời nói của Nam Cung Minh Húc: "Hình như anh không nắm được tình hình, thứ mà Nam Cung Minh Húc anh thiếu nợ tôi, là một mạng người."

Hắn ta còn cho rằng cô vì chuyện năm đó của hắn với Sở Nhược mà còn oán trách hắn sao?

Được rồi, cô thừa nhận, có lẽ khi cô rời khỏi nhà Nam Cung, cô đã thật sự rất oán giận, bởi vì khi đó hắn còn là cha của đứa bé trong bụng cô, cũng vì khi đó thì còn có thể tìm ra một chút vị trí của hắn trong lòng cô, nhưng đến giờ phút này, giữa Nam Cung Minh Húc và cô, ngoại trừ cái chết oan ức của đứa bé đã thật sự không còn gì rồi.

Cô sẽ lấy chuyện Sở Nhược ra so với việc Thiệu Tư Hữu, bởi vì làm vậy sẽ là sự sỉ nhục đối với Thiệu Tư Hữu.

"Anh đã nhắc đến Sở Nhược, vậy tôi cũng nói rõ ràng cho anh biết, tất cả những chuyện bản thủ giữa anh và Sở Nhược đều không có bất cứ quan hệ gì với tôi, anh không cần phải giải thích, tôi cũng vậy không muốn biết. Nhưng mà chuyện cái chết của đứa bé thì có liên quan đến mọi người, anh, Sở Nhược, bao gồm cả Hứa Lệ Hoa, tôi sẽ không bỏ qua cho một ai hết."

"Đứa bé chết không liên quan đến tôi!" Nam Cung Minh Húc lớn tiếng bác bỏ, sắc mặt chột rét lạnh: "Cô vì trả thù tôi, cho nên mới "chết chẳng quan hệ tới ta!" Nam Cung Minh húc lớn tiếng bác bỏ nói, chột sắc mặt rét: "Người là vì trả thù ta, cho nên mới để cho người ta mượn cờ hiệu Diệp Thị thu mua những công ty nhỏ đó ư?"

"Tổng giám đốc Nam Cung có thể nhanh như vậy đã nghĩ đến điều này, có thể thấy được anh cũng đã điều tra qua chuyện tôi làm lúc đầu, sự tin tưởng của anh đối với tôi cũng không nhiều, mọi người cũng vậy." Việc Nam Cung Minh Húc phủ nhận ở trong mắt Diệp Căn Niên lại có ý nghĩ

thẹn quá hóa giận, vì vậy ý tứ giấu cợt trên khuôn mặt một lần nữa càng sâu thêm.

"Tin tưởng ư? Tôi phải tin cô thế nào đây?" Rõ ràng là vẻ mặt của Diệp Căn Niên đã chọc giận Nam Cung Minh Húc, đột nhiên lạnh giọng chất vấn, "Sáu năm trước tập đoàn Nam Cung lâm vào khủng hoảng, tất cả mọi người tránh hợp tác dự án với cô còn không kịp, chỉ duy nhất có Thiệu Tư Hữu bằng lòng chịu hợp tác với cô, còn tham gia tìm cách kiếm được không ít lợi ích. Hiện tại cô mới tỉnh lại chưa được bao lâu, đã vì hấn mà không tiếc cả việc đắc tội với dòng họ Bồ Nặc Tư. Hai người các cô thật ra từ sáu năm trước đã ở cạnh nhau rồi, có phải hay không! ”.

"Tùy anh nghĩ ra sao." Diệp Căn Niên cười lạnh trong lòng, cô và Thiệu Tư Hữu có qua lại từ sáu năm trước ư? Còn là sáu năm trước đấy. Quả nhiên là người một nhà, có mẹ tất phải có con, vừa ăn cướp vừa la làng là tác phòng của nhà Nam Cung, trước đây cô đã lãnh giáo đủ từ trên người Hứa Lệ Hoa, bây giờ cũng lười phủ nhận, bản thân cô trong mắt Nam Cung Hi là cái dạng gì còn quan trọng nữa sao.

"Được, rất tốt. Chúng ta đều như nhau." Nam Cung Minh Húc giận quá thành cười, cắn răng mà nói ra, trên thực tế hấn chưa từng hoài nghi Diệp Căn Niên, cũng chưa từng cố ý đi thăm dò, hấn biết những điều này hoàn toàn là vì sau khi Diệp Căn Niên tỉnh lại, hấn có lòng quan tâm đến cô, nhưng khi hấn nhìn thấy những việc đó lại thay đổi ý nghĩ với Diệp Căn Niên, giống như mới vừa rồi dễ dàng nhận ra là Hoắc Nhĩ Khắc trù tính để hấn đến nơi này, nhìn phản ứng đầu tiên của cô, chính hấn đã theo dõi cô.

Bàn tay nắm chặt bả vai của Diệp Căn Niên cũng theo hành động cười khoa trương của Nam Cung Minh Húc mà rời lỏng không ít, Diệp Căn Niên mượn cơ hội này nhanh chóng thoát ra ngoài từ trong gong cùm xiềng xích của hấn, hai cánh tay đã không còn cảm thấy đau đớn, thay vào đó lại phải nghe những lời không muốn nghe.

"Được, Diệp Căn Niên, cô nói tất cả những ai có liên quan đến cái chết của đứa trẻ cô đều sẽ không bỏ qua, vậy cô cực kỳ không nên bỏ qua cho người đầu tiên, chính là người cha tôn kính yêu quý của cô, Diệp Sóc!" Hãn ngưng cười, chợt Nam Cung Minh Húc nhìn về phía Diệp Căn Niên, khóe môi nâng lên một đường cong tàn nhẫn.

"Anh đang nói bậy bạ gì vậy?" Diệp Căn Niên nhìn Nam Cung Minh Húc, sự lo lắng từ từ dâng lên trong lòng.

"Nếu như không phải suýt chút nữa là ông ta đã hại chết tôi ở Nhật Bản, thì những chuyện tiếp theo cũng sẽ không xảy ra, ông ta mới chính là người khởi xướng! Cô nói tôi nợ cô một mạng người, vậy thứ Diệp Sóc thiếu tôi muốn trả như thế nào đây?" Nam Cung Minh Húc gào thét chất vấn Diệp Căn Niên, kẻ làm thiên chi kiêu tử* như hãn, chưa từng quá để tâm đối với một người, nhưng phải nhận sự khinh bỉ của người phụ nữ này, trong lòng hãn đã bị sự ghen ghét và phẫn nộ lấp đầy.

Cho dù Hứa Lệ Hoa và Sơ Nhược đều đã nhiều lần nói với hãn về mối quan hệ của Diệp Căn Niên và Thiệu Tư Hữu, dù cho sau khi Diệp Căn Niên tỉnh lại thì hãn lập tức phát hiện ra chuyện cô và Thiệu Tư Hữu ở cạnh nhau, nhưng hãn vẫn tin tưởng Diệp Căn Niên sẽ không phản bội hãn trong khoảng thời gian này khi mà cuộc hôn nhân giữa bọn họ vẫn còn tồn tại.

Nhưng bây giờ, cô lại không thiết thứ gì thừa nhận ở trước mặt hãn, đến cuối cùng vì không muốn để cho gã đàn ông kia phải chịu uất ức, hay là vì muốn mau chóng cắt đứt mối quan hệ với hãn? Bất luận là lý do nào trong đó, hãn đều không thể chấp nhận được.

Không được, tuyệt đối không được!

"Diệp Căn Niên, nhà họ Diệp phải bồi thường cho tôi, đời này chính cô đòi sống đòi chết nhất định cũng phải ở lại bên cạnh tôi. Cô muốn ly hôn, muốn ở bên cạnh Thiệu Tư Hữu, cô đừng mơ tưởng!"

"Ôi, kẻ điên." Đối mặt với một Nam Cung Minh Húc có phần tức giận điên cuồng, Diệp Căn Niên cười lạnh trả lời một tiếng, xoay người đi đến bên đường gần sát quốc lộ. Dưới tình huống này cô cũng không cần trở về tiệm cơm gọi điện thoại, nén bực tức trong ngực đã đủ giúp cô đi bộ về nội thành cũng sẽ không biết mệt.

"Tôi là kẻ điên ư? Nếu như không phải trong lòng cô giả dối, thì tại sao lại muốn đi gấp như vậy?" Nam Cung Minh Húc nhanh chóng bắt được cánh tay của Diệp Căn Niên kéo cô trở lại bên cạnh, đầu hơi chếch nghiêng về một bên tránh né, Diệp Căn Niên nhanh nhẹn xoay tay lại thoát khỏi cái nắm tay tàn nhẫn kia: "Sao vậy, anh thẹn quá hóa giận ư?"

"Muốn bắt trộm phải có bằng chứng, anh có cái gì chứng minh chuyện năm đó anh mất tích là do cha tôi làm? Không bằng không có, nếu vậy tôi cũng có thể nói, là ban đầu anh và Sơ Nhược muốn ra ngoài ăn chơi trác táng lại cố ý làm ra vẻ mất tích để đánh lừa dư luận!" Mạnh mẽ nhìn Nam Cung Minh Húc chăm chăm, Diệp Căn Niên tức giận phản bác.

"Không có chứng cứ? Nếu tôi có thể tra ra được, người đã ở bên trong Diệp Thu như cô lại không tra được? Vậy là cô giả vờ không biết sao?" Nam Cung Minh Húc nâng khóe môi lạnh bạc lên, đáy lòng đang đau đớn co thắt, ngay sau đó lời nói ra khỏi miệng cố ý mang theo sự tàn nhẫn: "Hoặc là, cô vốn không dám tra, cũng không dám hỏi."

"Tôi sẽ không tin." Cố ý tránh né ánh mắt của Nam Cung Minh Húc, Diệp Căn Niên quật cường nhìn lại quá khứ, lặp lại từng chữ một, từng tia nguội lạnh đang dần hiện ra trong lòng.

Cô biết Diệp Sóc không thích Nam Cung Minh Húc bao nhiêu, cũng xác thực ban đầu đã đoán được việc Nam Cung Minh Húc mất tích có liên quan đến cha mình. Mặc dù khi đó cô đã gả cho Nam Cung Minh Húc, nhưng Diệp Sóc vẫn cố chấp không chịu thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, thậm chí ngay cả hôn lễ của con gái yêu cũng không tham dự. Trong ba năm hôn

nhân, mỗi lần cô về nhà đều sẽ bị Diệp Sóc yêu cầu ly hôn. Sau khi Nam Cung Minh Húc mất tích, cô đã cầu xin cha mình giúp đỡ, thậm chí không tiếc cả việc lấy tình thân giữa cha và con gái ra uy hiếp, cũng không thể khiến Diệp Sóc thỏa hiệp.

Sau khi trọng sinh, cô đã từng thử dò xét mấy lần, nhưng mỗi lần mới đi vòng qua trọng tâm câu chuyện, chị gái cô cũng sẽ cứng rắn chuyển dời sang cái khác, bọn họ đều là người thân nhất của cô, vì cô đã bỏ ra rất nhiều thứ, làm sao chịu được khi cô cứ lặp đi lặp lại một ngõ vực vô căn cứ kia chứ.

Nam Cung Minh Húc đoán không lầm, cô không dám tra cũng không dám hỏi.

"Tóm lại tôi sẽ không tin." Diệp Căn Niên lặp lại một lần nữa, nhưng giọng nói rõ ràng không cương quyết bằng như mới vừa rồi nữa, kín đáo mang theo một phần lùi bước không thể xem xét.

"Cô không tin lời tôi vậy thì tôi choc ho một phương pháp kiểm chứng, bộ tài vụ của Diệp Thị mấy năm qua có ghi chép tài chính qua lại, theo như tôi biết, Diệp Thị chưa từng phát triển tại Nhật Bản. "

Lời nói cay nghiệt trong miệng đã nói xong, nhưng thấy sắc mặt dần dần trắng bệch của Diệp Căn Niên, đáy mắt màu nâu của Nam Cung Minh Húc thoáng qua một tia ảo não. Làm như vậy, thì khoảng cách giữa hai người bọn họ chỉ ngày càng xa mà thôi.

Nghĩ như vậy, Nam Cung Minh Húc chợt vươn tay kéo cánh tay của Diệp Căn Niên: "Bây giờ nếu chạy về hẳn là Diệp Thị còn chưa hết giờ làm việc, tôi đưa cô về xem bằng chứng."

Nói xong, Nam Cung Minh Húc sải bước muốn đi về phía xe của hẳn, còn tiếp tục giằng co như vậy nữa, hẳn không biết bản thân mình đứng

trước sự kích thích của Diệp Cận Niên có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác thêm nữa hay không?

Diệp Cận Niên lại khác thường không tiếp tục giãy giụa nữa, mà trầm mặc đi theo Nam Cung Minh Húc bước lên xe của hắn, từ đầu đến cuối, hàng lông mi dài rũ xuống thật thấp, che giấu những biến đổi không ngừng trong đôi mắt của cô.

Cô cần phải có thời gian để từ từ tiêu hóa tin tức này, điều mà cô đã không dám đi điều tra tin tức, sự thật sáu năm về trước.

Xe chạy một mạch thông suốt trên đường, hai người trong xe cũng ăn ý không nói gì thêm, cứ trầm mặc trong bầu không khí ấy, ngay cả tiếng hai người hít thở cũng có thể nghe rõ.

Nam Cung Minh Húc quay đầu nhìn Diệp Cận Niên một cái, rồi đưa tay bật âm nhạc lên.

Tiếng dương cầm du dương chậm rãi như dòng nước chảy vang lên, là khúc diễn tấu Diệp Cận Niên đã từng thích nhất, Nam Cung Minh Húc còn nhớ cách đây rất lâu, mỗi lần Diệp Cận Niên nghe thấy bản nhạc này, ngón tay sẽ không tự chủ được mà khẽ nhúc nhích, giống như đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng, trong mắt luôn lóe lên tia sáng nhảy nhót vui mừng như chim sẻ. Còn lần này bàn tay của Diệp Cận Niên cũng chuyển động, nhưng lại khác nhau, cô đưa tay lên ấn nút tắt đi

Bỗng nhiên không khí có phần đè nén trong xe trở nên tĩnh lặng, một hồi lâu sau, giọng nói mệt mỏi của Diệp Cận Niên vang lên:

"Xin lỗi, tôi muốn được yên tĩnh. . ."

Nam Cung Minh Húc không nói gì, ánh mắt tối tăm nhìn thẳng về phía trước.

Xe chậm rãi dừng ở trước cửa Diệp Thị, xa xa, có thể nhìn thấy bảo vệ ở cửa đã làm tròn bốn phận đi qua đi lại tuần tra.

Diệp Căn Niên không lập tức xuống xe, mà là dựa vào chỗ ngồi hai mắt khép hờ, yên lặng giống như đã ngủ thiếp đi, ấn đường cau chặt. Nam Cung Minh Húc cũng không thúc giục, lặng lặng khóa chặt khuôn mặt ngay trước mắt kia, cảm xúc phức tạp chợt hiện lên trong con người.

"Nam Cung Minh Húc. . ." Không cần mở mắt, Diệp Căn Niên cũng cảm thấy được rằng Nam Cung Minh Húc đang nhìn mình, mới vừa bình tâm lại một chút, có chút buồn bã trong lòng, không có lý nào chỉ có một mình cô khó chịu như vậy được, vì vậy, nói sâu xa: "Tôi có một chuyện cũng nên nói cho anh biết. Đứa bé của Sở Nhược, là do chính cô ta té ngã va phải đèn sàn nhà, không phải bởi vì có ai đó đẩy mà cô ta mới sẩy thai."

"Đèn sàn nhà?" Nam Cung Minh Húc sững sờ, không hiểu hỏi.

"Nếu như anh không tin, có thể đi tra bằng ghu hình của nhà họ Thiệu ở nước Anh, Sở Nhược vì muốn đuổi theo anh, kết quả lại không cẩn thận mà trượt chân va phải đèn trang trí sàn nhà.

"Vậy làm sao cô biết?" Đối với Diệp Căn Niên, sau khi kinh ngạc qua đi Nam Cung Minh Húc lập tức bắt được điểm mấu chốt trong đó, lúc Sở Nhược gặp chuyện không may Diệp Căn Niên vẫn còn đang hôn mê, lúc ấy người đưa Sở Nhược đi bệnh viện là Diệp Căn Niên và Niên Nhạc Nhạc, nếu lúc ấy có mặt Diệp Căn Niên, với tính cách của cô sẽ không chịu đựng mà không nói, ở đây cũng chỉ còn lại một người có thể chứng kiến, Niên Nhạc Nhạc, nhưng Diệp Căn Niên vừa tỉnh lại thì Niên Nhạc Nhạc lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. . .

Một ý nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu, nhanh đến nỗi còn không bắt kịp, Nam Cung Minh Húc không thể làm gì hơn là bình tĩnh quan sát vẻ mặt của Diệp Căn Niên, không bỏ qua dù chỉ là thay đổi nét mặt một chút.

"Thiệu Tư Hữu nói cho tôi biết." Vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Căn Niên, giọng nói bình tĩnh giống như khuôn mặt, tiếp tục nói ra một câu khác: "Hơn nữa, đứa bé của Sở Nhược vốn không phải con anh."

"Không thể nào!" Nam Cung Minh Húc lập tức lên tiếng phản bác, Diệp Căn Niên đứa bé sinh non vốn không phải con của hắn, hắn tin, nhưng có một điều khác. . . "Tôi đã tận mắt nhìn thấy chứng nhận DNA của tử thai, kết quả kiểm tra đo lường tuyệt đối không phải làm giả."

"Không phải làm giả, anh chắc chắn chứ?" Bỗng chốc Diệp Căn Niên mở mắt ra nhìn về phía hắn, trong ánh mắt thoáng qua một tia sắc bén: "Kết quả không làm giả, còn ngày tháng thì sao, có phải làm giả được hay không?"

"Ngày tháng sao?" Nam Cung Minh Húc sững sờ, "Tôi không chú ý đến. . ."

"Bố Nặc Tư Kỳ đã ra lệnh cho bệnh viện uy tín kiểm tra di thể đứa bé, không thể nào là của anh." Diệp Căn Niên đã ngồi thẳng người lên từ chỗ ngồi, nhìn Nam Cung Minh Húc rồi khẳng định nói.

Vốn là cô định dùng kết quả xét nghiệm này để làm chứng cứ ly hôn với Nam Cung Minh Húc, lại không ngờ được rằng đứa con của Sở Nhược lại hoàn toàn không phải con của Nam Cung Minh Húc, mất trác dụng. Cha của đứa trẻ rất có thể là tổng giám đốc đương nhiệm Thành Minh của tập đoàn Y Đẳng.

Nhưng mà báo cáo kiểm tra mà Nam Cung Minh Húc đã từng cầm qua đến từ nơi nào, Bố Nặc Tư Kỳ hạ lệnh cho bệnh viện dùng di thể của đứa bé Sở Diệp để kiểm tra đo lường, như vậy phần báo cáo này không có khả năng đến từ chính. . .

"Tôi đi tìm cô ta!" Nghĩ đến có thể là khả năng đó, Diệp Căn Niên cảm thấy toàn bộ trái tim đều co thắt, vụ tai nạn xe cộ kia, bệnh viện đầu tiên

cứu chữa cô cũng không phải Ái Anh, ngoại trừ việc xác định xác đứa bé đã ra ngoài, còn thi thể của nó từ đầu đến cuối đều không có tung tích, nàng nên nghĩ tới từ lâu, Sở Nhược chính là thủ phạm, là người có khả năng biết đến nhất.

"Chờ một chút."

Diệp Căn Niên mới chạm tay vào cửa xe đã bị Nam Cung Minh Húc ngăn cản giữ lại, gông cùm xiềng xích lấy thân thể đang vật lộn của cô, "Căn Niên, cô bình tĩnh một chút, để tôi đi, tôi đảm bảo chỉ cần vẫn còn thì nhất định có thể mang "nó" về."

Chỉ cần, di thể của đứa trẻ hoặc tro cốt còn ở đó. . .

Hành động của Diệp Căn Niên từ từ dừng lại, ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn về phía Nam Cung Hi đang ở trước mắt mình, cô biết, nếu cô đi tìm Sở Nhược, với tính tình của cô ta, phá hủy di thể đứa bé ở trước mặt cô mới đúng là tác phong trước sau như một của cô ta, để Nam Cung Minh Húc đi, thật sự là cách phù hợp nhất.

Đứa con của cô, từ đầu cô nên chết đi cùng với đứa trẻ. . .

"Nam Cung Minh Húc, tôi chỉ tin anh một lần cuối cùng." Một hồi lâu sau, Diệp Căn Niên mới cúi đầu mở miệng.

"Yên tâm." Nam Cung Minh Húc buông cánh tay đang giữ Diệp Căn Niên ra, nhiệt độ của cô còn lưu lại như cũ trong lòng bàn tay hắn."Đó cũng là con của tôi."

*

Diệp Căn Niên mở cửa xe, bảo an từ đằng xa nhìn thấy Diệp Căn Niên từ bên trong đi ra ngoài, thì một mặt lập tức báo cáo qua bộ đàm, còn một mặt

nhanh chóng chạy về phía cô. Không đợi đến gần, thì đã bị một đồng ký giả không biết xông đến từ đâu giơ máy ảnh chụp hình đẩy ra ngoài.

"Giám đốc Diệp, trong sáu năm cô hôn mê, tổng giám đốc Nam Cung là chồng cô vẫn luôn canh giữ bên giường, vậy mà cô vừa tỉnh lại đầu tiên đã nói muốn ly hôn, xin hỏi là vì nguyên nhân gì? "

"Giám đốc Diệp, tòa án đưa ra phán quyết đối với đơn khiếu nại xin ly hôn của cô là tạm thời ở riêng, bây giờ cô và tổng giám đốc Diệp lại xuất hiện cùng nhau, có phải muốn bày tỏ rằng hai người sắp hòa hợp lại hay không?"

Vấn đề theo nhau mà tới, còn có mấy nhiếp ảnh gia bộ dạng cầm máy ảnh xông lên, điên cuồng không ngừng chụp ảnh Diệp Cẩm Niên và Nam Cung Minh Húc, Diệp Cẩm Niên theo bản năng lui về phía sau, giẫm phải vũng tuyết đọng khiến trọng tâm bước chân không ổn định lao đảo về phía sau, rồi đột nhiên ngã ra đằng sau.

Ở phía sau lưng cô, Nam Cung Minh Húc đang vội vàng bước xuống từ trong xe tiến về phía cô.

Đèn flash rắc rắc chụp ảnh liên tục, hầu như trong nháy mắt tất cả mọi người đều cho rằng có thể chụp được cảnh tượng đôi vợ chồng điển hình của giới thượng mại hỗ trợ lẫn nhau, lại không nghĩ rằng, trong khi Nam Cung Minh Húc vươn tay ra, thì Diệp Cẩm Niên đã cố ý nghiêng mình tránh qua một bên, mặc cho bản thân ngã ngời nhếch nhác trên mặt đất.

Phía dưới lớp tuyết mỏng manh có chôn lớp đá cuội trải khắp mặt đất, khiến Diệp Cẩm Niên rất đau, nhưng trong nháy mắt cũng là thần trí của cô khôi phục, nhanh chóng đứng lên từ mặt đất.

Đôi tay Nam Cung Minh Húc nắm chặt thành quyền, Diệp Cẩm Niên thà rằng mất mặt trước mặt mọi người, cũng không cần sự giúp đỡ của hắn,

điều này so với lời nói từ chối càng làm lòng hấn chán chường thêm, một chút hòa hoãn mới vừa rồi ở trong xe, cứ như là ảo giác của chính hấn.

Đèn flash còn đang lóe lên không ngừng, chuyện ồn ào lộn xộn này khiến Diệp Căn Niên không kiên nhẫn nhượng lông mày lên, bởi vì bối cảnh đặc biệt của Diệp Thị, cho nên đám ký giả này rất ít khi dám đến Diệp Thị gây huyên náo, còn sợ rằng những người này là do Hoắc Nhĩ Khắc cố ý sắp xếp.

"Nam Cung phu nhân, có lời đồn đãi nói rằng cuộc hôn nhân giữa cô và tổng giám đốc Nam Cung vẫn không được cha cô thừa nhận, đây có phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cô đề xuất việc ly hôn hay không?" Lại có một ký giả đặt câu hỏi, lần này cả danh xưng của sửa lại rõ ràng, vấn đề vừa ra khỏi miệng, lập tức sắc mặt của Nam Cung Minh Húc cũng thay đổi theo.

Diệp Căn Niên chột ngẩng đầu lên, chút ấm nóng trên khuôn mặt cũng biến mất theo vấn đề của hấn, con người lạnh lẽo nhìn chằm chằm ký giả đã đặt câu hỏi trước mặt cô, gả ký giả nhất thời cảm thấy có một luồng khí lạnh dâng lên từ dưới chân, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Tránh ra." Hai chữ lạnh lùng gần như bật ra từ bờ môi đỏ thắm, ánh mắt của Diệp Căn Niên quét qua những kẻ đang vây quanh mình, trên người phát ra cảm giác bức bách và mạnh mẽ làm cho các ký giả không tự chủ được mà ngừng đặt câu hỏi.

Bảo an của Diệp Thị nhân cơ hội nhanh chóng xông vào xua đuổi những ký giả kia, gạt ra một con đường để Diệp Căn Niên dễ dàng tiến vào công ty, sau lưng cô, Nam Cung Minh Húc do dự một chút rồi xoay người lên thẳng xe, đi mất.

"Nhiệm vụ cuối cùng đã trở lại, tổng giám đốc đi ra ngoài tìm cô bây giờ đang trên đường chạy về, muốn cô đợi cô ấy ở phòng làm việc."

Thư ký của Diệp Căn Nhiên vừa nhìn thất cô trở lại, thì lập tức chào đón, cả cách gọi cũng quên đổi, cứ gọi cô là nhị tiểu thư

"Đã biết." Diệp Căn Nhiên không ngừng bước chân, lên tiếng.

"Nhị tiểu thư, sắc mặt của cô không tốt lắm, có gì cần tôi làm gì không?" Cô thư ký vẫn theo phía sau như cũ một bước cũng không rời, hỏi một câu rồi lại tiếp một câu.

"Tôi rất khỏe." Diệp Căn Nhiên bước nhanh, trả lời.

"Nhị tiểu thư, nơi này là bộ tài vụ, tổng giám đốc nói muốn cô đi xử lý giúp cô ấy. . ."

Thành thịch!

Diệp Căn Nhiên vung tay hung hăng đóng cửa phòng làm việc quản lý bộ tài vụ lại, ngăn cách tiếng nói huyên náo của người kia, thế giới lập tức tĩnh lặng.

Đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa khiến người quản lý bộ tài vụ đang ưỡn oải phải lập tức nhảy dựng lên trên ghế ngồi, sau khi thấy rõ người vừa đến thì vội vàng nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Diệp Căn Nhiên.

"Tổng giám đốc."

"Điều tra toàn bộ khoản vốn lưu động có liên quan đến nước ngoài cho tôi, tôi muốn xem." Diệp Căn Nhiên xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, đi tới chiếc ghế trưởng bộ phận rồi ngồi xuống, một hồi lâu sau, liếc nhìn người quản lý tài vụ vẫn bất động như cũ: "Tôi không thể xem ư?".

"Dĩ nhiên không phải." Quản lý tài vụ vội vàng trả lời, rồi xoay người đi ra ngoài, năm phút sau ôm một chiếc hộp từ bên ngoài vào, bên trong đều là các đĩa CD lưu trữ các số liệu bí mật.

Diệp Căn Niên nhận lấy rồi tùy ý lựa ra một cái bỏ vào máy vi tính, nhập mật mã vào, trên màn hình lập tức hiện lên một đồng dữ liệu lớn. Ước chừng sau khi xem qua một lần, bỗng dung Diệp Căn Niên cười khẽ một tiếng: “Hẳn là giám đốc Lý sẽ không coi như tôi đang kiểm tra anh chứ?”

Các khoản mục rất rõ ràng, thậm chí có thể nói là hoàn hảo, hoàn hảo đến hết sức giả dối, Diệp Căn Niên ở trong gia đình Bồ Nặc Tư tiếp thu mọi sự huấn luyện chuyên ngành, thứ đồ này, cũng thật sự chỉ có thể ứng phó với kiểm tra thông thường.

"Hả, tổng giám đốc thật biết nói đùa." Quản lý tài vụ có chút xấu hổ mỉm cười, sau đó cúi đầu trước vẻ mặt cười mà như không cười của Diệp Căn Niên.

"Được, tôi không ở đây để vui đùa, bộ tài vụ các vị lấy những thứ đồ này để báo cáo với tổng giám đốc hay sao?" Bàn tay đập “Rầm” một tiếng nghiêm trọng trên bàn, ánh mắt của Diệp Căn Niên nhìn chăm chú, gằn từng chữ: “Đưa những khoản mục vốn chuyển đi Nhật Bản cho tôi xem, ngay lập tức.”

Nếu như một phút trước Diệp Căn Niên còn ôm một tia cầu may cuối cùng, nhưng hiện tại thái độ của quản lý bộ tài vụ đã nói rất tất cả.

*

Sắc trời dần tối, dọc đường những khu náo nhiệt bị tắc nghẽn, cô gái già giặm xinh đẹp ngồi vào ghế sau của chiếc xe hơi màu đen có rèm che sau đó tiếp tục nghe điện thoại, con người trong suốt nhìn ra phía ngoài xuyên qua cửa sổ xe màu trà, sắc mặt nặng nề hiếm có.

"Ừ, tôi biết rồi, mặc kệ Niên Niên muốn anh lấy cái gì thêm cho nó, anh đều đưa trực tiếp cho nó là được rồi." Nghe xong phần báo cáo của quản lý tài vụ phía bên kia, Diệp Căn Niên thở dài giao nhiệm vụ.

Cô đã sớm nghĩ đến, em gái cô thông minh như vậy một ngày nào đó sẽ biết những điều này, trước đây không biết, chẳng qua là cô cố ấy không muốn biết mà thôi. Chuyện nên tới, sớm muộn cũng sẽ đến.

"Trước tiên không đến công ty, về nhà." Cúp điện thoại, Diệp Cần Nhiên nói với tài xế trước mặt. Tình hống như thế này, vẫn nên trở về trước bàn bạc với cha cô một chút thì tốt hơn.

Đang muốn nhắc máy gọi điện thoại về nhà, đột nhiên điện thoại của Diệp Cần Nhiên vang lên, một dãy số lạ đập vào mi mắt.

"Alô." Diệp Cần Nhiên nghi ngờ nhận cuộc gọi, ánh mắt đột nhiên chột lóe lên, khóe môi hào hứng: "Thiệu Tư Hữu?"

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Khi Diệp Cẩn Niên rời khỏi công ty, trời đã tối hoàn toàn.

Năm mới đang đến, đường phố náo nhiệt mọi người rộn ràng, khắp nơi đều tràn ngập trong bầu không khí vui vẻ của ngày lễ, Diệp Cẩn Niên không lái xe, một mình đi trên đường mà chẳng có mục đích gì, thỉnh thoảng đi lướt qua người lui tới trên đường, sự nặng nề đè nặng ở ngực cô và sự vui mừng tràn ngập trên khuôn mặt của bọn họ không hợp nhau.

Mặc dù đã sớm đoán được kết quả, nhưng khi phát hiện ra hết sức rõ ràng, lúc ấy cô vẫn khó lòng tiếp nhận như cũ.

Đúng như lời Nam Cung Minh Húc đã nói, chỉ cần cô điều tra cẩn thận khoản mục trao đổi của Diệp Thị và Nhật Bản bảy năm về trước, sẽ rõ ràng rất nhiều chuyện. Thái độ ngăn cản của chị gái khi cô về công ty giúp một tay, còn phản ứng tràn đầy sự hận thù của Hứa Lệ Hoa khi gặp cô, đều tìm được nguyên nhân từ trong những con số ở đây.

"Được, Diệp Cẩn Niên, cô nói tất cả những ai có liên quan đến cái chết của đứa trẻ cô đều sẽ không bỏ qua, vậy cô cực kỳ không nên bỏ qua cho người đầu tiên, chính là người cha tôn kính yêu quý của cô, Diệp Sóc!" Trong đầu không ngừng lặp lại câu nói mà Nam Cung Minh Húc đã cuồn cuộn hét lên, một lần lại một lần nữa.

Cô rất muốn lừa mình dối người cho đó là lời nói bừa khi tức giận của Nam Cung Minh Húc, nhưng lý do này không thể đứng vững trước những

số liệu kia. Cho dù hôm nay sau bảy năm, những người đó ắt phải có sự liên kết chặt chẽ với sổ sách của Diệp Thị như trước, thậm chí phần cổ phần trong Diệp Thị còn không rõ ràng.

Ám sát, ly hôn, tai nạn xe cộ, trọng sinh. . .

Nếu kẻ bắt đầu tất cả mọi việc lại chính là người cha luôn yêu thương, bảo vệ, chiều chuộng cô, thì cô nên làm thế nào đây? Lấy danh nghĩa yêu thương cuối cùng lại gây ra tất cả, so với việc cố tình làm tổn thương đơn thuần thì càng làm cho cô khó tiếp nhận hơn.

Trong cùng một ngày, cô biết được tung tích di thể của đứa con cô từng mang trong bụng mình, cũng đã biết hết sự thật tàn khốc dẫn đến mọi việc năm đó.

Gió đêm cuốn những bông tuyết li ti bay về phía cô, có một ít bay vào trong mũi, mang theo cả sự chua chát. Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi quá, cả thể xác và tinh thần đều uể oải.

Cứ bước đi mà chẳng có mục đích nào như vậy, rõ ràng xung quanh tràn ngập ánh đèn sáng ngời, nhưng Diệp Căn Niên cảm thấy, trước mặt cô vẫn tối đen như cũ.

Ở góc đường cách đó không xa, một chiếc xe Bentley màu đen nhanh chóng dừng lại, Thiệu Tư Hữu bước xuống xe, liền nhìn thấy cảnh động lòng đến thế này.

Phố xá sầm uất dòng người đông nghịt, bóng dáng nhỏ bé mảnh khảnh quen thuộc chậm rãi đi về phía trước, để ngoài tai tiếng còi xe chói tai, xe cộ xung quanh nhanh chóng lướt qua bên cạnh cô, ngay cả một chút phản ứng tránh né cô cũng không có, thậm chí nhiều lần suýt nữa đã bị đụng phải. .

"Cẩn thận!" Trong nháy mắt có một chiếc xe sắp sửa sượt qua người Diệp Cận Niên, thì đột nhiên bàn tay của Thiệu Tư Hữu đã nắm được cánh tay cô rồi kéo vào trong ngực.

Tiếng nói quen thuộc làm đôi mắt trống rỗng của Diệp Cận Niên dần dần tập trung lại, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh trong tiếng ồn ào của dòng xe cộ đang chạy, còn có đôi mắt tràn ngập sự lo lắng, đột nhiên cô hoàn hồn.

"Tư Hữu?" Mang theo vài phần kinh ngạc, bỗng nhiên Diệp Cận Niên nhìn thấy Thiệu Tư Hữu xuất hiện rồi ôm lấy mình, trên khuôn mặt ung dung tao nhã trước sau như một lại mang theo vẻ hốt hoảng mà cô chưa từng thấy qua, hô hấp của anh dồn dập đủ thấy được rằng anh đã sốt ruột biết bao nhiêu khi xông ra ôm lấy cô.

Chẳng qua, tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?

"Tư Hữu. . . Ngày . . .!" Tiếng còi xe và tiếng mắng chửi lần lượt vang lên sau lưng khiến cho Diệp Cận Niên ý thức được hoàn cảnh hiện tại của hai người, vội vã kéo tay Thiệu Tư Hữu chạy đến một ngõ tối gần đây, Thiệu Tư Hữu để mặc cho cô lôi đi, sự lo lắng trong ánh mắt dần phai đi, từ từ ấm áp lại.

Vào trong ngõ tối, đầu tiên Diệp Cận Niên cẩn thận nhìn bốn phía kiểm tra một lần, xác định không có ai khả nghi xuất hiện rồi mới quay đầu hỏi Thiệu Tư Hữu: "Sao anh lại tới đây?"

Dù là bình thường, bọn họ đều phải hết sức cẩn thận để không bị giới truyền thông chụp ảnh dẫn đến chuyện phiền phức, huống chi là tại thời điểm đặc biệt này, Thiệu Tư Hữu còn không e ngại mà tìm đến đây như vậy, còn chọn nơi dễ thấy như vừa rồi để ôm cô, thật sự coi người của dòng họ Bồ Nặc Tư đều chết cả sao.

Thuộc Tư Hữu không trả lời, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Diệp Cận Niên, khi anh mới vừa kéo tay của cô đã phát hiện ra đôi tay này thật

sự rất lạnh.

Sau lưng Diệp Căn Niên người đi theo bảo vệ cô cũng không ít, nhưng chỉ có khi cô gặp chuyện nguy hiểm mới phải xuất hiện, còn giống như loại tình huống mới vừa rồi, thì họ không có quyền can dự vào, trên đường tới đây, mặc dù Thiệu Tư Hữu đã nghe qua báo cáo, khi chính mắt nhìn thấy vẫn bị dọa sợ không ít.

Ánh đèn mờ ảo từ đầu hẻm bên kia chiếu vào khuôn mặt của Diệp Căn Niên, chỉ thấy được một đôi mắt trong suốt đang nhìn anh từ trong bóng đêm, mặc dù có vẻ hơi sốt ruột, nhưng đã không còn thấy sự vô hồn như mới vừa rồi, trái tim đang treo cao của Thiệu Tư Hữu cũng yên ổn theo rất nhiều.

Biết cô ấy lâu như vậy, anh luôn gặp một Diệp Căn Niên tính tình mạnh mẽ, còn một Diệp Căn Niên yếu đuối hồn bay phách lạc như thế này, vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

"Tại sao không nói chuyện. . ." Diệp Căn Niên không hiểu ngẩng đầu, không nghe được câu trả lời cũng không thấy rõ vẻ mặt, trong lòng liền có chút bực bội .

Lời còn chưa hỏi xong, chợt có cảm giác trước mắt có một bóng mờ đổ xuống, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bị hôn thật sâu, nụ hôn mang theo ý tứ trừng phạt, mạnh mẽ cắn nát đôi môi lạnh lẽo của cô, Diệp Căn Niên sững sờ kinh ngạc trong nháy mắt, đầu lưỡi gấp gáp mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng của cô, khuấy đảo, trong khoảnh khắc đã chiếm đoạt hết hô hấp của cô.

Đầu lưỡi như múa cùng nhau, răng môi dây dưa, Diệp Căn Niên cắn môi của Thiệu Tư Hữu rồi nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ anh, mạnh mẽ khác thường đáp trả lại anh, triền miên không dứt, cho đến khi hơi thở của hai người trở nên hỗn loạn, mới chậm rãi tách nhau ra.

"Anh đang tức giận." Bàn tay vẫn ôm lấy cổ Thiệu Tư Hữu như cũ, Diệp Căn Niên bình ổn hơi thở rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lên trong bóng tối, giọng nói rất nhỏ nhưng cũng là lời khẳng định.

Nụ hôn vừa rồi của Thiệu Tư Hữu, giống như là muốn vùi vàng chứng minh sự tồn tại của mình, thấp thoáng mang theo một sự tức giận mãnh liệt, anh đang tức giận, cô biết, nhưng mà, vì sao?

Thiệu Tư Hữu hừ một tiếng, khi Diệp Căn Niên cho rằng anh đang muốn trả lời mình, thì từ miệng anh nói ra lại là một chuyện khác: "Em uống rượu?"

Trên đôi môi mềm mại của cô mang theo mùi rượu nhàn nhạt, đó là thứ anh nếm được từ nụ hôn vừa rồi.

"Uhm." Diệp Căn Niên cúi thấp đầu đáp lại một tiếng không rõ ràng, trước khi rời khỏi công ty đúng là cô có uống một chút, cô vốn tưởng rằng tửu lượng của mình không tốt thì có thể mượn rượu quên mọi việc, kết quả là ngày hôm nay thật khác lạ càng uống càng tỉnh táo, kế hoạch thất bại cho nên cô mới chạy đến đây hít thở không khí.

Nhìn bộ dạng đáng thương giống như đang nhận lỗi của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu cũng không biết phải làm sao, mới vừa rồi trong điện thoại đại khái là Diệp Căn Niên cũng đã nói một chút tình hình với anh, trong lòng Diệp Căn Niên có bao nhiêu nỗi khó chịu, làm sao anh lại không biết chứ.

Ngón tay dịu dàng vuốt ve cánh môi bị mình hôn đến mức sưng đỏ của Diệp Căn Niên, trong bóng đêm cặp mắt đang nhìn chăm chú Thiệu Tư Hữu kia vô cùng sáng, sau đó anh đưa tay lên che lấy mắt cô, dịu giọng dỗ dành nói:

"Cô bé ngốc, anh đang ở đây, nếu khó chịu thì hãy khóc đi."

Nói xong, ôm cô thật mạnh vào lòng mình.

Diệp Căn Niên không nói gì, vươn tay ôm lấy thắt lưng của Thiệu Tư Hữu, vùi đầu vào lòng anh rồi thuận thế áp khuôn mặt lên ngực anh, hung hăng ngửi mùi cơ thể của Thiệu Tư Hữu, mùi hương ấm áp bình yên.

Từ từ, bả vai bắt đầu có chút rung động, dần dần, có tiếng khóc nức nở loáng thoáng truyền ra từ bên trong.

Người thân mà cô vô cùng kính yêu trong phút chốc lại trở thành thủ phạm gây nên tất cả bi kịch của cô, trải qua bao nhiêu đau khổ chật vật, cuối cùng thậm chí ngay cả hận cũng không có cách nào làm được. Những mâu thuẫn cứ tích tụ trong lòng, nếu không thể thẳng thắn trút hết một lần, cô nghĩ cô sẽ ngạt thở mà chết mất. Nhưng mà, thói quen cố tình kiêu ngạo đó lại không cho phép cô cúi đầu rơi lệ.

Bàn tay đang ôm lấy thắt lưng dần dần đổi thành nắm lấy quần áo của Thiệu Tư Hữu, dùng sức nắm chặt tạo ra nếp nhăn, kiềm nén tiếng khóc đang lớn dần, kèm với tiếng nức nở hòa vào gió đêm, vang vọng trong ngõ hẻm u ám.

Thiệu Tư Hữu trầm mặc lắng nghe, ôm lấy Diệp Căn Niên đang bi thương rồi vỗ về an ủi, trái tim anh giống như bị nỗi đau lòng nghiền nát.

Hoắc Nhĩ Khắc đột nhiên đưa Niên Nhạc Nhạc đến nhà họ Thiệu, anh không kịp ứng phó không thể làm gì khác hơn là đi theo Thiệu Thiên Ngạo đến biệt thự vùng ngoại ô, điện thoại thì bị người của dòng họ Bồ Nặc Tư lấy danh nghĩa bảo vệ Niên Nhạc Nhạc mà nghe trộm, trong biệt thự cũng không thiếu tai mắt do Hoắc Nhĩ Khắc để lại, anh chỉ có thể mượn cơ hội Tiểu Văn báo cáo nghiệp vụ công ty để nhắc nhở anh ta không nên ngăn cản Hoắc Nhĩ Khắc gặp mặt Diệp Căn Niên, nhờ đó cũng giải thích tình trạng hiện nay cho cô hiểu. Nhưng anh không ngờ được, Hoắc Nhĩ Khắc sẽ

tìm tới Nam Cung Minh Húc. Biết được những chuyện này, anh không yên tâm mà chạy tới.

Thật may là, anh đã đến.

Tiếng khóc nơi ngực anh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành tiếng nức nở trầm thấp. Thiệu Tư Hữu giơ tay lên vuốt ve mái tóc đen tuyền mềm mại của Diệp Căn Niên, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Niên Niên, khuya lắm rồi. . .”

"Em không muốn về nhà!" Bỗng chốc Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên, trong giọng nói mang theo một chút âm mũi uất ức, đôi mắt bị nước mắt rửa qua lóa lên tia cố chấp, men say cũng từ từ bắt đầu xuất hiện.

"Anh biết." Thiệu Tư Hữu tính tình thoải mái đáp lại, nắm lấy tay Diệp Căn Niên dắt đi về chỗ anh đỗ xe, trước khi Diệp Sóc và Diệp Căn Niên nghĩ ra cách trả lời, thì anh cũng hoàn toàn không có ý định đưa Diệp Căn Niên trở về.

"Anh còn chưa nói cho em biết, làm sao anh có thể tới đây?" Ngồi trên xe, Diệp Căn Niên mới dần dần hồi phục sau khi trút hết nỗi lòng thì chợt tới thắc mắc lúc đầu, không phải anh đang bị dòng họ Bồ Nặc Tư giám sát sao.

Cùng một câu hỏi, nói với Nam Cung Minh Húc thì là chất vấn, đổi lại là Thiệu Tư Hữu, thì xuất phát hoàn toàn từ sự quan tâm.

"Công ty Minh Huy gặp chút phiền toái nhỏ, Hoắc Nhĩ Khắc tạm thời không phân thân ra được." Thiệu Tư Hữu nghiêng người giúp Diệp Căn Niên thắt chặt dây an toàn, khởi động xe, trả lời thản nhiên.

. . . Thầm kêu phiền toái nhỏ ư.

Diệp Cẩn Niên xoa nhẹ đầu hơi đau, tại Kỳ Lâm này, nếu Thiệu Thị muốn khiến cho công ty nhà nào đó xảy ra chút chuyện, thì tuyệt đối là chuyện dễ dàng, thứ gọi là phiền toái nhỏ mà Thiệu Tư Hữu hời hợt nói, ý tứ trong đó cũng chỉ có người ở giữa phiền toái như Hoắc Nhĩ Khắc mới có thể nghiệm ra được.

Diệp Cẩn Niên nghĩ, có lẽ cô nên nói rõ ngọn nguồn với Hoắc Nhĩ Khắc, nói cho anh ta biết cô chính là Niên Nhạc Nhạc. Với dã tâm của Hoắc Nhĩ Khắc, cũng sẽ không để mấy người trong dòng họ Bồ Nặc Tư biết được.

Chẳng qua, mới vừa nói ra suy nghĩ ấy, ngay lập tức bị Thiệu Tư Hữu bác bỏ.

Đầu tiên mặc kệ Hoắc Nhĩ Khắc có thể tin hay không, coi như anh ta tin Diệp Cẩn Niên chính là Niên Nhạc Nhạc, đối với Diệp Cẩn Niên mà nói đã hại nhiều hơn lợi.

Trước tiên vì có sự ủng hộ của nhà họ Diệp, Hoắc Nhĩ Khắc trở thành người thứ hai được lựa chọn cho vị trí Gia chủ dòng họ Bồ Nặc Tư, nếu như đột nhiên lại xuất hiện thân phận Niên Nhạc Nhạc của Diệp Cẩn Niên, so với anh ta lại càng mang thân phận gắn gũi với nhà họ Diệp hơn, vừa có sự chống lưng của nhà họ Thiệu, còn nữa mặc dù đã suy tàn nhưng cũng không thể coi thường thế lực cũ của nhà họ Niên, Hoắc Nhĩ Khắc làm sao có thể rộng lượng đến mức dễ dàng bỏ qua việc tồn tại sự uy hiếp đến anh ta chứ? Cho dù có Niên Nhạc Nhạc thực sự không chịu tranh quyền ở trước mặt, sợ rằng Hoắc Nhĩ Khắc cũng sẽ không tin tưởng Diệp Cẩn Niên, ngộ nhờ không tin, đầu tiên Hoắc Nhĩ Khắc sẽ đối phó với Diệp Cẩn Niên, loại ngộ nhờ này, anh không chịu được.

"Chờ một chút đã." Đợi xe chạy vững vàng, Thiệu Tư Hữu mới nói với Diệp Cẩn Niên.

Diệp Cẩn Niên gật đầu, theo lời Diệp Cẩn Niên nói, Lão Uy Nhi đã có ý để cho Hoắc Nhi Khắc mau chóng tiếp nhận vị trí Gia chủ, đợi đến khi tất cả đều kết thúc sẽ công khai thân phận, với giao tình từ trước của bọn họ, cũng sẽ không làm khó chuyện của cô và Thiệu Tư Hữu nữa, hiện tại nếu nói ra đúng là có phần mạo hiểm.

Buồn bực đè nén trong lòng được giảm bớt rất nhiều, Diệp Cẩn Niên nghiêng người trên ghế, đưa mắt nhìn ánh đèn đường phủ xuống xương gò má tuấn mỹ của Thiệu Tư Hữu, men say lúc trước dâng trào, làm cho người trước mắt bắt đầu mờ lung.

Lông mi rất dài, sự dịu dàng luôn luôn lưu chuyển nơi đáy mắt ôn hòa, có thể làm cho người khác đắm chìm trong ánh mắt ấy, bờ môi đẹp mắt, sự sắc sảo được thể hiện hòa với tác phong tao nhã của anh, cô phác họa khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc, không biết đã khiến bao nhiêu trái tim bị trói lại trên người anh. Giống như bị mê hoặc, Diệp Cẩn Niên từ từ đưa tay lên vuốt ve. Da rất tốt, âm ấm lạnh lạnh, anh đưa cảm xúc thoải mái đến cho người khác.

Diệp Cẩn Niên chợt nhớ đến lúc cô dùng thân phận Niên Nhạc Nhạc đi làm cùng với Thiệu Tư Hữu ở Thiệu Thị, ánh mắt của những nữ nhân viên kia đều treo thêm trái tim hồng.

Kẻ gây tai họa.

Nghĩ như vậy, Diệp Cẩn Niên lập tức dùng sức nhéo một cái lên mặt Thiệu Tư Hữu.

"Đừng lộn xộn, anh đang lái xe." Rốt cuộc Thiệu Tư Hữu cũng không thể nhịn được nữa, dùng một tay kéo bàn tay của Diệp Cẩn Niên đang làm loạn trên mặt mình xuống, bên cạnh anh là người con gái anh yêu nhiều năm, mấy ngày không gặp khiến cho nổi nhưng nhớ cũng đã nhập vào xương thịt, mới vừa rời trong ngõ tối ôm hôn kích tình như vậy đã làm anh

suýt nữa mất khống chế, hiện tại lại còn làm ra hành động trêu đùa này, cô thật sự coi anh là thánh nhân sao?

Diệp Căn Niên bĩu môi, có chút uất ức muốn rút tay trở về, nhưng lại bị Thiệu Tư Hữu nắm rất chặt, thử mấy lần đều không thành công, liền dứt khoát ngồi thẳng lên cứng rắn kéo trở về.

Thiệu Tư Hữu cảm thấy bất đắc dĩ, quay đầu liếc nhìn Diệp Căn Niên đang vui vẻ làm loạn, cô đã ngà ngà say đôi mắt khép một nửa lưỡi biếng tựa vào lưng ghế, sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng, ánh mắt mang theo vài phần mơ màng, ánh mắt mang theo một tia vô tội cố tình nhìn Thuộc Tư Hữu, bàn tay đang cầm vô lăng của Thiệu Tư Hữu căng thẳng, chiếc xe vốn đang được điều khiển vững vàng đột nhiên lại thẳng xe rồi nhanh chóng lướt vào chỗ đậu xe cách đó không xa.

"Đến rồi." Quan tâm giúp Diệp Căn Niên khép chặt áo khoác lại, sau đó Thiệu Tư Hữu đi vòng qua dù cô xuống xe.

Không trở về nhà họ Diệp, dĩ nhiên cũng không thể đến nhà họ Thiệu, chung quy cũng không thể không xem Hoắc Nhĩ Khắc vào mắt. Vì vậy, địa điểm được chọn là khách sạn Thiên Triều của Thiệu Thị.

"Nghỉ ngơi trước đi, anh cho người dưới lầu mang lên chút thức ăn cho em, em còn chưa ăn tối." Đỡ Diệp Căn Niên đến ngồi xuống giường xong, Thiệu Tư Hữu nói rồi mới xoay người định đi, liền bị Diệp Căn Niên kéo cánh tay lại, quay đầu lập tức đối diện với bộ dạng đáng thương của cô, đáy lòng mềm ra: "Ngoan nào, anh đi mở nước cho em tắm rửa."

Bóng đêm đen đặc.

Thiệu Tư Hữu từ trong phòng tắm bước ra, thì Diệp Căn Niên đang ôm gối ngồi trên bệ cửa sổ to lớn, đầu dựa vào vách tường, hai mắt khép lại, hình như đã ngủ thiếp đi. Cảm hơi nhọn khẽ ngẩng lên, vẫn duy trì tư thế ngắm nhìn bầu trời.

Lông mày của Thiệu Tư Hữu hơi nhướng lên, trái tim tức giận âm ỉ.

Tư thế như vậy không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy, khi Diệp Căn Niên còn là Niên Nhạc Nhạc, trong phòng của cô ở nhà họ Thiệu, sẽ thường xuyên thấy cô như vậy, nhưng lúc đó cô chưa đón nhận anh.

Khi tìm thấy Diệp Căn Niên, cô hỏi tại sao anh tức giận, không sai, đúng thật là mới vừa rồi anh đã tức giận. Khi đó từ trên xe bước xuống nhìn thấy cô, sự bất lực và bi thương vây quanh thân cô giống như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ. Rõ ràng bên cạnh cô đã có anh, rõ ràng rằng anh chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ buông cô ra, nhưng cô vẫn lộ ra vẻ mặt như vậy.

Chẳng lẽ cô còn không hiểu, xem như tất cả mọi người đều lừa gạt cô, trên đời này cũng sẽ còn có một mình anh, vĩnh viễn vĩnh viễn, không nỡ nói dối cô dù chỉ một câu.

Mặc dù trong lòng lớn tiếng kêu gào như vậy, nhưng anh vẫn thả nhẹ bước chân đi về phía cô.

Mới đưa bàn tay qua, Diệp Căn Niên đã mở mắt ra, có chút mơ màng, có chút ngây thơ, khi thấy rõ người đang tới là anh, khóe môi nở một nụ cười, sau đó chậm rãi dang tay ôm lấy anh.

"Nước được rồi." Thiệu Tư Hữu bình thản nói.

"Tại sao lại tức giận?" Cái đầu đang chôn trong ngực anh ngẩng lên, Diệp Căn Niên mơ màng hỏi, đợi một chút lại không nghe thấy câu trả lời, dứt khoát tiến tới hôn môi của anh.

Rất nhẹ, rất nhạt, mang theo mùi rượu nhàn nhạt, lại giống như thứ rượu mạnh ngọt ngào mát lạnh nhất, dù đồ thứ cảm xúc vốn đã trở nên mãnh liệt mà Thiệu Tư Hữu thật sự rất vất vả mới đè nén xuống được.

Động tác cúi người rõ ràng là muốn ôm lấy cô lại đổi thành nâng cằm cô lên, chặn ngang hành động muốn rút lui của cô, cúi đầu xuống mạnh mẽ bắt lấy cặp môi mềm mại như hoa anh đào, hôn thật sâu.

Chỉ ba ngày không gặp, anh đã nhớ cô đến mức trái tim cũng phải nhức nhối.

Đầu lưỡi khuấy đảo trong khoang miệng mềm mại của Diệp Căn Niên, công thành đoạt đất cắn mút mùi vị rượu mạnh nguyên chất ngọt ngào của cô, bàn tay nóng rực không an phận bắt đầu di chuyển một cách hứng thú trên cơ thể cô, vuốt ve cổ áo của cô rồi cởi ra, xuôi theo đôi gò má vì say rượu mà ửng hồng của cô, nụ hôn cắn mút lưu luyến đổi thành chạm khẽ vào vành tai nhạy cảm của cô, chọt cắn nhẹ một cái, làm Diệp Căn Niên không nhịn được kêu một tiếng rồi khẽ ngẩng đầu lên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp, ánh mắt của Thiệu Tư Hữu tối sầm lại, liền hôn sâu xuống dưới dọc theo chiếc cổ xinh đẹp. Bàn tay đặt trên thắt lưng cũng luồn vào trong, bắt đầu chuyển động trên da thịt mềm mại của cô.

Động tác, đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì bàn tay cô đã nắm lấy cổ tay anh, dừng động tác tiếp theo của anh lại.

Thiệu Tư Hữu lập tức giật mình ngược mắt nhìn, lại bắt gặp sự chống cự trong đôi mắt mơ màng kia.

Trong nháy mắt, anh giống như bị người ta dùng nước đá tạt vào người.

"Diệp Căn Niên, rốt cuộc em muốn như thế nào. " Mang theo một phần tức giận, Thiệu Tư Hữu không suy xét đã bật thốt lên suy nghĩ của mình.

Rốt cuộc cô muốn như thế nào, dẫn dụ anh rồi lại từ chối anh, nhưng đáp lại anh rồi lại đẩy anh ra, nhìn anh suy tính thiệt hơn như vậy, đến tột cùng cô muốn như thế nào? Trong lòng muốn găm thét chất vấn, tuy nhiên sau

khi nói ra câu này cũng đã bắt đầu hối hận. Anh nên hiểu, trải qua những chuyện này trong cùng một ngày trải, anh nên hiểu cho cô.

"Thật xin lỗi. . ." Không đợi Diệp Cận Niên mở miệng, Thiệu Tư Hữu đã nhanh chóng sửa sang quần áo cho Diệp Cận Niên xong xuôi, ôm cô đang ngất người tại chỗ vào lòng, thở dài một hơi.

Diệp Cận Niên cũng không tựa vào lòng Thiệu Tư Hữu mà cố chấp ngẩng đầu lên, chút men say cuối cùng trong đáy mắt hầu như cũng biến mất theo lời nói của anh: "Tại sao anh lại nói xin lỗi?"

"Em mệt rồi, nên nghỉ sớm một chút." Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đưa tay vòng qua thắt lưng muốn bế ngang cô lên thì lại bị Diệp Cận Niên nhanh chóng tránh né

"Thiệu Tư Hữu, em rất tức giận." Diệp Cận Niên lui ra sau một bước, cả người rời khỏi lồng ngực của Thiệu Tư Hữu: "Anh có biết tại sao không?"

Rõ ràng trong mắt vẽ nên khát vọng rành rành, lại kiên quyết đè nén chịu đựng, sự tổn thương như ẩn như hiện nơi đáy mắt, lập tức làm cho cô hiểu được anh đang suy nghĩ điều gì.

"Chuyện kiếp trước Nam Cung Minh Húc và cha của em có liên lạc, em rất khó chịu. Nếu có thể chứng minh đây đều là sự thật, em sẽ thu xếp những thứ đó rồi trả lại cho hắn, chỉ cần hắn chịu ký tên lên giấy ly hôn, em và hắn coi như ân oán đã được thanh toán xong." Ánh mắt chăm chú của Thiệu Tư Hữu, Diệp Cận Niên cẩn thận nhìn anh: "Em không thích dáng vẻ nhượng bộ của anh, cho dù là vì em cũng không được."

Cô rất giận, giận anh không tự tin, càng đau lòng hơn việc anh để sự kiêu ngạo của bản thân xuống nhún nhường người khác.

"Là anh không tốt." Thiệu Tư Hữu lại một lần nữa lôi cô vào trong ngực, an ủi vỗ về sau lưng cô, đáy mắt lo lắng lại ấm áp vui vẻ như mặt trời tháng

năm.

Một hành động đơn giản mà có thể làm đảo điên sự bình tĩnh tự kiềm chế mà bản thân anh vẫn luôn kiêu ngạo, lại có thể dễ dàng xoa dịu sự tức giận và không cam lòng của anh. Anh nghĩ, đời này anh có trốn cũng không thể thoát được ma chú của Diệp Căn Niên rồi.

Thật ra thì anh chỉ đang giận vì Diệp Căn Niên kháng cự, mặc dù anh không dám chần chừ vị trí của Nam Cung Minh Húc trong lòng Diệp Căn Niên có còn hay không, nhưng anh đã biết được sức nặng của mình ở trong trái tim này.

Chỉ là, hiếm khi nghe thấy Niên Niên của anh thổ lộ, trong lòng vô cùng hưởng thụ, cũng chẳng thèm đi đính chính.

"Anh còn chưa nói cho em biết, mới vừa rồi tại sao lại tức giận." Bị ôm trong ngực Thiệu Tư Hữu, dĩ nhiên Diệp Căn Niên không thấy được nụ cười như hồ ly của anh, buồn bực chôn đầu vào ngực anh rồi hỏi.

Lâu như vậy còn nhớ ư, Thiệu Tư Hữu bất giác để lộ vẻ bất đắc dĩ."Vì lúc ở quảng trường anh đã nhìn thấy phát sóng trực tiếp."

Mới vừa chạy về được một dặm, đã nhìn thấy được trên màn hình TV cực lớn ở quảng trường đang truyền hình trực tiếp hình ảnh Diệp Căn Niên và Nam Cung Minh Húc bị đám ký giả bao vây trước cửa Diệp Thị, bên cạnh còn có tiêu đề bắt mắt khiến không ít người dừng chân: "Truyện cổ tích giới thượng mại, có hi vọng tái hợp."

Anh lo lắng Nam Cung Minh Húc sẽ làm tổn thương đến cô, nhất là khi thấy bộ dạng vừa kiên quyết vừa quật cường của cô lúc ngã nhào trên đất, khiến cho anh vừa đau lòng vừa tự trách.

"Niên Niên, trái tim anh rất yêu em." Ôm cô, Thiệu Tư Hữu nói rất nhỏ.

"Em biết mà." Diệp Căn Niên nghe vậy cong môi lên, làm nũng cọ xát trong ngực anh: "Thấy chưa, nói rõ ràng như vậy rất tốt, về sau anh muốn biết cái gì cứ trực tiếp hỏi em, em cũng sẽ như vậy có được hay không."

"Được, chỉ cần hỏi em." Thiệu Tư Hữu cứng chiều dùng cằm chạm vào đỉnh đầu Diệp Căn Niên rồi trả lời. Sau đó lại có chút băng quơ chân chò: "Vậy mới vừa rồi em. . ." Tại sao lại đẩy anh ra. Thật ra điều này chính là việc anh muốn hỏi nhất.

Nhưng Diệp Căn Niên cười một tiếng, chủ động đưa tay ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống rồi hôn lên.

Ánh mắt của Thiệu Tư Hữu bỗng chốc u ám, lập tức từ khách đổi thành chủ. Trong phòng nhanh chóng ấm lên, sự ái muội mị hoặc chuyển động trong không khí.

"Tư Hữu, em yêu anh." Tiếng nỉ nom thoát ra khỏi miệng đổi lấy được nụ hôn tinh tế thương yêu và động tác càng ngày càng mãnh liệt của anh.

Thân thể quấn quít, linh hồn va chạm, anh cúi đầu thở gấp, cô rên khẽ, dung hòa vào nhau tạo thành một cảnh đêm xuân kiều diễm.

*

Lúc rạng sáng, Thiệu Tư Hữu bị lời nói mê sảng khổ sở của người bên cạnh làm tỉnh giấc, cảm thấy nhiệt độ trong người lòng mình hơi cao, bỗng nhiên Thiệu Tư Hữu ngồi bật dậy trên giường, đưa tay đặt lên trán đã thấy nóng hổi.

Bác sĩ gia đình của nhà họ Thiệu mau chóng chạy đến, dưới sắc mặt căng thẳng của Thiệu Tư Hữu mà kiểm tra cho Diệp Căn Niên, tiêm thuốc hạ sốt.

". . . Tư Hữu. . . Tư Hữu. . ." Sắc mặt của Diệp Căn Niên bởi vì sốt cao mà đỏ ửng bất thường, đôi môi cũng vì vậy mà da nổi lên khô khốc, trong cơn sốt cao còn vô thức gọi tên Thiệu Tư Hữu.

Thiệu Tư Hữu cẩn thận dùng nước lau người cô, sự tự trách tràn đầy trong mắt.

Lúc trước Diệp Căn Niên đẩy anh ra, có lẽ bởi vì thân thể không được thoải mái, lại vì nghe được mấy câu anh nói cố tình khiến cô hiểu lầm, nghĩ rằng anh vì chuyện của Nam Cung Minh Húc mà không cảm thấy an toàn. Là do anh sơ ý, cho là vì cô uống rượu nên lúc quan hệ nhiệt độ cơ thể mới tương đối cao, còn lỗ mẫn muốn cô không chỉ một lần.

"Cô bé ngốc." Năm lấy tay của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu hôn nhẹ lên bàn tay nóng bỏng của cô, đau lòng thì thào.

Khi trời sắp sáng, sốt cuộc nhiệt độ của Diệp Căn Niên cũng đã hạ, sắc mặt rất yếu ớt, dưới mắt in hai vòng thâm quầng thật sâu. Thiệu Tư Hữu đuổi bác sĩ đi, gọi điện thoại cho bộ phận phục vụ khách hàng kêu bữa ăn sáng.

Một hồi lâu sau, Diệp Căn Niên cũng tỉnh.

"Uống chút nước trước đã, có nơi nào không thoải mái hay không?" Thiệu Tư Hữu vội vàng rót một ly nước, đỡ Diệp Căn Niên ngồi dậy, đưa đến bên miệng của cô.

"Mấy giờ rồi?" Uống nước nguội theo bàn tay của Thiệu Tư Hữu. . . , Diệp Căn Niên không còn hơi sức hỏi, say rượu cộng thêm cảm lạnh, đầu cô rất đau như muốn nổ tung ra.

"Không tới sáu giờ, em uống nữa không?" Thấy ly nước bị uống cạn, Thiệu Tư Hữu đặt cô lại nằm xuống giường.

Diệp Căn Niên lắc đầu một cái, đẩy bàn tay của Thiệu Tư Hữu đang tính đưa qua xem xét nhiệt độ của cô ra: “Anh mau chóng trở về đi, đừng để bọn người Hoắc Nhĩ Khắc phát hiện.”

Tối hôm qua mượn rượu giải sầu nên cũng không để ý, nếu như đặt ở tình trạng tỉnh táo hiện tại, chắc chắn sẽ không đồng ý để anh ra ngoài lâu như vậy.

"Không vội, anh xem em ăn điểm tâm xong đã." Nhiệt độ bên dưới bàn tay đã khôi phục bình thường, dặc mặt của Thiệu Tư Hữu cũng buông lỏng vài phần.

Năm phút sau, bữa ăn sáng được phục vụ đưa đến.

"Tôi muốn Hồng trà mà?" Thiệu Tư Hữu nhìn nước trái cây trên xe đồ ăn, cau hàng chân mày lại. Diệp Căn Niên không thích uống loại nước ngọt ngọt này, từ trước đến giờ vào bữa ăn sáng luôn thích uống Hồng trà.

"Thôi đi, không cần phiền phức." Không đợi phục vụ trả lời, Diệp Căn Niên đã đưa tay lên nhận lấy, phục vụ bên cạnh rõ ràng đang thở phào nhẹ nhõm liền đưa tay nhận lấy, bên cạnh phục vụ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Vì muốn Thiệu Tư Hữu trở về sớm một chút, bữa sáng này Diệp Căn Niên đặc biệt ăn rất nhanh chóng.

Sau khi ăn xong, Thiệu Tư Hữu lại đỡ cô nằm xuống giường, tỉ mỉ kéo thuộc tư hữu lại góc chăn, sau đó mới bắt đầu mặc áo khoác.

"Em ngủ thêm một lát đi, sau một tiếng nữa bác sĩ sẽ tới đây."

"Sau khi Thành Y gặp chuyện không may, anh đã đổi bác sĩ gia đình sao? " Diệp Căn Niên núp trong chăn chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ra ngoài rồi hỏi.

"Ừ, Duy Lạp cũng coi như là Thành Y hợp tác trước kia." Thiệu Tư Hữu không yên lòng đi tới sờ thử trán Diệp Cận Niên một chút xem nhiệt độ.

"Không muốn để cho anh đi." Diệp Cận Niên mỉm cười, giơ tay lên cố ý ôm lấy cổ của Thiệu Tư Hữu không để cho anh đứng dậy.

"Vậy anh sẽ thật sự không đi nữa." Đáy mắt của Thiệu Tư Hữu vui vẻ, để mặc cho Diệp Cận Niên ôm như vậy. Hiếm thấy cô làm nũng như thế, anh cũng thật sự không muốn đi.

Nếu như Thiệu Tư Hữu có thể dự đoán trước được ý nghĩa của sự tạm biệt vội vã này đối với bọn họ, thì anh nhất định sẽ không vì thấy Diệp Cận Niên khó khăn gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ mà vội vàng rời đi. Đáng tiếc, trên đời này không có hai chữ nếu như.

Sau khi Thiệu Tư Hữu rời đi, Diệp Cận Niên vui mình trong chăn mê man thiếp đi, vốn định ngủ chừng một giờ sau đó sẽ đứng dậy về công ty, không ngờ ngủ một giấc lại ngủ cả ba ngày.

Ba ngày sau, mọi việc nằm trong khả năng của cô đều không tốt.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng trải rộng xuống, bao phủ tòa biệt biệt thự cổ xưa trơ trọi dưới chân núi, tiếng gió lạnh thét gào, trên vách tường màu trắng chạm khắc hoa văn lồi lõm, an tĩnh nói lên nỗi bi thương nặng nề.

Đó là một ngôi biệt thự mái vòm cao ba tầng theo kiểu cách Châu Âu, thỉnh thoảng sẽ có tia sáng dò xét quét qua cửa sổ sát đất lâu một, chiếu sáng cả sàn nhà của căn phòng, sau đó, lại lâm vào không gian đen tối.

Ban đêm, giống như yên tĩnh là cục diện đáng buồn.

Trong khoảnh khắc ánh sáng biến mất, cửa phòng ngay cửa quẹo cuối lầu hai khe khẽ mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh nhanh chóng vòng qua cầu thang, xẹt qua phía trước cửa sổ, trong nháy mắt núp sau rèm cửa sổ trước khi tia sáng quét tới, mỗi một động tác đều nhanh nhẹn và nhanh chóng, giống như đã từng huấn luyện qua trăm ngàn lần, lén đi không tiếng động trong bóng tối như ma quỷ.

Lặp lại mấy lần như thế, cuối cùng bóng đen đó cũng nhích từ từ đến cửa.

Giống như là thổi phào nhẹ nhõm, động tác của bóng đen dừng lại một chút, sau đó giơ tay lên vặn khóa cửa.

Két, cửa được mở ra một khe hở nhỏ, gió lạnh bên ngoài chọt chen vào.

Bóng đen đó cũng không vội vã di chuyển, mà tìm kiếm gì đó trong lồng ngực, sau đó ném thứ gì đó ra ngoài qua khe hở.

Ngay sau đó, vang lên tiếng động phá vỡ không khí, ở vị trí cách cửa không xa đột nhiên bốc lên một đám lửa, trong nháy mắt đốt cháy, rõ ràng có thể nhận ra được, đó là chiếc khăn giấy bị đốt sáng, nhanh chóng bị thiêu rụi thành một đám tro tàn.

Trong bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh, hình như bóng đen đang do dự cái gì đó, chậm chạp không hề cử động. Đúng lúc này, chợt vang lên một trận tiếng bước chân rất nhỏ.

Bóng đen chợt cứng đờ, linh hoạt trở tay đóng chặt cửa, nhanh chóng biến mất vào trong góc tối.

Bốp ——

Đèn trần được mở sáng, trong đại sảnh đen nhánh của biệt thự nháy mắt đèn đuốt sáng trưng như ban ngày.

Nơi cửa cầu thang, một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi đang đứng ở đó, mái tóc ngắn màu nâu, áo ngủ bằng bông màu vàng nhạt, trong tròng mắt sắc bén không thấy chút buồn ngủ nào quét quanh đại sảnh, trầm giọng hỏi: "Là ai?"

Dừng lại ba giây vẫn không nghe được câu trả lời, điều này dĩ nhiên là trong dự đoán của người đàn ông, bỗng nhiên người đàn ông cười nhạt một tiếng, trực tiếp chuyển qua cầu thang, đi tới chốt mở báo động trong góc tường, sau lưng chợt truyền đến từng tiếng nói rõ ràng đẹp đẽ của phụ nữ từ bên kia phòng bếp:

"Quản gia Verney, đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?"

Trong tay bưng một ly nước, bóng dáng mảnh khảnh đi ra từ phía sau tủ lạnh, trên người cô mặc chiếc áo ngủ màu quả quýt và áo khoác màu xanh nhạt, vừa nói vừa cười nhìn người đàn ông.

"Không phải cô Diệp cũng chưa ngủ đó sao." Quản gia Verney khôn khéo quan sát Diệp Căn Niên một lần từ trên xuống dưới, mang theo vài phần kỹ lưỡng và không cung kính nhẹ chế giễu: "Ngày mai tôi sẽ răn dạy Tiểu Mai không làm tròn bốn phận, vậy mà lại thất lễ với khách "quý"."

"Không cần, tôi chỉ quen tự mình làm thôi à, đối với nơi này, không có ai quen thuộc hơn tôi." Giống như là không nhìn thấy vẻ khinh thường và giễu cợt trong mắt đối phương, Diệp Căn Niên cười yếu ớt uống một hớp nước, nhàn nhạt trả lời.

Điều cô nói là sự thật, đối với nơi này, dám chắc sẽ không có ai quen thuộc hơn cô.

Năm ngày trước, cô tỉnh lại từ trong bóng tối, hoàn cảnh quen thuộc, bày trí quen thuộc, phản ứng đầu tiên của cô cho là bản thân đã được Thiệu Tư Hữu đưa về nhà họ Diệp.

Nhưng sau đó lập tức tỉnh táo lại, tuy rằng cảnh vật trước mắt quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, nhưng cũng kỳ lạ đến mức không thể kỳ lạ hơn.

Trong phút chốc đó, suýt chút nữa Diệp Căn Niên đã cho rằng bản thân mình đã sống lại một lần nữa, hơn nữa là sống lại vào hai mươi năm trước.

Tất cả khung cảnh trước mắt này, có thể nói là giống nhau như đúc với nơi cô sống lúc còn nhỏ, ngay cả vết nứt dưới cái bệ của tượng đá ở cuối cầu thang đã trải qua năm tháng cũng không có gì khác nhau, thậm chí, còn bao gồm bí mật ở trong những nơi lấp đặt bức xạ nữa.

Điều khác biệt duy nhất đó là, sân sau của ngôi biệt thự này chỉ là một vườn hoa khô héo, ở nhà họ Diệp, cuối vườn hoa là một tòa nhà đá màu trắng, mà ở trong đó, cũng chỉ là một nơi trống rỗng hư vô.

Sau khi Diệp Căn Niên tỉnh dậy, điều đầu tiên cô nhìn thấy đó chính là người đàn ông trung niên tự xưng là quản gia Verney này. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài, Verney xác thực không phụ lòng cái tên dễ thương này của ông ta, cái bụng tròn vo, vẻ mặt ngây ngô, quả thật có mấy phần tương tự với khuôn mặt mũm mĩm của Đại Hùng trong phim hoạt hình, chỉ có chỗ vô cùng không hợp với dáng vẻ ngây thơ này là hai con mắt màu xanh biếc thỉnh thoảng lóe lên vẻ tàn nhẫn và khôn khéo.

Theo như lời ông ta nói, giờ phút này thân phận của Diệp Căn Niên chính là được chủ nhân cách xa ngàn dặm của ngôi biệt thự này ‘mời’ tới đây làm khách.

Trừ quản gia Verney ra, Diệp Căn Niên đã gặp một người khác nữa, chính là Tiểu Mai —— nữ giúp việc phụ trách chăm sóc cuộc sống sinh hoạt ở đây của cô. Mà lúc này, cô ta đã bị Diệp Căn Niên đánh ngất xỉu nhất ở trong phòng.

Mấy ngày qua, đối với những lời nói bóng gió khách sáo của Diệp Căn Niên, Tiểu Mai chỉ có thể đưa ra một đáp án, “Thật xin lỗi cô, tôi không rõ lắm”.

Trừ lần đó ra, toàn bộ thiết bị có thể liên lạc với bên ngoài đều chỉ để trang trí cho vui, nơi này giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy, cho dù đã tỉnh tới năm ngày, ngoại trừ biết bản thân mình đang ở một nơi rất ra thành phố Kỳ Lâm, thì Diệp Căn Niên cũng không rõ vị trí cụ thể của mình, cũng không biết người bắt mình đến đây là thần thánh phương nào.

Điều duy nhất cô có thể nghĩ đến đó là, sau khi bản thân cô biến mất thì chị gái, Thiệu Tư Hữu, Long Việt, còn có. . . Cha, những người quan tâm cô không biết sẽ lo lắng và căng thẳng đến mức nào.

Cho nên từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ bỏ qua ý định thoát khỏi thân phận khách mời trên danh nghĩa, thực ra là nơi giam lỏng này.

Nhưng mà mỗi lần đến cuối cùng đều thất bại.

"Nếu cô Diệp không có chuyện gì quan trọng, mời cô cố gắng đừng ra khỏi phòng vào ban đêm. Bằng không nếu có người nào đó gây ra một số chuyện ngoài ý muốn bởi vì không nhìn rõ trong bóng tối thì thật đúng là một chuyện rất đáng tiếc." Quản gia Verney đứng ở nơi đó như cười như không, cầu thang ở phía sau ông ta, hiển nhiên là không có ý để cho Diệp Căn Niên về phòng: "Hoặc là nói, cô Diệp có thói quen mộng du vào buổi tối?"

Ánh mắt giống như vô tình quét qua chân trái của Diệp Căn Niên, thấy thế Diệp Căn Niên mới cảm miệng vết thương trên bắp chân mơ hồ truyền tới cảm giác đau đớn.

Tuy rằng biệt thự này rất to, tạm thời chỉ có ba người ở, nhưng Diệp Căn Niên hiểu rất rõ ràng, người của bọn họ núp trong bóng tối giám thị rất nhiều, chẳng hạn như những người điều khiển bộ phận tia khúc xạ bốn phía biệt thự này.

Chân trái của cô chính là bị những tia khúc xạ này làm bị thương.

Nếu như không phải là đã sớm có chuẩn bị, sợ rằng chân của cô đã bị tia khúc xạ xuyên thủng.

Tuy rằng chỉ là hữu kinh vô hiểm* trầy da, nhưng cũng khiến Diệp Căn Niên nhận rõ tình hình hiện giờ, nếu như cô muốn tùy tiện rời khỏi biệt thự,

đối phương sẽ không để ý mà dùng phương pháp trực tiếp nhất ngăn cản cô, nói ví dụ như phế bỏ chân của cô.

(*Dường như có vẻ ly kỳ, nhưng không có nguy hiểm.

"Nếu sự thật là như vậy thì sợ rằng một mình Tiểu Mai không thể chăm sóc tốt cho cô rồi."

Nghe lời nói có ý uy hiếp rõ ràng của Verney, cuối cùng Diệp Căn Niên cũng thu lại nụ cười bên môi, xoay người đi tới góc mình mới vừa đổi quần áo, xách hết quần áo thuận lợi cho việc chạy trốn ra ngoài, khẽ ném tới trước mặt Verney, hỏi: "Có thể sao?"

Đây là cô dùng bộ quần áo thường mặc len lén sửa lại trong mấy ngày nay, thật ra thì sau khi trải qua chuyện tối này, cô cũng đã tạm thời bỏ đi suy nghĩ chạy trốn, cho dù vị trí bộ phận tia khúc xạ không thay đổi thì thế nào, cô hoàn toàn không có khả năng phá huỷ công cụ của nó, nên hoàn toàn không thể qua lại tự nhiên như ở nhà họ Diệp.

Nhặt quần áo dưới đất lên, Verney lộ ra một nụ cười thỏa mãn, tránh người qua một bên nhường cầu thang, ý bảo Diệp Căn Niên đi lên: "Đã muộn rồi, chỉ mong cô Diệp có một giấc mơ đẹp."

Diệp Căn Niên trực tiếp vòng qua người ông ta, lười phải ứng phó khuôn mặt muốn ăn đánh này.

"À đúng rồi, quên thông báo với cô Diệp, ngày mai, không đúng, theo như thời gian bây giờ thì phải nói là hôm nay, hôm nay là tết âm lịch ở chỗ các người, thiếu gia và phu nhân sẽ về đây làm lễ mừng năm mới vào lúc xế chiều, sẵn tiện bày tỏ thành ý của chủ nhà."

Sau lưng, giọng nói của Verney lại vang lên lần nữa, bước chân của Diệp Căn Niên rõ ràng dừng lại một chút, trong mắt dao động mấy phen, trực tiếp trở về phòng.

Nếu không ra được, vậy thì có thể nhanh chóng gặp mặt cũng không tồi.

*

"Chào buổi sáng, cô Diệp." Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Diệp Căn Niên tỉnh lại, Tiểu Mai đã đứng ở bên giường mỉm cười với tinh thần sung mãn, giống như người bị đánh ngất xỉu tối hôm qua không phải là mình vậy, "Bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, mời cô rửa mặt trước sau đó tôi sẽ bưng lên."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, rời giường vào phòng tắm.

Bữa ăn sáng này là bữa ăn thịnh soạn nhất trong mấy ngày qua, không phải nói bọn họ khẩu trừ của Diệp Căn Niên bao nhiêu, cũng không thể nói hôm nay món ăn tốt lên, mà là bên trong này đã bỏ thêm một vị phẩm không làm tổn người đến người.

Một loại thuốc có thể làm cho người ta sinh ra cảm giác vô lực. Loại thuốc này, Diệp Căn Niên không những đã từng thấy qua một lần khi còn huấn luyện ở gia tộc Bồ Nặc Tư.

Một giờ chiều, rốt cuộc vị thiếu gia và phu nhân trong truyền thuyết cũng trở về. Diệp Căn Niên đứng bên cửa sổ sát đất, nhìn mấy chiếc xe từ từ lái vào cánh cổng màu đen chạm khắc, không ngờ người bước ra từ chiếc xe đầu tiên lại là người cô mà biết.

Dưới ánh mặt trời mùa đông, người đàn ông tóc vàng mang theo vài phần chói mắt, bước chân vững vàng đi tới bên cạnh cửa sau của chiếc xe đó, cúi người mở cửa xe, giữa tròng mắt màu xanh lam chứa đầy cung kính và khiêm tốn.

"Thành Minh. . ." Diệp Căn Niên khẽ đọc lên tên của anh ta, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta với thân phận Niên Nhạc Nhạc, cô đã bắt đầu nhớ đến người đàn ông này, là Phó Tổng giám đốc của tập đoàn Sato Nhật Bản, là

người đàn ông có quan hệ mập mờ không rõ với Sở Nhược. Từ thái độ của anh ta có thể thấy được người ngồi ghế phía sau đó chính là người luôn ẩn núp sau lưng quyết định mọi chuyện.

Cửa xe từ từ mở ra, có một người đàn ông và hai người phụ nữ bước xuống.

Người đàn ông rất trẻ tuổi, mái tóc ngắn màu vàng kim không theo quy tắc, ngũ quan tuấn tú thâm thúy, thỉnh thoảng thoáng ngoái đầu lại nhìn về phía hai người bên cạnh, trong mắt chứa đầy vẻ ấm áp. Nếu như không phải là màu tóc khác nhau, khi mới nhìn thoáng qua, Diệp Căn Niên cho là mình đã gặp được Hoắc Nhĩ Khắc ở thành phố Kỳ Lâm, bởi vì tướng mạo của hai người tương tự nhau bảy tám phần.

Càng làm Diệp Căn Niên kinh ngạc chính là hai người người phụ nữ vừa bước ra đó, người lớn tuổi hơn khoảng chừng bốn mươi tuổi, lông mày mảnh khảnh, sắc mặt có chút tái nhợt, cằm nhọn, mặt mày lộ ra mấy phần đơn thuần, tuy không nói là rất đẹp nhưng lại có cảm giác làm cho người ta không muốn dời tầm mắt đi nơi khác, không biết tại sao, Diệp Căn Niên lại cảm thấy hết sức quen thuộc. Mà cô gái đi theo bên cạnh bà được bà nắm bàn tay, chính là điều mà Diệp Căn Niên không dám tin, khuôn mặt đó, cười nụ cười đó, thần thái đó, giống như cô đã thấy được bản thân mình lúc mười ba mười bốn tuổi, nhất là cặp mắt đó, hoàn toàn giống nhau như đúc.

Không sai, chính là đôi mắt!

Diệp Căn Niên lại quay đầu nhìn về phía người phụ nữ lớn tuổi, rốt cuộc cũng biết tại sao mới rồi cô lại cảm thấy bà quen thuộc, xuyên thấu qua đôi mắt trong veo trên khuôn mặt tái nhợt, thế nhưng lại giống cô như đúc!

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 121

Chỗ cũ, người xưa, nhưng lại trong hoàn cảnh kỳ lạ như vậy, cho dù là cũng sẽ không thể thờ ơ được.

Diệp Cẩn Niên nhìn những người đang chậm rãi bước xuyên qua hai hàng hộ vệ đứng hai bên, đi tới trước cô, Diệp Cẩn Niên không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Những khả năng có thể xảy ra xẹt qua trong đầu cô thật nhanh, chẳng qua bất luận là khả năng nào cũng đều làm cho cô cảm thấy vô cùng hoang đường.

Nói ví dụ người này có đôi mắt xanh thẳm, khuôn mặt đàn ông điển trai, Flores &8226; Bối Nặc Tư, không phải từ lâu hăncũng đã chết ở Nhật Bản rồi sao?

"Flores, trong nhà có khách đến ở sao?" Sau khi người phụ nữ lớn tuổi hơn bước xuống xe vẫn luôn nắm rất chặt bàn tay của thiếu nữ dắt đi bên cạnh, lúc này đang đi theo sau lưng Flores, khi ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩn Niên, khuôn mặt tái nhợt đến mức tưởng chừng trong suốt lại mang chút ý cười, con ngươi đen nhánh kia sáng ngời.

"Trước đây không phải di vẫn luôn than phiền rằng chỉ có ba người chúng ta nên không đủ náo nhiệt sao? Tính ra thì, Diệp tiểu thư và di còn là đồng hương đấy." Flores lạnh nhạt lướt ánh mắt qua vẻ mặt ngạc nhiên của

Diệp Căn Niên, rồi mỉm cười đỡ lấy người phụ nữ bên cạnh, còn nói với bà ấy bằng tiếng Trung, hơn nữa còn phát âm hết sức chính xác.

"Làm sao thế được, để con và Niên Niên ở cùng với ta, có chỗ nào sẽ cảm thấy buồn phiền chứ." Người phụ nữ mỉm cười tức giận rồi phản bác, sau đó thoải mái quan sát Diệp Căn Niên một lúc lâu, lại đột nhiên hỏi: "Vị tiểu thư này họ Diệp?"

Diệp Căn Niên gật đầu, đột nhiên Flores lại xuất hiện ngoài trừ việc khiến cô vô cùng ngạc nhiên khó hiểu đương nhiên sự đề phòng của cô cũng dâng lên, nhưng khi đối mặt với người phụ nữ này, cô lại có một cảm giác rất đặc biệt, không kiềm chế được mà muốn thân thiết.

"Dì Văn có cảm thấy cô ấy rất quen thuộc hay không?" Flores đỡ người phụ nữ đi tới ngồi xuống trên ghế salon, đưa mắt cười hỏi, ánh mắt bình thản dừng lại ở trên khuôn mặt của bà ấy, giống như không muốn để sót ánh mắt nào của bà: "Đôi mắt của cô ấy và dì rất giống nhau."

"Con không nói ta cũng không nhìn ra, thực sự có chút giống nhau." Người phụ nữ ấy sững sờ, sau đó cẩn thận nhìn Diệp Căn Niên một chút, tán dương rằng: "Đúng là một cô bé xinh đẹp."

Lời nói vừa dứt, thiếu nữ ngồi bên cạnh người phụ nữ ấy lập tức hừ một tiếng không vui, lôi kéo sự chú ý của bà.

"Chẳng qua không xinh đẹp bằng Niên Niên nhà ta." Bà mỉm cười yếu ớt rồi đưa tay lên gõ nhẹ vào vầng trán tinh xảo của thiếu nữ một cái, trong lời nói tràn đầy sự nuông chiều dỗ dành.

Nhưng mà, lời dỗ dành ấy cũng không thuyết phục được người thiếu nữ ấy, sắc mặt tối sầm lại giùng giảng mãi không muốn để cho bà ấy đụng vào mình, người phụ nữ có chút lúng túng, không ngừng dỗ dành người bên cạnh mình, trên vầng trán cao cũng vì thế mà đổ một chút mồ hôi, vẻ mặt rất cố gắng quít.

Thấy tình cảnh như vậy, Flores vẫn ở cạnh nhìn một cách bình thản cho đến khi người phụ nữ thật sự đã hết cách rồi, mới sốt ruột chuyển ánh mắt cầu cứu về phía hắn, hắn mới hắng giọng một cái rồi mở miệng nói: “Niên Niên, con đừng quấy dì Văn nữa, trước tiên hãy cùng với dì Văn lên lầu thay quần áo đã.”

Cô gái bị gọi là Niên Niên lập tức dừng động tác né tránh lại, sau đó thuận thế kéo bàn tay của người phụ nữ nắm chặt một lần nữa.

Bà ấy lập tức trở lại vui mừng, vẻ mặt thỏa mãn kéo cô gái đi, khi đứng dậy cũng không quay đầu nhìn lại mà đi thẳng về phía cầu thang lên lầu.

Khi đến bên cạnh Flores, cô gái nhẹ nhàng nâng đầu lên, chạm vào ánh mắt phức tạp của Flores mang theo tia cảnh cáo lạnh lẽo, vội vàng khép hờ đôi mắt lần nữa.

Diệp Căn Niên ở một bên nhìn thấy rất rõ, đó chính là cảm xúc sợ hãi.

Sau khi hai người ấy rời đi, Flores vẫy tay bảo những người khác lui xuống, ánh mắt dưới ánh đèn màu vàng phát ra thứ màu sắc mờ lung, khóe mắt cong lên nhìn về phía Diệp Căn Niên: “Diệp tiểu thư. Những ngày này có chút vội vã, có chỗ nào không được chu toàn, xin thứ lỗi.”

"Có sao." Diệp Căn Niên vẫn xử sự một cách bình thản đi vòng qua bên kia chiếc ghế sa lon rồi ngồi xuống, dưới tác dụng của thuốc, cô cũng không cần thiết phải miễn cưỡng bản thân mà cứ đứng như vậy, khóe môi khẽ nhếch lên: "Có thể nhìn thấy thiếu gia Flores ở đây quả thật đã làm cho tôi rất bất ngờ, trước đây tôi còn cho rằng ngài đã không cần thận mà rơi vào tay kẻ thù chứ."

"Vậy bây giờ Diệp tiểu thư đã có thể yên tâm rồi." Giống như nghe không ra được ý đùa cợt trong lời nói của Diệp Căn Niên, nụ cười của Flores rất tùy tiện, hai chân vắt chéo đàng trước, ngón tay thon dài đẹp đẽ gõ theo nhịp vào tay vịn của ghế salon làm bằng da: "Nói đến việc ngoài ý

muốn, ngược lại thái độ của Diệp tiểu thư lại rất bình tĩnh so với tưởng tượng của tôi, khiến tôi suyt chút nữa đã hành động vì nghĩ cô đã biết chuyện của ta. "

Trừ sự kinh ngạc trong ánh mắt lúc ban đầu, bộ dạng lạnh nhạt của Diệp Căn Niên sau đó đã thật sự khiến hẳn thấy khó hiểu, bất cứ là ai đi nữa khi nhìn thấy một người sớm đã xuống mồ nay lại xuất hiện trước mặt cũng sẽ không thể thờ ơ được, trừ phi cô ta đã biết từ trước.

Nghĩ tới đây, đôi mắt màu xanh của Flores lóe lên một tia sắc lạnh.

"Niên Nhạc Nhạc đã được chuyển đến nhà họ Thiệu, hiện tại Hoắc Nhĩ Khắc lại đang ở thành phố Kỳ Lâm, đối với việc thiếu gia Flores không ở trong nhà chính ở Anh quốc và hành động ngã bệnh của ngài Uy Nhĩ, tôi thật sự đã cảm thấy rất khó hiểu, nhưng dù sao đây cũng là việc nhà người khác." Diệp Căn Niên mỉm cười hỏi ngược lại: "Thiếu gia Flores cảm thấy có chỗ nào không ổn ư?"

Sự thật Flores còn sớm, từ đầu đã bị dòng họ Bồ Nặc Tư bí mật ém nhem, Diệp Căn Niên là người ngoài, làm sao cô có thể biết được?

Nói đến kỹ thuật diễn xuất giả ngu, Flores là cao thủ, mà Diệp Căn Niên cũng không thua kém chút nào.

Quả nhiên, Flores ngẩn ra, nơi đáy mắt màu xanh có một cái gì đó thoáng lướt nhanh qua, rồi hỏi: "Việc ngoài ý muốn mà cô nói là chỉ việc này?"

"Dĩ nhiên, hoặc là còn những việc khác nữa, chẳng qua dạo gần đây tôi "ngủ" hơi lâu một chút, đầu cũng không còn tỉnh táo lắm, tạm thời vẫn chưa nhận ra."

Ngủ, đương nhiên lúc cô bị bắt đã được đối phương hạ thuốc không hề nhẹ.

"Cũng đúng, Diệp tiểu thư ngủ mấy năm này, hẳn còn chưa biết lời đồn đãi tôi bị người ta ám sát. Suýt chút nữa đã quên chúc mừng Diệp tiểu thư lành bệnh. " Cố ý xuyên tạc ý tứ của Diệp Căn Niên, Flores nhìn Diệp Căn Niên, khuôn mặt đang cười nhạt lại xuất hiện sự ngạc nhiên lần nữa, hẳn không cần thiết đi truy xét việc Diệp Căn Niên kinh ngạc là thật hay giả, nếu cô giả vờ nói không biết, vậy hẳn cũng sẽ không thèm giải thích một lần nữa: "Tính ra thì, ngoại trừ vài người sáng nay biết rõ mọi chuyện, Diệp tiểu thư là người đầu tiên biết tôi còn sống."

"Xem ra tôi thật sự bị bệnh quá lâu, bỏ lỡ rất nhiều việc." Diệp Căn Niên ngẩng đầu chạm vào ánh mắt dò xét và nghi ngờ của hẳn, gương mặt thản nhiên vô tội: "Mới vừa ngài nói còn những người khác không biết ngài còn sống, vậy khi này, không phải thiếu gia Flores càng nên xuất hiện ở nhà chính hay sao? Theo như tôi được biết, ngài Uy Nhĩ bây giờ đang chọn lựa người thừa kế chân chính cuối cùng của dòng họ."

Bản thân Diệp Căn Niên có quan tâm xem Flores có tin hay không, chẳng qua có chút không hiểu, dưới tình huống thế này một khi Uy Nhĩ đã xác định Hoắc Nhĩ Khắc là người thừa kế, chẳng phải đã ủng hộ những toan tính của Flores sao? Dù sao thân thể của lão già kia đã không còn mạnh khỏe được như trước.

"Mặc dù chuyện tôi không chết giấu không ít người, nhưng tôi tin rằng trong này nhất định sẽ không có lão hồ ly Uy Nhĩ kia, ban đầu cha con Hoắc Nhĩ Khắc kiên quyết muốn tham dự tang lễ của tôi, vẫn là do ông ta ngăn cản nên mới thôi." Flores tự tin cười một tiếng, "Hơn nữa, tôi cũng rất tin tưởng rằng ông ta sẽ không chết nhanh như vậy. "

Diệp Căn Niên chợt hiểu ra điều gì đó rồi gật đầu, nhưng lại cảm thấy hình như Flores tiếp tục nói có chút ý tứ, giật mình trong lòng nên không muốn tiếp tục đề tài nhạy cảm này nữa: "Lại nói, mấy ngày trước tôi đã từng gặp được thiếu gia Hoắc Nhĩ Khắc."

"Có phải đi vì chuyện của Nhạc Nhạc, trong lòng lão già kia bất an sẽ làm ra vẻ muốn bồi thường chút ít, thật giống với lúc đối xử với cô Lysa ngày trước, người không còn ở đây thái độ lập tức thay đổi." Flores cười, "Ở bên kia nước Anh cũng không có gì phải lo lắng, Niên Nhạc Nhạc không thể tỉnh lại được nữa rồi, lão già kia có thiên vị hơn nữa cũng chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn nhận giữa tôi và Hoắc Nhĩ Khắc. Bây giờ, nhà họ Thiệu và nhà họ Diệp đều đang đưa tầm mắt đặt lên người của dòng họ Bồ Nặc Tư, tôi cần gì phải tự ra ngoài tìm lấy phiền phức."

Diệp Căn Niên khẽ nhắm mắt lại, than thở trong lòng. Ý tứ của Flores không phải quá rõ ràng rồi sao, lấy chuyện mình mất tích lại là sự uy hiếp lớn nhất của hãn dành cho Hoắc Nhĩ Khắc, do hãn tới trai cò tranh nhau, một khi lúc này Diệp gia rút lại sự ủng hộ đối với Hoắc Nhĩ Khắc, hơn nữa Tư Hữu. . . Quả nhiên là phương pháp một mũi lao mà bắt cá.

Nhưng những thứ này đều không phải điều làm Diệp Căn Niên lo lắng nhất. Những lời này của Flores đều không phải điều nên nói cho cô nghe, nhưng hãn lại cứ nói hết, biết càng nhiều thì biểu thị việc càng nguy hiểm, cho dù Flores sẽ không hại đến tính mạng của cô, nhưng hãn vốn cũng không có ý định để cô rời khỏi nơi này.

"Tại sao Niên Nhạc Nhạc không thể nào tỉnh lại?" Diệp Căn Niên chột ngẩng đầu lên. Thật ra thì đáp án đã rất rõ ràng.

Mặc dù Niên Nhạc Nhạc ngủ mê man, nhưng người nào có thể bảo đảm một người đang ngủ say không có ngày nào đó sẽ tỉnh lại? Sự thức tỉnh của chính cô là một ví dụ sẵn có.

"Tôi còn tưởng rằng, Diệp tiểu thư cũng giống tôi vậy không hy vọng cô bé tỉnh lại." Flores đặt tay lên đầu gối, ánh mắt mang theo vài phần dò xét: "Cô rất quan tâm đến Niên Nhạc Nhạc, hình như có hơi nhiều."

Nhiều sự hứng thú dâng lên nơi khóe môi, ở vào thời điểm này, điều cô quan tâm không phải là bản thân mình, mà ngược lại là “tình địch” của cô.

"Thì có lẽ...! , giống như ngài đối với nhà họ Diệp cũng có sự chú ý rất nhiều." Diệp Căn Niên nhíu mày lại, "Những thứ mới vừa này, chính là nguyên nhân thiếu gia Flores thiếu gia dẫn tôi tới đây sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Flores lắc đầu, "Dì Văn rất thích sự náo nhiệt, nên tôi cố ý sai người mời Diệp tiểu thư đến bên này dự lễ mừng năm mới, có chỗ nào đường hi vọng Diệp tiểu thư có thể thông cảm."

Thông cảm ư.

Diệp Căn Niên liếc nhìn nụ cười như xuất phát từ sự chân thành của Flores, mấy năm này nhận đủ mọi sự giáo dục tại nhà chính ở nước Anh, Diệp Căn Niên tự nhận mình không học được bản lĩnh của Flores, có thể mang những lý do tạm bợ nói một cách hợp tình hợp lý đến như vậy.

Bỏ thuốc, bắt người, giam giữ, chữ ‘ xin ’ này nói xong thật sự đúng là ‘ Chuẩn xác ’.

"Thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi." Bỗng nhiên Thành Minh xuất hiện ở cửa ra vào, cung kính nói với Flores.

"Đi trên lầu mời dì Văn xuống." Flores gật đầu một cái, đứng lên khỏi ghế sofa, cực kỳ lịch lãm đưa tay về phía Diệp Căn Niên: "Diệp tiểu thư, hi vọng cô có thể có được một buổi tối đón năm mới vui vẻ."

Pháo hoa chói sáng, màu sắc rực rỡ bùng nổ giữa màn đêm đen tuyền, ánh sáng lung linh, lập tức khiến bầu trời đầy sao cũng phải bị Yên Hoa nở rộ, ở hắc khung thượng bề ra sáng lạng màu sắc, ánh sáng lung linh, chói lòa đến mức là phai mờ cả sự âm đạm của bầu trời đầy sao.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt thoáng qua rồi biến mất qua khung cửa kính cao lớn, chiếu vào khuôn mặt của những người trong phòng, để lộ ra vẻ mặt nặng nề phiền muộn, không có chút không khí ấm cúng nào của việc đón năm mới.

"Đã là ngày thứ tư, không có tin tức gì của Niên Niên rồi." Diệp Sóc ngồi ở chủ vị, trầm lặng nhíu chặt hàng chân mày, nghiêm túc mà ủ dột.

"Mấy ngày nay Nam Cung Minh Húc cứ một mực ở căn biệt thự vùng ngoại ô chăm sóc Hứa Lệ Hoa, chưa hề có sự tiếp xúc đặc biệt nào với người khác, nên không hề có liên quan gì đến chuyện này. Con đã để cho Toàn Hạo và Thiệu Tư Hữu sang bên này, chỉ mong bọn họ có chút đầu mối mới." Ôm Diệp Dương ngồi bên kia của chiếc ghế sa lon, sắc mặt của Diệp Căn Nhiên rất tiêu tụy, lúc cô chạy đến khách sạn chặn trên giường còn ấm, có thể thấy Diệp Căn Nhiên mới vừa bị mang đi cách đây không lâu, nhưng đã tra xét bốn ngày nay, một chút đầu mối cũng không tìm được. Càng kỳ quái hơn chính là, những người được phái đi bảo vệ Diệp Căn Nhiên hoàn toàn không phát hiện ra việc có người bắt cô đi.

Đến tốt cùng đối phương là người nào?

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, từ bên ngoài có hai người vội vã bước vào.

"Tư hữu, như thế nào rồi?" Ánh mắt Diệp Căn Nhiên sáng lên, đứng dậy đón Thiệu Tư Hữu từ đằng xa, sau lưng cô, Diệp Sóc chống hai tay lên xe lăn, ánh mắt sáng quắc nhìn anh.

Cho đến khi Thiệu Tư Hữu chậm rãi lắc đầu, hai người bọn họ mới đồng thời sa sầm nét mặt.

"Ba." Diệp Dương nghiêm chỉnh đứng dậy khỏi ghế salon, ánh mắt vòng qua Thiệu Tư Hữu, nhìn về phía người đàn ông áo đen phía sau anh, rồi gọi.

Người đàn ông có màu tóc vàng óng ánh, đôi mắt tím đen chất chứa sự âm trầm, lướt qua Diệp Căn Nhiên, sau đó đi về phía Diệp Dương, rất tự nhiên ngồi xuống vị trí Diệp Căn Nhiên mới vừa ngồi, Diệp Căn Nhiên cắn bờ môi, ánh mắt lóe lên ngồi vào phía bên kia của Diệp Dương.

"Đã điều tra từ lúc tôi rời khỏi Niên Niên đến khi tất cả các chuyến bay đều cất cánh, trong đó có chiếc máy bay thuộc về dòng họ Bồ Nặc Tư, đích đến của các chuyến bay lần lượt là nước Anh và Thụy Sĩ, theo tin tức từ phía Lâm Thụy truyền đến, chiếc máy bay đi Thụy Sĩ là một trực thăng tư nhân đã khởi hành lúc bốn giờ một lần nữa, đích đến hình như là nước Anh." Mấy ngày liên tục không được ngủ nghỉ, đáy mắt Thiệu Tư Hữu giăng đầy tơ máu, giọng nói có chút khàn khàn.

"Là Hoắc Nhĩ Khắc?" Gặp phải chuyện của Diệp Căn Nhiên, sự tỉnh táo từ trước đến nay của Diệp Căn Nhiên sớm đã tan vỡ, đáy mắt đã nổi lên một màn nước mờ ảo.

"Em bình tĩnh một chút." Người đàn ông áo đen nhường hàng chân mày, dè lên cánh tay Diệp Căn Nhiên, nhìn về phía Thiệu Tư Hữu rồi nói đúng trọng tâm: "Tính ra Hoắc Nhĩ Khắc không có nhiều khả năng, hiện tại ít nhất hẳn còn cần sự ủng hộ của nhà họ Diệp."

"Tôi thì ngược lại hy vọng là hẳn ta, ít nhất Niên Niên sẽ được an toàn hơn. Đáng tiếc nếu quả thật là hẳn, sẽ không để chúng ta điều tra ra dễ dàng như vậy." Thiệu Tư Hữu chống tay lên trán, trước khi Diệp Căn Nhiên kịp phản bác anh đã tiếp tục nói: "Nhưng dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng giấu đầu hở đuôi, nếu hẳn muốn đụng đến Niên Niên, thì lần gặp gỡ vô tình ở Thiệu Thị lúc trước chính là cơ hội tốt nhất, hẳn sẽ không kiên nhẫn chờ tới bây giờ."

Diệp Căn Nhiên gật đầu một cái, đúng vậy, lần trước Diệp Căn Nhiên đã được đưa đến tận cửa, nhưng Hoắc Nhĩ Khắc cũng không chạm vào cô ấy. Vậy nếu không phải Hoắc Nhĩ Khắc thì sẽ là người nào?

"Nếu như hẳn ta biết được thân phận kia của Niên Niên?" Diệp Sóc vốn đang trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Hai bàn tay của Thiệu Tư Hữu từ từ nắm chặt, điều anh thật sự lo lắng đã bị một câu của Diệp Sóc nói hết ra, nếu như Hoắc Nhĩ Khắc biết Diệp Căn Niên và Niên Nhạc Nhạc là cùng một người, đến cuối cùng có thể vì quyền lực mà làm tổn hại đến cô hay không, là ai cũng không dám đoán bừa.

Anh nghĩ như vậy, những người khác cũng nghĩ như thế.

"Ân Dao và Long Việt bên kia nói thế nào?" Diệp Căn Nhiên thở dài, phá vỡ sự phỏng đoán của mấy người bọn họ.

"Chưa có tin tức." Thiệu Tư Hữu lắc đầu, mấy ngày trôi qua, tin tức bọn họ lấy được thật sự quá ít ỏi. Khi nhận được điện thoại của Diệp Căn Nhiên, biết được tin Diệp Căn Niên mất tích, trong chốc lát anh đã rơi vào sự khủng hoảng chưa từng có.

Anh đợi Niên Niên, suy nghĩ rất nhiều về Niên Niên, lúc bắt đầu ngay cả anh cũng không làm rõ được vì sao mình lại đợi, cho đến khi về nhà, nhìn thấy Niên Nhạc Nhạc nhỏ bé đứng đó, ánh mắt mang theo vài phần đề phòng và sự tìm kiếm nhìn về phía mình, cùng với đôi mắt đen tuyền sáng ngời trong trí nhớ chõng chéo lên nhau, anh có cảm giác tim mình bị thứ gì đó va chạm khiến anh đột nhiên hiểu ra.

Niên Niên không biết, nhà họ Thiệu nhìn thì hết sức bình thường nhưng cất giấu rất nhiều bí mật trong thư phòng, về nhà họ Thiệu cũng về cả Tân Thị, cho nên trong giây phút cô lên vào thư phòng kia, anh đã phát giác ra.

Qua máy giám sát, nhìn mỗi hàng chữ của cô anh đều biết, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, rõ ràng đau lòng muốn chết nhưng lại cố gắng đè nén, sự vui sướng khi anh nhận ra được thân phận của cô bị giảm bớt, khiến anh

đau lòng không kiềm chế được mà chạy đến thư phòng, ôm chầm lấy cô đang yên lặng khóc thầm.

Nếu như ngày đó anh có thể không nghi kỵ những người hầu bên cạnh cô, nếu như anh có thể mạnh mẽ hơn một chút để đưa cô về nhà, nếu anh không tự tin đến mức cho rằng khách sạn của tập đoàn Thiệu Thị sẽ an toàn, thì tất cả sẽ không xảy ra.

Nhưng anh đã không có thời gian suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy, mấy ngày liên tục tìm kiếm không ngủ không nghỉ, Liên Gia Gia cũng đều phải thể lực của mình đi thăm dò, thu hoạch được cũng cực kỳ ít.

Không có nhận được bất kỳ sự uy hiếp nào của đối phương, điều này làm cho sự lo lắng của Thiệu Tư Hữu càng tăng thêm lần nữa, anh có cảm giác, cái mà đối phương nhắm đến, vốn không phải là thế lực bối cảnh sau lưng Niên Niên, chẳng qua là cô ấy

Càng nghĩ như vậy, trong lòng lại càng lo lắng.

"Đối phương đã có toan tính dẫn dụ chuyện đến Hoắc Nhĩ Khắc, cho dù thật sự chuyện này không có quan hệ đến hắn, nhưng với Bồ Nặc Tư phía bên kia cũng không thoát khỏi có liên quan đến." Sắc mặt của Diệp Sóc trầm xuống, tinh táo phân tích.

"Tôi hiểu rồi ." Thiệu Tư Hữu gật đầu, nhìn đồng hồ trên tay một chút: "Tôi đã sắp xếp rồi, một giờ nữa sẽ bay đến nước Anh, đến thăm dò trước động thái của Uy Nhĩ, dù là tìm sai mục tiêu, cũng nên làm đối phương lơ là phòng bị."

"Đối phương lựa chọn bắt Niên Niên đi, vậy thì chứng tỏ tạm thời con bé sẽ không gặp nguy hiểm." Diệp Sóc nhìn sự mệt mỏi trên khuôn mặt Thiệu Tư Hữu, không đồng tình lắc đầu, "Hôm nay trước tiên anh hãy nghỉ ngơi đã, sáng sớm ngày mai ta và anh sẽ cùng đi."

"Hay là để tôi đi." Người đàn ông mặc áo đen chột mở miệng, "Tôi và Bồ Nặc Tư xem như có chút giao tình, ra mặt thăm dò cũng sẽ dễ dàng hơn các vị, chuyện của Niên Nhạc Nhạc còn ở phía trước, mọi người tạm thời không nên đụng mặt."

"Không sai, lúc này Uy Nhĩ nhất định cũng sẽ không nói thật với chúng ta. " Diệp Căn Nhiên cũng đồng ý nói: "Chuyện này giao cho Toàn Hạo làm vậy."

Nghe vậy, Toàn Hạo cũng chính là người áo đen, khóe môi nhếch lên rồi đứng dậy: "Vậy thì tôi về trước để chuẩn bị."

"Toàn Hạo." Sau lưng anh, giọng nói của Diệp Căn Nhiên truyền đến, bước chân của người đàn ông dừng lại một chút.

"Anh phải cẩn thận."

"Được rồi." Toàn Hạo quay đầu lại mỉm cười trấn an cô, nụ cười nơi khóe môi càng nhếch lên cao, ý cười còn chảy xuôi vào đáy mắt đen tuyền, rồi xoay người sải bước rời đi.

"Tình hình của Nam Cung Minh Húc và Sở Nhược bên kia như thế nào?"
Đột nhiên Thiệu Tư Hữu

hỏi.

"Nam Cung Minh Húc vẫn một mực chăm sóc Hứa Lệ hoa, nên không có liên hệ với cô ta." Diệp Căn Nhiên trả lời: "Hình như gần đây hẳn ta và Sở Nhược có chút bất đồng, mặc dù vẫn đi làm ở tập đoàn Nam Cung nhưng cô ta đã chuyển ra khỏi nhà Nam Cung."

Ánh mắt của Thiệu Tư Hữu khẽ chuyển động.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 121.2

"Tư Hữu, cậu nghi ngờ có người đứng đằng sau lưng Sở Nhược?" Diệp Căn Nhiên nhạy bén nhận ra được điều này.

"Ừ, tôi sẽ sớm cho người tạo ra một số cơ hội để hợp tác với tập đoàn Y Đăng (Itou)."

"Cơ hội hợp tác không khó, nhưng dù sao thời gian thì vẫn phải đợi đến năm sau mới đi vào quỹ đạo được. " Diệp Sóc cau chân mày, sau đó nhìn về phía Thiệu Tư Hữu: "Anh đã không ngủ ba ngày, chờ sau khi nghỉ ngơi lại đi chuẩn bị tiếp. "

"Tôi không mệt." Thiệu Tư Hữu lắc đầu từ chối, mỗi người đều đang nỗ lực để điều tra từ mọi phía. Mà anh lại là người đàn ông của Niên Niên, làm sao có thể ở chỗ này chờ trong khi những người khác nỗ lực tìm cô chứ.

"Tư Hữu." giọng nói của Diệp Sóc tăng thêm âm lượng một chút, "Niên Niên là con gái của tôi, tôi cũng lo lắng cho con bé, tin tưởng vào con bé. Tôi biết rõ dù là ở trong tình cảnh khó khăn nào, con bé nhất định sẽ tìm được phương thức sinh tồn thích hợp nhất để tự chăm sóc tốt bản thân mình, sẽ không để mình chịu uất ức. Tôi cũng biết vào lúc này người nó lo nhất chính là anh. Tư Hữu, đi nghỉ ngơi một chút đi. "

*

"Tư Hữu, nghỉ ngơi một chút đi." Cũng trong lúc đó trước khung cửa sổ sát đất, Diệp Căn Niên nhìn ngắm bầu trời ban đêm, nhẹ nhàng thì thầm.

Từ cửa sổ này nhìn ra ngoài, có thể thấy một dãy núi như được bao phủ bằng lớp áo màu bạc, mặt trăng treo cao giữa bầu trời trên đỉnh núi, ánh trăng trải rộng.

Đã bốn ngày qua đi, nhất định bọn họ rất lo lắng, mà cô thì ngay cả mình đang ở đâu cũng không biết.

Flores làm việc cẩn thận, ngay cả lúc hấn đi vào đều ngồi trên những chiếc xe đã được tháo bảng số, cố ý không muốn để cô biết mình ở nơi nào.

Thật ra thì mặc dù biết rõ thì phải làm thế nào đây, nơi này có lấy một thiết bị để truyền tin, cho dù cô biết đây là đâu, cũng không thể truyền tin tức ra.

Flores không chết, cô cũng đã có dự cảm từ đầu, cho dù hấn không phải đứa trẻ mà dòng họ Bồ Nặc Tư cứng chiều nhất, thế nhưng lễ tang lại được chuẩn bị quá vội vàng, quá đơn giản.

Thật ra thì sự thật cũng không khó đoán, có lẽ rất ít người biết được dòng họ kia tuyệt tình tàn nhẫn như thế nào.

Vì chọn lựa ra người thừa kế ưu tú nhất, Uy Nhĩ đã để mặc cho những kẻ được gọi là người thân dùng mọi thủ đoạn tàn sát tiêu diệt lẫn nhau, thờ ơ lạnh nhạt thậm chí là trợ giúp.

Nếu như thật sự ông ta có chỗ nào yêu thương Niên Nhạc Nhạc, cũng sẽ không vội vàng sắp xếp như vậy, cho rất nhiều cuộc ám sát diễn ra đến thế. Mà bây giờ ông ta lại đưa Niên Nhạc Nhạc đến Thiệu gia, chỉ sợ cũng vì ông ta đã biết rất rõ rằng Niên Nhạc Nhạc không thể tỉnh lại được, giống như là sự áy náy đền bù cho đứa cháu ngoại này, và cũng cho nhà họ Thiệu một lễ công bằng.

Nhìn xuống băng gạc trên tay, mới vừa rồi lúc ăn cơm dì Văn vẫn luôn chăm sóc tên kia và cô cháu gái nhỏ tuổi của bà, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa từng rời đi, nụ cười bên môi xinh đẹp mà dịu dàng, càng nhìn cô lại không khỏi có chút chua xót trong lòng.

Dì Văn, đó là một người phụ nữ đậm chất phương Đông, chỉ một lần gặp mặt ngắn ngủi, đã lưu lại trong cô một ấn tượng sâu sắc, thậm chí với tình huống như thế này, biết được rằng trong khoảng thời gian đến sẽ ở cùng sống chung một chỗ với bà ấy, trong lòng cô lại có một sự thích thú lạ kỳ.

Bà không phải là người thân của Flores, nhưng Flores đối xử với bà rất tôn trọng và chân thành.

Diện mạo của Flores đẹp đẽ như ánh nắng mặt trời, nhưng sẽ không ai bỏ qua sự âm trầm lãnh khốc trong đôi mắt của hắn, cũng chỉ ở cạnh dì Văn, phần lạnh lùng trong đôi mắt màu xanh mới có được chút ấm áp.

Khi cô còn là Niên Nhạc Nhạc, từng nghe qua chuyện của hắn không chỉ một lần. Nhưng câu chuyện của mỗi người lại không giống nhau, mỗi người đều có cách nhìn không đồng đều. Có kẻ xem thường khinh bỉ, có người sung bái kính nể.

Hắn không may mắn là vật hy sinh trong cuộc hôn nhân giữa các dòng tộc, mẹ hắn ly hôn ngay ngày thứ ba sinh hắn ra đời, sau đó cũng không còn tin tức nữa, khi hắn lên ba tuổi ba của hắn lại chết ngoài ý muốn, nghe nói còn là chết trên đường đến nhà người tình.

Lúc hắn tám tuổi bị người ta bắt đi Mỹ, bảy năm sau một lần nữa trở lại trong tầm mắt của mọi người, bằng tác phong tàn nhẫn và dũng cảm, thủ đoạn tuyệt tình sắc bén, rất nhanh đã được Uy Nhĩ chú ý đến, thực sự trở thành một trong những kẻ thừa kế không thể khinh thường.

Không ai biết trong bảy năm ở đó đã xảy ra chuyện gì, đối với khoảng thời gian đó đều có những suy đoán mơ hồ, nhưng tất cả những lời nói đó

đề không thấy xuất hiện một người phụ nữ phương Đông tên “dì Văn”, một chút tương đồng hầu như cũng không có.

Có một sự tồn tại quá rõ ràng như vậy, thế nhưng mạng lưới tin tức mật thám to lớn của dòng họ Bồ Nặc Tư lại không thấy bà ấy, có thể thấy Flore xem trọng bà.

Một bữa cơm ăn cũng không ngon, lúc kết thúc Diệp Căn Niên đi ngang qua thiếu nữ bên cạnh, ánh mắt bắt gặp cái chân kia đang đưa về phía mình.

Nếu như là Diệp Căn Niên của bình thường tất nhiên sẽ không để cô ta làm trượt chân té ngã, thậm chí cô còn có thể dạy dỗ ngược lại, nhưng điều khác nhau bây giờ là lúc này Diệp Căn Niên vẫn còn bị ảnh hưởng bởi thuốc ngủ, hành động không thể theo kịp với suy nghĩ trong đầu, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta được như ý.

Mà khi đó người đứng ở cạnh cô lại không hề có ý định đỡ lấy cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bị vấp té, dưới tình thế cấp bách này cô không để ý nhiều bất chấp bám được một cái tay vịn bằng gỗ, mặc dù động tác ngã xuống bị ngừng lại nhưng cánh tay lại bị góc cạnh của hoa văn làm xước.

Khi cô ngẩng đầu lên thấy rõ sự hả hê trong đôi mắt đó, hình như không ngờ cô sẽ ngẩng đầu lên như vậy, cô ta có chút ngẩn người.

Xem ra trước kia nhỏ tuổi mà bất lợi, ở cùng một mái nhà với người tình Sở Nhược, cuộc sống sau này nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

Cảnh dưới tầng kia giống như đúc với nơi ở của nhà họ Diệp, tiếng chuông cổ ngân vang báo hiệu một năm mới tốt cuộc lại tới.

Trước đây cô còn đang suy nghĩ, năm mới này có Thiệu Tư Hữu làm bạn, có ba và chị gái ở bên cạnh, đôi mắt của Diệp Dương đã khôi phục thị lực, việc làm ăn của nhà họ Diệp cũng đã tiến vào quỹ đạo, một nhà hòa thuận ở cùng nhau, mọi phiền não đều quên hết.

Không ngờ, cô lại bị nhốt ở một nơi kỳ lạ tương tự như một căn phòng, một mình vượt qua sự cô độc

Không biết bọn họ bây giờ sốt ruột ra sao, nhất định ngày đó anh rất hối hận vì đã rời đi.

Tư Hữu, Tư Hữu. . .

Mấy ngày nay cô vẫn cố ý không nghĩ đến anh nữa, bởi vì một khi đã nhớ đến anh, sự nhớ nhung sẽ như nước tràn qua con đê bị vỡ mạnh mẽ nhấn chìm cô, rất khó để thu dọn.

Cô rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh.

Trong mũi có chút chua xót, hốc mắt cũng có chút ươn ướt, rất ít khi cô rơi lệ bất tri bất giác đã bắt đầu trở nên thích khóc. Đã từng, khi Nam Cung Minh Húc mất tích đã làm cô trở nên kiên cường trong một đêm, hôm nay, hôm nay sự dịu dàng của Thiệu Tư Hữu lại khơi được sự mềm yếu của cô.

Bản chất của hai từ tình cảm, chơ tới bây giờ chưa từng có nhận xét nào là tuyệt đối.

Cô không ghét bỏ sự thay đổi này, bởi vì người thay đổi cô lại chính là anh.

Từ từ tựa đầu vào giường, nhìn vầng trăng sáng giữa khung trời rộng, dường như nụ cười ấm áp của ai đó hiện ra trước mặt.

"Tư Hữu, năm mới vui vẻ. . ."

*

Sáng sớm ngày thứ hai của năm mới, Flores rời khỏi biệt thự, trong vòng hai tháng, hẳn chỉ trở lại bốn lần, mỗi một lần đều rất vội vã , lại rời đi rất nhanh. Mỗi một lần dì Vân sẽ kéo hẳn để hạn dặn dò những lời giống nhau

không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn lắng nghe, mỉm cười rất vui vẻ.

Mà lúc này đây, Diệp Cận Niên thấy được sự đùa giỡn mờ nhạt ánh lên trong đôi mắt của thiếu nữ kia, rất nhẹ thoáng qua nhưng thật sự tồn tại.

Số lần Thành Minh tới đây không ít, cứ cách hai ngày sẽ đến một lượt, và lại còn dùng ánh mắt căm thù nhìn Diệp Cận Niên, nhưng cũng không nói chuyện với cô, tên đó giống như nhìn thấy cô bị người thiếu nữ được gọi là Niên Niên gây khó dễ thì rất hả hê.

Từ ngày Flores trở về, sự giám sát của quản gia Verney đối với Diệp Cận Niên cũng buông lỏng hơn rất nhiều, không phải có nhiều yên tâm với cô, mà là từ đó về sau mỗi ngày trong phần thức ăn của Diệp Cận Niên đều sẽ bị cho thêm một chút “gia vị”.

Việc cô gái kia đưa chân ra làm cô vấp ngã hay việc những hoa văn sắc nhọn đột nhiên xuất hiện nhiều trên tay vịn, tất cả đều được sắp xếp cẩn thận làm Diệp Cận Niên bị thương ở tay, cho nên càng có lý do để khen tặng người giúp việc đã chăm sóc bữa cơm cho cô, thành quả của người cho cô dùng bữa ăn thêm “gia vị” là đây.

Cùng nhau sống dưới một mái nhà, nhất định không thể tránh được việc ngày nào cũng sẽ gặp mặt dì Văn, có lẽ vì kiêng dè tính khí của cô gái kia vào lần gặp gỡ ngày đó, mà mỗi lần gặp mặt bà chỉ dùng ánh mắt mỉm cười bình thản với cô, không nói thêm gì.

Đối với cảm giác khiến cô cảm thấy mình rất thân thiết với người phụ nữ này, Diệp Cận Niên chối bỏ sự kỳ lạ rằng giữa hai người có thể tồn tại mối quan hệ liên kết với nhau, nhưng đôi lúc cô cũng không thể tránh khỏi suy nghĩ đó, giống như bây giờ vậy.

"Diệp tiểu thư, có hài lòng về bữa trưa hay không?"

Diệp Căn Niên khép hờ mắt, nhìn về phía người thiếu nữ xinh đẹp trước mặt mình, loại cảm giác kiêu ngạo đó thật sự rất giống với cô thời niên thiếu, cô mỉm cười: "Cũng không tệ lắm."

"Đúng là không sai, hóa ra phụ nữ nhà họ Diệp đều rất thích diễn kịch." Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nhìn Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên sững sốt: "Có ý gì đây, tiểu thư Niên Niên?"

"Diệp Căn Niên, cô đang cố ý chế giễu tôi sao?" Nghe cô gọi tên mình, thần sắc trên mặt của người thiếu nữ biến đổi, nhìn chăm chăm vào Diệp Căn Niên, trong đáy mắt đã bốc hỏa.

"Dĩ nhiên không phải." Diệp Căn Niên vô tội lắc đầu, "Tôi còn tưởng rằng cô ở đây là để cố tình giễu cợt tôi chứ. "

Biết rõ đồ ăn của cô bị thêm cái gì ở bên trong mà vẫn cố tình đến đây khiêu khích, rốt cuộc chỉ là một đứa bé, suy nghĩ đều viết lên trên mặt.

"Cô . ." Thiếu nữ ngen lời, hừ lạnh nhìn Diệp Căn Niên, chợt ghé vào bên tai cô: "Tốt nhất cô không nên chọc tôi giận, bởi vì chỉ có tôi mới biết làm thế nào để rời khỏi căn biệt thự này."

Nói xong, thiếu nữ hung hăng trừng mắt với Diệp Căn Niên: "Tôi mặc kệ cô có phải đang giả bộ ngu ngốc hay không, nói tóm lại khi phu nhân không có ở đây, tên tôi là Linda, cũng không có hứng thú là thể thân vĩnh viễn cho cô!"

Nói xong, thiếu nữ xoay người chạy đi. Sau lưng cô, Diệp Căn Niên kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của người thiếu nữ, trong đầu loạn thành một đống.

*

Từ ngày đó trở đi, Diệp Cẩn Niên không hề rời khỏi căn phòng dù là nửa bước, Linda đã nói cho cô biết chuyện đó làm Diệp Cẩn Niên bị kích thích, còn cố ý chạy đến phòng của cô giễu cợt mấy lần, nhưng Diệp Cẩn Niên thật sự chỉ bình thản đáp lại khiến cô ta cảm thấy vô vị tẻ nhạt, sau đó cũng không đến nữa.

Bữa trưa, Diệp Cẩn Niên vẫn ăn ở phòng như cũ, Tiểu Mai đứng ngay bên cạnh, mắt không hề rời khỏi Diệp Cẩn Niên đang ăn cơm một cách mau lẹ, sau đó chui vào trong chăn ngủ trưa.

Tiểu Mai cau mày, hình như gần đây tốc độ ăn cơm của Diệp tiểu thư đã nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa tính tình còn chuyển thành không tốt, luôn nói cô dọn dẹp rất chậm làm phiền đến sự nghỉ ngơi của cô ấy, giống như bây giờ vậy.

"Nhanh lên một chút đi ra ngoài đi, tôi buồn ngủ, không muốn có người quấy rầy."

"Vâng" Tiểu Mai gật đầu một cái, bưng đĩa đi ra ngoài.

Cửa mới vừa khép lại, Diệp Cẩn Niên đã nhanh chóng nhảy xuống giường chạy thẳng đến toilet, sau đó nôn toàn bộ những thứ vừa ăn ra ngoài.

Cơn nôn vừa kịch liệt khiến Diệp Cẩn Niên không đứng thẳng được, dù cô đã cố kiềm nén hết sức nhưng thân thể lại hoàn toàn không phản ứng theo, nôn cho đến khi dạ dày trống rỗng mà vẫn còn nôn ọe như cũ.

Hồi lâu sau, Diệp Cẩn Niên đứng lên rửa mặt dọn dẹp sạch sẽ, mệt mỏi trở lại giường rồi nằm xuống, nước mắt mới chảy ra.

Cô mang thai.

Vào đêm hôm ấy ở khách sạn, cô đã có đứa con của Thiệu Tư Hữu.

Nhưng mà, lại ở trong tình thế như vậy.

Cô không thể xác định được mục đích Flores bắt cô là vì điều gì, chuyện cô mang thai cũng không thể tùy tiện để người khác phát hiện ra. Nhưng mỗi ngày đồ ăn đều bị người ta bỏ thuốc, không thể nghi ngờ là nó sẽ là ảnh hưởng đến sự lớn lên của thai nhi, cho nên cô mới không còn cách nào khác mỗi lần ăn xong đều phải nôn ra lập tức.

Linda nói cho cô biết cô và dì Văn có mối liên hệ, thật sự cô rất khó tiếp nhận được, nhưng cô không tin Linda và cũng sẽ không hoàn toàn tin lời cô ta. Nhưng đây là một lý do tốt để không phải xuống lầu dùng cơm chung với bọn họ và cũng dễ dàng để cô nôn hết đồ ăn ra.

Nằm một lát, cơn buồn ngủ dần dần xông tới, khi mới đến nơi này, Diệp Căn Niên sẽ thường ngồi yên lặng trước khung cửa sổ, nhìn mảnh trăng đang nhô lên giữa khung trời rừng núi trước mặt, ánh trăng tỏa sáng trải rộng trên mặt tuyết, cho đến khi mặt tuyết bị ánh mặt trời thay thế, nhưng kể từ khi có đứa bé cô lập tức thay đổi rất dễ ngủ.

Cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ, Diệp Căn Niên biết đó là ai, dần dần cơn buồn ngủ cũng bị đẩy lui mấy phần.

Tiếng bước chân dừng ở bên giường, một đôi tay mảnh khảnh lay nhẹ bả vai của cô.

"Diệp tiểu thư, xin thức dậy một chút."

Diệp Căn Niên chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ Tiểu Mai đứng bên giường đang cầm một ly sữa tươi, cô đưa tay ra nhận lấy: "Cám ơn."

"Diệp tiểu thư, sắc mặt của cô không được tốt cho lắm, dạo gần đây cũng gầy đi không ít, có cần tôi thay cô mời bác sĩ đến đây xem thử một chút hay không." Tiểu Mai có chút bận tâm nói.

"Không cần, gần đây tôi không ngủ được, tin rằng nếu không bị ai giam giữ thì sẽ ăn ngủ như trước thôi." Diệp Cận Niên lạnh nhạt mở miệng, trong mắt mang theo ý tứ châm chọc rõ ràng và khó kiềm nén: "Được rồi, cô có thể đi."

"Vâng" Tiểu Mai đáp lời rồi rời đi.

Sau lưng, Diệp Cận Niên uống ly sữa tươi, nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Tiểu Mai bằng ánh mắt phức tạp.

Sau khi ăn xong cô sẽ bảo Tiểu Mai bú sữa tươi tới đây, cô có thể không ăn nhưng đứa bé lại không chịu nổi, Tiểu Mai cho là cô đã ăn thức ăn bị bỏ thuốc nên sữa tươi sau đó sẽ rất an toàn, Nhưng chỉ có sữa tươi thì không đủ, thỉnh thoảng cô vẫn phải ăn một chút đồ ăn đã bỏ thêm thuốc.

Đã hơn hai tháng trôi qua, tình hình của Tư Hữu bên kia nhất định là rất tệ, cô bị giam ở nơi này không có cách nào liên lạc được với bọn họ, điều duy nhất cô có thể làm đó là tự chăm sóc tốt bản thân và đứa trẻ.

Nhưng là, chuyện này có thể giấu giếm Flores được bao lâu.

Lo lắng lại lo lắng, Diệp Cận Niên không hề nghĩ tới ngày nay sẽ đến nhanh như vậy.

"Diệp Cận Niên, cô mang thai?"

Buổi tối mấy ngày sau, khi Diệp Cận Niên đã ăn hết bữa tối rồi nôn mửa, thì đột nhiên cánh cửa bị người từ bên ngoài đẩy vào, một giọng nói sắc bén quen thuộc vang lên sau lưng.

Diệp Cận Niên cười khổ trong lòng, đến bồn rửa tay xử lý thật sạch sẽ, xác định mình không còn nhếch nhác nữa rồi mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy thân hình mảnh mai kia, vì quá kinh sợ và tức

giận đã làm khí chất yếu đuối của người phụ nữ kia trở nên khó coi, cô nhẹ nhàng nở một nụ cười: “Đã lâu không gặp... . Sở Nhược.”

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 122

Editor: Thu Lệ

"Cần Niên!"

Chợt bừng tỉnh từ trong ác mộng, Thiệu Tư Hữu mạnh mẽ chống thân thể lên bàn, sau một giây ánh mắt theo đã rõ ràng lại từ mộng lung, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

"Shit!" Khẽ nguyền rủa một tiếng, Thiệu Tư Hữu uống một hợp hết sạch cà phê đã nguội lạnh trên bàn, anh vậy mà lại ngủ thiếp đi. Còn mơ thấy Cần Niên bị hành hạ trong một căn phòng tối đen.

Đã hơn hai tháng trôi qua, đối phương cũng không gọi tới bất kỳ một cuộc điện thoại uy hiếp nào, điều này chứng tỏ, dự cảm lo lắng ban đầu của anh đã trở thành sự thật. Loại cảm xúc bị đè nén trong lòng này khiến anh cảm thấy bất lực.

"Cậu đã tỉnh rồi à?" Cửa bị đẩy ra, Diệp Cần Nhiên đang bưng một ly sữa tươi đi tới, đặt trước mặt Thiệu Tư Hữu: "Trước tiên, cậu hãy uống nó đã, tôi có chút tin tức muốn nói cho cậu biết."

Thiệu Tư Hữu lập tức bưng ly sữa tươi lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó thăm dò nhìn về phía Diệp Cần Nhiên, Diệp Cần Nhiên than nhẹ trong lòng, ban đầu cô sợ Thiệu Tư Hữu sẽ là Nam Cung Minh Húc thứ hai, còn hết sức phản đối chuyện của Niên Niên và cậu ta, mà bây giờ sau

khi trải qua một thời gian dài, cô đã xác định rõ ràng, người đàn ông này thật sự là yêu thương em gái cô tha thiết.

"Đây là toàn bộ tư liệu bên Anh fax qua, đối với chuyện này thái độ của Uy Nhĩ(Will) rất kỳ lạ." Đưa mấy tờ giấy ghi chép rậm rạp chẳng chịt chữ nhỏ trong tay cho Thiệu Tư Hữu, Diệp Căn Nhiên mở miệng nói: "Sáng sớm hôm nay, bên Hoắc Nhĩ Khắc đã gọi điện thoại qua cho tôi, hình như là Will đã liên lạc với anh ta, chắc hẳn có phải là do anh ta làm hay không, anh ta muốn giải thích trước mặt chúng tôi."

"Ngay cả chúng ta cũng đoán ra Hoắc Nhĩ Khắc không thuộc vào dạng tình nghi lớn, Will nhìn xa trông rộng, ông ta sẽ không làm việc vô dụng." Thiệu Tư Hữu nhíu nhíu lông mày. Hoắc Nhĩ Khắc nhất định phải có được gia tộc Bồ Nặc Tư, anh ta thật sự gấp gáp muốn giải thích rõ với hai nhà Diệp – Thiệu, nhưng Will là người nắm quyền của gia tộc, Hoắc Nhĩ Khắc ở ngoài sáng biết dưới tình huống này không chỉ có một lần, mục đích sau lưng liền thay đổi đến khiến người ta nghĩ sâu xa.

"Quả thật là có khả năng giấu đầu lòi đuôi..." Diệp Căn Nhiên gật đầu một cái, "Với năng lực từng trải của Will, muốn xử lý chuyện này không chệ vào đâu được cũng không có gì là khó."

"Hoặc là, ông ta cố ý để cho chúng ta tìm được chỗ sơ hở?" Trong ánh mắt thâm sâu của Thiệu Tư Hữu xẹt qua một tia sáng loáng, cơ thể hơi nghiêng về phía sau, "Đây một số người núp sau màn lên đầu sóng ngọn gió, nhờ vào đó thử thách năng lực của bọn họ."

Anh từng có may mắn gặp được Lisa, mẹ của Niên Nhạc Nhạc chính người thừa kế chuẩn mực đời trước của gia tộc Bồ Nặc Tư. Từ trong miệng bà, anh đã nghe được một số truyền thống của gia tộc đó."Hoặc là, Will đã cố ý cho chúng ta một chút manh mối. . ."

Có điều gì đó nhanh chóng lóe qua bộ não, Thiệu Tư Hữu nhắm hai mắt lại, ngón giữa chuyển động qua lại cây bút ngòi vàng.

Diệp Căn Nhiên cũng im lặng đứng bên cạnh, không quấy rầy đến suy nghĩ của anh.

Lúc này, điện thoại trên bàn rung lên.

"Alo, Ân Dao." Thiệu Tư Hữu nhanh chóng mở mắt ra nhận điện thoại, sau khi nghe lời nói của đối phương, con người liền ngưng tụ lại: "Được, tôi biết rồi."

"Có tin tức?" Cúp điện thoại, Diệp Căn Nhiên lập tức hỏi.

"Sở Nhượng mới vừa ngồi máy bay trực thăng đi Nhật Bản." Vắt áo khoác trên giá lên cánh tay, Thiệu Tư Hữu vừa đi vừa nói.

"Cậu muốn Nhật Bản?" Diệp Căn Nhiên hỏi, Thiệu Tư Hữu vẫn luôn hết sức chú ý vào mọi hành động của Sở Nhượng, Sở Nhượng đi Nhật Bản, cô trực tiếp cho rằng Thiệu Tư Hữu cũng muốn đuổi theo Sở Nhượng.

"Nhật Bản cũng phải đi, nhưng không phải bây giờ." Thiệu Tư Hữu vẫn không dừng bước chân, giải thích: "Bên Nhật Bản sẽ điều Lâm Thụy qua, nếu như có việc cần, cậu ấy sẽ kịp thời liên lạc với chị, tôi sẽ đến gia tộc Bồ Nặc Tư tìm Will trước, xem ra chúng ta vẫn luôn bỏ quên một nhân vật mấu chốt."

"Được rồi!" Diệp Căn Nhiên ngăn ra, ngay sau đó hiểu rõ gật đầu một cái, đi theo phía sau đưa anh ra cửa, cô biết Thiệu Tư Hữu nhất định có lý do của mình, đối với Niên Niên, nhất định sẽ lo lắng hơn bất kỳ kẻ nào. "Vẫn là câu nói đó, chúng ta đều tin tưởng rằng Niên Niên nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình trong hoàn cảnh nguy hiểm, chính cậu cũng phải cẩn thận."

"Tôi hiểu rồi." Thiệu Tư Hữu gật đầu một cái, chính là vì Diệp Căn Niên nên anh phải cẩn thận mọi việc.

Đưa tay kéo cửa chính ra, Thiệu Tư Hữu đang muốn bước ra bỗng nhiên dừng lại, có chút ngoài ý muốn nhìn Nam Cung Minh Húc đứng ngoài cửa đang muốn nhấn chuông.

Một thân áo khoác màu đen, mái tóc ngắn xốc xếch có vẻ có chút không hợp quy tắc, trong tròng mắt màu nâu mang theo vài phần vội vàng khóa hai người:

"Thiệu Tư Hữu, có phải Căn Niên đã xảy ra chuyện rồi không?"

*

*

"Diệp Căn Niên, cô mang thai đúng không?" Sở Nhược ngăn cản ngoài cửa phòng vệ sinh, bộ dạng chất vấn như hận không thể xông lên xé nát bộ mặt của đối phương.

Diệp Căn Niên nhìn người phụ nữ có thân hình thon thả lại ăn nói to tiếng trước mặt, khuôn mặt đẹp đẽ đã bị ghen ghét vắn vẹo có chút dữ tợn, cặp mắt vẫn luôn mềm mỏng, trong như nước giờ phút này đang gắt gao nhìn chăm chăm vào bụng cô, cô không khỏi lui về phía sau một bước.

Trong lòng thầm buồn bực, bị Sở Nhược thấy hình ảnh này, tiếp theo thật sự rất khó thu dọn rồi. Xoay người soi gương cắt tỉa mấy lọn tóc lần nữa, ngón tay quét dọc theo gương trang điểm không để lại dấu vết nào.

"Đứa bé này của ai? Minh Húc sao? Hay là Thiệu Tư Hữu hả?" Trong mắt của Sở Nhược, thái độ trầm mặc của Diệp Căn Niên cũng đồng nghĩa với việc cô đã chấp nhận suy đoán của cô ta, cô ta thì/l'q,d muốn xông tới chất vấn cô nhưng lại bị Thành Minh sau lưng mình kéo lại, vì vậy liền trút

hết cơn giận lên người Tiểu Mai chạy tới sau đó, lớn tiếng khiển trách: "Ngu ngốc, vô dụng, ngay cả cô ta mang thai cũng không nhìn ra được, thật đúng là một phế vật!"

"Tôi. . ." Ánh mắt Tiểu Mai lập tức trợn thật to, không dám tin nhìn Diệp Căn Niên đang đưa lưng về phía mình, cô chỉ biết gần đây cô Diệp rất tham ngủ, sắc mặt không tốt nhưng lại không chịu cho bác sĩ khám. Nhưng cô chưa từng mang thì làm sao biết được cái này chứ.

Có chút uất ức cắn môi, tuy rằng trong lòng Tiểu Mai có căm giận đến mấy nhưng dưới tầm nhìn của Sở Nhược cũng không dám phát tác, rụt cổ một cái: "Cô Y Đẳng(Itou), là lỗi của tôi."

Y Đẳng? Diệp Căn Niên nghe cách xưng hô này, ánh mắt giật giật, quả nhiên là giống với kết quả điều tra lúc trước của Tư Hữu, thân phận thật sự của Sở Nhược chính là thiên kim tiểu thư đã sớm bị xoá sổ trong gia tộc Y Đẳng.

"Hừ, chờ thiếu gia trở lại thì tự đi lãnh phạt, tôi lười phải ra tay với cô." Sở Nhược khinh thường hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không còn thấy khí độ dịu dàng lúc còn ở thành phố Kỳ Lâm, giống như một con Khổng Tước cao ngạo, khẽ nâng cằm: "Bây giờ, lập tức đi ra ngoài mời bác sĩ tới đây."

"Vâng!" Tiểu Mai không cam lòng đồng ý một tiếng, nhìn Diệp Căn Niên một cái rồi xoay người chạy ra ngoài.

"Thật oai phong." Diệp Căn Niên xoay người, than thở nhìn Sở Nhược, "Nếu không phải là do tôi nhớ khuôn mặt này rất rõ ràng, thì tôi còn tưởng rằng đã nhận lầm người đấy."

"Đừng đánh trống lảng, chờ lát nữa bác sĩ tới, thì cô và nghiệt chủng trong bụng cô sẽ không thể nào sống sót được!" Sở Nhược cười lạnh, trong đôi mắt gần như muốn toát ra lửa.

Nhưng Diệp Cẩn Niên chỉ nhàn nhạt ồ một tiếng, sửa sang xong dung mạo, liền đi ngang qua người Sở Nhược, dự định tránh cô ta đi vào phòng ngủ.

Nhưng mới vừa đi vòng sát qua cô ta, chỉ nghe thấy một tiếng chất vấn bén nhọn truyền tới từ sau lưng Sở Nhược: "Em làm gì thế?"

Diệp Cẩn Niên sững sờ, xoay người liền nhìn thấy Thành Minh vững vàng nắm lấy bàn tay đang vươn ra của Sở Nhược, mà tiếng nói vừa rồi dĩ nhiên là không phải nói với cô rồi.

"Nhược Nhược, trước khi chưa điều tra rõ ràng mọi chuyện, em hãy tỉnh táo một chút." Thành Minh gắt gao kéo Sở Nhược còn đang muốn xông tới phía Diệp Cẩn Niên về, trong đáy mắt màu xanh dương đều tràn đầy không đồng ý, thấp giọng nhắc nhở: "Nhanh nhất thì ngày mai thiếu gia và phu nhân mới có thể trở về, có chuyện gì trước tiên hãy chờ thiếu gia trở về rồi hãy nói, em đừng hành động theo cảm tính."

Đáy mắt Diệp Cẩn Niên chợt run lên, Sở Nhược lại dám làm càn trên địa bàn của Flores như vậy, nếu mới vừa rồi Thành Minh không ngăn cản cô ta thì tuyệt đối không có bất ngờ gì xảy ra khi đôi tay đó nhất định sẽ đẩy lên người cô, cô ta muốn thừa dịp bản thân cô hành động bất tiện do bị thuốc khống chế, hãm hại cô mất đi đứa bé!

Một khi bác sĩ xác nhận cô thật sự mang thai, vậy thì có thể nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Mà ý nghĩa trong câu nói vừa rồi của Thành Minh là Flores sẽ không trở về trước ngày mai?

Nghĩ như vậy, Diệp Cẩn Niên chợt cười lên, nhìn Sở Nhược giãy giụa trong sự kiềm cặp của Thành Minh: "Cô cứ như vậy mà khẳng định tôi mang thai?"

"Có phải hay không do chính bản thân cô tự hiểu!" Sở Nhược dùng động tác lại, trên mặt lộ vẻ khinh thường với thái độ găng gượng chống cự của Diệp Căn Niên: "Cô đừng quên, cả hai đều đã là người từng có em bé . ."

"Đúng nha, thiếu chút nữa tôi đã quên mất, thì ra là cô Sở đây cũng là người đã từng mang thai, đáng tiếc về sau lại không giữ được." Diệp Căn Niên cắt đứt lời nói của Sở, nụ cười mang theo vài phần khiêu khích, nhẹ tay đặt lên lên bụng mình: "Sao cô lại kích động như vậy, có phải cô đang suy đoán xem trong lúc tôi và Nam Cung Minh Húc biến mất cả ngày trước khi tôi bị bắt tới đây, đã xảy ra chuyện gì đúng không?"

"Hèn hạ!" Trong mắt Sở Nhược nhất thời ngưng tụ sát ý nồng đậm, "Nhất định tôi sẽ khiến cô và tên nghiệt chủng này cùng nhau xuống địa ngục!"

"Nghiệt chủng?" Giống như lời nói của Sở Nhược hết sức buồn cười, độ cong khoé môi Diệp Căn Niên càng thêm lớn, đưa ngón tay chỉ Thành Minh với sắc mặt nghiêm túc khó coi, hỏi ngược lại: "Vậy thì tôi nên gọi đứa bé trước kia của các người như thế nào, con hoang sao?"

"Tao giết chết mày!" Hai mắt Sở Nhược đỏ ngầu như máu vì tức giận, phát ra tiếng thét điên cuồng, mà tin tức này hiển nhiên là một quả bom không nhẹ với Thành Minh, thế cho nên sức lực kiềm chặt Sở Nhược cũng buông lỏng vì khiếp sợ, khiến Sở Nhược nhân cơ hội tránh thoát, giây kế tiếp liền vọt tới trước mặt Diệp Căn Niên.

"Diệp Căn Niên, mày chết đi!"

*

Mùa đông nên trời nhanh tối, nhất là sâu trong núi lại càng tối nhanh hơn. Ánh trời chiều còn sót lại phủ lên mặt tuyết màu trắng bạc tạo nên lớp sa mỏng màu hồng, trải rộng ra xa, tạo thành một khung cảnh yên tĩnh rộng rãi.

Trong biệt thự rất yên tĩnh, Tiểu Mai vội vã dẫn theo bác sĩ từ bên ngoài vào đã cảm thấy thật sự là quá yên tĩnh rồi, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tuy rằng sáng nay, thiếu gia, phu nhân và tiểu thư đã ra khỏi cửa rồi, nhưng cũng không nên yên tĩnh như vậy chứ. Ít nhất, sao cô tiểu thư Y Đằng đó mới vừa trở lại đã âm ỉ không được an bình, bỗng dừng lại hiền lành như vậy?

Có chút lo lắng nhìn lên lầu, chỉ mong cô Diệp sẽ không nhận thiệt thòi nào từ trong tay cô ta.

"Bác sĩ Lane, mời đi hướng này." Tiểu Mai rất có trách nhiệm dẫn người đàn ông phía sau đi lên lầu, đến bây giờ cô vẫn không tin cô Diệp có bầu, mỗi ngày cô đều ở chung với cô ấy, tại sao lại không nhìn ra, thế mà tiểu thư Y Đằng vừa mới xuất hiện lại có thể nhận ra chứ?

Nghĩ đến Sở Nhược, trong lòng Tiểu Mai hung hăng khinh bỉ cô ta một trận, rõ ràng thật sự rất ngang ngược hống hách, còn cố tình thích giả dạng làm dáng vẻ uất ức, yếu đuối, còn y vào sự cưng chiều của Thành Minh mà hoành hành ngang ngược, không coi ai ra gì. Tên Thành Minh đó nhất định đã bị cận rất cao .

Cáo mượn oai hùm, một ngày nào đó sẽ bị người ta dạy dỗ một trận rất thảm. Tiểu Mai hận hận nghĩ.

Vừa ngẩng đầu, Tiểu Mai nhìn thấy cửa phòng Diệp Căn Niên đột nhiên mở ra, có hai bóng người đi ra từ bên trong, chính xác mà nói là ba.

Điều khiến cô không thể tưởng tượng được chính là, chuyện báo ứng vừa rồi cô vẫn luôn suy nghĩ đã ứng nghiệm trên người tiểu thư Y Đằng nhanh như vậy, cô không khỏi ngây ngốc nhìn mấy người đi ra từ bên trong, mà bác sĩ sau lưng cô càng khoa trương kêu một tiếng, sau đó ngậm miệng lại dưới ánh mắt tàn nhẫn của Thành Minh.

"Anh rất thông minh." Diệp Căn Niên cười liếc mắt nhìn Thành Minh một cái, nếu bác sĩ đó mà tiếp tục ầm ĩ nữa, cô cũng không ngại thưởng thêm mấy hoa văn bằng dao trên cổ cho Sở Nhược.

"Cô Diệp, cô không có khả năng đi ra ngoài, chỉ cần cô chịu buông Sở Nhược ra, tôi có thể bảo đảm chuyện vừa rồi tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa." Thành Minh nhíu lông mày, vững bước đi theo phía sau Diệp Căn Niên và Sở Nhược, trầm giọng nói.

Tất cả xảy ra quá nhanh cũng quá đột nhiên.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 122.2

Anh ta thừa nhận, là anh ta cố ý buông lỏng kiểm cặp Sở Nhược khi Diệp Cẩn Niên nói đến chuyện đứa nhỏ. Tin rằng không một ai có thể nghe người khác nói đứa nhỏ của mình là con hoang mà có thể giữ bình tĩnh được, anh ta cũng giống vậy.

Cho nên anh ta cố ý buông Sở Nhược ra, dĩ nhiên anh ta cũng có chừng mực sẽ bảo đảm sinh mạng của Diệp Cẩn Niên được an toàn, ít nhất trước khi thiếu gia ra lệnh, cô vẫn không thể chết.

Vậy mà chẳng ai nghĩ tới, Diệp Cẩn Niên có thể giữ chặt Sở Nhược trong vòng mấy giây ngắn ngủi, không chỉ có như thế, còn thuận tiện lấy đi cây súng đang giắt trên eo cô ta, sau đó tỉnh táo nói ‘xin tránh ra’ với anh ta.

Đây cũng là lần đầu tiên Thành Minh nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Diệp Cẩn Niên.

So với lúc cô vừa mới tới đây, hiện giờ cô đã gầy đi không ít, khuôn mặt khéo léo, da trắng nõn, cằm thật nhọn, màu sắc của đôi môi cũng rất nhạt, phác họa lên một hình cung nhàn nhạt. Mắt cô rất đẹp, trong suốt, óng ánh như Hắc Diệu Thạch, rất giống với Linda, nhưng so với cô ấy thì Diệp Cẩn Niên lại nhiều hơn mấy phần thần thái, tự tin, lưu loát, lộng lẫy và bất tuân, giờ phút này cô đang nhìn anh ta với vẻ mặt mang theo mấy phần khiêu

khích, hoàn toàn phơi bày hơi thở tươi mát ẩn giấu phía trong ra bên ngoài, có loại khí phách thu hút tầm mắt của người khác.

Trước đó, anh ta chỉ biết cô là một nhiệm vụ anh ta cần hoàn thành, là tình địch đã bị Sở Nhược nhanh chóng giết đi, là tiểu thư nhà họ Diệp bị thiếu gia chán ghét hay nói chính xác hơn là ghen tỵ.

Trong khoảng thời gian hai tháng bị giam lỏng trong biệt thự, cô vẫn luôn rất an tĩnh, bất kể là Lynda khiêu khích gây khó khăn, hay bị thiếu gia cho thuốc vào thức ăn, cô đều rất bình tĩnh tiếp nhận, khiến anh ta cho rằng cô là một người phụ nữ thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Bây giờ nhìn lại, đây chẳng qua chỉ là một biểu hiện giả tạo.

Từ động tác giữ chặt Sở Nhược gọn gàng linh mà xem, cô hoàn toàn không bị thuốc khống chế, mà giờ phút này đang kề lưỡi dao trên động mạch chủ của Sở Nhược, đúng lúc có thể nghiệm chứng rằng mấy tháng qua cô chưa từng an phận.

Có lẽ anh ta có thể hiểu nguyên nhân mà Nam Cung Minh Húc và Thiệu Tư Hữu vẫn một mực chung tình với cô rồi.

Đối với ánh mắt quan sát và đánh giá tỉ mỉ của Thành Minh, Diệp Căn Niên cũng không tính để ý tới, lưỡi dao kề sát trên động mạch của Sở Nhược, từ từ đi xuống cầu thang từng bước một, mỗi đi một bước, Tiểu Mai và bác sĩ đó lại rất tự giác lui về phía sau nhường một bước.

Lòng bàn tay có chút dinh dính, là do dính phải máu của Sở Nhược. Mỗi lần Sở Nhược có động tác nào đó không thành thật, cũng sẽ bị Diệp Căn Niên cứa một dao không chút lưu tình, trên chiếc cổ thon dài trắng nõn đã bị lưỡi dao ‘vẽ’ nên bốn năm vết thương chồng chất.

Thật ra thì trong khoảng thời gian không ra khỏi biệt thự được, Diệp Căn Niên vẫn chưa từng rảnh rỗi.

Kể từ lúc thức ăn bị hạ độc, Verney đã buông lỏng việc giám thị cô rất nhiều, cô từng thừa dịp Lynda cùng dì Văn đi dạo trong vườn hoa đã len vào phòng của cô ta để tìm kiếm công cụ có thể liên lạc với bên ngoài, nhưng dĩ nhiên là Flores độc ác không cho cô cơ hội, trong phòng Lynda chẳng có gì cả.

Nhưng mà cũng không thể nói là không thu hoạch được gì, nói thí dụ như, lưỡi dao sắc bén đang chống đỡ trên cổ Sở Nhược giờ phút này.

Ngày đó Diệp Căn Niên lấy đi một con dao cạo lông mày, sau đó giấu nó dọc theo khe hẹp phía sau chiếc gương trong phòng vệ sinh, để phòng ngộ nhờ.

Nếu không có nó, giờ phút này Diệp Căn Niên không thể nắm chặt sẽ khiêu khích Sở Nhược và sau đó sẽ chế ngự cô ta, còn có thể lấy đi cây súng trên eo cô ta.

"Cô Diệp, tin rằng trải qua hai tháng này cô cũng rất rõ ràng, thiếu gia vẫn không làm cô bị thương, chuyện vừa rồi chỉ là trường hợp ngoài ý muốn, tôi có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không có lần sau." Theo sát Diệp Căn Niên đi xuống lầu, Thành Minh lại lặp lại lần nữa.

Một màn thành khẩn như vậy, chỉ đổi lấy nụ cười lạnh của Diệp Căn Niên. Lại còn có lần sau nữa?

Nếu vừa rồi không có hành động đẩy cô của Sở Nhược, chỉ sợ bản thân cô cũng sẽ không cố ý chọc giận Sở Nhược, để cho cô ta tự chui đầu vào lưới. Nơi này là địa bàn của Flores, cô vẫn chưa ngốc đến mức không biết lượng sức mình như thế.

Nhưng cũng chính nhờ động tác này, khiến Diệp Căn Niên rõ ràng ý thức được tuy rằng lần này Sở Nhược không được như ý muốn, đợi đến khi bác sĩ xác nhận cô mang thai của, Sở Nhược nhất định sẽ không bỏ qua cô và đưa bé. Người ta là dao thớt, còn cô là cá, khi cô không nhìn thấy Thành

Minh cố ý buông lỏng Sở Nhược, muốn để mặc cho Sở Nhược đối phó cô sao.

Sở Nhược và cô đã sớm là một khối mắc không thể mở ra, cô ta sẽ không bỏ qua cho cô, cũng đồng nghĩa như vậy, cô cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Ép buộc Sở Nhược lui về phía sau, từ trong phòng ra đến sân vườn, Thành Minh cũng hết sức đi theo không rời một bước, sau lưng còn có tiểu Mai và người bác sĩ đó.

"Cô Diệp, bất kể như thế nào cô cũng không thể đi ra ngoài." Thành Minh lại tiến lên một bước: "Sở Nhược không có năng lực lớn như vậy để cho bọn họ thả cô rời đi, thiếu gia vẫn sẽ đưa cô trở về."

"Ha ha." Diệp Căn Niên không nhịn được cười ra tiếng, quả nhiên mỗi thành viên trong nhà Bố Nặc Tư đều là cao thủ nói láo không đỏ mặt nha, Flores mà thả cô về mới là lạ. Sức lực trên ngón tay sâu hơn lần nữa, đồng thời trên cổ Sở Nhược lại nhiều hơn một vết máu, dòng máu sền sệt chảy xuống theo cổ tay của cô, mùi vị ngai ngái khiến cô muốn nôn mửa, Diệp Căn Niên không bất ngờ khi bắt được vẻ tức giận trong đáy mắt Thành Minh.

Sở Nhược không thể, nhưng không phải là Thành Minh không thể.

Diệp Căn Niên rất rõ ràng lúc này có bao nhiêu tia bức xạ đang nhắm vào mình, nhưng chỉ cần Thành Minh không mở miệng thì cô tuyệt đối có thể an toàn. Flores không có ở đây, Thành Minh chính là người có địa vị cao nhất trong ngôi biệt thự này. Mà chỉ cần có Sở Nhược vẫn còn ở trong tay cô, Thành Minh sẽ không mở miệng được.

Thay vì ở ngòi chờ chết ở đây, cô thà đánh cuộc một lần, đánh cuộc Thành Minh không bỏ được Sở Nhược.

Một tay giữ lưỡi dao, một cái tay khác nhắm họng súng về phía tia bức xạ cô vô cùng quen thuộc, dùng khoảng chừng bốn viên đạn đã giải quyết xong cơ quan bức xạ ẩn núp trong bóng tối, sau khi tiếng súng bén nhọn vang lên, mấy phương hướng đều bốc lên những luồng khói đen.

Cô không sợ tiếng súng vang lên sẽ khiến ai đó chú ý, sau hai tháng quan sát, Diệp Căn Niên đã có thể xác định, trong ngôi biệt thự này, ngoại trừ dì Vãn, Lynda và bản thân cô là người thì cũng chỉ còn lại có mấy con cá vàng trong hồ cá, những thứ bảo vệ an toàn khác, đều là được điều khiển từ xa qua máy tính.

Dĩ nhiên, từ lúc cô ép buộc Sở Nhược đi ra biệt thự này trở đi, cũng đã bị người bên kia phát hiện, cho nên bây giờ, việc Diệp Căn Niên cần phải làm là nhất định phải rời đi trước khi bọn họ chạy tới đây.

Ở nhà họ Diệp, chỗ nhà để xe ở ngay hướng Tây Nam của biệt thự, ở đây cũng giống như vậy.

Nơi này hoàn toàn có thể được xưng tụng là một nơi làm giả theo nhà họ Diệp đẳng cấp cao, không chỉ có kết cấu kiến trúc tương tự, mà ngay cả những thứ vụn vặt nhỏ bé cũng đều muốn tốt hơn, nói ví dụ như chiếc Piano thủy tinh ở góc tường, khi còn bé cô nghịch ngợm khắc chữ lên, tất cả đều là không sai chút nào.

Cũng bởi vì như thế, Diệp Căn Niên mới có thể rất tự tin rằng cô có thể tìm được chìa khóa xe ở đâu. Mà cả đoạn đường này, cô nhìn như rất tùy ý hủy diệt cơ quan bức xạ bốn phía, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, tất cả đều vừa vặn bao trùm cả đoạn đường từ nhà để xe ra tới cửa.

Chỉ là, khi nắm chiếc chìa khóa lạnh lẽo trong tay, Diệp Căn Niên chợt ý thức được, tất cả những chuyện này đã quá thuận lợi rồi. Lấy được thành công quá mức dễ dàng, rất có thể biến thành một cuộc âm mưu có thiết kế trước.

Trong súng của Sở Nhược trong không nhiều không ít chỉ có 4 viên đạn, vừa lúc có thể phá huỷ tất cả xạ tuyến trên đoạn đường này, khiến cô không còn dư ra một viên nào để làm tổn thương người.

Trong nhà để xe chỉ có một chiếc xe cho nên chìa khóa cũng chỉ có một, không cần cô phí thời gian đi phân biệt chìa khoá này thuộc về chiếc xe nào.

Còn có người bác sĩ đó.

Mỗi một bác sĩ của gia tộc Bồ Nặc Tư thuốc đều phải trải qua huấn luyện tinh anh đặc biệt, với tư cách và năng lực của bọn họ, đều khó có khả năng nhìn thấy bắt có mà không khống chế được lớn tiếng hét to, mà tiếng vừa rồi đó không giống như hoảng sợ, ngược lại càng giống như là một ám hiệu, ám hiệu bắt đầu hành động.

Cho dù Thành Minh thật quan tâm đến Sở Nhược mà không tiếc tất cả, thì anh ta cũng nên hiểu một đạo lý, nếu để cho cô chạy, Sở Nhược sẽ bị chết thảm hại hơn trên tay của Flores, anh ta cũng giống vậy.

Mà câu nói ‘Nhanh nhất ngày mai thiếu gia và phu nhân mới trở về’ lúc đầu của Thành Minh, rất rõ ràng là kích thích cô nhất định phải động thủ.

Giả thiết Flores và dì Văn đều không ở đây, thì hai người có thể ra lệnh chính là Sở Nhược và Thành Minh, cô không thể nào ngồi chờ Sở Nhược muốn làm gì thì làm. Kiểm chế Sở Nhược rồi đến rời đi, đây là phản ứng kích động theo bản năng của một người làm mẹ.

Bỗng dưng Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên nhìn Thành Minh, khi đụng phải chút lo lắng trong mắt anh ta đồng thời đáy lòng cô cũng chợt lạnh.

Quả nhiên. . .

Trong đầu nháy mắt trống rỗng, thân thể cũng lần đầu tiên có phản ứng với trận biến cố này. Vốn dĩ động tác đang đến gần chiếc xe bỗng nhiên chuyển một cái, hai tay đồng thời đẩy Sở Nhược ra.

Đoàn——

Cùng thời khắc đó cũng vang lên tiếng đạn bắn vào thân xe, Diệp Căn Niên xoay người vọt đến sau xe, một bóng dáng đang đi vào từ ngoài nhà để xe, đã nghiệm chứng ất cả hoài nghi của cô.

Flores.

Áo khoác màu xanh dương, mái tóc ngắn màu vàng kim, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười tàn nhẫn, đôi mắt màu xanh dương khóa chặt Diệp Căn Niên đi ra từ sau xe, giọng nói lại mang theo mấy phần thưởng thức, khen: "Rất thông minh."

Diệp Căn Niên ném khẩu súng đã không còn đạn trong tay lên mặt đất, cười giễu cợt. Mỗi một bước đều tính toán rất tỉ mỉ, từ chuyện để Sở Nhược đi vào khiêu khích đến chuyện Thành Minh vô tình nhắc nhở, rồi lại đến mọi chuyện sau đó. Trừ Sở Nhược, Tiểu Mai, Thành Minh, bác sĩ, tất cả đều là diễn viên tốt. Mà Sở Nhược bị cô khống chế trong tay, cũng chỉ là một con cờ đáng buồn, phương hướng bắn tới của viên đạn đó, rõ ràng chính là muốn một phát bắn chết cô ta!

Lúc này, Sở Nhược vẫn còn duy trì dáng vẻ bị cô đẩy ra sau ngã nhào trên đất, ánh mắt cũng không thể tin nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thành Minh, khiếp sợ, chột hiều, đau đớn.

Diệp Căn Niên đưa cợt cong môi, rốt cuộc cô ta cũng nếm được cảm giác bị vứt bỏ vô tình, mùi vị từ thiên đường rơi xuống địa ngục rồi.

Cảm nhận được tầm mắt của Sở Nhược, Thành Minh khẽ nghiêng mặt không nhìn vào ánh mắt chất vấn của cô ta, cung kính đi tới bên cạnh

Flores: "Thiếu . . Gia."

Phía sau mỗi một chữ gọi ra là một năm đấm mạnh mẽ vung xuống.

Vẫn duy trì tư thế đứng yên kính cẩn, Thành Minh hơi cúi đầu không nhúc nhích, khoe miệng rịn ra tia máu, cam nguyện tiếp nhận trừng phạt của Flores, gò má anh ta bị chiếc nhẫn trên ngón tay Flores vạch ra một vết thương thật dài.

"Đáng tiếc cho chiếc xe của tôi." Flores liếc nhìn chiếc xe yêu thích bị lõm xuống do trúng một viên đạn, tròn mắt màu xanh dương quét qua Thành Minh mang theo vài phần cảnh cáo. Theo sắp xếp lúc trước của ông ta, một phát súng này nên do Thành Minh động thủ, nhưng bởi vì anh ta không nhẫn tâm ra tay với Sở Nhược nên suýt nữa đã phá hỏng kế hoạch.

"Cô Diệp có thai, thật sự là một tin tốt rất vui mừng." Flores Cảnh cáo nhìn Thành Minh một cái, sau đó nhìn về phía Diệp Căn Niên, con mắt màu xanh dương vẫn khoá chặt bụng cô như cũ. Lúc đầu, trong kế hoạch chỉ lợi dụng mẫu thuẫn giữa Sở Nhược và Diệp Căn Niên, không ngờ Diệp Căn Niên lại mang thai.

"Flores, rốt cuộc ông muốn làm gì?" Nếu như đã đi tới bước này, ai cũng không cần thiết phải khách sáo đối trá nữa, Diệp Căn Niên tựa vào trên xe, lạnh lùng hỏi.

"Điều tôi muốn rất nhiều, cô Diệp bằng lòng cho?" Flores cười khẽ, nụ cười không đạt đến đáy mắt màu xanh dương, "Trước đó tôi chỉ muốn cô Diệp ở lại làm bạn với dì Văn, nhưng cô Diệp lại không chịu nể mặt, nếu như tôi nói muốn đứa bé của cô Diệp, cô Diệp sẽ đồng ý sao?"

"Một đứa bé chưa thành hình, không có tác dụng gì với ông cả."

"Tạm thời không có, nhưng nếu nuôi lớn đứa bé của cô Diệp, sau đó để nó thừa kế tài sản của cha nó, cũng là một chuyện rất thú vị, nhưng điều

kiện tiên quyết là cha của đứa nhỏ này đã chết rồi."

Diệp Căn Niên không nói gì, nhú mày nhìn nụ cười sáng ngời trên khuôn mặt Flores, phân tích ý tứ của ông ta. Không phải là bị những lời nói không có dinh dưỡng vô căn cứ trong miệng ông ta hù dọa, mà là rõ ràng có khả năng không xảy ra, nhưng Flores lại cứ muốn nói vào lúc này, tình hình này giống như. . . Là đang kéo dài thời gian và chờ đợi cái gì đó.

Chờ đợi? Diệp Căn Niên nhăn mày lại.

"Cô Diệp. . ."

"Thiếu gia!" Ngay lúc Flores đang chuẩn bị mở miệng lần nữa, Thành Minh chợt tiến lên ngắt lời ông ta, cúi xuống nói câu gì đó với ông ta, khiến sắc mặt Flores chợt biến, ánh mắt hung ác nham hiểm của ông ta có chút không cam lòng xẹt qua cửa hông đang đóng thật chặt, cuối cùng, từ trong khoé môi mím chặt bật ra một chữ: "Đi."

"Dạ!" Thành Minh cung kính trả lời, đỡ Sở Nhược trước sau vẫn trừng mắt nhìn anh đi theo Flores sải bước đi ra ngoài, đi ngang qua bên cạnh Tiểu Mai thì nhỏ giọng dặn dò cô một câu gì đó.

Chờ ba người rời đi, Tiểu Mai đi tới bên cạnh Diệp Căn Niên, mỉm cười: "Cô Diệp, mời cô trở về." Nói xong, đi tới bên cạnh Diệp Căn Niên, dìu cô đi về phía cửa nhà để xe.

Đối với sức lực có chút cường chế của Tiểu Mai, Diệp Căn Niên cũng không cảm thấy bất ngờ, từ lúc mới bắt đầu cô đã biết, Flores sắp xếp người bên cạnh cô, bên ngoài không thể nào đơn giản và vô tội như vậy. Nhưng sắp đến cửa thì Diệp Căn Niên vẫn không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa hông mà Flores mới vừa chú ý tới.

Chắc chắn không phải là ảo giác, trong lúc Flores rời khỏi nhà để xe, cô xác định nơi đó còn truyền đến một tiếng động nhỏ.

Nơi đó, đang che giấu một người.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Hoàng hôn đúng hẹn lại tới, ánh tà dương yên lặng tại đường chân trời, không cam lòng buông thả ánh sáng cuối cùng trước khi rơi xuống, trải rộng màu sắc đẹp đẽ như máu ra cả vùng.

Diệp Cẩn Niên ngồi trên bệ cửa sổ to lớn, đầu dựa vào tường, hơi ngửa nhìn bầu trời đang dần dần tối tăm. Nhớ lúc mới tới nhà họ Thiệu, cô cũng thích ngồi trên bệ cửa sổ như thế này, yên tĩnh nhìn ánh trăng treo giữa không trung, rực rỡ mệnh mệnh.

Tay vẫn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên bụng, khoé môi Diệp Cẩn cong lên nụ cười yếu ớt. Sau khi Flores rời đi, cô đã bị Tiểu Mai mang về phòng, người bác sĩ đó đã kiểm tra cận kề cho cô. Không hổ là đứa bé của Diệp Cẩn Niên, cho dù ở trong hoàn cảnh ác liệt nhiều thay đổi như vậy, nhưng vẫn có thể ngoan cường lớn lên như cũ.

Sau lưng, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, không cần quay đầu lại Diệp Cẩn Niên cũng biết người đi vào là ai.

"Cô Diệp, bữa tối của cô đã chuẩn bị xong." Giọng nói của Tiểu Mai truyền đến.

"Cứ để đó đi, tôi vẫn chưa đói bụng." Diệp Cẩn Niên nhàn nhạt mở miệng, trong lúc đó những tia sáng cuối cùng cũng khuất dưới đường chân trời, trên bầu trời ánh trăng màu bạc đang dần dần hiện lên, ánh trăng vụn vặt đăm đăm rơi vào lòng bàn tay, giống như một tầng vải voan mềm mại.

Sau lưng hồi lâu vẫn không có tiếng trả lời, Diệp Căn Niên khẽ nhéo lông mày quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Mai, vẫn là gương mặt ngọt ngào như cũ, nhưng so với bình thường thì nhiều hơn mấy phần cảnh giác, hiển nhiên chuyện xảy ra lúc ban ngày đã khiến Tiểu Mai tăng thêm phòng bị với cô.

Trong phòng, mùi cơm chín nhàn nhạt vây quanh, khiến cái bụng trống trơn của Diệp Căn Niên cũng bắt đầu kháng nghị. Đi tới bên cạnh bàn đang bày bữa ăn tối, Diệp Căn Niên giơ tay múc một ngụm đũa canh đưa lên khóe miệng. Mùi vị quen thuộc trong chóp mũi chứng tỏ thành phần trong canh vẫn không thay đổi, xem ra Flores có suy nghĩ không muốn cô giữ lại đứa bé này.

"Tiểu Mai, khách bên ngoài là ai?" Cái muống trong tay lần nữa thả lại trong chén nhẹ nhàng khuấy động, Diệp Căn Niên tùy ý hỏi.

Cô thật tò mò, đến tột cùng là nhân vật gì có thể khiến cho sắc mặt của Flores có thể thay đổi nhanh như vậy, trong lòng cũng mơ hồ có một suy đoán. Nếu như thật sự là người đó, vậy có lẽ cô còn có thể đánh cược một lần nữa. Đứa bé này đã không thể nhận thêm tổn thương theo cô nữa rồi.

"Tiểu Mai không biết, nhiệm vụ của Tiểu Mai chỉ là chăm sóc cô ăn xong bữa ăn tối." Giọng nói của Tiểu Mai không hề có cảm xúc, trả lời một cách máy móc, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chén canh của Diệp Căn Niên.

Diệp Căn Niên bất mãn cau mày, dứt khoát vứt đũa ăn trong tay xuống bàn, ngẩng đầu hỏi: "Vậy Flores có nói đến, nếu tôi không ăn thì cô phải làm thế nào không?" Có Tiểu Mai nhìn, cô sẽ không có cơ hội phun ra.

"Thiếu gia không nói, thiếu gia chỉ dặn dò Tiểu Mai nhất định phải nhìn cô ăn xong." Tiểu Mai trả lời, nhưng đồng thời cũng dùng hành động chứng minh, nếu Diệp Căn Niên không ăn, cô vẫn sẽ trông giữ ở chỗ này.

"Được thôi." Diệp Căn Niên nói xong đứng lên, nhìn Tiểu Mai nhanh chóng ngăn cản trước mặt mình: "Bây giờ tôi vẫn chưa đói, chờ sau khi tôi gặp Flores xong sẽ trở về ăn."

"Hiện giờ thiếu gia đang có khách, cô Diệp hãy ăn bữa tối trước đi." Tiểu Mai cố chấp không chịu tránh ra, trong giọng nói cũng mang theo chút cứng rắn.

"Tránh ra." Đáy mắt Diệp Căn Niên dâng lên vẻ không kiên nhẫn.

"Hiện giờ thiếu gia thật sự không có cách nào gặp cô Diệp được." Cửa lại bị đẩy ra lần nữa, Thành Minh mặc một thân áo khoác màu đen chậm rãi đi vào từ bên ngoài, ánh mắt màu xanh dương nhạt quét qua chỗ hai người đang đứng giằng co giữa phòng, môi mỏng khẽ nhếch, "Nếu như cô Diệp có chuyện, Thành mỗi nguyện ý chuyển lời hộ."

Tiểu Mai nhìn thấy người tiến vào là Thành Minh, hơi hở phào nhẹ nhõm, tự giác tránh qua một bên.

"Tiểu Mai, cô ra ngoài trước đi, chắc bây giờ cô Diệp đã muốn ăn rồi." Thành Minh tùy ý đi lòng vòng trong phòng, sau đó xoay người nói.

"Vâng!" Tiểu Mai lập tức đáp một tiếng rồi rời đi, lúc đi không quên đóng chặt cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, Thành Minh nhanh chóng bưng mâm thức ăn trên bàn đi vào phòng vệ sinh, gọn gàng lưu loát đổ thức ăn trong chén, trong đĩa vào bồn cầu, xả nước, nhìn bọn chúng lăn lộn vào cống thoát nước, sau đó lại quay về bày biện lại như cũ, hơn nữa ở phía trên còn tỉ mỉ ngụy tạo ra dấu vết đã dùng bữa.

Diệp Căn Niên ngồi một bên lặng lẽ nhìn Thành Minh làm xong tất cả, trong mắt không có chút bất ngờ nào.

Cô tự nhận mình không phải là một người lương thiện gì, đối với người đã tổn thương mình cũng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, chứ nói chi là phải ra tay cứu giúp.

Chuyện xảy ra ở nhà để xe hồi chiều chỉ là nghìn cân treo sợi tóc, cô ra sức đẩy khiến Sở Nhược tránh được vận rủi bị Flores bắn chết. Khoản nợ Sở Nhược thiếu cô chắc chắn sẽ có ngày chấm dứt, mục đích cô làm như vậy chỉ vì để cho mình một con đường lui có lợi. Dưới tai nạn d/đ'l'q;d đột nhiên xảy ra, còn người thường mất đi khả năng phán đoán, cũng giống như Sở Nhược, chỉ thấy động tác Thành Minh đi về phía Flores, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ vẻ cầu xin trong mắt anh ta. Thành minh, đúng là vẫn còn luyến tiếc Sở Nhược.

Mà giờ khắc này, Thành Minh xuất hiện trong phòng cô, lại yên lặng giúp cô giải quyết hết phiền phức trước mắt, không thể nghi ngờ là đang dùng hành động nói với cô, phần ân tình cứu Sở Nhược lúc ban ngày, sẽ do Thành Minh anh ta nhận.

Sở Nhược là người phụ nữ có dáng ngoài dịu dàng mảnh mai nhưng lòng dạ lại độc ác, lại có một người như Thành Minh thật lòng bảo vệ, cô ta đã may mắn biết nhường nào. Đáng tiếc, ở trong mắt cô ta chỉ có mình Nam Cung Minh Húc.

Nhớ tới Nam Cung Minh Húc, ánh mắt Diệp Căn Niên hơi sẫm lại, có một số việc không phải cô không thừa nhận là có thể bị chối bỏ, thật ra thì cô đã bắt đầu tin lời nói của Nam Cung Minh Húc, chuyện mất tích năm đó, đúng là cha cô đã để mặc cho mọi nguyên nhân xảy ra thậm chí là tham dự vào, dẫn tới những chuyện xảy ra tiếp theo.

Nói đến hận, cô không quên những đau khổ đã quanh quẩn giữa sống chết, nhưng có lẽ là do sự thật chấn động, hoặc có lẽ là được Thiệu Tư Hữu cưng chiều, tóm lại là đã phai nhạt.

Nhất là sau khi biết bảo bối trong bụng này bất ngờ xuất hiện, thì những rối rắm lúc trước, tốc độ tiêu tan lại càng nhanh hơn.

Đây là bất ngờ cô chưa từng mong đợi, trước đây cô vẫn rất cẩn thận, không phải là không muốn có một đứa bé thuộc về bọn họ, mà bởi vì cô muốn cho Thiệu Tư Hữu một hạnh phúc hoàn mỹ nhất, nhưng nếu trời cao an bài chuyện bất ngờ này thay bọn họ, vậy cô nhất định sẽ dùng hết tất cả để bảo vệ.

"Cô Diệp mới vừa 'dùng xong' bữa ăn tối, không nên nghỉ ngơi quá sớm." Thành minh 'dọn dẹp' xong tất cả, thời gian dùng cơm cũng không còn nhiều lắm, vậy là đủ rồi, Thành Minh cười nhạt nhìn Diệp Căn Niên: "Bây giờ, Lynda và quản gia Verney đang ở bên ngoài giám sát các công nhân cài đặt lại cơ quan bức xạ, chỉ có một mình phu nhân ở trong phòng, ý kiến của tôi là cô không ngại qua bên đó ngồi một chút chứ?"

Ngón tay thon dài bưng những gì còn sót lại trên bàn ăn, động tác này không tổn hại đến phong độ của Thành Minh một chút nào, vững vàng đi ra cửa.

"Cám ơn, tôi sẽ đi." Diệp Căn Niên mỉm cười, nói cám ơn với bóng lưng anh ta, tuy rằng hiện giờ vẫn còn ở chung một nhà, nhưng chữ cảm ơn vẫn là lễ độ không nên thiếu.

Về phần dì Văn, lúc trước Flores có nói mời cô tới đây là bởi vì dì Văn thích náo nhiệt, ngược lại cô nên đi thăm hỏi bà một chút.

"Ta chỉ là không có thói quen thiếu người khác." Bước chân của Thành Minh dừng một chút, lạnh nhạt giải thích, trước khi kéo cửa ra lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Thiếu gia tiếp khách trong đại sảnh lâu một."

Nói xong, người đã nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Đầu tiên, Diệp Căn Niên ngấn ra, ngay sau đó nở nụ cười nhạt.

*

Trong đại sảnh, ánh đèn không tính là sáng ngời, được bao phủ bởi một tầng màu sắc ố vàng mang phong cách cổ xưa, lộ ra tang thương trang trọng theo năm tháng.

Trên chiếc ghế sa-lon ở vị trí chủ vị, có một ông cụ khoảng sáu mươi tuổi đang ngồi, mái tóc hoa râm, giữa đôi mắt màu xanh dương long lanh mà có hồn lảng đọng lại cơ trí khôn khéo sau khi trải qua thế sự tan thương, bờ môi mỏng khẽ mím, không giận mà uy.

Sau lưng ông có mấy người đứng thẳng tắp, ánh mắt và phong cách đều lạnh lùng, Flores đứng ở vị trí bên phải gần ông nhất, thay đổi thành dáng vẻ cung kính chứ không còn ngỗ ngược như thường ngày.

Trên ghế sa-lon phía bên trái, có một người đàn ông gần ba mươi tuổi đang ngồi, bờ môi thật mỏng mím chặt thành một đường, cả người lộ ra hơi thở cường thế, xa cách, người lạ chớ tiến gần, trong đôi mắt màu nâu lộ vẻ sắc bén

"Ông nội." Thân thể Flores hơi nghiêng về phía trước, cung kính hành lễ kêu ông lão ở ghế chủ vị, sau khi ông lão khẽ vuốt cằm, anh ta lại chuyển tầm mắt nhìn sang người đàn ông bên trái ông lão, khóe môi hơi vểnh, vươn tay về phía anh ta, nói: "Tổng giám đốc Nam Cung, ngưỡng mộ đã lâu."

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 123.2

Phòng của dì Vãn và phòng của Diệp Cẩn Niên chia nhau ở hai đầu của tầng một, dựa theo bố cục ở nhà họ Diệp, cũng coi như là phòng của Diệp Sóc, bên trong cũng bố trí tương tự nhau.

Có lẽ trước đó Thành Minh đã thông báo với dì Vãn , cho nên dì Vãn cũng không bất ngờ khi Diệp Cẩn Niên đến thăm, mặt mỉm cười bảo cô vào phòng, thuận tiện khách khí ngăn cản Tiểu Mai đi theo.

Nhưng Diệp Cẩn Niên nhìn ra được, dì Vãn có chút khẩn trương, từ động tác rót nước cho cô mà làm ướt khăn trải bàn cũng có thể nhìn ra được.

"Tôi vẫn chưa ăn cơm tối, hôm nay Flores có chuyện không thể tới đây, cô Diệp có thể cùng ăn với tôi được không." Lau nước trên bàn, dì Vãn mỉm cười nói.

"Cám ơn phu nhân." Diệp Cẩn Niên gật đầu nói cảm ơn. Khi cô vào cửa đã nhìn thấy chuẩn bị đủ một bàn thức ăn, vậy lúc này cô cũng không cần phải khách sáo.

Diệp Cẩn Niên xưng hô như vậy khiến ánh mắt dì Vãn có chút âm đạm, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, nhiệt tình lôi kéo Diệp Cẩn Niên ngồi ở bên bàn, dì Vãn chủ động gấp thức ăn, múc canh cho Diệp Cẩn Niên, sau đó có chút xin lỗi nói: "Là tôi nên cảm ơn cô đã chịu ăn cơm cùng tôi mới đúng, chuyện của Flores đã khiến cô chịu uất ức."

Diệp Căn Niên cười cười, trong lòng cô, Flores và dì Vân là hai chuyện khác nhau, hành động của Flores cũng không ảnh hưởng cảm giác tốt của Diệp Căn Niên với dì Vân, loại cảm giác tự nhiên dâng lên từ trong đáy lòng làm cô mỗi lần nhìn thấy dì Vân, cũng sẽ có loại cảm giác rất đặc biệt.

"Cô đã là phụ nữ có thai, nhất định phải chú ý dinh dưỡng, nếm thử một chút, những thứ này đều tốt với thân thể hiện giờ của cô." Dì Vân lại gấp thêm vài món ăn vào chén Diệp Căn Niên, dặn dò: "Mới hơn hai tháng, tất cả đều phải cẩn thận mới được, lúc này tôi nghe bác sĩ nói thân thể cô có chút yếu, phải nhanh chóng bồi bổ một chút, tôi đã dặn dò phòng bếp chuẩn bị chút thức ăn dành cho phụ nữ có thai. . . Còn phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, buông lỏng tâm tình, tình hôn nôn nghén bây giờ của cô sẽ rất khổ cực, lúc nghỉ ngơi nên lót nửa người trên sẽ khá hơn một chút , thỉnh thoảng cũng phải vận động thích hợp, phơi nắng mặt trời nhiều một chút, còn nữa khi tắm không nên ngâm quá 15 phút. . ."

Nhắc tới đề tài làm mẹ này, ánh mắt dì Vân nhìn về phía Diệp Căn Niên vừa có yêu thương vừa có vui mừng, thao thao bất tuyệt nói ra những điều không rõ chi tiết. Diệp Căn Niên vừa ăn vừa mỉm cười nghe, loại cảm giác này cô rất ưa thích, tuy rằng cô đi tới chỗ dì Vân là có mục đích, nhưng nghe lời nói ân cần của dì Vân, cô cũng không đành lòng cắt đứt.

Nhìn ngọn núi nhỏ trong chén càng ngày càng cao lên, Diệp Căn Niên có chút dở khóc dở cười. Thức ăn trên bàn đều là những thứ bình thường cô thích, cô không muốn bỏ qua ý tốt của dì Vân, nhưng mấy ngày qua Diệp Căn Niên đã cố ý ăn ít cơm đi, nên thân thể đã tập thành thói quen, chỉ cần ăn nhiều một chút là dạ dày sẽ không chịu được.

Vẫn luôn chú ý đến Diệp Căn Niên, dĩ nhiên dì Vân sẽ không bỏ qua nét mặt của cô, khóe môi mỉm cười có chút cứng nhắc, trở nên luống cuống: "Có phải những thức ăn này không hợp khẩu vị? Tôi cũng thật là, thăm . . ."

"Không phải vậy, phu nhân." Diệp Căn Niên vội vàng giải thích: "Chỉ là tôi có hơi no rồi, không có thói quen ăn quá nhiều, những thứ này đều là những món tôi rất thích."

"Thích là tốt rồi." Dì Văn hơi nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận đánh giá Diệp Căn Niên từ trên xuống dưới: "So với lúc mới tới, bây giờ cô đã gầy không ít, tôi sẽ nói với Flores, sau này sẽ qua bên này ăn cơm với tôi. Sau đó lại bảo bác sĩ đến kiểm tra thai một lần nữa."

"Cám ơn phu nhân, nhưng không cần phiền toái vậy đâu, tôi thật sự không có việc gì." Diệp Căn Niên từ chối nói. Nếu quả thật dễ dàng giống như lời dì Văn nói vậy, thì bà cũng cũng sẽ không chờ tới bây giờ mới nói.

Nghe Diệp Căn Niên từ chối nhã nhặn, dì Văn hơi xả môi, cười khố: "Xem ra cô đã đoán được, xế chiều hôm nay, người bên cửa hông chính là tôi."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, chuyện Flores buổi chiều, mục đích cũng chỉ là muốn buộc dì Văn xuất hiện, tuy rằng cô không tính là hiểu mối quan hệ này, nhưng có lẽ cũng đoán được một chút.

"Căn Niên... " Dì Văn hơi trầm lặng chốc lát, trong lúc lơ đãng cũng thay đổi xưng hô với Diệp Căn Niên, ngẩng đầu nhìn cô hỏi: "Nếu tôi có thể khuyên Flores không làm khó dễ con nữa, con có bằng lòng ở đây cùng tôi một khoản thời gian dài không?"

Mặc dù là hỏi thăm, nhưng khát vọng trong mắt dì Văn khiến Diệp Căn Niên cảm thấy lời từ chối treo ở khoé miệng trở nên hết sức khó khăn, nhưng. . .

"Căn Niên, con tới đây cũng đã hai, nhưng không có gì muốn hỏi tôi sao?" Không đợi Diệp Căn Niên trả lời, dì Văn lại lần nữa lên tiếng hỏi.

Diệp Căn Niên hơi cup mắt, trong đầu lần lượt suy nghĩ lại đủ mọi chuyện đã xảy ra từ khi đến đây, sau đó chậm rãi lắc đầu, căn môi nhẹ giọng nói ba chữ, "Thật xin lỗi."

Đáp án này, là cùng liên tục trả lời hai vấn đề của dì Vãn.

"Chỗ này và nơi tôi từng sống rất giống nhau, giống đến nỗi sáng sớm, tỉnh thoảng thức dậy, tôi còn cho rằng mình đang ở bên cạnh cha và chị gái. Nhưng cho dù nơi này có giống bao nhiêu đi chăng nữa, cuối cùng cũng không phải là nhà, cho nên dì Vãn, thật xin lỗi."

Lúc đầu, cô thật sự có rất nhiều rất nhiều thắc mắc muốn được trả lời, nhưng theo thời gian lắng đọng lại và tỉnh táo, những đáp án đó cũng từ từ trở nên không quan trọng. Về phần ở lại, cô quả thật rất muốn ở bên cạnh dì Vãn, cô cũng tin tưởng dì Vãn sẽ nói được làm được, nhưng cô không tin Flores.

Thấy đáy mắt dì Vãn ẩn chứa thất vọng, Diệp Căn Niên lại bổ sung một câu: "Nhưng mà tôi lại rất hoan nghênh phu nhân đến thành phố Kỳ Lâm."

"Được rồi, tôi hiểu." Dì Vãn gật đầu một cái, bà đã sớm biết đáp án này của Diệp Căn Niên, nhưng vẫn muốn hỏi thêm một câu, muốn ở bên cạnh Diệp Căn Niên lâu hơn một chút, cho dù là mỗi ngày gặp mặt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng khiến cho bà rất thỏa mãn: "Thời gian không còn sớm, bây giờ thân thể con cần nghỉ ngơi nhiều, về sớm một chút đi."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái đứng lên, từ lúc vào cửa, dì Vãn vẫn luôn nói chuyện, từ đầu đến cuối cô không có cơ hội nói ra mục đích mình tới đây, mà lúc này cô đã không có loại kích động muốn nói nữa.

Mới xoay người đi được mấy bước, dì Vãn lại Diệp Căn Niên một lần nữa.

"Qua tối nay, tôi sẽ nói cho con biết đường ra khỏi biệt thự." Nhìn nét mặt Diệp Cần Niên có chút kinh ngạc, dì Văn đứng dậy đi tới trước mặt cô, giơ tay lên nhẹ nhàng vén mái tóc rơi tán lạn trên trán cô ra sau tai, chột thoả mái nở nụ cười: "Nhưng điều kiện tiên quyết là, khi đó người kia vẫn còn ở lại trong biệt thự này. Tối nay, nghe nói mấy vị khách của Flores rất đặc biệt, trong đó có một người còn là đồng hương của chúng ta, đến từ thành phố Kỳ Lâm."

Ánh mắt Diệp Cần Niên đang rũ xuống bỗng dựng trợn to, có chút không dám tin tưởng nhìn khuôn mặt nở nụ cười của dì Văn, tay đang đặt trên bụng cũng có chút khẽ run.

Thành phố Kỳ Lâm, chẳng lẽ là Tư Hữu tới?

*

*

"Muốn đưa cô ấy đi? Chuyện này sợ là không được."

Trong đại sảnh, sau khi nghe xong lời nói của Nam Cung Minh Húc, Flores từ chối không chút do dự, thân thể ngồi trên ghế sa lon khẽ nghiêng về phía sau, hai chân tùy ý vén ở trước người, khóe miệng chứa đựng nụ cười mấy phần đùa cợt, không thềm quan tâm đến hơi thở tàn bạo trên người phía đối diện, tư thái ưu nhã giống như là một con Hắc Báo cao quý.

"Flores." Ngồi ở ghế chủ vị, Will cảnh cáo một tiếng, nhưng trong giọng nói cũng không có quá nhiều ý trách cứ, nếu như không phải là có nguyên nhân, ông cũng không muốn nhúng tay vào những chuyện của bọn nhỏ: "Cô Diệp đã được con mời tới làm khách đủ lâu rồi, người nhà của cô ấy rất lo lắng."

"Ông nội yên tâm, cô Diệp là khách quý của con, con tuyệt đối sẽ không thất lễ với cô ấy." Sau khi Will mở miệng, dáng vẻ kiêu ngạo của Flores hơi

thu lại mấy phần, khẽ nghiêm nghị: "Con nghĩ trong này dường như có chút hiểu lầm, con cũng không ép buộc cô Diệp ở lại."

"Không ép buộc? Chẳng lẽ là Căn Niên tự nguyện ở lại chỗ này sao?" Nam Cung Minh Húc cười lạnh thành tiếng, trong mắt lóe lên lạnh lẽo, bèn nhón bắn về phía khuôn mặt đang cười đến muốn đánh đòn của Flores: "Anh đã thừa nhận vợ tôi có ở chỗ này của anh, không nhận anh ép buộc cô ấy ở lại, vậy tôi có thể đưa cô ấy đi được rồi chứ?"

Anh ta ghét loại ánh mắt mang theo tà khí của Flores, cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ 'Vợ tôi', nhắc nhở với Flores về thân phận của Diệp Căn Niên, nhưng không ngờ sau một giây, Flores ngược lại cười đến càng thêm hài lòng.

"Xem ra là do tôi ở đây nên tin tức bị bế tắc, thế nhưng không nghe nói đến tổng giám đốc Nam Cung tái hôn. Vợ anh cũng không ở chỗ này, nhưng lại có vợ trước và người tình thì đều đang ở đây." Đôi môi mỏng khêu gợi của Flores khẽ nâng lên một độ cong, thấy Nam Cung Minh Húc d.đ/l;q'd muốn bắt đầu phản bác, trong mắt mang theo vài phần khiêu khích nói: "Mấy năm trước tôi có may mắn đi qua thành phố Kỳ Lâm một lần, rất đúng dịp nhặt được một phần bản thoả thuận, phía trên có chữ ký của tổng giám đốc Nam Cung và cô Diệp, xuất phát từ tình hình của hai vị, tôi đã cất nó vào tủ bảo hiểm. Không biết Tổng giám đốc Nam Cung có hứng thú liếc mắt nhìn một chút hay không?"

"Tai nạn xe cộ của Căn Niên có liên quan đến anh?" Vẻ mặt của Nam Cung Minh Húc vốn là âm trầm lập tức càng thêm khó coi, màu nâu trong mắt trở nên hung ác nham hiểm.

Đây là giải thích duy nhất anh ta có thể nghĩ tới. Một phần thoả thuận li hôn trong tay anh ta đã sớm bị anh ta tiêu huỷ, mà một phần còn lại cũng chính là phần Diệp Căn Niên lấy chẳng biết đi đâu trong lúc xảy ra tai nạn. Anh ta vốn tưởng rằng nó thất lạc ở hiện trường hỗn loạn của tai nạn xe,

nhưng bây giờ lại nghe nói ở trong tay Flores, không khỏi suy đoán một khả năng khác. Hoặc là bị người gây ra tai nạn cầm đi.

"Làm sao có thể có liên quan tới tôi?" Flores không giải thích được nhìn lại, mang theo vài phần buồn cười, lúc đó hẳn ta còn chưa quyết định có muốn Diệp Căn Niên chết hay không, chỉ có thể coi là Sở Nhược tự chủ trương: "Bản thân Tổng giám đốc Nam Cung gặp phải vận đào hoa sao còn muốn vu cáo lên người khác? Nếu như không tin, Sở Nhược cũng đang ở đây, anh có thể tự mình đi hỏi cô ta. . ."

"Đủ rồi Flores." Flores vốn muốn tiếp tục đề tài lại bị Will lạnh lùng quát ngừng, Flores nhún vai một cái, không nói thêm gì nữa.

Nam Cung Minh Húc âm thầm căn rắng, khi tin tức tai nạn ngày đó của Diệp Căn Niên truyền tới, anh ta đã hoài nghi tới Sở Nhược, nhưng màn hình giám sát ven đường đã bị người ta cố ý sửa đổi, hơn nữa mẹ anh ta còn làm chứng cho Sở Nhược, nói cô ta vẫn không hề rời khỏi nhà Nam Cung, mà lúc đó chính anh ta chỉ lo đắm chìm trong tự trách, áy náy và hối hận, chưa kịp suy nghĩ đây có phải là lời nói dối mà mẹ anh ta muốn bảo vệ Sở Nhược hay không?

Nếu quả thật là Sở Nhược, vậy khoản nợ anh ta thiếu Căn Niên lại sâu hơn mấy phần.

"Mặc kệ như thế nào, hôm nay tôi nhất định phải đưa cô ấy đi." Nghĩ như vậy, Nam Cung Minh Húc trầm giọng nói.

"Không được." Flores lần nữa lựa chọn từ chối, cho ra lý do khiến không chỉ là Nam Cung Minh Húc, ngay cả trong mắt Will cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc.

"Căn Niên đã có thai hai tháng, không thích hợp đi xa."

Lời vừa ra khỏi miệng, đáy mắt tinh nhuệ của Will nhanh chóng thoáng qua một ánh sáng lấp lánh, mà Nam Cung Minh Húc lại càng thêm dứt khoát mất tinh táo.

"Anh nói dối!"

"Có nói dối hay không, bác sĩ có thể chứng minh, tôi đã dám nói ra thì không sợ anh điều tra." Flores cười đến tà khí hài lòng, trong lúc Nam Cung Minh húc giận dữ, mấy người đàn ông áo đen sau lưng Flores đã tiến lên ngăn cản giữa anh ta và Flores.

"Ông nội, người phụ nữ có đứa nhỏ của con, chắc là sẽ không bị đưa đi chứ?" Không thèm quan tâm đến sự phẫn nộ của Nam Cung Minh Húc, Flores Nhìn về phía Will hỏi.

Will khẽ mím môi lại, cũng không đáp lời Flores, nhưng ý tứ cũng đã tương đối rõ ràng, đối với gia tộc Bồ Nặc Tư, con họ khác và con vợ cả đều có thể thừa kế gia tộc, tầm quan trọng của máu mủ không cần nói cũng biết.

Vì vậy, Nam Cung Minh Húc giận dữ, Flores hài lòng, Will lựa chọn im lặng.

Lúc này, một giọng nói trong veo đột ngột vang lên: "Xin lỗi anh họ Flores, sợ rằng tôi không thể mang thai con của anh rồi."

Nơi cửa cầu thang, một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi đi ra ngoài, tóc dài nửa bó lại, ánh mắt đen láy quét qua mỗi người phía dưới, hơi dừng lại trên mặt Nam Cung Minh Húc một chút, cuối cùng ngừng lại trên người Will, từng bước một đến gần: "Ông ngoại, còn nhận ra Nhạc Nhạc không?"

Lời nói vừa dứt, sau lưng có đồ vật gì đó chợt rơi xuống đất ‘choang’ một tiếng vỡ vụn một tảng lớn, mới vừa rồi Flores còn cười nói gió xuân bây giờ đã đổi sắc mặt, nhanh chóng đứng lên khỏi ghế salon sải bước vòng qua Diệp Căn Niên.

Mảnh vụn gốm sứ hỗn độn đầy đất, trong ngực Flores, thân thể yếu ớt của dì Văn hơi run rẩy, ánh mắt khóa chặt trên người Diệp Cần Niên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 124.1

Edit: Thu Lệ

Bóng đêm mịt mờ, hai chiếc xe hơi màu đen trước sau vững vàng chạy nhấp nhô trên dãy núi, sắp đến thung lũng, đầu mùa xuân đêm lạnh run, những cành cây thấp bé trĩu trĩu vẫn không thể đâm ra chồi non, chỉ yên lặng đứng hai bên đường, một cảnh tượng hoang liêu tiêu điều.

Hình như là bởi vì tuyết rơi bất ngờ nên đường núi khá trơn trượt, tốc độ của hai chiếc xe cũng rất chậm, trước sau giữ vững khoảng cách không gần không xa, trước đầu xe dưới ánh sáng có dấu hiệu hoa Tường Vi như ẩn như hiện dưới ánh đèn.

Bỗng nhiên ngay lúc đó xuất hiện một luồng ánh sáng trắng, một chiếc tải hàng mạnh mẽ lao ra từ đường nhỏ bên cạnh được một cành cây khô lẩn lộn che kín, đâm thẳng về phía trước, nhanh chóng xuyên qua giữa khe hở của hai chiếc xe.

Tài xế chiếc xe hơi phía sau lập tức cảnh giác dừng xe, tiếng thảng xe chói tai đâm rách cả màn đêm yên tĩnh, vang lên tiếng bèn nhọn trên đường núi, chiếc xe hơi nhanh chóng dừng lại cách chiếc xe tải không tới một mét.

"Ầm ——"

Một tiếng vang thật lớn, âm ầm ánh lửa ngất trời rọi sáng cả đường quốc lộ mờ tối trong núi, bỗng nhiên chiếc xe tải lao ra thế nhưng không chút

nào dừng lại đụng phải một chỗ khác của thân núi. Dưới ánh lửa dày đặc, khói bay lên cuồn cuộn, những mảnh vỡ cháy đen nằm giữa quốc lộ, khiến con đường trong núi bị chặn lại!

Cùng lúc đó, người vốn đang ẩn núp ở hai bên chỗ tối trong rừng rậm nhanh chóng đi ra, nhanh chóng vây quanh chiếc xe hơi bị buộc phải ngừng lại, trong ngọn lửa, một phần họng súng của Hắc Sâm(Hessen) nhắm ngay cửa xe hơi, một phần nhắm ngay vào—— một chiếc xe phía trước trong ánh lửa hừng hực.

Trên sườn núi cách đó không xa, hai người đàn ông đứng thẳng, cùng đưa ánh mắt về phía hiện trường giao thông có khói bay lên ngùn ngụt.

"Minh thiếu, xong rồi." Sau lưng, khóe môi của người áo đen nâng lên một nụ cười, nhìn về phía vẻ mặt nặng nề của Thành Minh nói, màu nâu tóc ngắn bị gió thổi trúng có chút rối loạn, ánh lửa chiếu sáng lên khuôn mặt không tính là trẻ tuổi nhưng lại tràn đầy khôn khéo, chính là quản gia biệt thự, Verney.

"Chưa chắc." Thành Minh nheo mắt lại, nhìn chiếc xe hơi nửa ngày không có bất kỳ phản ứng gì, tài xế có lẽ bị hơi nóng đánh thẳng vào mà ngất đi, vậy thì người ngồi trên ghế sau đâu?

"Thật kỳ lạ, Nam Cung Minh Húc thế nhưng lại không ngừng xe." Verney cũng lập tức phát hiện có điều không đúng, tại sao xảy ra chuyện mà xe của Nam Cung Minh Húc vẫn không quay đầu lại mà tuyệt tình đi mất, không vì chiếc xe sau gặp nạn mà dừng lại chút nào.

Thành Minh khẽ nhíu lông mày, ngay sau đó lại dẫn ra, phất tay, "Bảo bọn họ rút về đây đi, người ở bên trong không thể nào là Diệp Căn Niên."

"Sao có thể như vậy?" Verney không tin phản bác, trước biệt thự, bởi vì có Lão Thái Gia làm chỗ dựa, Nam Cung Minh Húc không phí sức đưa Diệp Căn Niên đi, sau đó anh ta giám thị suốt dọc đường, tận mắt nhìn

Diệp Căn Niên lên chiếc xe này. Người ở bên trong làm sao có thể không phải Diệp Căn Niên.

Thành Minh không nói gì, chỉ là ngưng mắt nhìn đốm lửa đang dần dần nhỏ xuống, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi không chút do dự của Thành Minh, Verney chần chờ một chút, vẫn là chưa từ bỏ ý định bước nhanh tới chiếc xe bị bao vây kia.

Nhìn thấy người đến là Verney, những người chung quanh cũng tự giác tránh ra một con đường.

Bởi vì sự cố trực diện, dưới bức xạ nhiệt nên tài xế đã lâm vào hôn mê, phía sau chỗ ngồi, người phụ nữ đang cuộn thành một khối cũng đang ngủ mê man.

Nhìn từ trên quần áo, quả thật chính là Diệp Căn Niên anh ta đã tận mắt nhìn thấy lên xe.

Verney thở phào nhẹ nhõm, trời mới biết nếu như đánh mất người, không biết thiếu gia sẽ xử phạt bọn họ như thế nào.

Bịch một cước đá văng cửa xe ra, vẻ mặt Verney mang theo mấy phần hài lòng:

"Cô nhỏ, thiếu gia cho mời." Sở dĩ thay đổi cách gọi, là bởi vì lúc ở trong biệt thự, Will đã tiếp nhận Diệp Căn Niên chính là Niên Nhạc Nhạc rồi, tuy rằng Verney cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng tôn chỉ trước sau như một của gia tộc Bồ Nặc Tư chính là phục tùng, nếu Lão Thái Gia đã nhận cô, thì một tiếng "Cô nhỏ" này nhất định phải gọi .

Một hồi lâu sau, người ở bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào.

Verney khẽ chê cười, phân phó những người khác tiến lên đỡ người ngồi phía sau xe ra ngoài: "Cô nhỏ. . ."

Đột nhiên tiếng nói mắc kẹt trong cổ họng, Verney dùng sức chớp mắt mấy cái, mượn ánh lửa hồng hồng cẩn thận quan sát ‘Diệp Căn Niên’ đang nhắm nghiền hai mắt được người ta đỡ ra ngoài, có khuôn mặt tương tự bảy phần, ít đi mấy phần lạnh nhạt tự tin, nhưng lại nhiều hơn mấy phần trẻ trung non nớt.

Verney kinh hãi, bật thốt lên: "Lynda?"

*

*

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ chính trên lầu hai của biệt thự, bác sĩ bận rộn vây quanh bên người phụ nữ đang ngủ mê man, cẩn thận tỉ mỉ tiến hành nhiều kiểm tra rườm rà, vốn dĩ không khí đã rất khẩn trương, giữa tiếng nước nổ thật thấp càng thêm khẩn trương hơn.

Cuối cùng màn kiểm tra khá dài cũng kết thúc, mấy người bác sĩ liếc mắt nhìn nhau.

"Phu nhân như thế nào?" Tiểu Mai vẫn chờ ở cửa nhìn dì Văn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt có chút bận tâm hỏi. Tuy rằng thân thể của phu nhân vẫn không tốt, nhưng tình huống bỗng dưng hôn mê cũng đã xảy ra một lần chừng mấy tháng trước.

"Cảm xúc của phu nhân bị chấn động quá lớn, hẳn là bị chuyện gì đó gây ra, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng nghỉ ngơi một thời gian ngắn là được rồi." Một trong những bác sĩ đó trả lời, trong mắt rõ ràng có chút buồn lòng. Địa vị của phu nhân Văn cực kỳ đặc biệt, nếu thật có gì ngoài ý muốn, mấy người bọn họ nhất định phải bồi thường bằng tính mạng, thật may là, không có việc gì.

Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm, khoát khoát tay với mấy bác sĩ ý bảo bọn họ đi ra ngoài, vừa đóng cửa lại, trong phòng lập tức an tĩnh không ít, chỉ có tiếng khóc thật thấp vẫn còn tiếp tục.

"Lynda, đừng nữa khóc." Tiểu Mai có chút bất đắc dĩ nhíu nhíu mày, nhìn "Lynda" đang nằm trên giường vẫn không ngừng khóc như cũ nói. Thân thể yếu ớt có chút run rẩy, mái tóc dài phủ xuống vai có chút xoắn xếch, nửa bên mặt chôn vào cũi chỏ, chỉ lộ ra một ít đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ, bị nước mắt tẩy đến sáng sáng.

Tiểu Mai không khỏi thở dài nói: "Lynda, thiếu gia và Lão Thái Gia đã đi ra ngoài, quản gia Verney cũng có chuyện không ở đây, em phải chăm sóc tốt cho phu nhân, không được khóc nữa, biết không."

'Lynda' nằm ở mép giường vẫn duy trì tư thế như vừa rồi, khi tiểu Mai khuyên thì khéo léo gạt đầu một cái, ngược đôi mắt đầy hơi nước nhìn dì Vân đang hôn mê một cái, rất đáng thương.

Tiểu Mai thở dài, Lynda ở cạnh phu nhân vẫn được sung ái, tính tình cũng rất mềm mại, trừ thiếu gia ra, cho dù là Thành Minh cô cũng không để vào mắt, nhưng cuối cùng chỉ là đứa bé được cưng chiều quá thành hư, phu nhân vừa bệnh, đã mềm yếu đến khiến người ta không hận nổi.

"Chăm sóc phu nhân, tôi đi xuống lầu dưới xem một chút." Tiểu Mai nói xong, nhìn thấy Lynda hiểu chuyện gạt đầu, mới xoay người đi ra ngoài. Những bác sĩ kia vẫn còn ở lầu dưới, cô phải hỏi thăm một số chi tiết cần phải chú ý.

Cửa phòng khép lại, 'Lynda' vẫn chôn mặt thật sâu dưới ra giường, một hồi lâu mới từ từ nâng lên, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Mắt vẫn có chút sưng như cũ, thời gian chôn mặt dưới giường hơi dài nên cảm bị ép có vết đỏ nhàn nhạt, sắc môi nhạt nhẽo nhưng nụ cười lại sáng rỡ.

Chính là Diệp Căn Niên mất tích ở trong xe!

Mấy tháng qua Diệp Căn Niên gầy đi không ít, nên thân hình có chút tương tự với Lynda, cô mượn chuyện khóc thút thít che khuất mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt giống hệt như Lynda, từ đầu đến cuối đều ngồi ở mép giường, lại che giấu chiều cao của cô không giống với Lynda. Nhờ vào đó mê hoặc tất cả ánh mắt của mọi người.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 124.2

Edit: Thu Lệ

Muốn chứng minh cô là Niên Nhạc Nhạc, cũng không có gì là khó khăn. Tuy những ngày tháng Niên Nhạc Nhạc sống ở gia tộc Bồ Nặc Tư không được bao lâu, nhưng rất nhiều bí mật gia tộc nội bộ chỉ có người thừa kế mới có thể hiểu rõ, cô vẫn biết rõ một chút, hơn nữa biểu hiện của Niên Nhạc Nhạc trong lúc đặc huấn, không rõ chi tiết, thuật lại những chuyện mình đã từng trải qua, đối với người nào mà nói cũng rất dễ dàng.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, người thống lĩnh của gia tộc này có bằng lòng tin tưởng hay không.

Mà hiển nhiên, Will đã vui lòng tin tưởng cô, thậm chí Diệp Căn Niên cảm thấy, thật ra là Will vì muốn chứng minh chuyện này nên mới tới, bởi vì mấy người ông ấy mang tới, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút liên lạc với Niên Nhạc Nhạc, ví dụ như Phi Kỳ.

Đối với Phi Kỳ, phần lớn ấn tượng của Diệp Căn Niên chính là thiếu nữ om sòm suốt ngày đi theo phía sau cô trong học việc Y Nhĩ, mái tóc quấn màu vàng, đôi con ngươi màu xanh biếc, tuổi trẻ lại tràn đầy sức sống.

Trước đây cô cho rằng Phi Kỳ là người của Hoắc Nhĩ Khắc, nhưng hôm nay mới biết, có lẽ cô ta là người do Will phái tới. Không thể nói là khổ sở, dù sao từ lúc vừa mới bắt đầu Diệp Căn Niên cũng biết mục đích của cô ta không đơn thuần. Từ đầu đến cuối, Quý Thừa Hi gì đó đều có phong cách

của riêng mình, phần thư mời lúc đó cũng giống vậy, tuy rằng cô chỉ tùy ý xem một chút, cũng đã nhớ khác biệt, huống chi là cả ngày mù quáng sùng bái bọn học sinh.

Nếu mọi người đều nhận được gì đó, sao có trong thời gian đã qua giờ dùng cơm bị người ta giẫm đạp đến chật vật như vậy? Phi Kỳ được lén lút đưa đến học viện Y Nhĩ, ngoài trừ cô ấy ra thì không có bạn học khác nào nguyện ý đến gần Diệp Căn Niên, đối với chuyện này, Diệp Căn Niên cũng không gạt bỏ, bởi vì như thế cô sẽ được yên tĩnh rất nhiều, nhưng cũng không chứng tỏ cô sẽ thích bị người ta tính kế.

Sợ rằng không ai có can đảm đón nhận một chiếc máy theo dõi ở bên cạnh mình lâu dài với tình hữu nghị được, Phi Kỳ không phải bạn bè, điều này Diệp Căn Niên đã hiểu rõ từ sớm.

Về phần cuối cùng khiến Will tin tưởng cô, phải nhờ vào người đàn ông gọi mình một tiếng “Chị nhỏ”, Diệp Căn Niên không biết tên của anh ta, nhưng cô nhớ người này từng xuất hiện trong bữa tiệc mừng thọ của Thiệu Thiên Ngạo, còn đưa cho cô một khẩu súng jiwurezha màu bạc. Cũng vào lúc đó, cô biết quan hệ của Niên Nhạc Nhạc và gia tộc Bồ Nặc Tư. Nếu Will vẫn theo dõi Niên Nhạc Nhạc từ đầu đến cuối, vậy ông ấy nhất định hiểu rõ, cô đã dùng khẩu súng ấy may mắn thoát hiểm không chỉ một lần.

Quả nhiên, khi cô nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, đầu tiên người nọ chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó ánh mắt dịu dàng không ít, cung kính cúi đầu: "Có thể đến giúp chị nhỏ, là vinh hạnh của tôi." Nhiều hơn một chữ xưng hô đơn giản, cũng đã cho Will đáp án.

Cô là Niên Nhạc Nhạc, từ lúc Will gọi ra cái tên này trở đi, thì cô cũng đã mang trên đầu mình một cái mũ người thừa kế của gia tộc Bồ Nặc Tư, đây cũng là lợi thế tốt nhất để cô rời khỏi biệt thự này.

Dĩ nhiên, cuối cùng người lên xe rời đi, không phải là cô, mà là Lynda.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nếu Dì Vãn đã cam kết sẽ đưa cô rời đi, dĩ nhiên cô sẽ không mạo hiểm lựa chọn cùng rời đi với Nam Cung Minh Húc.

Chỉ là Diệp Căn Niên không ngờ, Dì Vãn sẽ cùng mình không mưu mà hợp, thừa dịp hỗn loạn lúc ngã bệnh, bắt Lynda giả trang thành cô.

Lynda sợ hãi Flores bao nhiêu, từ ngày đầu tiên Diệp Căn Niên nhìn thấy cô ta cũng đã rất rõ ràng. Mà Dì Vãn lại có thể khiến cho cô ta cam tâm tình nguyện thay thế cô lên xe, điều này làm cho Diệp Căn Niên bắt đầu xem kỹ lại vị trưởng bối dễ gần này lần nữa.

Là phần tự tin trong lòng quá mức mạnh mẽ, mới có thể để mặc cho cô nhìn Dì Vãn thành bộ dạng bệnh tật ốm yếu, hay là bởi vì bản năng muốn đối gạt cô, không muốn để cô nhìn thấy rõ một số chuyện gì đó?

Nếu rời khỏi đây là chuyện dễ dàng như vậy, thì tại sao người ở trước mắt này chưa bao giờ xuất hiện trong thế giới của cô?

Nghĩ như vậy, trong mắt Diệp Căn Niên liền nhiều hơn một chút cảm xúc nghi vấn, vừa vịn chạm vào ánh mắt của Dì Vãn cũng đang nhìn về phía cô.

"Dọn dẹp một chút rời đi thôi." Dì Vãn nhìn vào ánh mắt mang theo vài phần phức tạp của Diệp Căn Niên, sau một hồi trầm mặc, trực tiếp rút kim đang ghim trên mu bàn tay, đi ra cổng.

Sau lưng, Diệp Căn Niên khẽ cười khổ.

*

*

Bóng đêm tối dần.

Flores bị Will gọi đi, Verney và Thành Minh cũng đã đi ra cửa bắt ‘Diệp Căn Niên’, căn biệt thự mới vừa rồi còn náo nhiệt, giờ phút này có vẻ hết sức vắng lặng.

Diệp Căn Niên đi theo sau lưng Dì Văn, đi qua những nơi quen thuộc trong biệt thự một lát, cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng chứa đồ xem ra đã bỏ từ lâu.

Động tác của Dì Văn rất nhuần nhuyễn, cẩn thận di chuyển tủ sách trong góc tường, vén thảm lên lộ ra một chiếc chìa khóa có hình dáng đặc biệt, sau đó, mở tủ bảo hiểm trong góc khuất.

Mượn ánh đèn mờ mờ, Diệp Căn Niên thấy bên trong trống rỗng.

Ai sẽ nghĩ tới, một tủ bảo hiểm không bình thường chút nào, lại là kết nối với một lối đi!

Nơi này được xây dựng theo bố cục của nhà họ Diệp, như vậy nhà họ Diệp. . . .

"Nhà họ Diệp cũng có một con đường như vậy, chỉ là sau đó bị cha con ra lệnh chặn lại." Nhìn ra nghi vấn của Diệp Căn Niên, Dì Văn mở miệng nói, sau đó kéo tay Diệp Căn Niên: "Đi thôi, tôi đưa con ra ngoài."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, đi vào theo Dì Văn.

Sở dĩ cô lựa chọn dùng Lynda thay thế mình, điều kiện tiên quyết chính là Dì Văn nói cho cô biết, bà biết rõ làm sao rời đi biệt thự này.

“Cạch”. Dì Văn lục lọi một hồi trên tường, rốt cuộc tìm được chốt mở, thấp sáng ánh đèn mờ mờ trên tường, chiếu sáng cả đường hầm.

Lối đi đóng kín không nhìn thấy nơi cuối, nơi xa giống như một cái động to đen ngòm, giống miệng của một con mãnh thú trong đêm tối. Khiến

Diệp Căn Niên có chút không thoải mái nhú lông mày.

"Nơi này thường cách một đoạn sẽ có một lối rẽ, con đi theo sau lưng tôi là được." Dì Văn nhẹ nhàng nói.

Mỗi khi đi qua một đoạn, Dì Văn sẽ chuyển một hướng, sau đó dẫn đầu đi tới thắp sáng một chiếc đèn trên tường, ánh sáng yếu ớt này không đủ để cho hai người thấy rõ đường dưới chân, cho nên hai người đi vô cùng chậm chạp.

"Có phải con rất khó hiểu khi tôi đối xử với Lynda như vậy?" Đi một lát, sắc mặt Dì Văn rõ ràng trắng hơn lúc nãy mấy phần, lại mang theo nụ cười nhàn nhạt quay đầu nhìn về Diệp Căn Niên.

"Dì tên là Lâm Đạt." Diệp Căn Niên cũng nhìn lại, thật ra thì từ lúc Dì Văn bảo Lynda thay cô lên xe thì cô đã biết, Dì Văn cũng hiểu rõ Lynda chỉ là Niên Niên giả

"Đúng vậy, Lâm Đạt." Dì Văn cười khẽ, khóe môi nhuộm mấy phần khổ sở: "Tựa như con nói, nơi này có giống đi nữa cũng không phải là nhà, chỉ là thỉnh thoảng đối gặt mình một chút, có chút ít còn hơn không mà thôi."

"Vậy tại sao dì nhất định phải đối gặt mình?" Không chịu được khống chế, Diệp Căn Niên bật thốt lên hỏi. Tại sao phải đối xử với một người biết rõ là ảo tưởng cũng không đi tìm cô.

Dì Văn ngẩn ra, sau đó cười khổ lắc đầu, ân oán của đời trước ai có thể nói rõ được, huống chi, bà còn có Flores.

Mà Diệp Căn Niên hỏi ra miệng đồng thời cũng đã hối hận, thân phận của Dì Văn không khó đoán, loại thân thiết theo bản năng đã cho cô lời giải thích tốt nhất, mà câu hỏi của cô, cũng chỉ là thêm làm khó mà thôi.

"Xin lỗi. . ." Diệp Căn Niên rũ mắt nhẹ nhàng nói.

"Là tôi nên xin lỗi mới đúng!" Dì Văn thở dài, nhìn Diệp Căn Niên rũ mắt tràn đầy đau lòng: "Bởi vì một số cổ phần của nhà họ Diệp ở Nhật Bản, là do tôi mang tới Bồ Nặc Tư . . ."

Nghe được lời nói của Dì Văn, Diệp Căn Niên bỗng chốc ngãng đầu, không thể tin nhìn Dì Văn, trong đầu không ngừng thoáng qua các loại khả năng, nhưng rất nhanh, những suy tính này đều bị ném ra sau đầu, lực chú ý cũng bị một chuyện khác hấp dẫn.

Sâu trong lối đi hẹp, thế nhưng có một tia sáng từ bên kia xuyên qua.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Bỗng dừng dừng bước chân lại, Diệp Căn Niên quay đầu nhìn về Dì Văn hỏi thăm: "Nơi này còn có những người khác biết?"

Sắc mặt của dì Văn cũng biến thành nghiêm túc, nhiều năm trước, sau khi bà rời khỏi thành phố Kỳ Lâm, vì nhớ nhung con gái còn nhỏ nên đã bắt chước kết cấu của nhà Tổ họ Diệp để xây dựng nên biệt thự này, ngay cả Flores cũng không hiểu rõ bí mật trong đó, chứ đừng nói chi là những người khác, chỉ ngoại trừ. . .

"Lynda từng nhìn thấy dì dùng một lần, nhưng đáng lẽ không phải là cô ấy mới đúng." Dì Văn nghĩ rồi nói ra, từ lần bệnh nặng trước, Lynda vẫn ở lại bên cạnh chăm sóc bà, trong một lần lơ đãng bị cô ta thấy.

Mới vừa rồi Lynda bị Diệp Căn Niên làm cho Nam Cung Minh Húc mang đi, bây giờ có lẽ đã bị Flores phát hiện, nhìn về mặt thời gian, cũng sẽ không tới đây nhanh như vậy.

Lynda?

Diệp Căn Niên chợt nhớ lại trước đây không lâu, Lynda từng khiêu khích mình, chỉ có cô ta mới biết rời khỏi đây như thế nào thôi, lúc ấy cô cho rằng Lynda chỉ đang giận lấy nên tùy tiện nói một chút, thì ra là có nguyên nhân này ở bên trong.

Dì Văn sẽ không tùy tiện nói cho người khác biết về con đường này, nhưng Lynda thì chưa chắc, rõ ràng, con đường này đã không còn an toàn nữa.

Phía trước mơ hồ có ánh đèn pin nhỏ nhẹ đung đưa, giống như ánh nến chập chờn trong gió, nhưng nơi này là lối đi khép kín, tại sao có thể tồn tại gió được? Nhìn bóng tối trong góc không tản ra được, trái tim Diệp Căn Niên chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành: "Chúng ta lui về trước đã."

"Có phải là tổng giám đốc Nam Cung không?" Dì Văn do dự hỏi một câu, trước khi Nam Cung Minh Húc đi, bà từng thông báo cho cậu ta chờ ở phía bên kia, có phải do bọn họ gấp gáp quá cho nên tiến vào?

Đi đường này đã coi như là đánh cuộc được ăn cả ngã về không, nếu bây giờ lui về, Flores tuyệt đối sẽ không nường tay với Diệp Căn Niên.

Cái gọi là tình thế nóng lòng sẽ bị loạn, Dì Văn hoàn toàn không phát hiện loại suy đoán này không Logic đến cỡ nào, Lynda và Nam Cung Minh Húc cùng rời đi, trong thời gian giống nhau, Lynda sẽ không tới đây, Nam Cung Minh húc dĩ nhiên cũng không thể.

Chỉ là, Diệp Căn Niên đã không còn thời gian giải thích, kéo tay Dì Văn đi ngược lại nơi lúc này, tiếng bước chân hơi nặng trong thông đạo kích lên tiếng vang giống như là sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, từng vòng từng vòng lượn quanh nơi sau trong lòng, sau đó, sau lưng chợt truyền đến tiếng cười khẽ:

"Diệp Căn Niên, đi vội vã như vậy làm cái gì?"

*

*

Đêm, dần dần dày đặc.

Chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy xuống núi, đến khúc quanh về thành phố trên quốc lộ, trực tiếp lái thẳng hướng về thành phố, khi đến trạm xăng dầu dọc đường, dừng lại trước một trụ xăng chờ đổ xăng. Trên xe mấy người xuống xe đi vào cửa hàng tiện lợi 24h gần đó, sau hai phút, lại lên xe rời đi.

Mới vừa khởi động, chiếc xe Porsche màu xám tro theo sát phía sau lập tức đuổi theo kịp, còn có mấy người bước nhanh vào trong cửa hàng tiện lợi dò xét một vòng, cho đến khi không phát hiện người khả nghi xuống xe, mới rồ rít rời đi.

Mà trong chiếc xe vừa mới đổ xăng xong, một đôi tròng mắt đen tinh táo nhìn những người đó rút lui hết, mới lấy điện thoại di động ra bấm gọi đi: "Tư hữu, những người đó đã đi rồi."

*

*

"Diệp Căn Niên, a, không đúng, bây giờ tôi phải gọi cô một tiếng Niên Nhạc Nhạc rồi." Trong bóng tối, một người phụ nữ từ từ bước ra, cô ta mặc bộ đồ công sở màu đen bó sát buộc vòng quanh vóc người mảnh khảnh, trên tay quấn băng vải, tóc dài cột tại sau ót, rút đi vẻ nhu nhược thường ngày, bên môi chứa đựng một nụ cười lạnh lùng: "Cô đoán xem, giả như lần này cô lại chết trong tay tôi, thì cô có cơ hội sống lại một lần nữa không?"

Diệp Căn Niên nheo lại mắt Sở Nhược đang từ từ đến gần, tinh táo tính toán cục diện lúc này, từ trong góc có bốn người đi ra cũng nhanh chóng vây quanh hai người, bất kể là từ hành động hay đến hơi thở, đều không đơn giản.

Quả nhiên là báo ứng kiếp này, ban ngày cô mới cứu người phụ nữ này, bây giờ báo ứng đã lập tức tìm tới cửa.

Khi Sở Nhược đi ra Dì Văn cũng đồng thời bước lên một bước, chắn trước người Diệp Căn Niên, đây cũng là nguyên nhân cố ý đi theo Diệp Căn Niên, giả như thật bị người của Flores phát hiện, cố kỵ có bà ở đây, nguy hiểm của Diệp Căn Niên sẽ giảm xuống rất nhiều.

Khi thấy rõ người đi ra là Sở Nhược, không đợi Diệp Căn Niên mở miệng, Dì Văn liền kinh ngạc ra tiếng. "Y Đăng Nhược?"

"Phu nhân, rất vinh hạnh vì bà còn nhớ tôi." Sở Nhược mông môi, rất là cung kính hành lễ với Dì Văn: "Nếu như bây giờ bà muốn trở về, bọn họ sẽ để cho bà đi."

"Cô là người nhà Y Đăng, nếu Lynda đã nói cho cô biết con đường bí mật này, vậy cũng có nói cho cô biết thân phận của nó ở đây là gì chứ?" Dì Văn cười lạnh, cầm ngược tay Diệp Căn Niên, thấp giọng giải thích với Diệp Căn Niên một câu: "Lynda là con gái nuôi nhà Y Đăng."

Diệp Căn Niên hiểu rõ gật đầu, quả nhiên, Flores đặc biệt tin tưởng nhà Y Đăng, Thành Minh, Sở Nhược còn có Lynda, đều được tuyển chọn từ nhà Y Đăng.

"Không sai, là thể thân của Diệp Căn Niên, Lynda còn nói cho tôi biết, thiếu gia Flores cũng không biết đến con đường mật đạo này." Sở Nhược cười như không cười nhìn hai người, "Nếu phu nhân không muốn đi, vậy thì đừng đi, vừa đúng mẹ con đi chung một đường."

"Cô dám!" Dì Văn tức giận trách mắng, đôi lấy một tiếng hừ lạnh khinh thường của Sở Nhược, khẽ giơ tay, bốn người đồng thời tiến tới gần hai người.

"Sở Nhược, ân oán giữa hai chúng ta không cần kéo người khác vào." Diệp Căn Niên nhìn Sở Nhược rút đi về mặt nguyệt trang, nhàn nhạt mở miệng, không biến sắc đưa Dì Văn ra sau lưng mình: "Cô cũng không muốn đắc tội với Flores, không phải sao?"

"Vốn dĩ tôi cũng không muốn, nhưng nếu thật sự để cho bà ấy đi, ngày nào đó vì để cho bà ấy vui vẻ mà Flores kết liễu tôi, chẳng phải tôi rất oan uổng hay sao?" Sở Nhược nhún vai cười lạnh nói, sau đó nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút: "Được rồi Diệp Căn Niên, tôi phí miệng lưỡi với cô nhiều như vậy cũng chính là muốn cho cô biết rõ, có kéo dài thời gian nữa cũng như không, bây giờ Minh Húc cũng đã sắp lên máy bay rồi, cô cho rằng sau khi thừa nhận mình chính là Niên Nhạc Nhạc, thì anh ta còn có thể tiếp tục xen vào chuyện của sô nữa sao?"

"Dĩ nhiên, cô cũng không còn cơ hội làm Niên Nhạc Nhạc tiếp nữa rồi, thân thể của con nhóc kia cũng không sống qua khỏi tôi nay." Nói như vậy, trong mắt Sở Nhược thoáng qua vẻ ác độc, nhìn về phía mấy người kia mở miệng: "Trước hết, hãy loại bỏ tên nghiệt chủng trong bụng cô ta, sống chết mặc kệ!"

Mấy người nghe được mệnh lệnh, bắt đầu từ từ thu nhỏ vòng vây lại, dĩ nhiên trước đó Sở Nhược đã từng dặn dò bọn họ, không có ai tùy tiện tiến lên, mà là cẩn thận thống nhất bước chân từ từ thu hẹp bao vây, chờ cơ hội tiến lên.

Nắm tay Dì Vãn, Diệp Căn Niên lui từng bước một về phía sau, cho đến hai người đều dựa lưng vào trên vách tường mới dừng lại, sau đó giống như là khoan tay chịu trói cụp mắt xuống, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ cô đang suy nghĩ gì.

Khoảng cách càng ngày càng gần, thậm chí có thể bị bắt được tiếng hít thở của đối phương, rốt cuộc, tay của một người trong đó thử đưa về phía Diệp Căn Niên, bỗng nhiên mạnh mẽ đánh về phía bụng Diệp Căn Niên.

Chính là vào lúc này!

Diệp Căn Niên bỗng chốc mở mắt, hiện ra ánh sáng lạnh trong tròng mắt! Cùng lúc đó, Dì Vãn vẫn đứng bên cạnh cô ra tay trước, nhắc chân

quét về phía người đang tấn công Diệp Căn Niên.

Tất cả mọi người coi Diệp Căn Niên là kẻ địch lớn, nên không để quá nhiều lực chú ý lên thân thể vẫn hình dáng ốm yếu xuất hiện trước mặt mọi người của Dì Văn, cho tới dưới tình huống này, tất cả mọi người đều giật mình, mà thừa dịp khoảng không này, đã đủ cho Diệp Căn Niên nhanh chóng tránh được một cú đánh mạnh mẽ này.

Ánh lạnh hiện ra, sát khí lạnh thấu xương bắn ra tán loạn từ trong tay Diệp Căn Niên, lại ngoài dự đoán không phải tấn công về phía người nào trong bốn bọn họ, mà là. . . Đền trên tường.

Choang ——

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên cùng với đó là bóng tối bao phủ xuống xuống , mật đạo vốn dĩ mờ tối trong nháy mắt lọt vào tối đen như mực trong.

Lấy tinh chế động, tất cả tấn công đều dừng lại một thoáng.

Tay Diệp Căn Niên và Dì Văn giao nhau có chút âm ướt, vội vàng truyền cho nhau chút tin tức vào giữa lòng bàn tay, nhờ vậy mới lấy được phần ăn ý này, nếu như thất bại, hậu quả không cần nói cũng biết.

Dĩ nhiên, đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

“Tách”! Trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên một ánh lửa. Là một trong bốn người đốt sáng bằng bật lửa. Mà một giây tiếp theo, điều anh ta nhìn thấy chính là khuôn mặt chưa nụ cười quý dị, khóe mắt khép lại khẽ cong lên, giống như là đang cười nhạo hành vi của anh ta. Ngay sau đó, là trước ngực đau nhức, cùng với cuối cùng là hiện ra ánh sáng màu đỏ của chiếc dao găm, tất nhiên, đó là máu của mình. . .

Trong mật đạo, ánh sáng lóe lên ngăn ngủ rồi sau đó lại lâm vào bóng tối, trong không khí bắt đầu có mùi ngai ngái của máu lan tràn, mãnh mẽ kích thích thần kinh người ta.

Trong lúc người đó ngã xuống, Diệp Căn Niên đồng thời nhanh chóng nghiêng người tránh né tấn công từ phí khác, trong bóng tối cố gắng hết sức giấu giếm hơi thở của mình.

Bóng tối và ánh sáng đánh vào thị giác, theo bản năng con người sẽ nhắm mắt lại. Mà cô chính là lợi dụng gián đoạn ngăn ngủ này loại trừ đi người đã đốt lên ánh lửa đó.

"Đáng chết, giết cô ta cho tôi!" Tiếng hét giận dữ Sở Nhược vang lên trong mật đạo. Tấn công gần như vậy quá mức bất lợi với cô ta, nếu không phải bởi vì ban ngày đã bị Flores đoạt mất cây súng lục tùy thân, cộng thêm Thành Minh luôn theo dõi như bị trúng tà, cô ta cũng không cần phí sức như vậy. Đáng chết, đều do người phụ nữ Diệp Căn Niên này gây họa!

Có vết xe đổ vừa rồi, sẽ không còn ai ngu ngốc lên tiếng tiết lộ vị trí của mình, đáp lại Sở Nhược, chỉ có tiếng vọng lại kéo dài trong mật đạo.

Mất đi thị giác phán đoán, dưới tình huống này những giác quan khác sẽ trở nên tương đối nhạy cảm.

Ở gia tộc Bồ Nặc Tư, từng người được đề cử thừa kế đều sẽ tiếp nhận kiểu cường độ huấn luyện giác quan này, mà Diệp Căn Niên càng là người nổi bật trong đó.

Trong mật đạo chợt yên tĩnh lại, giống như âm thanh một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Một cơn gió lạnh truyền tới sau lưng, mang theo sát khí lạnh thấu xương, Diệp Căn Niên nghiêng người lắc qua, chuẩn xác giữ chặt cổ tay của anh ta. Dao găm lóe ánh lạnh trực tiếp đâm vào xương sườn của anh ta. Cùng

lúc đó, nơi khoảng cách chưa đủ một mét, tiếng xé gió bắt đầu khởi động, một công kích khác tràn đầy sát khí đã khởi động.

Diệp Căn Niên cả kinh, cô nhớ rõ, đó là vị trí của Dì Văn.

Không chút do dự, dao găm vốn đã cận kề thân thể của người đó bỗng thay đổi phương hướng, ngăn cản tấn công của một người trong đó thay Dì Văn.

Tiếng dao găm đâm rách da thịt vang lên lẫn lộn với tiếng kêu rên thật thấp của người đàn ông, máu đặc dính nhuồn đầy lòng bàn tay, tản ra mùi vị làm người ta muốn nôn mửa.

Mà ở trong này, một tiếng xương vỡ vụn nhỏ đã hoàn toàn bị che kín, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập của mấy người.

Bởi vì động tác này của Diệp Căn Niên, mới khiến người kia dễ dàng thoát ra khỏi khống chế của cô, cũng bởi do vị trí khá xa nên đòn tấn công kia của Diệp Căn Niên chỉ làm một trong hai người tấn công Dì Văn bị thương nặng chứ không đủ để trí mạng.

Thay đổi vị trí lẫn nhau, Diệp Căn Niên lui về bên cạnh Dì Văn.

Trong không khí càng ngày càng nặng mùi máu tươi khiến hô hấp của Diệp Căn Niên có chút nặng nề, trong bóng tối, ánh sáng trong trong con ngươi lóe lên u lãnh bén nhọn, coi như trừ đi Sở Nhược, cục diện một chết một thương, ít nhất còn phải diệt trừ một người nữa mới được.

Diệp Căn Niên đến gần, Dì Văn lập tức cảm thấy Diệp Căn Niên khác thường, thân thể căng thẳng khác thường khiến cho bà có chút không yên lòng muốn ngăn chặn trước người Diệp Căn Niên, lại bị Diệp Căn Niên đột nhiên đưa cánh tay trái ra ngăn cản, cùng lúc đó, cảm thấy thân thể Diệp Căn Niên chấn động mạnh một cái, bà cả kinh cũng không dám làm bừa.

Cũng chính nhờ một động tác như vậy, làm cho đối phương nhạy bén tìm được cơ hội, tấn công về phía Diệp Căn Niên.

Vừa mới tấn công một vòng, Diệp Căn Niên gắt gao cắn răng, tập trung tinh thần đối phó với thế tấn công của đối phương, nhưng cơn đau nhức truyền đến từ tay trái đã bắt đầu ảnh hưởng đến phán đoán của cô, dẫn đến sơ ý một chút bị con dao của đối phương đã thương cánh tay trái hành động bất tiện.

Dưới tình thế cấp bách, Diệp Căn Niên xoay khuỷu tay mạnh mẽ tấn công vào xương sườn của anh ta, thừa dịp anh tan bị đau rút về tay, đầu đối hung hăng tấn công lên đỉnh đầu, cán dao nặng nề chém lên gáy anh ta.

Theo tiếng đối phương nặng nề ngã xuống đất, Diệp Căn Niên giơ tay lên lau đi mồ hôi đã chảy đến khóe mắt. Còn có hai. . .

Từ từ mở mắt nhìn về phía bên kia mật đạo một cái, Diệp Căn Niên chợt có chút tự giễu, cô vậy mà gửi gắm hi vọng vào người đó.

Tay trái đau đớn bứt rứt lan tràn toàn thân, vì đánh với hai người kia thay Dì Vãn, cô bỏ qua cơ hội giết chết đối phương, nhưng cô buông tha không có nghĩa là đối phương sẽ thu tay lại, tiếng động đó bị che giấu dưới tiếng kêu và tiếng xương cốt vỡ vụn, xuất xứ từ cổ tay trái bị thương của cô, mà chính động tác ngăn cản Dì Vãn vừa rồi, không thể nghi ngờ là khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng.

Trên trán rỉ ra mồ hôi lạnh ngưng tụ lại, chảy xuống theo gương mặt. Diệp Căn Niên cố gắng hết sức nhìn được tiếng rên sắp tràn ra khỏi miệng, khiến cơn đau lan tràn ra toàn thân, cuối cùng dần dần hỗn hợp với cơn đau bén nhọn dưới bụng.

Mỗi một động tác đều mạnh mẽ dứt khoát, quyết không dây dưa dài dòng.

Hai chọi ba, nếu là bình thường, Diệp Căn Niên rất tự tin liều mạng, nhưng giờ phút này bụng đau nhói đã càng ngày càng rõ ràng, cô không thể mạo hiểm.

Hình như là phát hiện Diệp Căn Niên không tập trung, khi hai người còn lại tấn công lên lần nữa, động tác rõ ràng mạnh mẽ hơn rất nhiều, liên tiếp mất hai thủ hạ, Sở Nhược cũng không để ý đến cánh tay bị thương của mình mà cùng gia nhập vào.

Chiến đấu mấy phen, thể lực của Diệp Căn Niên đã sớm gần như cực hạn. Bụng đau đến hơi choáng váng, cảm giác buồn nôn khiến Diệp Căn Niên hung hăng cắn chặt răng, trong đầu choáng váng từng mảng. Loại đau đớn này, từng tồn tại trên bàn mổ, thân thể cô đã trải qua.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống, cho dù nhắm mắt lại trong bóng tối, Diệp Căn Niên cảm nhận vị mặn chát tràn vào trong mắt, sau đó hóa thành nước mắt cùng nhau chảy xuống.

Trong lòng, đã trở nên tuyệt vọng.

Một lần đánh trả cuối cùng, Diệp Căn Niên hung hăng đâm dao găm vào ngực của người phía bên trái, đau đớn đã biến đòn tấn công kế tiếp thành một loại bản năng chết lặng, trong thoáng chốc giống như cảm thấy có một luồng ánh sáng xuyên qua đôi mắt đang khép chặt, đó là màu máu đỏ tươi.

"Diệp Căn Niên mày chết đi!" Bóng tối đánh úp lại, cô nghe được tiếng hét cuồng loạn của Sở Nhược.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 126

Edit: Thu Lệ

Khi Diệp Cẩn Niên tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường xa lạ, bên tai mơ hồ có tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, đập vào mắt, là một không gian trắng chói mắt như tuyết.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Cẩn Niên chính là kiểm tra bụng của mình, ngay sau đó an tâm nở nụ cười trên đôi môi tái nhợt.

Ông trời phù hộ, đứa bé vẫn còn ở đó.

Diệp Cẩn Niên thở phào nhẹ nhõm.

Trong hốc mắt chợt dâng lên một nỗi chua xót khó tả, trong lòng thật sự cảm động và cảm ơn, đã từng ném trái mùi vị mất đi một lần, cô mãnh liệt hy vọng và yêu mến đứa bé không dễ gì có được này, cô yêu đứa bé này, đứa bé của cô và Thiệu Tư Hữu.

Tay phải thận trọng vuốt ve trên bụng, cảm thụ may mắn sống sót sau tai nạn này.

Theo động tác này của cô, ống truyền dịch trong suốt thật dài treo ngược ở trước mặt cô lung lay mấy cái, ngay tiếp theo trên mu bàn tay phải có chút nhói đau.

"Tỉnh tỉnh!" Bên cạnh khẽ vang lên tiếng hô vui mừng, tiếp đó trước mặt Diệp Căn Niên bỗng tối sầm, giữa không trung rơi xuống một cái ôm thật chặt: "Ôi chao, Nhạc Nhạc bảo bối, em hù chết bọn chị rồi."

Giọng nói mềm mại xinh đẹp ôm trong ngực, sau khi ôm xong, Ân đại mỹ nhân theo thói quen vung mái tóc quấn màu nâu của mình lên, mở miệng cười, dưới sự kích động đã đổi lại cách gọi trước kia của Niên Nhạc Nhạc, nếu không phải vết thương bên tay trái đang nhắc nhở, Diệp Căn Niên suýt chút nữa tưởng mình đã trở lại thân thể của Niên Nhạc Nhạc.

Sau lưng Ân Dao, Diệp Căn Niên cũng đang rất vui mừng.

"Chị, Ân Dao?" Diệp Căn Niên nháy nháy mắt, cong môi lên nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói mang theo chút khàn khàn do mới tỉnh.

Ân Dao và Diệp Căn Niên cùng nhau đỡ Diệp Căn Niên ngồi dậy, sau lưng kê một cái gối mềm nhạo báng mà nói cười: "Trước đó, bác sĩ đẹp trai nói em nhanh nhất phải đến buổi tối mới có thể tỉnh lại, bây giờ mới buổi trưa, xem ra anh rể lạnh lùng trong bệnh viện cũng chỉ là lang băm nha."

Lúc này Diệp Căn Niên mới phát hiện mình đã được đón về bệnh viện Ái Anh của thành phố Kỳ Lâm, đối với chuyện xảy ra trước khi hôn mê, ấn tượng của cô có chút mơ hồ, mơ hồ nhớ Sở Nhược mắng cuồng loạn, còn có một lồng ngực ấm áp thiết thực, nhưng mà bây giờ tỉnh lại có thể nhìn thấy chị gái và Ân Dao, cũng bày tỏ mình đã an toàn.

"Em đã ngủ hai ngày rồi, uống nước trước đi." Diệp Căn Niên rót chén nước ấm đưa đến khóe miệng Diệp Căn Niên, "Tư Hữu vẫn còn ở bên nước A, trong khoảng thời gian này khổ cực cho cậu ấy rồi."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, trên tay trái đã bị băng bó một lớp thạch cao thật dày, những vết thương khác trên người cũng đều được xử lý xong, có lẽ là bởi vì cả người tỉnh táo lại nên chỉ hơi nhúc nhích, Diệp Căn Niên

đã cảm thấy rất đau, liền dứt khoát dựa vào tay Diệp Cận Nhiên uống vài ngụm.

"Nhóc con ngốc, gầy nhiều như vậy." Để ly xuống, Diệp Cận Nhiên đau lòng nhìn mặt em gái mình rõ ràng gầy xuống, có chút giận trách sờ sờ đầu Diệp Cận Nhiên.

Diệp Cận Nhiên cong môi cười yếu ớt, có chút xin lỗi nhìn cô.

Từ lúc bị bắt đi đến giờ đã qua ba tháng, cuối cùng cũng trở lại cuộc sống của mình, vui sướng đến nỗi giống như một giấc mơ không chân thật, mỗi một động tác cũng sẽ làm cho đáy lòng cảm thấy ấm áp.

Chỉ là, khi một bó đồ tươi đựng vào tầm mắt, Diệp Cận Nhiên ngược lại thật sửng sốt một chút.

Trên tủ giường để bình hoa thủy tinh, đóa hoa hồng đỏ tươi ướm át dưới ánh mặt trời sau giữa trưa thật rực rỡ, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

"Bảo bối Nhạc Nhạc đói bụng không?" Thấy Diệp Cận Nhiên nhìn chăm chăm vào bó hoa mất hồn, Ân Dao cọt tới cười hỏi: "Chị đi mua cho em chút cháo, có đặc biệt muốn ăn gì không?"

"Gì cũng được!" Diệp Cận Nhiên trả lời, suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: "Ở đây chị gái quen quen thuộc hơn, hay là để chị đi đi."

"Vậy hãy để cho Ân Dao ở cùng với em, đừng ngủ trước, chị sẽ trở lại nhanh thôi." Diệp Cận Nhiên nghe vậy, lập tức nói, sau đó trao đổi một ánh mắt với Ân Dao, xoay người đi ra ngoài.

"Chị biết bảo bối Nhạc Nhạc muốn tiếp xúc nhiều với chị mà." Ân Dao cười hì hì bắt cái ghế ngồi ở bên giường, đưa tay giúp dịch dịch góc chăn giúp cô, phát hiện Diệp Cận Nhiên vẫn nhìn mình chăm chăm, trên mặt lộ ra

mấy phần chột dạ, yếu ớt nói: "Cái đó, em mới tỉnh, không thể nói quá nhiều nha."

Diệp Căn Niên có chút buồn cười nhìn Ân Dao rõ ràng đây là hành động không muốn để cho cô đặt câu hỏi, cô cố ý để chị gái đi, cũng bởi vì có mấy lời không hy vọng hỏi trước mặt chị gái, nói thí dụ như dì Vãn.

"Ân Dao, những người đi cùng với em đâu?" Vẻ mặt nghiêm túc, Diệp Căn Niên hỏi.

Nụ cười trên mặt Ân Dao nhất thời trở nên có chút cứng ngắc, chần chờ nhìn Diệp Căn Niên, Diệp Căn Niên cũng nhàn nhạt nhìn lại, kiên trì trong mắt khiến Ân Dao khẽ thở dài một cái, một hồi lâu, miễn cưỡng mở miệng: "Phu nhân Vãn không cùng trở về thành phố Kỳ Lâm, mà là trở về chỗ của Flores, lúc bà ấy rời đi không bị tổn hại gì, Flores cũng không làm khó gì bà ấy. . ."

Diệp Căn Niên gật đầu một cái, đây là một kết quả đã sớm đoán được, nhưng giờ phút này nghe được đáp án, tâm tình vẫn còn có chút xuống thấp, trong lòng dì Vãn, rốt cuộc vẫn là Flores quan trọng hơn.

Nhìn thấy Diệp Căn Niên vẫn nhìn mình như cũ, Ân Dao cụp bả vai bất đắc dĩ tiếp tục mở miệng: "Sở Nhược bị thương không nhẹ, tạm thời bị nhốt bên Long Việt, Long Việt nói, chờ thân thể em khá hơn sẽ để đích thân em đến xử lý."

Diệp Căn Niên lại gật đầu, ân oán của cô và Sở Nhược nên để hai người tự giải quyết, người bị nhốt trong tay Long Việt, cô rất yên tâm.

"Còn mấy người làm em bị thương, ba chết, một bị thương, tất cả đều bị đưa đến chỗ Flores." Thấy Diệp Căn Niên vẫn đang nhìn mình, Ân Dao dứt khoát uốn éo xoay mặt đi, lầm bầm nói.

Lời này thật khiến Diệp Căn Niên chột nhớ tới ánh mắt đau xót của Thành Minh lúc cô uy hiếp Sở Ngược, thay vì rơi vào tay Flores, còn không bằng chết sáng khoái sớm một chút, nghĩ đến cũng đúng, bởi vì biết rõ điểm này, cho nên bọn họ mới cố ý an bài thế này.

Dĩ nhiên, bọn họ trở lại bên cạnh Flores là bị thương, tàn phế, sống hay chết, cũng đã không còn trong phạm vi quan tâm của Diệp Căn Niên nữa rồi.

Hỏi xong ‘tất cả’ tung tích của mọi người, Diệp Căn Niên mới thu hồi ánh mắt, lười biếng tựa vào giường bắt đầu an tĩnh hưởng thụ ánh mặt trời thoải mái sau giữa trưa.

Ân Dao yên lặng chờ nửa ngày không nghe thấy Diệp Căn Niên nói chuyện, xác định cô không có ý định hỏi nữa, mới len lén thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường.

"Muốn nghe âm nhạc." An tĩnh một lát, Diệp Căn Niên chột mở miệng.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô từng nghe thấy một giai điệu hết sức quen thuộc, là bản nhạc kịch——《 Vừa gặp đã yêu 》 mà trước kia cô và Thiệu Tư Hữu đã từng đi xem. Chỉ là đã được sửa đổi, không còn cao vút mạnh mẽ chấn động lòng người như trước kia nữa, mà trở thành nhẹ nhàng trợ giúp cho giấc ngủ.

Đột nhiên câu nói này khiến Ân Dao sợ hết hồn, sau đó vỗ ngực một cái đứng lên, đi qua căn phòng bên cạnh: "Em thật sự có nghe được hả? Lúc em hôn mê cứ ngân nga ca khúc này mãi, bác sĩ bảo bọn chị thỉnh thoảng để cho em nghe."

"Dạ." Diệp Căn Niên đáp một tiếng nhắm mắt lại, khi đó cô cho rằng đứa bé này sẽ không giữ được, tuyệt vọng nghĩ đến Tư Hữu là tất cả động lực để cô kiên trì.

Tay phủ lên bụng khê nhô ra, độ cong bên môi mở rộng, bảo bảo, mẹ nhớ ba con rồi phải làm sao đây?

Nhìn Diệp Căn Niên giống như là ngủ thiếp đi, nét mặt cười đùa của Ân Dao dần dần thu lại, thả nhẹ động tác đi tới bên cửa sổ, sau lưng, Diệp Căn Niên từ từ mở mắt ra, canh chừng bóng lưng của cô, lại quay đầu liếc nhìn bình hoa hồng xinh đẹp trên bệ cửa sổ, như có điều suy nghĩ.

*

*

Thân thể của Diệp Căn Niên từng bị thương rất nặng trong trận tai nạn ô tô, ba tháng đầu lại sống bên cạnh Flores, tinh thần vẫn rất áp lực. Từ hôm tỉnh lại trở đi, rất nhiều tật xấu ẩn mà không phát liền rồi rít từng chút, ở trong bệnh viện điều dưỡng hơn nửa tháng, bụng dần nhô lên rõ ràng, thân thể lại càng gầy thêm rõ ràng, thấy thế Ân Dao và Diệp Căn lại càng thêm đau lòng, mỗi ngày đổi thay đổi rất nhiều cách để bổ sung dinh dưỡng cho cô.

Trải qua mấy tháng trị liệu, hai mắt của Diệp Dương đã hoàn toàn hồi phục, chỉ là vào giữa trưa phải đeo kính râm khi ra cửa, mỗi ngày cậu đều đi theo Diệp Sóc đến bệnh viện thăm Diệp Căn Niên, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt phù hợp tuổi tác của một đứa trẻ nên có, cũng làm cho người dì Diệp Căn Niên yêu thích không buông tay.

Đối với chuyện của dì Vãn, Diệp Sóc trốn tránh, Diệp Căn Niên cũng có ý định cho qua để tài này, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, chỉ là có mấy lần Diệp Căn Niên tỉnh ngủ nhìn thấy ánh mắt của cha đang nhìn mình, kiểu ánh mắt như đang nhìn xuyên qua khuôn mặt tương tự để tưởng niệm một người khác, khiến Diệp Căn Niên biết, cha cô cũng không thoải mái như vẻ ngoài của ông.

Thiệu Tư Hữu đang ở nước Anh, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, lúc đầu, Ân Dao còn có chút lo lắng cho Diệp Căn Niên,

nhưng mỗi lần nhắc tới Diệp Căn Niên chỉ nhàn nhạt cong môi lên, không có ý định hỏi tới.

Chuyện ích lợi duy nhất từ cuộc bắt cóc lần này đã rơi vào tay chị gái Diệp Căn Niên là Diệp Căn Nhiên, quan hệ giữa cô và Toàn Hạo rõ ràng đã dịu đi, nụ cười trên mặt cũng càng thấy nhiều hơn, lúc một nhà ba người ở chung một chỗ đều khiến Ân Dao lấy ra cười giỡn nhạo báng, dáng vẻ hoà thuận vui vẻ khiến Diệp Căn Niên rất vui mừng.

Cứ như vậy trôi qua nửa tháng, Diệp Căn Niên vẫn dùng thủ đoạn vừa đấm vừa xoa, khiến bác sĩ đẹp trai trong miệng Ân Dao bảo đảm với những người khác, lấy được sự cho phép đến chỗ Ân Long gặp mặt Sở Nhược, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có người đẹp nhà họ Ân đi cùng.

Vẫn là chung cư không tầm thường chút nào đó, chỉ khác biệt là lần này Diệp Căn Niên được đích thân Long Hi đón vào tổng bộ ‘Ân Long’, so với lần trước bị người ta bịt mắt đưa vào, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Cột đá màu trắng có khắc hoa văn hình rồng, hai hàng ghế trống chỗ ngồi được xếp đặt chỉnh tề, tất cả đều được bố trí như lúc đầu, chỉ là lần này, không có người thiếu niên tái nhợt, nằm tư thế ngủ lười biếng trên ghế bị ánh đèn bao trùm.

"Cô chờ chút, anh tôi rất nhanh sẽ tới." Quý Thừa Hi, cũng chính là Long Hi bây giờ, dẫn hai người Diệp Căn Niên đến chỗ ngồi bên cạnh, nói.

Diệp Căn Niên gật đầu, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, Diệp Căn Niên chỉ có thể coi là gặp Long Việt một lần, ngày đó anh đứng sau lưng Diệp Sóc và Diệp Dương, khi Diệp Căn Niên ngẩng đầu lên chỉ để lại một bóng lưng rời đi vội vã.

Đã từng là một bang phái ‘Ân Long’ có địa thế sinh sôi nảy nở, thế lực rắc rối phức tạp, Tổ phụ Long Việt lấy chữ ‘Ân’ để biểu đạt quyết tâm lắng

lẽ rút khỏi, nhưng chỉ là một ước mơ tốt đẹp mà thôi. Ai cũng biết, ở trên con đường này chân chính lui về phía sau có nghĩa là gì.

Trải qua một số việc thay mặt giấu tài của cha Long Việt, để lại cho Long Việt hai cục diện, một là vinh quang đỉnh cao, hai là hoàn toàn lụn bại, có thể nghĩ áp lực của Long Việt lớn thế nào. Thật may là những năm này căn cơ của anh dần dần ổn định, Quý Thừa Hi cũng được gia tộc thừa nhận, lấy thân phận Long trở lại ‘Ẩn Long’ một lần nữa, có thể giúp anh chia sẻ một chút.

Diệp Căn Niên quay đầu lại liếc nhìn Ân Dao bên cạnh, nhớ lần đầu tiên, lúc Ân Dao thấy Long Việt hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa thét chói tai, đáng vẻ bây giờ lại yên tĩnh như vậy khiến Diệp Căn Niên cảm thấy hết sức bất ngờ, nơi này chính là tổng bộ Ẩn Long.

Đang định mở miệng hỏi, sau lưng bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập.

"Tới rồi?" Long Việt mặc toàn thân áo sơ mi màu đen đơn giản, trên khuôn mặt trắng nõn, một đôi mắt đen bóng như ánh sao nhìn về phía Diệp Căn Niên, đôi môi đỏ tươi khẽ nâng lên, giọng nói lạnh lạnh lại mang theo chút mừng rỡ, đi thẳng về phía cô.

"Ừ!" Diệp Căn Niên có chút vụng về nhìn tư máu rõ ràng trong mắt Long Việt, khi anh đến gần, cô rõ ràng ngửi được mùi máu tanh, kích thích thần kinh của cô: "Mới từ dưới phòng tối lên đây?"

Long Việt là người có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhiều năm trước thấy đáng vẻ thiếu niên nắm quyền sinh sát trong tay nhưng lại chán ghét máu tanh, Diệp Căn Niên còn bị sợ hết hồn, cũng vì vậy, khi Ẩn Long xử lý tất cả mọi chuyện tranh cãi nội bộ trong bang phái và nhốt tù nhân đều ở trong phòng dưới mặt đất, bình thường Long Việt sẽ không đặt chân đến đó.

Mà bây giờ, đã khác rồi.

Nhìn đã Long Việt đã cao hơn mình rất nhiều, dung mạo cũng ngày càng thành thực, trong lòng Diệp Cẩm Niên thầm cảm thán, thiếu niên đã từng bốc đồng đó thật sự trưởng thành rồi.

"Trước có mấy người không quá an phận, tôi đi xem một chút." Long Việt không để lại dấu vết lui về phía sau một bước, sai người đưa nước chanh cho Diệp Cẩm Niên để giảm bớt khó chịu, thấy Diệp Cẩm Niên vẫn còn nhú lông mày, mở miệng nói: "Chuyện kể tiếp Long Hi sẽ xử lý, cô muốn đi gặp Sở Nhược sao?"

Diệp Cẩm Niên gật đầu một cái.

"Mùi vị dưới tầng hầm không được tốt, để tôi cho người đưa cô ta đến phòng khác, cô ở đây chờ một chút." Long Việt xoay người phân phó một thủ hạ đi làm, ngồi xuống bên cạnh nói: "Tôi thấy cô ta ngược lại là phạm nhân an phận nhất. Nửa tháng trước có người của Long Uyên lẫn vào, vốn dĩ cô ta có thể thừa lúc hỗn loạn mà chạy trốn, không ngờ vẫn ở lại."

"Tôn thất nghiêm trọng không?" Diệp Cẩm Niên ngân ra, liền vội vàng hỏi.

Ngày đó ở bệnh viện, thấy Long Việt vội vã rời đi, cô đoán được nhất định bên 'Ẩn Long' đã xảy ra chuyện, nhưng nếu như Long Việt không đề cập tới, thân phận của cô cũng không thích hợp chủ động đi hỏi.

"Tiểu lâu la mà thôi." Long Việt nhún nhún vai, trong mắt pha lẫn nụ cười, có chút tà khí vĩnh viễn: "Long Uyên làm như vậy, đúng lúc cho tôi một lý do để loại trừ ông ta."

"Đừng khinh thường, phải cẩn thận hơn nữa." Mới vừa rồi còn buồn bực tổng bộ 'Ẩn Long' trở nên không chịu nổi một kích như vậy từ lúc nào, ngay cả một chi thứ của nhà họ Long cũng có thể gây hỗn loạn, bây giờ

nhìn thấy vẻ mặt tà khí này của Long Việt, Diệp Căn Niên cũng biết, một nửa là thuộc về công lao của người trước mắt này.

"Biết rồi." Long Việt tốt tính khí đáp, thấy người chịu trách nhiệm đưa Sở Nhược đi đã trở lại, liền đứng dậy định dẫn Diệp Căn Niên đi qua đó.

"Có thời gian theo tôi qua đó còn không bằng vào phòng ngủ nghỉ ngơi một lát đi." Diệp Căn Niên kéo cánh tay Long Việt, trong mắt chứa đầy vẻ không đồng ý, Long Việt anh không thể đẩy trách nhiệm, nghe anh giọng điệu hơi nhỏ của anh cũng biết, tên nhóc này đã lâu rồi không được nghỉ ngơi: "Tùy ý sai người đưa tôi tới là tốt rồi, tôi cũng có lời nói muốn nói riêng với Sở Nhược."

"Tôi không sao. . ."

Long Việt chút bất đắc dĩ, thấy vẻ mặt kiên trì của Diệp Căn Niên biết chỉ có thể thỏa hiệp, vì vậy sai người khác dẫn Diệp Căn Niên vào, chỉ chỉ ghế nằm cách đó không xa: "Vậy tôi ở bên đây nghỉ ngơi."

"Ừ." Diệp Căn Niên gật đầu một cái, theo người kia đi vào bên trong, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: "Long Việt, cảm ơn anh."

Sau lưng, trong đôi mắt sâu đen tối của Long Việt xẹt qua một tia đau đớn, lại nhanh chóng tiêu diệt trong mảnh đen vô vọng này.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 126.2

Diệp Cẩn Niên đã từng nghĩ tới vô số lần, nếu có một ngày Sở Nhược rơi vào tay mình, cô nên hồi báo tất cả những gì cô ta đã gây ra cho mình như thế nào. Nhưng khi thật sự đến ngày đó, thậm chí cô lại phát hiện có chút luống cuống.

Người phụ nữ núp trong góc tường, tóc tai tán loạn che hết nửa khuôn mặt của cô ta, đêm hôm đó cô ta mặc quần áo màu đen bó sát người, bây giờ nhìn lại đã trở nên rộng rãi, còn chưa mặc hoàn chỉnh lên người, lộ ra da thịt bần thiu bên trong. Một đôi tay đen đúa gầy gò, thậm chí có thể thấy rõ khớp xương, vài đoạn móng tay đã bẻ gãy tận gốc, bên cạnh mang theo vết máu đọng lại.

Nghe tiếng động ở cửa, Sở Nhược ngẩng đầu lên nhìn theo tiếng động, lúc bắt được bóng dáng của Diệp Cẩn Niên, đôi mắt vô thần bỗng chốc trợn to, vẻ mặt cũng biến thành dữ tợn, dường như muốn hóa thành mãnh thú xé Diệp Cẩn Niên thành mảnh nhỏ.

Ân Dao vội vàng chắn trước mặt Diệp Cẩn Niên, phòng ngừa có thể xảy ra chuyện bất trắc.

Ngay sau đó, Diệp Cẩn Niên liền kéo cô qua bên cạnh, sử dụng ánh mắt ý bảo Ân Dao đi xem cổ tay trái của Sở Nhược.

Nơi đó, đã cài sẵn một còng tay màu bạc nối liền với dây xích, đầu xích còn lại được xuyên vào trong tường.

Thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi, Ân Dao thở phào nhẹ nhõm, khó trách Sở Nhược sẽ ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, bởi vì cô ta hoàn toàn không có cách nào hành động, mà Long Việt không thể nào để mặc cho Diệp Căn Niên xuất hiện trong chỗ nguy hiểm.

“Ân Dao, các người đi ra ngoài trước.” Diệp Căn Niên nói, nhìn Sở Nhược dơ dáy bản thủ lụn bại trong góc, trong lòng thật sự không nói nên cảm giác gì: “Yên tâm, cô ta không thể tổn thương em được.”

“Được rồi.” Ân Dao biết không thể lay chuyển được Diệp Căn Niên, liền dẫn một người khác cùng đi ra ngoài, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò: “Chị ở ngay cửa ra vào, có chuyện gì lớn tiếng gọi chị một tiếng là được.”

Sau khi hai người rời đi, trong phòng lớn như thế chỉ còn lại Diệp Căn Niên và Sở Nhược.

Sở Nhược độc ác nhìn chằm chằm Diệp Căn Niên, hoặc là nói bụng của Diệp Căn Niên, đày mắt oán độc dường như muốn hóa thành một loại chất độc xuyên vào bụng Diệp Căn Niên, chợt, lên tiếng cười.

“Tôi biết cô sẽ đến đây.”

Mái tóc rối tung khô khan, khuôn mặt trắng bệch, hốc mắt lõm xuống, đôi môi khô khốc mất máu, Diệp Căn Niên giống như đang nhìn thấy một con ác quỷ đến từ địa ngục, âm trầm mà quỷ dị.

Trong căn phòng trống trải không được bài trí gì, bên cửa sổ được bày một chiếc ghế mây lót nệm có vẻ cực kỳ đột ngột, Diệp Căn Niên biết đó là Long Việt cố ý dặn dò chuẩn bị cho cô, vì vậy đi tới ngồi xong, cười nhẹ:

“Sở Nhược, tôi cũng biết rõ, nhất định sẽ có một ngày này.”

Từ ngày sống lại trở đi, cô cứ nghĩ tới như vậy, từ ngày nhìn thấy Sở Nhược lần nữa trở đi, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt. Tay phủ lên bụng

ấm áp, kẻ đã từng bóp chết máu mủ của cô đang ở trước mắt, dùng tư thái hèn mọn.

“Còn tưởng rằng cô sẽ thêm kiêu ngạo, thì ra chẳng qua cũng giống như tôi mà thôi.” Thấy động tác của Diệp Căn Niên, Sở Nhược cười đến có chút khinh thường, vừa cười vừa chỉ vào bụng nhô d.đ/l;q'd ra của Diệp Căn Niên: “Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, cô với nghiệt chủng trong bụng của cô, tất cả đều nên xuống Địa ngục, cô. . . U'mh. . .”

Diệp Căn Niên giơ tay lên từ từ để xuống, ly nước chanh Long Việt mới đưa cho cô, bây giờ đã hóa thành mảnh vụn, rơi tán lạn bên cạnh Sở Nhược, trên đầu Sở Nhược bị nó đập ra vết thương không nhẹ, máu tươi chảy xuống theo gương mặt, thành công làm cho tiếng la mắng của cô ta ngừng lại, nhưng lại khiến cô ta cười đến càng thêm sung sướng, thậm chí có chút không thể kiềm chế, động tác có vẻ như điên quá mức.

Trong không khí tản ra mùi vị ngai ngái khiến Diệp Căn Niên có chút nôn mửa, tựa vào ghế mây, Diệp Căn Niên nhíu lông mày mở miệng: “Sở Nhược, người phải biết trong bốn người cô đã mang theo, còn có một người còn sống, cô đoán xem bây giờ hắn ta đang ở đâu?”

Sở Nhược dần dần ngưng cười, gương mặt không hiểu nhìn Diệp Căn Niên, hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp.

“Hắn ta bị đưa về bên Flores.” Diệp Căn Niên nhàn nhạt tự hỏi tự đáp.

Thân thể Sở Nhược rõ ràng cứng đờ, hiểu ý của Diệp Căn Niên, ngay sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Long Việt mới vừa nói Sở Nhược không thừa dịp loạn chạy ra khỏi ‘Ấn Long’, Diệp Căn Niên nghĩ, cô biết nguyên nhân.

Đối với một kẻ bỏ đi mất tác dụng, tử vong là kết cục cô ta đã rõ ràng rành rành, chuyện thăm dò hôm ở nhà để xe đã có đáp án, như vậy, một kẻ mất

tác dụng mà còn phản bội mình thì sao?

Chuyện của dì Vân, không thể nghĩ ngờ là Sở Nhược đã chạm vào ranh giới cuối cùng của Flores, mà chuyện Thành Minh bảo vệ cô ta trước mặt Flores là điều vô cùng yếu ớt. Chính vì vậy, ‘ Ân Long ’ ngược lại sẽ thành nơi bảo vệ Sở Nhược, ngăn cản cơn thịnh nộ của Flores.

Cho nên, cô ta sẽ không trốn.

“Sở Nhược, nếu như cô không hi vọng phải có kết quả như người kia, vậy thì hãy nói cho tôi biết, làm sao cô có được bản DNA để lừa gạt Nam Cung Minh Húc?”

Bản giám định DNA mà Sở Nhược sử dụng không có dấu vết làm giả, nếu quả thật như cô phỏng đoán, bản DNA mà Sở Nhược sử dụng chính là của đứa bé lúc trước. Cho dù đứa bé kia đã không còn nữa, nhưng cô là một người mẹ, biết nơi cuối cùng nó tồn tại là một loại trách nhiệm.

“A, quả nhiên là cô, tôi biết ngay là cô!” Sở Nhược bỗng chốc mở mắt ra, độc ác nhìn chằm chằm Diệp Căn Niên, trở nên kích động: “Là cô giết chết đứa bé của tôi, ngụy tạo thành bản kiểm tra này đúng không! Ông trời không có mắt, một người phụ nữ giống như cô mà có thể sống lại một lần nữa!”

Nếu như không có chuyện đứa bé đó, cho dù không thương mình, thì Minh Húc cũng sẽ vì áy náy mà không đối xử lạnh lùng với cô ta nữa, khoảng thời gian đó, cô ta từng ảo tưởng vô số lần rằng anh ấy sẽ cưới cô ta, nhưng tất cả đều bị Diệp Căn Niên phá hủy, bị Niên Nhạc Nhạc phá hủy!

Cô ta thật hận!

“Có phải giả tạo hay không trong lòng cô hiểu rõ, con của cô là do cô đụng vào đèn đất mà sảy mất, không liên quan gì tới tôi.” Diệp Căn Niên

cười lạnh, vào lúc này mà Sở Nhược còn ăn nói lung tung, cùng là một người mẹ, dù cô có hận Sở Nhược nhưng cũng chưa từng giận chó đánh mèo lên đứa bé kia, cho nên ngày đó mới cứu cô ta.

“Không liên quan? Lúc đầu, chẳng qua tôi chỉ giúp cô giải quyết một cái thai tàn tật suy yếu, cô lại khiên tôi đời này không thể làm mẹ được nữa! Diệp Căn Niên, cô dối trá khiến tôi ghê tởm!” Sở Nhược không cam lòng nhìn chằm chằm Diệp Căn Niên, ác độc nhổ một ngụm: d/đ'l;q'd “Chỉ là cô đừng hài lòng, cô và Thiệu Tư Hữu đây đưa không rõ tôi cũng không tin cô và anh không lên giường! Đứa nhỏ này rất cuộc là của ai, ai cũng không nói chính xác được! Còn có Flores, anh ta đã thừa nhận trước mặt Minh Húc đứa nhỏ này là của anh ta!”

Thì ra cô ta cho rằng cha của đứa bé này là Nam Cung Minh Húc. Bây giờ Diệp Căn Niên mới hiểu được ý nghĩa của câu nói ‘cũng như tôi’ của cô ta.

Tuy rằng biết Sở Nhược hiểu lầm như vậy đối với cô mà nói là loại hành hạ không nhỏ, nhưng Diệp Căn Niên vẫn mở miệng đính chính, cô không thích hiểu lầm như vậy, cho dù là hiểu lầm, cũng khiến cô cảm thấy không công bằng với Thiệu Tư Hữu: “Nó không phải là con của Nam Cung Minh Húc.”

Nghe thấy lời nói của Diệp Căn Niên, trong mắt Sở Nhược rõ ràng dâng lên một luồng ánh sáng, nhưng rất nhanh đã biến mất đi, được nét mặt ghét bỏ thay thế.

“Nếu như cô muốn hỏi, vậy tôi sẽ nói cho cô biết, tôi thật sự lấy bản trích máu cuống rốn đứa bé của cô, về phần thi thể, tôi đã dựa theo dặn dò mà đưa đến chỗ Flores, bây giờ ngay cả mảnh vụn của đứa trẻ cũng không còn.”

Lúc trước, khi cô ta đưa qua cố tình bị Dì Văn bắt gặp, khiến người phụ nữ đó đau đớn phát bệnh, phải ở trong bệnh viện cứu chữa một ngày một đêm, với tính tình của Flores, thi thể kia khẳng định đã bị nghiền thành tro, Diệp Căn Niên muốn tìm, vậy thì hãy cùng liều mạng cá chết lưới rách với Flores đi.

Sở Nhược cười đến vui vẻ, một hồi lâu không nghe thấy Diệp Căn Niên ứng tiếng, liền chống người lên: “Thế nào, không phải cô đã có đứa bé khác nên quên mất đứa bé lúc trước chứ? Hay là, cô sợ Flores?”

“Tôi không tin cô.” Diệp Căn Niên nhìn Sở Nhược, lời nói của Sở Nhược ràng cho thấy đang giựt giây để cô và Flores trở mặt, cô sẽ không tin tưởng mù quáng.

“Có tin hay không tùy thì tùy cô.” Sở Nhược câu thả vẩy vẩy cánh tay bị trói buộc, ống khóa sáng rõ vang tiếng leng keng, theo động tác của cô ta, trên cánh tay bị tay áo vén lên, lộ ra một hàng lỗ kim.

Diệp Căn Niên ngẩn ra, cô dĩ nhiên nhận ra được đây là cái gì: “Cô bị nghiền?”

“Đừng giả bộ thanh cao Diệp Căn Niên, tôi sống không bằng chết như vậy, không phải là điều cô muốn sao?” Sở Nhược chê cười, giữa đầu để lộ khuôn mặt đáng sợ rõ ràng hơn ra trước mặt Diệp Căn Niên, vết thương trên trán vẫn còn chảy máu, mùi máu tươi càng ngày càng nặng khiến Diệp Căn Niên cau mày.

Tuy rằng lời nói của Sở Nhược rất khó nghe, nhưng kết quả như thế chính là điều cô muốn, nhưng bây giờ xảy ra ở trước mắt, Diệp Căn Niên lại cảm thấy có chút không nhìn nổi.

Đứng dậy đi về phía cửa, mùi vị ở đây khiến cô rất không thoải mái.

“Diệp Cẩn Niên!” Khi Diệp Cẩn Niên đặt tay lên cửa, sau lưng truyền đến tiếng gọi của Sở Nhược.

“Anh ấy. . . Thế nào, vết thương đã lành chưa?” Có chút chần chờ, trong mắt Sở Nhược mang theo một vẻ khẩn cầu mà hỏi.

Diệp Cẩn Niên không trả lời, trên thực tế cô có chút không hiểu câu hỏi của Sở Nhược.

Nhìn thấy Diệp Cẩn Niên không nhúc nhích, Sở Nhược cũng không truy hỏi nữa, nâng lên một nụ cười bia ai, đầu chôn thật sâu vào giữa hai đầu gối, thật thấp thì thầm: “Tôi chưa từng nghĩ tới có một ngày, anh ấy sẽ muốn giết tôi. Còn không nghĩ tới, có một ngày tôi sẽ muốn giết anh ấy. Diệp Cẩn Niên, tôi thua. . .”

Diệp Cẩn Niên khẽ thở dài một cái, xoay người đi ra ngoài.

Sở Nhược không hiểu, trong chuyện tình cảm này, bất kể là ai trong bọn họ, thật ra thì đều là người thua.

Ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, hình như Long Việt và Ân Dao đang tranh chấp cái gì đó, thấy Diệp Cẩn Niên ra ngoài, Long Việt lập tức bỏ lại Ân Dao sải bước đi về phía cô.

“Nói xong rồi?” Nghe trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng khóc thét, tiếng cười của Sở Nhược, Long Việt hỏi.

Diệp Cẩn Niên không nói một lời, đưa tay kéo hai cánh tay của Long Việt, lần lượt kéo từng tay áo lên cẩn thận kiểm tra, cho đến khi xác định phía trên không có dấu vết sau khi kim tiêm vào, mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Long Việt mỉm cười để mặc cho cô làm, đợi đến tay áo được để xuống, mới mở miệng: “Yên tâm, tôi sẽ không chạm vào chất độc hại.”

Ma túy, súng ống đạn dược, sòng bạc, Ân Long từng lướt qua mọi phương diện, mấy năm trước Ân Long bắt đầu giao dịch ma túy thừa dần, khi Diệp Căn Niên mới quen Long Việt, anh đã từng chạm qua đồ vật này, cho nên sau khi chứng kiến cánh tay của Sở Nhược, phản ứng đầu tiên của Diệp Căn Niên chính là Long Việt có thể lại chạm vào nó nữa hay không.

Thật may là, không có.

“Không phải nói anh đi nghỉ ngơi à, sao còn ở đây?” Diệp Căn Niên có chút không vui liếc nhìn Long Việt, những năm này anh nắm Ân Long trong tay càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, tính tình cũng ngày càng chừng chạc, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn tùy hứng khiến cho người ta đau lòng.

“Đã nghỉ ngơi tốt rồi.” Long Việt trả lời lễ thẳng khí hùng, nhìn cửa phòng đã đóng chặt, hỏi: “Đã nghĩ muốn xử lý cô ta như thế nào chưa?”

“Vẫn chưa.” Diệp Căn Niên nói thật, có lẽ là do liên quan đến đứa bé này, đã từng không chết không thôi hận đã trở nên không để lại dấu vết: “Tôi về trước, mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

Nên xử lý như thế nào, cô sẽ từ từ suy tính.

“Tôi tiễn cô.” Long Việt gật đầu, đưa Diệp Căn Niên và Ân Dao đi ra ngoài.

Cho đến xe của Diệp Căn Niên biến mất trong tầm mắt, Long Hi mới đi đi lên xin phép: “Anh, muốn nhốt người phụ nữ kia về lại lồng sắt sao?”

Sau khi trở về ‘Ân Long’, Long Hi nhanh chóng dung nhập vào trong hoàn cảnh, cùng với lịch lãm cởi bỏ đi sự trẻ trung.

“Trước mắt không cần.” Long Việt lắc đầu, trong mắt chột lóe lên vẻ hung ác nham hiểm, lúc trở về trực tiếp nhốt Sở Nhược vào căn phòng đó,

bên môi nở nụ cười tàn nhẫn.

*

*

“Bảo bối Niên Niên. . .” Trên đường về, từ đầu đến cuối Diệp Căn Niên vẫn không nói chuyện, Ân Dao thận trọng quay đầu lại liếc nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của cô, thử thăm dò kêu một tiếng.

Diệp Căn Niên đi gặp Sở Nhược, chuyện Nam Cung Minh Húc cứu Diệp Căn Niện cô giấu lúc trước cũng lộ ra.

Ngày đó chính mắt cô thấy tình cảnh lúc ấy, Sở Nhược đâm một dao đó với quyết tâm cùng đến chỗ chết, dưới tình huống nguy hiểm như thế, Nam Cung Minh Húc chỉ là làm bằng bó đơn giản, vẫn kiên trì giữ cho Diệp Căn Niên được an toàn sau đó mới chống đỡ không nổi mà ngã xuống.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như không có Thiệu Tư Hữu, có lẽ cô sẽ khuyên Diệp Căn Niên tha thứ cho anh ta. Những trải qua đã từng đau lòng khắc cốt, tuy rằng không thể dùng hai chữ hiếu lăm để giải quyết tình hình, nhưng tình cảm mà Nam Cung Minh Húc đối với Diệp Căn Niên, là không thể nghi ngờ.

Nhưng Niên Niên đã có Thiệu Tư Hữu, người đàn ông đó đã đợi cô nhiều năm, trông giữ cô nhiều năm.

Không ai hiểu rõ hơn chấp nhất của Thiệu Tư Hữu với Diệp Căn Niên bằng cô và Lâm Thụy, lần này vì Diệp Căn Niên, anh càng thêm phá vỡ nguyên tắc duy nhất của mình, đi cầu xin người đó. Diệp Căn Niên đối với Thiệu Tư Hữu, là từ thời niên thiếu đã bắt đầu một kiếp, phần canh giữ và kiên trì nhiều năm này, không ai không động lòng.

Sở dĩ cô cố ý không đề cập tới chuyện Nam Cung Minh Húc, là không hy vọng phần tình cảm đến không dễ dàng này bị ảnh hưởng.

“Bảo bối Niên Niên, Nam Cung Minh Húc. . .”

“Ân Dao, chị không nên lừa gạt em.” Nhắm mắt lại tựa vào trên ghế sau, Diệp Căn Niên có chút mệt mỏi mở miệng, cô hiểu bản khoán của Ân Dao, nhưng có một số việc không phải tránh không nói là cnhư ó thể làm không tồn tại, giống như nhiều năm trước Nam Cung Minh Húc mất tích, bất kể là trôi qua bao lâu, thì chân tướng của sự thật chắc chắn sẽ có một ngày bị vạch trần.

“Xin lỗi.” Ân Dao thở dài, cô cũng biết không gạt được, nhưng lòng riêng vẫn cảm thấy lừa gạt được càng lâu càng tốt, về điểm này, ngay cả Diệp Căn Niên cũng giữ vững nhất trí như cô.

Mặc kệ chân tướng như thế nào, nhà họ Diệp đối với Nam Cung Minh Húc là tuyệt đối loại trừ.

Diệp Căn Niên từ từ mở mắt ra, nghe giọng điệu có chút không tình nguyện Ân Dao, mỉm cười: “Thời gian vẫn còn sớm, đưa em tới thăm anh ta đi.”

Cô không thích thiếu người nào, hơn nữa người đó còn là Nam Cung Minh Húc.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Kết Thúc 1

Edit: Thu Lệ

Nam Cung Minh Húc ở trong một bệnh viện rất có uy tín tại thành phố Kỳ Lâm, nhưng so với bệnh viện quốc tế hạng nhất Ái Anh thì việc chữa trị, khoa học kỹ thuật, bảo an đều kém xa khắp mọi mặt.

Có thể rõ ràng thấy được đây không phải là lần đầu tiên Ân Dao đến đây, không cần hỏi thăm cứ kẻ nào đã dẫn theo Diệp Cẩn Niên đi thẳng tới trước cửa phòng bệnh của Nam Cung Minh Húc.

Xuyên thấu qua cửa phòng bệnh, có thể nhìn thấy Nam Cung Minh Húc đang ngồi bên cửa sổ, bị ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào khiến gò má có chút tái nhợt, quần áo bệnh nhân trắng xanh đan xen hơi có vẻ to lớn mặc lên người, khiến cho bóng lưng đã nguội lạnh lại càng thêm tiêu điều, giống như cảm nhận được tầm mắt của hai người nên quay đầu nhìn về phía cửa.

Sau khi thấy rõ bóng dáng Diệp Cẩn Niên thì ngẩn ra.

Tuy rằng trên đường đi, Ân Dao đã nói với Diệp Cẩn Niên về thương thế của Nam Cung Minh Húc, nhưng lúc nhìn thấy dáng vẻ anh ta tiêu tụy ngồi trên xe lăn, Diệp Cẩn Niên nhìn anh ta có chút không dám tin tưởng.

Sở Nhược cũng không gây tổn thương đến Nam Cung Minh Húc, nhưng chẳng ai có thể nghĩ tới lúc Nam Cung Minh Húc đến bệnh viện đã bị người động tay động chân vào xe, Toàn Hạo suốt đêm đi qua làm phẫu thuật cho

anh ta, tuy rằng có thể giữ được mạng sống, nhưng đôi chân này muốn hoàn toàn đứng thẳng lên lần nữa, vẫn còn cần cả một quá trình trị liệu khá dài.

"Niên Niên..." Ân Dao có chút do dự liếc nhìn Diệp Căn Niên. Bất kể là xuất phát từ tình bạn với Thiệu Tư Hữu hay là Diệp Căn Niên, cô đều thật lòng không hy vọng Diệp Căn Niên và Nam Cung Minh Húc còn có bất kỳ dính dán gì. Nhưng cô cũng biết, từ lúc Nam Cung Minh Húc vì Diệp Căn Niên mà đến biệt thự của Flores trở đi, phần dính dán này nhất định không thể nào cắt đứt được.

Tư hữu, cậu ấy biết rất rõ chuyện này sẽ sinh sôi ra hậu quả rất khó giải quyết, nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ Nam Cung Minh Húc đến giúp đỡ, vì cái gì, cũng chỉ là vì Diệp Căn Niên có thể có thêm một phần bình an.

"Chị ở đây chờ em đi." Diệp Căn Niên cắn răng hít sâu một hơi nói với Ân Dao, đưa tay đẩy cửa đi vào, nên đối mặt vẫn phải đối mặt, hai chữ 'trốn tránh' này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của Diệp Căn Niên cô.

Tuy rằng biết rất rõ, với tình trạng bây giờ thì Nam Cung Minh Húc sẽ không gây tổn hại gì đến Diệp Căn Niên, nhưng Ân Dao vẫn cứ không yên tâm quan sát qua cửa sổ, sau đó, bấm điện thoại trong tay.

Gần tới hoàng hôn, ánh nắng chiều chiếu xéo vào phòng bệnh, khiến bóng người bên cửa sổ tan vào ánh vàng óng nhàn nhạt, trên bệ cửa sổ chậu hoa xanh biếc đang đứng đón gió đung đưa cành lá, khiến gương mặt tuần tú nhợt nhạt của anh ta không ngừng chập chờm bóng mờ.

Khoảnh khắc lúc Diệp Căn Niên đến gần cửa, ánh mắt của Nam Cung Minh Húc trước sau vẫn khóa chặt bóng dáng của cô, giống như có chút không thể tin được một giây trước mình vẫn đang nhớ nhung bóng dáng đó, một giây sau đã xuất hiện trước mặt mình, trong con người màu nâu thâm thúy loé lên ánh sáng vui sướng.

Cô vẫn tới.

Tuy rằng anh đã dặn dò Ân Dao hết lần này đến lần khác là không cần nói bệnh tình của anh cho cô biết, nhưng trong lòng vẫn mong đợi cô, cho tới bây giờ đều mãnh liệt như vậy.

Diệp Căn Niên trực tiếp đi tới, đưa tay đóng cửa sổ lại, sau khi ngoảnh lại thấy Nam Cung Minh Húc vẫn đang nhìn cô, giải thích: "Buổi tối có chút lạnh, gió thổi lâu đối với thân thể anh không tốt."

"Ừ." Hiếm thấy thuận theo, giọng nói của Nam Cung Minh Húc rất khàn khàn, ánh mắt lại hết sức sáng ngời.

So với lúc ở biệt thự của Flores, lúc này sắc mặt cô hồng nhuận rất nhiều. Anh đã từng nghi ngờ không hiểu hành động cố chấp với Niên Nhạc Nhạc của mình, cho đến ngày đó nghe chính miệng cô nói ra, mới có đáp án.

Thì ra bất kể là mặt mũi hay số tuổi thế nào, người mà anh say đắm từ đầu đến cuối đều là cô.

"Ngồi ở đây lâu rồi à? Có muốn quay về giường nghỉ ngơi một chút không?" ánh mắt Diệp Căn Niên nhanh chóng quét qua hai chân bó một lớp thạch cao thật dày của Nam Cung Minh Húc, cố gắng để cho giọng nói của mình không nghe ra có khác thường, hỏi.

"Không cần." Nam Cung Minh Húc liếc nhìn theo ánh mắt cô lên chân mình, trong mắt thoáng qua một tia sáng, sau đó tốc độ nói chuyện có chút tăng nhanh: "Đợi thêm mấy ngày nữa là có thể sắp xếp tập vật lý trị liệu, nhiều nhất là một năm, anh nhất định có thể đứng lên, thật đấy."

"Vậy thì tốt." Giọng nói gần giống như cam kết khiến Diệp Căn Niên khẽ nghiêng đầu qua một bên, xoay người đặt bó hoa thăm bệnh trong tay

lên bàn, khi thấy hoa hồng kiêu diễm trong bình thì động tác dừng lại, sang tay đặt hoa dựa đứng thẳng vào tường theo mép bàn.

Hoa hồng trong phòng bệnh cô mỗi ngày đều được đổi, chị gái và Ân Dao cũng biết không thích, loại hoa mềm mại này chỉ thích hợp trong nhà kính thực vật, chỉ có Nam Cung Minh Húc, cố chấp cho rằng cô yêu thích loại hoa này, từ việc lúc ‘Diệp Căn Niên’ còn hôn mê cũng xuất hiện trong phòng bệnh không gián đoạn là có thể nhìn ra được.

Nam Cung Minh Húc cố chấp cho rằng lúc còn ở nhà Nam Cung, cô ra vẻ thích thì thật sự thích, nhưng lại không biết, chút vui sướng đó cũng không phải đến từ loại hoa tượng trưng cho tình yêu này, mà chỉ là bởi vì, những bó hoa đó là món quà duy nhất anh ta tặng cho mình.

Ánh mắt Nam Cung Minh Húc vốn dĩ còn mang theo vài phần mong đợi trong nháy mắt nhuộm chán nản. Quen biết nhiều năm, anh nghe ra được xa cách và khách khí trong giọng nói của Diệp Căn Niên. Đè nén cơn hon nơi cổ họng, trên mặt Nam Cung Minh Húc cười thêm mấy phần khổ sở.

Anh nhớ cô, muốn gặp cô, nhưng cũng biết Diệp Căn Niên đến đây là vì cái gì, cô là người luôn phân chia mọi việc rõ ràng, ghét nhất là nợ người khác. Giống như ngày đó Ân Dao đã nói với mình, thương thế của anh sẽ làm Diệp Căn Niên cảm thấy thiếu nợ, nhưng cũng chỉ là thiếu nợ mà thôi.

Quả nhiên...

"Cám ơn." Giọng nói của Diệp Căn Niên nhàn nhạt vang lên.

Bất kể đã từng xảy ra bao nhiêu lỗi, đôi chân này của Nam Cung Minh Húc là vì cô mới bị thương, là anh ta kịp thời xuất hiện cứu cô và đưa bé, tiếng cám ơn này nhất định phải nói. Cô đã hỏi Ân Dao, tuy hi vọng khôi phục lại rất lớn, thế nhưng quá trình lại nhất định rất đau.

"Còn có những cái này." Không để ý ánh mắt nóng rực của Nam Cung Minh Húc đang ném lên mặt mình, lấy một xấp tài liệu trong túi đưa cho Nam Cung Minh Húc, là hợp đồng thu mua mà Diệp Căn Niên nhờ Ân Dao đưa cô đến Diệp Thị lấy, "Cổ phần bị tôi chuyển nhượng là thù lao mà chị gái tôi đầu tư vào tập đoàn Nam Cung nên được, tôi không có quyền tự ý động vào, nhưng nếu như tập đoàn Nam Cung muốn thu mua, tôi sẽ khuyên chị ấy chuyển nhượng với giá tiền hợp lý."

Trả lại những bản chuyển nhượng tập đoàn Nam Cung gì đó cho Nam Cung Minh Húc, cũng coi như là kết quả cuối cùng với những chuyện trong quá khứ, về phần cổ phần của tập đoàn Nam Cung, cô chỉ có thể cam kết hoà giải. Dĩ nhiên cô biết, chị gái nhất định sẽ đồng ý với cô.

Nam Cung Minh Húc nhận lấy tùy ý lật tới lật lui mấy tờ, anh biết đây là cái gì, đối với động tác thu mua những công ty nhỏ này của Diệp Căn Niên, vẫn luôn để ý đến cô nên cũng đã có phát hiện, nhưng cho dù phát hiện thì việc có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức giảm hậu quả đến mức nhẹ nhất, dùng lời nói của Tiểu Văn, những sắp xếp lúc trước của Diệp Căn Niên thành bại đều vì một người, vậy mà hôm nay cô lại tặng tất cả cho mình.

Cảm giác đồ trong tay càng ngày càng nặng, Nam Cung Minh Húc dùng sức nắm chặt khiến tờ giấy nhăn nhúm. "Còn có Sở Nhược." Diệp Căn Niên suy nghĩ một chút lên tiếng lần nữa. Đối với Sở Nhược, bây giờ cô lại cảm thấy cô ta là người phụ nữ đáng thương. Cô ta yêu Nam Cung Minh Húc, nhưng cũng không thể không tính toán anh ta, cô ta cho rằng Thành Minh yêu cô ta, nhưng lại không bảo vệ được cô ta, mà cô ta nguyện trung thành với Flores nhưng anh ta cũng chỉ coi cô ta như một quân cờ chết có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào: "Sở Nhược bị nghiện, nếu như anh muốn..."

"Căn Niên, em đang thương hại anh sao?" Nam Cung Minh Húc chột cười nhẹ, cắt đứt lời nói của Diệp Căn Niên.

"Dĩ nhiên không phải." Diệp Căn Niên lập tức phản bác, chuyện này dĩ nhiên không liên quan đến thương hại, một người kiêu ngạo như anh ta làm sao có thể cần người khác thương hại.

"Vậy em đang làm cái gì vậy?" Cầm không được liền dứt khoát hất ra, tài liệu trong tay bay tán loạn đầy đất mà Nam Cung Minh Húc cũng không thèm ngó một cái, ánh mắt chớp động nhìn Diệp Căn Niên, ngón tay chỉ vào ngực trái của mình: "Em vội vàng làm những thứ này như vậy là bởi vì em đang sợ sao?"

Diệp Căn Niên ngán người, nuốt lại những lời định phản bác.

Cô thừa nhận, bất kể là trước giường bệnh trong bệnh viện, hay là chống cự kiên trì ly hôn, cô đều đã từng dối gạt mình cho rằng Nam Cung Minh Húc lừa gạt tất cả truyền thông làm dáng, nhưng khi cô phát hiện ra chân tướng chuyện bắt cóc, khi bóng dáng của Nam Cung Minh Húc xuất hiện tại biệt thự của Flores, thì những lý do dối gạt mình liền thay đổi đến càng ngày càng trắng trợn.

Nếu như là bốn tháng trước, có lẽ Diệp Căn Niên còn có thể cảm thấy trong đôi mắt mài nâu bị thương kia là ảo giác của mình, mà giờ phút này, cô biết là không phải. Người đàn ông này đã từng thật sự tổn thương mình, thế nhưng từng cho là vĩnh viễn không đến gần được lòng của anh ta nhưng quả thật là có vị trí của mình.

Giống như Nam Cung Minh Húc từng nói, cô có chút sợ, phần tình cảm cô tha thiết mong đợi trôi qua đã không phải là thứ cô muốn, nhất là sau khi biết về sự thật năm đó.

Khi lý do hận trở nên nhỏ bé, thì loại cảm tình kia sẽ có vẻ nặng nề.

Giờ khắc này, Diệp Căn Niên chợt rất hi vọng Nam Cung Minh Húc thích Sở Nhược, nếu như vậy cô sẽ buông tha không hận Sở Nhược nữa,

tác thành cho bọn họ. Nếu như vậy, ít nhất bên cạnh người đàn ông này sẽ không tràn đầy cô đơn trống trải.

Bỗng nhiên trầm mặc lan tràn giữa hai người.

Ánh chiều tà yên lặng tại đường chân trời, sắc trời dần dần tối xuống, Diệp Căn Niên đi tới thấp sáng đèn lên, chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, khi bọn họ còn cùng sống ở nhà Nam Cung, cũng thường như vậy, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, cùng nhau yên lặng ngồi nhìn ánh sáng bầu trời dần tối, trăng lên đỉnh đầu.

Khi đó cô thương anh ta, nhưng lại cho rằng anh ta không thương mình, thậm chí ngay cả chính anh ta cũng cho là như vậy; mà bây giờ anh ta yêu cô nhưng cô đã không còn yêu nữa, có lẽ ngay cả anh ta cũng biết chỉ là không muốn tin tưởng.

"Nếu như, anh tự nguyện đón nhận đứa bé này thì em có thể tha thứ cho anh một lần không?" Sau một hồi, Nam Cung Minh Húc nhìn bụng nhô ra của Diệp Căn Niên, nhỏ giọng hỏi.

"Xin lỗi." Rất khó tưởng tượng một người kiêu ngạo như Nam Cung Minh Húc sẽ nói ra lời như vậy, nhưng Diệp Căn Niên chỉ có thể từ chối, không cho được anh một đáp án nào khác.

Cô không có cách nào tiếp nhận một người phải dùng đến sinh mệnh người khác mới tỉnh ngộ tình yêu, thậm chí có lúc cô cũng từng hoài nghi, lúc trước mình cố chấp và giữ vững như vậy đến cùng có phải là tình yêu hay không?

Khi cô thích, cô sẽ giao mỗi một quyền lựa chọn cho người khác, một khi buông tha thì tuyệt đối không quay đầu lại. Nhưng đối mặt với Thiệu Tư Hữu, cô sẽ chủ động làm nũng với anh, khi uất ức sẽ khóc cho anh nghe, không che giấu cảm xúc, không chịu đựng cũng không trốn tránh, so

sánh với phương thức lúc ở cùng Nam Cung Minh Húc hoàn toàn là hai phương thức khác nhau.

Tay nhẹ nhẹ vuốt qua bụng, bóng dáng tao nhã như ngọc của ai đó lại hiện lên trong đầu.

"Em cứ tin tưởng Thiệu Tư Hữu như vậy sao?" Thấy động tác của Diệp Căn Niên, cảm xúc của Nam Cung Minh Húc có chút kích động, cô đã từng rất thích mình không phải ư, mình hối hận mình đau khổ cô đều không à, không phải cô đã biết rõ chân tướng năm đó rồi sao?

"Nếu như Thiệu Tư Hữu thật lòng quan tâm em, vậy bây giờ anh ta đang ở đâu? Nếu bây giờ bị những ký giả chụp được, em và đứa bé này phải xử lý như thế nào? Cho dù anh ta thừa nhận đứa bé, vậy nhà họ Thiệu thì sao? Nhà họ Thiệu sẽ tình nguyện gánh loại tai tiếng này mà chấp nhận em sao?" Anh thừa nhận mình sai lầm rồi, phần lỗi lầm này anh nguyện ý dùng cả đời để bồi thường, nhưng cô lại không muốn cho anh cơ hội này.

"Đó là việc của tôi và anh ấy." Trong mắt Diệp Căn Niên dâng lên không vui, đối với bất kỳ lời nói bất lợi nào với Thiệu Tư Hữu cô đều không muốn dễ dàng tha thứ, cho dù trong lòng đang thiếu tình cảm người đàn ông này.

"Chuyện của em và anh ta? Em đừng quên bây giờ em vẫn còn treo thân phận là vợ của Nam Cung Minh Húc anh đấy!" Nam Cung Minh Húc kích động đứng lên khỏi ghế, một tay chống tay vịn cố gắng lắc lắc, nhưng hai chân không có lực hoàn toàn không có cách nào chống đỡ thân thể, bất đắc dĩ chỉ có thể ngã trở về xe lăn.

Diệp Căn Niên vội vàng qua đỡ, lại bị Nam Cung Minh Húc xua ra.

"Coi như em có thể đợi đến ngày luật định ly hôn, nhưng đứa nhỏ trong bụng em thì sao đây? Chẳng lẽ em hy vọng nó sẽ mang tiếng là con riêng?"

Đến lúc đó, em cho rằng Thiệu Tư Hữu sẽ chịu thừa nhận đứa nhỏ này là của anh ta ngay trước mặt truyền thông sao?"

"Anh..." Vẻ không vui trong mắt Diệp Căn Niên càng sâu hơn, nhíu mày nhìn vẻ mặt anh ta khổ sở, che ngực thở dốc, nhưng vẫn không tiến lên: "Tôi tin anh ấy, huống chi Flores đang nắm nghiệp nghị mà chúng ta đã ký xong."

Nêu cô đã lựa chọn Thiệu Tư Hữu, thì có dũng khí cùng anh đối mặt tất cả, ngày đó cô tận mắt nhìn thấy Flores lấy ra đơn li hôn mà cô đã đánh mất trong lần tai nạn đó, nếu như thật sự phải đi tới một bước đó, cô không ngại bảo hồ lột da(*).

(*): Không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương

"Em..." Nam Cung Minh Húc vô cùng tức giận, sắc mặt càng thêm trắng bệch, thân thể nghiêng qua tựa vào lan can, không kiềm được ho khan: "Vì anh ta thế nhưng... Khụ khụ... Lại muốn giao dịch với Flores... Khụ khụ... Em đã quên... Quên em từ... Khụ khụ..."

Cô muốn bảo vệ người đó sao? Cho nên không tiếc muốn giao dịch với Flores, tên Flores đó rõ ràng là hận cô đến cực điểm. Trên mặt Nam Cung Minh Húc tái nhợt phiếm đỏ không bình thường, trên trán có mồ hôi lạnh toát ra, theo tiếng ho kịch liệt của anh chảy tới cằm.

Diệp Căn Niên chiu mày, cuối cùng vẫn không đành lòng, tiến lên đỡ lấy thân thể vô lực lệt ra, hỏi: "Tôi gọi bác sĩ giúp anh nhé?"

Nam Cung Minh Húc lắc đầu một cái, có chút khốn đốn khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Diệp Căn Niên một cái, thử muốn để cho cô an tâm, nhưng vẫn là lực bất tòng tâm ho khan càng ngày càng kịch liệt.

"Diệp Căn Niên, cô đang làm gì vậy?" Cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, một bóng dáng nhanh chóng xông lại vịn cánh tay kia của Nam Cung Minh Húc, ánh mắt bén nhọn phòng bị nhìn Diệp Căn Niên, đi theo sau lưng bà ta là Ân Dao vẫn luôn chờ ở bên ngoài, có thể hộ giá bất cứ lúc nào.

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 127.2

Edit: Thu Lệ

Nhìn thấy Hứa Lệ Hoa, Diệp Căn Niên liền dự định buông cánh tay Nam Cung Minh Húc ra, nhưng không nghĩ lại bị Nam Cung Minh Húc trở tay nắm chặt lại, tất cả lạnh lẽo trong tay đều là mồ hôi.

"Bớt ở đây làm bộ làm tịch đi, lúc Minh Húc cấp cứu bệnh tình nguy kịch cô không có mặt, khó khăn lắm nó mới đỡ một chút cô lại đến dày vò nó! Thân thể của nó thành ra như vậy đều do cô làm hại, một lần còn không đủ nhất định phải lấy mạng nó cô mới bằng lòng bỏ qua sao? Lương tâm của cô và người chị kia của cô đều cho chó ăn!" Hứa Lệ Hoa ném hộp cơm trong tay, dùng sức đẩy Diệp Căn Niên, thế nhưng Nam Cung Minh Húc nắm thật sự quá chặt, một cú xô này không đẩy Diệp Căn Niên ra ngoài, nhưng cũng khiến cho cô suýt chút nữa ngã xuống.

Thật may là Ân Dao đã kịp thời xông vào đỡ Diệp Căn Niên.

"Rốt cuộc cô ta có gì tốt? Không phải chỉ là phụ nữ thôi sao, đáng giá để con liều mạng như vậy à?" Hứa Lệ Hoa thấy động tác lôi kéo này khiến Nam Cung Minh Húc khổ sở vài phần, biết là kéo trúng vết thương, tay lại không dám dùng sức, chỉ có thể vừa oán hận nhìn chăm chăm Diệp Căn Niên, vừa giúp Nam Cung Minh Húc, đỡ anh ta ngồi trở lại ghế dựa, nhìn thấy anh ta ho đến ừng hòng cả khuôn mặt đau lòng không chịu được, tức giận nói: "Cuộc đời thật oan nghiệt, lúc trước mẹ đã không đồng ý cho con

cưới cô ta, loại người có xuất thân như thế nào thì sẽ có gia giáo như thế ấy, cô ta chỉ là một đứa con riêng thì có cái gì. . ."

"Mẹ!" Nam Cung Minh Húc chột ngẩng đầu, muốn ngăn lại lời nói của Hứa Lệ Hoa, nhưng vẫn chậm một bước, vì vậy vừa ho khan vừa nhìn sắc mặt Diệp Căn Niên, trong đôi mắt màu nâu tích tụ đầy lo lắng.

"Thì ra là anh đã sớm biết." Diệp Căn Niên chống lại ánh mắt của Nam Cung Minh Húc, giọng nói nghe không ra khác thường, nhưng sắc mặt lại có chút khó coi.

"Phu nhân Nam Cung tốt nhất nên cẩn thận lời nói, phu nhân Diệp sinh ra Niên Niên trong bệnh viện có ghi chép rõ ràng, tội phi báng không nhẹ đâu nhé!" Ân Dao nhìn thấy sắc mặt Diệp Căn Niên bỗng chống trắng bệch, lập tức nổi giận, đi lên mấy bước đánh vào huyệt tê của cánh tay Nam Cung Minh Húc, nhân cơ hội kéo Diệp Căn Niên ra bảo vệ phía sau, cười lạnh: "Ngược lại tôi nghe nói mẹ của phu nhân Nam Cung đã từng là danh nhân Ngọc Lê thị."

"Cô muốn nói bậy bạ gì đó?" Hứa Lệ Hoa cảnh giác trừng mắt về phía Ân Dao.

"Ngọc Lê thị tên là Hứa Minh Kiều, đã từng có quan hệ rất tốt với nhiều nhân vật nổi tiếng." Ân Dao bị một thân châu báu của Hứa Lệ Hoa khiến chán ghét trong mắt càng sâu hơn, trên mặt lại tràn đầy nghi ngờ: "Kỳ lạ là sao phu nhân Nam Cung lại theo họ mẹ chứ? Sau khi phu nhân Tổng giám đốc tiền nhiệm của Triệu thị bị Hứa Minh Kiều bức chết, không phải Hứa Minh Kiều đã được gả vào hào môn như ý nguyện sao? Chẳng lẽ, bọn họ sợ hủy hoại danh tiếng cho nên không chịu thừa nhận bà?"

Sắc mặt Hứa Lệ Hoa chột biến, ngay cả Diệp Căn Niên cũng có chút kinh ngạc, cô biết thân phận của Hứa Lệ Hoa không mấy tốt đẹp, nhưng không nghĩ tới ở giữa còn có đoạn nhạc đệm bức vợ chính chết như vậy.

"Ân Dao, cô đừng quá phận." Nam Cung Minh Húc từ từ ngừng ho khan, mông môi giật giật, trầm giọng nói, con người lạnh lẽo nhấp nháy. Cho dù là ai cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đã 'chửi bới' mẹ mình như vậy, cho dù những điều Ân Dao nói đều là sự thật.

"Tôi vẫn không có hứng thú với chuyện nhà của người khác, nhưng nếu như để cho tôi nghe thấy bà ta nói chuyện gì gây bất lợi cho Diệp Căn Niên, tôi không ngại gọi truyền thông tới xem náo nhiệt đâu."

"Ân Dao." Diệp Căn Niên bên cạnh vẫn im lặng chột cầm tay Ân Dao, ngăn lời của cô lại..., nâng mắt liếc Nam Cung Minh Húc một cái, "Chúng ta trở về."

Nói xong, nắm tay Ân Dao đang tức giận bất bình đi ra ngoài cửa, sau lưng, Hứa Lệ Hoa phần hận không cam lòng la mắng mấy câu, bị Nam Cung Minh Húc khuyên mấy câu mới dừng lại.

*

*

"Niên Niên, em đừng nghe bà già đó nói bậy." Mới ra khỏi bệnh viện, Ân Dao liền kéo cánh tay Diệp Căn Niên vội vàng giải thích: "Bọn chị không có..."

"Em biết." Diệp Căn Niên nhếch nhếch môi, cô đương nhiên hiểu, cho dù chị gái có chán ghét Nam Cung Minh Húc đi nữa, dưới tình huống này, cũng sẽ không dùng loại đó phương thức đó trả thù anh ta, Hứa Lệ Hoa nói lấy cô dĩ nhiên sẽ không tin.

"Lúc mới trở về, Hứa Lệ Hoa từng tới gây âm ỉ, khi đó em vẫn còn chưa tỉnh. . . Hơn nữa cũng là Nam Cung Minh Húc nhờ vả chị không cần nói với em. . . Em đừng tức giận. . ." Nhìn thấy sắc mặt Diệp Căn Niên vẫn

căng thẳng như cũ, giọng nói của Ân Dao càng lúc càng nhỏ, khẽ rủ mắt xuống.

Cô thừa nhận trong việc này có lòng riêng của cô, đối với Diệp Căn Niên mà nói, Nam Cung Minh Húc là người đã từng yêu, từng hiểu lầm, từng hận, đoạn tình cảm không tiếc tất cả đó đã từng oanh oanh liệt liệt bốc cháy, nếu như không có Thiệu Tư Hữu, cô nghĩ cô sẽ cảm thấy bọn họ rất thích hợp.

Có thể trở thành nhân chứng bọn họ cùng nhau đi tới, nếu có bất kỳ nhân nào sẽ ảnh hưởng đến phần cảm tình này đều không nên tồn tại. Mà Nam Cung Minh Húc vừa

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 127.3

Edit: Thu Lệ

"Được. Ngủ đi." Đỡ cái đầu đã mệt mỏi mà không ngừng chuyển động, Thiệu Tư Hữu giúp Diệp Căn Niên điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái, nhẹ dụ dỗ.

"Không được, còn có việc chưa nói xong đây." Diệp Căn Niên lắc đầu, ngược đầu lên nhìn mặt của Thiệu Tư Hữu, "Sau đó anh vẫn chưa nói chừng nào phải đi?"

"Không đi, lần này thật sự không đi nữa." Hôn một cái lên mi mắt đã của Diệp Căn Niên, Thiệu Tư Hữu cúi đầu cam kết, bên tai là tiếng gọi nỉ non của Diệp Căn Niên.

"Tư hữu. . . Tư hữu. . ."

Bốn tháng không gặp, Diệp Căn Niên rất muốn ở cùng người đàn ông mệt mỏi này nhiều hơn, nhưng cuối cùng vẫn không chống cự được cả ngày bôn ba cực khổ, lâu bầu tên của anh nặng nề ngủ.

Từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, Ân Dao thấy Diệp Căn Niên đã ngủ say, không nhin được mở miệng, "Tư hữu, chỗ Nam Cung Minh Húc. . ."

Thiệu Tư Hữu sử dụng ánh mắt ngăn lời nói tiếp theo của Ân Dao lại, cúi đầu nhìn người hô hấp đều đều trong ngực, ngón tay thon dài dịu dàng

xuyên qua mái tóc dài qua vai của cô, nụ cười bên môi vẫn không giảm:
"Tôi sẽ xử lý, giúp tôi hẹn Nam Cung Minh Húc chiều nay gặp mặt."

*

*

Diệp Căn Niên thích ngủ, sáng sớm ăn đơn giản vài miếng rồi lại ngủ, mãi đến buổi trưa mới bị điện thoại của Long Việt đánh thức. Sau khi trở lại thành phố Kỳ Lâm, Diệp Căn Niên đã đổi lại số điện thoại di động mới, số này chỉ có mấy người thân thuộc biết được.

Để điện thoại xuống, sắc mặt Diệp Căn Niên nặng nề khiến Diệp Căn Niên đang ở bên cạnh cô có chút không yên tâm hỏi thăm, lấy được câu trả lời là, Sở Nhược chết rồi.

Sở Nhược chết rồi.

Tin tức này khiến Diệp Căn Niên ngồi nửa ngày trời cũng không tiêu hóa được, làm sao lại chết chứ?

Long Việt nói, trong lúc lên cơn ghen, Sở Nhược đã dùng mảnh vụn của lý nước mà hôm qua cô đã ném về phía cô ta cắt đứt cổ họng, Diệp Căn Niên không hiểu, nếu như Sở Nhược thật sự muốn chết, tại sao phải chịu đựng hành hạ cứng rắn kéo dài tới hiện tại?

Vì để nhìn thấy mặt cô? Không thể nào, đối với Sở Nhược mà nói, lấy thân phận tù nhân để gặp cô là nhục nhã cực lớn.

Vì dùng vị trí của đứa bé kia khích bác cô và Flores? Cũng không đúng, Sở Nhược không thể biết trước cô sẽ hỏi vấn đề này.

Vì lấy được tin tức bình an của Nam Cung Minh Húc? Cũng sẽ không, theo như cách nói của Ân Dao, Nam Cung Minh Húc bị thương nặng cũng

không hoàn toàn do Sở Nhược tạo thành, mà là bị ám hại từ phía sau.

Không nghĩ ra một lý do, Diệp Căn Niên có chút nhức đầu vuốt vuốt trán.

Diệp Căn Niên không cho phép Diệp Căn Niên đến Ân Long nhìn cảnh tượng máu tanh, Diệp Căn Niên chỉ nói hai thân thôi chứ cũng không tranh cãi nữa, đối với một người phụ nữ có thai như cô mà nói, thật sự cũng không thích hợp để đến đó, nhưng vẫn có chút không yên lòng báo cho Ân Dao, để cho cô ấy thay cô đi qua nhìn một chút.

Qua buổi trưa, cả giả lẫn trẻ nhà họ Diệp đều tề tụ ở bệnh viện, đón Diệp Căn Niên về nhà tổ họ Diệp, sắc mặt lạnh lùng của Diệp Sóc hiếm khi lộ ra nụ cười hòa ái vui mừng, Diệp Dương đi theo bên cạnh Diệp Căn Niên, tuy dáng vẻ vẫn như ông cụ non, nhưng trong đôi mắt màu tím thẫm khi nhìn về phía bụng đang nhô lên của Diệp Căn Niên vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc của một đứa trẻ nên có.

Từ khi bà Diệp qua đời, nhà tổ họ Diệp đều cho tất cả giúp việc nghỉ, lần này vì Diệp Căn Niên có bầu, Diệp Sóc cố ý sai người mời bảo mẫu trở lại.

"Này, sao con nhóc Ân không tới, không phải bình thường lúc nào cũng thấy nó à?" Diệp Sóc không thấy Ân Dao, lên tiếng hỏi thăm. Trong khoảng thời gian này, Ân Dao và nhà họ Diệp qua lại rất thân thiết, phần lớn thời gian cũng không về nhà mình, Diệp Sóc rất thích cô gái vừa sáng sủa, vừa tỉ mỉ này.

"Sở Nhược tự sát, Niên Niên không yên lòng nên nhờ Ân Dao qua Ân Long xem một chút." Diệp Căn Niên ở một bên gọt trái táo, trả lời.

"Hừ, chết thì chết. . ." Diệp Sóc hừ lạnh, nhưng nhớ tới Diệp Căn Niên là phụ nữ có thai rất kiêng dè những thứ sống chết này nên không tiếp tục nói nữa, theo ý ông thì Sở Nhược nên chết từ sớm, nếu không phải là Diệp Căn

Nhiên khuyên ông để Diệp Căn Niên tự mình xử lý, thì người này đã sớm biến mất, cần gì phải xảy ra nhiều chuyện phía sau như vậy.

"Nếu nhóc con Ân đã đi Ân Long, thì nói nó mời Long Việt đến đây ăn cơm tối đi, đã lâu rồi không gặp tên nhóc này." Đối với chuyện của Long Việt và Diệp Căn Niên, Diệp Sóc c vẫn có chút tiếc nuối, bây giờ một lòng muốn tác hợp cho anh ấy và Ân Dao.

"Dạ." Diệp Căn Niên bất đắc dĩ cười cười, tuy rằng hy vọng chuyện này không lớn, nhưng cũng không muốn tiêu diệt đi hăng hái của ông, cầm điện thoại bên cạnh lên gọi cho Ân Dao.

"Thuê bao quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được. . . . The number you have. . . ."

Diệp Căn Niên nhíu nhíu mày, lại gọi cho Long Việt, tuy rằng đổ chuông nhưng vẫn không có người nghe.

Diệp Căn Niên chưa từ bỏ ý định, dứt khoát gọi cho Quý Thừa Hi, cũng chính là Long Hi.

"Ân Dao xử lý xong hậu sự cho người phụ nữ kia, đã đi khoảng chừng hai tiếng rồi." Long Hi bình thản trả lời: "Mười phút trước, anh tôi mới lái xe ra khỏi cửa, có chuyện gì tôi có thể chuyển giùm."

"Không cần, cảm ơn." Diệp Căn Niên biết Long Hi có lòng thù địch với mình, vì vậy nói cảm ơn xong để điện thoại xuống, nỗi lo lắng bất an trong lòng càng ngày càng dâng cao.

Số điện thoại mà Ân Dao cho cô là dùng để liên lạc với tổ chức, thì nhất định phải không tắt máy 24/24 mới đúng. Còn bên phía Long Việt, nếu như không phải là tình huống đặc biệt, anh ấy rất ít khi rời khỏi 'Ân Long', chứ đừng nói chi là một mình lái xe ra cửa.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

*

*

Diệp Căn Niên lo lắng rất nhanh buổi tối hôm đó đã có được đáp án, hình ảnh hai người Ân Dao

CON DÂU DANH MÔN NUÔI TỪ NHỎ

Dạ Nguyệt Vị Minh
www.dtv-ebook.com

Chương 127.4

Nam Cung Minh Húc khẽ quay đầu nhìn về phía sau, sóng mắt chớp động, Diệp Căn Niên vẫn rử mắt xuống nên không phát hiện ra, nhưng Diệp Dương vẫn phòng bị nhìn anh ta chăm chăm lại nhìn thấy chiếc xe Bentley quen thuộc trong bóng tối.

"Dì nhỏ. . ." Diệp Dương đưa tay đi kéo Diệp Căn Niên, còn chưa nói hết câu đã bị ánh sáng trắng đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

Ngay sau đó, không biết ký giả ở đâu xuất hiện bao quanh bọn họ chụp tới tấp, từng cái mic đều đưa về phía Diệp Căn Niên và Nam Cung Minh Húc, giọng nói hưng phấn.

"Phu nhân Nam Cung, nghe nói cô đã đưa đơn ly hôn lên tòa án, đêm khuya lại xuất hiện cùng giám đốc Nam Cung trong bệnh viện, có phải chứng tỏ tình cảm của người đã xoay chuyển không?"

"Phu nhân Nam Cung, có người nói chân của Tổng giám đốc Nam Cung chân là bởi vì cô mà bị thương, xin hỏi tin đồn này có thật hay không?"

"Phu nhân Nam Cung, lúc cô xảy ra tai nạn xe cộ đã sắp sinh, nhưng tung tích của đứa bé vẫn mãi là câu đố, bé trai này có phải cháu đích tôn nhà họ Nam Cung?"

Diệp Căn Niên liền tranh thủ nhét Diệp Dương ra sau lưng, Diệp Dương vẫn luôn được Diệp Căn Niên và Toàn Hạo bảo vệ, không bị truyền thông

biết.

"Phu nhân Nam Cung, vậy cô có phải vì đứa bé trong bụng mà tái hợp lại với giám đốc Nam Cung không?"

Một ký giả tinh mắt nhìn thấy bụng khê nhô lên của Diệp Căn Niên, sau khi anh ta hỏi xong, tất cả đèn flash đều tụ tập vào bụng Diệp Căn Niên, Diệp Dương vội vàng từ sau lưng Diệp Căn Niên lao ra muốn bảo vệ trước mặt cô, không đợi Diệp Căn Niên có hành động thì bóng dáng của người nào đó đã nhanh chóng chắn trước người bọn họ.

"Xin lỗi, xin các vị hãy yên lặng." Giọng nói quen thuộc, giọng điệu lạnh lạnh, mang theo hơi thở đủ để cho người ta an tâm.

Các ký giả cũng yên tĩnh trong nháy mắt, sau đó giống như là uống thuốc kích thích, đèn flash điên cuồng chớp lên, muốn chụp được tin tức trăm năm khó gặp này.

Chuyện này phải nói thế nào? Phu nhân Nam Cung ly hôn, Tổng giám đốc Thiệu thị anh hùng cứu mỹ?

Tiêu đề này tuyệt đối có thể trở thành tin tức trang đầu lớn nhất trong thành phố Kỳ Lâm!

"Thiệu tổng, xin hỏi anh và Phu nhân Nam Cung có quan hệ như thế nào?"

"Thiệu tổng, xin hỏi anh nguyên nhân đêm khuya xuất hiện ở đây là gì?"

"Thiệu tổng, xin hỏi anh. . ."

Vấn đề nối đuôi nhau mà tới không hề đánh vỡ ưu nhã bề ngoài của Thiệu Tư Hữu, chỉ là động tác che chở Diệp Căn Niên càng thêm rõ ràng, khiến các ký giả ngừng chụp hình lại.

"Tôi là cha của đứa bé trong bụng Cẩn Niên." Chỉ mấy chữ ngắn ngủn, không những là đông đảo ký giả, mà ngay cả Diệp Cẩn Niên cũng trợn to hai mắt, không thể tin nhìn bóng dáng đang đưa lưng về phía mình.

Anh có biết nói như vậy có hậu quả như thế nào không?

Quả nhiên, các ký giả lại bắt đầu điên cuồng. Chết vấn về mối quan hệ này cũng bắt đầu tăng lên đột biến.

"Thiệu tổng, cô Diệp chỉ mới tỉnh lại mấy tháng ngắn ngủi, anh và cô ấy đã có đứa bé, xin hỏi các người đã trở thành tình nhân từ lúc nào, có phải sau khi cô Niên Nhạ Nhạ bị tai nạn?"

Kèm theo lời nói kinh người của Thiệu Tư Hữu, các ký giả cũng thay đổi cách gọi với Diệp Cẩn Niên, vấn đề cũng càng thêm xảo trá.

"Thiệu tổng, nghe nói cô Diệp và Tổng giám đốc Nam Cung vẫn còn là vợ chồng, anh nói anh là cha của đứa bé, có phải chứng tỏ anh chính là nguyên nhân chính khiến bọn họ ly hôn không?"

"Chúng tôi đã ly hôn." Chợt, một giọng nói lạnh lạnh hàm chứa tức giận vang lên, không tính là đặc biệt lớn, lại dễ dàng ngăn chặn tất cả vấn đề của ký giả.

Nam Cung Minh Húc ngồi trên xe lăn lẳng lặng nhìn người phụ nữ được Thiệu Tư Hữu cẩn thận bảo vệ sau lưng, trong đáy mắt màu nâu sẫm cất dấu quá nhiều giãy giụa và khát vọng, đau đớn xé rách tim anh không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, một màn chói mắt khiến cho anh hận không thể mù hai mắt ngay lập tức, muốn xông tới ngăn cản hết thảy dự vọng không ngừng kêu gào kịch liệt trong thân thể, nhưng lý trí cũng đang nhắc nhở anh, anh đã không còn tư cách nữa.

Anh có thể làm, chỉ có thể là thừa nhận mối quan hệ mà anh vẫn luôn né tránh.

"Trước khi Diệp Căn Niên bị tai nạn, chúng tôi cũng đã ly hôn, nếu như các vị không tin, luật sư của tôi có thể đưa ra bản ly hôn năm đó mà chúng tôi đã ký."

Ánh mắt quét qua mặt của Thiệu Tư Hữu, một người đàn ông tâm cơ thâm trầm, anh ta cố ý nói ra thân thế của đứa bé, chính là muốn buộc anh phải thừa nhận bọn họ đã thực sự ly hôn. Mà anh, biết rõ là âm mưu, nhưng cũng chỉ có thể nhảy vào.

Anh không nỡ để cô bị thương nữa.

"Như vậy xin hỏi Tổng giám đốc Nam Cung, tại sao sau khi đã li hôn rồi mà anh vẫn chăm sóc cô Diệp nhiều năm như vậy? Có phải bởi vì anh hối hận không?" Đại khái hiếm khi được phỏng vấn mà Nam Cung Minh Húc lại hợp tác như thế, một ký giả cả gan tiếp tục hỏi.

Nét mặt Nam Cung Minh Húc cứng ngắc mấy giây, ngược lại chột nở nụ cười: "Nếu như còn có tình cảm, ban đầu cũng không nên lựa chọn ly hôn, Căn Niên bị tai nạn xe cộ mất đi con của chúng tôi, lại lâm vào hôn mê, là một người đàn ông, nên có chút trách nhiệm chờ cô ấy tỉnh lại."

Diệp Căn Niên khẽ cúi đầu, có lẽ các ký giả sẽ không đi truy cứu cách dùng từ của Nam Cung Minh Húc, nhưng cô lại nghe ra được, anh nói không nên, mà không phải sẽ không, cô có thể nhìn thấy anh hối hận, nhưng đã quá trễ. Lúc này, Thiệu Tư Hữu nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, không tiếng động an ủi cô.

"Như vậy, Thiệu tổng, một năm trước anh mới tuyên bố quan hệ tình ái với cô Niên Nhạc Nhạc, hiện giờ cô Niên còn đang nằm trên giường bệnh, anh lại vui vẻ với người mới, cô Diệp là lý do để anh lựa chọn như vậy sao?"

Sắc mặt Diệp Căn Niên có chút khó coi, đây coi như là cái gì? Cô là người thứ ba của mình sao? Sợ rằng không có chuyện nào khó giải thích 🤔

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hoàng Tử Hóa Ếch

Chương 2: Trùng Sinh

Chương 3: Hồn Loạn Về Nhà

Chương 4: Lại Vẫn Còn Sống?

Chương 5: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Chương 6: Bị Thôi Miên

Chương 7: Thành Ý

Chương 8: Con Gái Nuôi Vs Với Con Dâu Nuôi Từ Bé

Chương 9: Mùi Vị Của Âm Mưu

Chương 10: Gặp Kẻ Địch.

Chương 11: Bệnh Tình Nguy Kịch

Chương 12: Bệnh Viện

Chương 13: Vu Hãm

Chương 14: Quà Gặp Mặt

Chương 15: Xem Diễn Trò

Chương 16: Nam Cung Minh Húc Tức Giận

Chương 17: Dẫn Đến Nghi Ngờ

Chương 18: Gặp Lại Ở Bệnh Viện

Chương 19: Có Tin Tức

Chương 20: Ẩn Long

Chương 21: Tại Sao Cô Không Chết

Chương 22: Phát Hiện Mới

Chương 23: Tiệc Mừng Thọ Sóng Gió

Chương 24: Người Thân Của Niên Nhạc Nhạc

Chương 25: Huấn Luyện

Chương 26: Bị Tập Kích

Chương 27: Không Ngừng Đuổi Giết

[Chương 28: Nhà Tổ Của Nhà Họ Diệp](#)
[Chương 29: Kề Cận Bên Nhau](#)
[Chương 30: Hoa Mắt?](#)
[Chương 31: Lộ Tẩy](#)
[Chương 32: Chết Vắn](#)
[Chương 33: Xuất Ngoại](#)
[Chương 34: Học Viện Thánh Nhã](#)
[Chương 35: Trở Về Nước](#)
[Chương 36: Hoa Hồng](#)
[Chương 37: Phong Ba](#)
[Chương 38: Ngoài Dự Đoán](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40: Về Nhà](#)
[Chương 41: Mất Tích](#)
[Chương 42: Mời](#)
[Chương 43: Ân Dao](#)
[Chương 44: Bắt Đầu](#)
[Chương 45: Ra Ngoài](#)
[Chương 46: Đấu Giá](#)
[Chương 47: Diệp Căn Nhiên](#)
[Chương 48: Hợp Đồng](#)
[Chương 49: Hợp Đồng \(Hai\)](#)
[Chương 50: Trường Đua Ngựa](#)
[Chương 51: Tổ Cáo](#)
[Chương 52: Người Mới](#)
[Chương 53: Thông Suốt](#)
[Chương 54: Thiệp Mời](#)
[Chương 55: Luyện Đàn](#)
[Chương 56: Kỷ Niệm Ngày Thành Lập Trường](#)
[Chương 57: Quý Thừa Hi](#)
[Chương 58: Vừa Thấy Đã Yêu](#)
[Chương 59: Xứng Với Anh Ấy](#)

[Chương 60: Cô Chính Là Cô Ấy](#)
[Chương 61: Con Dâu Nuôi Từ Bé?](#)
[Chương 62: Thiệu Mục Ân Bảo Vệ](#)
[Chương 63: Hiếu Lầm](#)
[Chương 64: Hội Nghị](#)
[Chương 65: Cổ Phần](#)
[Chương 66: Không Tin](#)
[Chương 67: Tọa Đàm](#)
[Chương 68: Có Thể Thoát Khỏi Thân Phận](#)
[Chương 69: Sở Nhược Nhập Viện](#)
[Chương 70: Tâm Trạng Bất Ổn](#)
[Chương 71: Lòng Của Long Việt](#)
[Chương 72: Thân Phận Của Sở Nhược](#)
[Chương 73: Ghé Sát](#)
[Chương 74: Rõ Ràng](#)
[Chương 75: Bức Ảnh](#)
[Chương 77: Cha Diệp Trở Về](#)
[Chương 78: Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 079](#)
[Chương 80: Kích Động.\(1\)](#)
[Chương 81: Quà Tặng](#)
[Chương 82: Làm Khách Nhà Họ Diệp Vs Sự Xuất Hiện Của Long Việt](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84: Kẻ Thù](#)
[Chương 85: Lo Lắng](#)
[Chương 86: Niên Niên](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)

[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102: Chương Thứ 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 121.2](#)
[Chương 122](#)
[Chương 122.2](#)

[Chương 123](#)

[Chương 123.2](#)

[Chương 124.1](#)

[Chương 124.2](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 126.2](#)

[Chương 132: Kết Thúc 1](#)

[Chương 127.2](#)

[Chương 127.3](#)

[Chương 127.4](#)